OBSAH - 251
Předmluva - 7
Úvod - 9
1. Hmota - 11
2. Počátek života - 11
3. Buňka - 12
4. Ganglie - 14
5. Věk buněk - 15
6. Smrt - 16
7. Podivuhodná schopnost buňky - 17
8. Čištění a zachování zdravých buněk - 17
9. Krev - 20
10. Zdravá krev - 20
11. Oběh krve - 22
12. Nákaza - 23
13. Člověk - 23
14. Duše - 24
15. Poznání duše, její dokonalostiţ(vlastnosti),a vlohy - 27
16. Mozek - 31
17. Činnost mozku a vrchní podvědomí - 34
18. Činnost esplan - 37
19. Duše a tělo - život smyslový - 40
20. Dítě a výchova - 46
21. Podvědomí - 52
22. Přechod myšlenek na malý mozek - 57
23. Činnost mozku v hypnotickém spánku - 58
24. Protosplana - 59
25. Magnetismus - 62
26. Nedostatek magnetického ţfluidu - citlivost - 63
27. Vlastnosti tělesného magnetismu - 64
28. Magnetická choroba - 66
29. Přebytek tělesného magnetismu - 68
30. Mrtvý tělesný magnetismus - 69
31. Pohyb a výron magnetismu - 72
32. Vitamíny - 73
33. Vznes a izolace osob, materializace, přemístění - 77
34. Léčení tělesným magnetismem (elektrismem) - 79
35. Jak máme magnetizovat - 81
36. Příklady léčení - 83
37. Léčení hypnotickým spánkem - 87
38. Elektřina - 89
39. Dušefluid - čili oduší - 89
40. Hmota, oduší a záření - 90
41. Jasnovidnost - 96
42. Pokusy a zkušenosti ţv oboru jasnovidnosti - 97
43. Oduší - život - smrt - 99
44. Smrt a stav duše v oduší - 101
45. Duševní průběh smrti - 103
46. Jak pracuje jasnovidec? - 104
47. Duch - 105
48. Hranice činnosti fluidu oduší - 106
49. Praktický význam a cena jasnovidnosti - 107
50. Samovolná jasnovidnost - 111
51. Hadači, proroci, vykladači - 116
52. Citlivci a protonace - 117
53. Spiritismus - 121
54. Počátky spiritismu - 123
55. Praktické užití jasnovidnosti. Poznání pohlaví dítka - 125
56. Diagnóza nemocí jasnovidcem - 126
57. Myšlenka - 130
58. Přirozený spánek - 131

59. Spánek autosugestivní, hypnotický a magnetický - 133
60. Síla vůle a její moc - 137
61. Získání silné vůle - 142
62. Jak čelit zlým a nepřátelským nástrahám a svodům - 146
63. Hloubka života ke štěstí - 147
64. Duševní choroby (příčiny, druhy, rozbor) - 148
65. Léčení duševních chorob - 156
66. Léčení některých duševních chorob zvlášť - 160
67.Jak uzdravíš duševně chorého? - 176
68. Jak sám se budeš duševně léčit? - 187
69. Dědičné zatížení - tajemství dědičnosti - 189
70. Léčení autosugescí - 191
71. Oduší prvotřídním lékem nemocí - 187
72. Moje vlastní nemoci - 198
73. Varovné sny - vidiny - předpovídání - 200
74. Posedlost - démonismus - 218
75. Stav duše ve fluidu oduší - 221
76. Prostor - čas - protonace - 231
77. Vnitřní život duše - 232
78. Je možno poznat existenci Boha pouhým rozumem? - 235
79. Život - duše a cíl - 238
80. Kristus - největší hypnotizér a magnetizér - 244

**

NOVÉ ZÁKLADY EXPERIMENTÁLNÍ PSYCHOLOGIE.

BŘETISLAV KAFKA

Duševědné výzkumy a objevy

PSYCHOTRONIKA
NADPŘIROZENÉ SCHOPNOSTI
TELEPATIE
SKRYTÉ SÍLY DUŠE

PŘEDMLUVA

Novézáklady experimentálni psychologie (Duševědné výzkumy a objevy), které se nám dostávají péčí nakladatelství a vydavatelství ROAD do rukou, mají dlouhou historii. Jejich prvé vydání je datováno květnem roku 1925, v pořadí jedenácté vydání podepsal Břetislav Kafka k tisku v lednu 1949. Nepochybně by se dočkaly vydání dalších, alezabránily tomu politicképoměry v naší zemi. A tak se z tohoto zajímavého díla stala tiskovina, jejíž cena - především finanční - stále rostla. Nyní tedy vítáme další vydání, jehož se již autor nedožil. Budiž to holdem a vzdáním úcty jeho nadšené a neúnavné práci.

Kafkovy Novézáklady by si zasloužily podrobnější a hlouběji založené uvedení. K tomu však v této rozbouřené době není dostatek času. Ale především by asi vznikl jakýsi pendant, jehož komentáře, doplňky, diskusni reakce a poznámky by bylo nutno vydat jako,ţ Nové nové základy..

Psychologie totiž urazila za ono více než půl století obrovskou cestu, a navíc se střídavými úspěchy se rozvíjí psychotronika, která není v Kafkově chápání ničím jiným nežli metapsychologii. Kafkovi ~ citlivci N dostali vznešenější název ~sensibilové H a z některých se během času stali lidoví léčitelé, jejichž autorita v poslední doběznačně vzrostla spolu s tím, jak se věnuje stále větší pozornost tzv. alternativní medicíně, která se inspiruje zejména východně asijskými vzory.

Máme před sebou velmi zvláštní, originální syntézu psychologických a psychotronických poznatků, které byly začleněny do nejširších souvislostí fyziologických, fyzikálních a náboženských. Každé lidské dílo je produktem své doby. Nemohl se tomu vyhnout ani Břetislav Kafka. Proto !že lacině vytknout jeho psychologickým úvahám mnoho nedostatků a doslova mylných závěrů. Jenže jde o práci, která tvořivým a nesmírně odvážným způsobem překračuje horizont nejen tehdejší, ale stále možno říci na

počátku 90. let i současné vědy.

Zcela nepochybně se najdou kritikové a skeptikové, kteří budou - a z hlediska jejich striktního vymezení pojmů jistě oprávněně - protestovat proti v knize frekventovaným slovům jako věda, vědecký, experiment, teorie atd. Kafka jich poněkud nadužívá, snad aby zdůraznil svou snahu o serióznost. Před přísnými měřítky soudobé vědy jeho práce neobstojí. Jenže věda je instituce, která se zrodila v západní civilizaci na čistě utilitaristických základech (vzpomeňme Baconovo ~ nametipsa scientia potestas est - vždyť i věda sama je mohutná síla). Je více než jisté, že do nového tisíciletí vstoupí lidstvo s novým pojetím vědy a s novým světonázorem. Ať'už bude jakýkoli, protiklad duše a těla budesilně relativizován, což bude platit také univerzálně o vztahu ducha a hmoty vůbec.

Východoevropské myšlení bylo v uplynulých desetiletích násilně vtěsnáváno do kategorii materialismu a idealismu. Ukázalo se že takové myšlení není příliš užitečné a že pseudootázky o prvotnosti toho či onoho postrádají smyslu. Ve staré Číně a Indii to věděli jižpřed několika tisíci lety. A merické a západoevropské psychologické vědění se probudilo v 60. letech našeho století. Toto probuzení se promítlo v tzv. třetí síle, jež se konstituovala v humanistickou psychologii (po směru behavioristickém a psychoanalytickém). Přesunul se nejen předmět zájmu psychologů, ale zejména se modifikovala jejich metoda. Psychologie se již nespokojila se zkoumáním ~dušeN a případných vlivů ~těla" na ~duši K a naopak, nýbrž začala vnímat člověka jako nedělitelný celek. Vznikl holistický přístup (nezaměňovat s holismem!), jejž lze výstižně charakterizovat Kafkovými slovy: ~ Neléčí se symptomy, ale celý člověk. ~ Není to pochopitelně nijak překvapivé zjištění, ale nikdy neni dosti je zdůraznit. V tomto ohledu zůstává B. Kafka stále moderní. Ale zdá se, že by bylo vhodné v daném kontextu zdůraznit ještě jednu myšlenku.

Dějiny ukazují, že obecně bylo poznání s vírou málokdy v souladu. Descartovské ~ cogito, ergo sum H (myslým, tedy jsem) se až příliš často zaměňovalo s církevním ~credo, ergosum" (věřím, tedy jsem). Velcí duchové dokázali vhodně propojit i tyto dva na první pohled protikladnépostoje (jsou skutečně až tolik protikladné?). Podařilo se to také ve spisu Nové základy experimentální psychologie. Proto bychom měli na něj vzít jiné měřítko, než jsme byli zvyklí ještě nedávno používat. Nebude nám stačit opatrnická fráze ~z hlediska soudobého poznání... ", ale doplníme ji novým pohledem na věc. Takže jak vypadá Kafkův spis z hlediska soudobého poznání a víry?

Nelze předstírat, že zcela neproblematicky. Fyzika, fyziologie i psychologie jsou dnes již mnohem dále. Teorie elementárnich částic (viz napč objev kvarků), kosmologie, fyziologická teorie paměti (v tomto ohledu se jeví jako pochybený Kafkův termín esplana), psychologie osobnosti a teorie hypnózy mají také k dispozici řadu poznatků, kterénelze dát do souladu s Kafkovými vývody (tím hůřpro něj nebo pro ně?). Mnohdy půjde jen o změnu terminologie, nové, jiné vymezení pojmů a věci se ukážou v příznivějším světle. Knihu je proto možno doporučit kestudiu, ale - hlavně pro úplné začátečníky - s jistým varováním. Některé termíny mají dnes naprosto jiný význam (např. psychometrie - měření psychických jevů, nikoli ~jasnozření do minulosti" apod).

Ve vycházejícím Kafkověspisu nalezneme mnoho hlubokých postřehů, ale také tvrzení nepřijatelná (nemám přitom na mysli výpovědi neprokázané či neprokazatelné). Nepomůže však velikosti jeho odkazu, jestliže je budeme přehlížet. Nakonec i jemu samotnému je nejvyšším mravním úkolem člověka poznání pravdy.

Novézáklady experimentální psychologie jsou více osobitými základy psychotroniky než psychologie. Psychotronika (jinak též parapsychologie) je u nás momentálně takřečeno v kursu. Stále však chybí přijatelnější teorie či ucelený výklad o nějž se právě pokouší B. Kafka, ač to výslovně popírá a také mu to popíráno bývalo.

*

Snad se v brzké době dočkáme dalších titulů z oblasti psychotroniky, která má velké perspektivy. Současnějetřeba osvojit si zdravou skepsi a také obezřetnost, neboť některé z psichotronických pokusů mohou být nebezpečné a jiné zase mohou existovat pouze v hlavách psychotroniků.

Kéž by se však Kafkův optimismus a hluboká víra přenesly na nás na všechny. Mottem by nám mohla být jeho slova naplněná láskou: Úkolem poznání je na prvém místě dokonalost, přenesení dokonalosti božskébytosti do své, neboť to, co tvoří v člověku osobnost, je nejhodnotnější na světě.

9. března 1991

Jiří Kulka, ARCANA,
společnost pro zdraví, krásu
a duchovní rozvoj.

**

 # ÚVOD

Pokusil jsem se odhrnout poněkud roušku, která zakrývá tak mnohá tajemství, jež nám zůstávají utajena.

Po mnohých vlastních pokusech a zkušenostech podávám čtenáři knihu, práci mnoha let, která poskytne trochu světla ve zjevech, jež nazýváme metapsychickými a psychofyziologickými.

Pravím poněkud, trochu, neboť nechci domýšlet, žejsem poznal a objevil vše, co do tohoto oboru vědy náleží. Vím, že je množství věcí mezi nebem a zemí, jež jsou ještě tajemstvím a záhadou.

Moje kniha znamená svítání v duši.

Neměl jsem v úmyslu uložit v ní nějaký vědecký systém.

Proto jsem volil místy způsob volných rozprav, účelně uspořádaných, a nedoporučuji, aby čtenář kteroukoliv rozpravu četl nahodile bez znalosti rozprav předcházejících. Nerozuměl by tomu. Dobrý psycholog zkoumá obsah zkušeností.

Kniha zklame ty, kteří v metapsychických zjevech vidí jen a jen zjevy záhrobní. Tito se nechtějí vzdát svých domněnek a bludů, ač právě oni by měli vděčně číst knihu, která byje vyvedla z pošetilého a škodlivého bludu, jehož nešťastnými oběťmi se mnozí jednotlivci stali. To platí hlavně o spiritistech.

Bylo by málo filozofické zapírat existenci zjevů duševních sil proto, že vyhlížejí podle nynějšího stavu našeho vědění nevysvětlitelně.

Mou snahou bylo zkoumat, jak by bylo možné skryté síly člověka i přírody poznat aje využitkovat, nikoliv k sobeckým cílům, nýbrž pro dobro a zdraví lidstva, a mám naději, že právě pro tento dobrý cíl a účel bude kniha od povolaných kruhů vlídně přijata a bez předsudků posouzena a že vzbudí větší a pravý zájem o vědu, jejíž význam není často dobře chápán. Přemnozí dosud pohlížejí na tuto vědujako na zábavnou, takže se, bohužel, zábavnými pokusy neobyčejný zájem širokých vrstev o zjevy metapsychické téměř vyčerpává. Jiní zase dali metapsychologii nesprávný, škodlivý směr, který vede k poblouznění, a pokoušejí se na základě špatně pochopených metapsychických zjevů tvořit si nový životní názor, ba i nové, ovšem zcela bludné náboženství.

Uvedu-li subjekta do hlubokého transu, přiblížím se k samotné podstatě duše, od hmoty, smyslů a esplan osvobozené. Přiblížím se

k jejímu vnitřnímu světlu, neobvyklým vlohám, vlastnostem, schopnostem a mohutnostem.

Stojím u pramene a mohu čerpat nové poznatky z přímé aktivity duše. Aby se tak mohlo stát, bylo nutno odstranit veškeré zmatečné překážky, které z dohadů získala a na trh uvedla literatura, načež prováděním pokusů najít v duševním bádání pravý směr skutečné zákonitosti k vyjasnění poznatků o duši a jejích projevech v transu, aby bylo možno schopností duše z našeho střízlivého rozumu použít pro nové objevy a k vyjasnění různých záhad.

Povrchní čtenář, který hledá jen zábavu, mnohé těžší stati knihy přejde bez nutné pozornosti. Pro takové ovšem kniha určena není, ač je psána, pokud obsah připouští, populárně. Ale čtenář, zabývající se studiem těchto otázek, právě těžším partyjím věnuje pozornost, zájem, čímž věc vjádře samém stane se mu pochopitelnou, samozřejmou. Že mu z takového studia vyplývá užitek mnohonásobný, je jisté. Zkušenosti psychologie jsou pro život nejcennější.

Ústavním prvkem lidské bytosti je myšlení v celém rozsahu. Totiž veškeré vnitřní dění (počitky, city, vjemy, zážitky, pojmy, touhy, chtění, přání atd.). Vědomí proniká absolutně všemi těmito psychickými jevy, takže z nich tvoří nerozdílnou jednotu. Zkoumáním duševních chorob se stává experimentální psychologie zároveň fyziologickou psychologii, pokud zkoumá poměr mezi psychickýmijevy a projevy mozku a nervů. Vzniklé omyly opraví člověk lepším poznáním. Lidský duch má schopnost pronikat hlouběji do věci. K proniknutí věcí vede analýza a syntéza. Pokusem poznáváme fakta. Tato vyžadují aktivitu ducha soudem. Soudje složitý projev mysli a záleží na stupni smyslové zkušenosti.

V této knize zaujímám stanovisko k nejtěžším problémům lidského ducha. V jednotlivých článcích chci promluvit o otázce vztahu duševna a tělesna, o němž lze hluboce uvažovat, jakož i o fyziologii nervstva, zvláště o mozku, jeho projevech a psychologii vůbec.

Člověk má vlastnosti duchové a tělesné. Pokud duše a tělo tvoří jedinou podstatu, hypostazi, jednu osobu, takřka každý duševní děj spočívá na souběžném, soupodstatném ději fyzickém (fyziologickém), nervovém. Duše a tělo souvisejí mezi sebou a na sebe působí. Tento psychofyziologický předpoklad je pokusem a zkušeností v každém případě poznatelný.

První základ - princip - myšlenkového života je duchový. Duše je formou smyslového projevu, tento projev není přímý; není duchový, ani tělesný. Tím, že je vázán na hmotu, je s ní soupodstatný, je psychofyzický. Vlastní ráz poznání, počitků a vjemů, je již děj nadfyzický a nadfyziologický -je to děj vědomý. Tuto zákonitost průběhu soupodstatného dějství poznáváme a získáváme studiem dějů nervových i duševních, též z vlastnosti energie oduší a hmoty esplan, a proto se toto poznání může se stát důležitým doplňkem, základem vědecké psychologické soustavy, na níž lze zbudovati psychologii jako vědu.

Bude také dosti těch, kteří začnou knihu číst s velikou nedůvěrou. Protojsem uvedl místy některé ověřené, zdařilé pokusy z vlastní praxe, jež případnou nedůvěru čtenářů odstraní. Ani já bych neuvěřil, kdybych se nepřesvědčil. Ti, kteří mi neporozumí a neuvěří dnes, porozumí snad a uvěří zítra, za rok nebo později. Zvláště na povolaných odbornících záleží, aby poznatky zde snesené zkoušeli podle mé metody vlastními pokusy, aby se přesvědčili a na tom základě sami dále pracovali a bádali.

S nedůvěroujsem se setkával i při svých pokusech. Vzpomínám zde jistého úředníka z J., který mě navštívil v době, kdy jsem za

účelem vědeckého pozorování veřejně 1a půl roku dělal pokusy a každého přijímal.

Tento pán pochyboval, že by bylo možné učinit přesnou a správnou diagnózu choroby pomocí subjekta v transu, aniž se nemocný předem o své chorobě zmínil. Po výkonu rozechvěn potvrdil přesnost výpovědi o všech příznacích choroby své nohy a přiznal se, že vše zařídil tak, abychom předem nic nepozorovali a nemohli poznat, kde a v čem chorobu třeba hledat ajakýjejejí původ. K tomu účelu odložil gumovou část své hole, kterou při chůzi nemusel používat, a v chůzi si počínal jako úplně zdravý člověk. Tento pán se nemohl dlouho zbavit mocného dojmu a ještě po dvou hodinách, před odjezdem vlaku, opětně k nám přišel a vyjádřil svůj podiv, že bádání, které by mohlo velmi prospět lidstvu, nesmí se veřejně konat a je zákonem stíháno.

Vzpomínám zde ještě najiného nemocného, p. V z R., jehož chorobu nemohl žádný lékař nalézt. Choval se úplně skepticky po tolika zklamáních u lékařů. Přesto jsme učinili diagnózu. Vypisuji ze svých poznámek: Subjekt praví:

ţ Vidím stíny v levé části mozku, budou -jsou to chorobné šťávy, je to vadnutí, odumírání a nedostatečná výkonnost..

Oběh krve je tu porušen. Chvěje se též prodloužená mícha. Druhá polovina mozku je překrvena, mnoho se ten pán duševně namáhá, vidím mnoho ozářených a rozšířených esplan, avšak vinou nemocné druhé poloviny mozku se pán brzy vysiluje. Vidím ho v nějaké tmavé místnosti, jak již o druhé hodině odpolední cítí velikou únavu a není schopen práce. Ten pán má mnoho duševní práce. Vidím ho dříve, bylo to tehdy horší, nemohl spát. Ten pán se musí šetřiti, aby si velkou duševní prací neuhnal kornatění cév ve zdravé polovině. Vidím ho před čtyřmi roky v davu, jak byl udeřen do hlavy. " Nyní jsem subjekta přerušil, neboť se mi zdálo, že mluvil nesmysl. Pan rada však pravil: " Nechte jej, vše pravil úplně správně, byl j sem před čtyřmi lety poraněn na hlavě od demonstrantů při pouliční srážce. Jistě ta vada na mozku bude taková, jak ji líčil. Trpím tak.

O tělesném, životním magnetismu mnozí pochybují, a přece existuje a magnetickým spojením lze dosíci neobyčejných výsledků. Uvádím případ slečny A. K. ze R., za kterou se mnoho osob přimlouvalo, abych ji zbavil velikých duševních muk, neboť byla obava, že skončí sebevraždou. Dívka se lidem vůbec vyhýbala. Za magnetického spojení se uzdravila za pět týdnů tak, že se zúčastnila, spolůčinkujíc, veřejné divadelní hry.

Na velké množství dopisů od nemocných i od lidí, kteří se o metapsychologickou vědu zajímají, j sem nemohl odpovědět, nemaje při svém povolání tolik volného času, a žádám zde za prominutí. Ani v budoucnu nebudu na dopisy odpovídat.

Podotýkám to, abych nevzbudil domněnku, že odpovědi mi nelze dát. Kniha tatoje odpovědí všem dopisovatelům i nemocným a doufám, že je uspokojí i v případě jejich nových eventuálních přání.

Speciální diagnózy jednotlivcům vzhledem k mému zaneprázdnění nemohu poskytovat. Kniha budiž všem vodítkem a směrnicí, jak v takových případech postupovat. Její bedlivé studium přinesejisté objasnění i složitých případů. Přesto je ještě mnoho skrytého, co zbývá poznat a objevit. Užiji všech svých sil a zkušeností k další práci ve prospěch lidstva. Metapsychická vědaje dílo abstrakce: čím více se duch povznese k nehmotnému, tímje vědění dokonalejší. Je třeba mnohých nových pokusů, značné námahy a veliké trpělivosti.

Jsem člověk prostý, navštěvoval jsem jen školu obecnou a měšťanskou. Toť okolnost, která svede někoho, aby upíral mým pokusům vědeckou hodnotu. Dějiny vědy, zvláště vynálezů, nás

poučují, že často stačí jasný rozum a silná vůle k vynikajícím a pozoruhodným dílům.

Je to zvláště věda metapsychická, ve které silná, vypěstovaná vůle a jasný rozum jsou největšími činiteli.

Kdo je získal, je v jistém směru více schopen než vědecký teoretik, který i při přesné znalosti předmětu nedovede podložit prostým pokusem své poučky a doktríny. Pokrok v tomto směru může spočívat na praktických pokusech ajejich správném vysvětlování. Bývá zvykem uvádět literaturu, které spisovatel použil, zvláště při knize, která nebývá vlastně nic jiného než výtažkem jiných knih a mnoho původního zpravidla nepřináší. V této knize uložené výsledky mého bádání jsou získány mou vlastní prací. Je možné, že některé moje poznatky a šetření odpovídají a jsou do jisté míry i totožné s výsledky bádání některých autorit v tomto směru, např. Reichenbacha, Habáně, Schěnenbergera aj. Tato okolnost jen zvýšenou měrou potvrzuje správnost mých vývodů a poznatků, potvrzuje, že samostatné cesty, po nichžjsem k výsledkům v této knize uloženým došel, jsou správné. Je to přirozené, ježtoje to cesta skutečnosti, praktických pokusů, dotvrzených svědectvími.

Pravda je majetkem všeobecným, cesty, jimiž se k této absolutní hodnotě blížíme, jsou svérázné, odpovídajíc in-dividualitě, okolnostem a životním poměrům, v nichž může nové dílo vždy vyniknout a růst.

Je přirozené také to, že bylo použito, ač v míře malé a pokud to odpovídalo informativnímu účelu knihy, až dosud známých výsledků vědy, ač nutno přiznat, že zdaleka není vykonáno to, co musí být vykonáno v zájmu veškerenstva.

Konče tento krátký doprovod svého díla, děkuji vřele všem svým přátelům a příznivcům, kteří mi svou obětavostí, nechajíce se přivádět do transu, a svými schopnostmi k vydání tohoto díla přispěli a je umožnili.

BŘETISLAV KAFKA
****

#1. HMOTA

Veškerý vesmír je velkolepá spleť tajuplných, velmi těžko poznatelných skutečností, jež dosáhnout a vysvětlit se snaží hloubavý lidský duch.

Poznání smyslové k nejdůkladnějšímu proniknutí je omezeno, ztíženo nesmírností a nepatrností hmoty.

Víme, že lidské tělo obsahuje sloučeniny smíšených prvků, které jsou složeny z částiček nesmírně nepatrných, zvaných molekuly. (Jednotlivé částice protoplazmy.) Molekuly nevyplňují prostor hmoty spojitě, uceleně, nýbrž jsou od sebe odděleny mezerami a navzájem se přitahují.

Lidské duši ve stavu podvědomého já se při pokusech hmota jeví prostupná.

Nejmenší částečky sloučenin, molekuly, jsou zbudovány z atomů prvků.

Molekuly sloučenin,jakožto látek složených,jsou chemicky dělitelné v částečky svých prvků, v atomy.

Molekuly sloučenin i prvků (železa, fosforu) jsou složeny z atomů. Atomy různých prvkůjsou různě těžké a odlišných vlastností.

Atomyjsou nezměrně malé velikosti, v mikroskopu neviditelné. Jejich existenceje však různými vědeckými metodami naprosto zjištěna. Bádáním jsme poznali, že ani atomy nejsou nejmenší nedělitelnou hmotou, nýbrž že obsahují částice, jednotkyještě menší, zvané elektrony. Jsou to náboje záporné elektřiny, soustředěné na jakémsi bodovém tělese, jsou to středy sil, které

vážitelnou hmotu v obvyklém slova smyslu nemají.

Atom si lze představitjako shluk či jádro elektřiny kladné, kolem kterého obíhají v okruhu elektrony elektřiny záporné. Každý elektron kteréhokoliv prvku obsahuje jednotkové množství záporné elektřiny. Elektrony všech prvků jsou stejné podstaty, hodnoty. Počet elektronů je odvislý od bytnosti prvků. To znamená, že kolik jednotek elektřiny kladné obsahuje jádro atomů, tolik elektronů elektřiny záporné. krouží kolem jádra atomů. Elektrony, pozůstávajíce z elektřiny záporné, vyrovnávají se navzájem s elektřinou kladnou, obsaženou v jádru atomu, a jeví se proto atomy navenek neelektrické, elektroneutrální.

Samotnéjádro sestává z takzvaných protonů. (Jsou to elektrony s kladnými náboji.) Později byly objeveny pozitrony (elektrony s kladnými náboji) a neutrony (elektrony bez nábojů).

Atom lze přirovnat k sluneční soustavě o pranepatrných rozměrech. Jako v této tvoří střed Slunce, kolem něhož krouží planety, tak jádro atomu tvoří střed, z něhož tryskají různá záření nestejné hodnoty a intenzity. I okolo tohoto středu atomu se pohybují závratnou rychlostí částice, elektrony.

Seznáváme, že hmota není veličinou stálou, nýbrž konem pohybu, a tím se převádí trvání hmoty na účin energie.

Pro naše smysly vytvořený obraz či model atomu je přibližný. Jeho přesný obraz si vytvořit nemůžeme, neboť obal i jádro atomu podléhají změnám. Příčinou toho je mechanika kvant a mechanika vln.

Z předeslaného je vidno, že vnikáme značně do tajemství zákona hmoty, ale původ hmoty, její podstatu, jsme dosud dokonale nepoznali.

*

#2. POČÁTEK ŽIVOTA

O nehmotnosti hmoty nás poučuje nabyté fyzikální poznání. Podle tohoto poznání hmota není nicjiného než takřka úplná prázdnota. Hmotaje prázdný prostor prostoupený několika silokřivkami. Několik řídce rozsetých vibrujících elektrických nábojů, pohybujících se úžasnou rychlostí, předstírá nedokonalým smyslům hmotu, pevnost a tělesnost. Je to všemoc všude vibrujících, všude znějících kmitů energie.

Tyto neviditelné, neuchopitelné, nevážitelné kmityjsou základem světa. Tyto v prostoru řídce rozseté částice sytonů neznámé síly kouzlí hmatatelný, věcný, pevný svět těles.

Když neklid těchto kmitů překročí hranice, když tento věčný pohyb dostoupí biliónů a triliónů kmitů za vteřinu, stává se z přeskupení těchto kmitových částic to, co nazýváme teplem, barvou, elektřinou, magnetismem, oduším, světlem a silou. Není děje, který by nebyl výsledkem kmitající energie.

Tvoření se projevuje v prostoru a čase, energii a hmotě, v životě a vědomí.

Mocné, bezmezné biologické síly budují z nepatrného obrovské. Na začátku je mikroskopický kousek látky, v němž začnou působit neznámé podivuhodné síly; umným a důmyslným způsobem rozpředou původní pletivo, buňky, ke stavbě a členění.

Z organizovaného, nevzhledného, nejasně pulzujícího prvopočátku chuchvalce bílkoviny vzniklo na zemi vše živé. Jednotnost živé substance je všeobecná. Všichni tvorové, od améby až k člověku, mají jeden základ tělesnosti.

Život člověka se projevuje stavbou lidského těla a počíná se sloučením dvou buněk, totiž seménka mužského s vajíčkem ženským. Seménko mužské je utvořeno z látek převahou mozkových, kdežto vajíčko ženské se skládá více z nejjemnějších látek stavebních, krevních. Vajíčko ženské je možno pozorovat i pouhým okem, má průměr jednu pětinu milimetru. Mužské semeno je dvoumiliónkrát

menší. Vajíčko čeká osaměle na oplodnění. Při početí krouží kolem něho stamilióny mužských buněk, ale jen jediné buňce, jedné z půl miliardy, se podaří vniknout do ženského vajíčka a zasnoubit se.

Tvoří se zázrak života. Obě jádra splynou a z vajíčka i semene se stala jedna buňka - dítě člověka se počíná.

Tato první sloučenina, zvaná zárodek (embryo), má schopnost vytvářet všechny speciální odrůdy buněk, ze kterých se později skládá celé tělo.

Tak povstaléjádro plodové se pak dělí v nové buňky. Během několika hodin po oplození se tvoří dělení 2 - 4 - 8 -16 atd. nových buněk (podle stanovených zákonů Prozřetelnosti), nastává přesné třídění buněk ajejich skladba pro celý organismus. Buňky přiléhající těsně k sobě jsou jádra, z nichž každé zvlášť je obklopeno živoucí substancí (protoplazmou, prvotvar) a obsahují různé živné látky.

To jsou začátky tělesné stavby, připravené, aby přijala duši nesmrtelnou, která se spojuje s tímto počátkem hmoty (zárodkem), když buňky k tomu účelu připravily šedou substanci mozkovou. Proto hlava zárodku má přednost ve vývinu před ostatním tělem. Tatoje způsobilá (jak poznává subjekt) přij mout duši v době 6. týdne po oplození, někdy dříve, což záleží na síle a dispozici buněk. Před pátým týdnem se to neděje. Někteří učenci a bohoslovci zastávající vitalismus, mají za to, že duše se již v zárodku vyvíjí dělením buněk. Zde nejsem v rozporu s tímto názorem. Pouze bez poznámky při vědeckém bádání uvádím zjištění svých subjektů. I v okamžiku sloučení zárodečných buněkje duši poskytnut tělesný základ k přijetí. Poněvadž lidská duše může přítomnost jiné duše určit jen za spolupůsobení hmoty lidského těla, subjekt ji zjišťuje, až když je k takovému projevu dána možnost. Při početí přichází ihned k uplatnění duševní mohutnost vegetativní, a jakmile se vytvoří první šedé buňky mozkové, jsou z ní již vyzařovány částice, které jsou způsobilé přenášet podvědomé dění rozumové mohutnosti, a tak podráždit citlivé záření jiné hmoty, takzvané oduší, vyzařující z těla subjekta v. transu, který teprve v tomto pozdějším čase (pátém týdnu vývinu embrya) má možnost přítomnost duše pevně zjistit. Podle přirozeného zákona v okamžiku, kdyje dána přirozená dispozice a podmínky k oživení těla,tvoří Bůh duši. Po spojení se zárodkem si dušejiž sama upravuje šedou substanci pro svou rozsáhlou činnost k budoucím životním projevům.

Stálým dělením tvořící se buňky sestavují znenáhla jednotlivé tkáně, svaly, kosti, nervy, cévy, substanci mozkovou, řadíce se pevně k sobě tmelovitou hmotou, již samy vydávají, přeměňujíce původní útvar k pevnosti a organické jednotě.

*

#3. BUŇKA

Buňka je prvok a skládá se z jádra, protoplazmy a obalu (buněčné blány). Buněčné jádro je základem života. Protoplazma (živoucí substance) obklopuje jádro. Je to živná látka, obsahující vodu, bílkovité látky, sloučeniny cukru, tuku, látek minerálních, jako sodíku, hořčíku, draslíku, železa, síry, fosforu, vápníku, fluoru, chloru. Podle toho, k jakému účelu je buňka určena, musí obsahovat více témuž účelu vyhovujících látek, např. buňka kostní přijímá z krve mnoho fosforečnanu a uhličitanu draselnatého, kdežto buňka mozková přijímá více sloučenin fosforečných. Uhlík je význačným činitelem v ústrojenství, dostane-li se do spojení s jinými prvky, které jsou již podřízené a výpomocné.

Živá buňka je v nepřetržitém průběhu, dráždivost protoplazmy podporuje její vyživování. Vyživování udržuje dráždivost a

podporuje vzrůst.

K svému životu má buňka utvořený trubkovitý lalůček, který je u některých buněk při její užší části.

Jím přijímá z krve živnou látku buněčitou; má tudíž jakési zažívací ústrojí. Zároveň potřebuje buňka nevyhnutelně kyslík, který vdechuje z krvejakýmisi třásněmi. Buňka kožní přijímá kyslík zároveň přímo ze vzduchu. Proto hleďme vystavovat tělo přímo zdravému vzduchu a zbavíme se chudokrevnosti!

Poznáváme, že buňka je podrobena ustavičné výměně látek a energie; přijímá výživné látky z okolí a přizpůsobuje je pro svou potřebu, to je, ke stavbě těla a k získání životní energie (schopnosti konat životní úkony). Jsou to pochody asimilační.

Současně se dějí proměny opačného smyslu - pochody disimilační. Jimi se z těla pomocí krve a výparů vylučují látky, kteréjsou na závadu životní činnosti. Rovněž energie asimilací získaná se vybavuje, a to v podobě pohybu, tepla, zářivých fluidů oduší, magnetismu a elektrismu.

Předpokladem asimilace je výživa, disimilace vyměšování.

V živém těle není nikdy chemického a fyzického klidu. Ustavičnou výměnou látek a energii se zachovávají buňky naživu. Pokud přijímají více látek, než vyměšují, rostou. Mimo to podléhají vlivu svého okolí, přizpůsobují se mu stavbou těla i činností a upravují je ve svůj prospěch.

Protoplazma buňky obsahuje průsvitnou, sliznatou polotekutou až tuhou, jemně zrnitou hmotu, na kteroujsou vázány všechny životní projevy živočišného těla: výživa, vyměšování, růst, pohyb, rozmnožování aj. Protoplazmaje živá hmota, kteráje podstatou každé živé buňky. Život protoplazmy sejeví též pohybem, schopností odpovídat na vnější vlivy (tzv. dráždivostiţ a schopností tyto vlivy upravovat podle různých potřeb.

Chemické změny v buňkách se dějí působením nepatrného množství složitých látek, tzv. enzymů (fermentů, kvasidel), jež usnadňují sklad a rozklad ústrojných sloučenin, aniž se samy při tom změní.

Buněčná šťáva v protoplazmě obsažená zprostředkuje výměnu rozpustných živin mezi buňkami. Mimo to odstraňuje z buněk látky, jež by překážely životní činnosti. Proto se mění jakost i množství potřebných látek. Buňky rostou tím, že se nové částice vsunují mezi částice starší. Když buňky přestávají růst, tloustne buněčná blána, aby se upevnila.

Když buňka dospěje určité velikosti, množí se dělením. Nejprve sejejíjádro rozdělí ve dvě části. Pak se buněčná blána uprostřed zaškrcuje, až se původní (mateřská) buňka rozdělí ve dvě buňky (dceřinné). Tyto se od sebe oddělí a vzrůstají do velikosti buňky mateřské, načež se dělí znovu. Popud k dělení buňky vychází od jádra. Jádro se dělí dříve než ostatní buněčná plazma.

Jádro řídí souladně životní činnost buňky a pokládá se za nositele vloh, které se přenášejí z původní buňky na její potomstvo. Je zde rodová souvislost buněk.

Buněčné jádro, které se nalézá v bezbarvé protoplazmě, je ještě zvlášť ohraničenojadernou blankou, pod níž se nachází jiná, hustší vrstvička protoplazmy, obklopující živoujadernou hmotu, tzv. jadérko. Sítivojaderné plazmy obsahuje zrnka, částice pro různou tvorbu a činnost stavby těla, jeho vývin; též částice chromozómů pro různé sklony, vlohy a vlastnosti, které se štěpením, dělením, přenášejí do nové buňky.

Tělo lidské sestává asi z osmi biliónů buněk, z nichž každá žije svým vlastním životem, ve své buněčné protoplazmě (molekulách) se stále obnovuje, sílí, roste, až konečně zmírá.

Nemysleme že jsou všechny buňky stejného tvaru a velikosti. Některé jsou nepatrné, viditelné jen jemnými drobnohledy, jiné značné velikosti, např. žloutku ptačího vejce. Uspaný subjekt

zjišťuje ve žloutku oplodněného ptačího vejce živé, zářící jadérko, známku příštího života. Toto záření je fluid oduší.

Buňky kostní jsou zakulacené, stěny mají hranolovité plochami zevně vespolek spojené, vytvářejíce tak pevný celek. Buňka kostní je nejméně živena. Buňka kožní je tvaru hruškovitého, ve středu zúžená a celkově spirálovitě stočená, čímž se dá vysvětlit pružnost naší kůže. Tato buňka je zajímavá tím, že na určitých částech těla je obrácena svou největší citlivostí k povrchu těla, což pozorujeme zvláště na spodním očním víčku na rtech, kdežto na jiných částech povrchu kůže je obrácena k povrchu citlivostí daleko menší. Odumře-li nebo rozpadne-li se některá kožní buňka, ihned se v témže místě tvoří nová. I buňky smyslové j sou obráceny svou největší citlivostí k povrchu, jako např. v nose, kde tvoří jemné nervové pletivo, soustřeďující se v celek vedoucí k mozku. Tak tomuje i v prstech, kde v koncích máme hmat nejvyvinutější, u vrchní pokožky je menší bolestivost a nastupuje větší citovost hmatová. Zvláště velejemné j sou nervové buňky na sítnici oční a sluchové, kde je mimořádně zvýšená citlivost. Nervové buňky nemají schopnost rozmnožovat se dělením. Ve své protoplazmě se obnovují. Buňka nehtů, vlasů, chlupů je zajímavá tím, že nemá nervové spojení s ústředím mozku, které mají všechny ostatní buňky; proto v nich nemáme vůbec citlivost. Buňka svalováje menší, podlouhlá ajemnější, vytažlivájako kožní, potřebuje více výživy aje v podstatě trvalejší. Je dvojí druh svalové tkáně: příčně pruhovaná a hladká. Odumře- li některá z těchto svalových buněk, netvoří sejiž nikdy v tom místě buňka nová. Pouze řezné rány tvoří výjimku. Buňky gangliové jsou různé velikosti a hvězdicovitého tvaru. Nejdokonalejší je buňka šedé substance mozkové (povrch mozku). Je nejméně výběžkovitá a potřebuje nejvíce a to i nejjemnější výživy. Ta bude hlavním předmětem spisu.

Veškeré buňky, jak jsem se již zmínil, potřebují ke svému životu buněčnatosti krve (alespoň ze 40 % přibírat stravu nevařenou - vařením pojídáme mrtvoly buněk, které jsou základem nemocit, jež je zřídlem a potravou podstaty buněk. Není-li tato živoucí substance v krvi nedostatkem výživy nebo zvrácenou životosprávou, hynou buňky tím způsobem, že v počátku slabosti si vypomáhají, silnější pomáhá slabší k životu; hrozí-li již zkáza všem, stravuje silnější buňka slabší, řekli bychom, že se navzájem požírají. Zbytky vylučují zprvu na povrch těla; mimoto krev strhuje do svého proudu zbytky těchto látek, jež pomocí kyslíku rozkládá k snadnějšímu vyměšování v kyselinu uhličitou, vodu, močovinu.

Při silnější katastrofě, nemůže-li krev tyto látky ze sebe odstranit, zanášíje do různých částí organismu, kde se jich hledí zbavit spálením. Nastává zápal plic, ledvin atd. v témž místě, kde se ony látky nahromadily. Neodstraní-li se tato látka ani tímto způsobem, je pak dobrou půdou pro choroboplodné bacily.

Celkový přehled:

Živé tělo čerpá energii k pohybu a výživě z částí asimilovaných látek potravy. Přitom se látky rozpadávají v jednoduché odpadové, výchozí složky. Při rozpadávání, štěpení látek tělo vydává různé druhy volné zářivé energie, se kterými účelně hospodaří. Z uchráněných látek si staví živé tělo samo sebe - roste.

Opotřebované a nemocí zničené části si nahrazuje obdobně. Neustálým dělením se množí, rostou a nahrazují buňky v živém těle. Dceřinné buňky dorůstají a opět se dělí, až dorostou do nedělitelnosti.

Pohlavní buňky, z nichž vzniká potomstvo, zůstávají trvale dělitelné. Tímto opatřením se řada funkcí vrací tam, kde

povstala. Je to děj vratný. Soustava se vrací po jejich proběhnutí k základnímu ději do stavu, z něhož vyšly či odkud začala změna. Život je tedy děj cyklický, který se udržuje sám ze sebe autonomně. V těle se živá hmota ustavičně látkově mění tím, že do sebe přijímá látky zvenčí, obměňuje je a zplodiny vydává ven. Růst bioplazmy buněk se děje vpravováním nových molekul mezi molekuly dosud nespotřebované. Zároveň má každá buňka schopnost účelně regulovat fyzikálně chemické pochody, a to tak, jak to prospívá buňce. Je to průběh autonomní a účelně regulovaný.

K životu těla si buňky vyrábějí hormony a enzymy, které usměrňují chemické reakce. Poznáváme, že život se projevuje stálými chemickými, fyzickými a mechanickými proměnami energie.

*

4. GANGLIE

Buňky nemají stejné práce, nejsou jen stavivem, nýbrž některým je přidělena práce velmi důležitá a zajímavá, zvláště při mozku, míše, plících, srdci, žaludku atd., kdejsou automatické uzly k samočinným pohybům, tzv. ganglie. Tyto uzly uvádějí do stálé činnosti srdce, plíce atd. bez našeho vědomí, j souce řízeny z centra duše podvědomím, zaujímajícím tři čtvrtiny duševní mozkové činnosti. Tyto uzly potřebují nejvíce nejlepší živné látky, kterou, již nejdůkladněji přepracovanou, dostávají tímto způsobem:

Vždy dvě buňky sají tuto látku z krve a předávají jedné buňce, kteráji uschová a v potřebném čase předává znovu dvěma ke zpracování, přičemžje zbavována škodliviny. To se několikrát opakuje. Přesná práce v předávání se děje tak, že dokud látku nezpracují, novou nepřijímají. Tím se její jakost stále lepší a konečně způsobilou přijímá tzv. zásobovací buňka, která ji udržuje ve svém měchýřku a má ji k dispozici pro šedájádra automatických buněk uzlových (ganglie), které potřebují k svému životnímu úkolu, kde není vůbec odpočinku, látky té nejpodstatnější, nejvýživnější jakosti.

Kdyby nebylo tohoto důmyslného pochodu Prozřetelností daného, nebylo by takové délky lidského života. Takové pochody pro život jen jediné ganglie obstarává větší množství buněk. Čím kratší je pročišťovací cesta živné látky, určené gangliim, tím kratší je život.

Všimněme si, že v jiných částech našeho organismu jsou buňky živeny přímo z krve, ajaká krev - takové zdraví. Obsahuje-li krev látku choroboplodnou, nastává vbrzku onemocnění našeho organismu. Ganglie jsou v té věci výjimkou; dostávají výživnou látku již přepracovanou a pročištěnou.

Takové přepracování a stálé pročišťování výživné látky se děje i pro nejjemnější a nejdokonalejší buňky šedé substance mozkové (neurony). Tento pochod děje seještě dokonaleji tím způsobem, že látka je podávána delší cestou pročišťovací.

Jasnovidec zjišťuje ještě jiné buňky, takzvané esplana, ježjsou nad šedou substancí a pod ní, a protosplana, jež jsou na malém mozku. Tyto buňky, které se jeví jasnovidci pouze jako obláčky, přijímají živnou látku jejím vypařováním tak, že ji sají.
O dědičnosti zárodečných buněk viz článek " Dědičné zatížení-tajemství dědičnosti.

V lidském těle se nacházejí pozoruhodné orgány, které vyměšují specifické žlázové životní šťávy. V dutinách těchto žláz s vnitřní sekrecí se shromažďuje jimi vyráběný specifický produkt v husté tekuté koloidní formě. Koloid pak prosakuje mezerami mezibuněčnými, je vstřebáván lymfatickými cévami a vlásečnicemi a tak se dostává do krve.

Tyto žlázy často produkují šťávy v nezměrně malém množství, po tisícinách a milióntinách gramu. Vysílají je do krve, do střev. V bezpočetných směrech proudí tělem. Přesto však vzchází velký zázrak z těchto jen ve stopách se jevících šťáv. Tyto sekrety mají netušený účinek. I při svém minimálním množství j sou řiditeli, správci a vládci procesů výstavby i rozpadů v lidském těle. Z těchto šťáv klíčí nejvyšší lidství, sláva i krása - nebo tělesný zánik a duševní temnota, poskytují prameny mladistvé síly, které tajuplně mění maličkého trpaslíka v obra. Rozplameňují vášně a nechávajíje zase zemřít, svádějí pohlaví v mládí i stáří k výstřednostem. Zároveň rdousí žlázové sekrety - známky stáří.

Žlázy řídí vzrůst těla, výměnu látek, funkci nervů, činnost srdce, duševní čilost. Ovlivňují rozhodující silou duši, temperament a nálady.

Povaha a skutky člověka dají se předvídat podle převažující síly hormonů té které endokrinní žlázy. Nestává se tak pravidlem a je tu pravděpodobnost jen u těch jedinců, kteří mají tendenci pro tělesnou životnost a jsou málo závislí od činnosti vyšší síly svobody ducha.

Uvědomuji-li si a pěstuji-li sílu ducha, rozum a vůli, docházím k bdělosti ducha; poznávám, čeho jsem schopen a k čemu mám možnost a docházím schopnosti reflexem sama nad sebou, nad svou činností. Dobývám si tak vědomí síly, duchové hodnoty osobnosti pro cílevědomou, svobodnou, samostatnou, svébytnost činnost v rozhodování. Pak povaha a skutky budou pod kontrolou rozumového soudu a vůle, která rozhoduje. A nebudu se stávat slabochem, naprosto odvislým od činnosti sil nějakých endokrinních žláz, které svým vlivem by měly rozhodovat o mém životě a budoucnosti.

*

5. VĚK BUNĚK

Při narození má dítko určitý počet buněk. Jsou malé, jemné. Při průměrném věku lidském 42 let, za pomoci sekretu auxinu napíná, rozmáhá se tělo buněčné protoplazmy přijímáním potravy až do 26 let (člověk roste). Potom asi do 42 let mohutní a sílí veškeré buňky ve své životní podstatě a energii. Je to doba největší způsobilosti plození, po níž nastává odumírání.

Nejlépe je možné orientovat se tak, že nastává odumírání buněk po klimakteriu, přechodem (měsíčním), odumíráním plodových jader u ženy. (Vajíčko folikuly, kterých má žena ve svých obou vaječnících 72 000.) V témže čase nemůže vzniknout nový život. Žena může být matkou jen v čase života vlastních plodových buněk. Ponenáhlu nastává ubývání jejích životních sil, jakési odumírání a sesychání k úplnému odumření asi v 80 letech. Z tohoto počtu folikul od prvé čmýry až do přechodu mnohé folikuly během života zanikají a tím tvoří buňky vyměšující hormony.
(Viz čl. Elektřina.).

Lidská buňka našich prapředků byla povahově mocnější, životnější podstaty a udržela se v plné síle do 300 - 400 let.

Naše podstata buněk se stále degeneruje a lze se domnívat, že za 5 000 - 6 000 let bude povaha jadernatosti buněk zeslabena na průměrný její vývin 25 let, kdy již nastane ubývání její životní a regenerační síly, a její největší stáří bude 50 let u toho, kdo by žil nejspořádanějším životem. Z toho se dá vypočíst, že žijeme v sedmém stupni věku lidstva, rozdělíme-li tento na 10 dílů.

Hlavní vinu na své degeneraci má lidstvo samo nespořádaným životem, neznalostí svého těla, nedostatkem pohybu a zdravého vzduchu, slunce, a hlavně zvrácenou výživou.

Dříve lidstvo přijímalo potravu nevařenou, neznalo oheň k

přípravě pokrmů. V té době byl věk nejdelší. Pak nastalo častější používání ohně a strava přirozená ustupovala znenáhla stravě vařené, pečené a pod. Tímto vařením se podobně ničí regenerační živoucí podstatajadernatosti buňky v potravě, tělu se přinášejí již mrtvoly a lidská buňka si nemůže vzít životní látku ke své původní životnosti jako při stravě nevařené.

Nejlehčeji se zažije a pro nás nejlepšíje strava nevařená, taková, která přichází do stavu, kdy se buněčina zduřuje, rozkládá a to hned při začátku rozkladu,jako u syrového sedlého mléka, u masa v tom stavu, v jakém je požívali kočovní národové, přivádějící je do toho stavu pod sedlem na koni, u ovoce: hrušky hniličky, švestky, třešně, jablka, vše sušené přirozeně. Aleje nebezpečné přijímat podobnou stravu při jejím úplném rozkladu.

Hleďme se alespoň z 50 % přizpůsobit a navykat stravě nevařené, cožje zvláště důležité u člověka nemocného, churavého, neboť tento postup má vliv na jeho brzké uzdravení; nastane totiž znovu mladistvá obroda buněk v lůně buněčné protoplazmy.

Někteří badatelé mají za to, že během 7 -10 let nastává úplná výměna všech buněk. Varuje-li se kdo toho, co snadjeho nemoc vyvolalo, je prý možno dočkat se zasejednou úplného uzdravení. Tento názor je mylný; zde nastává pouze výměna buněčné protoplazmy, jadernatá látka života buňky se znovu vzpruží, oživne a je schopna svému požadavku vyhovět.

Pouze některé buňky dovedou zahájit regenerační pochod náhradyjako kostní,jaterní. Kožní buňka má dotyčnou schopnost úplné obnovy, nastalo-li odumření některé buňky; vzápětí se v témže místě dělením tvoří nová, vždy v případě potřeby.

Tento postup se děje též u buněk chlupů, vlasů, zubů, nehtů, např. postoupíme-li někomu část své kůže, nemusíme mít obavu, že by se nám odspodu nová neutvořila, kdežto vyřízneme-li kteroukoliv část svalu, neobnoví se.

Nejlépe se nám to ukazuje po přestálých vředech, neštovicích. Byl-li kvašením zasažen sval, zůstane vždy jamka. Nervové buňky také nemají schopnost dělením se obnovovat. Z toho důvoduje léčení nervových chorob zdlouhavé.

Rovněž jistý druh slabých nohouje nám dokladem, že nedostatkem výživy k záchraně stravovala silnější buňka slabší a v tomto případě se noha rozhodně nepřivede do normálního stavu. Přesto však lze zbylé buňky v slabé části cvikem a otužováním zesílit za odumřelé. (Něco jiného je, poraníme-li se, tu nastává ovšem porucha tisíců buněk, ale ne jejich smrt; brzy krvinky napraví to, co se porušilo.)

Totéž můžeme pozorovat u osob dospělých, zvláště slabé tělesné konstrukce, o kterých všeobecně víme, že při sebelepší výživě zůstávají stále hubení, nesílí. Říká se: " Toje již taková povaha. Přesto se necítí slabými ajistě si pochvalují své zdraví. Zdeje doklad, že po zrození se neudržel veškerý počet buněk.

Podvýživou, nemocí a podobně, mnohé buňky odumíraly a zcela se rozpadly anebo stravovalajedna druhou, ubírajíc výživu sousední. Zbylé buňky při dospělosti nemohou nikdy tak zmohutnět, aby nahradily v mládí ztracený počet buněk. Ovšemže jsou i výjimky.

Též u starců nastává podobné sesýchání, vzájemné se stravování (vinou zažívacího ústrojí a rozpad buněk říkáme: "Ztrácí se.

Při nemoci do 55 let se buňky podvýživou pouze stahují, po nemoci zase nabývají své původní mohutnosti.

Schopnost obnovení (náhrady, regenerace) je jeden z kouzelných darů naší buňky. Regenerace je růst svého druhu určitých částí orgánů.

Tento popud k obnově vychází ze samotného poškozeného orgánu. Dostatečně regenerují lidské vnitřnosti, hlavně játra. Při

určitých nemocech zachází část jaterní tkáně, ba může dojít ke zkáze až tříčtvrteční, a přece z pozůstalého zbytku za 7 až 8 týdnů vzejdou játra nová. Též při zlomeninách kostí vytvořená mezera se vyplňuje pomalu kostní substancí, a může přibýt až čtyři centimetry kostní hmoty.

Regenerační síla, obsažená v plazmatu, má krajní schopnost k obnově tkáně a tím je zaručen život jednotlivého tvora. Lidská buňka má dvě hlavní funkce: v protoplazmě regeneruje, aby udržela neporušitelnost individua, obnovuje a je totožná s hojením a růstem.

U určitých orgánů udržuje neporušitelnost, vytváříje znovubudováním a tu pak se dělením rozmnožuje, nepřekročivši zákonitost daného počtu buněk.

Skutečnost, že při poranění vydrží podstatajadernatosti buňky při svém životě až do 48 hodin, má velký a neocenitelný význam pro lékařskou vědu, zvláště při operacích, transplantaci, např. chybějícího nosu. Je možné potřebnou část na vhodném místě těla odejmout a zbývá čas odejmutou část tak upravit, aby dostala podobu pravého nosu a pak teprveji vhodně připojit. Není třeba mít obavu, že se operace nezdaří.

Trvání života jednotlivé částice protoplazmy je značně rozdílné. Látky minerální, pevnější, se spotřebují v kratší době než látky bílkovité.

Tuky a cukry mizí velmi záhy. Jakmile je vnitřní živoucí síla jednotlivé částice, protoplazmy (molekuly) vyčerpána, rozpadne se a kyslíkem rozloží (spálí). Buňka si tyto látky nahradí ze šťáv ji obklopujících.

Jádro řídí souladně životní činnost buňky; do čtyřiceti roků roste, sílí, mohutní a upevňuje se ve svém středu. Asimilací (výživou) nabývá vnitřní životní sílu, kterou ze sebe stále vydává v podobě zářivé energie (oduší). Po čtyřiceti letech již vnitřní životní sílu vydává převážně ze svých rezerv rozpadáváním jádra.

Tato zářivá energie, tak jako enzymy, má blahodárný vliv na plazmatické tělo buňky ke vzrůstu, výměně zplodin a zároveň k získávánijiné energie, tzv. magnetické, pro naši zevní činnost, která se uvolňuje z potravinových látek v plazmatu buňky.

Proto,jsme-li v mládí stále nemocní a špatně živení, ochuzujeme buněčnéjádro o přísun látek projeho vzrůst k získání životní energie oduší. Jádro se nedostatečně vyvíjí a člověk předčasně stárne, má sklony, náchylnosti k různým nemocem a k celkové tělesné a duševní slabosti, nezachraňujeme-li sebe v pozdějších letech dietní přirozenou výživou, šetřením sil, otužováním a cvičením vůle.

*

6. SMRT

Odloučení se duše od těla při našem poznání - umřel - dosud nenastalo, jelikož buňka zůstává ještě nějaký čas při životě, dokud se nevyčerpá zásoba látek kolem jádra. Odumírá pozvolna. U starého člověka je její životnost omezena na 10 -15 hodin, u zdravého mladého věku do 45 let, nastala-li smrt předčasná, zůstává při životě až dva dny. (Více v dalších článcích.).

Pro psychiatry je živoucí povaha buňky významná v tom, že u zdánlivě zemřelého, jehož duše mimo mozek je od celého organismu takřka odpoutaná, zabrání předčasné úplné smrti. To lze způsobit silou vůle hypnologa - lékaře, který podepře telepaticky oslabenou vůli zmírajícího a poručí mu oživení v celém organismu.

Máme dost příkladů zdánlivé smrti a dalo by se v mnohých případech skutečně smrti předejít.

Nemysleme, že se duše vždy odpoutá rázem. Co nám se zdájiž

hotovou událostí, je často jen zdánlivé. Dušeještě není úplně odpoutaná právě u mladého života, kde vůle nemocnéhoje slabá a nedovede se vzepřít k překonání tělesné choroby. Podléhá, ač kdyby jeho vůle byla silná, kdyby pevně věřil a vší silou se vzepřel své nemoci, překonal by ji. Duše, která tu pomocí fluidu oduší pracuje, bude násilně oživovat choré tělo. Ale při slabé vůli neodolá a duše se svým fluidem oduší právě ve slabé víře tělo opouští. To tvrdím u mladého věku do čtyřiceti pěti let.

V pozdějších letech, kdy podstata již odumírá, varuji hypnologa před pokusy, tu darmo bychom se namáhali, naopak, nemocnému bychom jen přitížili a v několika dnech by přišla smrt neodvratně, neboť došla již živoucí schopnost buněčného jádra. Mohu o tom psát z vlastní zkušenosti.

Varuji před magnetizováním zmírajícího. Dalším, těsnějším magnetizováním bychomjej přiváděli do strnulosti (katalepsie), ublížili mu a ztěžovali si práci. Stačí působit vírou a po chvíli učinit asi tři tahy ve větší vzdálenosti od těla, abychom unikající fluid oduší zadrželijako prostředek udržování života buněk. Opakuji: zde lze působit jen živou vírou, slovem a silou ducha.

Duše zmírajícího, odlučujíc se od veškerých buněk, přechází do fluidového vyzařování na povrchu těla, kde se uvolněné oduší soustřeďuje a zhušťuje kolem hlavy. Musí tudíž vůlí nastat spojení obou oduší jež sejeví jasnovidcům jakousi zářivou páskou mezi nemocným a hypnologem lékařem.

(Více viz čl. Smrt a stav duše v oduší.)

*

 # 7. PODIVUHODNÁ SCHOPNOST BUŇKY

Buňka máještějinou vlastnost, v níž spočívají takr´ka zázraky budoucnosti. Každájednotlivá buňka je totiž schopna přijmout duševní projevy. Ztratí-li kdo svůj zrak, sluch,je možno probuditjej ve zcela jiné části organismu. Znám z pokusů, že uspaný subjekt viděl a četl prstem, lalokem ušním dobře slyšel, ba lépe zády, lýtky. Když totoje možné ve stavu somnambulním (v podvědomí, dá se přenést i na vrchní vědomí. Nyní záleží na tom, kdo a jak toho dříve dosáhne.

*

 # 8. ČIŠTĚNÍ A ZACHOVÁNÍ ZDRAVÝCH BUNĚK

V počátečních stadiich se nemoc neprojevuje žádnými příznaky, později neurčitými a nepatrnými, takže nikdo nepomýšlí na diagnózu.

Po době čekání, kdy se nemoc již dá rozeznat patologicko-anatomicky a projeví se zánětem, nádorem, vředem, kaménky, tyfusem atd., bývá zpravidla již pozdě.

Moudrý bude ten, kdo včas prozkoumá své rezervní síly a zamítne vyčkávání, až by se mu naskytl nějaký příznak poruchou funkcí.

Mezi prvními příznaky choroby a fyzikálně nebo chemicky dokazatelnými nálezyje určitý čas, který můžeme zabrat pro léčení, neboť v tuto dobu se méně vylučuje kyselina močová a nastávájejí zvýšené vázání ve tkáních.

Ve všech případech je nutno si všimnout celého organismu a je důležité, kolik zdravé a výkonu schopné tkáněještě zbylo; to, co je mrtvé,je pro nemocného bezvýznamné. Prozkoumání rezervních sil je jeden z prvních úkolů při léčení. Živá tkáň je dosud rezerva životní energie, je schopna růst, obnovovat se.

Nánosy, které se tu a tam nalézají na tkáních, nej sou

příčinou jejich onemocnění; usadily se na ochořelých místech, například vápené soli na částech tkání, jež ztratily pružnost, proto nebudeme patologické změny dělit podle napadených orgánů, ale podle poškozených funkcí. Každá částečka až k poslední buňce jeví veškeré funkce. Tak např. poškození, jež postihne funkci pružnosti, bude ji ovlivňovat na všech částech. Našim očím však bude zjevnájen na těch místech, kde se vyskytuje hromadně. Avšak při tělesné souvislosti všech funkcí bude ponenáhlu ovlivňovat i funkce ostatní.

Každý organismus v sobě chová ustavičný očistný zákon. Kdyby toho nebylo, nebyl by život možný, a dojde-li to v organismu tak daleko, že fyziologická očista v něm již není možná, hyne. Každý příznak choroby je viditelným projevem, že ono přirozené fyziologické čištění v těle je porušeno a nastalo v něm hromadění škodlivých látek.

V principu léčení je odstranit škodlivé látky pro organismus, pro jeho životní práci, vzít choroboplodným bakteriim živnou půdu ku množení a tím k vyrábění různých zhoubných jedů ničících buněčný život našeho těla. Zdraví záleží v úplné rovnováze mezi výživou a vyměšováním.. Všechny orgány lidského i živočišného těla jsou závislé ve svých strukturách i funkcích na krvi, jíž jsou zásobovány. Krev sama pak závisí na potravě, kterou požíváme, na jejím zažití a na tom, jak je potřebě těla přizpůsobena.

Základem obrany proti infekci jsou buněčné pochody speciálních buněk našeho těla, jimž říkáme retikuloendot - heliální. Tyto buňky dovedou pohlcovat mikroby a ve svém těle je svými fermenty strávit. Též vyrábějí protijedy, jež přecházejí do krve, kolují v ní a tvoří podklad imunity a látky nutné při regeneraci tkáně.

Obranným prostředkem proti veškerým nemocem je profilaxe (předejití onemocnění): vystříhání se všech tělu škodlivých příčin, které jsou zřídlem nemocí a jež činí životní sílu. Pak živá tkáň nebude trpět nedostatkem této životní síly, s níž organismus má po celý život disponovat. Nemoce povstávají neschopností životní síly organismu, aby vzdoroval různým škodlivinám a mohl zneutralizovat veškeré kyseliny v těle, hlavně kyselinu močovou, tj. přeměnit ji v močovinu, a aby utvořil dosti obranných látek proti vznikajícím nemocem.

Nejobávanější nemocíje dnes zhoubný nádor, rakovina, který spočívá v chemické látce, která se tvoří za nemoci buněk, a proto příčiny nádorovitého bujení dlužno hledat ne v nádoru samém, nýbrž v celém nemocném člověku. Nemocí těla nastává předčasné stárnutí organismu, nedostatečná výměna látková a tím zeslabení životní síly, buňky zestarají a dříve než normálně, tedy předčasně, blíží se k smrti. Normální pochody v buňce se obrátí, poruší se rovnováha mezi fyzikálně chemickým stavem buňky ajejího okolí a tím vznikne podklad pro nádorovité bujení.

Chemická látka, která se tvoří v nemocné buňce, je výživnou půdou pro různé druhy mikrobů různých nakažlivých nemocí i nenakažlivého živého viru (mikrobu) rakoviny. Virus je živoucí molekula bílkoviny. Samotný virus, vstříkne-li se, nepůsobí nádor ani zřejmou poruchu. Vstříknutí však spolu s extraktem nádoru, způsobí zhoubný nádor, i kdybychom jej viru zbavili. Extrakt tedy obsahuje substanci (látku), která viru umožňuje napadnout buňky živočicha a proměnit je v buňky rakovinné. Tedy typ zhoubného nádoru nezávisí na viru, ale na specifickém faktoru (tj. na půdě čili tělesných šťávách), aby normální buňka se proměnila v buňku zhoubnou zničením jejích obranných sil.

Zničení obranných sil buňky a tím tvoření se škodlivé chemické látky mnohdy zaviňuje nedostatečné dýchání buněk působením chronického nedostatku kyslíku. Příčinami jsou civilizace a tím i

sedavý život, nedostatek slunečního záření a pohybu, čímž též buňky onemocní. Jihoafričtí divoši a Eskymáci, žijící svými primitivními způsoby života, neonemocní rakovinou. Též překrmování ovlivňuje vznik nádorů. Výživa má být lehká, ale kaloricky vydatná.

Rakovinu, tuto zhoubnou nemoc, nádor ničící tkáně, je možno vyléčit dříve, než dojde k bujení a rozpadu. Rovněž nemocné, u nichž je rakovina dědičnou v příčině konstrukční dispozice.

Churaví-li zvíře, nežere. Pudově nehromadí zbytečné látky potravinové, podléhající rozkladu a zaplavující ještě více ochuravělé orgány, váznoucí ve svých normálních funkcích.

Suchá dieta, kterou naznačím, je jedinečným prostředkem při mnohých nemocech, aby se z organismu vyloučily nečinné, zesláblé, choré buněčné elementy, jakož i rozpadávající se buňky, které v odporu proti bakteriálnímu působeníjsou oslabeny, a aby vyloučila všechny rozkladné produkty, kterými životní činnost zdravých okolních buněk trpí, společným stykem s chorými je ochrnuje a zastavuje.

Buňka k tomu, aby normálně žila, potřebuje ozdravení, výživu, práci a odpočinek. Co nepracuje, umírá a tak i každá buňka. Odumírá-lijedna buňka, působí i na sousední tak, že nevykonávají své vlastní funkce, onemocní a tento proces se pak rozšiřuje dál.

Lidský organismus, aby mohl své funkce řádně vykonávat, potřebuje denně dva až tři litry vody, kterou mu dodáváme potravou. Samotné plíce za dvacet čtyři hodiny vydýchají přes jeden litr vody, rovněž ledviny více jak litr vody vymočí, něco vody odejde póry a stolicí. My však tuto potřebnou vodu tělu nedáme, ale zavedením dietofyziologické léčby dáme tělu dostatek jídla zbaveného vody,. aby muselo ze sebe vydati šťávy ku trávení této suché potravy. Co se bude v organismu dít?

Tělo dá k dispozici a pošle tak na popravu ty buňky, které mají nejmenší a nejkratší životnost. Nemajíce již obranné životní síly, samy se rozpadnou ve stavbě svého chorého a neduživého těla, aby z nich sedmdesát procent vody bylo k dispozici pro normální funkce orgánů dýchacích, trávicích a vyměšovacích.

Kdo máš oči, prohlédni!!!

V rozumu musím poznat, žeje to nejlepší lék k ozdravění a zachováníještě dosud živé tkáně. Tuto živou tkáň je nutno zbavit nemocných buněk, aby postupně sama nepropadla nákaze. Po výměně buněk těžce nemocných přijdou na řadu buňky churavé, které se dají vyléčit, tj. obnovit v protoplazmě a vydat z ní choré látky včetně potřebné vody.

Zdravé buňky zůstávají a přišly by na řadu jen ony nejslabší, kdybychom dietní léčbu nerozumně prodlužovali. Je tu jakási zákonitost: to, co již pozbylo vlastní životní sílu, je při suché léčbě dáno k dispozici k udrženíještě zbylé živé tkáně. Sám organismus, respektive buňky, se normálně čistí prostřednictvím krve, při tom tato je zaplavena různými látkami, jež buňky již opotřebované a jedovatinami prosycené ze sebe vydaly a kterých se chce tělo zbavit. Aby se mohl přivodit a nastat rozpadjistého druhu nemocných tkání, ve svých funkcích již nemožných, budeme každý týden nemocnému tělu napomáhat tím, že budeme provádět léčebné dietofyzikální očištění celého organismu. Jedině suchá dietní léčebná kúra dovede vyvolat převraty v chorém těle buňky, aby se dráždivé látky rozpustily a vyplavily. Je přece známo, že kyselina močová ničí nervovou tkáň, ucpává cévy a přivodí dnu. Suchá dietní léčba čerpá z celého těla pro své funkce potřebnou vodní tekutinu i s nezdravými odpadky. Přitom choré látky při léčbě vycházejí z těla ledvinami, střevy, kůží a hleny sliznic. Vše mrtvé odchází, tělo si ponechává jen části k zachování života potřebné a to již očištěné a zdravé. Této očisty se zároveň

spoluúčastní živočišná energie, která pomáhá v těle spalovat látky, které normální funkci organismu překážejí. Když se tělo vyčistí, hojí se každá choroba.

Touto léčbou můžeme předcházet veškerým chorobám, i rakovině.

Dietofyziologickou léčbu budeme provádět následovně: Vůleje silou ducha. Zavolámeji na pomoc a s chutí se každý týden účastníme na obnově a čištění svého organismu.

Ve čtvrtek ukončíme normální večeři, pokud možno nevařeným syrovým jídlem, příkladně: 2 až 4 lžíce ovesných vloček polijeme smetanou či ovocnou šťávou nebo medem a přidáme podle chuti rozinky a strouhané jablko. Zapíjíme ovocnou šťávou. Za 1/2 hodiny si vykoupeme nohy v teplé vodě po dobu 12 minut a vezmeme chladný ovin na dvě hodiny, při němž ležíme v posteli. K provedení ovinu smočíme dvě prostěradla v chladné vodě, vyždímáme tak, aby z nich voda nekapala, nabereme do plic vzduch a otočíme je těsně kolem těla od paží až po kotníky. Přes to ovineme dvě deky, kteréještě tkanicí přitáhneme k tělu. Ruce necháme volné. Takto ulehneme do postele a přikryjeme se peřinou. Po dvou hodinách ovin sundáme a klidně spíme až do rána. Druhého dne, v pátek, kjídlu požijeme pouze suché dietní jídlo bez veškerých tekutin. Suché dietní jídlo musí být co nejvíce zbaveno vody. Vezmeme je v dostatečném množství do úplné sytosti. Podle chuti dopoledne budeme jíst topinky z dobrého tvrdého chleba, s máslem a česnekem, 2 až 3 dny staré tvrdé housky s medem či suché keksy a sušenky. V poledne ke stejnému jídlu je možno vzít nejvýše jednu osminku bílého přírodního vína, které upravíme horké se třemi kostkami cukru, aby působilo proti slabosti, pocitům zimy a pro dobrou náladu. Ke svačině několik fíků a datlí, případně křížal z jablek. Večer pojíme suché perníčky se šesti svařenými suchými švestkami bez šťávy. Na noc před spaním zase vykoupeme nohy. V sobotu ráno si dáme velký mýdlový klystýr ze dvou až tří litrů vlahé vody, aby se tlusté střevo řádně vyčistilo. Snídat budeme až po desáté hodině, neboť ráno do devíti hodin čistí se organismus od přebytečných nebo opotřebovaných zbytků z potravy od předešlého dne, a proto nemá být z této činnosti vyrušován novým přívalem práce. Kjedenácté hodině dáme očistný čaj z listů jahodových, ostružinových, květů nízkého černého bezu, lipového, slazeného cukrem a se zákuskem. V poledne vezmeme již normální oběd z lehčích jídel, ve kterých je menší množství tekutin než obvykle (omelety, kaše). Samotné vody se varujeme. Z jídel vyloučíme těžká černá masa, těžké omáčky, luštěniny, čaje, kakaa, zrnkovou kávu, krámské cukrovinky, kořeněná jídla, octovaná, solená, stejně i lihoviny. Ze zelenin se vyvarujeme chřestu, rajských jablíček, která tělu přivádějí kyselinu močovou.

V této ozdravovací léčbě budeme pokračovat každý týden po tři dny dvakrát za rok vjarní a podzimní době, anebo vždy, když se cítíme nemocnými.

Kdo je postižen vleklou těžší chorobou, může tuto každotýdenní dietu prodloužit ze čtyřiceti hodin na osmdesát hodin. Při velmi těžkých případech vedeme obnovu organismu dietní léčbou tak, že potrvá nepřetržitě devatenáct až jednadvacet dnů. V té době vždy obden vezmeme chladný potivý ovinek pro povzbuzení činnosti srdce a vytvoření vlhkého tělesného tepla k rozpouštění chorobných látek. K výpla chu střev vezmeme větší dávku tří až čtyř osminek bílého horkého vína s cukrem a vypijeme po doušcích, namáčeje si do něho tvrdou housku nebo perník. Po těchto devatenácti i více dnech udržujte pak dietní léčbu v době dalších dvou měsíců vždy jednou týdně po dobu čtyřiceti hodin.

Dietní léčba, provádíme-li ji po více dnů za sebou, má ráz všech léčebných kúr. Suchý povlečený jazyk, mnohdy nechuť k

jídlu, pocity nelibosti a temná moč se sraženinami kyseliny močové a oxalové, ztráta tělesné váhy - nás nesmí znepokojovat. Dostaví-li se krize sklíčenosti, je to znamením, že je léčba úspěšná, a musí nás tím více povzbudit k vytrvalosti, neboť po přestálé krizi fyzických sil, koliky, migrény, bolestí žaludku, obnovení se zbytků starých přestálých nemocí, postupem léčby se dostavuje nebývalý pocit blaha. Dietní léčbou nastává obnovení funkce cév, kteréjsou ucpávány chorobnými látkami, jakož i z rozrušených buněčných tkání a tyto převraty v těle se projevují slabou nevolností.

Jakmile je vrchol léčby překročen, nastává ochabnutí pocitu žízně a celkové zlepšení stavu. Jazyk se stane čistším, moč dostane světlejší barvu a dostavuje se touha po obvyklé stravě.

Dietní strava, kterou jsem naznačil, se nesmí zaměňovat za jinou. Musí být jednoduchá, bez vody a co nejvíce zbavená tuku, aby ledviny nebyly rušeny ze své vyměšovací funkce. Proto topinky natíráme máslem slabě. Ořechy a mandle, obsahující vysoké procento tuku, nejsou dovoleny, pečivo musí být zaděláno jen málo tučným mlékem a odložené v chladnu, aby bylo před požitím několik dnů staré.

Odůvodnění této dietofyziologické suché léčby je logické, vědecky ověřené na zkušenostech. Při chorobách ledvin, kaméncích, odejmutí ledviny se však nesmí provádět.

*

 # 9. KREV

V živé buňce je autonomní účelná regulace, tj. nechová se pasívně k fyzikálně chemickým pochodům, nýbrž reguluje intenzitu jejich působení aktivně tak, jak to prospívá buňce. Život buňky závisí od zdravé krve.

Potravou všech buňek je buničnatost krve. Toť zřídlo života.

Krev se skládá z tekutiny krevní (plazma) a z pevných prvků buněk, tzv. krvinek bílých a rudých. Poměr bílých k rudým je 1 ku 300 až 400. Tato tělíska plovou v uvedené krevní tekutině, jasně nažloutlé. Tekutina krevní sestává z krevního séra a z látek bílkovitých, fibrinu, jenž je příčinou srážení krve.

Bílkovina, základní podstata všech živých bytostí, z nichž se skládá buněčné plazma právě tak jako krev a všechny tělesné šťávy, je chemicky tím nejsložitějším, co vůbec známe.

Krvinky mají podobu okrouhlých destiček ve svém okraji vyklenutých. Jsou tak malé, že sejich vejde do jednoho krychlového milimetru až 5 miliónů.

Rudé krvinky mají důležitý význam, neboť mimo jiné obsahují železo, které pohlcuje životodárný prvek, kyslík, a přivádějíjej veškerým tkáním těla. Úbytkem obsahu železa nebo úbytkem rudých krvinek nastávají těžké poruchy těla, projevující se bledničkou.

V zažívacím ústrojí se tvoří životní míza, tzv. lymfa. Tato se šíří rourami a průchody do celého těla, přivádí potřebnou látku krvinkám a samajiž v sobě obsahuje nové buňky, řekněme lymfové buňky, které se oddělují na své cestě a přidělují se krvinkám, jsouce stálou náhradou za krvinky vysílené, jež se rozpadávají. Můžeme říci, že se míza znenáhla proměňuje v krev.

Poněvadž se životní síla krvinek brzy vyčerpává, rozpadávají se a nahrazují oba druhy novými, jež se tvoří v kostní dřeni a při zažívacím ústrojí.

Oběhem krve j sou přivedeny nové krvinky do plic, kde okysličením j sou přivedeny k životu a schopny svého úkolu.

Krev obsahuje všechno, čeho má tělo zapotřebí ke vzrůstu, výživě a pochodům výměny látek, totiž hlavně kyslík, vodu, látky bílkovité, cukrové, tuk, sloučeniny minerální, mezi nimi vedle

železa dosti fosforečnanu a uhličitanu sodnatého.
Krev zároveň do svého proudu strhuje i produkty výměny látkové, kyselinu uhličitou a močovinu.
Železo propůjčuje rudým krvinkám schopnost přijímat v plících kyslík ze vdechovaného vzduchu. Ten vniká z krve do celého organismu, rozkládá (spaluje) látky nepotřebné (je to pozvolné hoření). Zbytky těchto látekjsou pohlcovány nejjemnějšími cévkami, tzv. vlásečnicemi, a krví zaplaveny do plic, kůže, ledvin a odtud se dostávají ven.
Mimo tělíska rudájsou v krvi tělíska bílá, zmíněnéjiž krvinky bílé. Jsou větší než rudé a utvořeny tak, že každá je jednobuněčný prvok, který má schopnost vychlipovat ze sebe výběžky, měnit svůj tvar a protahovat se nejužšími otvory a tak se dostat do celého organismu, odtud veškeré škodliviny vyplavit aneboje učinit neškodnými tím, že vyrábějí ze sebe léčivé sérum, účinkující jako protijed. Látky na toto sérum musí být obsaženy v dobré krvi a jsou známé pod jmény: draslík, sodík, vápník a hořčík. Z krve je bílé krvinky přijímají a teprve zpracují.
U nemocného je hlavním úkolem vědět, jak nabýt dobré krve. Je dobré znát prvky mládí: draslík, hořčík, fosfor a dusík.
Je tudíž nutno zvýšit počet bílých krvinek, které choroboplodné látky vyhánějí (vyměšují) a krev čistí, uzdravují, aby zmíněné látky byly co nejdříve učiněny neškodnými a odvedeny. Dále je třeba zesílit jakost rudých krvinek pro vzpružení všech druhů buněk, z nichž je náš organismus. Pracujeme-li k tomu v době, kdy životní podstata jádra buněčného ještě nedegeneruje, tedy v době asi do 40 let, věřím, že je možno každou nemoc vyléčit, ne však každého nemocného.
*

 # 10.ZDRAVÁ KREV

Podle mých poznatků získáme a udržíme si zdravou krev nejlépe tímto způsobem:
Bílé krvinky se nejrychleji množí z vařeného hovězího masa. Žeje tomu tak, můžeme zkusit u vyspělého děcka, které bychom vyživovalijedině vařeným hovězím masem. Během 1 až 2 měsíců zbaví se organismus rudých krvinek tak, že by se rozmohly bílé, což však se nesmí stát.
K posile jakosti rudých krvinek, jak již dříve bylo uvedeno, je zapotřebí přivádět stravu pokud možno nevařenou ve stavu, kdy se buničité látky počínají rozkládat, aby se lehce zažily. Při tom dbejme o hlavní součástky protoplazmy (molekuly.)
K získání živných solí, jež neobsahují uhlík ajsou ze sodíku, draslíku, vápníku, hořčíku, železa, fosforu, je nutno pojídat dosti černého celozrnného chleba (moukajednomletá), jablek, salátů, zelenin atd. a vystavovat se dosti slunečnímu světlu, jež teprve přetvořuje šťávy v síly zdravotní a léčivé. Ne však přepínat. Přímých slunečních paprsků na obnažené tělo můžeme použít jen 15 minut v hodině. Sluneční lázeň však můžeme za den vícekrát opakovat. Nemírné slunění škodí. Subjekty bylo pozorováno, že množství červených krvinek po deseti dnech slunění kleslo až o čtyřicet procent.
Dále je potřebný pohyb na čerstvém vzduchu, neboť se jím podporuje chuť k jídlu a dobrá krev. Kyslík ve vzduchu obsaženýje zároveň i důležitou výživnou látkou, která pomáhá tělu nejen zjednávat si teplo, ale i zbavit se (spálit) škodlivých zbytků výměny látkové.
Vodoléčebné aplikace způsobují reakci, hnutí krve, jež někde líně proudí, takřka stojí a hnije.
U zdravého má krev oběhnout celým organismem za 19 vteřin, u některých nemocných oběhne za 4 až 20 minut. To je velmi zlé, poněvadž choroboplodné látky pak převládají nad zdravými.

Nutno pít dostatečně pramenitou vodu, neboť lidské tělo se skládá až ze 70% vody. Tato má důležitý úkol při lučebních rozkladech a výměně látek.

Přijímat co nejvíce stravy nevařené, bohaté na bílkoviny, tuky a uhlohydráty.

Bílkovinyjsou hlavní součástí každé buňky a složenyjsou z pěti prvků: kyslíku, dusíku, vodíku, uhlíku a síry. Bílkoviny obsahuje veškerá rostlinná i masitá potrava.

Tuky mají velikou důležitost, jsou v těle hlavně k výrobě tělesného tepla, které vzniká okysličováním (spalováním). Bez tohoto tepla nebyla by výměna choroboplodných látek možná. Rovněž uhlohydráty, jež jsou obsaženy hlavně v různých druzích cukrů. Tvoří se i z různých skupin látek které se teprve v těle mění v cukr, zvláště z druhů škrobu, dextrinu a klovatiny.

Všechny tyto látky jsou ponejvíce obsaženy v rostlinné stravě.

Uhlohydráty i tuky jsou ze tří prvků: kyslíku, vodíku a uhlíku.

Uhlohydráty jsou hlavním zdrojem síly svalové, vyrábějí též hodně tepla. Nutit se přijímat stravu nevařenouje třebaještě z toho důvodu, že vařením a pečením se v ní nejen ničíjádra buničná, ale strava ztrácí i různé druhy magnetické energie, kteráje působením tepla snadno porušitelná.

Tato zářivá energie rostlin, tzv. vitamíny, hromadí se nejvíce na povrchu a slupkamije chráněna, aby se snadno nevybila. Tyto druhy vitamínů jsou pro náš organismus nevyhnutelně potřebné, neboť se v našem těle mění v životní energii nervovou, tělesný magnetismus.

Toho všeho musíme dbát, abychom si vyrobili co nejvíce krve, bohaté na stavební látky. V tom ohledu je nutno dbát na správné zažívání, neboť působením různých šťáv podléhají živné látky postupně lučebním změnám. Pravidla jsou asi tato:

Jísti volně, hodně žvýkat a hodně slinit.

Dbát denní stolice, nesnídat před 8. hodinou a večeřet nejpozději o 7. hodině.

Jen třikrát denně jíst a nepřejídat se.

Jsem rozhodně proti kávě, čaji lihovým nápojům, kouření cigaret, nejbělejšímu pečivu, uměle kořeněným omáčkám, cukrovinkám, jedem nám je vepřové sádlo i tučné uzeniny. Mnoho solit, octovat, kořenit rovněž škodí. Strava chudá na sůl podporuje hojení se zánětů, hlavně nervů.

Poznali jsme, že buňky našeho těla jsou odkázány na krev, která jim přináší kyslík a potravu a odvádí všechny zplodiny výměny látkové.

To však nelze nikdy dokonale provádět. A tak se shromažďuje v buňkách a kolem nich stále více a více zplodin (strusek výměny látkové). Buňky se počnou vzájemně otravovat svými neodstraněnými odpadovými látkami. Dochází ke stavům všeobecné deprese organismu, které působí srážky plazmatu a koloidální poruchy urychlují celkový úpadek a nakonec odsuzují celý shluk buněk k zániku. Tímto postupem se život stane vskutku pomalým umíráním.

Stárnutí je postupné slábnutí reaktivity buněk, záležející v biofyzikálních a biochemických změnách buněčné plazmy, ve změně její fyzikálně chemické skladby, v postupné ztrátě schopnost buňky rozmnožovat se a obnovovat své biochemické skladební prvky, v ucpání buňky zhrublými, změněnými, fyziologicky neúčinnými částicemi vlastní buněčné plazmy.

Proto je nutno usměrnit tuto odpadovou nadprodukci zadržet a co nejvíce oddálit tento otravný proces organismu, aby člověk v nejlepších letech tělesně nedegeneroval stářím, samootravou.

Abychom zamezili zestárnutí buněk vzniklému otravou odpadových látek, budeme po celý život rozumně napomáhat celému organismu k

včasnému urychlení jeho výměny odpadových látek.

K tomu nám dopomohou denní procházky na zdravém čerstvém vzduchu po dvě až tři hodiny denně. Denní hluboká dechová cvičení. Požívání potravy v převaze zásadotvorné, upravené z mléka, brambor, ovoce a zeleniny s přidáním menších dílů ostatních potravin, které jsou však již kyselinotvorné. Je třeba sladit medem, kyselit citrónem, mastit máslem či stolním olejem, málo solit, kořenit a octovat. Masitá a octová jídla omezit na nejmenší míru (maso obsahuje málo organického vápna, kterého tělo potřebuje dva gramy denně. Abychom vápno tělu dodali pouze z masa, museli bychom pojíst denně třicet kilogramů masa, kdežto mléka jen dva litry, sýra čtvrt kila apod.)

Masitá strava vyvolává v celém těle horkost, tvoří lehké žaludeční záněty, veškerá krev se rozpaluje a tím se značně tělesné ústrojí zeslabuje - člověk pak snadno onemocní.

Pojídejme jednomletý chléb, upravený z celého zrna žitného a pšeničného. Pečivo jen z bílé mouky

tělu neprospívá, tělo by chudokrevnělo. Nekuřme a nepijme lihové nápoje - nejvýše jednu až dvě osminky pravého vína denně. Aby se mohly odpadové látky v těle rychle rozpustit a vyměšit, je nutno vzít před spaním jednou v týdnu napářku celého těla. Vezmeme ji v domácí skříni, zvlášť pro tyto napářky upravené, z níž hlava zůstane volná, po dobu dvaceti pěti minut. Po skončení napářky tělo omyjeme studenou vodou.

Obden, třikráte v týdnu, ponoříme se zrána do studené vody na pět vteřin a ihned se neosušeni vrátíme do postele, kde pevně ukryti setrváme aspoň jednu hodinu.

Po tři dny v týdnu vezmeme krev čistící thé zjitrocele, zeměžluče, kopřivy, třezalky, rozrazilu, truskavce, listů březových, peluně, šípků, šalvěje, macešky polní. Stačí vzít směs ze tří až čtyř bylinek a jednu polévkovou lžíci jí dát povařit ve čtvrt litru vody po dobu jedné minuty. Po vaření ponecháme dvacet minut odvar stát, pak odcedíme a neslazený pijeme vždy za půl hodiny po jídle ráno, v poledne a večer. Ve druhém týdnu tuto směs tří bylin vystřídáme za jiné byliny, aby si organismus na jeden druh nezvykl.

Jednou v týdnu si dejme suchý půst, tj. toho dne naprosto nic nepijeme a jíme ráno, v poledne a večer pouze suché, tři až čtyři dny staré žemle. Tímto suchým postem se v těle rychle uvolňují a z těla vyvádějí choré látky, jež jsou při nedostatku tělu potřebné a toho dne žádným způsobem nedodané vody k dispozici ku trávení, dýchání, pocení, močení a stolici.

Dbáme málo o denní stolici. Náš střevní kanál obsahuje jednu třetinu objemu výkalů střevních bakterii. Každodenně lidské tělo vylučuje s výkaly asi 130 triliónů bakterii. Zácpa je příčinou jejich rozkladu a hniloby pro tvoření špatné krve a tím urychlení stáří. Mají-li být zkráceny tyto vleklé otravy, jsou to kefír a kyselé mléko, užité na noc, jež ničí tyto bakterie a zamezují zácpě. Kdo se chce udržet mladý, zdravý a svěží, bude se řídit těmito vyzkoušenými pokyny.

*

 # 11. OBĚH KRVE

Poněvadž veškeré části našeho organismu jsou vybudovány z buněk, je nutno pečovat o správný oběh krve, aby veškeré buňky našeho těla byly náležitě a stejnoměrně vyživovány a okysličovány.

Seznáme-li, že některá část našeho těla zůstává studenější, činíme na ta místa různé vodní aplikace, jako: omývání, ovinky, polevy, koupele. U chudokrevných je třeba teple, u plnokrevných studeně, ale krátce, tělesnou teplotu povzbuzovat, ne však

zastuzovat. Omývání celého těla třikrát týdně přes den udržuje též správný oběh krve. Umývejme nejprve celé nohy a ruce, pak ostatní tělo.

Vykonavatelem tohoto oběhu krevního je zdravé srdce. Je to dutý, kuželovitý sval. Rozdělen je na dvě komory, oddělené přepážkou. Každá komora má nad sebou svoji předsíň.

Pracovní výkon srdce se děje rytmickým stahováním svalstva pomocí automatických ganglii (nervových samočinných uzlů.)

Od levé srdeční komory vychází největší tepna, tzv. srdečnice (aorta), která se dělí ve dva směry, k výživě hořejší a dolejší části těla. Tato se dělí na mnoho větví a čím dále tím více se rozvětvuje do všech částí těla, jako ratolesti stromu, až do nejjemnějších cévek, tzv. vlásečnic, kdeještě přechází do nepatrných průduchů, takže kamkoli se píchneme, všude se setkáváme s krví.

Opotřebovaná krev se zase jinými cévami, tzv. venami, vrací zpět do srdce, svedena jsouc do veliké veny, ústící do pravé předsíně. Odtudje předána pravé komoře, z níž se vhání do plic, aby tam nabrala nový kyslík a zbavila se kyseliny uhličité. Okysličená krev jde zpět do levé srdeční předsíně, odtud se dostane do levé srdeční komory, ze které vychází srdečnicí opět do těla.

Dospělý člověk potřebuje denně 700 g kyslíku a vyměšuje z krve až 900 g kysličníku uhličitého.

Máme-li slabou, chorobnou a nesprávně obíhající krev, nastává porucha v lůně buněčné protoplazmy. Tato porucha se často při kožních, svalových a nervových buňkáchjeví špatnou náladou, únavou, stísněností, bolestí při změně počasí. Takové osoby nás již předem s určitostí upozorňují na špatné, ve 2 až 3 dnech nastávající počasí a samy nevědí, jak si to vysvětlit. Tlakem a vlhkostí vzduchu dráždí se u nich nemocná buničitá látka, jež se zduřuje, tlačí na nervy a vzbuzuje uvedené nepříjemné pocity. U zdravého člověka se buněčná protoplazma při změně počasí nezduřuje a nerozkládá.

Na změnu počasí reagují osoby, jejichž buněčná protoplazma je nemocná, a osoby, které patří mezi citlivce, jak později ještě vysvětlím.

Uvedl jsem to nejdůležitější, čeho je třeba pro tvorbu zdravé krve,od které závisí celé naše zdraví a spokojený život. U starců, kdy buňka degeneruje, tvořící se krev je kjejich výživě nedostatečná; pro omlazení buněk z celého organismu může jedině pomocí přidání krve mateřské - zjinochů a dívek - což doporučuji.

Je-li osoba, která poskytuje k záchraně nemocných svou krev, senzitivní, zůstává s nemocným nějaký čas v duševním spojení prostřednictvím zářivě vibrujícího fluidu oduší. Nepodaří-li se přes tuto pomoc nemocného zachovatna živu, vycítí dotyčná osoba smrt toho, kterému krev poskytla. V takovém případě pociťuje nevolnost, zvracení a bolesti v hořejší části těla. Podle těchto příznaků možno očekávat smrt nemocného.

Uzdraví-li se nemocný, přeruší se vzájemné fluidové spojení následkem toho, že vlastním fluidem oduší nemocný prosytil přijatou krev a vytlačil cizí fluid oduší v přijaté krvi.

*

 # 12. NÁKAZA

Nemějme obavy že při syrové stravě nějaké ty bacily sníme. Někdo se snad bude bát syrového mléka, aby nedostal z dobytka souchotiny, a proto se nevařeného mléka vůbec nedotkne, dbaje úzkostlivě této nesmyslné sugesce, přitom však tvaroh, homolky, sýr, který je vyroben jen ze syrového mléka, bezstarostně pojídá, jako by již tyto bacily neobsahovaly.

Takovým osobám připomínám že žaludeční šťáva, která je kyselá, usmrtí veškeré druhy bakterii, je-li však dbáno dříve uvedených zásad. Obava před bacily je dnes taková, že je až směšná.

Bakteriejsou pramalé bytosti, kteréje třeba zvětšit drobnohledem dvou až třítisíckrát, aby se objevily jako tečky. Objevil je r. 1671 kněz jezuitského řádu v hnijících hmotách.

Sám jsem pozoroval bacily a uvádím, že buňka ani rozkládající se buněčná protoplazma v našem těle nemá v sobě ani stopy bakterii. Tyto teprve přenesením ze vzduchu a zkaženou krví, dobrou to půdou k jejich přijetí, mohou vniknout do organismu a započít své zhoubné dílo. Stane se to právě tam, kde je pro ně mnoho vhodné půdy, neoduševnělé dušefluidem neprostoupené, rozkladné, aby se mohli množit.

Je-li špatná, zkažená krev, pak se tvoří takové žaludeční šťávy, jež nejsou schopny bacily usmrtit.

Není tudíž příčinou nemoci bacil, nýbrž rozkladná, z těla nevyvedená choroboplodná látka.

Dbejme též o zdravý chrup: zkažený zubje velmi nebezpečným prostředníkem k přenášení bacilů do krve.

Jsem-li si jist, že dbám přirozeného žití, nemusím se obávat přijetí bacilů při pojídání stravy nevařené, věda, že v mém těleje čekájistá smrt, a mám vědomí, že pojídám stravu oživenou, na vitamíny bohatou, a ne vařením vitamínů zbavenou a v jadernatosti buněk mrtvou.

*

13. ČLOVĚK

a no- ţlověk byl úmyslně postaven do tvůrčího díla. Bůh stvořil svět, aby oblažil tvory. Veškeré tvorstvoje
stane obrazem božské dobroty.ţlověk je bezprostředně od Boha stvořen. Bůh sám člověka stvořil, uživ
k tomu neústrojné látky, hmoty, hlíny země, která Jím byla učiněna z ničeho. Stvoření se stalo okamžikem,
tého. jedním konem vůle Boží. V témže okamžiku bylo stvořeno i tělo i duše a člověk se stal živoucím živoči-
plaz- chem.
, stís- ţlověk byl stvořen k obrazu a podobě Boha. I hmota nese obraz Boží.0bzvláště v těle lidském jej
? - 3 uplatňuje. Celé tělo, hlavně mozek, esplana a hormonyjsou mistrně uzpůsobeny a vzájemně se v aktivitě
h ne- duše doplňují pro její vyšší nebo nižší rozumovou činnost.
vého Člověk se skládá z hmotného těla a duchové duše, které jsou spojeny v jednu lidskou přirozenou
(podstatu). Duše je formou těla, tj. dává tělu lidský život.
mezi Bůh ţe čirý kon, nekonečná činnost rozumem a vůlí. Tato činnost se nazývá vnitřní. Vnitřní činnost
má i člověk, když myslí a chee.ţ'lověk poznávaje a chtěje, může něco poručit, sám zevně vykonat.

*

 # 13. ČLOVĚK

Člověk byl úmyslně postaven do tvůrčího díla. Bůh stvořil svět, aby oblažil tvory. Veškeré tvorstvo je obrazem božské dobroty. Člověk je bezprostředně od Boha stvořen. Bůh sám člověka stvořil, uživ k tomu neústrojné látky, hmoty, hlíny země, která Jím byla učiněna z ničeho. Stvoření se stalo okamžikem, jedním konem vůle Boží. V témže okamžiku bylo stvořeno i tělo i duše a člověk se stal živoucím živočichem.

Člověk byl stvořen k obrazu a podobě Boha. I hmota nese obraz Boží. Obzvláště v těle lidském jej uplatňuje. Celé tělo, hlavně

mozek, esplana a hormonyjsou mistrně uzpůsobeny a vzájemně se v aktivitě duše doplňují pro její vyšší nebo nižší rozumovou činnost.

Člověk se skládá z hmotného těla a duchové duše, které jsou spojeny v jednu lidskou přirozenou (podstatu). Duše je formou těla, tj. dává tělu lidský život.

Bůh je čirý kon, nekonečná činnost rozumem a vůlí. Tato činnost se nazývá vnitřní. Vnitřní činnost má i člověk, když myslí a chce. Člověk poznávaje a chtěje, může něco poručit, sám zevně vykonat.

Jedině člověku ze všech živoucích tvorů byl dán rozum a svobodná vůle aby se povznesl na myslícího tvora. Byla mu dána touha, aby přemýšlel o účelu svého života, o účelu a skutečnosti světa, aby chápal tvůrčí sílu, aby pátral po zákonech života a smrti. Tento vnitřní život vede k pojmu ducha, který není bytostí hmotnou, a tudíž duševní část člověka přetrvá smrt.

Po stránce biologické člověk zvlášť nevyniká. Nechrání ho kostěný krunýř ani svalová síla, nevyniká velikostí. Jeho přirozené obranné prostředkyjsou nepatrné. Schopnostijeho smyslů nejsou mimořádné.

Zatoje lidská osobnostjedním z nejsložitějších útvarů, utvořených vědomím. Tento dosti křehký, nepevný výtvor vědomí, který se příčinou těla postupně vyvíjí, se snadno poruší a rozštěpí, jak dokazují pozorování psychopatologická.

A přece člověkem vyvrcholilo se dílo stvoření,odlišné a nezávislé od stvoření velkého díla přirozených řádů druhů. Jedině člověk byl obdařen rozumem a svobodnou vůlí. Stvořením člověka objevil se ve světovém celku projev ducha, zakotveného v lidském mozku. Člověk obdařený nesmrtelným duchem si sebe uvědomuje a sám se odvažuje, aby budoval a tvořil, odvažuje se upoutat svou mysl, svou duševní touhu na obrovské problémy.

Podivuhodný dar vede člověka, aby myslil a bádal. Tuto touhu nelze potlačit. Člověk prahne, aby si vyložil zjevy ve svém okolí a jejich spojitost a tak duch přemáhá všechny hranice a obtíže.

Č´lověk prožívá přírodu. Ze zevnějška stále se hlásí tlak, nutí jej, aby přemýšlel, žil, chtě nechtě je vystaven věčnému přívalu vlivů z vnějšku a reakcím, které v něm vznikají. Kdyby se chtěl tomu všemu vyhnout, klesl by takřka na stupeň zvířete jako vyhoštěnec tvořivých sil.

Z této souhry běžných nebo mimořádných popudů, dojmů a působení ze zevnějšku a zjejich reakcí v těle i v duši utváří se ve vrchním podvědomí teprve onen stav napětí, nazvaný život. Popudy a dojmy z okolí přijímá člověk svými smysly. Prostřednictvím smyslů získává zkušenosti a poznatky. Obraz duševního vývoje u člověka vytváří se výhradně na podkladě smyslových pozorování a duševních zážitků výběrem a osvojením vyšších hodnot; rozlišením dobrého od zlého získává soudnost a inteligenci.

Sama duše není nikdy bez činnosti. Pouze pro hmotu tělaje určen spánek, aby kůra mozková a esplana se klidem osvěžila, odpočala. Duše ve své stálé činnosti ustupuje od fluidu oduší, z něhož tělo ve spánku není rušeno.

Člověk byl bezprostředně od Boha stvořen a je bludné mínění těch, kdo mluví o transformismu, že člověk se podle těla i duše vyvinul ze zvířete, tedy vývojem z méně dokonalého k dokonalejšímu. Ve vrstvách Země, které by tento postupný vývoj naznačovaly, se žádné přechodné tvary nenalezly. Kdyby tomu tak bylo, nalézaly by se nezbytně, neboť vývoj by trval tisíciletí. O vývoj i jiných bytostí, jež v oněch dobách žily, máme četné a znamenité pozůstatky. O přechodných tvarech ze zvířete k člověku nic. První člověk, o němž máme pozůstatky byl takový jako my.

Hlavní rozdíl člověka od zvířete záleží v duševním životě. Duše je příčinou cítění, vnímání a jednání. V existenci myšlenky je jistota, že člověk má duši. Myšlení, cítění a chtění, jak se projevuje v tomto pozemském životě, je jen malou částí celého duševního života člověka. Dokonalý život je ukryt v duši samé a čeká svého skvělého projevu po smrti těla, je daleko rozsáhlejší, než nyní dovoluje život prostřednictvím mozku, na němžje z velké části závislý. Oddělením duše od těla přestává pouze ve hmotném orgánu její působnost. Ve skutečnosti duševní život nepřestává existovat, jedině forma se mění.

*

 # 14. DUŠE

Duše lidská je stvořena pouhou vůlí všemohoucího Boha - v přesném slova smyslu. Není učiněna ani z Něho, jak někteří praví, z nějaké všeobecné duchové látky předem stvořené. Je stvořena z ničeho v celé své podstatě.

Duše je tedy duchová podstata, to znamená, je samostatná bytost, je nehmotná a nesmrtelná; jsouc jednoduchá (nesložená), je svou přirozeností neschopna porušení.

Duše má své duchové kony (funkce), poznává a chce, čehož hmota není schopna. Duše má sice počátek, ale nebude mít konce, je věčností relativní. Bůh je věčnost absolutní, tj. žádná změna žádná minulost, žádná budoucnost, nýbrž nekonečná přítomnost.

Duše je stvořena z ničeho pouhou vůlí Boží v okamžiku, kdy se spojuje s tělem. Nemůže vzniknout z duše lidské jako tělo z těla, neboť je samostatná bytost, jednoduchá, nedělitelná, je stvořena od Boha bezprostředně, a tudíž tvorem Božím.

Náš stvořený rozum, co svět bude, nikdy nepozná a nepochopí tajemství stvoření podstaty duše a je nesmyslem namáhat se toto tajemství rozřešit a pochopit.

Duše lidská se nevyvíjí a neroste současně s tělem, nýbržje dokonale ve své podstatě přítomna v těle plodu, dítěte, muže i starce.

Znám u člověka jen jednu duši a hmotu těla, nikoliv ducha, duši a tělo.

Duše je rozumná, nehmotná podstata, ale s hmotou přirozeností spojená.

Tato jedna lidská duše, podstaty duchové, má trojí mohutnost: vegetativní, smyslovou a rozumovou.

Vegetativní, aby tělo přijímalo pokrm, rostlo, aby bylo schopno životních úkonů. Smyslovou, aby viděla, slyšela, cítila apod. Rozumovou - může samostatně myslit a svobodně chtít.

Mohutnosti duše jsou rozdílné. Tudíž nejsou při stvoření všem stejně dány.

Od těla oddělená duše rozumí a chce, k ostatním úkonům zůstává v ní vloha, takže kdyby se s tělem spojila, činila by je k nim opět schopným.

Nemysleme, že duše oddělená od těla přestává vidět, slyšet, cítit apod. Nevidí jako my přirozeným zrakem, nýbrž prostoupením hmoty tuto poznává a vidí sama v sobě a to daleko dokonaleji než my svým přirozeným zrakem.

Duše oživuje tělo podstatně svou bytostí, a to sama skrze sebe, bezprostředně. Duše a tělo dvě neúplné podstaty na sebe odkázané, jsou spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost. Dusík a kyslík ztrácejí svou podstatu a vzniká z nich sloučením podstata nová - vzduch. Tak duše a tělo spojeny nejsou. Duše a tělo se v člověku neztrácejí, nýbrž trvají dále ale jsou v jednu podstatu spojeny.

Jinakje duše podstatou úplnou a může žít i bez těla. Tělo se rozpadá, opustí-lije duše, neboť byla příčinou života těla.

K přiměřenému životu duše náleží spojení s tělem, neboť je pro to stvořena. V tom je neúplnou podstatou. (Toto bezprostřední spojení duše s tělem umožňuje především velejemná látka oduší, kteráje součástí těla.)

Dušeje celá v celém těle a celá v každéjeho části, neboť je duchová, bez částí, jednoduchá, nehmotná podstata.

Tatojediná, samostatná bytostje obdařena rozumem a svobodnou vůlí, má v těle své ústředí nervů-mozek, kde je v době jejího spojení s tělem centrum pro veškeré kony jejího já.

Poněvadž je duše duchová v celém těle celá, má tuto schopnost v tomto životě i mimo své tělo, ale zase prostřednictvím hmoty, takzvaného oduší, dušefluidu (bez kterého by nastalo rozpadnutí hmoty), a to rozlohově na dálku, ale jen zákonem přirozenosti vymezenou; může své vlastnosti v každém místě uplatnit jakož i v každé své jednotlivé zdravé buňce, což se dá hlavně ve 4. stupni hypnotického spánku pokusy dokázat.

Podstata stvořené duše je pohyb činnosti sám v sobě.

V mohutnosti rozumu je vědomí a poznání sama sebe.

Podstata duše vlastní nevyčerpatelný zdroj netušených požitků krásy, blaha, radostí a rozkoše.

Duše u vědomí své dynamické pohyblivosti a povahy svých sil, vloh a vlastností má k tomuto zdroji vrozenou snahu, sklon a vztah prožívat jej v lásce, milujíc tak dokonalost své podstaty. Duše sebe jasně a neustále poznává jako výborné dobro vnitřním světlem, poznává své výbornosti, poznává, že je v sobě a ze sebe blaženou.

Zdroj všemožných požitkůje dar lásky: je to účast na blahu, kterou poskytuje poznání vlastní podstaty tím, že je stvořena k obrazu a podobě boží. Tento zdroj činnosti v obměnách stálého dobrajejí též nevyčerpatelnou základnou pro různé tvary, ideje, pro předmět rozumové abstrakce, pro rozpínající myšlenkovou činnost a poznání do nekonečných rozsahů a možností.

Vlastní poznání je předmětem poznání zpětného či reflexního, jímž si uvědomujeme své vlastní poznání.

Myšlenková činnost duše je tehdy dokonalá, když ji provádíme z reflexe vyšších sil ducha, rozumu a vůle.

Duše v aktivitě rozumu si uvědomuje sebe a svůj vlastní zdroj, který hodnotí, má úctu k sobě, a chtíc jej prožívat a mít v něm rozkoš, může z mohutnosti rozumu a vůle se svobodně rozhodnout k té neb oné činnosti k prožívání.

Je to dokonalé, na čase, prostoru a hmotě nezávislé duševní blaho, prožívané v plné svobodě reflexního uvědomění za účasti rozumu a vůle, které se nedá přirovnat k zážitkům, jež duši poskytují věci hmotné, na prostoru, čase a hmotě závislé.

Zdroj požitků rozkoše, jakož i vloh a schopností, je duchový.

Dušeje příčina (princip), základ činnosti, život sám v sobě ve stálém uvědomění sebe, své podstaty.

Podle subjekta K., v předchozích řádcích vylíčený stav poznání své podstaty sama skrze sebe, účast na zdroji vlastního blaha, vědomí svobody, rozumu a vůle, prožila každá duše v okamžiku svého stvoření jakoby zábleskem. Tato skutečnost není snad ověřenajedním nebo několika pokusy. Podepírajíji sta opakovaných pokusů.

Při spojení v jednu podstatu s embryem intelekt v čase, kdy embryo je ve vzrůstu a dokud nástroj- mozek - pro duševní činnost se neupraví je duše ve stavu činnosti podvědomého dění a prožívání. Vytvořením takto vzniklé nové psychofyzické jednotky na kratší čas vzešel stav nesvobody i nesvobody v užívání rozumu a vůle.

Je současně stavem určitého prožívání a hnutí vlivem zásahů vlastní hmoty i zásahů zevních k podvědomé uvědomitelnosti podle síly reflexe, jež přecházejí do samotné paměti duše. Hnutí silnější v posledních měsících těhotenství se realizují v době tvořících se prvních esplan do nich samých a zanechávají pro budoucí vývin dítěte stopy v tvořící se jeho osobitosti. Viz těžké porody, nebezpečenství života matky, prožité katastrofy, umělé zákroky apod.

Tato veškerá předcházející činnost duše a poznání sebe zůstává v paměti duše - čili v duševědomí. do doby prožívání věčného posmrtného života, konečného cíle duše.

Duše co do mohutnosti není v každé části těla stejně, nýbrž rozděleně podle schopností té které části organismu.

Při spojení s tělem přichází k uplatnění druhá mohutnost duše, vegetativní, aby tělo rostlo, živilo se a plodilo. Postupně i třetí mohutnost, smyslová, která má vztah navenek, k světu, aby prostřednictvím čidel viděla, slyšela, chutnala, cítila a hmatala. Proto v intelektu člověka není nic, co by neprošlo smysly. Lidská přirozenost je zařízena tak, že duše již neproniká k bytosti a poznání věci přímo a intuitivně, ale v pojmech získaných abstrakcí ze smyslových představ.

Tělo se vyvíjí a smyslovým poznáním se tvoří představy. Předmět rozumového poznání je napřed vnímán zevnějšími a vnitřními smysly (realizováním předmětu v esplanech) a z tohoto smyslového vnímání obdrží rozumové poznání svůj předmět. Představy, kteréje realizují v esplanových buňkách, mozku, jsou k dispozici pro poznání rozumové.

Životním principem člověka je jeho rozumná duše. Duše je tím, co dává tělu život - tělo je hmota,

v níž se život jeví.

Lidský duch pro život na zemi je povýšeným nad své tělo a je bohatou základnou vloh a schopností k činnosti, které jen pílí a vzděláváním sebe při rozvinutí rozumu a vůle přivádíme do aktivity, k projevu a uplatnění.

Smyslové poznání oznamuje skutečnost smyslového vjemu. Rozumově zpracováno vede k všeobecnému vědění.

Duše může někdy uplatnit pomocí fluidu oduší své smyslové schopnosti přímo, bez účasti smyslových orgánů. Tam, kdeje přítomna, poznává vše přímo a bezprostředně ve své bytnostijako v prostředku.

Rozumovou poznávací mohutností jmenuje se ona duševní schopnost, kterou si uvědomujeme předměty, nepřístupné smyslovému poznání.

Předmětem této schopnosti je jsoucno o sobě v celém svém rozsahu.

Sám rozum je skutečnost, je sebe určující myšlení, nejvyšší poznání a přesvědčenost.

Mezi děním samotné duše a vědomým děním je dosud nepoznaná oblast - hlubina - odkud vychá zejí různéjevy, počiny a zážitky,jejichžpohnutky člověk nezná, nebo které majíjinou motivaci, než si člověk myslí.

Tedy pouhé vědomí člověka nepředstavuje celý duševní život.

Dnešní psychologie tuto neznámou, od vědomí odvislou oblast jmenuje podvědomo, jemuž přisuzuje všechny nevysvětlitelné stavy v intelektu. V tom je podvědomo dosud nevyjasněnou záhadou a neurčitostí tohoto pojmu v psychologickém bádání dochází se k nelogickým závěrům.

Světlo do těchto různých hlubinných duševních stavů, čili podvědomého dění lidské přirozenosti, vnášejí pokusy se subjekty na základě vrozených zkušenostních poznatků, takžeje možno tyto různé duševní stavy přesně definovat v ujasněné celky.

Poněvadž se v celém spise s těmito rozdílnými duševními stavy budeme stále setkávat, rozčlenil jsem toto podvědomo na následující základní celky:

1. Vědomí:

Bdělý normální stav, duševní činnost v mohutnosti rozumu a vůle za pomoci šedé kůry mozkové, smyslů a spoluúčinnosti esplan.

2. Vrchní vědomí:

Totéž co vědomí, avšak s dokonalým uvědomováním ve vyšším vzdělaném rozumu a vůli.

3.Vrchní podvědomí:

Činnost esplan: místo paměti, počitků, vjemů, představ apod.

4. Spodní vědomí:

Občasná samovolná činnost šedé kůry bez rozhodování a uplatnění vědomého já, kteráje řízena představami předrážděných esplan (vědomý chorobný stav).

5. Vstupní podvědomí:

Ústup duše z činnosti vědomí do zdravé činnosti 1, 2, a 3. stupně transu nebo extáze; blíží se k podvědomí.

6. Nižší podvědomí:

Chorobný stav vstupních podvědomí, který byl způsoben vinou chorých esplanových buněk.

7. Podvědomí:

Činnost duše v šedé kůře ajejím zářivém oduší, bez činnosti esplan a smyslů. Esplana a smysly mohou být řízeny přímo z podvědomí. Je to 4 stupeň somnambulního spánku, extáze a duševního dění.

Z tohoto stupně podvědomí vycházejí vzácné duševní schopnosti, vlohy, sklony, vztahy, vlastnosti, vize a mimořádné zjevy a jevy.

8. Nejzazší podvědomí:

Duše ve svých mohutnostech se nachází pouze v zářivém fluidu oduší bez vztahu k světu. Je to nejpříjemnější stav duše, v němž se dostatečně uvědomuje, poznává svoji podstatu a prožívá svoji dokonalost.

9. Duševědomí:

Veškerá duševní a smyslová činnost, která přechází do paměti samotné podstaty duše. V ní se přímo a plně uvědomuje bez prostřednictví esplan.

10. Práh vědomí:

Myšlenky, pocity, schopnosti, vlohy, které se dostaly z podvědomí a vstupních podvědomí do vrchního podvědomí, do tzv. esplan bez součinnosti vědomí.

11. Tvořivé podvědomí:

Duše ve stavu hlubokého transu a extáze, pokud se v něm může uvědomit: vědomíje úplně zaniklé, nebo zůstává temné, nebo je s ním i soupodstatné, tvoří z vlastního tělesného buněčného plazmatu přeskupováním prvků materializace: buď vlastní (dvojnictví) anebo různých jiných bytostí, dociluje pohyb předmětů a jiné zjevy, kombinace fenomenálních objevů i kombinace fantastických nesmyslů, nachází-li se v některém vstupním podvědomí.

*

15.POZNÁNÍ DUŠE, JEJÍ DOKONALOSTI (VLASTNOSTI) A VLOHY

Lidská duše v sobě chová mnohá tajemství dosud neodkrytých vzácných a podivuhodných sil, vloh a vlastností, které za určitých stavů duše přicházejí k uplatnění. V knize proto analyzuji tyto různé známé a ještě dosud neznámé duševní vlohy a dokonalosti.

Lidský duch a rozum se snaží aby do nich vnikl a objasnil je, což se dá docílit převážně jen pokusy a vytrvalostí lidského ducha, který bojuje o nové poznatky a vniká do záhybů a nedostupných tajemných hlubin lidské duše. Základem veškeré vědeckosti a rozumové pochopitelnostijejasnost a zřetelnost. Jednoduché a jasné poznatky jsou nám samozřejmé na první pohled.

To, co se dociluje pokusy, a moje knihaje vedenajen na základě pokusů, kteréjsem konal po třicet sedm roků takřka denně, dává nám již dnes možnost nahlédnout do jiného života,ježto těla subjektů jsou uvedena do hlubokého transu, tj. tělesného spánku, a máme možnost aktivitu duše sledovat; nabýváme nové a nové poznatky o dosud neznámých vlastnostech, vlohách a mohutnostech lidské duše. Jaké nesmírné pravdy se jednou otevřou lidskému duchu?!

Přirozeným světlem rozumu lze poznat existenci naší duše, její mohutnosti a vlastnosti. Bezprostředně poznáváme duchové a citové jevy svého nitra. Aktivita zdravého ducha nám dává přirozené poznání existence duše, které máme z rozumu prostého i filozoficky vyškoleného.

Rozum dobře vzdělaný je základem správných úsudků a bezpečným vůdcem vůle při pokusech.

Člověk se skládá ze dvou podstatných částí: těla a duše. Tvoří novoujedinou podstatu (přirozenost), hypostázi, jednu osobu. Duše oživuje tělo a to sama skrze sebe, tj. bezprostředně. Duše oživuje tělo podstatně, tj. svou bytností. Prvotní úkon dušeje chválit, velebit a ctít svého stvořitele Boha a první funkcí jako principu života je oživovat tělo.

Duše ve spojení s tělem poznávájen skrze smysly. Mohou pak samostatně na základě nabytých počitků vjemů rozumovat dále. Smysly mohou rozvíjet své schopnosti jen pod vlivem duše.

Poznání působí na vůli, představujícjí žádoucí dobra (odporná zla), ale vůle má svobodu se rozhodnout; odtud pochází vědomí zodpovědnosti.

Duše a tělo souvisejí mezi sebou a na sebe působí; činnost duchová, smyslová a vegetativníjsou na sobě všelijak závislé. Tatojednotaje utvořena ze dvou neúplných podstat. Duše a tělo se neztrácejí v člověku, nýbrž trvají dále, alejsou spojeny vjednu podstatu. Tyto dvě neúplné podstatyjsou na sebe odkázány, spojují se v úplnou podstatu lidské bytosti.

Jinak je duše podstatou úplnou a může žít i bez těla. Každý člověk má svou vlastní duši. Duše je duchová podstata, je samostatná bytost. Tělo, podléhajíc porušení, omezuje schopnosti duše.

První princip myšlenkového života je duchový. Duchový princip je ten, který je schopen existovat a jednat bez vnitřní

závislosti na organismu a hmotě.

Duše lidská je rozumná a duchová podstata se pohybuje a je činná vlastní silou.

Duše má duchové kony (funkce), poznává a chce.

Rozum má myšlenky, svobodná vůle různá chtění. Tyto konyjsou fyzicky v rozumu a vůli, ale nahodile, neboť tam nemusí být; když nechceme, nemyslíme - nejsou, cožje složenina pomyslná (logická-metafyzická).

U lidí rozezná se rozum, vůle, vloha, tj. výkonná síla (princip), co rozum poznal a vůle chce.

Vůle je duchová vloha, která, řízena rozumem, chce sobě dobré a odvrací se od zlého. Když není dobro přítomno, touží po něm, když je má, odpočívá v něm s láskou a potěšením.

Pro všechny činnosti máme vlohy: pro činnost okem vlohu vidivou, uchem slyšivou, pro myšlení rozum.

Smysly (čidla) vidí kupříkladu kola, nápravy, žebřiny, oje: duše řekne - toje vůz. Pojem vůz je něco duchového. Každý vnitřní soudje duchová funkce. Pojmy věčnost, krása, ctnostjsou pojmy duchové.

Skrze oči může duše vidět věci hmotné a jsouc duchem, může z nich snímat (abstrahovat) jejich ideu, obecninu. Například: duše vidí auto a duše si z obrazů sejme duchový pojem "vůz" společný všem vozům.

Aby tato činnost mohla vznikat, musí být duše nehmotná. Síly, z nichž tyto kony vycházejí, musí v něčem být jako v podmětu.

Jejisté, že duchové kony a síly mají duchový podmět, že v člověkuje duše, ježjsouc sama o sobě podstatou, myslí a chce.

Poznáním rozumu vyjadřujeme a zobrazujeme v sobě nějaký předmět pomyslným způsobem. V rozumu (v duši)je duchový obraz věci. V obraznosti v esplanechjeještě hmotný obraz určitého vozu, neboť tam má svůj tvar takjako na podobence. V rozumuje užjen pojem vozu to, co vyslovíme, když dáváme jeho výměr. V člověku je vždy obé zároveň; obraznost zobrazí vůz a rozum dá jeho pojem.

Zevní předmět působí nejdříve na smysly, vzrušuje je; rozum jej pak poznává skrze tyto smysly a vůle chce nebo nechce. Hnutí ve smyslech je totiž dříve, než mu rozum a vůle mohou dát směr, a může trvat i proti nim.

Obrátilijsme poznání smyslové na poznání rozumové, kdy můžeme říci, že rozum něco vidí, kdy duchová věc, vlastnosti, o něž jde, stojí bezprostředně před rozumem a přímo jej vzrušuje.

Duše je podstatná forma těla. Člověk přijal rozumnou duši,která toto tělo skrze sebe podstatně určuje - informuje. Duše je základ - princip - lidského života, například pohybu, vzrůstu, myšlení, všeho, čím se jeví živočišný a duchový život člověka.

V člověkujsou stvořeny různé dokonalosti (vlastnosti) smíšené, tj. smíšené s různými nedokonalost-mi v různém omezení. Každá vlastnost vzrůstá z podstaty (bytnosti) dušejako z kořene. Člověk má vlastnosti duchové a tělesné.

Dobré vlastnosti, jež se přičítají vůli, jsou dokonalosti neboli ctnosti, jež činí člověka mravně čistým.

Hřích znamená mravní vadu, ale také nedokonalou činnost, nedokonalý skutek. Duše očištěnáje dokonalá v sobě a ve vlastnostech. Prožívá slast, pokoj a mír, neboť spočívá bezprostředně v Bohu.

Člověk má i různé vášně. Vášně j sou hnutí duše, způsobená tělesnou žádostivostí a vznětlivostí. Jsou nahodilými skutky vůle. Rozeznáváme dvanáct takových hnutí: lásku, nenávist, radost, žal, touhu, odpor, naději, zoufalství, odvahu, bázeň, hněv a sklíčenost. Jsou to afekty neboli citová hnutí duše.

Projevy vášnivosti musí být pod kontrolou rozumu a vůle, abyjim udělila svou duchovou a rozumovou výši, předpokládajíc vyšší sílu

ducha. Vypěstuje-li si člověk síly ducha v projevech afektů, získá si vědomí duchové hodnoty osobnosti a ušlechtilosti.

Lidská duše má božské jakosti, přijala ode všeho něco z božských dokonalostí: jsoucnost, jasnost, velikost, rozumnost, takže dušeje přirozeným obrazem božím. Stvořením duše učinilji účastnu svých dokonalostí. Je Mu podobna, zjevuje rysy božské bytosti. Proto můžeme mluvit o bohopodobnosti a nesmrtelnosti duše. Bůh se odhalil v tvorstvu. K obrazu náleží, aby " s úmyslem byl učiněn " podobný" svému vzoru. Člověk, maje duchovou duši s rozumem a vůlí, představuje Boha skutečně podle toho, co Bůh je, totiž nekonečný "duch, rozum a vůle.

Obrazem božím je člověk i ostatními vlastnostmi duše jako: vůlí, jednoduchostí, svobodou a nesmrtelností, avšak i všudypřítomností, všudyvidností, tvořením z hmoty, poznáním věcí skrytých, znalostí dějů minulých a částečně budoucích, ovšem vždy v míře omezené. Duše je rozumem a vůlí i každou dokonalostí (vlastností) od Boha závislá, tudíž i v bytnosti.

Všechnyjakosti i dokonalosti duše nelze poznávat přirozeným způsobem; musí nastoupit cesta mimopřirozená, hluboký trans, extáze člověka.

Rozum vyspělého člověka není a nemůže být bez vědomostí o své duši a Bohu vůbec. Bůhje světlem našeho rozumu, poněvadž jej stvořil k podobenství svému, dav člověku rozumnost, jež je jako světlo, jsouc obrazem nekonečné rozumnosti (světla) Boží. Z účinu soudíme na příčinu, z vlastnosti na podstatu, čímž dojdeme k promyšlenému rozumového soudu a rozborem pokusů k vědeckému důkazu o jsoucnosti lidské duše. Kdo soudí jinak, má rozumovou vadu, chybí mu soudnost, neboť každý složitý a trvalý pořádek je dílem rozumu, inteligence duše.

Jsoucnost lidské duše budeme poznávat v celém spise sledováním a usuzováním z mimopřirozených projevů, vyvolaných pokusy. Duši vidět nemůžeme, ale poznávámeji ze skutků a poznatků. Tvoříme si o ní různé pojmy, jimiž vyjadřujeme její vlohy a vlastnosti.

Používám-li slova duše nebo duch,je to ve smyslu slova stejné. Duch vyjadřuje více podobnost s čirými duchy - duše vlastnost, že je vždy určena pro tělo.

Lidská dušeje věčný zdroj života, princip stálé aktivity (činnosti). Lidské těloje podrobeno přirozeným podmínkám pokrmu, pohybu, odpočinku, spánku apod.

Tělo ve svých stavebních látkách potřebných k udržení života se opotřebovává, stárne a přechází do únavy, přirozeného spánku, do tak zvaného stavu potenciálního. Přitom je stále odkázáno na přísun nových hmot, aby nabylo nových sil a bylo schopno pro novou činnosť za spoluaktivity duše. V tomto potenciálním stavu těla mizí uvědomitelnost k přemýšlení. Člověk nemůže sebe poznávat přímo, nýbržjen potud, pokud tělo je schopno činnosti.

V odpočinutém těle vchází duše do spoluúčasti reflexí esplan z počitků, vjemů atd., čímž se dostává duši materiálu k myšlenkové činnosti a chtění. Odpočinutím těla je duše přinucena přejít z aktivity dění podvědomého do aktivity dění vědomého.

Upadne-li člověk do přirozeného hlubokého spánku nebo spánku vyvolaného narkózou, nebo do bezvědomí, je zde suspendována činnost smyslová s esplany, tedy činnost vědomého dění. Připadá nám, že i duše je tu v potenciálním stavu, což je však všech, kdo tak myslí, hluboký omyl. Duše nikdy neupadá do naprosté nečinnosti, nýbrž hmotné tělo z vyčerpanosti nebo z nějaké fyzické poruchy či vady. Pokud duše je s tělem spojena, vstupuje ve své aktivitě do podvědomí, do zářivé hmoty oduší, která se uvolňuje rozpadem buněčnýchjader a prostupuje celé tělo. V této zářivé energii se cítí volnější a svobodnější v projevech svých vlastností, ne však v plném uplatnění v rozumu a svobodné vůli, v

nichž v podvědomíje omezena jak bude v dalších článcích z pokusů patrno.

Lidská duše jako duch je stálý kon bez potenciality, trpnosti. Nepodléhá změně přechodem ze stavu do stavu, z potenciality (z trpnosti neboli z mohoucnosti) do činnosti, do konu.

Náš lidský rozum je vloha činná neboť přijímá zvenkudojmy, které neměl. Vloha, která přijímá pouze cizí dojmy, není dokonalá, neboť přijímá dokonalost, kterou neměla.

Dokonalejší je vloha, která není jen odvislá na přijímání dojmů, ale je sama činnost a může při své stálé činnosti ještě přijímat vedlejší dojmy a tou je (od hrubé hmoty osvobozená) lidská duše.

Dušeje kon (skutek činnost) činnost sama, v níž není žádné trpnosti, potenciality. Trpnost znamená nedokonalost. V duši, kteráje stvořena k obrazu a podobě Boha, nemůže být nějaká nedokonalost, jakou pozorujeme při spojení duše s tělem. Ovšem není svrchovaně, absolutně dokonalájako Bůh, neboť májsoucnost od Něho odvislou, je však dokonalá ve své podstatě stvoření, v přijatéjsoucnosti,jejako část jsoucnosti.

Pouze v Bohu jsou všecky dokonalosti vynikajícně (eminentně) bez nedokonalosti, tj. vyšším božským způsobem bez omezení. Neboť je svrchovaně jednoduchý, nesložitý a nekonečný rozumem, vůlí a každou vlastností.

Naše lidské poznáníje sice projevem nejdokonalejšího života na Zemi, ale přestoje nedokonalé. Rozum poznává skrze smysly a teprve z takto nabytých pojmů může soudit dále. Jeho usuzování se děje namáhavým chodem, nemůže pravidelně myslit než na jednu věc tisíce věcí nikdy nepozná apod. Mnohem dokonalejší je již poznávání duše v činnosti podvědomé v uvolněném záření oduší, v níž může i prožívat a poznávat svoji podstatu jako zdroj nejdokonalejší činnosti všemožných požitků, krásna a rozkoše.

Poznávat vše přímo záleží v podivuhodnéjednoduchosti podstatné přirozenosti duše. Duše poznává jediným konem vše, kde je prostorově přítomna. Přitom podstata duše, rozum a poznávací kon je jediná nerozdělená věc, poněvadž duše je jednoduchá podstata.

Duše ve své prostorové přítomnosti, se kterou se budeme při pokusech stále setkávat, omezený prostor nejvýše jedné pětiny naší Země jediným konem své schopnosti prostupuje, objímá, vyčerpává a poznává vše najednou. Nepostupuje od případu k případu jako my, nýbrž obsáhne a poznává jednotně, okamžitě vše to, na co my bychom potřebovali celé roky.

Duše může zaujmout svojí činností určitý ohraničený kus prostoru - zaujala místo. Toje její přítomnost prostorová.

Duše je celou svou bytostí v celém zaujmutém prostoru a zároveň celá v každé jeho části a může být ve svém já současně koncentrována i v některémjeho dílu. Duše může být v prostoru, kde je již jiná věc, ať hmotná nebo duchová, jelikož nevyplňuje prostor tak, jako tělesa. Duše, duch, vyplňuje prostor omezeně, po částech; dušeje tam, kde působí! Bůh má nesmírnost, tj. nejdokonalejší přítomnost celého prostoru ničím neomezenou: působí všude najednou.

Jiný rozdíl je mezi poznáním lidským. U člověka něco jiného je rozum, něco jiného poznání. Tisíce a tisíce poznávacích konů máme denně: jedny vznikají, druhé mizí. Proto poznání duše oddělené není pod vlivem předmětů vůkol jako naše. Nás musí předmět vzrušit, nás se dotknout, aby vzniklo poznání. Musí nás determinovat. Jaký předmět ze světla nebo za dne se dotkne rozumu, vzrušíjej, takové poznání o něm je. Dvou věcí je třeba: naší poznávací vlohy (rozumu) a předmětu. To u duše oddělené nebo částečně uvolněné není. Poznání dušeje stálá činnost a nepotřebuje osvětlený nebo zvučící předmět, abyji dříve vzrušil.

Při poznání předmětu není odvislá na světle ani tmě.

Poznání takové uvolněné duše nezáleží v prostých pojmech, ne v obecninách, ne v soudech, ne v posloupnosti jako poznání naše. Prostý pojem pes, keř, vůz, vrána je pojem nedokonalý, jelikož neukazuje všecko, co ve věci je, a nedává jistotu, spolehlivost, úplné, dokonalé poznání.

Toho u duše, uvolněné v prostoru, který při pokusech zabrala pro poznání, není. Duše prostupuje celý prostor najednou, nezměnitelně, jediným čirým konem. Pro nové poznání musí zaujmout vždy nový prostor. O každé věci ví takřka vše, co o ní vědět lze. Svým poznáním každý předmět takřka vyčerpává, poznává (vidí, slyší, chutná, cítí jej z různých stránek, např.: co je, jaký je, odkud je, jaké má účinky za různých okolností. Své smyslové vlastnosti uplatňuje přímo. Duše je poznávací kon, tam, kde působí, takřka všecko, ovšem omezeně, poznává přímo a bezprostředně ve své bytnosti jako v prostředku.

Jednoduchá bytnost dušeje prostředkem toho poznání, avšakjen v omezeném prostoru. Bůhje však vidí a poznává dokonale, neomezeně, neboť je nesmírný a neomezený, nekonečný. Poznání boží je čirý kon, totožný s božskou bytostí, jsouc poznání samo, je vzrušeno samo sebou ke každému poznání, je vůbec stálé poznání všeho minulého, přítomného i budoucího.

Duše předem poznává své činy a může poznávat činy, kteréjednou vykoná ze své svobodné vůle. Toto poznání dušeje nadčasové. Vidí sebe v budoucím rozhodnutí se. Budoucí svobodné rozhodnutíje pro duši, ač učiněné v pozdějším čase, přece jen poznatelné, neboť žije ve stálé přítomnosti, ve stálém trvání.

Poznávání věcí budoucích se děje poznávacím konem, z podstatné vnitřní síly duše skrze její bytnost, jejím vnitřním světlem, patřením na svoji vnitřní vůli v budoucím rozhodnutí jak u sebe tak u jiných, pokud nejsou jejich duševním tajemstvím. Toto poznání, vlastnost i podobnost boží má duše lidská, neboť byla stvořena k obrazu a Jeho podobě, ovšem ve všem v míře nepatrné, jsouc na Bohu závislou.

Lidská duše má i jiné schopnosti a vlastnosti. Duše při aktivitě svého podvědomí dovede být činná při tvoření (ne stvoření, přísluší jí vlastnost tvořit. Dovede přeskupovat prvky v nové tvary a je libovolně uspořádat pro své záměry.

Předvídavost lidská není vlastnost, patřící jen vůli, nýbrž náleží především rozumu. Předvídavost je umění aje dvojicí: cíl a vést věci k cíli. Vůle a rozum dává plán, existující v mysli duše, podle něhož vše vede k cíli. Předvídavost je určité poznání, jež vůle provádí. Samo toto vedení zove se předvídavost. Touto vědomostí svítí rozum vůli, kterájiž plán provádí, užívajíc vhodných prostředků, řídíc a spravujíc všechny věci podle něho k cíli.

U duše tato vlastnost je prozřetelnost, kterou ve svých činech ve své stvořené schopnosti uplatňuje.

Rozum duše má vlastní ideje, vzory čisté, ze sebe a k provedení svých cílů nemusí být odkázánajen na věci
vůkol.

Prozřetelnost boží je předurčení všeho stvořeného, spojená s jeho péčí o toto stvořené a vedením k vytčenému cíli. Plán, podle něhož vše je stvořeno a i k cíli řízeno, vymyslil a uskutečňuje Bůh. Tento plán a veškeré řízeníjsou vymyšleny od věčnosti. Řízení se děje zákony přírody, děje se činností každé věci podle její přirozenosti, děje se zákony, které Bůh vepsal do lidského rozumu.

Duše - duch -je podstata (substance) duchová (nesložená), nehmotná, v podstatě nezměnitelná, bezprostorná, a tudíž nesmrtelná. Jsouc jednoduchá a nemajíc částí, nemůže být nijak

rozdělena, a proto má život vyšší než bytost složená a poznává sebe, majíc rozum a vůli.

Duše může patřit na svou bytnost a miluje ji. Duše sebejasně a neustále poznávájako výborné dobro, může patřit na svou bytost a miluje se láskou stálou. Prožívá nepřetržitý samostatný vyšší myšlenkový život vysoké dokonalosti sama v sobě. Je dokonale jednotná ve své bytnosti. Duše sama v sobě poznává vni-třním světlem své výbornosti, vlité vlohy a dokonalosti, že je obrazem božím, Jemu podobná, že má účast na Jeho životě a dobrotě. Poznává, že se pohybuje v absolutní svobodě.

Tyto stavy duše mají své zákony a podmínky - viz další články. Poznává, že blaženost a radost budou trvat věčně. Věčnost je trvání, to, co trvá a zůstává ve své j soucnosti, ve svém bytí. Věčnost je neohraničené, celé, najednou dokonalé prožívání života. " Neohraničené", tj. takové, které nemá počátku a konce. Tím se podstatně liší věčnost od každého trvání stvořeného,ježje alespoň najednom konci ohraničeno nebytím. Věčnost je trvání celé najednou; hvězdy, moře, člověk trvají, dokud j sou, mění se. Takové trvání je dokonalejší, při něm je méně změn. Zlato se skoro nemění, má dokonalejší trvání.

Vyššíje trvání podstat duchových, neboť jsou nezničitelné a mění sejen nahodile, a nikoliv podstatně (v podstatě), aniž z místa na místo se pohybují prostornějako hmoty. Leč i toto trvání má své nedostatky. I duchové podstatyjsou stvořené a musí být od Tvůrce udržovány. Nejsou úplně beze změny, neboť poznávají a chtějí, což znamená změnu, alespoň nahodilou (případkovou, akcidentální), v jejich rozumu a vůli.

V Bohuje trvání naprosto dokonalé (absolutně). V něm nebylo změny z nejsoucnosti kjsoucnosti, v něm není změnyjsoucnosti dojsoucnosti, v něm nebylo a není změn ani podstatných, ani nahodilých. V Bohu je tedy trvání bez jakékoli změny. Takové trvání, které ani nezačalo, ani se nekončí, ani jinak se nemění, jmenuje se věčnost naprostá.

*

16. Mozek

O tomto tajuplném nástroji duše mnoho učenců bádalo, aby odhalili tajemství mezi hmotou a duší, ale přes veškeré úsilí nemohli dospět k uspokojujícím výsledkům. Hlavně malý mozek zůstal nadobro zahalen tajemnou rouškou a jen se hádá, že snad je k tomu nebo onomu životnímu účelu.

Zdá se že člověk, dokud je vázán svými duševními schopnostmi na svůj mozek, nemůže překročit hranice svého myšlení. A přece ve čtvrtém stupni spánku duše se projevuje a poznává vše přímo. Člověk logicky myslící se nedopátrá svým myšlením nikdy pravého vědění ve světě, poněvadž jeho obraz světa vždy ponese stopy myšlení.

Naše smysly tápají jako tykadla slepého zvířete v neprobádaném našem okolí, jsou pro vědecké poznání nedostatečné. Zde metapsychologie a metafyzika bude mít poslední slovo, neboť niterní vid (intuice) je převáží a moudrost ovládne pole před vědou. Vědou exaktní není možno dostat se k nekonečnosti a tím k poslední pravdě. Musí se jít do sebe a tu je nám pomocníkem podvědomí.

Lidská duše je však hloubavá a nedává si pokoje, dokud nedojde cíle. Oč se pokoušeli jiní, chci i já, zamýšleje prozkoumat záhady duševního výkonu mozku. Nejjemnější přístroje zde nic nepořídí. Nastupují cestu nepovšimnutou, kteroujediněje možné žádaného dosáhnout. Jsou to skryté síly lidské duše,jež dřímají nám všem v podvědomí a dají se vhodným způsobem, praktickými pokusy, probudit, na vysoký stupeň vyvinout a k bádání použít.

Je k tomu zapotřebí lásky, trpělivosti, času a střízlivého rozumu, aby badatel sám neupadl ve zmatek. Studovaljsem a hlavně praktikoval v tomto ohledu po 37 let. V posledních letechjsem si určil učinit vědeckou zkoušku před veřejností a od rána do večera přijímat choré z celé naší republiky, které jsem dal osobami s probuzeným duševním zrakem prohlížet a vyšetřovat, hlavně duševně choré. Zvláště mě zajímaly osoby, které ke mně ze všech stran přijížděly se žádostí, abych zkoumal a posuzovaljejich zvláštní síly, v nich se probouzející. Některé z těchto osob j sem si ponechal k pozorování, jevy ty u nich znovu vyvolával a cenné výsledky ověřoval svědky. U duševně chorých s různými poruchami jsem nezdravé jevy účelně odstraňoval.

Byl jsem si vědom, že jevy hypnotické, mediumistické, somnabulníjsou nejznamenitější z celé psychologie a nejdůležitější pro poznání podstaty lidské duše a jejich projevů.

Byla to jen zkouška pro tuto vědu a nebylo by mi možno toto vše dále vydržet v takovém rozsahu. Těžko si mnohý čtenář udělá představu o této práci. Vždyť jen zkoumání mozkové, myšlenkové činnosti, jehož výsledek zabírá pouze několik stránek knihy, vyžadovalo denně 2-5 hodin bedlivého pozorování ve stavu bdělém i ve spánku hypnotickém po dobu jednoho roku.

Ze stálých zkušeností maje již přesvědčení o jistých speciálních pochodech mozkových, přicházím k závěrům dále vylíčeným. Nepravím a nedomnívám se, že bych byl odhaliljiž všecko. Jedinec toho nedocílí. Je to jen částečka, ale cenná, a bude dlouho trvat, než se detailní a speciální výkon celého mozku odhalí. A i přesto budeme ještě stále stát před záhadou, tajemstvím duše, která není výplodem mozku, nýbrž něco od hmoty docela různého a odlišného, jež zůstane tajemstvím pro lidstvo tohoto světa, co živo bude.

Duše není celou svou působností ve všech částech těla stejně; má rozličné mohutnosti, kterým jednotlivé části těla odpovídají. Zvláště sídlí a působí v nejdůležitějším orgánu - v mozku.

Mohutnosti duší jsou rozdílné nejsou při stvoření všem stejně dány. K tomuto poznání docházíme v čtvrtém stupni hloubky somnambulního spánku, kdy rozdílnost mohutnosti duší poznáváme. Vyšší a dokonalejší mohutnosti duše jsou v tomto životě brzděny nedostatečným šablonovitým nástrojem ústředí mozkového, takže se jen málokdy uplatňují. (Viz velikány různých národů.) K úplnému uplatnění dojdou teprve v posmrtném vyšším dokonalejším životě.

Mozek velký je pracovnou duše: každý pohyb, smyslový dojem, nauky atd. mají své místo v šedé kůře a závitu mozkovém. Je nám známo, že vědomí našeho já žije ve velkém mozku na povrchu šedé kůry (substance).

V tomto životě není nám dáno duševní dění bez hmotného doprovodu. Každá změna ve světěje pohybem, a tudíž i vše tělesné - také vědomí - je pohybem a i duševní stav je jevem pohybu.

Regulačním principem v myšlení je lidská duše, která se rozhoduje ze zdroje živé aktivity. Přitom se duše rozhoduje z vědomé svobody. Duchovní aktivitaje člověku vlastní, proto dokonalost lidského života je v dokonalé aktivitě ducha a v ní jeho požitek.

Pod velkým mozkem v záhlavíje umístěn malý mozek, jenž pokrývá prodlouženou míchu, která dále přechází v míchu.

Z míchy vystupují nervy pro horní a dolní část těla, rozvětvujíce se a tvoříce nejjemnější nervovou pleteň. Rozeznáváme dvě skupiny nervů. Jedny vedou od mozku k povrchu těla, tzv. pohybové (motorické), vykonávající žádost naší vůle; druhé od povrchu těla k mozku, tzv. citlivé (senzitivní. Nervy pohybové jsou umístěny v přední části míchy, citlivé v zadních míšních provazcích.

Zrozené děckoje bezmocným, nejbídnějším tvorem všech tvorů, neboť jeho velký a malý mozekjsou dosud nevivinuty. Poněvadž mozek je orgánem duše, musí si tato na základě dojmů v závitech mozku přirozené vlohy pro život vyvíjet.

U narozeného dítětejsou činny vnitřní ústroje: srdce, plíce, zažívací ústrojí (hlavně pudem po potravě); tedy jen ty části mozku, které jsou v této době dokonale vyvinuty, jsou k této činnosti potřebné. Tyto závity jsou již při narození dokonale vytvořeny a svěřeny ganglíím k samočinnému výkonu. Ostatní jednotlivé smysly a schopnosti se ponenáhlu vyvíjejí, časem vytříbí do jisté míry, což závisí od vlivů zevnějších.

Tu záleží na výchově a práci rodičů. Vyvinutí schopností vyžaduje mnoho cviku a námahyjak ze strany rodičů, tak dítěte. Příklad: Víme, jaké obtíže dítěti působí chůze. Dítě musí nejprve ducha usilovně napínat, aby se udrželo v rovnováze. Chce-li udělat krok, tím více se vyžaduje napětí a tím se vytváří jednotlivý závit jak ve velkém, tak i v malém mozku kde schopnost tato se víc a více vtiskuje učením a osvojením si chůze; řekli bychom, že z počátku chodí dítě mozkem; delším cvikem se motorické nervy stále zesilují a schopnosti nabývají.

Současně se zesilují šedájádra, kterájsou samočinnými vykonavateli pohybů, pak již nepodléhají šedé kůře, jen podle přání vůle. Tak je tomu se všemi tělesnými i duševními výkony.

Stálým vzděláváním a osvojováním si vědomostí a znalostí se podoba mozku mění. Čím více duševních schopností nabývá, tím více se tvoří mozkových závitů. Stoupáním inteligence se rozvíjí stále povrch mozku v závitech a hloubce jeho rýh, což umožňuje tvořící se čistá přípravná plocha nová. Čím hustší jsou závity, tím větší množství rýh a závitů mozkových má utvořeno, kdežto na mozku prostého člověka je rýh a závitů daleko méně. Inteligence není závislá na váze mozku, spíše na množství závitů a rýh. Při autopsii mozku v roce 1927 zesnulého Anatola France bylo shledáno, že mozek vážil jenom 1017 g proti normálnímu 1300 g. Zato vykazoval neobyčejně spletité záhyby a tím rozšířenou povrchovou plochu.

Aby se mohly duševní mohutnosti uplatnit a rozvinout, nezáleží tolik na váze hmoty mozkové, jako na hustotě buněk. Žádný savec nemá více než pět tisíc buněk v kubickém centimetru mozkové kůry - u člověka však dostupuje hustota buněk v mozkové kůře padesáti tisíc i více v krychlovém centimetru mozku. Co se týče povrchu zvířecího mozku - králičí a ptačí mozky jsou takřka hladké. Mozek orangutana se všemi záhyby, brázdami a závity má povrch sotva pět set čtverečních centimetrů. Naproti tomu povrch mozkové kůry lidského mozku se rozprostírá v rozloze asi dva tisíce dvě stě čtverečních centimetrů.

Inteligence však nezávisí ani tolik na hustotě buněk a ploše mozkové kůry ani na váze mozku a množství rýh, jako na účelném zaplnění veškerých esplan vědomostmi. Stav myšlenkové schopnosti je potenciální a je uváděn k činnosti duchovou formou věci, abstrahovanou z představ, které se vryly do esplan.

Nabývání vědomostí lze poněkud přirovnat k stoupání na výši. Stoupáme stále výš a výše. Každým krokem se obzor před námi šíří. Každým krokem objevuje náš zrak širší obzor. A když konečně vystoupíme na vrchol hory, ovládneme zrakově širý kraj.

Vzdělávajíce se, vystupujeme také k nedozírným výšinám, tu zcela malými krůčky, jindy většími, podle příležitosti a snažení. Mnohdy ani stoupání nepozorujeme. Je nenápadné ale za nějaký čas pociťujeme sebevědomí, poznáváme, že náš obzor duševní se rozšířil, že chápeme dokonaleji než dříve, že střízlivěji usuzujeme, že jsme moudřejší a rozumnější.

Každý mozek lidský (mimo ojedinělé případy) je již předem

způsobilý vyvinout se k nejvyšší inteligenci. Můžeme jej přirovnat k ještě nevyvolanému negativu, který chceme vložit do vývojky. Negativní deska se nám zdá prázdnou, postupně se však vyvíjí v krásný obraz, předem zachycený, počínáme-li si při tom správně a necháme-li působit vývojku,až všecky detaily jsou náležitě propracovány. Při nedostatečném působení vývojky a nesprávném zacházení vyvoláme obraz slabý. - Vývojka, toť naše duše, která pílí si musí vyvolat, vytvořit, vyvinout dříve neviditelné závity, rýhy, které k tomu již předem byly založeny a určeny. Při malé, nedostatečné píli duševní zůstává mozek slabý, nepropracovaný.

Člověk má duši ve výrazu lidského ducha. Zvíře má duši s pudy a instinkty. Projevují-li se tyto u člověka z neporozumění a nepochopení sebe a své duše, označují sejako nižší podstata, jež vychází ze zdržujícího a vlastní vinou zanedbaného vývinu jeho inteligence.

V lidském duchu je potenciální síla (skrytá síla, schopná výkonu), která není dokonale zachycena výkony provedenými. Proto může každý, i jednotlivci otestovaní (šetřením vyzkoušení), vyvinout silou své vůle nové výkony inteligence, obrátit její dosavadní směr, prohloubit ji, jít od všeobecného k přestavbě a nadstavbě. Totéž platí i o jiných silách atd. Testování u lidí spíše pasívních podává pravděpodobnost.

U lidí samostatné duševní aktivity a jejího tvoření nelze zjistit meze, které činnost ohraničují.

Velký mozek je utvořen ze dvou polovin (hemisfér), spojených v hloubi bělavou vláknitou hmotou, nazvanou trámec.

Od šedé substance vycházejí vlákna nervová, která se sbíhají v trámci, kterýje spojovačem myšlenky odeslané z obou polovin do středu nervstva malého mozku, aby odtud přešla na příslušný závit, kterýje na povrchu malého mozku a v němžje již vytvořena samočinná schopnost k ovládnutí hybných nervů tělesného organismu.

Při tvorbě myšlenky pracují vždy obě poloviny velkého mozku, a to v celém rozsahu kůry mozkové.

Obě poloviny se vyvíjejí v závitech vždy stejnoměrně; co je na jedné, je v témže místě poloviny druhé.

Nastane-li znenáhla porucha, odumírání některého závitu jedné poloviny, zesiluje a probouzí se schopnost v něm obsažená v protilehlém závitu druhé poloviny, a to v počátku na úkor okolních závitů. V tu dobu cítí nemocný jakési ubývání duševních sil, kterýžto dojem se však později ztrácí náhradou v druhé polovině mozkové.

Stává se, že v některých případech v téže polovině odumírá jeden závit za druhým a vše se dostatečně nahrazuje v polovině druhé. Ovšem, že rozloha a vytrvalost myšlenek již není taková, pročež nesmíme uchráněnou polovinu přepínat.

Velký mozekje rozdělen hlubokými zářezy na více laloků, z nichž laloky čelní a záhlavníjsou zvláště obsáhlé.

Nervy, vycházející z obou polovin mozku, se v prodloužené míše křižují, takže vlákna vycházející z poloviny levé směřují do pravé poloviny těla a naopak. Nastala-li porucha v pravé noze nebo v pravé ruce, dlužno ji hledat v levé polovině mozkové.

Z prodloužené míchy vychází mícha, která vyplňuje podélnou rouru obratlů páteře do sebe sestavených. Je do jisté míry jakýmsi pokračováním velkého i malého mozku.

Silné nervové provazce v míše jsou prostoupeny gangliemi, které jsou i po celém těle roztroušeny a v činnosti udržovány známými šedými buňkami (neurony), jsouce nejjemnějšími vlákénky vzájemně spojeny. Tyto buňky jsou zvláště duševně proniknuty a oživeny dušefluidem.

Buňky šedé se jeví pod nejsilnějšími drobnohledy jako černošedá hmota, kteréžto zbarvení má i šedá substance velkého mozku. Tatáž hmota je též uprostřed mozku.

Od šedé substance vedou nervová vlákna do veškerých oddílů a ústrojí těla, jsouce spojena s mozkem, míchou a gangliemi.

Automatickou činnost žaludku, plic, srdce, tepen, ledvin, jater, žláz rozplozovacího ústrojí atd. obstarávají ganglie. Některé z nichjsou umístěny v samotných orgánech, zčásti probíhají uzlovitými provazci po stranách páteře, jsouce někdy seskupeny ve zvláštní pleteně.

Nám nejznámějšíje pleteň sluneční, ležící v krajině žaludeční; od ní vznikají u slabě nervových osob pocity strachu a jiné nepříjemnosti.

Veškeré ganglie jsou vlákny mezi sebou spojeny a činí tak v celku síť nervstva sympatického.

Aby duše mohla mozek, svůj nástroj, kterým je udržování života podmíněno, dokonale ovládat, má na kůře mozkové určitě vymezená polejednotlivých činností. Jsou tojednotlivá střediska pro zrak, sluch, čich, hmat atd. Je-li například zrakem upoután dotyčný střed zrakový, kterýje v záhlavním laloku,je tento podrážděním uveden v činnost a soustavně spojivě je činna celá šedá kůra mozková,směřující k podrážděnému laloku. Podle výše duševních schopností, posudků, rozumu, vůle, kteréjsou poutány k celé kůře mozkové, vytváříme si různé pojmy a dojmy buď příjemné, nebo nepříjemné - podle povahy spatřeného předmětu.

Veškeré myšlenky, úsudky a všeliké projevy vyšší duševní činnosti vzbuzují se na základě dojmů, jež jsme svými smysly postřehli. Smyslyjsou makadly našeho vědomí. Na základě těchto dojmů se mozek vyvíjí, nastává rozumové tříbení a čím více se vzděláváme, čím více přibývá inteligence, tím více přibývá množství hmoty šedé kůry mozkové.

Poznali jsme, že v mozku, a hlavně v jeho šedé kůře existuje neobyčejně veliký počet druhů nervových buněk, které se mezi sebou rozlišují nestejnou velikostí a formou svého buněčného těla, jakož i nestejným zakončením výběžků, které tvoří přechody odjedné nervové buňky ke druhé. Každý druh nervových buněk ležíjen na přesně omezeném místě šedé mozkové hmoty a zde tvoří sám nebo s několikajinými druhy nervových buněk centrum pro zvláštní funkce a pro výkon různých úkolů.

Stárnutím se nervové buňky scvrkávají a nakonec postupně mizejí. Při tomto scvrkávání následkem záření ubývá všech jaderních a plazmatických útvarů buněčného těla. Jádro žije z vlastní aktivity, se kterou disponuje po dobu kolem 150 let, ne však plazmatické tělo buňky, které se musí stále obnovovat.

Mozkonervovým buňkám prospívá duševní činnost, jež zamezují stárnutí. V této činnosti oživují a omlazují se stálou výměnu protoplazmy a docilují řádnou výměnou opotřebovaných látek. Duševní nečinnost je vede ke stařeckému úpadku a k hromadění zvláštní tukové látky, tzv. lipofuscinu v plazmatickém útvaru jejich buněčného těla.

Hromadění tukové látky v buněčném těle vede k poškození a tím neschopnosti pro duševní činnost a nakonec k zá niku buňky. Buňky se staly nečinnými tím, že zestárly nečinností. K prodloužení lidského života vede tudíž činnost - práce.

Lidský život pochází z vnitřního zdroje aktivity a životních jevů, počitků, vjemů, dojmů, představ, obrazů, pojmů. Je to individuální život, projevující se vědomím, svobodou a odpovědností.

Za nepoznaným fyzikálním světovým názoremje nepoznatelný skutečný svět,jenž má metafyzickou hodnotu skutečnosti. Pravda je v každém případě skryta za věcmi, a ne v nich.

Každý lidský čin je působení na přírodu. Duševní a tělesné děje se navzájem podmiňují. Za aktivity duše počíná čin jistými elektrickými ději v mozkových buňkách, které jsou chemicko-elektrickými ději v nervech přenášeny na svaly a ze svalů pronikají v nepřetržitém řetězu příčin a následků do vnějšího světa. Za spoluúčasti duše, čistá představa, děj netělesný, uvede v pohyb celý kauzální řetěz. Je jisto, že existují také tělesné děje bez tělesných příčin, jejichž příčina je v aktivitě duše. Přechod mezi tělesnými a duševními ději je plynulý, působí na sebe navzájem a musíme zahrnout duši do tohoto příčinného svazku kauzální stavby.

Lidská duše je zvláštní autonomní činitel, jenž v těle vládne suverénně a rozhoduje o tom, co se stane. Základní vlastnost duševního dění se liší od hmotných procesů. Duševní životje tvořením stále nového, stálou změnou, abstrakcí, syntézou, růstem, žádný okamžik se nepodobá předchozímu.

Tvůrčí činnost lidského ducha formuje zkušenosti - že se mění, že reprodukuje nové činnosti, jež nebyly ještě v esplanech obsaženy.

Duše je schopna meditace a dovede se u vjemu zastavit, izoluje jej v duchu od ostatních vjemů a pozoruje jej ve vztahu jeho částí.

Dynamická vlastnost duše předcházejícího smyslového poznání tvoří nové, vyšší útvary, jeho inteligenci, jež pasivní reprodukcí představ vede k zamýšlenému cíli, vytváří spontanietu, s níž se rozhoduje pro činy vyhovující daným účelům a měnící se podle okolností.

Myslím-li o vědomí, myslím jím.

Vědomí, které by nemělo vlastní zdroj aktivity a vlastní dynamiky, které by nemělo obsahy v esplanech, nebylo by ničím. Obsahy vědomíjsou zdrojem poznávání skutečnosti. Pozorujeme-li obsahy našeho vědomí, shledáváme, že jsou v neustálém pohybu, nesetrvávají v klidu, jsou podrobeny ustavičné změně, rozvíjející se nezadržitelně vpřed, že tyto psychické stavyjsoujedinečné, tj. žejeden a týž obsah se nemůže ve vědomí vyskytnout dvakrát, ve dvou stejných obsazích a že stále se rozvinující proud vědomí zůstává ve vzpomínce jako jednota.

Myšlenka, kterou vyjadřuji, nestojí ve vědomí izolovaně, nýbržje nepatrným výsekem toho, cojsem již řekl a co ještě chci říci. Ani minulost, ani budoucnost není v ní obsažena přímo, jedině co zažívám, je vědomí souvislosti, ovšem její postavení může být i potenciální, tj. já si mohu kdykoliv vyvolat i to, co předcházelo, mohu minulé obsahy vědomí reprodukovat. Budoucnost si pak uvědomuji jako určitý cíl, k němuž směřuji.

Jakým způsobem se děje přechovávání myšlenek a smyslových dojmů, představ, vjemů a pojmů, hromadění jich v kůře mozkové, věda se dosud nevyslovuje, o tom jsou pouhé domněnky..

Tento záhadný, neprozkoumaný bod jsem si vzal za úkol v praktických pokusech rozřešit.

*

17. ČINNOST MOZKU A VRCHNÍ PODVĚDOMÍ

Vlastní pracovnou duše je šedá substance (kůra); proto šedou substanci nazýváme také centrem duše. Tato substanceje složena z nesčíslného počtu nejjemnějších buněk (neuronů),ježjsou vzájemně velejemnými vlákny spojeny a činí tak celek šedé kůry. Jsou živeny odspodu nám již známými buňkami, které dodávají nejjemnější potravu. Aby vnímání bylo možné, je nutna tato existence psychického nástroje, mozku, pro psychické dispozice.

Duše přijímá pomocí smyslů počitky a vjemy zevnějšího světa, a

to takto: Předměty zevnějšího světa dráždí smyslové ústrojí, toto podráždění vyvolává záchvěvy nervů smyslových. Tyto nervy přinášejí svými záchvěvy počitky na šedou kůru, která tím rovněž se podráždí a zachvívá se, čeří. Duše, sídlíc v šedé substanci, uvědomuje si přijaté vjemy, které se podle obsahu rozumově třídí a podle intenzity ukládají na volná místa do jakýchsi obláčků, jsoucích v nesmírném množství na obou protilehlých stranách celé šedé kůry. Tyto dvě protilehlé říše obláčkůjsou sídlem vrchního podvědomí, Jednotlivé obláčkyjsem nazval "esplana".

V tomto vrchním podvědomí se od dětství pro tento svět rozumově utvořené "já" k dispozici ukládá.

Také počitek, vjem, prostřednictvím smyslového vnímání za pomoci esplan přichází do psychického vědomí v poznání. Za každým vnímáním je duše, která se toho účastní. Poznáním máme věc v sobě (v duši) i v esplanech. Je to duševní reprodukce věci. Z hlediska psychofyzického paralelismu není nám dáno duševní dění bez hmotného doprovodu.

Chceme-li myslit, nastává v celé šedé kůře vlnění,jakési proudění, čeření z příčiny rozumové mohutnosti duševní, a tím se při tom tvoří v celé šedé kůře myšlenky, což schopní jasnovidci potvrzují, jak bude z následujících pokusů patrno.

Jejich podkladem jsou v esplanech uložené a do vědomí vyvolané počitky, vjemy, dojmy, představy, již dříve utvořené myšlenky, které se znovu třídí, kombinují, rozumově upravují, oživují, a hned zase přepracované, zformované ve vrchním podvědomí na příslušných volných místech v esplanech ukládají, aby byly k dispozici k další tvorbě. Mozek slouží duši ke tvoření myšlenky, vzbuzení vzpomínky, ale ne k jejich uchování.

Nynîje otázka, jakým způsobem se vjemy, představy, myšlenky, slova (slovajsou výrazem představ) v esplanech zachycují a ukládají? To se děje takto: Vše, co duše přijala, uvědomila si a vytvořila, ukládá se samočinně v obláčcích čili v esplanech, a to tak, že slabé všední myšlenky, představy, vjemy přicházejí do obláčků spodních, nepatrně zářících. Coje silnější, intenzívní, zvláště živé, význačné, přechází do obláčků vrchních, silněji zářících, kde je v jádrech obláčků vše roztříděno na vlastní paprsky z jádra vycházející a na nich se zachycuje v podobě zářivých uzlů. Myšlenky příbuzné, podobného obsahu, zachycují se v uzlech na jednotlivých společných paprscích, takže takovýto obláčekje schopen na svýchjednotlivých paprscích postup příbuzných myšlenek zachytit. Čím delší a rozložitější je děj nebo souvislá řada myšlenek, tím více zabírá k tomu potřebných paprsků, popřípadě i obláčků, jak spodních, tak i vrchních. Pracujeme§li duševně, bádáme-li o nějaké vědě, učíme-li se cizí řeči, pracujeme-li na vynálezu apod., zabírá tato činnost jistý okrsek mozkový, který dotyčnou činností byl vyvinut i s esplany.

Jsme-li takto činni, uvádíme sice celou šedou kůru v činnost, ale okrsek, kterému tato činnost náleží, je vystaven mimořádné činnosti, toje, že podráždil, probudil obláčky ve směru studia, které rozkmitáním probudili veškeré počitky, vjemy a přešly na šedou kůru pro rozumovou duševní činnost, která se opírá o celou šedou kůru.

Vjemy, představy a myšlenky, které se současně setkaly v šedé kůře, ve vědomí, tvoří skupiny, družiny. Vybaví-li se jeden člen skupiny, vybavují se z esplan i ostatní s ním sdružené. Tudíž představy se sdružují a vybavují podle zákona současnosti. Vzpomínáme-li na nějaký děj, probouzejí se, obnovují se představy ve vrchním podvědomí v témže pořádku, ve kterém do něho vstoupily a zase v témže pořádku se do vědomí vybavují. Vybavování v jiném pořádku se neděje a je takřka nemožné.

Zákony asociace, sdružování představ, jsou vázány zákony

spojitosti a podobnosti.

Počitky, vjemy, vášně, city, které se dějí současně nebo přímo za sebou, mají sklon k spojitosti, takže vyvstane-li později představajedné věci, současně vyvstávají druhé, samy se oživují, majíce k sobě vztah. Taktéž při podobnosti viděného předmětu.

Hmotné věci vnímáme prostřednictvím psychické podoby nebo formy, která je vytvořena v poznávací schopnosti z objektivního popudu a vytváří v ní věc poznanou.

Vrchní i spodní obláčky jasnovidec poznává podle silnější záře a rozeznává v nich jednotlivé, obzvláště jasné obláčky se zářícími paprsky.

Oboje esplana (obláčky) jsou nejjemnější zvláštní fluidová látka, kterou nelze sebelepšími vědeckými cestami a způsoby pozorovat. Jen vyspělý jasnovidec, v tom směru zvláště vedený, ji vidí.

Jelikož esplana jsou nejjemnější látkou, je přirozené, že se nesmíme domnívat, že zaujímají nějaký prostor při šedé kůře mozkové. Jako elektřina prostupuje vodivá tělesa veskrz, tak esplana prostupují hmotu mozkovou při šedé kůře.

Vědomé já se probouzí k životu pohybem celé šedé kůry. Vědomí je soubor představ za aktivity duše, jež v té které chvilce právě máme.

Uvědomění si něčeho se opírá o vědomí, že přemýšlíme. K přemýšlení je třeba stálé vzájemné činnosti esplan sjejich myšlenkovými útvary, obrazy, dojmy, a to jak starých, tak nových esplan. Starých esplan je třeba, abych se mohl jako vzdělaný člověk projevovat, o věcech rozumovat, jiné učit apod. Nových prázdných esplan je třeba, abych nové tvorby myšlenek a stálé nové představy, dojmy mohl v nich ukládat, což vše se děje samočinně a bezvadně, je-li zdravé ústředí nervové. Za rozumového přemýšlení často nám přicházejí již hotové myšlenky do vědomí, tyto se dostaly na práh vědomí již hotové z podvědomí ajeho činnosti. (Viz článek "Hadači, proroci.)

Utvoří-li se za činnosti duše zdravá myšlenka ve vědomí (v šedé kůře), jsou podrážděna k silnějšímu kmitání jen ta esplana, která mají obsahovat souvislost s tím, o čem právě přemýšlíme, neboť myšlenka, která šedou kůrou probíhá, má vliv na ona esplana, která mají vztah k té myšlence, a nemůže nikdy myšlenka podráždit esplana, jejichž obsah se nevztahuje vůbec ke smyslu myšlenky, nemá s ní příbuznost. Ostatní esplana zůstávají tudíž v klidu, nemají vliv na šedou kůru při té myšlence a kmitají jen slabě. Touto duševní činností nastalo vzájemné spojení příbuzných esplan a šedé kůry, v níž hlavně sídlí vědomé "já duše. Tím nabývá naše myšlení, rozumování, uvažování, hloubání, pochopení, bádání apod. jistého rozsahu a hloubky a zároveň odrazu, jakéhosi zrcadlení a stálé sebekontroly v esplanech.

Abychom si učinili lepší představu o činnosti myšlenkové, uvádím prostý případ: V divadle pozorujeme kus, jehož děj přechází ze zrakového i sluchového laloku k rozumovému úsudku na celou šedou kůru. Je-li dotyčný děj pro nás bezvýznamný, nebaví-li nás, přechází, promítá se na obláčky spodní ajen některý význačnější projev, který nás upoutal živěji, zachycuje se v paprscích obláčků vrchních, kde zůstává. Po čase z celého děje nám zůstalyjen ty momenty,jež přešly na paprsky esplan vrchních a zářením se dále udržely tak, že si děj můžeme v hlavních bodech zobrazit. Nemají-li pro nás valné ceny, po delším čase v záření ustávají a po letech, i kdybychom si chtěli onen děj oživit, nevzpomeneme si, neboť zánikem starého děje se stala esplana způsobilá ku přijetí dojmů a dějů nových, čerstvých.

Projevy nás strhující, rozčilující, děsivé dojmy, vesměs přecházejí do obláčků vrchních, zářivých.

Chceme-li v mysli opět kdysi zažitý děj vyvolat, nastanejako bleskem vlnění v celé šedé kůře, ovšem i ve starých závitech, vůlí se podráždí ty obláčky, které dotyčný děj přijaly a uschovaly. Podrážděný obláček se chvěje,je-li děj obsáhlejší, chvěje sejich více, chvěním probudí se obláčky spodní a u hořejších uzlíky na paprscích se rozzáří, zvětší, rozšiřují, nastává v nich probuzení děje, jenž podle zákona současnosti přechází v šedou kůru, k vědomí centra duše, kde můžeme celý děj znovu pojmout a představit si. Zde záleží na tom, v jaké mohutnosti onen děj byl prožit a podle toho si jej můžeme buď celý nebo jen některé části představit. Někdy se však stává, že žádaná myšlenka rozčeřila celou substanci mozkovou a přece si nemůžeme na věc vzpomenout. Žádný obláček se nehlásí chvěním. Usilovným myšlením nastává mocněj ší vlnění, až konečně někdy nastane okamžité zachvění dotyčného obláčku, ale ihned zase jeho uklidnění. Tu se osoba vyslovuje: " Již, již to mám - ale zase ničeho nevím. " Zde nastalo jen zcela nepatrné zasáhnutí do šedé kůry a tím, že obláček ustal ve chvění, nemohl se rozzářit, rozšířit - děj zmizel, neboť obláčky se při znovu vyvolaném ději musí neustále chvět v paprscích a uzlech, ježto jen chvěním, silným kmitáním esplan a rozestupováním se dotyčných uzlíků se na nich zapomenutý děj oživí a vybaví na šedou kůru k našemu uvědomění.

Ve velmi starých závitech se esplana podráždí obtížně, jsou slabá v záření, nesnadno se šedá kůra rozčeří, závit se nechce hnout. Lehce se toho docílí ve spánku hypnotickém, v němž nastane probuzení odbytého, zapomenutého děje.

Buňky neuronů, které jsou schopny chemických procesů a podléhají jim, přicházejí z aktivity duše do vzruchů ajsou místem pro myšlení. Buňky esplanjsou utvořeny z elementu dokonalejšího, chemickým změnám tolik nepodléhajícího a tím trvaleji po celý lidský život mohou v sobě uchovávat počitky, vjemy, představy atd.

Myšlenky, dojmy, představy a úsudky se nejen z esplan ztrácejí, nýbrž se i přetvořují. Nedají se porovnat s nezměnitelným předmětem, který se uchová. Proto nemůžeme očekávat od normální paměti fotografickou nezměnitelnou věrnost a musíme vždy počítat s jejími omyly. Rozsáhlé ztráty paměti - amnesie - bývají podmíněny nejčastěji onemocněním šedé kůry a tím i esplana trpí podvýživou.

Uvědomujeme-li si jednu myšlenku stále silněji a silněji, pak září tato v jednotlivých uzlech 2 - 4 - 6krát mocněji proti druhým. Takovéto myšlence říkáme trauma. Právě tyto myšlenky může lehce citlivec telepaticky přijímat a na naši žádost vyzradit, avšak jen myšlenky odbyté, které přešly na svá místa a s nimiž naše vůle není právě ve spojení a v činnosti. Nemůže nám však citlivec zjevit myšlenku právě se tvořící, ani ne tu, kteráje právě ve spojení s myšlenkou předcházející, nýbržjen tu, kteráje v klidu uložena a intenzívně září.

Vnitřní pozornost, obrácená k představě, vzpomínce či myšlence, označuje sejako reflex. Jestližeje jejím účelem popis a analýza duševní činnosti, nazývá se introspekce, sebepozorování.

Lidské myšlení není čistě obsahové, nýbržje podloženo city a touhami, které mu dodávají osobního rázu.

U narozeného děcka jsme nalezli vytvořené a tvořící se obláčky současně se šedou kůrou v nesčíslném množství v celém rozsahu kůry mozkové, v kteréž sídlí čistá, nevinná duše. Nalezlijsme místa (esplana) prázdná, opakuji: místa prázdná, čekající, co tam bude zaseto. Esplana jsou připravena pro počitky, vjemy, dojmy tohoto světa k vytváření se duše lidské. (Pokud se týče její vlastnosti, dobra, zla aj.)

Zde se nám zjevila krása čisté duše dítěte. Není tu nic z jeho vlastního rozumu a vlastní vůle. Záleží na tom, co cenného a ušlechtilého se do ní uloží, neboť sama je bezmocná v přijímání věcí jak dobrých, tak i zlých. Takové děcko, jež má zcela uprázdněné zářivé obláčky, snadno se učí a pamatuje si lehce vše, v čem je vychováno, a záleží opravdu na tom, co dobrého nebo zlého do nich bude zaseto, jaké příležitosti výchovné dítěti poskytneme. Zde ti, kteří mají vliv na výchovu dítka,jsou pěstitelijeho duše, neboť vlastní rozum a vůle přicházejí k platnosti nejpozději, a to zase jen z nastřádaných počitků, představ a dojmů v esplanech ukrytých.

Časté případy pozdějšího vývinu chápavosti některých dětí proti druhýmjsou zaviněny nedostatečným vývinem esplan. Chápavost a normální vnímání, věku odpovídající, se u těchto dětí dostavuje později.

Řádnou životosprávou a povzbuzováním mozkové činnosti se může vývin těchto esplan urychlit.

Po stránce pedagogické není správné takové dítě trestáním a špatně volenou domluvou srážet do pocitů méněcennosti.

U starších osob sejiž tolik esplana netvoří a nově utvořená nejsou schopna vjemy udržet; tím slábne paměť. Avšak paměť pro minulé, dávno prošlé věci se probouzí (v esplanech), věci čerstvé (z nových esplan) mizí.

V nebezpečí života, hrozí-li nám smrt, nastupuje mocné, prudké čeření, vlnění šedé kůry mozkové.

Veškerá esplana, spodní i vrchní, se náhle silně rozkmitají. V tom okamnžiku se nám zjeví a znovu prožijeme celý svůj život. Žijeme okamžik v přítomnosti činů dobrých i zlých.

Veškerá esplana potřebují též výživu. Té se jim dostává vypařováním se živných látek skrze neurony šedé substance a převládají v nich živné látky fosforečné. Ubývá-li téže látky, trpí-li podvýživou přijejím nedostatečném vypařování (což se stává často u osob chudokrevných a velmi duševně činných), sají esplana živnou látku z neuronů šedé kůry, a není-li možno tuto ani z nich sáti, slábnou a hynou esplana a nastává neblahý zjev.

Šedá kůra slábne ve své hmotnosti, čímž slábne hlavně vůle a nastávají různé duševní poruchy, o kterých bude bližší pojednání v dalších článcích.

U duševně činných se denně, hlavně v noci, tvoří stále nová esplana mlhovin spodních i zářivých vrchních současně s neurony šedé kůry, neboť velký duch potřebuje více šedé substance. (Jistě po nočním spánku, ráno, se vždy lépe nazpaměť učíme). Přibíráním inteligence se šedá kůra se svými esplany zavíjí dovnitř čímž se stále plocha šedé kůry s esplany zvětšuje a není nic na újmu, že myšlení se děje v těsných závitech, aniž to škodí mlhovině esplan spodních i vrchních čili vrchnímu podvědomí, jak jsem tuto říši obláčků nazval.

Zamyslíme-li se nad stavbou lidského mozku, vtírá se nám srovnání s vesmírem. Nástroj mozkový - není-li to vesmír v malém? Hmota mozková značí vesmírový prostor a rozseté neurony, stálice, jednotlivá esplana se svými obláčky pak naše slunce se svými oběžnicemi. Velké shluky nedozírných světů esplan s celým mořem obláčků, nejsou-li mlhoviny mléčné dráhy?

*

18. ČINNOST ESPLAN

Nahlíželi jsme do pracovny duše pouze otevřenými dveřmi. Postupme více do této dílny duševního světa a podívejme se na některé detaily této pracovny:

Prvním nástrojem duše jsou naše čidla pro smyslové vnímání

počitků. Smyslové počitky budí příslušnou reakci v nervových drahách. Přitom počitek má ráz pasivní. Teprve když sijej uvědomíme, vzniká vjem, a to vjem předmětu, který pak vidíme, a proto pohlížíme, víme, že slyšíme, a proto nasloucháme, víme, že cítíme, a proto chutnáme atd. Poznáváním máme smyslové vědomí svých počitků.

Duševní stav vnitřního smyslu vytváří jednotnost.

Rozumějme: Rozmanité počitky, pocházející ze zevnějších popudů, spojují se vjednotnost předmětů. Pro tuto jednotnost předmětů je k dispozici každé jednotlivé jádro esplanového obláčku, který vnímá, přijímá a shrnuje v sobě vjednotu několik počitků různých smyslů, například teplo, zimu, sladkost, záři, hudbu apod. Širší obsah počitků, vzniklých příkladně pohledem na oblohu (žeje prostorná, šerá, s hvězdami a měsícem), se v jádru obláčkujiž třídí v pořadí, jak jsme je prve přijali, a upínají se na vlastních paprscích z něho vycházejících v podobě menších obláčků nebo uzlů. Jednotlivý paprskovitý výběžek je schopen přijmout a upoutat na sebe nesčíslné množství počitků, vjemů, dojmů a představ.

Při této třídící a rozlišující, zároveň v jádře esplanového obláčku jednotící činnosti je zúčastněna duše se svým vnitřním ústředním smyslem, přičemž tento vnitřní smysl má zároveň schopnost současně vnímat činnost zevnějších smyslů a všech nově přijatých počitků.

Tyto veškeré počitky, již hotové vjemy, dojmy a obrazy, jsou pro duši spojujícím předmětem jednotného pohledu jenž prochází ústřednímijádry esplan spodních i vrchních, prolíná středem mozkové kůry do psychického vědomí v poznání.

Jen velmi jemná schopnost jasnovidce dovede provést analýzu existence esplan a funkční schopnosti intimního vnitřního ústředního smyslu pro duševní život.

Vznik počitku a vjemu závisí na popudu z věci na smyslovou schopnost. Věc svým působením a popudem sdílí nám svou podobnost. Poznáním věci jsme určeni, pohnuti k činnosti, k níž máme přirozenou vlohu. Dojem počitku je psychicky různý - příjemný či nepříjemný, působí slast či nelibost. Je to jakýsi psychický soud, hmotně vyjádřený ve vjemu.

Vlastní ráz počitku a vjemu není výhradně fyzický nebo chemický ani fyziologický; je to děj psychický, tedy nadfyzický a nadfyziologický, je to děj vědomý.

Předmět poznatelný smysly vnímáme přímo a teprve jeho reflexí zjistíme, že toto vnímání se děje psychickou dispozicí. Vnímací smysly patří jednotnému celku, složenému z těla a duše, který má vlastnost nadfyzicko-chemickou, tj. psychickou, duševní.

Jinak smyslje schopnost pasivní, která přijímá popud z věci. Teprve když přijme popud, přechází ze stavu pasivního do činnosti.

Počitky a vjemy nezmizejí z duševního světa esplan, zůstávají jako fyziologický základ jak pro obrazotvornost, tak pro paměť. Jak jsme poznali, můžeme si kdykoliv předvést nepřítomný děj nebo předmět. Můžeme se různě uvědomit o věcech přítomných i nepřítomných.

Každý počitek a vjem rodí svou podobu, svůj obraz, a proto chováme v esplanech zrakové, sluchové, chuťové, hmatové, čichové a svalové obrazy. Obrazotvornost je schopnost, která reprodukuje obrazy a tvoří představové novotvary, je to schopnost asociativní a konstruktivní.

Při činnosti duševní se vjemy vztahují na přítomnou skutečnost, představy na nepřítomné věci. Představyjsou dvojího druhu: jedny jsou psychické podoby věcí, které nás poučují o bezprostřední skutečnosti, druhé jsou skutečné představy neboli obrazi.

Každý druh počitků má svou představu zvuků, barev, chuti, vůně apod. Zdravá esplana mají schopnost udržet obrazy. Tato se nazývá pamětí. Jsou různé druhy paměti roztříděné v typ sluchový, typ pohybový, typ vizuální atd., podle toho, jaké představy převládají.

U zdravého člověka zobrazuje představa věci mnohem slaběji než vjem. U duševně chorého, kdy se vytváří halucinace, je tomu obráceně. Proto můžeme, hlavně v hypnóze, dávat nemocnému ozdravující sugesce k potření halucinačních představ.

Představa je zastávka myšlenky: rodí se, když myšlenka, místo aby pokračovala ve své cestě, učiní pauzu nebo přemítá o sobě samé.

Představy mají hybnou sílu. Smyslová činnostjde spolu se svalovými pohyby a sjejich počitky. Představíme-li si předmět své záliby (například dobrého plzeňského), ihned cítíme slinové vyměšování a tak podobně.

Všechny naše představy mají odezvu ve svalech, takže tělo je ve stálém chvění.

Představy mají v duševním životě lidském dynamickou sílu. Každá představa - chceme-li spěje k tomu, aby se provedla, realizovala. Představy mohou vyvstávat přímým způsobem intelektu a vůle. Činnost obrazotvornosti má v duševním vývoji velký význam. Svou funkcí podporuje duševní vzrůst a přispívá k formaci duše. Čím více duševních znalostí však člověk nabývá, tím méně podléhá obrazivosti.

V umělecké tvořivosti je obrazivost schopností produktivní a konstruktivní. Sama spojuje obrazy a představy věcí a činů a vytváří nové kombinace a spojitosti. Spojitost obrazů se děje nejlépe ve snění, musí však být kontrolována reflexí rozumovou.

Chceme v sále naslouchat hudebnímu koncertu. Pomocí smyslů, které jsou vázány na šedou kůru, vnímáme počitky: různé melodie, výzdobu sálu, významné osoby ajejich ústroj, pohyby dirigenta, zkoumáme dušnost sálu, o přestávce se osvěžujeme nápoji, ovocem či pochoutkami atd. Tyto počitky rychlostí blesku stále probí´hají šedou kůrou ajádry spodních a vrchních esplan. V téže rychlosti podle druhů,jak je smysly za činnost duše přijaly, se v jádrech obláčků ihned třídí a v přijatém pořadí se upoutávají na paprscích mateřského esplana v podobě obláčkových uzlů. Jednotlivý paprsek, větev, na sobě upíná počitky, které přijala čidla oční, jiný paprsek počitky zrakové, jiný počitky chuťové atd.

Tak, jak počitky smysly vnímáme, teprve zpětnou reflexí sije uvědomujeme. Chceme-li si znovu vše prožité z hudebního koncertu uvědomit, nastane v celé šedé kůře čeřivá činnost. Ve smyslu žádné myšlenky podráždí se jen ta esplana, kterých se myšlenka týká. Jádro esplana je podrážděno a uvedeno v činnost. V současném podráždivém postupu jsou činny uzlíky větví z esplan vycházející - nastalo probuzení celého děje.- Tato zvýšená činnost esplan podráždila mozkovou kůru. Počitky, vjemy, dojmy, představy všech smyslů v témže pořadí, jak jsme je přijali, procházejí ústředním esplanem dopadajíce na mozkovou kůru a nastává uvědomění celého zážitku tak, jak jsme jej na koncertě přijali.

Jdeme-li na dalšíjiný koncert, můžeme si ze záliby předem i při koncertě uvědomit prvý poslech, posoudit výkon i melodii obou koncertů. Dovedeme již posuzovat i kritizovat. Při tomto druhém poslechu, jsme-li pozorní a máme-li zájem, jsou do činnosti uvedena všechna esplana z prvého koncertu.

Tyto nové počitky se vjádře esplana zase třídí a upoutávají na tytéž paprskovité větve, kde se nacházejí příbuzné počitky z prvého koncertu. Toto esplanojeještě vícekráte schopno přijmout

další nové příbuzné počitky ode všech smyslů. Roste a mohutní a obohacuje se. Ovšem tento růst se dějejen do určité zákonitosti. Pak nastupuje esplano nové.

Chceme-li, můžeme si kdykoliv ve své mysli ony viděné koncerty představit. Poznáváme, že máme již nabytu jinou, větší soudnost, že jsme zkušenější. Proč? Podrážděná esplana již vydávají dokonalejší obsah všech počitků.´Ty se vjádře esplana setkalyjiž nově upravené, lépe sdružené a zkombinované, zformované. V tomto sjednocení dopadají na mozkovou kůru k novému uvědomění. Poznáváme,jak každým novým poslechem stoupá naše inteligence a vzdělání.

Esplano má universální schopnosti. Tyto schopnosti poznáme následovně: Jsme hudebně vzdělaní, slyšeli jsme již mnoho skladeb, máme zkušenosti a chceme v duchu kritizovat a posuzovat partie z jednotlivých poslechů. Při tomto přání šedá kůra mozková podráždí všechna esplana, která mají spojitost s hudbou. Do vědomí nám vstoupil povšechný hudební dojem. My z něho chceme pouzejednotlivosti, nutíme se vzpomenout si. Toto přání má účin na esplana tak, že se v tomto směru podráždí ony počitky, které jsme se zájmem přijali, a společně dopadají na šedou kůru. Uvědomujeme si několik melodii současně. Poněvadž si chceme uvědomit každou melodii zvlášť, odděleně, podražďují se podle zákona současnosti nejprve ty počitky, které jsme s největším zájmem přijali. Centrální útvar esplanovaného jádra má vlastní schopnost na svých výběžkovitých větvích odděleně probudit jednotlivé pořady počitků, které se v něm současně setkaly. Postupně tak může činit u dalších. Při této činnosti esplan jasnovid pozoruje intenzívnější záření centrálních jader, taktéž střídavé záření jednotlivých uzlíků na paprscích, stálé změny v síle záření se střídavým rozsvěcováním a pohasínáním.

K pochopení tohoto jevu je možno částečně esplano přirovnat k válci hudebního automatu. Na jeden válec můžeme nahrát více druhů písní, které si podle přání můžemejednotlivě poslechnout aje libovolně střídat.

Esplana mají schopnost přijaté počitky obsahově přetvářet a proměňovat ku zhoršení anebo zlepšení. Děje se to na podkladě vnitřní rozumové činnosti tím, že jsme došli k novému úsudku. Naše vyjádření je od původního rozdílné, jiné. A i kdybychom chtěli, nemůžeme se v původnosti projevit. Přeformováním počitků zanikl náš původní projev beze stopy.

Samotné esplano si představíme takto: Jádro tvoří vlastní střed, který více září. Kolem jádra krouží mírněji zářící mlhovina. Z celéhojádra mimo spodní části, obrácené ke kůře mozkové, vycházejí do všech stran nesčíslné přímé větve v podobě paprsků, které zářijako mlhovina kolem jádra. U člověka, který sijiž uvědomuje, jsou výběžkové paprsky esplan posety nesčíslnými zářícími body různých velikostí v podobě malých obláčků, uzlíků, které jsou nositeli počitků, vjemů, dojmů, pojmů, obrazů, představ atd. Různá velikost těchto zářivých bodů souvisí s intenzitou, v jaké lhostejnosti či mocnosti duševního zájmu jsme věc přijali. Tato různá velikost skutečné intenzity počitků při obnovených vzpomínkách působí na psychický stav duše.

Strana esplana, obrácená ke kůře mozkové, slouží dotykovým pólům neuronových jader šedé kůry a jader esplan ke vzájemnému vysílání, prolínání přání a zpětných esplanových reflexů.

Chceme-li o určité věci přemýšlet, podrážděné buňky šedé kůry vysílají kmity ve formě paprskových výbojů částic. Tyto částice dráždí jádra esplan a ve směru přání se podráždí jen ta esplana, která je v sobě chovají. Přitom ze spodujádra se vytvoří podobný zářivý dotyk k buňkám šedé kůry, kterýje přenašečem a zprostředkovatelem všech počitků a zážitků, jež jsme kdysi

přijali.
Zářivé uzlíky, nositelé počitků vjemů atd., nacházející se na paprscích esplan, mají rovněž podobu malého obláčku jako mateřské esplano centrální (pro jednoduchost je nazývám rovněž esplana).
Ve svéjemnostije vlastní podstata esplan snadno porušitelná. Na této porušitelnosti závisí nedostatečná paměť anebo ztráta paměti.
Dobrá a zdravá krev tvoří zdravou mozkovou kůru sjejími esplany a dobrou pamětí, obzvláště cvičíme-li ji. Cvičení závisí v opakování myšlenek. Většího úspěchu ve cvičení paměti dosáhneme, činíme-li tak se zájmem v plné sebranosti a pozornosti duše.
Opakováním myšlenek rostou a sílí esplana - docilujeme tak paměti trvalé, obzvláště činíme-li tak v mládí, kdy, vzdělávajíce se, vyplňujeme svými počitky esplana panenská, která kvalitnějsou zdatnější než ta, která se nám teprve tvoří v pozdějších letech. Proto lehčeji oživujeme své dojmy a představy z mladých let než z let pozdějších. Počitky a vjemy, které měly v dětství na nitro a cit duše významnější vliv, a ty, které nám v mládí zpříjemňovaly bezstarostná léta, podržujeme " paměti až do pozdního stáří. Zakotvily silně do esplan a ještě zmohutněly a zesílily tím, že si je rádi připomínáme.
Myšlenky, které nemáme ještě dlouho v paměti, můžeme snadno bez obnovování zapomenout, neboť se vryly do esplan nedostatečně.
Jemná hmota esplanje také ve své podstatě snadno porušitelná, máme-li nezdravou-špatnou krev, otravujeme-li se různými jedy, tabákem, alkoholem, těžkými léky, nedostatkem spánku apod. Uvedené působí hlavně na esplana v tu dobu se tvořící a ničí je. U starců vytvořená esplana mizí často i se získanými představami již po několika dnech.
U lidí, jež těmto škodlivinám podléhají, dostavuje se snížená duševní úroveň, nastává nedostatečná paměť a z nedostatku tvořivé síly ducha mají malý zájem o vše, co vede k vzdělání osobnosti, neboť své schopnosti musí čerpat z dispozic esplan, nabytých vzděláním.
Zde však přicházíme k určitému prameni : Nově vytvořená esplana lze určitými vlivy a jedy ničit i sjejich počitky, vjemy a představami, dojmy a pojmy poslední dobou získanými.
U osob duševně chorých můžeme ničit choré myšlenky a halucinační představy, které v esplanech ještě trvale a pevně nezakořenily.
V léčení docílíme nejlepšího účinku, uvedeme-li chorého do hypnotického spánku a vhodně volenou sugescí působíme, aby choré vjemy, myšlenky a představy z esplan mizely. Tímto sugestivním úderem do systému chorých esplan ničíme přímo zhmotnělé útvary chorého duševního dění.
Základ chorých myšlenek a představ je psychofyziologický, t.j. choré představy se vtiskly do esplanového systému buněk. Rozbitím esplan žádná představa nemůže být znovu vzbuzena, žádná vzpomínka obnovena, jsou-li ony částečky, z nichž se esplana skládají a v nichž minulé dojmy jsou uloženy, zničeny a rozmetány.
Jiný způsob ničení hmoty chorých esplan je, učiníme-li náraz do tohoto esplanového systému umělým vybavením šoku. Tímto šokem vznikne náhlá oběhová slabost, která se projeví ničivým účinem na chorá esplana, vytvořivší se v poslední době, tím, že jsou mladá a neustálená.
Tento způsob léčby ničením hmoty chorých esplan docílíme použitím určitých léků v silných dávkách. Nemocný dostane šok, oběhový kolaps. Toje nebezpečný stav. Najednou vznikne slabost se ztrátou vědomí a konečně nastoupí silné křeče, podobné křečím u epilepsie.
Tento otřes má účin na esplana, pozorujeme, že zmizely posledně

se vytvořivší šílené představy. Proč? Hmota esplan, vytvořená v poslední době, zmizela, rozpadla se i se svými chorými počitky, vjemy a představami. Přitom starší zakotvenější chorá esplana se otřesem zakymácela ve svých základech a jejich síla se zeslabila - duše chorého se osvobozuje a vyjasňuje. Vyvoláním nových šoků docilujeme další léčebné úspěchy.

Terapie prováděná šoky přináší ve třiceti až šedesáti procentech případů schizofrenických psychóz zlepšení, mnohé s úplným uzdravením.

Nejlepší výsledky jsou u pokud možno čerstvých případů, kdy hmota nových esplan je ještě mladá, a nevyvinutá. Esplana, která rozrostla a zmohutněla, odolávají nárazu.

Účinek šoku spočívá v silném otřesu esplan, čímž esplana mladá, čerstvá, mizí.

Starší, chorá esplana, projevující se na podkladě dědičnosti a formami stuporu a katalonie, u nichž vystupuje do popředí jistý druh zábran nebo brzdění, nelze jich již tak dobře léčit.

U tvrdošíjných případů musíme vyvolání šoku několikrát opakovat. Každým opakováním zeslabuje a rozptyluje se ve své podstatě hmota poslední dobou vytvořivších se esplan. Rozpadáváním esplan se zeslabují a mizí v nich zhmotnělé choré myšlenkové útvary, jakož i zdravé, v téže době přijaté.

Všechny myšlenky se zhmotňují v esplanech, současně přecházejí do duševědomí, do paměti duše.

Proto při léčení nepřekvapuje, že nemocný ihned nepoznává předmět, vtisknutý do nového esplana, ač jej v poslední době znal a jím se obíral - je nyní pro něho cizí.

Teprve postupně nastává poznání, že ten předmět již někdy viděl. Nepoznává jej proto, poněvadž ztrátou starého esplana je předmět v novém esplanu osamocený, v jiné podobě a představě, nespojuje jako dříve v jednotnost širší obsah příbuzných počitků, ve kterých mu byl poznatelný.

Duše pro znovupoznání z vlastní aktivity, ze sebe sama, vybaví si kdysi viděnou věc, kterou si poznáváním znovu uvědomuje.

Uzdravený může i zvědět a poznat příčinu, v čem spočívalajeho choroba. Nové poznání vešlo do nových, zdravých esplan. Tím, že zápisjeještě mladý, neustálený, málo zářící a životný, nemučí již více duši.

Stal by se chorobným tehdy, když by na něm v chorobné úzkosti myšlenkově ulpěl stálým se jím obíráním k zesílení, až by se stal vtíravým.

K vybavení šoku možno použít větších dávek inzulínu, cardiazolu, vysokofrekvenčního proudu apod.

Při vybavení šoku ničíme obojí: hmotu esplan i choré představy. Při ničení chorých esplanjsou současně se svým obsahem ničena i esplana zdravá, jež se v poslední době nemocí vytvořila. Touto ztrátou zdravých esplan není však nutno se obávat obzvláště zlého, provádí-li léčbu zkušený lékařský odborník. Zdravá esplana se získanou inteligencí z doby dřívější již nelze zničit.

Stálým tvořením šedé kůry s jejími novými esplany máme možnost se dále vzdělávat.

Léčebnou hypnotickou sugescí vlastní esplano neničíme, nýbrž odstraňujeme pouze zářivé uzlíky, upnuté na paprscích esplan tím, že je známe jako choré představy a myšlenky, a proto opakovanými sugescemi v tom směru na ně můžeme působit přímo kjejich zániku. Tento způsob léčbyje sice namáhavější, zato zdravější, přímější a účinnější, neboť tak, jak můžeme v hypnóze sugescemi choré myšlenky a představy odstraňovat, tak můžeme zároveň novými sugescemi vštěpovat myšlenky zdravé a výchovné pro bdělé vědomí.

Léčbou sugescemi druhou osobu a autosugestivní léčbou nemocným samým působíme na chorá esplana stejným způsobem při plném vědomí

nemocného. Ovšem průběh léčby je pomalejší a namáhavější. Jasný způsob léčby je blíže popsán v článcích o duševních chorobách.

*

19. DUŠE A TĚLO - ŽIVOT SMYSLOVÝ

Lidskou přirozenost pozorujemejako sídlo života, smyslového vnímání a dojmů a rozumové činnosti. Principem těchto dějů je duše.

Ústavním prvkem duše je myšlení v celém rozsahu, totiž veškeré vnitřní dění s počitky, city, vjemy, pojmy, touhami a chtěním.

Počitky jsou jedinými prvky pro zákon asociativního spojení. Duše, její pudová a volní činnost jako duchovní a ústřední síla sjednocuje, pořádá a působí na průběh představ, buď spojuje a vede, nebo brání.

Do esplan jsou vryty nejen počitky a vjemy, nýbrž i city a vášně.

Smysl je schopnost pasivní, která přijímá popud z věci. Duše si věc uvědomí teprve z vnějšího popudu, předmětu, jeho reflexu a smyslovou schopnost. Poznáváním věci je duše určena k pohnutí a činnosti.

Počitky, představy jsou popudem, aby duše z činnosti podvědomé přešla do činnosti vědomé. Popud je příčinou, že pasivní stav mozkové pracovny přejde do stavu aktivního. Spánek je odpočinkem a posilou celého mozkového nástroje. Při spánku sama esplana jsou schopna ze své autonomní činnosti podráždit šedou kůru, a tak získat duši pro vědomou činnost - probouzíme se. Také sama duše má přirozenou vlohu z vlastní aktivity opustit činnost podvědomou a vstoupit do činnosti vědomé, uvést šedou kůru i s esplany do činnosti - a také opačně.

Při smyslovém poznání věci zasahuje rozum a vůle a mají vliv na smyslovou stránku života. Je-li nějaká věc přitažlivá pro smyslovost, pozbývá přitažlivosti, zasáhne-li rozum svou povahou a objasní pravý opak. Rozum chápe podstatu dobra i zla. Osvětlením v rozumu jsme uváděni do správných etických hranic.

Nejvyšší stupeň lidského poznání se projevuje v moudrosti, která poznává a zjednává řád.

Vůle je řídící hybná síla, může volit dokonaleji smyslovost, v řádném životě určuje správný směr. V duši rozkazuje rozum a vůle vede. Záleží na výsledku výchovy vůle, aby převládla nad nižšími chtíči, vášněmi a city a použila dynamické síly duše k jasným životním činům.

Vůle má hybnou moc nejen nad jinými schopnostmi, nýbrž i sama nad sebou. Vůle určí směr a pohne k činům, které rozum prozíravě stanovil. Stálé opakování dobrých úkonů, aby se vryly do esplan, do tvárnosti duše, je pro vůli pohotovostí. Stálou snahou je vůle schopna zdokonalení pro moc a sílu.

Vnitřní i vnější smysly mají nepříznivý vliv na vůli prostřednictvím myšlenkové činnosti. Hlavně nezřízená fantazie a vášně nižšího snahového napětí zmenšují rozhodnost vůle.

Nevzpamatujeme-li se nastupuje nemoc vůle zaviněně od stavu přirozeného. Člověk slabé, nemocné vůle se neovládá, nedovede podřídit svou činnost a život vážnému cíli. Pak místo řádu vzniká nestálost a vrtkavost, která je patrna hlavně v hysterii. Nastupuje nedostatek rozumné energie, vůle pak podléhá různým popudům, které někdy až odnímají svobodné rozhodování.

Myšlenková činnost je závislá na anatomiekých a fyziologiekých podmínkách mozko-esplanového systému. Je-li tento systém porušen,je porušena i myšlenková činnost, podle stupně porušení. Proto i paměťje odvislá od zdravé krve a zdatné zdravé, pružné a ne nemocné a unavené šedé kůry, aby myšlenky, vzpomenutí si, byly

intenzívní a tak dovedly podražďovat esplana k asociační činnosti.

K vnitřní struktuře myšlenky pomáhají tělesné orgány dodáváním materiálu, s nímž pracuje myšlenka. Smysl a obrazotvornost dodávají mysli předmět.

Proto lze z toho chápat fyziologická fakta, že zdravý a dokonalý mozek se svými esplany dokonaleji pracuje a asociativní činnosti dokonaleji připravuje materiál k myšlenkové činnosti. Myšlenková činnost je nepřímo vázána na předchozí činnost nervovou, smyslovou, a hlavně esplanovou. Je-li některá z těchto činností porušena, trpí i myšlenková činnost pro přirozený poměrjedné ke druhé a pro nepřímou závislost na dodávání materiálu k myšlení.

Uvědomíme-li si obsah z esplanovaného vědomí, poznáváme počitky, vjemy a představy které určují věc konkrétní, avšakjsou v něm i pojmy, které nemají vlastnostijedince,jsou abstraktní. V obsahu vědomíje část abstraktní, kde představa konkrétní věcije zpracována v pojem, kterýjiž vyjadřuje obsah věci aje vlastní známkou intelektuálního poznání. Ve vědomí je poznáníjako celek. Tato abstrakce je z řádu fyzického. Abstraktní činnost může postupovat dál až k stupni abstrakce, kde je čistý myšlenkový čili metafyzický řád, kde se intelekt nezabývá vlastnostmi hmoty, nýbrž podstatným rázem věcí, které se snaží vyjádřit dokonalým pojmem - tam má ráz absolutna.

Toto další zpracování smyslového vnímání samostatným způsobem jde dále než smyslové vnímání, jde hlouběji k proniknutí věci a nevzdaluje se od konkrétních věcí. Je to pronikání skutečnosti. Tyto poznatky o činnosti intelektuální patří k duchově vědeckému zkoumání, které má dát zadosťiučinění dnešní snaze o hlubší poznání duševního světa, poznání člověka a jeho ducha.

Myšlenkové poznání je hlubší než smyslové, jelikož postupně proniká k bytostnému jádru.

Myšlenková schopnost je celá svou povahou taková, že poznává abstraktním způsobem. Proto není myslitelný ani jediný její úkon, který by nebyl abstraktní.

Nic není v intelektu, co neprošlo smysly, předmět v intelektu je však abstraktní a univerzální.

Myšlenková činnost nese znamení abstraktních, univerzálních pojmů. Je v nás život ducha. Život ducha je největší psychická hranice.

Intuice jako bezprostřední zření:

Intuice ve vlastním smyslu znamená postřeh věci v konkrétní skutečnosti.

U jasnovidce je intuitivní poznání mnohem dokonalejší, neboť nahlíží na bytost věci uvnitř tak, jak je, v celé její univerzálnosti, pokud ji lze zřít; nastupuje dokonalé poznání. To se děje vnitřním světlem tím, že předmět dostane v mysli psychickou existenci. Z tohoto hlediska je pozorována intuice spíše psychologicky. Všechny tyto poznávací schopnosti patří k lidské duši, kterájejediným principem života. Lidská inteligence je svou povahou nedokonalá, stupeň její pronikavosti, chápavosti a poznání je malý a k pravému poznání skutečna a pravdy se musí dopracovávat. Opak toho je u jasnovidce, kde skutečno poznává svým vnitřním intuitivním světlem.

Logický soud a intuitivní dohad nejsou v rovnováze u člověka průměrného!

Snahové napětí v animálním smyslovém životě:

Lidský smyslový život mimo vnímání má ještě jinou stránku. Představíme-li si věc, buď přitahuje, nebo odpuzuje; přitahuje-li, budí se snaha po ní - chtění nebo žádost. Princip, z něhož vychází snaha, je smyslová vůle. U člověkaje mimo

smyslové snahové napětíještě vyšší snaha, tj. rozumná vůle, která jde za poznáním rozumovým.

Vůle lidskáje rovněž snahové napětí vyššího druhu, kteréjde za intelektuálním poznáním dobra nebo zla. Proto má i své projevy vášní, které jsou vyšší než smyslové, a proto je lze nazvat city.

Z poměru snahového napětí k dobru nebo zlu lze vypozorovat všechny hlavní vášně. Proti překážkám a nesnázím se život brání vášněmi a emocemi, které znamenají výbojnost a sílu. V člověku je schopnost a vznětlivost; její projevyjsou vášně, podporující snahové napětí k překonání obtíží a nesnází. Láska je hlavní pramen, z ní vycházejí všechny vášně: žádost, radost, touha, nenávist, útěk, smutek, naděje, zoufalství, odvaha, strach, hněv, vzlet, snaživost vznětlivost.

Vášně a city mají dvojí stránku: fyzicko-biologickou a psychickou. Biologická stránka značí organický projev, který působí obzvláště při neodvolatelném projevu rušivě na oběh krve nebo na ústrojí dýchací, na tlučení srdce apod. Navenek se projevuje pohybem, gesty, křikem apod. Psychická stránka značí změny, ve vědomí se projevující jako libé nebo nelibé. Jsou to již počitky, které neznačí vášně a city, nýbrž je předpokládají a vyjadřují. Vášeň nebo emoce jsou pro subjekt organickou libou nebo nelibou změnou a jsou vnímány jako změna.

Pro dobro vznikájen láskajako projev snahového napětí. Je-li dobro vzdáleno, vzniká touha, dosáhne-li se ho, touha je uklidněna, vzniká projev zadosťiučinění, radost.

Vůle svobodně chce nebo nechce. Toto rozhodnutí chtít nebo nechtít je závislé na rozumu a jeho soudu. Svobodný úkon vůle vychází jen z vůle. V psychickém životě je patrno, že chceme věci, po nichž toužíme smyslově, máme vědomí a cit, že po nich toužíme. Máme touhu po smyslovém dobru, které působí svou přitažlivostí na vůli, rozlišujeme smyslovým svobodným soudem rozumu, který musí být praktický a univerzální, věci dobré od škodlivých. Tyto abstraktní úvahy činí jen člověk. Lidský intelekt si dovede učinit pojem o dobru tak, žeje v něm soustředěno, že obsahuje vše, coje dobrého v jednotlivostech, a povstává v něm ideál dobra, pojem univerzálního dobra. Tento ideál existuje v abstraktním řádu, jenž vychází ze zdroje aktivity duše. Chtění je svobodný úkon lidské vůle a jeho předmět je univerzální dobro.

Rozumná lidská vůle značí schopnost, která je bezprostředním principem chtění a úkonů, jimiž se člověk snaží dosáhnout univerzálního dobra.

Základ svobodyje v rozumu, vlastní svoboda je z vůle. Vědomí svobody znamená vědomí síly, čeho jsem schopen, k čemu mám možnost. Dokonat - provést celý úkon nebo neprovést je známka schopnosti, která se svobodně rozhoduje.

Čím dokonalejší je rozvaha, rozbor a úvaha, co je lepší, tím svobodněj ší je úkon lidské vůle. Chtít zlo předpokládá nedokonalost, znamená omyl. Chtít zloje známka nedokonalé schopnosti, nedokonalé svobody. Svoboda je vlastnost inteligence a vůle, jíž člověk může určit sám sebe. Musím však znát i dědičné vlastnosti, nectnosti, které při uplatnění svobodného rozhodování předem vymycuji.

City vůle jsou složeny z různých duševních prvků. Jsou city náboženství, city povinnosti, city mravnosti. Hlavní činitel je intelekt. Oddá-li se člověk celým životem správnosti a vůli, prožívá v sobě zadosťiučinění a vědomí vyplnění cíle. Člověk prožívá blaživý klid.

Nejhlubší zážitky jsou náboženské a metafyzické. V metafyzickém zážitku člověk prožívá konečný a nejvyšší smysl věci a světa, neboť si osvojuje věci svým vnitřním duchovým světlem. Zážitky

blaženosti záleží v činnosti duše. Proto psychická příčina nudy je vždy v nedostatku činnosti.

Rozdílem mezi city vůle jsou vášně (emoce) obdobné, touha, radost, hněv, odvaha, naděje. Vášně jsou projevy snahového napětí nižších schopností, žádostivosti a vznětlivosti. Je v nich prvek organický a psychický. Organický prvek se projevuje změnou fyzickou, psychický prvek je patrný po předchozím smyslovém vnímání předmětu, který budí přitažlivost nebo odpor, stačí i představa v obrazotvornosti.

Vášně usměrňují city vůle, jež vycházejí z její duchové schopnosti a přidávají vášním duchový ráz, jsou pak čistší a usměrněnější, jsou ukázněné, neboť se uplatnila rozumná stránka ducha.

City vůle jsou dokonalejší. Láska jako projev vůle je víc než vášeň smyslové lásky. Je to přátelství, které vzniká z duchovní krásy, jež náleží do řádu nadsmyslného a metafyzického. Krása tělesná budí vášeň lásky a není stálá; je měnlivá a dá se smazat silnější krásou. Duch se může vznést láskou i k vyšším věcem nadsmyslovým, ke kráse, k ideálu, k Bohu atd. Vznikají city estetické, které v sobě mají intelektuální prvky.

City vůle předpokládají vyšší sílu ducha. Vypěstuje-li si člověk síly ducha v projevech citů vůle, získává si vědomí duchové hodnoty osobnosti a ušlechtilosti. V tom záleží charakternost a odpovědnost, člověk se zdokonaluje.

Vášně a city jsou hybnou silou snahového napětí žádosti i vůle. Ovlivňuje obě schopnosti, aby svou aktivitu obrátily k dosažení dobra nebo k odstranění zla. Jsou to dynamické prvky hybných schopností, které činí intenzívní činnost a stávají se pravým principem individualismu v dobru duchovém.

Vášně vzbuzují hnutí fyzické, například radost z překypujících pohybů, vyjádřené smíchem, zpěvem. Smutek uvolněním svalstva, zmenšením životních funkcí, slzami, bolem apod. Člověkje veselý, protože se směje a zpívá, je smutný, protože pláče apod. Mnohdy, je-li znemožněn vněj ší projev zmizí i emoce, vášně. Všechny stavy emotivní a afektivní jsou vázány na projevy psychické a biologické, jsou dílem oživeného orgánu, spojeného ze dvou prvků.

V psychických příčinách emocí se skrývá i melancholie, patřící do řady nižšího podvědomí. Člověk je smutný, a neví proč, v jeho nitruje melancholie a smutek, zaviněný neusměrněnými představami, které se uvolnily, odpoutaly od vědomé aktivity duše a které pak mají hybnou sílu a vyvolávají emoce a city..

Představy samy o sobě nepůsobí na každého stejně: jednoho rozesmutní, jiného rozveselí. Tedy sama představa není ani smutná, ani veselá. Podkladem fyziologické naukyje, že city a emoce se zrodíjen hrou uvolněných představ, které z vlastní síly jako vetřelci ve vědomí zápasí a to působí bolest. Usměrníme-li jejich souhrn a připoutáme je k vědomé aktivitě duše, působí radost.

Rovněž emoce utajené a kryté v podvědomí, jsouce zvrácené, dědičně zatížené, vůlí otlačené neprobuzené, mají účinek na melancholii. Je nutnoje odpoutat a učinitje vědomými, podrobit je rozboru.

Myšlení je psychofyzický pochod. Myšlení není jen výsledek práce, obrazotvornosti a asociativních postupů a spojování rozptýlených představ, nýbržje tu dvojí účinnost, fyzická a psychická, která tvoří celek a vytváří cílevědomou činnost. Člověkje psychofyzickájednotná skutečnost, jeho všechny projevy životní mají pramen v principu života, v duši: pokud oživuje tělo, je její život biologický a dá se pozorovat biologicky. Jakmile se projevuje psychyckými jevy, pudem, smyslovým poznáním, spontánní vůlí, hněvem, touhou, vášněmi, prozrazuje se jako

psýcha - duše..

Vyšší částí dušeje lidský duch. Nejsou to dva rozdílné principy, nýbržjen druhá, vyšší část téže duše.

Duch je nositelem vědomé činnosti; jeho činnost je nad časem a prostorem, duch přemýšlí, hledá smysl a obsah, hodnotí život, rozumí věcem a životu, reflektuje nad vlastní lidskou činností i nad sebou samým.

Reflexívní činností ducha si člověk uvědoměle opakuje to, co prožil bezprostředně přímo a neurčitě, při tom může korigovat a usměrňovat vše, co bylo v bezprostřední činnosti neurčité a nejasné. Lidé žijící jen v bezprostředním poměru k věcem a životu jsou plni zmatku a neurčitosti. Často si předou v duševním životě různé komplexy, jako méněcennosti, a tím trpí.

Reflexívní činností ducha si člověk uvědomuje své vlastní já, jako nositele všeho prožívání. Rozvahou může poznat přesněji pohnutky a důvody rozhodování. Touto rozvahou se projevuje duch svobody a zároveň největší zákonitosti. P J j

Plné vědomí kontroluje činnost vnějších i vnitřních smyslů, například obrazotvornosti. Normální stav znamená bdělost ducha reflexívní myšlenkovou prací a svobodným rozhodováním vůle. Myšlenková činnost přemýšlí, soudí, usuzuje, vůle směřuje k ideálnímu dobru a vede tam vše ostatní.

Rozhodování vůle je závislé na rozhodování rozumu. Rozum chápe podstatu dobra, proto poznává nepoměr mezi dobrem jako dobrem a mezi jednotlivými věcmi, které mají v sobě něco z dobra.

Nadbytečná energie má být mírněna přímo instinktivní elegancí a umírněností ducha a citu. K tomu je nutná výchova vášní a pudů, aby člověk nabyl instinktivní elegance. Musím milovat a vyhledávat činnost vyrovnanou, v níž se účastní duch i tělo, jako zrcadlo duše. Musím jednat správně abych dospěl k životní kráse a dobru.

Myšlenkové poznáníje duchové; tedy i schopnost a princip, z něhož vychází, je duchový, tj. nezávislý na organičnosti a hmotě, je svébytný a svéčinný. Činnost organická a hmotná není schopna reflexe (ucho neslyší, že slyší, oko nevidí, že vidí). Je tudíž reflexívní činnost nehmotná, duchová, nevázána zákony hmotnosti. Vůle ajejí svoboda prozrazuje tytéž vlastnosti nehmotnosti a duchovosti principu lidského života, tj. duše. Proto i snahové napětí vůle po ideálním dobru dokazuje nehmotnost volní činnosti a její´ho principu. V lidské duši je duchová a samostatná činnost, ijejí zdroj je duchový a samostatný. Lidská duše jejednoduchá, to znamená, že není složena ze součástí kvantitativních a součástí bytnostních; je proto nerozložitelná. Že nemá kvantitativní složky,je patrné z povahyjejí duchové činnosti. Činnost není outána na prostor, čas a kvantitu, tedy ani její duchové činnosti. Duše je schopnost reflexe nad sebou, nad svou činností, proto nemá hmotné části. Sama dušeje svébytná a svéčinná, vnímá přímo bezprostředně, tudíž není závislá na myšlenkové činnosti smyslové, na obsahu a materiálu v esplanech, kterážto závislost na smyslovém vnímání a obrazotvornosti působí, že unavuje.

U nemluvněteje prvním úkolem lidské duše, že ve spojení s tělem je oživuje, živé tělo znenáhla roste, vnímá a myslí. Duše je oživuje a je principem všech životních úkonů, až si v těle vytvoří nutné podmínky ke své činnosti. Dokud nejsou v těle podmínky k vnímání předmětů, dokud nepracuje smyslová schopnost, duše není schopna své duchové činnosti. Duše tělo oživuje a činí je schopným života vegetativního a smyslového. V její potencialitě duchové zůstává myšlenková a volní schopnost, která není organická.

Duše je ústavní prvek živého těla, proto je v celém těle, které

oživuje. Poněvadž je jednoduchá a nedělitelná, je celá v celém těle, avšak není celá v každé části těla svou myslící, rozumovou a volní činností a schopností. Její síla a schopnosti jsou v těle umístěny podle organických součástí. Ve své duchové potencialitě za určitých příčin může své vlohy, schopnosti a síly uplatnit i na kteroukoliv část těla aby viděla, chutnala a slyšela prsty, zády, lýtky atd., aby v téže schopnosti se vymístila v prostoru a dala znát svou činnost, jak bude uvedeno v dalších odstavcích.

Z dynamické pohyblivosti se rodí vášně, tj. projevy snahového napětí smyslového, které vznikají z představ dobra nebo zla a působí v člověku i organickou změnu. Ve vášníchje skryta mocná životní síla, ženoucí člověka k předmětům záliby a uspokojení. A poněvadž jsou spojeny s organickou změnou, jsou vášně ve smyslovém snahovém napětí, a ne ve vůli. Vůle je duchovní schopnost, tíhnoucí k dobru.

Celý život člověka i sjeho vášní musí být podřízen vedení rozumu a vůle, neboť vášnivost působí na lidský organismus a strhuje jej s sebou, takže člověk v síle vášně je jakoby ohromen nebo opojen a tak je postižen i lidský rozum. Sebevýchovou může člověk dosáhnout zdatnosti a ctnosti s předcházejícím soudem rozumu, aby i vůle pohnula jinými schopnostmi. Rozum sám svým hlubším způsobem může svou vlastní činnost pořádat a určovat.

Znakem rozumného člověka je schopnost správně uvažovat o tom, co je pro něho dobré a prospěšné, co slouží správně vedenému životu. Rozumnost musí být praktická a činorodá, aby dala sklony k jednání dobrému podle pravdivého úsudku. Dá-li se kdo vést libostí nebo nelibostí z vášně, není mujasný ani podnět, ani to, že účeljejeho povinností, že má volit ajednat kvůli cíli. Nerozvážnost, nestálost a nedbalost je rozšířená moderní duševní nemoc a pochází často z pohlavní nezřízenosti.

Vášně samy o sobě znamenají duševní sílu, kterou lze užít dobře nebo špatně. Člověk s vášní dovede jednat rychleji a důsledněji. Vášnivá stránka života má v lidském jednání převahu často nezřízeným způsobem. Vášně se stávají mravně dobré nebo zlé, jsou-li dobrovolné, tj. užívá-li se jich buď podle rozumu, anebo proti jeho vedení.

Vášnivost je však živelná síla života, která se dá sebevýchovou užít k intenzívní práci a k radostné činnosti. Není-lijí užito správně, dovede škodit a zničit život sám. Velký vliv na pohyblivost vášní má lidská obrazivost. Vášnivý projev je přímo závislý na představě v obrazivosti. Představy v obrazivosti, ať už normální, zveličené nebo chorobné, mají hybnou sílu v psychickém životě a přirozený vztah k činu. Obrazivost je třeba vychovávat, aby měla přirozeně dobrý a etický ušlechtilý vliv na vášnivé projevy.

Nesmíme se oddávat výstřednímu snění a blouznění o životě, o slastech a požitcích, neboť fantazie zkresluje skutečný život; zvláště bouřlivě se chová k projevům sexuálního života. Skutečnostje střízlivější a má své zákony. Obrazivosti je třeba užívat zdravě pod kontrolou rozumu, pokud rozum sám uvažuje a převádí ji na vůli pozitivně k ušlechtilým představám, sloužícím porozumění kráse a umění.

Zanedbaná výchova vášní a pudů (hlavně sexu) život člověka utiskuje.

Sdružené shluky pochybených myšlenek, citů, afektů, dojmů a představ, potlačovaných výchovou a společenským životem, tvoříjiž od dětství komplexy, které se nesmazatelně vtiskují do vrchního podvědomí, stávají se tak soustavami sil a tvoří v duši individua tajemný nepokoj tím, že tyto myšlenky a představy nebyly rozumově osvětleny, ale již v zárodku násilně potlačeny.

Mezi různé potlačené komplexy řadíme na prvním místě pohlavní

pud, který zůstává nejsilnějším popudem a zaměstnává polovinu sil a myšlení, zatlačený zpět do podvědomí donucovanými prostředky nesprávné výchovy u všech bytostí, jichž sobecké já nemělo v moci podrobit se a tvoří výbuchy nejrozmanitějšího vzrušení se všemi vášnivými záchvaty, jež tento pohlavní cit v sobě zahrnuje. Pak celá blízká nebo daleká orientace života citlivce zůstane v závislosti na tomto citovém nárazu z prvních let.

Normální přirozený sex je však zřídlem životních sil pro zdravý tělesný a duševní vývin.

U dítěte, které násilnou drezúrou svých přestupků přijímá vše trpně bez povšimnutí a odporu, nevznikají tyto komplexy; nevytvoří se u něho tzv. psychologický traumatismus, který by v něm ve zralém věku nebezpečně ožil.

Tento nepokoj komplexů vrchm´ho podvědomí ruší a vysiluje nervovou soustavu. Vznikají různé psychózy a nastupuje stav jakéhosi "obrácení v sebe",jímž se člověk stává nervózním, a duši, kteráje obdařena různými stupni vyšších schopností (neboť lidská duše se rozpíná daleko za vědomí), mnohdy inspiruje k aktivitě pro krásu a lásku k určitému dílu.

U mnohých malířů, sochařů, hudebníků, básníků a literátů byl příčinou celého dílajednotlivce onen základní neklidný komplex z dětství, který v něm probouzel dar tvořivosti a učinil podvědomí viditelným tak, že svou obrazotvorností tvořil formy, které si promítl navenek. Inspirace děl bylyjen výlevem náhrady jakési radosti z vnitřní bolesti.

Aby takové dílo vzniklo, musel vzniknout komplex potlačeného sexu buď zásahy zákona dědičnosti či jinými způsoby. Pak se dostavila nervóza a byla spolupříčinou reflexí a aktivity duše, tvoření geniálních představ prýštících z duchovní krásy.

Č´lověk, jemuž štěstí a spokojenost sálá takřka z očí, nikdy netvoří a nevymýšlí - nýbrž jen ten, který má smysl pro krásu, jdoucí za poznáním rozumovým, anebo člověk niterně stále neuspokojený, štvaný.

Takřka každý umělecje nervózní a každý nervózní člověk zabavuje se intenzívním vnitřním životem, nápady, myšlenkami a city. Je plný subjektivních úvah a fantazii. Patří tak mezi typ introvertní, neboť tyto niterné reakce jsou pro introvertní duši nejvýznamnější. Opačný proces je extraverze, člověk s tendencí navenek, k světu, takže duševní obsahy se vynořují na povrch a navazují složité a významné vztahy s vnějšími objekty. Extravertní člověk se snadno seznamuje, rychle přizpůsobuje, je ho všude plno. Introvertní typ člověka je navenek nenápadný, jeho vztahy k okolí jsou poměrně chudé, jeho reakce na vnější podněty zpomalené, jeho přizpůsobení nevýrazné a těžko měnitelné.

Typ introvertní se většinou nachází u osob s nervovými poruchami, pocházejícími z neurózy, potlačených představ anebo ze zděděné dispozice. Snaží se vyléčit, očistit rozumovými prostředky: vymýšlí a přemýšlí, aby se vyprostil ze své neurózy - je inspirován k tvoření díla. U koho z lásky k sobě nepřichází k uplatnění rozum a vůle, dochází k zhoršení nervové choroby, mnohdy končící v ústavech. U těch, jejichž duch je silný a rozumově vzdělaný a sexus zvlášť vyvinutý, inspiruje duši k velkým dílům a činům - tělo se však předčasně rozrušuje, stravuje a ničí. U dívek slabý duch, vyvinutý sexus s dědičnými sklony, nedostatečná civilizace a zanedbané rozumové vzdělání vedou k prostituci.

Učiní-li lékařská psychoanalýza vědomými potlačené komplexy a zvrácené popudy erotického života u bytostí zjemnělých, a tím nervově chorých, zničí mnoho z krásných umění, které by u mnohých z těchto příčin vzešlo. Nejvyšší stupeň vývoje vzdělanosti a kultury je neuróza a mnohé umělecké dílo je

výplodem vzešlým ze života pudů. Cit sexuální a cit krásnajsou dvě funkce naší přirozenosti. Každá má své zdroje, své příznačné rysy, své zákony a svůj originální vývoj.

Komplexy samy o sobě nebudou ničím, nebude-li mít duše zvláštní schopnosti, aby vytvořila formy z vlastní mohutnosti a citů.

Normální člověk, dědičně nezatížený, tyto impulsy rozmanitých komplexů a potlačených představ překoná svým jasným rozumem bez obtíží. Pouze ti,jejichž rodová dispoziceje podkladem k neuróze na nich ztroskotají anebo docilují úspěchujen psychoanalýzou, kteráje činí vědomými, umělec na ně za příznivých okolností reaguje podvědomě.

Sex a erotika nejsou v umění vše - jsou právějedněmi z těch prvků, kteréjsou společné mnohým tělesným funkcím, jejichž syntéza byla postavena do služeb těchto mnohonásobných funkcí dané množství síly a byla vzpruhou, ale nikoli zákonem, duší k tvoření.

Zdrojem lidského činuje rozum a vůle, tj. duchovní lidské schopnosti. Rozum, v němž vrcholí vědomí a svobodné rozhodování, je schopen tvořivosti a svou činností dosahuje cíle. Protoje třeba si uvědomit samostatnost této duchovní vrstvy v člověku, její schopnosti a činnosti.

V člověku je rozumný a svobodný průběh života. V člověku je idea jednání, které prochází myslí, mnohdyjen letmo, a pak člověk jedná. Jen tehdy je úkon dokonale lidský, pokudje uvážený a svobodný, a ne pouze živočišný. Živočich neuvažuje, žije pro okamžik, kdežto člověk ví o minulosti a budoucnosti.

Chceme-li snížit činnost rozumovou a odvéstji od skutečnosti, dávejme lidu kupříkladu každodenně opakování stejného zpěvu. Zpěvní akordy mu budou stále znít v duši a účinkovat jako nucené a vtíravé představy. Tím celou činost ducha zaměstnají a převedou na jiný směr.

Rozum dává určující prvek vůle: určit úkon znamená vést jej k cíli a dát mu jeho vlastní ráz a smysl.

Z duševní schopnosti zdatnosti pochází lidská aktivita a vede k cíli, kterého chce dosáhnout. Dobro budí zálibu, snahu po ukojení vytvořením uměleckého díla. Takové dobro má pro člověka přitažlivou moc. Probouzí snahové napětí aje hybným činitelem pro duši. Dobro se stává cílem aktivity a schopností a tím i celá duše, neboť lidský duch se dostává do pohybu svými schopnostmi a aktivitou, aby dosáhl cíle, který si předsevzal.

Psychický obraz cíle v mysli člověka sledujícího cíl je reprodukován a budí sympatii, projevuje se jako touha a láska k dobru a tak se rodí začátek díla.

Tato duševní činnost člověka uspokojuje, budí v něm blaženost, kteráje člověku vlastní a zároveňjeho nejlepší činností.

Nehledámejen blaženost posledního cíle, nýbrž též blaženost přirozenou, která na tomto světěje sice přechodná, ale budí lásku, štěstí, radost, spokojenost a klid. Toto pojetí štěstí a blaženosti zdůrazňuje zdokonalení člověka podlejeho nejvyšší stránky a vjeho schopnostech, jako důsledek z toho plyne blaživá radost a láska.

Celý člověkje stvořen pro činnost a pro ni vybaven schopnostmi. Proto je na omylu ten kdo hledá štěstí v nečinnosti, v útěku od života a ve smutku nebo v touze po smrti.

Nejlepší lidská činnostje činnost rozumu, pokudje mohutně činný podle vypěstovaných sil a pokud vede a řídí i činnost vůle a smyslovosti, aby byly činné podle duchovní vypěstované síly - ctnosti. Tím dostává celá lidská činnost přirozený a správný rytmus. Síly nebo ctnosti rozumu jsou moudrost, chápavost a věda rozumnost a umění. Rozumnost a umění patří do praktického řádu, moudrost, chápavost a věda zdokonalují rozum v řádu poznání.

Umělec s dědičnou dispozicí k umění se vyznačuje citlivostí. Narodil se s neobyčejným smyslem pro krásu. Láska k uměníjej žene k tvořivosti, která vychází ze zdroje aktivity duše. Láska k díluje náklonnost duševního rázu a umění přidává k síle života krásu. Láska jako projev vůleje víc než vášeň lásky smyslové. Je to touha po kráse a ideálu, vznikají estetické city, které v sobě mají prvky intelektuální - vše prýštící z duchovní krásy. Člověk se svobodně rozhoduje ze svého rozumu a vůle a je to lidská duše, která je jediným principem k tvoření díla. Z poměru snahového napětí pro krásu a umění je v člověku schopnost avznětlivost,jsou to vášně, z nichž prvníje láska, v nížje prvek organický a psychický, aby se uplatnila rozumová stránka ducha. Láskaje hlavním pramenem všech vášní, které znamenají výbojnost a sílu k překonání obtíží a nesnází při tvoření díla. Rozumná lidská vůle značí schopnost která je bezprostředním principem chtění a úkonů, jimiž se člověk snaží dosáhnout, co si při tvoření předsevzal. Každá krása pudí k činnosti. To je účinek, který je jí vlastní od nejnižší smyslnosti až po nejvyšší duchovnost. Kdybychom odstranili z duše umělce cit a lásku, bude stvořené dílo studené a drsné.

Umělec citlivec má velkou sílu sublimace ajistou slabost potlačování mezi velmi mocnými popudy. Je to věčná neukojenost. Přizpůsobí-li se tomuto složení činitel princip duše, která jde za poznáním rozumovým, a neosobní vynalézavost, přizdobená a dovedná - vzniká umělecké dílo.

Smrtí těla zaniknou naše čidla a esplana sjejich počitky, vjemy a představami. Byly určeny pro aktivní činnost vědomého dění duše v pozemském žití.

V posmrtném životě nebude duše již na čidlech a esplanech sjejich počitky, vjemy, pojmy a představami závislá, nebude je potřebovat, neboť co se kdysi upnulo v esplanech v současném uvědomění, přešlo i do duševědomí neboli do niterné paměti duše.

Duše v posmrtném životě ve své aktivitě dále myslí, rozumí a chce. Pro mohutnost vegetativní a smyslovou (čidel) zůstává v ní vloha, kdyby se znovu s tělem spojila. Samotná duše je v sobě poznatelná a svébytná, s nepřetržitou svéčinnou duševní činností, ve které bude vyciťovat svůj božský původ. Pro čistou duši to bude nejdokonalejší a nejvznešenější život sám v sobě. Bude se pohybovat v absolutní svobodě, čímž dosáhne dokonale přímého poznání své podstaty v blaženosti a nekonečné radosti.

*

20. DÍTĚ A VÝCHOVA

U narozeného dítka jsem za pomoci nejlepších citlivců nalezl již vytvořená a tvořící se esplana se šedou kůrou v nesčíslném množství dosud čistá a prázdná, čekající, co cenného a ušlechtilého do nich bude zaseto. Esplanajsou připravena pro přijetí počitků, vjemů, dojmů, obrazů, představ a pojmů tohoto světa k vytváření duševního života, k lidskému projevu jeho dosud
čisté a nevinné duše - připravena k obohacení se výchovou z různých poznatků, k vytváření vznešeného vědomí veškerých ctností, charakteru, moudrosti, solidnosti, citů, k docrlení všestranné inteligence k dobru, anebo obráceně ke zlu.

Esplana, tyto zářivé obláčky, nejsou ničím jiným než odrůdou buněk co nejméně hmotných, jejichž podstatou je zářivá energie, která svým speciálním uzpůsobením a svou vlastností je schopna za aktivity duše k přijetí všech počitků vnímaných smysly.

Tento nepřehledný svět prvních esplan, které si dítě přineslo na svět, jsem nazval panenská esplana na rozdíl od těch, která se teprve tvoří postupným vzrůstem šedé kůry.

Tato panenská esplana mají největší životnost až do nejpozdějšího stáří (esplana v později šich letech vytvořená mají

životnost menší), a proto jsou prvními nositeli výchovou poskytnutých základních kamenů pro budoucí duševní život člověka.

A na tomto základě se již v primitivním stavu, při vznikání představ ze smyslových postřehů dítěte má budovat vychovatelství. Pedagogiku je tudíž nutno pojímat jako umění. Tyto základní kameny, správnou výchovou poskytnuté, nikdy z duše dítěte nevymizí, ale zůstávajíjako vzor, buď dobrý, nebo nebezpečný, pro další konstruktivní, rozumovou a myšlenkovou činnost veškerého životního duševního dění.

Tento vzor základních kamenů (počitků, slov, dojmů a obrazů) dítě trpně přijalo, proto trvale zůstávají. Přijalo je, poněvadžje muselo přijmout bez jakékoliv vlastní abstraktní činnosti k vytvoření určitých pojmů a představ, aby je samo mohlo překorigovat a případně zamítnout. Tato vlastní abstraktní činnost probouzením rozumu se u dítěte jen poznenáhlu vytváří.

Nejdříve je nutno dítě a jeho vývoj poznat a pak teprve je možno je řádně vychovat.

Dítě je původně po duševní stránce čistá životnost a důvěra, znaky to pravé subjektivity. Vychovatel nesmí omezovat jeho životnost, důvěru, odvahu a produktivitu nevhodnými pravidly,dresáty, v chování. Tím by porušil a omezil jeho původní volnost vůči okolí a dítě by se vzdalo plného styku s objekty a stávalo by se podle síly dresátních zábran strnulým a podrážděným, takže by se pro životjistým důležitým věcem a situacím vyhýbalo, aby netrpělo podrážděností.

Proto je nutno respektovat a spíše podporovat subjektivitu jeho osobnosti a matka, jako první vychovatelka, nesmí dítěti říkat: "Tyjsi hloupé, pitomé, neohrabané - nic nedokážeš, nikam tě nemohu poslat, vše pokazíš, apod. Potlačovala by tak v dítěti původní životnost a mohla by u něho vyvolat bojácnost a udělat z něho opravdu hlupáka a zaostalce.

Správně má říci: "Jsi chytré, šikovné, dokážeš to, ale zde jsi přehlédlo chybu (kterou mu vysvětlí) které se podruhé vyvaruješ.

Špatnou výchovou, chybnými dresáty, které dítě do panenských esplan přijímá, jsou ustrnulé, podmíněné reflexem. Takový člověk je přesvědčen, že kdyby tento dresát překročil, stalo by se něco strašného, a drží se ho proto za všech okolností. Kde si nenijist úspěchem, tam raději nejde, aby se vyhnul nepříjemným zážitkům. S postupující zkušeností roste počet takových sebeomezení a zdravou důvěru subjektivity dítěte nahrazuje podrážděnost, vytvářející pomalu kolem subjektu ze systému dresátů strnulý krunýř, v němž jeho já je v duševních projevech spoutáno, trápí se a dusí. Je to jakási psychoskleróza tím, že duševní já nechce znovu trpět a upadá do utrpení tím většího.

Tento pochod vzdalování se od skutečnosti se stupňuje k osamocenosti, bezmocnosti a až k zoufalství, neboť ulpěl na nesprávném cíli.

Tu propuká krize: Duševní já má na vybranou, buď zahynout, nebo přisvědčit a vypořádat se bez ohledu na dresáty se skutečností.

Toto sebeuvědomění a sebenalezení nepřichází vždy plně a mnohdy zanechává v esplanech duše stopy, jež jsou příčinou duševních poruch.

Z pedopsychologie dnes víme, že výchova, která se převážně děje rozkazem, tresty, bitím, domácím žalářováním - místo výkladem, přesvědčováním a domluvou, vede k tělesnému, a hlavně duševnímu znetvoření individua.

Takto vychované dítě v době dětství a puberty na tuto tvrdou duševní a tělesnou tyranii nemůže reagovatjinak než vzdorem, psychoneurózou, vegetativní neurózou nebo návykovými chorobami.

Když však dospěje, osamostatní se nebo nabude volnosti jednání, kdy není již vázáno pouty učitelů ani rodičů,

zaměstnavatelů, prostředí a společnosti propukají veškeré potlačené pudy a touhy, mnohdy i se vší brutalitou a explozívností, jakožto protest a odplata za veškeré nepochopení, ponižování a utrpení v dětství a dospívání. Není pak divu, že se u nich objevují sadistické sklony, které se normálně odreagovávají nejčastěji ve snu, v nejhorším případě pitím, rvačkou, bitím manželek a dětí, týráním podřízených, dokonce dochází i ke zvěrstvům a vraždám.

Po takovéto výchově se ušlechtilé lidské city zvrhávají ve zvířecí, dobro ustupuje zlu a pak kvete homosexualita a perverze všeho druhu, podvody, násilí, nabubřelost frází, klam, lež, brutální násilí, zlodějství a vraždění.

Neznalá, nerozumná a nepochopená výchova vede k neštěstí lidstva. Takový jednotlivec se stává ubožákem života a dájemu samému i vychovatelům další velkou námahu vše opravit, přetvořit a vyvést jej z této duševní zvrácenosti.

Všichni musíme dbát o zušlechtění a rozvoj dobrých vlastností. Princip duše každého je neobyčejnou základnou vloh, sklonů, schopností a vlastností, které si v potenciálním stavu přináší na svět. Též po předcích dědí mnohé dobré vlastnosti a vlohy, které se realizují na hmotné geny ajejich pomocí se přenášejí na potomstvo. Vše je v potenciálním spícím stavu a je nutné dobrou výchovou je determinovat, probudit je k vzrůstu, rozvinutí, zralosti a uplatnění.

Budou-li vypěstoványjen jedny schopnosti, city a vlastnosti, nedivte se, že druhé zakrní. A nechtějte, aby vaše dítko k vám mělo lásku a úctu, když jţste ji v něm neprobudili a nevypěstovali. Nechtějte, aby mělo zájem o pilnost, čistotu, zbožnost, krásu, poslušnost, když jste v něm tyto vlastnosti nevypěstovali.

Nemohou se u vašeho dítěte hledat a očekávat, ledaže by je získalo později samo v dobrém společenském prostředí z vlastního rozumu a vůle pracným vzděláním.

Zrozený člověk si pro získání inteligence přináší na svět dvě základny. Prvouje sama duše, jejíž podstata je nevyčerpatelnou základnou vloh a schopností. Druhá je ukryta v dědící hmotě, ve vrodech (genech), které jsou nositeli dědičných znaků a dřímajících tvořivých sil života. Dědí se náchylnost k dobru i zlu, vlastnosti tvarové, náchylnosti k chorobám, dlouhověkost, vlastnosti povahové i ony pro život nejpotřebnější sklony, vlohy, schopnosti a nadání, tedyjiž určitý stupeň inteligence. V genech jsou uloženy zkušenosti našich předku a mají vliv na vývoj lidské osobnosti. Obě základny jsou ve stavu potenciálním, ve schopnosti k činnosti, které dobře volenou výchovou a vzděláním přivádíme do aktivity, k projevům a uplatnění. V genech jsou uloženy všechny prazkušenosti a prazážitky celých národů. Ten národ, který se ve vývoji kultury opozdil, nedosáhne rovnocennosti s ostatními i při největším přičinění a uspíšení školení svých členů ani za dobu jednoho století.

Rodí se i dítky se sklony pro zločinnost, budoucí zločinci. Všichni špatní a zatížení nejdou převychovat, pakli jsme promeškali čas a čekali s výchovou na školní leta. Jestliže se zločiny předků po staletí páchané velmi zhmotnily vjejich genech a zesíleně přecházely z potomstva na potomstvo, je převýchova nesnadná. Čistá duše se spojuje se zatíženým embryem, které ve svých genech po předcích převzalo silnou dispozici pro zločinecké sklony. Z nedostatku správné výchovy stačí malá příležitost, aby tyto sklony ze stavu potenciálního přešly do činnosti a zanechaly v esplanech stopy jako vzory a základnu pro další vývoj dítěte.

Na základě těchto prvních počitků a představ se vytváří rozum a vůle se sklony pro zločinnost a svědomí pak činí nesprávné

výroky. Tyto silné vrozené zločinecké podněty jsou zhoubou pro vzrůst duševního života dítěte, neboť již od kořene poškozují původní základ jeho čisté životnosti a důvěry.

A tak v zatíženém těle dochází k duševnímu znetvoření člověka a objevení se nebezpečných rozených zločinců a sadistů v lidské společnosti, kteří se i mnohdy k její škodě domohou předních a vedoucích míst. Rozený zločinec a sadista si nemůže pomoci sám a musí být od zdravé společnosti včas oddělen. Jen v prvních letech mládíje mu možno dobře volenou výchovou do panenských esplan vštípit mravní základ, který pak trvale potírá náchylnosti a žádostivosti vedoucí ke zlu.

Tudíž nejsilnější podněty pro vybudování lidského duševního života pocházejí z nejútlejšího dětství.

Základním pudem u každého jednotlivce je snaha uplatnit se, proto v pocitu méněcennosti v dětském věku je zvláštní příčina duševních rozvratů.

Lidé se nesnadno vymaňují ze šablony, do níž vrostli v prvních letech života. Obrátíme-li pozornost na dětství, najdeme nevyčerpatelný materiál, který je prostředkem k odstranění lidských chyb, do nichž jako dospělý občan nemusel přijít, kdyby jej rodiče v dětství probouzeli a vedli výchovným výběrem pro život užitečných počitků, dojmů, obrazů a pod.

Prvním principem života u dítěte je duše, z níž vychází vlastní aktivita vnitřních životních sil.

Duše dítěte je ve stavu podvědomého dění. Toto podvědomé děníje oním účelovým a příčinným činitelem budoucího duševního života, který má spoluůčast na vývoji vědomého dění.

Vlastní aktivita řídí a přivádí vše k vnitřnímu cíli organismu, k udržování, je v ní původ všech sil a schopností reagujících svým způsobem a dává zároveň vlastní ráz a povahu živé bytosti.

Komplex duševních stavů se vyvíjí od dětství. Rozmanité příhody z dětství zanechávají své hluboké afektivní stopy, které bývají počátkem budoucí neurózy.(Viz čl. Duše a tělo... potlačené komplexy z dětstviţ. a práci, vyvolává í).

Vstupní nižší podvědomíje pramen nezdravého duševního dění a sexuálních sklonů, které život velmi ovlivňují. Normální sex je zřídlo životních sil pro zdravý tělesný a duševní vývoj.

Veškeré hmotné děníje řízeno přitažlivostí a odpudivostí. Dítě chce to i ono, přitahuje a přisvojuje si vše. Prázdná esplana za aktivity duše to přejímají. Právě zde musíme bdít, hlídatje a sami rozumem rozvažovat, co mu můžeme dovolit, co poskytnout, co můžeme před dítětem mluvit a co zamlčet.

Na prvním stupni vývoje dítěte je primitivní pojetí, které vyjadřuje věc tak, jak si ji dítě na první pohled určí. Počáteční intuice dětského rozumu si ji vyjádří velmi nedokonale. A právě zde klademe první základy pro životní dění do prázdných panenských esplan pro budoucí inteligenci jedince.

Vše, co duše obsahuje, pochází ze smyslového vjemu a počitků. Probouzející se duše ve vědomí vše přitahuje a nastupuje vnitřní asociace v esplanech. Zatloukají se první pilíře, na nichž bude spočívat celá budoucí výstavba duševního myšlení a rozhledu. Tyto pilíře již předem vyznačují přesný základní nárys budoucí duševní stavby.

Veškeré počitkyjsou onyjediné prvky, které se z podrážděných čidel derou do esplan pro zákon asociativního spojení, je to materiál pro rozumové vytváření se lidské duše, aby z nich v každém čase z vědomí vystoupily již jako hotové pojmy různých dojmů, obrazů a představ pro duševní projevy.

Psychické prvky se pak projevují ve spojení, projevujícejiž nové vlastnosti, které nemají prvky počitků. Z podvědomí, z vnitřního popudu, se uplatnila a zasáhla tu ústřední duchovní

síla, která sama ve své mohoucnosti sjednocuje, pořádá a působí na průběh představ.Pozdějším vývinem dítka se již uplatňuje volní činnost, která svobodně buď spojuje a vede, nebo brání a myšlení dostává od vůle a chtění nový směr, pokud se dítě snaží věci rozumět. Dítě se svobodně rozhoduje.

Rozum a vůle se vytvářejí a rozvíjejí na základě prvních počitků, kteréjsme výchovou poskytli. Proto záleží na jejich výběru, aby myšlení mělo smysluplný ráz pro svobodné rozhodování se dítěte.

Dětské chtění je vrozená schopnost a klíč ve vychovatelství, na něž klademe všechnu váhu již v dětském primitivním stavu při vznikání počitkových představ a postřehů smyslových, třeba původně úplně podvědomých. Z nich teprve později upoutáním pozornosti k jistému předmětu se vyvíjí a zakotvuje v esplanech dojem vědomého chtění, volba a touha po předmětu a posléze rozkaz k pohybu nervů a svalstva, aby byl předmět rukou ovládnut, okupován, a stal se majetkem chtějící vůle.

Zde je jen krůček ve výchově dítěte k volbě pro různá dobra. Dítko, které již začíná chápat, má při náboženské výchově jen krůček k volbě mezi dobrem mravním a hmotným - mezi Bohem jako nejvyšším a ničím nenahraditelným dobrem a mezi dobrem pomíjejícím, eventuálně zlem.

Tato síla vůle a chtění dobra, toto zacvičení nespočívá ani tolik ve stálém opakování a nucení, jako spíše v samotném předmětu jako cíli, v jeho kráse a přitažlivosti. Ve výchově záleží na umění vysvětlení, aby cíl a předmět vůle a chtění byl náležitě a dokonale ozřejměn a vylíčen. Pak v praktickém životě různé překážky vůle, omrzelost, zklamání, nedokáží uvrhnout vůli nazpět na špatné cesty, třeba ke zlým a špatným ideálům. A i kdyby se tak stalo, bude to jen na čas. Zvítězí první předmět, jistý vznešený cíl, uložený v panenských esplanech, absolutní dobro - Bůh.

Všechna vjemová fakta, která dítě svým primitivním pozorováním za pomoci svého duševního dění získalo, podržují svou podobnost po celý život.

V tomto prvotním projevu lidského poznáníje schopnost ducha pronikat hlouběji do věci, avšak vjemová fakta zůstávají táž, jsou pouze přemístěna do jiné stupnice; základ zůstane.

Od primitivní definice, v nížje zdravé jádro intelektu postřehujícího nejasně povahu věci, dítě diskurzívně ze základních prvků postupuje k poznání věci, až dospěje k přesnému uvědomění a vyjádření.

Jaké základní prvky dítěti poskytneme, takové bude jeho vyjádření a představa pro jeho další život.

Do esplan se vrývají, upínají všechny počitky, vjemy, pojmy, dojmy, představy, city a vášně, z nichž dítě znovu poznává milou mu tvář a věc. Paměť mu o tom dává vědomí.

Výchova paměti v mládí je velmi důležitá, neboť představy a vzpomínky z mládí jsou nejvlivnější na formaci duševního života.

Dítě se duševně vyvíjí na podkladě zkušeností získáváním poznatků vnějšími i vnitřními postřehy, pozorováním a zkoušením. Dítě od počátku žije ve skutečnosti, prožívají a stále na ni reaguje. Toto zapředení do skutečnosti předchází před každým poznáním a spoluvchází do poznání. Teprve později po příslušné pozornosti nastává rozumové chápání.

K tomuto myšlení je zapotřebí pojmů, jež při prvních postřezích ještě chybějí. Na základě pojmů (proč kůň jede s povozem, proč strom má ovoce apod.), jimiž se označuje skutečnost, postřehuje tyto předměty zkušenostně a činí si o nich posudek. Je to cesta vnitřní zkušenosti, která se opírá o konkrétní fakta a skutečné zkušenosti. Vžitím se a proniknutím celé věci nastupuje pro duše

obraz věcné objektivity.

Veškeré poznání má vycházet z čerstvého zážitku skutečnosti. Pak již dostane od počátku zdravý směr a vytvoří vědění zdravého lidského rozumu.

Myšlenková činnost dítěte je vnímána předběžně smysly vnějšími a vnitřními. Myšlenková činnost dostává svůj předmět ze smyslového vnímání. Nemůže být pojmu bez představy. Při každém myšlení vyvstávají představy. Představa je vnitřně vázána na myšlenkovou činnost. Představa dovede rozptýlit z myšlení na předmět, jímž se školák zabýval, a zaujme ho tak, že se nedovede soustředit na pozornost a práci, vyvolává i vášně a upoutává na jeden bod tak, že myšlení je naň vázáno. Vášně, strach, touha po zábavě a rozkoši ovlivňují soud rozumu a zatemňujíjej tak žejeho pozornostje absorbována, poutána na jednu stránku věci, která nebývá ani moudrá, ani spravedlivá a ušlechtilá. Nezřízená fantazie mládeže je pramenem nezřízených vášní a tyto zase ovlivňují vyšší schopnosti.

K výchově a vyjádření vnitřního soudu u žáka je nutno předkládat materiál spojením dvou pojmů, aby se jasná myšlenka mohla ztělesnit a zkonkrétnit do představ a obrazů, aby tak poznal a uvědomil si svoji chybu.

Různou činností žáka probouzímejeho různé schopnosti, rozum a vůle se obohacují a vyjasňují, takže žák s žákem si navzájem rozumí a vyměňují své myšlenky pro společné a abstraktní znaky věcí. Později poznávají, že jiným způsobem jsou věci ve smyslovém vnímání a jiným v myšlenkovém poznání.

Obsah vědomí se vyjadřuje pojmy. V podstatěje pojem duchový, nadsmyslový. Aby vznikly pojmy, k tomu je třeba jak smyslové činnosti a jejich představ, tak aktivní abstraktní činnosti intelektuální.

Tvořivá schopnost abstraktní dává předmětu poznání duchový ráz, žeje možné mu rozumět,je uveden do myšlenkového pohybu, aby žák věc chápal nebo jí rozuměl.

Tato činnost není produktem smyslů, spolupracuje tu aktivita myšlenkové schopnosti čili tvořivý intelekt, jehož aktivitou duchovou je abstrahován obsah a smysl věci, tj. pojem věci ze smyslové představy.

Pojmy jsou upravovány a zpřesňovány spojováním a oddělováním. Je to druhý krok myšlenkové práce, z níž vycházejí myšlenkové soudy bud´ kladné, nebo záporné.

Myšlenková práce záleží v abstrakci pojmů ze smyslové zkušenosti, ve spojování ve složitější pojmy a oddělování pod vedoucí jasností prvních principů. Je to diskurzívní postup, kterýje více známkou nedokonalosti poznávací myšlenkové schopnosti, avšak je nutný, aby poznání postoupilo. Hlavní práce a činnost myšlenková je chápat smysl a obsah věci, všechny ostatní myšlenkové a logické konstrukce se dějíjen proto, aby mysl postoupila do větší hloubky své vlastní činnosti, čímž se rozumové poznání rozšiřuje a prohlubuje.

Rozum se dělí na spekulativní, tj. úvahový (teoretický), a praktický. Teoretický rozum se spokojuje poznáním pravdy, zří pravdu a zdokonaluje její. Rozum praktický aplikuje poznání činu k vykonání díla. Rozumová reflexe doplňuje a zdokonaluje zkušenostní poznatky. Úvahová činnost myšlenková se pohybuje v univerzálních pojmech a v absolutnu kdežto praktická činnost se zabývá konkrétnem a relativnem. Praktická činnost uplatňuje abstraktní pojmy a principy na jednání a tvoření.

Dětem působí větší zálibu a budí jejich pozornost vždy věci nové. Zvyklost působí monotónnost a nudu, nedovede upoutat pozornost ani činnost. Psychická příčina nudy je vždy v nedostatku činnosti. Proto do výchovy i do vyučování uvedeme více

duševní aktivity, hledíme žáka přimět ke spolupráci. Tím u něho budíme více radosti a záliby pro práci.

Panenská esplanajsou úrodnou půdou pro vzrůst každého druhu květiny. Záleží na výběru druhú. Zaseji-li druhy špatné bude špatná úroda. Vyberu-li druhy nejlepší, mohu očekávat skvělou sklizeň. Atak za pomoci podvědomé aktivity dítěte ajeho panenských esplan můžeme špatným nebo dobrým výběrem osvědčených zásad a pravidel vychovávat různé druhy charakterů a inteligence.

Poznáním vlastností a důležitosti panenských esplan a utvořením se správného názoru na čisté, dobré lidství, musíme správně volenou výchovou dítek již od kolébky působit k tomu, aby státu a národu vyrůstali správní a zdatní jedinci.

Nenechte své dítky v mládí jednat po zvůli jejich choutek. Rozmarná výchova s přepjatým nákladným strojením, zahálkou, mlsnýmijídly, oddáváním se všelijakým rozkošem, nevázanou volností, při níž si dělají, co se jim zlíbí, neřídíce se cestou ctnosti, nevzdělávajíce se v dobrém a nedbajíce božího zákona, plodí všechny neřesti a páchání zločinů.

Lidský duch tvoří vědomé já, kdežto nižší činnost, neurčitá a snivá, nedává sebevědomí a uvědomělý poměr k životu.

Proto u dítěte probouzíme též život duchový který přivádí k plnému uvědomění sebe, k plné vnitřní svobodě ducha. Vede k vnitřní nezávislosti na bezprostředním prožívání. Duchová nezávislost značí hloubku chápání a poměru, značí životní klid a řád, podřízení nižšího vyššímu.

Z plného vědomí vlastního já vychází i uvědomělá činnost, již lze zasáhnout účinně do bezprostředního proudu života duše a těla, takže činnost jinocha či dívky nabývá duchovního výrazu života a krásy lidskosti a ušlechtilosti.

Mnohý si klade otázku, proč jeho jedno dítko má sklony a vlohy dobré, a druhé dítko zase naopak špatné. Rodiče naříkají, že toto dítko jako by ani do jejich rodiny nepatřilo.

Je známo, že se lidé rodí přímo se sklony ke zlu, aby v budoucnosti byli nebezpeční lidské společnos-ti. Nemilosrdně zde zasahuje zákon dědičnosti, takže sklony, vlohy a vlastnosti povahové i náchylnosti ke zlu dědí dítě od předků. Tento všeobecný zjev v tvorstvu, platící pro říši rostlinnou, se stejně uplatňuje v živočišstvu.

Je nutné rozeznávat vlohy, sklony, vlastnosti a schopnosti přirozeně dané v základě samotné duše avlohy, sklony, vlastnosti a schopnosti zděděné po předcích, jež bylyjiž uplatněny a kteréjdou vhodnými způsoby probudit.

Stupeň inteligence a jiné příjemné i nepříjemné vlohy, sklony a vlastnosti jsou v podstatě obsaženy v zárodečných dědičných jednotkách. Záleží na výchově a vzdělání, aby nepřišly k uplatnění, ponecháním dítka sama sobě, neboť tyto špatné vlohy a sklony se teprve vyvíjejí vlivem vnitřních a zevnějších činitelů. Není-li jim dána a poskytnuta příležitost, tlumí se a načas zanikají, ovšem jen pro samotného jednotlivce. V tělískách buněk však zůstávají nadále tajemně skryté pro další pokolení.

Setkání těchto nebezpečných zárodečných tělísek, nositelů sklonů, vloh vlastností, kdy je dítě s nabýváním rozumu uplatňuje, závisí od manželství, kde muž a žena mají příbuzné zděděné vlastnosti.

Tyto sklony a vlohy v rodině se u dítek neprojevují vždy stejně, ač je ve stejném počtu všechny dítky přejaly. Stane se, že u jednoho dítka vystupují do popředí sklony a vlohy dobré, u druhého se v převaze uplatňují sklony a vlohy špatné. Záleží na tom, v jakém duševním rozpoložení bylo dítko zplozeno, nebyl-li muž, žena či oba ve stavu podnapilém, rozezleném a

hrubém. Obráceně zase přicházejí k uplatnění sklony a vlohy dobré, byli-li rodiče ve vyrovnaném duševním rozpoložení, v dobré a ctnostné, láskyplné náladě, aneb zase ve stavu smutném, roztržitém, ustrašeném, bojácném, starostlivém, což má vliv k uplatnění sklonů a vloh s náchylností k hysterii, k plachosti, méněcennosti. neodhodlanosti, ku stranění se společnosti apod.

Mnohdy tyto tajemné a skryté sklony a vlohy přicházejí k probuzení a uplatnění v době, kdy se žena v těhotenství chová podobně, jak bylo uvedeno při plození. Stane se tak i tehdy, je-li dítko ponecháno ve špatném prostředí či samo o sobě aneb vyrůstá v rodině, kde stále slyší a vidí takřka vše, veškeré lidské chyby a nedokonalosti.

Došli jsme až k samým pramenům zřídla duševních schopností.

Prostudovali jsme jejich skrytou potenciální sílu, jakož i zděděné sklony a vlohy pro různé vlastnosti a schopnosti, které můžeme ze své vůle determinovat, tj. probudit je k uplatnění, k osvojení a k úplnému dobudování vybraně výchovným principem pro různá odvětví vzdělání a probuzení geniality.

Novomanželé mají klíč k tomuto zřídlu. Ještě než vstoupí do manželství, mají si osvojit vědomosti jasného poznání uvedených pravidel. Cesta k výchově je přímá, představa jasná. Záleží jen na zvýšeném zájmu a vlastní inteligenci, chceme-li ze svého svobodného rozumu a zodpovědnosti, ze svého vlastního přičinění dát ve svých příštích dětech národu uvědomělé, schopné a sebevědomé génie a pracovníky, ať již řemeslníky, hospodáře, umělce, dělníky, politiky, učence a dobré, laskavé a vzácné matky a uvědomělé ženy.

Příští manželé mají možnost zjistit, kdo z předků vynikl v některém oboru či měl významné vlohy a schopnosti, i v negativním smyslu: alkoholici. Tyto ojedinělé vlohy a sklony přenesly se i na vás a jsou tajně ukryty v zárodečných tělískách vašich buněk, kde čekají, až budou probuzeny k uplatnění. Tyto schopnosti či genialitu vašeho předka si musíte v rozumu jasně představit a uvědomit, máte-li přání, aby vaše příští dítko bylo stejně nadané, naopak, aby tohoto svého předkaještě předčilo, musíte vyvinout plnou snahu k vyvolání a uskutečnění tohoto záměru. Je to cesta k obnově, k regeneraci skrytých sil každého jednotlivce.

U mužůjsou tyto skryté dědičné vlohy uloženy s větší zdatností pro regeneraci. Proto nesejdou-li se u manželů stejně dědičné vlohy, nebo alespoň přibližné, manželka se připojí k výchovné účasti ke vlohám svého muže. Najdou-li se určité vlohy geniality u předků ze strany manželčiny, pak se připojí manžel svou působností pro podporu regeneračního probuzení a uplatnění dědičných vloh ze strany své ženy.

Po řádném vyjasnění všech předních vloh svých předků si ještě před vstupem do manželství, na což kladu důraz, vytvořte v myslijasný a přesný vzor, příkladně malíře, význačného umělce tvořícího umělecká díla. Od této chvíle si jej budete alespoň dvakrát za den vždy po několik minut představovat a do jeho práce a tvoření se vžívat. Vzbuďte v sobě zájem o malířská díla, která budete vyhledávat, pozorovat kritizovat, případně i kupovat, doma se zálibou umísťovat a debatovat o nich. V manželství a v době těhotenství bude pak již žena sama ráda v uvedeném pokračovat a spolu s manželem v pevné víře si denně budou bez ochabnutí toto své předsevzetí připomínat, že jejich příští dítko si tyto vlohyjiž na svět přinese. Po zrození dítka si oba manželé osvojí veškeré rady a pravidla, týkající se výchovy, popsané v přední části tohoto článku a v článcích předchozích. Mají na paměti představu, že se jim narodilo dítě s neobyčejným smyslem pro krásu a tvoření.

Ihned od prvních třech, čtyřech měsíců, kdy dítě začíná věci

kolem sebe sledovat zrakem, ač ještě podvědomě, manželé budou je denně v náručí přinášet před obrazy, plastiky či kresby, aby je dítě mohlo pozorovat, a budou s ním o nich rozmlouvat, i když vědí, že jim dítě ještě nerozumí. Duše dítěte v podvědomí bdí a přímo vše vnímá, uchovává v sobě a vtiskuje do esplan. Od pátého či šestého měsíce začne dítě již samo tyto věci poznávat, sledovat a poznenáhlu chápat.

V tomto směru pak ve výchově pokračujeme, volíme příhodné hračky, ať jižjsou to obrázkové sešity či z gumy a jiných nerozbitných materiálů vytvořené plastické předměty umělecké ceny. Figurky, zvířata, květiny apod.

Pro budoucího strojníka, montéra či konstruktéra volně podle tohoto návodu různé strojky, vlaky, auta, kola. Pro hudebníka housličky, píšťaly, či jiné miniaturní hudební nástroje.

Od prvních let pak budeme s dítětem denně o tomto jeho předsevzatém umění rozprávět, budeme s ním chodit na výstavy či do galerii. Koupíme mu sešity, tužky, štětce a barvy, takže dítě bude postupně samo v tomto oboru pracovat a nabývat všestranný zájem.

V době návštěvy školy nebudeme ve volném prázdninovém čase zapomínat na pokračování ve výchově pro náš cíl a použijeme různé příležitosti, abychom ve svém dítěti budili živou obrazotvornost a rozhled, pro příštího umělce tak potřebné schopnosti, aby v době, kdy mu budeme moci poskytnout odborné vzdělání na malířské akademii či jiným školením, bylo naše dítě již plně duševně připraveno.

Při této výchově nezapomeneme do prázdných esplan vštěpovat všechnyjiné přední vlastnosti, vlohy a ctnosti pro získání vysoké inteligence.

Toto systematické výchovné směřování novomanželů k aktivitě, probuzení v sobě a v dítku skrytých vloh svých předků a vštípení vloh a schopností nových tak, aby přišly k uplatnění, má pro toto dítě velký psychofyzický a fyziologický význam. Jeho celý duševní stav jsme takřka okupovali pro své výchovné záměry. Zmocnili jsme se jeho skrytých vloh, sklonů a panenské půdy čistých esplan, abychom v nich sami rozsetím dobrého zrna hospodařili. Ajaká sadba, taková bude i sklizeň. Dítě do příštích svých let života dostalo základní zrno - existenční věno a životní pravidla - s nimiž pakjiž hospodaří, avšak samo již velmi těžko může zpět, neboť má v tomto směru již hluboko zapuštěné kořeny do panenské půdy esplan.

Narodí-li se místo chlapce děvče, nelitujme námahy a snažme se, aby bylo vzděláním postaveno na stejně vysoký stupeň, jaký jsme ve svém předsevzatém cíli přichystali chlapci.

Tento výchovný postup snad vyžaduje určitou námahu, oběti sebezápor rodičů a jejich čas.

Vědomí však že je to námaha pro vlastní dítě a pro vlastní radost z něho, přičemž dáváme národu nejvíce tím, že mu budou vyrůstatjedinci čistého lidství, nám nedá při této námaze pocit oběti, nýbrž sebevědomé hrdosti v pohledu na tuto příští novou uvědomělou generaci.

Započít s výchovou dítěte až v letech školyje pozdě. Vrozené vlohy a genialita, jsouce v síle připraveny, také se u dítek samovolně probouzejí, ale již jen v ojedinělých případech.

Nezjistíme-li u svých předků žádné význačné jedince, na nichž bychom mohli na regeneračním základě příští výchovu dítěte budovat, nechť příští manželé alespoň dva měsíce před vstupem do manželství si vytvoří v myslích nový vlastní,jasný a přesný vzor a obraz budoucího dítka. K této vytvořené představě budou pak denně upínat své myšlení a společně o ní rozprávět.

Budou-li si přát, aby sejejich dítě stalo dovedným nábytkářem

musí pozorovat krásné předlohy nábytku, jeho výrobu a hotová díla, neboť zrakové vjemy za aktivity duše se nejen upoutávají v esplanech, ale také se zároveň realizují v zárodečných tělískách, tzv. chromozómech. Toto vše budou mít na paměti i v manželství při pohlavním styku a pak již v těhotenství buď manželé oba, anebo matka sama bude denně pokračovat s výchovou autosugestivních živých představ a působit tak ve směru, jaké si své příští dítko přeje. Po zrození dítka budou je pak již dále vést k cíli způsobem, jak jsem předeslal.

Než přijde další dítko a budou-li si rodiče přát, aby přijalo dědičné sklony a vlohy pro životní existenci rozdílné od dítka prvního, musí již dva tři měsíce předem si v myslích vytvořit nový přesný a jasný vzor, příkladně dovedného krejčí´ho, učitele, lesníka apod. Tuto novou představu si budou oba rodiče dvakrát až třikrát denně vždy s nadšením a chutí po několik minut živě představovat a jí se všestranně obírat. Ve výchově podle tohoto vzoru budou pak pokračovat podobně jako dříve.

Narodí-li se děvče, může přejmout výchovu určenou předem rodiči chlapci a vzdělat se v tomto dříve jen mužském povolání. Měli-li rodiče vytvořenu představu speciálně chlapecké existence a nepřejí-li si či nemůže-li přejít do rukou dívčiných, pak zůstanou tyto vlohy a sklony skryty ve všech buňkách, hlavně zárodečných, aby přišly v novém manželství tétojejich dcerky k uplatnění v další generaci, obzvláště tehdy, upozorní-li rodiče nevěstu na tyto vlohy a sklony s ponaučením, jak je svým vlivem může sama přivést k probuzení a uplatnění.

Rodiče narozeného děvčátka započnou pak již od třech měsíců s výchovou, která dívkám přináleží. Matka již od prvního kojení má ve vytčeném směru na dítko působit ve svých představách. Chce-li působit na tělesnou krásu svého příštího děvčátka, činí tak pohledy na krásné tváře, obrazy či model před a v době těhotenství.

Při tomto postupu, kdy působíme na výchovu dítěte ještě před jeho početím, tudíž na své vlastní buňky, z nichž má počít novýjedinec, docílí se vrcholného úspěchu v dalších generacích. K tomuto účelu je zapotřebí, aby rodiče vedli rodový záznam, kde mimo data o svých předcích mají též zaznamenáno vytyčení všech sklonů a vloh svých a svých předků, pro své příští děti a přitom dbali, aby v novém manželství se ze stranyjak nevěsty, tak i ženicha v tomto směru setkaly příbuzné vlohy a sklony. Tímto postupem celkové výchovy je možné dospět k všestranným úspěchům vypěstováním výběrových jedinců a generací.

Každý národ, každé století má své velikány - génie. Tyto vrozené vynikající dary v některém oboru kultury vlastní však obvykle jednotlivci, ojediněle i pokrevní synové. Tito géniové - jedinci - měli rodiče, u nichž shodou okolností byly v buňkách ukryty ve stejném počtu a síle příbuzné schopnosti, vlohy a sklony, které se při početí dítka sdružily a z vlastní síly samy probudily a uplatnily tak vynikajícím způsobem v příštímjedinci - géniovi. U rodičů tohotojedince mohly se tyto vlohy a sklony ve svých prvcích určitým způsobem již dříve v předběžné podobě projevovat, třebaže se setkali i v manželství nahodile.

Tento šťastný génius nemohl svým nadáním již obšťastnit svého syna či syny, jelikož jeho životní družka neměla ve svých buňkách vrozené dědičné síly těchže příbuzných vloh a schopností, takže nadání pouze po otci se u syna uplatnilo ve slabší míře. Synovi se nepodařilo vyrovnat se v genialitě otci, ač se o to všemožně přičiňoval. Kdyby otec věděl, v čem tkví jeho genialita, vyhledal by si manželku mající alespoň přibližně stejné vlohy a schopnosti jeho genialitu chápat a ve stejném oboru se vzdělávat, takže by se opět tyto dědičné sklony uplatnily u jejich dítka, obzvláště

tehdy, poskytli-li by mu vydatnou příležitost aby se výchovou vyvíjely k nejvyššímu vypětí.

Ve vlastním zájmu si vyhledávejme příští družky s vlohami sobě příbuznými, aby v příštích dětech přišly k uplatnění a vyšli z nich skutečně inteligentní jedinci s výtečnými vlohami.

Ovšem ke genialitě mohou jedinci dospět i z vlastní píle, započnou-li ve svých mladých letech se studiem a cvičením ve vytčeném oboru, tedy v době, pokud panenská esplana nejsou zaplněna zbytečnostmi. Znamená to však usilovnou denní práci a vypjatost vůle.(Viz můj spis: Kultura a vůle.)

Započít s výchovou dítěte od kolébky je snadné, neboť panenská esplana jsou prázdná a ve výchově nevzniká žádný odpor. Zato těžšíje výchova dospělejší mládeže, která špatným a nesprávným vedením přišla na scestí. Zde potrvá náprava i léta, poněvadž musíme znovu svážet ten nejlepší materiál a při znovubudování rozumně přesvědčovat, proč klademe tyto nové stavební kameny lepší výchovy.

Každé ústřední esplano má v mládí na svých paprscích ještě prázdná místa. Proto volíme příbuzné vzory, aby se podle zákona asociace sdružily a upnuly v pořadí vedle vzorů pochybených představ. Při nedostatku místa se upnou do nových esplan, která se denně tvoří nová. Tyto nové, hodnotné vzory budeme denně sugescí obnovovat a vzdělávat, až zesílí natolik, že se budou svým účinem vyrovnávat vzorům nezdravým a svojí kvalitou je budou převyšovat. Pak je rozum a vůle uzná, takže staré budou vadnout a zakrňovat, aby převychovaní jedinci byli napraveni trvale a nebyli více na obtíž. Prvé vzory nezajdou sice úplně, zůstávají v esplanech dále tajemně skryté, aby při dané příležitosti ve špatném prostředí během let vzrostly. Aby se to nemohlo stát, brání rozum, který oba vzory podrobí vnitřnímu soudu, ve kterém pak zvítězí dobrý vzor.

Bude-li po tomto poznání nových cest výchovy dítek toto vzdělávání rozšířeno a vedeno v celkovém uvědomění všemi, budou se dědičné sklony a vlohy zlepšovat a stále zvyšovat, takže příští generace by docilovaly ideálních duševních hodnot čistého lidství.

*

 # 21. Podvědomí

Vlastní, spodní podvědomíje místo skrytých sil, schopností, duševních hnutí, zřídlo myšlenek, místo vzniku vynálezů umění, geniálních duševních vloh atd., cožvše se dá pílí probudit, vyvést na vrchní vědomí a ve vrchním podvědomí v esplanech pro život uložit.

V podvědomém dění je velkou měrou podvázána vůle, soudnost a schopnost uspořádat myšlenky pro vědomý cíl.

Toto podvědomí, dlící v neuronech šedé kůry, je samostatnou činností v duši, jež sídlí hlavně v šedé substanci (kůře), která je centrem duše.

Podvědomá (duševní) činnost se projevuje různě.

1. Ve čtvrtém stupni somnambulního spánku je činná samostatně, bez našeho vědomí a esplan, do nichž se nic z její duševní činnosti nevtiskuje. Nastupuje však částečné uplatnění rozumu a vůle.

2. Pod vlivem spiritistického kroužku nebo hypnologa projevuje se podle toho, co mu velí, přeje si nebo očekává.

3. Působí i při vědomé činnosti - důležitých okamžicích života, při rozhodování v nebezpečí, při odvážných činech, při tvoření uměleckých děl, vynálezů apod.

Velkého díla docílíme takřka nepřetržitým a úporným přemýšlením. Účast inspirace na tvůrčí práci dokážeme vyvoláním utajené duševní mohutnosti k pomoci vědomé činnosti. Aby toto

podvědomé >>nad-já<† mohlo být vyburcováno k činnosti pro naše vědomé dění, musí se pracovat každodenně a vnuknutí pak již přijde samo.

Podvědomý tvořivý rozum proniká k vědomému poznání v podobě logických forem. Myšlenky, řešící těžké problémy, přicházejí zpravidla náhle a překvapují objevitele znenadání; poskytujíjiž hotové vědomí, vyřešené celky, předjejichž genialitou mnohdy ustupujejakákoliv objektivní zkušenost. Je to duch stálé aktivity, jasných představ, a z nich se odvažuje činit závěry. Mnohé z nich jsou vzaty z hlubších vrstev prazážitků a prazkušeností lidského rodu, uložených v genech.

Při těchto okolnostech je činnost vědomá rozhodující, podvědomá silně napomáhající, radící atd.

Při vědomé činnosti působí též u osob, které cvikem, vůlí (chorobnou) upadají do hypnotického nebo magnetického spánku (extáze), střídá-li se tu třetí a čtvrtý stupeň somnabulního spánku.

V těchto okolnostech nabývá rozhodujícího vlivu činnost podvědomá.Činnost vědomáje tu ve stavu trpném, ve kterém není schopna uvažovat, je klidným svědkem rozvinuté činnosti podvědomí, neodporuje, ale do esplan tyto děje sama zachycuje a při navrácení do jasného bdělého stavu si bud´vše, nebo část děje uvědomí.

Ujistých duševně chorých činnost vědomá i vstupně podvědomá působí buďsoučasně, anebo vyvo" láním nižšího podvědomí.

Stálá podvědomá činnost duše se nejeví jasnovidci vlněním, prouděním čeřením šedé kůry, nýbrž intenzívním zářením při jejím úplném klidu, např. při vyvolání činnosti podvědomé za hypnotického spánku. Příčinou intenzívního záření je zářivý fluid oduší, pomocí něhož tu duše pracuje. Vědomě sotva ovládáme čtvrtinu celéjejí schopnosti, kdežto tři čtvrtiny zůstávají omezeny na podvědomí tak, že nemůžeme celek vědomě obsáhnout a stále nám uniká 70-90 % tohoto daru. Kdybychom si mohli osvojit celou schopnost šedé kůry, zvýšil by se náš rozum a naše vůle.

Ačkolivjsoujiž částečně známy skryté dary podvědomí z ověřených faktů, přece stojíme před tvrdým oříškem, proč pro nás tyto skryté síly zůstávají omezeny. Nevíme. Ale leží nám před zraki tisíce let starý biblický děj, který se zmiňuje o velice dokonalém rozumu a velice dokonalé vůli prvních rodičů. Velmi mnoho věděli a znali.

Teprve po pádu našich prarodičů nastalo zatemnění rozumu a zeslabení vůle a byly jim odňatyještě jiné dary a milosti boží.

V somnabulním spánku, zvláště ve čtvrtém stupni, lze mnohé překvapující duševní schopnosti probudit a vyvolat, což překvapuje především u osob nedostatečného duševního vzdělání. Paprsky božského světla, toho světla, které dříve rozum úplně prozařovalo, v něm zůstává dosud. Mluví např. cizími jazyky a rozumí jim tak, že osoba jazyka toho znalá může se somnambulem rozprávět a bavit se, konat obdivuhodné kresby, vidí také do času minulého (psychometrie) vidí předměty prostorově zahalené (kryptoskopie), vycítí a zjeví nám myšlenky druhého (telepatie), vidí na každou vzdálenost (jasnovidnost prostorová). (Podobných různých dokladů uvedu později více).

To je důkazem, že naši prarodiče před svým pádem měli zvýšenou duševní mohutnost a nám dnes skryté duševní daryjim nebyly neznámé. Byly pro ně přirozené, neboť vynikali rozsáhlým poznáním, souladným uspořádáním žádacích mohutností.

Z trestu, vinou neposlušnosti, ihned nastala porucha, jakési vyřazení v mozkové činnosti. Nezměnil sice jeho tvar a podobu, alejejich duše pozbyla plného nároku najeho speciálně hmotné ústrojí. Duševní, já, muselo z většiny ustoupit z útvarů mozkové

šedé kůry dojejího fluidu oduší, ač dříve plně vyhovovala svou tvorbou božským darům. Nastalojakési ubrání omezení a vyřazení dojistých zákonitých mezí.
uše sice nemusela žádný neuron nadobro opustit, ale od té chvíle se v něm mohla rozvinoutjen vymezeně (ve fluidu oduší). Vyřazené místo zůstalo od vědomého, já, odděleno, takže toto, nemaje více nároků na vyřazenou skladbu neuronů, nemohlo se v nich ve svém já, uvědomovat, ač duše je s námi v plné míře spjata. Že je tomu tak, vidíme při pokusech ve stavu somnabulním, kdeje zase celá šedá kůra v činnosti, ale bez vlnění a čeření, však za mimořádně zvýšeného jejího ozáření a kmitání fluidu oduší, a přece vědomé, já, po probuzení neví nic o tom, co v hlubokém spánku mluvilo, konalo, vidělo, prožilo atd. Tu pracujeme přímo s duší, bez, já, vrchního vědomí. Při bdění je podvědomé duševní, já, neschopnost bez vědomého, já, něco konat. Spojení obou přináleží Bohu a činíme-li to sami, nastává u somnambula při probuzení zmatení - stav pomatenosti.
Pozbytím plného nároku duše na mozek ochably mohutnosti poznávací a žádací, kromě ještě jiných darů. Zatemněním rozumu a zeslabením vůle nastala duševní bída a náchylnost ke zlu.
Zde nestačí pohrdavě mávnout rukou a říci: "To je biblická báchorka pro malé děti. Zde je nutno přemýšlet o zvláštní shodě biblické zprávy s pozorováním duše ve stavu somnambulním, kdy pracujeme s podvědomím, kde se nám tato vyřazená činnost duševní jeví. Při tomto posuzovánije třeba nepředpojatého, filozoficky vyškoleného rozumu, filozofismem ovšem nezkaženého, jenž při pokusech vychází z noetiky a empirismu. Dlužno se pozastavit nad zjevem, že nejčastěji u somnambulů, kteří upadají do čtvrtého stupně spánku náměsíčního, narazíme najiné duševní, já,, odlišné od vědomého. Zvláštnije, že toto podvědomé, já, vůbec nezná, já, vrchního vědomí. Zvláště mne překvapilo u osob, které v jsoucnost duše a věčnost naprosto nevěřily, že toto podvědomé, já, vůbec odpíralo splnit rozkazy, aby nahlédlo do činnosti svého vrchního podvědomí (esplan) a bylo nespokojeno, když bylo nuceno tak učinit. Toto podvědomé, já, se zděsilo, když si uvědomilo činy v esplanech uložené a naprosto odepřelo se k nim hlásit. Vidělo duševní bídu, děs z hříchů a pošpinění své duše. Totéž následovalo, když si uvědomilo činy zlé, které přešly do duševědomí a jen na důtklivý rozkaz s nelibostí vyjevilo činy, které se do duše vtiskly.
Budiž vysvětleno:
1. Předcházejícímu se nesmí rozumět tak, že by byly v našem těle dvě duše pohromadě.
Duše ve vědomí vnímá a projevuje se prostřednictvím (pomocit našich smyslů.
Uvedeme-li však subjekta do čtvrtého stupně spánku, je vyvolán zjev mimopřirozený. V tomto sta-vu se duše nemůže projevit skrze smysly, není-li k tomu hypnologem donucena anebo vlastními vypěstovanými schopnostmi vycvičena. V témže, já, vstoupí do stavu podvědomého, kde nazírá, vnímá přímo fluidem oduší.
Jelikož v tomto stavu nemá možnost nahlédnout do esplan,jsouc oloupena o svobodné jednání, nemá o tom, co se ve vědomí v přirozeném stavu konalo, vědomost, a tudíž se k tomu nezná, počíná si svobodně, samostatně.
Pravé poznání sebe sama, obou, já, nastane po odloučení hmoty těla.
Pod vedením hypnologa nebo ze své vlastní schopnosti může probudit jeden nebo více smyslů, kterými vnímá nebo se projevuje.
V tomto stavu se probudí podvědomé, já, ve svých vyšších schopnostech.
Normální schopnosti jsou úplně zaniklé, a proto nezná poměrů

já, ve stavu vědomém, jelikož nemůže nahlédnout do míst esplan svých činů.

Subjekt slyší, vidí, cítí, vnímá atd. bez prostřednictví smyslů. Na rozkaz hypnologa může vidět, slyšet, chutnat, cítit atd. přímo fluidem oduší, je však možno i podvědomé "já" uplatnit i na kterýkoliv smysl.

Uvolnění od hrubého těla zdokonaluje duši, neboť ji osvobozuje od pout hmoty.

2. Chci-li se se subjektem dorozumět, musím probudit smysl mluvící, který duše ovládá přímo z činnosti podvědomé.

Co však prožívá, mluví atd.. se v tomto stavu do esplan nevtiskuje.

Duše si počíná svobodněji, volněji, jsouc zbavena nedokonalostí hmoty.

Z toho vyplývá, že vědomé i podvědomé, já, jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti v jedné a téže duši.

Děj (čin zažitý) v esplanech uložený, je-li pro nás všední, vytrácí se z nich, ale přechází do duševědomí. Velmi často se stává, že nadobro zaniklé činy zlé ve vrchním podvědomí znepokojují v přirozeném spánku duši (vybavujíc se z duševědomí), která zároveň v tu dobu sídlí v zářivém fluidu oduší.

V podvědomí, hypnózou dokonale vyvolaném, se nám ozývá sama duše. Učiníme-li na podvědomé, já, dotaz, jenž se týká duše odpovídá že je nesmrtelná, pouhý duch, vyznává Boha a vyzývá řídit se jeho přikázáním. Při veřejných pokusech, se někteří diváci (prostřednictvím hypnologa) tázali: Které náboženstvíje nejlepší? Po chvilce odpověděl: To, kterému Kristus učil.

Na další otázku: Která církev nám podává pravé zjevení boží? uspaný chvíli mlčel a pak řekl: "Církev katolická. - Tu nastalo překvapení všech přítomných, neboť uspaný byl odlišného vyznání, a když se mu řeklo, že sám je u jiné církve, odmítal to a nelibě nesl, musel-li se na rozkaz podívat do svých esplan a uvědomit si, že je v jiné církvi. Badatel si položí otázku,jakého vyznáníje hypnolog: římsko-katol. Bude se domnívat, že působil, přenášel nebo poskytoval k tomuto projevu uvědomění. Kdyby tomu chtěl věřit, byl by ve velikém omylu. Hypnolog si mnohdy velice přeje, aby subjekt vypovídal podlejeho přání, avšak marně. Subjekt vždy hájí důrazně své vlastní poznání. To nám dokazuje jiný příklad: Hypnolog D., který nevěřil v osobního Boha, na dotaz, je-li Bůh, dostal odpověď od jím uspaného subjekta že Bůh existuje.

Ve čtvrtém stupni spánku duše subjekta uplatňuje své mohoucnosti: svobodu volnosti ducha s prostorovou přítomností, v níž nazírá a přímo vše poznává. Závislost subjekta na intelektu hypnologa je nesvoboda duše a jen neschopný subjekt, který nemá možnosti upadat do čtvrtého stupně spánku (upadá jen do druhého neb třetího stupně), čerpá své výpovědi z vrchního podvědomí (esplan) hypnologa či jiných osob.

Podobné dotazy jsem učinil u jiných somnambulů, vždy před svědky. Když se jim po probuzení řeklo co mluvili, opak to svých názorů na život, jedni se divili, a kdyby nebylo svědků, nevěřili by; jiní uvažovali. *bádáním pomocí subje*

Proč i každé spiritistické médium bez rozdílu uznává osobního Boha?

Zde právě, prostřednictvím somnambula v jeho podvědomí, docházíme k pevnému přesvědčení, že lidská duše svou přirozenou povahou je křesťanská a nesmrtelná. Toto poznání nesmrtelnosti duše je v každém člověku, aleje temné, nebotje tlumeno žádostí těla a světa. Teprve v posledních chvílích života, též v nemoci, se duševní, já, z povědomí probíjí k vědomí, až si v něm zjedná platnost. Tu se člověk shání po knězi, kterého dříve

zavrhoval, chce, aby mu poskytl úlevu, kněz je mu ihned sympatický, a oba se shodují v jednom, v nesmrtelnosti duše.

Znovu opakuji, že čtvrtý stupeň spánku náměsíčního je zde nutný, vrchní vědomí musí být naprosto zaniklé. Tento čtvrtý stupeň spánku s podvědomým, já, je ke všem projevům nejzpůsobilejší. Ostatní stupně spánku jsou pouze vstupní a tudíž nedostatečné, činnost vědomá není ještě zaniklá.

Dnešní lidé, materialisticky založení, jej neznají a nevědí nic o jeho skrytých darech, které (jak bude z dalších odstavců patrno) překvapují.

Tento stupeň podvědomí, z něhož vychází pravé poznání o Bohu a hříchu, je to, v němž při plném vědomí člověka Bůh ve Starém zákoně mluvil k člověku a on mohl mluvit s Bohem.

Chceme-li být zdravě hodni (ne šarlatánsky, jako tzv. černá magie) daru podvědomí, musíme se přizpůsobit, přiblížit jeho vlastnostem, neboť toto duševní, já, toho žádá. Teprve když odstraňujeme nectnost pro nectnosti a stále víc a více se přibližujeme Bohu, otevře se nám a nahlédneme k vlastnictví a bohatství všech nadpřirozených krás a darů božských.

Tu hlásí se, proniká podvědomí u člověka již ve stavu bdělém, dává mu vnitřní klid, větší soudnost, též svědomí instinkt, geniální nápad, uměleckou tvůrčí sílu, intuici, která mnohdy bleskem osvětluje celé skupiny záhad. Podvědomí, toť zřídlo nejvznešenější části v člověku, jeho božského principu.

Toho nejvíce dosáhli, zakusili a zasloužili si svatí. Jsou známé jejich zázraky, na které se nejlepší hypnolog musí dívat z uctivé vzdálenosti, uznávaje svou slabost.

Spodní, nejzazší podvědomí (činnost duše ve fluidu oduší při šedé kůře) nemá žádná esplana, ale vše, co se ukládá ve vrchním podvědomí (esplanech), současně přichází do duševědomí, jakož i vše, čeho duše přímo nabývá. Jen na rozkaz hypnologa se obnovuje zcela zapomenutý čin, který kdysi dlel v esplanech, a projde šedou kůrou.

Zde mne zajímal vždy můj subjekt p. K., který dovedl nahlédnout do míst svých esplan, kde kdysi onen děj dlel, a přesně určil, co je v nich místo prvého děje uloženo nyní. Byl vždy překvapen po probuzení, když jsem mu vyzradil jeho tajemství, o kterém již naprosto nic nevěděl, ale znova jeho vybavením z duše se upamatoval. Rovněž byl překvapen, kdyžjsem mu vyprávěl, co se tam nyní schovává, ač pravil, že to nikomu neřekl, a divil se vždy, jak to vím.

Podvědomá činnost duše nikdy neodpočívá, v oduší nedochází k únavě, nýbrž je ve stálé činnosti, nepotřebuje oddech ani za spánku, kdy tělo a smysly odpočívají. Naopak, činnost podvědomí je tím intenzívnější, čím více tělo umlká, čím více je duše oproštěna od tlaku vědomí a animálního myšlení.

Lidská osobnost není jen souborem vědomých reakcí, nýbrž zahrnuje i procesy nevědomé (podvědomé). Podvědomí je důležitou částí lidské psýchy. Úloha podvědomí je ochranná a vyrovnávající. Podvědomá mysl chová obsahy, jimiž vědomí nedisponuje, a vlastnosti a rysy, které má bdělá osobnost v příliš nepatrné míře. Vědomí, já, je komplex jako malý světlý ostrůvek v oceánu podvědomého života.

Lidská duše má v podvědomí veliké, netušené schopnosti. Příkladně: Použiji subjekta K. Ve bdělém stavu mu předložím cizojazyčné písmo, jemu i mně úplně neznámé, které nečteme, jen subjekt je se zájmem od slova ke slovu zběžně prohlédne, aniž by četl. Nesmíme číst písmo proto, aby nikdo nemohl namítat že jsme si obsah vštípili do paměti (do esplan.)

Poté subjekta uspím do čtvrtého stupně spánku, vyvolám k projevu jeho podvědomou činnost, přečtu mu první větu, písmo

odložím a žádám, aby pokračoval. Subjekt ihned pokračuje,jako by písmo četl. Ke zjištění správnosti předneseného může někdo z přítomných přednes subjektův stenografovat a po skončení přednesu porovnat. Zde máme doklad, že duše ve stavu podvědomém má schopnost chápat bezprostředně, tudíž rychle a jistě, na rozdíl od stavu bdělého, kdy své schopnosti projevu prostřednictvím mozku a esplan, kdy poskytuje vědomosti po částech získané, nashromážděné, podle potřeby a přáníjako ze zásobárny, jinak řečeno projevuje se. Jevy, které se odehrávají mimo hranice psychologických zákonů, se nazývají metapsychické.

Ve stavu podvědomém uchová duše poznané ve vlastním duševědomí. Ve stavu bdělém ukládá poznané do esplan a duševědomí.

Vědomé a podvědomé, já, jsou dva rozdílné stavy, které vycházejí zjedné a téže podstaty duše.

Projevem vědomí nezaniká projev podvědomí, neboť jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti.

Za vědomé činnosti nepoznáváme činnost duše v podvědomí.

Snažením, vroucí touhou i usilovným chtěním, ajsme-li dokonale přizpůsobeni vlastnostem (hodnotě) duše, prozařují některé dary z povědomí do vědomí.

Je velmi nesnadné pochopit poměr stavu vědomého, já, ke stavu podvědomého já, a opačně..

Je mezi nimi veliká propast, která se jen někdy, v mimořádných okamžicích překlene.

Ve stavu vědomého já, máme vědomost o stavu podvědomého já, ovšemjsme-li o něm poučeni bádáním pomocí subjektů.

Ve stavu podvědomém naše podvědomé já, nemá žádné vědomosti o stavu vědomém, o našich schopnostech rozumu a svobodné vůli.

Podvědomé já, je ve stálé činnosti, které ve stavu vědomém nepozorujeme. Žádáme-li podvědomé já, dáváme-li mu příslušný rozkaz, projeví své veliké schopnosti, jako např.: prostorová vidění, do minulosti i přítomnosti, schopnost poznávací, dary umění, řeči, kresby, pohyb i přenos předmětů bez doteku, zhmotnění se a jiné, ale jen potud, pokud byl úkol námi určen.

Po ukončení svého poslání se vrací samo do vlastní aktivity, avšak potenciality těla.

Z toho vyplývá, že duše ve stavu podvědomém je spjata s tělesností, nemůže svobodně jednat, na rozdíl od stavu vědomého,kde se projevuje úplně svobodně a rozumově.

U některých osob, citlivců, za napětí vůle při nebezpečí života se samovolně podvědomá činnost vedle vědomé činnosti, projeví a vytrhne zavčas osobu z toho nebezpečí. Je mnoho těch, kteří, prodělavše největší boje ve světových válkách, bez úrazu vrátili se domů a vypravují, jakou zvláštní náhodou unikli smrti. Víme, že podvědomá činnost, vinou uvolňování fluidu oduší, v němž je prostorově zúčastněna, je toho příčinou, sugescíjsem tyto muže vyzkoušel a seznaljsem, žejsem měl pravdu. Byly to osoby senzitivní (citlivci). Vše vychází ale z jedné a téže podstaty duše, ať ve stavu podvědomém či vědomém.

Lidská duše se nevyvíjí ani neroste současně s tělem, ale je již při stvořeníjednoduchou, neměnnou, dokonalou, nedělitelnou podstatou a svobodnou vůlí a rozumem. Proto nebude nikoho překvapovat, proč se projeví automatické psaní malých dětí, ba i nemluvňat, nebo psaní cizí, dítěti neznámou řečí. Je to doklad o existenci nesmrtelné duše, která vyzařuje z podvědomí děcka.

Někdo namítne: Nač bych se vedle svého povolání a zkušeností učil více jazykům, hudbě, studovat historii a jiné vědy, když to vše moje duše v podvědomí ovládá a její to vlastní? Ano, námitka je správná, duše každého z nás vládne těmito dary, avšak je to pozemský člověk, který to vše vymyslel a vytvořil - duše v hlubokém tranzu má pouze schopnost bez učení vše ihned reprodukovat.

Je rozdíl mezi schopnostmi a zásluhami. Zásluhy má jen ten, kdo se z vlastní vůle přičiňuje, aby se vzdělával, rostl ve vědění a tvořil.

Dění duše v podvědomí, opírající se o vrozený mravní zákon, je křesťanské a mravně čisté. Toto dění však postrádá zásluhy, že bylo z vlastního rozumu a vůle uplatněno v praxi v tomto světě, pro dobro člověka a jeho cíl.

Lidského ducha lze stále zdokonalovat. Je to veliký dar od Boha. Po smrti každý nastoupí cestu k v ššĺ dokonalosti od místa, kam až svým přičiněním a zásluhami zde v životě dospěl. Kdo více dokázal a získal, více mu bude připočteno a nastoupí cestu do ţ této výše své dokonalosti.

Nikdo ať si nenamlouvá, že smrtí je všemu konec!

Při umírání osob jsem uspal nejvyspělejšího citlivce a přivedl jej do čtvrtého stupně náměsíčního spánku k pozorování, jak se duše při smrti odpoutává.

V každém případě smrt nastávala bez veškerých trapných smrtelných příznaků. Odpoutání bylo klidné, nastávala jakásisvoboda, volnost duše, jakási sladká únava pozvolným odumíráním všech pěti smyslů. Nejprve odumíral cit, pak zrak, sluch naposledy, jak mi uspaný oznamoval, jsa stále úzce s umírajícím duševně spojen pomocí dušefluidu. O nějakém smrtelném zápase, násilném odtržení duše od těla, o mukách, bolestech, nemůže být ani řeči. Smrtelný zápas, přerušovaný křečí, mdlobou,chroptěním,jejiž mimo vědomí. Duše nemá sílu odumírající buňky šedé kůry uvést do činnosti, aby se vědomí probudilo.

(shora vylíčené se vztahuje na umírání při nemoci.)

Uvedu pokus, kdy pojednou byl sám uspaný stržen touto volností a svobodou duše umírajícího tak, že mi řekl: Půjdu s ním! Buďte tiše, je to krásné! Když jsem mu rozkazoval: "J si v mé moci, nepůjdeš! vypověděl mi nadobro poslušnost. Tu nastává pro hypnologa
krušná chvíle. Jen rychlost, sebranost ducha hypnologa a magnetizování zabrání katastrofě, totiž smrti subjekta. Na má slova mi odpověděl: Nemáte nade mnou moci! a už se sám odpoutával, jsa přitom spojen s duší umírajícího.

Nyní se stalo něco, co mne překvapilo a co mi pomohlo. Náhle hlásil, že už nepůjde a že duše zemřelého se trápí zjevením všech činů svého života, že mnoho viděl a ví, ale nesmí to povědět. Namítl jsem subjektu, že je už mrtvý a nemůže se s ním spojovat. Uspaný odpovídal, že může, neboť duše zemřelého se drží přímo v oduší, které je ještě v těle a kolem těla, což se nedá očima pozorovat. Vy vidíte již mrtvé tělo, ale bude ještě dlouho trvat, než duše tělo opustí.

Přátelé zemřelého žádali, abych vynutil tajemství, které uspaný zachytil při smrti nebožtíka. Pokusil jsem se a docílil toho tím, že na žádost subjekta museli všichni přítomní odejít a zůstal jsem sám se zemřelým a uspaným. Subjekt mi předem nařizoval, abych neprozrazoval nic z toho, co mi řekne, protože se to nelíbí Nejvyššímu. Slíbil jsem a dověděl jsem se o nemilém zločinu. Poněvadž pozůstalí naléhali na jeho prozrazení a já jsem se chtěl přesvědčit o pravdě, vyzradil jsem tajemství. Avšak nikdo přímo o něm nic nevěděl. Teprve po čase, pátráním, jsme seznali, kdo byl původce těžkého, nevysvětlitelného zlého činu. Pro zemřelého bylo vyzrazení prospěšné, neboť pozůstalí zločin odčinili.

Důsledkem vyzrazení tajemství bylo, že dotyčný subjekt mně již žádné z dalších tajemství ani na rozkaz nevyzradil.

Duši je možno sledovat, dokud je spojena s jemným dušefluidem, oduším, a to po více hodin. Ovšem není možno přímé dorozumívací spojení s ní, jen vyspělý jasnovid nám může být prostředníkem k dorozumění. Výjev z minulého života je mu možné lehce přímo z

esplan poznat.

Duše se postupně odpoutává i od této fluidové hmoty, až se jí úplně zbaví. Pak není možné s duší zemřelého přímo se dorozumívat a je pohádkou, jestli si někdo myslí, že ve svém kroužku pomocí média se přátelé s nebožtíkem pobaví.

Nám zůstává výstraha, že dobro i zlo po smrti se neztrácejí, mohou učinit duši šťastnou i nešťastnou.

Rovněž si nemyslím, že v přechodu z tohoto času do života posmrtného, tedy při umírání a těsně po něm, si umírající není ničeho vědom. To je veliký omyl. Duše je stálá činnost a nikdy se nemůže uvést do stavu nečinnosti, nevědomí neboť to tu není za spánku umělého ani přirozeného, tu odpočívá jen hmota šedé kůry a hmota nedozírných světů esplan - vrchního podvědomí. Nesmíme myslet, že nás zmírající pozoruje očima, jako my pozorujeme jej. Dle povšechných známek a pravidel usuzujeme, že smrt již nadešla a že zemřelý neví nic o světě ani o nás milých, kteří u jeho smrtelného lůžka sklíčeni stojíme.

Jak již bylo podotknuto, nejdříve odumírají smysly. Duše je navždy opouští se svým fluidem oduší. Za normálního bdění, při kterém jsou duše, oduší i tělo v sobě obsaženy, může duše svoje okolí rozeznávat skrze oduší jen smysly svého fyzického těla. Jakmile smysly odumřou, vzápětí odumírá celá šedá kůra a duše přechází do podobného stavu jako u subjekta, kterého jsme uvedli do čtvrtého stupně náměsíčního spánku, avšak s tím rozdílem, že podvědomá činnost duše se svým oduším je jim mimo ústředí nervové, neurony šedé kůry. (Za spánku umělého či přirozeného duše s oduším nikdy šedou kůru neopouští.) F'luid oduší se pozvolna vybavuje z těla a kupí se kolem hlavy zemřelého. Odtud vidí, pozoruje nás a to naší vinou. Jak ani jinak nemůže být, na zemřelého voláme, pláčeme pro něj, jsme v duševním napětí, cele se mu věnujeme, apod. To vše má za následek že sme jej na sebe upoutali, přivedli k vědomí, neboť lidská duše, dokud je spojena nejjemnější hmotou ţoduší, není ještě úplně svobodnou. Zemřelého ještě v prvém dnu lze jen proto k životu probudit, protože duše dosud dlí v oduší, hmotu nadobro neopustila a znovu prostoupí celé tělo. Nářek, volání působilo zde sugestivně.

Proč však zemřelý, k životu přivedený, neví nic z onoho světa? Obyčejně dává odpověď, že slyšel nějaký hukot, velkou ránu apod. To je přirozené. Opustí§li duše činnost vědomou, nemůže z druhého duševního stavu nic uložit ve vrchním podvědomí v esplanech, a to z příčiny, že duše ve svém já, v rozumu a vůli šedou kůru i esplana na čas opustila. Vše zůstává v duševědomí, až se duše zbaví úplně hmoty, vše si sama uvědomí.

Zde musím upozornit každého slabocha hypnologa a varovat před podobným pokusem, neboť může lehce nastat smrt subjekta (somnambula), který je stržen příjemnými dojmy při umírání pozorované osoby. Je nutně třeba veliké znalosti, duchapřítomnosti, zručnosti a veliké víry hypnologa.

V čistém podvědomí je v potenciálním stavu netušený zdroj schopností sil se svým podvědomím já, které je možno využít pro vědomou činnost. K tomuto podvědomému já, se dopracujeme vědomým chtěním, cvičením, postupně přes vstupní podvědomí nebo hypnotickým spánkem. Z neznalosti mohou se veškeré stupně podvědomí pochybenou výchovou nebo sebevýchovou i leknutím, strachem, nezdravou sugescí a autosugescí zvrhnout v choré nižší podvědomí vytvořením se chorých komplexů, v nichž se podvědomé já, osamostatňuje, zosobňuje a zevně pak podle nich jedná. Nastalo duševní onemocnění.

V lidském životě lze dosáhnout životního úspěchu a pravdy filozoficky a rozumově. Na pomoc můžeme ještě přibrat činnost podvědomou.

Je známo, že největší velikáni ducha, Sokrates, Aristoteles, sv. Tomáš Akvinský vcházeli do kontemplativního stavu a zůstávali v něm celé hodiny. Sokrates se přiznal, že když došel k nejhlubší pravdě věci, nebyl to on, který hovořil, nýbrž jeho vnitřní hlas. Co je tento vnitřní hlas, nežli k vědomí vyvolané podvědomé já?

Nikdo nemůže tvořit vynikající díla bez vnitřní inspirace.

Hluboce v našem nitru je obdivuhodná a nekonečná zásoba vědění, moudrosti, krásy a harmonie.

Tyto kvality můžeme vyvolat k inspirování své práce, svého myšlení a svého života.

Soustředěním lze z hmotného světa přejít do oblasti nehmotné neboli mentální.

Musíme začít s vírou, postupovat v náladě, nadějně, důvěrně a optimisticky, že pravdy, objevy, rozluštění lze dosáhnout.

Máme-li proniknout do hlubin mysli, musí být tělesné smysly přinuceny ke klidu a oči ponechány zavřeny.

K dosažení úspěchu prodlouženým úsilím intenzívního soustředění podržujeme v duchu svoji věc. Zapomenutím sebe musíme se zcela pohroužit do stavu naprosté pasivity, avšak zůstat přitom zcela bystrým a vědomým.

Pokročilá koncentrace - neboli kontemplace - spočívá v tom, že pozornost upneme na jedinou myšlenku, předmět, skladbu nebo osobu, necháme ji na něm spočívat a neponoříme se do dalšího přemýšlení o něm. Při soustředění a hlubokém zasnění o svém obchodě, vynálezu a problémech se nám z podvědomí dostává osvícení, osvětlení. Objevujeme nové taktiky nejvýše cenné. Vše záleží na tom, jakého stupně zapomenutí sebe (tělesnosti a světa) dosáhneme úplným soustředěním. Z tohoto mentálního pátrání přichází i vznešená nádhera duchovního klidu. Je to klid uprostřed činnosti.

K dosažení úspěchu je nutno cvičit každý den vždy v přesnou dobu po 15 až 30 minut. Touto cestou kontemplace předáváme svoji věc k rozřešení podvědomé činnosti.

*

 # 22. PŘECHOD MYŠLENEK NA MALÝ MOZEK

Malý mozek je povrchem podoben velkému, s tím rozdílem, že se námjeho závity, hrbolky a rýhy jeví drobnějšími a hustšími.

U novorozeňátka je malý mozek na povrchu nepropracovaný,neustálený a jeho každá schopnost se musí ovládat, hybné nervy vytříbit a osamostatnit. Tak tomu je i u dospělého. Chceme-li např. ovládat housle, psaní na stroji, kopanou atd., musí se tento cvikjaksi vyrazit, vštípit a vtisknout vjisté části laloku závitkové lištny povrchu malého mozku. Proto naučení se některému předmětu a dosažení zručnosti v něm a praxe trvá delší čas, až se nám ona schopnost úplně osamostatní. Pak si stačíjen vzpomenout ajiž můžeme psát na stroji, hrát na housle, aniž bychom na to museli usilovně myslet. Jsou osoby, které si počínají přímo mechanicky při ovládání některých nástrojů. O takových lidech říkáme, že jednou stranou myslí a druhou pracují.

Malý mozek je tedy prostředníkem a doplňovatelem uskutečňování a projevování našich myšlenek a nauk zevně. Žádný viditelný projev těla se nemůže dít mimo sídlo dotyčné schopnosti malého mozku.

Činnosti malého mozku napomáhajíještě automatické uzly, známé ganglie, ježjsou mu k úlevě, aby nenastalo jeho přetížení a přepracování

Nyní si představme přechod myšlenky na malý mozek, jevící se činnost mezi oběma mozky a přechod na hybné nervy.

Chceme zvednout ruku. Myšlenka se projevila vlněním v šedé kůře, momentálně se vtiskla v zářivém esplanu a v témž okamžiku z

našeho já, vnitřními nervy velkého mozku přešla v prodlouženou míchu (zachvěním se této) do středu malého mozku a dále spojivými nervy až k lalůčkům, kde se osamostatnila schopnost ovládat naše ruce. Odtud zpátečními nervy středem malého mozku přešla pokračujícími nervy míchy a jejími automatickými uzly až k nervům naší ruky, kterou zvedneme.

Tento pochod se děje úžasnou rychlostí, rychlostí blesku, takže skoro nepozorujeme nějakou dobu mezi chtěním a výkonem. (Např. hra virtuóza na klavír.)

Pohyby, které nejsou šablonovité, se dějí za stálého působení velkého mozku na malý. Jenom pohyby šablonovité a mechanické se po předcházejícím přání dějí za samostatné činnosti malého mozku pomocnými gangliemi.

Myšlenku můžeme z velkého mozku k malému vyslat, ale ještě neuskutečnit, zadržet, majíce na ni absolutní vliv. Taková myšlenka nepřichází zpět, k místu vyslání, ale zůstává neuskutečněna v lalůčku malého mozku.

Silné myšlenky a hotové cíle, které chceme jednou prakticky uskutečnit, už tím přicházejí do malého mozku a čekají na příhodnou dobu, aby se projevily. Nemůžeme-li tyto cíle uskutečnit, žijí stále v obou mozcích vinou různých, v cestu se stavících okolností. Poněvadž nenastává odbytí a vybití takových hotových myšlenek, má to za následek rozšíření se malého mozku a překrvení cév, na velkém mozku zase silné záření esplan a jejích uzlů, rovněž stálé chvění prodloužené míchy, čímž nastává nervózní stav. Po delším čase se dostaví bolení hlavy v týle i v temeni a různé nevolnosti. Stálým zvýšeným přítokem krve (což se děje na úkor zažívacího ústrojí), které tyto myšlenky k životu potřebují, se cévy stále rozšiřují a tím se zvětšují oba mozky. Nastává sblížení obou mozků, jež se jeví pomateností.

Násilným klidem a bezmyšlenkovitým stavem se mozky uvádějí znenáhla do normálního stavu a pomatení na čas zmizí. Opětným vzplanutím neuskutečněného nastává zmatení znovu, o čemž bude později více promluveno.

*

23. ČINNOST MOZKU V HYPNOTICKÉM SPÁNKU

Zajímavé je pozorovat činnost mozku v hypnotickém spánku. Uspával jsem většinou před svědky a to více citlivců společně. Jasnovidnému citlivci jsem poručil, aby pozoroval u všech uspaných velké mozky a každou změnu mně hlásil.

Ihned rozšířil svoji jasnovidnou schopnost a hlásil jasně a přesně, v jakém stupni spánku kdo je. Pravil např.: Tento vlevo nespí, vše slyší, jenom se nemůže pohnout a otevřít oči. Jak to víš? táži se. Poněvadž celá šedá substance je v činnosti, jako kdyby nespal, odpovídá. Jdu tedy k označenému a ptám se: Slyšíš, cojsme právě mluvili? Odpovídá: Ano, slyším vás a vím vše,jenom oči nemohu otevřít a hnout sebou, končetiny ovládnout. Táži se dále jasnovidce: " Co dělá šedá kůra u jiných? Odpovídá: Tam ten poslední má také šedou kůru v činnosti, ale jen nepatrně, zdá se mu něco a bude se moci na to upamatovat, neboť nastává občasná silnější činnost záchvěvů spodních esplan. pozoruje povrch mozku u druhých, hlásí, že ostatní úplně spí, že se tam v šedé kůře nic nepohybuje, že nic nevědí, až pojednou praví: Tamhleten se probudí! Pravím: Jak to? Vždyť se ani nehnul! Zkouším jeho spánek a nabývám přesvědčení, že spí tvrdě. Alejasnovidec tvrdí: Probudí se! Jeho šedá kůra se v přestávkách celá rozvlňuje. No, teď zase! " Z přítomných nikdo nepozoruje, že by se probudil. Jasnovidec hlásí: Už se probudí! No - no - užje probuzen! " A skutečně při posledním slově otevřel p. Z. oči, rozhlédl se po nás a s jakýmsi humorem řekl: Co na mne tak koukáte? Vysvětlujeme mu, žejsme dvě minuty

předem věděli, že se jistě probudí.
V tom okamžikujasnovid zase hlásí: Ten vedle vás se také probudí! Máte všichni myšlenku na pro-buzení a u něho to působí na protosplana malého mozku, čímž se zachvívá prodloužená mícha, myšlenka přechází na šedou kůru a nastává jejíjemné vlnění, které se zesiluje. " V dalších čtyřech minutách udal jasnovid okamžik, kdy se probudí, což se také stalo.
O ostatních uspaných, kteří byli více citliví, hlásiljasnovid, že tvrdě spí a neprobudí se, až sámje probudím, což jsem také učinil, jsa jasnovidcem bedlivě pozorován.
Po probuzeníjsem se ptal toho, o němžjasnovidec hlásil, že se mu něco zdá: " Co se ti zdálo! - Nevím, praví tento. Odpovídám: Ale víš! Vzpomínej! Jasnovidec řekl, že se pamatuješ. Načež praví: Aha, už vím - škoda že jste mě z toho probudili. Zdálo se mně, že se dva kluci dělili o pečené brambory, hádali se a právě jsem čekal, zda se kluci seperou, - vypravuje nám obšírně zažitý sen o klucích.
Stálým pozorováním prostřednictvím jasnovidců u osob bdících jsem se přesvědčil, že bdící člověk má v činnosti velký i malý mozek, šedá kůra se vlní, čeří, prodloužená mícha se zachvívá a na povrchu malého mozku jevící se jednotlivé lištny se jaksi stahují, rozvinují a nervové provazce se zachvívají: všude je činnost.
Naproti tomu z uvedeného a z mnohých set jiných pokusů s osobami uspanými seznáváme u osob spících úplnou nečinnost nervového ústředí, takže šedá kůra je v klidu, rovněž prodloužená mícha i malý mozek, a jasnovidci hlásí naprostý klid.
Jakmile však nastane v některé části sebenepatrnější činnost, schopnýjasnovid nás na ni upozorňuje a předem hlásí, co se bude dít. Taková pozorování jsou velmi zajímavá, a proto uvádím ještě jeden příklad: Pozoroval jsem jednoroční děvčátko, jež bylo nemocné. Mezi jiným jsem žádal jasnovidce, aby se podíval do esplan velkého mozku, co tam pozoruje: Řekl: ţ Nic nevidím,je to vše prázdné,jenjeden uzlík je ve větší zářivosti, pak je tam ještě něco, ale málo září. Rozkazuji mu tedy: Pověz, co má v sobě ten uzlík více zářící? Máš možnost to vycítit! Chvíli je úplné ticho, subjekt se nutí, nedýchá - až pojednou sebou trhne a praví: Vím. - Poroučím: Co víš? Mluv! - Odpovídá:
No, nestojí to ani za řeč. Kdyžje matka pleskne pro nějakou věc, ihned to matce odvede. " Překvapená matka pí R. potvrzuje, že je to pravda a že to nemůže dcerušku odnaučit.
Zde vidíme, že matka nedovedla v zárodku potlačit vrozenou pomstychtivost. Tato počínající náklonnost k pomstychtivosti se jevila jasnovidci jako ustálený uzlíček, zářící a při podráždění ještě více se rozzařující.
Jakým způsobem jasnovidec myšlenky vyciťuje - o tom později.
*

24. PROTOSPLANA

Jak jsem mnohými pokusy prostřednictvím jasnovidců zjistil, máme na povrchu malého mozku na jeho horní části v koncích nervů, které vedou od prodloužené míchy, v řetězové řádce téměř 1 cm délkyjakýsi druh obláčků. Tyto mají zvláštní vlastnost, že u nemagnetických osobjsou citlivé na změnu počasí, a hlavně večer, při přirozeném nebo umělém hypnotickém spánku jsou v činnosti a přijímají nárazy bloudivých vln elektronů jakoby telepaticky, totiž pojmy a zjevy z duševní činnosti lidí z celého světa.Tyto obláčky jsem nazval "protosplana.
Pozoroval jsem při pokusech, že u mnohých lidí jsou málo citlivé. Ti mají málo snů.
Zato u mladých citlivcůjsou ve zdravé činnosti. Mají mnoho snů a ráno vypravují,jaký měli zvláštní sen, že by sami nikdy si na

něco podobného ani nevzpomněli.
Zjistiljsem, že tato protosplanajsou přidruženou činností v podvědomí. Vědomě nemůžeme tohoto skvělého daru duše používat. Jen ve spánku v podvědomém já, v protosplanech zachycené dojmy a zjevy přivádějí duši k mimořádné činnosti.
K čemu to, když se máme ve spánku posílit? Tu mi zase připadá na mysl, žeje tojeden z darů našich prarodičů, nám dnes omezených, jimž před pádem bezpochyby vlastnost protosplan byla vědomě přirozená. Protosplana ve spánku při klidu malého mozku se jaksi probouzejí k životu. Ke své činnosti potřebnou výživu dostávají podobným způsobem jako esplana velkého mozku, totiž vypařováním živných látek v podobě zářivé energie.
Protosplana jsou téže zcela zvláštní fluidové hmoty jako esplana, co nejméně hmotné.
Zkoumejme protosplana, učinil jsem u dobrých somnambulů a citlivců při uspání mnohé pokusy, z nichž některé uvádím:
Před svědky jsem v ústraní předem řekl, co podniknu. Uspal jsem pak citlivce H. a ke kontrole také jasnovidce R. Po delší chvíli, v níž se protosplana spánkem připravila k činnosti, jsem začal silou pouhé vůle působit, útočit pouhou prudkou myšlenkou a představou na uspaného H., jak venku prší a rozpoutává se bouře.
Jasnovidec R. za chvíli konstatuje záchvěvy protosplan i prodloužené míchy a brzy potom i jemné vlnění v šedé kůře, čímž nastoupila a částečně se probudila činnost vědomého já, uměle, avšak jen v některých okrscích šedé kůry, kde nastalo uvědomění pro vědomé já, duše pomocí esplan, v nichž se zachytily dojmy mé útočné myšlenky. Ostatní okrsky zůstaly v nehybném klidu, jsouce uspány. Tím jsem vyrušil i podvědomí ze samostatné činnosti. (Blíže viz v článku Spánek přirozený.)
Živě si představuji za prudkého lijáku blesky a hřmění hromu. V tom okamžiku jsme i my viditelně pozorovali nepatrné trhnutí tělem citlivce H.
Hned potom jej náhle probouzím, aby onen čerstvý dojem zůstal neporušen ve vědomí šedé kůry, za součinnosti vrchního podvědomí, a skutečně uspaný se probouzí se slovy: " To byl liják! Vpadáme mu do řeči: " Také se blýskalo a hrom bil. Však jsem se lekl, dotvrzuje nám p. H. a diví se, že o tom také víme.
Jiný pokus: Byl jsem na návštěvě v rodině K., v nížjsou všichni dobrými citlivci. Při odchodu jsem viděl, že se sl. R. připravuje ke spánku. Cestou k domovu jsem pojal úmysl vsugerovat jí na dálku dojejích protosplan sen. Ulehljsem na lůžko a představil si živě sl. R. v silné žádosti, aby i ona mne viděla. Vysílám živou představu, jak se chumelí a spolu jdeme sáňkovat na známý kopec S. Nasedáme na společné sáňky a rozjíždíme se, rychlost se zvětšuje, takřka letíme, v cestě je nebezpečná zatáčka, už jsme v ní, zapráší se a my narážíme prudce na telegrafní tyč. Zapraští to. Zvedám se, vyhozen ze saní a pravím ulekaně slečně: Není vám nic? Děj náhle přetrhuji s násilným odmyšlením se z přítomnosti sl. R. a chci spát. Nemoha usnout, vyrušován chvilkovými úryvkovými obrazy z prožitého děje následkem chvění a rozšíření zářivých esplan, uvádím svou vůlí esplana do normálního stavu, aby jejich uzavřením se přestalo chvění a představa prožitého děje. Usínám.
Druhého dne jsem potkal sl. R. Vzpomněl jsem si na svůj pokus a navazuji rozmluvu: " Dnes jsem měl zvláštní sen. Ajá též, praví ona - o vás. To jsem zvědav. Vypravujte mi jej! Slečna se chvíli rozmýšlí, zasměje se a praví: To mohu, ale nic to nebylo. Tak poslouchejte: Ani nevím,jak to přišlo. Zdálo se mi o něčem jiném a najednou se do toho začalo chumelit. " To pravila jaksi pro sebe. Pak vypravuje dále: Aha! Tak se chumelilo a pojednoujsem vás spatřila se sáňkami a chtěljste, abychom se šli spolu vozit.

Přitom se dala do hlučného smíchu. No a dále? táži se. Ocitli jsme se na nějakém kopci, nemohu se však upamatovat, na kterém. Sedli jsme si na sportovky a vy jste kočoval a jedeme. Hahaha, zasmála se. Proč se smějete? táži se. Vy jste divně kočoval, narazili jsme na něco u cesty a hned jsme se vyklopili. Ještě že to byl sen! ulevuje si pro sebe. A co se stalo dále? nutímji k další řeči. Probudilajsem se z toho a nemohla jsem dále usnout.

Zde shledáváme, že telepatická sugesce na protosplana se až na malé podrobnosti zdařila. Nepřijala pouze mé představy určitého kopce a telegrafní tyče.

Povím jiný příklad: Uspaljsem svého dvanáctiletého chlapce B., oznámiljsem svědkům písemně na kousku papíru, že si budu přát, aby uspaný patnáctkrát za sebou vzpřímil hlavu a zase sehnul na prsa. Pokus se plně zdařil. Zde jsem musel sledováním a silnou vůlí na protosplana působit a řídit pohyb hlavy. Jakmile jsem po patnáctém sklonu hlavy přestal působit, už ani automaticky hlavu nevzpřímil.

Také u osob v přirozeném spánku, sedě na židli u jejich lože,jsem vysíláním pouhých myšlenek dojejich protosplan mnohé pokusy se zdarem činil. Přivedl jsem je i k rozmluvě, též k povstání z postele a opětnému ulehnutí. Odpovědi na mé vyslané myšlenky se dařily na 40-50%. Zbytek býval zabarven pestrými představami.

Zde se nám také vysvětlí, proč některé z živých snů se nám splní. Na důkaz uvádím jeden z mnoha případů:

Pí. M. z Olešnice u Červeného Kostelce měla svého manžela v první světové válce. Dopisnice od něho docházely z bojiště a členové rodiny neměli žádnou naději, že by otec mohl přijít na dovolenou.

V jisté noci ke třetí hodině ráno se náhle čtrnáctiletý syn A. posadil na loži a hlasitě na matku volal: Maminko, maminko, vstávejte, tatínek jde domů, uvařte mu kávu, já jej dobře vidím - celý se třese zimou a má hlad - za dvě hodiny už přijde!

Pí. M., mající lehký spánek, při prvním slově "maminko se probudila a poněvadž měla za to, že chlapci se něco zdá, poručila mu: Lehni si a spi!

Ale výkřik chlapcův jí už nedal spát. V myšlenkách na manžela uslyšela k svému překvapení za dvě hodiny zabušení na rám okna. Hned se vzchopila s myšlenkou, že snad hoch měl přece pravdu. Rozrušena šla otevřít a jejím zrakům objevila se postava ve stejnokroji, v níž poznala svého muže.

První otázkou její bylo: Odkud přijíždíš v tuto dobu, když žádný vlak nejede? Muž odpovídá: Jdu z Náchoda pěšky, jsem zkřehlý zimou a mám hlad. Nemáš něco teplého k jídlu?

Pí. M. vypravuje muži, co se chlapci zdálo a otec potvrzuje, že na něj právě myslel, když vycházel z města, a též, jestli něco teplého budou mít. Z Náchoda do Olešnice je devět kilometrů.

Uvedené skutečnosti nám dokazují, že při spánku, ať umělém či přirozeném, je duše uváděna v činnost z místa protosplan, ve kterém se zachycují výjevy a dojmy cizích duševních bytostí mimo naší vůli.

Činnost protosplan se dá ještě jinak dokázat:

Uspěme více citlivých osob, jako jsem já činíval. Předem se smluvme s osobou, která je magnetická (magnetizérem), že, až uvedu uspané citlivce do nálady tak, aby se vespolek bavili, má nepozorovaně zezadu pomocí vztažených rukou směrem k malému mozku svým magnetismem na některého uspaného působit.

Spatříme, žejakmile tak učiní, změní sejeho dosavadní nálada. Znenadání obyčejně větří nějaké nebezpečí. Jeho obličej se stáhne a prozrazuje strach z hrozícího nebezpečí.

Přestane-li magnetizér zmíněným způsobem působit, vyjasní se

tvář uspaného a zapuzená klidná nálada se vrací, což můžeme postupně zkusit i na ostatních citlivcích. I silnějším magnetem, přiblíženým směrem k malému mozku, můžeme podobný zjev částečně vyvolat, nikoliv v tak velkém rozsahu jako magnetizér.

Podobný zjev můžeme pozorovat hlavně u zvířat při nastávajícím výbuchu sopek, zemětřesení, bouřích atd. Jak vyciťují blížící se nebezpečí, což se u nich jeví zvýšenou podrážděností, nepokojem, snaží se uniknout do míst bezpečnějších, jak říkáme z vrozeného pudu.

Silná změna hmoty působí dráždivě na podobná protosplana zvířat.

Zvířata, žijící přímo v přírodě, si uchovalajako velmi eitliví tvorové svoje pudy. Člověk však většinou ztratil svoje instinkty, zapomněl svoji schopnost číst v přírodě. Zaměnil je s rozumem ducha. Jen lidé senzitivní, ovšem přitom zdravých silných nervů mají zřídkaještě tyto vlastnosti. Vcelku člověk ztratil své původní pudové smysly, neopírá se již o přírodu, nýbrž o kulturu, civilizaci.

Každý pohled do nadhmotných prapříčin je pro něho pouhou párou a dýmem. To, co bylo kdysi všeobecnou vlastností a schopnostmi lidského pokolení, je dnes žalostným majetkem několika jedinců. A tak jako člověk ztratil tyto duševní síly, tak přišel též o tělesné síly, neboť mnoho zdatností zakrnělo a zmizelo.

Člověk nezadržitelně degeneruje v mnoha směrech a zhoršuje svůj biologický stav. Zařízení a zbraně,jimižjej příroda vyzbrojila, čich, oko, ucho, chrup, nehty, vlasy, svaly, stále více a více se v člověku otupují a mizí.

Na citlivce slabých nervů působí přírodní změny rušivě, což se jeví třesavkou, strachem před něčím hrozným, únavou apod.

Nízký stav tlakoměru, ukazující na změnu počasí ve vlhké, v mlhy a deště, dusno, teplý jižní vítr, sluneční skvrny, rychlé převraty z počasí drsného v teplé, v ochlazení - to vše snášejí lidé citliví, nemocní, těžkomyslní či jinak duševně choří velmi těžko. Pociťují stísněnost, bolení hlavy, nevolnost a podrážděnost. Proč? Poněvadž v lidském organismu je citlivé psychofyzické centrum pro počasí. Jsou to částečně protosplana, a hlavně citlivý fluid oduší, kterýje více nebo méně obnažen z nedostatku magnetismu a tím je nervová soustava přecitlivělá.

Tato protosplana a oduší reagují na výkyvy tlaku vzduchu, na tření zemských plynů, při klesajícím tlaku na elektrické podráždění, jež přechází z ovzduší, především však na podráždění ionizačních vzdušných poměrů.'Toto citlivé centrum zaznamenává všechny poruchy o den dříve, nežje může zachytit meteorologický přístroj. Tato citlivost je u některých jedinců tak vyvinuta, že cítí nastávající poruchy, jež se odehrávají na vzdálenost několika set kilometrů, přestože na místě pobytu citlivců se neprojeví.

V těchto dnech není dobře provádět nebezpečné operace, aby se nezvýšila úmrtí těchto citlivých pacientů. Duševně chorým je nutno věnovat zvýšenou péči uklidňujícími prostředky a povzbuzovat je sugescemi, neboť jsou zvýšeně podrážděni, trpí dušností, nevolnostmi, křečemi a duševní uvědomění sejim snižuje až k nejnižším mírám.

U přecitlivělých osob všechna lidská tvůrčí síla a výkonnost velmi znatelně klesá, a proto se varujeme při změnách počasí svěřovat svůj život citlivcům při jízdách auty, letadly apod.

Že magnetismus činí člověka odolným a uzavírá fluid oduší, o tom jsem se přesvědčil z následujícího:

Zprvujsem si při veškerých pokusech vybíral subjekty zavíráním rukou občanstva, shromážděného v sále, dáním sugesce. Od tohoto způsobu jsem upustil, když jasnovidný subjekt Křeček mne ve

spánku upozornil, že sám mi najde citlivce a pošle na jeviště. s podotknutím, že vidí a rozlišuje dobře vyvinutá protosplana, kdo má oduší magnetismem uzavřené a kdo má oduší obnažené. Od té dobyjsem s velkým zdarem činil pokusy se všemi, které mi subjekt K. předem označil a poslal na jeviště, neboť tito lidé byli velmi citliví ať ze strany telepatie přenosem pouhých myšlenek, nebo vyřknutým slovem.

Také při vědomí můžeme telepaticky působit na jinou osobu. Výsledek pokusů je ovšem obtížnější. V tomto případě se dojmy nepřijímají v protosplanech, neboť tatojsou při vědomí negativní, neschopna. Vyslaná myšlenka působí tu dráždivě na celé tělo, na nejjemnější nervové sítě, pomocí záchvěvů vln, elektronů. Poněvadž duše je v těle všude i v každé jednotlivé buňce celá přítomna, přechází dojem až k jejímu centru v šedou kůru, kde nastane uvědomění něčeho nepředvídaného, často i se vzbuzenou obrazotvorností. Známe dosti případů z denních zpráv, že otec, matka, syn vytušili nebezpečí ve stejnou dobu, kdy milou osobu, třeba v dálce dlící, zasáhlo. Zde můžeme hledat též vinu v uvolněném fluidu oduší.

Mohu-li sám jiné osobě vnutit svou myšlenku, která přejde buď z protosplan, nebo z některé buňky až k centru duše takže ji přijme za svou, proč by nemohl týmž způsobem působit duch dobrý či zlý, jak jsou o tom zmínky v Písmu svatém? Zde nejsem nikterak při svém bádání v rozporu s učením církve.

Při sepisování 44. článku jsem zažil v živém snu několik zajímavých útoků, namířených proti záchraně lidských duší. V jednom z nich jsem pozoroval, že večer před mým domem a zahradou se prochází cizí muž, v zahradě poškozuje stromy a keře a přitom mně laje a klne. Vidím tu zřejmou snahu, že se chce se mnou utkat a jak přicházím blíže, poznávám v muži ďábelské, nepřátelské rysy zlého ducha. Vida, že je poznán, rozlítí se a vrhne na mne v utkání, během něhož sám tvrdě zápasím. Jsemjiž takřka poražen, když tu u mne stane světlá postava muže a podává mi kyj, jehož máchnutím srážím svého protivníka k zemi. Stavím se na jeho zhroucené tělo a vítězně odcházím do svého bytu, v duchu děkuje Bohu za vyváznutí.

Vtom se místnost rozsvětlí a v ní se vznáší pachole krásné představy. Již vztahuji po něm ruce, ale problesklá myšlenka o novém pokušení nutí mne vzít do ruky na stolku ležící růženec a podat jej pacholeti. V tom okamžiku bledne ve svémjasu, černá a cítím se býtjím uchopen a vynesen do vzdušného prostoru, odtud mrštěn, k zemi zpět dopadaje, volám ku pomoci světlý zjev muže z prvního zápasu.

V tomto okamžiku jsem byl probuzen svými domácími, kteří můj neklid a vzrušení s obavou po celou dobu snu pozorovali a marně se snažili mne z něho probudit.

Na vysvětlenou uvádím, že bytost netělesná, tedy duch, nemůže působit přímo na duši, nýbrž prostřednictvím oduší, protosplan nebo šedé kůry, pokud duše žije ve spojení s tělem.

Jelikož duše je, jak jsem se zmínil, v každé jednotlivé buňce v kterékoli části těla celá, prostřednictvím fluidu oduší mohu působit svou vůlí na kteroukoliv část těla tak, že vykoná, co si budu přát. Tento výkon vyžaduje silné napětí a u citlivce se daří znamenitě. Činil jsem v tomto směru ve společnosti pokusy. Vyhlédljsem si schopnou osobu, uvědomil některé přítomné, žeji na dálku uspím. Pokus se nejlépe daří, je-li osoba v duševním klidu, nebaví-li se. Mnohé zdařilé pokusy toho druhu uvedu v článku Síla vůle a její moc.

*

 # 25. MAGNETISMUS

Tělesný, vitální magnetismusje výbojná síla, která prýští

zjediného prazdroje jako elektřina, zemský magnetismus, světlo, teplo apod.

Rozumějme: Všechny přírodní síly vycházejí zjediné prasíly; je to kmitavý pohyb nepatrných hmotných částeček, atomů, tj. vibrace atomů. Tyto částice atomů jsou vymrštěné úlomky od elektronů, pozitronů, neutronů, protonů, fotonů a rozpadlé částice - pyrotony. Kmitají v prostoru a působí do dálky. Elektřina, magnetismus, světlo a teplo jsou různými formami této prasíly.

Tolik popíraný tělesný magnetismus je již dnes vědou uznán a fakty potvrzen.

Poněvadžjsem se při svých pokusech stále setkával s touto hybnou zprostředkující životní sílou, byl jsem nucen její vlastnosti zkoumat a pozorovat.

Každý tvor, člověk i zvíře i hmota, má svůj magnetismus. Některý člověk jej má více, jiný méně; podle toho se může více nebo méně činně uplatnit. Centrem pro tvorbu magnetické energie je mícha.

Od množství magnetismu závisí tělesná síla a vytrvalost každého tvora (člověka). Zde záleží na našich nervech a právě ony jsou tímto fluidem prosyceny. Poněvadž každá jednotlivá buňka je s nervovou pletení spojena, můžeme říci, že celé tělo je jím prostoupeno.

Tělesný magnetismusje ve své podstatě odlišný od magnetismu hmoty (zemského), neboť tento posledníje pro neživou hmotu v podstatějakýmsijejím slučovatelem, dočasným udržovatelem, aby se hmota ve své podstatě nerozpadla.

U živých bytostíje takovým slučovatelem zcela odlišný fluid (dušefluid - oduši), púsobící, aby se tělo nerozpadlo; duše pak již sama skrze sebe tělo oživuje. Po odloučení duše od těla můžeme balzámováním zabránit na dlouhou dobu rozpadnutí protoplazmy, čímž současně uměle ve hmotě těla zadržujeme rozpad jádra od jednotlivých buněk s vyprchávání dušefluidu.

Od dušefluidu odlišný magnetismus u živých bytostí je činitelem hybné síly ústrojného organismu. Máme-li ho dostatek, cítíme se silnými, při nedostatku slabými. Přepínáme-li se, ochabneme, neboť magnetismus se vyčerpává právě tak jako elektřina v baterii kapesní elektrické svítilny. Čerstvě nabitá svítí v plné síle, ale její svítivost se zeslabuje stálým svícením snad úplně, až se elektřina v baterii vyčerpá. Nevyčerpá se snad úplně, ale nemá pak již schopnost vlákno v žárovce rozžhavit. Podobně lidské tělo se ve svém magnetismu nevyčerpá úplně; zbylá část není však již schopna uvést tělo do plné činnosti, jako vybitá baterie nedá silné světlo. Musíme čekat, až nabudeme nových sil, tj. musí nastat nové nabití magnetickým fluidem v nervech.

Magnetismus získáváme hlubokým vdechováním vzduchu, neboť je v něm i v celém vesmírovém prostoru obsažen, při rozpadávání, proměně a výměně molekul protoplazmy ve všech buňkách a štěpením atomů a molekul z potravinových látek v zažívacím ústrojí. (Rostlinná potrava je bohatá na tuto životní sílu magnetismu.) Zdravý člověk má čilejší krevní oběh a tím rychlejší výměnu látek, tudíž získává a podržuje více magnetismu.

Tělesně nemocný trpí pomalým krevním oběhem, špatnou výměnou látek a mnohdy poruchou zažívacího traktu, takže získává magnetismu málo, chřadne ajejeho nedostatkem méně odolný vůči náporu nemoci.

Úplně zdravý jedinec má dostatečné množství magnetismu, méně či více, podle tělesné zdatnosti. Tvoří mu kolem těla zářící krunýř o síle pěti až šedesáti centimetrů.

Jednotlivci, kteří spotřebují svůj magnetismus pro sebe a o nichž říkám, žejsou nemagnetičtí od přírody (narodili se tak), mají malou schopnost v organismu magnetismus získávat,

postrádajíjej a tím, že jejich citlivé oduší je zcela nebo méně obnaženo, nemají ho dostatečné množství k uzavření oduší. Jsou dobrými somnambuly pro pokusy.

Ti jednotlivci, kteří mají magnetismu nadbytek, mohou jej poskytovat magnetizováním nemocným a tak přispívat k jejich rychlejšímu tělesnému i duševnímu uzdravení.

Magnetismus získáváme rozpadem, proměnou atomů protoplazmy a též se stále čerpá a doplňuje lučebním pochodem z požité stravy a přechází s životními látkami do krve. Je pak v krvi obsažen, přitom se stále mění, přetváří, zdokonaluje ve své podstatě a stává se teprve způsobilým pro naše nervstvo při napájení buněk, hlavně ve spánku.

Nemysleme, že při tělesné námaze se tělo stejnoměrně zbavuje magnetického fluidu. Jen ta část těla trpí, která je v činnosti, proto mohou bez velké námahy pracovat ještě jinými částmi těla.

Pracujeme-li např. rukama, pociťujeme po delší době únavu v celé oblasti hybných nervů rukou. To je znamením, že v oněch znavených a bolestivých místechje magnetický fluid poměrně vyčerpán. Ovšem že se zde zároveň vyčerpávají buňky ve své protoplazmě. Ale vědomá únava vězí hlavně v nedostatku magnetického fluidu, kterýje tím rezervním potenciálem k posilování a doplňování vyčerpaných atomů buněčného těla.

*

 # 26. NEDOSTATEK MAGNETICKÉHO FLUIDU - CITLIVOSTI

Velice zajímavéje pozorovat osoby nedostatečně magnetické, tj. osoby, jimž se toho fluidu nedostává a tímto nedostatkem stále trpí. Pozorováním jsem zjistil, že až 40% lidí je postiženo touto nervovou podvýživou z nedostatku magnetismu. Lidé toho druhu jsou vesměs citliví. Osoby magnetické, tj. osoby, které mají přebytek magnetismu, ažjim navenek vyzařuje, tímto přebytkem pomocí vůle dovedou disponovat, mohou takové citlivce ovládat, a to 15% z nich úplně.

Ani nezasvěcencům není těžko tyto citlivce nalézt. Zpravidla si naří'kají na neurózu, na bolení hlavy. Větší společnosti nemilují, spíše samotu, trpí únavou a střídavou náladou, neklidně spí a v noci mluví ze sna, občasně, jsou-li něčím vzrušeni, zdají se býti dosti energickými, vzplanou rychle, vše to však trvá jenom chvilku, načežjejich skleslost a ochablost tím více vynikne. To se stává rychlým vybitím magnetismu.

Zde ovšem nemluvím o osobách, u nichž se v soustavě nervové dají dokázat organické změny (poruchy) a u nichž se také s podobnými úkazy shledáváme. Míním zde ty osoby, ježjsou beze všech organických vad a změn, u nichž nějaký materiální podklad nelze dokázat.

Z těchto jinak zdravých osob, jež podobnými příznaky trpí, můžeme ještě vybrat jistý druh osob, kteréjsou velice a lehce vznětlivé, při sebemenším dojmu se rozdráždí. Ty nazýváme v plném slova smyslu citlivci. Jsou nejméně magnetičtí, u nich magnetismus vůbec ani silou vůle navenek do prostoru nevyzařuje, aby se dal v naprosté tmě jinými citlivci (bez uspání, při plném vědomí těchto) konstatovat.

Citlivci, jejichž soustava nervová z nedostatku magnetismu je skutečně nadmíru citlivá, nemohou sebe takřka ovládat. Postoupí-li jim pravý magnetizér část svého přebytku magnetismu (přenesením magnetickými tahy), seznáme u nich pravý opakjejich povah. Jednotlivé buňky nervové u citlivců takřka dychtí po cizím magnetismu, sají jej do sebe a tím celá soustava nervová rychle sílí, duch se vzpruží, oživne. Zdeje právě zajímavé pozorovat,jak takové osoby nevědí, co mají honem činit, nejčastěji zpívají, tančí, chtějí své zapadlé ideály uskutečnit, jinoši obyčejně

zbujní a mají chuť se rvát a vyzývají vás k tomu. Odejme-lijim magnetizér zpátečními tahy magnetismus, přenesený pomocí vůle, sklesnou citlivci náhle do původního stavu a nemohou pochopit, jak se mohlo stát, že do předešlého stavu náhle upadli. Panu B. jsem musel přenesený magnetický fluid odejmout předčasně za několik hodin, panu K. rovněž tak, neboť tento cizí fluid zužitkovali proti svým druhům, s nimiž se z nenadálé bujnosti rvali.

Totéž ovšem dokáže také hypnotizér pouhou sugescí, ale s tímto rozdílem:

Hypnolog slovem (třeba i telepaticky) poručí citlivci: "Jsi ode dneška zdravý, silný a vytrvalý! Přijal-li citlivec tuto sugesci víckrát opakovanou, nasadil mu v esplana proti jeho vůli novou myšlenku, tzv. trauma. Tato se ihned jeví navenek mimořádně zvýšenou silou a houževnatou povahou. Bude-li citlivec chtít s druhy zápasit, po chvíli náhle sklesne. počne se chvět, ač chuť k potýkání zůstává dále, nemůže se však tělesně vzchopit. Ať nyní hypnolog znova poručí svou sugescí. Sezná, že citlivec se vzchopí jen částečně, načež tím více ochabne. Bude-li hypnolog chtít dokázat, že s tím magnetismus nemá co činit, že magnetické tahy jsou magnetizérovi v takovém případě jen pomůckou k oživení vůle, jež telepaticky se sama přenáší (jak mně při vědeckém zkoumání bylo namítáno), tedy ať svoji sugesci obnoví. Citlivec se bude tělesně napínat, ale bez výsledku a síly. Zbaví§li jej pak hypnolog sugesce, sezná, že citlivec zůstává tělesně nadobro ochablým a to po více hodin, dokud nového magnetismu ze své krve nenabude.

Jinakje tomu v takovém pokusu, činí-lijej dobrý magnetizér, který si bude počínat takto: Zmagnetizuje citlivce asi dvaceti magnetickými tahy, slovem uvede jej v zápas. Sezná-li, že už citlivci síla dochází, znova jej zmagnetizuje.

Citlivec bude zápasit dále v plné síle, což se může opakovat. Vědec hypnolog se nedočká, jak očekává, ochabnutí sil u citlivce. Po vyměřeném čase zápasu jej zmagnetizuje magnetizér ještě a nejdéle za půl hodiny při sebevětším úbytku sil zápasem bude zcela zdráv a při síle. Zde je patrné, že existuje jakási hmotná energie, výbojná síla, jež se dá přenášet na osoby, které ji postrádají, o čemž se přesvědčíme ještě později v mnohých pokusech.

Naše nervy jsou dobrými vodiči tohoto fluidu ke každé jednotlivé buňce, takže celý náš organismus jejím prosycen. Je-li ho nedostatek, upadá veškerá životní činnost, nervy samy o sobě jsou pak nemožny duševním požadavkům dostát a musí k tomu nabýt vlastní nebo cizí fluidové energie. Je tomu asi tak jako u sítě elektrického vedení, jež nám není nic platna bez napětí elektrického proudu. Dráty elektrického vedení i provazce nervové vidíme, avšak elektřinu a tělesný magnetismus nevidíme, nýbrž poznáváme je pouze z účinků a z těchto zase jejich vlastnosti.

*

 # 27. VLASTNOSTI TĚLESNÉHO MAGNETISMU

Tělesný magnetismus podržuje svoji původní vlastnost dvou pólů. Na celé levé straně tělaje kladný, na pravé straně těla záporný. Nejmocněji, svádíme-li jej silou své vůle, vyzařuje z prstů rukou a nohou.

U zdravého člověka, který se živí přirozenou stravou, ne masitou, září z levé ruky barvou světle žlutavou, z pravé ruky blankytně namodralou. Sloučenině obého magnetismu říkáme bílý fluid". Naproti tomu u člověka, který se živí více stravou masitou, vyzařuje z levé ruky žlutočerveně, z pravé modrofialově (což vše pozoruje jen malý počet citlivců.)

První druh je léčivý, druhý škodlivý.

Lidský magnetismus, jenž svítí, září, je možné přesně zkoumat a sledovat pomocí citlivců před svědky:

Jdeme k pokusu do tmavého sklepa. Silou vůle působím, aby z mého těla stejnoměrně vyzařoval magnetismus. Citlivci, zvláště p.K., konstatují, jak se kolem mne tvoří více a více světelná zář, sklep se osvětluje tak, že vidí přesně i druhé osoby, věci ve sklepě, mohou udat různé podrobnosti, spočítat knoflíky, udat úpravu šatstva jednotlivců, určit, kolik je hodin, sledovat veškeré posunky obličeje, pohyby těla atd.

Natáhnu ruce a soustředím magnetický proud, aby narážel na protější stěnu. Citlivci hlásí, že vidí tak dobře, že by mohli takřka číst, a skutečně p. K. čte napsané hlásky L. K. A. při plném vědomí, druzí rozpoznávají věci položené na zem.

Podotýkám, že je třeba velké dispozice magnetizérovy, aby dobří citlivci při svitu magnetismu mohli číst hlásky, neboť jen tehdy, když jsem se cítil silným, jaksi magnetismem nabitým, se to dařilo; ostatní se daří lehce.

Vezmu jednoho z přítomných svědků, dám své ruce vzad a působím svou vůlí aby za mnou při chůzi zůstávala svítivá magnetická linka, jež vychází z mého těla skrze ploše sepjaté nebo natažené ruce. Při chůzi dělám různé okliky a zastávky, což svědek mne provázející si dobře pamatuje. Přestanu působit a jiným směrem se vrátím k ostatním.

Nyní vyzvu citlivce, aby vedl celou společnost po zářivé lince, sám se nezúčastním, nýbrž onen svědek, který mne doprovázel, jde se společností, aby mohl potvrdit, že citlivec jde správně. Vyjdou - za chvíli se vrátí a hlásí mi, kudy je citlivec vedl a sám šel, jakými oklikami a se kterými zastávkami. Vše se shodovalo. Na dotaz, jak poznal zastávku, praví citlivec, že v témž místě byl magnetismus zhuštěn.

Poznáváme, že magnetismusje zhuštěnina hmotná, která zůstává v témže místě, kdejsme ji svou vůlí zanechali.

Proveďme jiný pokus: Dva hypnologové vezmou každý svého nejlepšího somnambula. Každý subjekt musí být vyspělý, aby upadl do čtvrtého stupně náměsíčního spánku. Oba hypnologové se smluví navzájem, že v určitou hodinu každý zvlášť ve svém bytě svého citlivce uspí. Když se tak stane, jeden z hypnologů (zároveň jsa magnetizér) silou vúle učiní rukama magnetický tah kolem hlavy uspaného citlivce a táhne zářivou magnetickou linku až do bytu druhého, k druhému somnambulovi, a tam zase rázným utrhnutím kolem hlavyjeho linku ukončí. Nyní sejiným směrem ke svému subjektu vrátí. Potom oba hypnologové uvedou své subjekty do činnosti tak, že je upozorní na magnetické spojení fluidové linky, až ji zpozorují. Zkušený subjekt ostatně již sám hlásí fluidové spojení.

Nyní poručí oba hypnotizéři svým subjektům, aby vypovídali jen to, co dojde k jejich vědomí prostřednictvím té linky jakýmsi nárazem. Vzdálenost nerozhoduje.

První hypnolog rozkáže svému subjektu, aby telefonoval druhému subjektu: Jak se Vám daří? Subjekt tedy pomalu vyslovuje: Jakse Vám daří? Druhý subjekt náraz myšlenky přijme a sám již hlasitě pronáší: Jak - se vám - daří? To slyší druhý hypnolog a dává stejným způsobem odpověď prvnímu: Velice dobře! Kam zítra pojedete? Jeho slovy hypnologové myšlenky pronášejí, týmiž slovy je subjekti sobě navzájem sdělují. Tak se mohou oba od sebe vzdálení hypnologové bavit a může to jít jako strojem. Je-li citlivec vyspělý, vydrží býti v pozoru asi tři čtvrtě hodiny.

Co subjekt promluví nebo si jen pomyslí z rozkazu hypnologa, přenáší se magnetickou linkou na druhého subjekta, který nehlásí nic jiného, než co dojde na protosplana jeho malého mozku a z tohoto na šedou substanci velkého mozku. Vycvičí-li se k tomu

subjekt, jde to velice lehce.

Poznávám zde, že magnetický fluid je i dobrým vodičem našich myšlenek a rozkazů.

Magnetismus lze ještě dokázat jinak. Vezměme kousek čerstvého masa, magnetisujme je denně 3-4krátţ avšak pouze jednou rukou, aby nenastalo vzájemné vybití magnetismu. Seznáme, že maso bude zahnívat jenom zespodu a zevnitř, povrch bude pouze vadnout, sesychat se. To je důkazem, že magnetismus existuje a brání rozkladu buněk.

Jasnovidci praví při pozorování, že silou vůle se magnetismus uvolňuje, vyprchává z protoplazmy nervových buněk a působí teple, sloučí-li se s kyslíkem a vodíkem, totiž vodou.

Na vzduchu se magnetismusjeví svítivě, protože se slučuje s kyslíkem a vodíkovými výpary, ve vzduchu obsaženými, čímž se oku citlivce stává viditelným. Že magnetismus září a svítí, je námjiž známo a každý se o tom může přesvědčit. Vezměme neporušenou slabou 3Watty až 5Wattů nebo 10 Wattů žárovku a prsty a dlaní ruky pravé rychlými, přerušovanými dotyky lehce přejíždějme skleněný povrch. Po několika tazích se nám začne žárovka rozsvěcovat i s vláknem bělomodravým světlem. Toto magnetické světlo jsou radioaktivní částice, uvolňujíce se z rozpadávajících se atomů protoplazmy (molekul) buněk, které žárovka přijímá a jejichž kupením se rozsvěcuje. Rozsvícení se podaří každému druhému nebo třetímu, někomu více jinému méně, odle toho, jsme-li či nejsme-li magnetičtí. Při dostatečném zásobení magnetismem se nám podaří cvičením rozsvítit žárovku 25-50-100 i vícewatovou. Bude-li mít žárovka vlákna porušená, bude svítit pouze její povrch.

Věda by ráda měla nějaký magnetometr, přístroj k měření magnetismu, aby hlouběji mohla vniknout dojeho tajů, přístroj, který by každému byl přístupný, jenž by účinky magnetismu vyměřoval a ukazoval. Příčina, proč takový magnetometr dosud nebyl vynalezen, spočívá hlavně ve vlastnostech magnetismu samého. Pochybuji velice, že takový magnetometr bude vynalezen.

Jsou sice některé přístroje, kterými lzejsoucnost magnetismu zjistit, ale výše jmenovaným žádoucím přáním a potřebám dokonale nevyhovují.

Sluší zvláštějmenovat přístroj Grookesův, Geisslerův Rutterův, Baranducův, Joisův, Collonguesův, Lafontainův, Boiracův, zvláště pozoruhodný přístroj Poyfontainův atd.

Takový neklamný magnetometr však vlastnějiž máme ajejím naše tělo. Ve společnosti natáhnu ruce a silou své vůle působím magnetickým proudem na všechny osoby. Osoby, které nejsou magnetické nebo trpí nedostatkem magnetismu, pocítí jakousi příjemnou únavu, jiné nevolnost, slabé chvění celého těla.

Ty, které pociťovaly účinky nejvíce, zavolám k sobě. Vyberu si některého z nich a položím svou levou ruku najeho hlavu do týla (nikoliv na vlasy, ježjsou špatným vodičem). Pravou ruku mu položím na obnaženou krajinu žaludeční, na místo, kde je - nám již známá - pleteň sluneční. Silou vůle počnu působit, aby můj magnetismus prostupoval jeho tělo. Nastane krátké magnetické spojení a proud prochází středem malého mozku, prodloužené míchy, samé míchy až k sluneční pleteni, znenáhla nastane chvění dotyčného nervového ústrojí, které se rozšíří ajeví třesením celého těla, ba i vrhnutím, bolením hlavy, únavou, spaním, strachem, husí kůží a podobnými příznaky. Příznaky ty se objeví u osob, jež mají veliký nedostatek vlastního magnetismu. Takovým způsobem hledáme citlivce. Zde mohou působit svou vůlí, aby se magnetismus v nervovém ústrojí citlivce vzájemně vybíjel, což na něho účinněji působí.

Toť nejlepší magnetometr a důkaz, že magnetismus existuje.

Pravil jsem, že magnetismus je zhuštěnina, fizická hmota, a dá se naší vůlí regulovat. Můžeme jej ještě jiným způsobem zjistit a jaksi změřit:

Vezměme osobu co nejméně magnetickou. Zvažmeji přesně na decimální váze. Zvažme i magnetizéra a váhy si poznamenejme. Nyní se magnetizuje tělo nemagnetické osoby, která bylajiž k tomu účelu zcela lehce oblečena do šatů buď bavlněných, nebo přízových (vlněné šaty to být nesmí, jsou špatnými vodiči.) Magnetické tahy činí magnetizér 2 až 3 hodiny, se stálým soustředěním a působením vůle se správnými kruhy a rázovitým utrhováním u nohou. Když je magnetizér již vysílen, ustane. Nyní se zváží obě osoby. Překvapí nás, že magnetizér pozbyl na váze až 12 dkg, v řídkých případech i 20 dkg, táž váha bez několika dkg magnetizovanému přibyla. Toť velký doklad existence zhuštěného magnetismu.

Po tomto zjištění vezměme jinou magnetickou osobu a magnetizovaná osoba ať jí položí levou ruku do týla, pravou na obnaženou krajinu žaludeční. Nastane rychlé vybíjení naneseného magnetismu z magnetizované osoby v nervovém ústrojí druhého citlivce. Ten se bude třást, naskočí mu z toho husí kůže a některý to ani nesnese.

Toto je velice zajímavý úkaz, že magnetizovaná osoba nanesený cizí magnetismus neudrží a že jí jej podobná nemagnetická osoba odebere, ale rovněž jej pro sebe nepodrží. Děje se tak jen v případě, prochází-li magnetismus středem krátkého nervového spojení. Vysvětluji to slabostí vůle citlivců. Není radno mnoho takových pokusů činit.

Později nám může magnetismus samočinně ucházet, aniž bychom jej mohli svou vůlí zadržet.

Tělesný magnetismus se rád vybíjí s elektřinou, neboť oboje není nic jiného než v podstatě přeměněná pralátka, která prýští zjediného prazdroje vesmíru. Poněvadž obě sílyjsou ze své působnosti přetvořeny, nesnesou se navzájem, sblížením se vybíjejí a přitom přeměňují ve svou původnost. Aby se o tom přesvědčil, ať jde magnetizér do strojírny, kde řemen na řemenici rychle obíhá. Přiblíží-li se magnetizér oběma rukama k řemenu s myšlenkou, aby magnetismus vyprchával, ucítí jemné pleskání v koncích prstů a později brnění, jakési jejich dřevěnění. Stává se, že blesk usmrtí člena společnosti, aniž by druhé poranil, kdyby se i vzájemně udrželi za ruce. Zabitý byla osoba nemagnetická, tací jsou dobrými vodiči a nosiči zemské elektřiny, v níž se hromadí kladná elektřina. Do osoby magnetické blesk uhodit nemůže. Záleží, jak magnetičtí jsme, podle toho blesk popálí, poraní nebo docela usmrtí.

Zajímavé zjištění existence magnetismu jsem činil u sedmi až desetiměsíčních dítek tím, že jsem je v kteroukoliv dobu na přání uspal. Svědky byli p. Fr. Svatůněk, Hruška, Frant. Střihavka aj.

V tomto případě nemůže nikdo říci, že dítko usnulo hypnózou, neboť ta nemá nad dítětem moc. Sugesci nerozumí. Telepatický přenos nemůže ve svém tílku uplatnit, neboť nelze u nevyvinutého dítka telepatickou cestou ani zvednout ruku, otevřít oči apod. Je tedy zřejmé, že prosycení tělíčka cizím fluidem znaví dítko ve 4 až 10 minutách. Podléhá příjemné únavě usnutím.

U některých dítek se nedostavil spánek v uvedenou dobu a trvalo až 20 minut, než podlehlo. To bylo vinou dosti silného magnetismu dítka, jejžjsem musel dříve vybitím zničit, aby dítko mohlo můj přijmout.

Uvedu jiný zajímavý pokus a důkaz:

Vyberu si dva největší citlivce (nemagnetické) známým způsobem, totiž přiložením rukou na šíji a sluneční pleteň. Vybraným citlivcům odstraním vlněný šat (bez kterého se dnešní lidstvo nemůže obejít) a jednoho z nich posadím na židli, magnetizuji ho

po celém těle, až usne.
Tímto způsobem je marné slovem uspaného probouzet, a i když z místnosti odejdu, nikomu se to nepodaří.
Uspaného však zcela lehce probudí druhá vybraná nemagnetická osoba tím, že se postaví těsně k uspanému s myšlenkou, aby nanesený magnetismus z uspaného přenesl na ni.
Bylo mi často namítáno, že probouzím sám pomocí telepatie. Vzdálím se tedy na hodinu od uspaného z místnosti. Nyní ať v kterýkoliv čas se nemagnetická osoba k uspané přiblíží. V tu chvíli nastane probuzení. Já pak, jsa vzdálen, nemohu vědět, v kterou dobu bych měl telepaticky působit.
Při přechodu magnetismu pozorujeme na bdící osobě, jak se počíná pozvolna třást na celém těle a uspaná se v témž čase znenáhla probouzí. Je tojasný důkaz ojsoucnosti a přenosu magnetismu. Hypnotizér by mohl namítnout, že totéž provede bez magnetismu, v nějž prostě nevěří. Ať se o to pokusí, ale já ze získané praxe pravím: Uspí-li jej pomocí hypnózy bez veškerých tahů magnetických a postaví-li těsně k uspanému druhého, bdícího, nemagnetického citlivce, bude první klidně spát dále; i kdyby u něho stál celý den, neprobudí ho. Musí tak učinit jen hypnolog, který ho uspal.
Ukázalo se, že magnetismus proudí jako elektřina.
Čím méně je osoba magnetická, tím více cizího magnetismu do sebe vstřebává, zvláště je-li si toho vědoma a pomáhá-li si vůlí. Pro takové osobyje tojen zdravé. Mohou se tedy osoby potřebující magnetismus u osob dost magnetických a jim sympatických přiživit, posílit.
Sbližování osob nemagnetických s magnetickými se stává v životě často nevědomky. Nemagnetické osoby lnou k osobám magnetickým, u kterých se cítí spokojeny, na duchu posíleny a nevědí, proč je to k nim táhne. A může to být i na úkor zdraví dotyčné magnetické osoby a možno i takové osobě přivodit nemoc i smrt.
Sám při stálých pokusech vydávám mnoho magnetismu. Chtěje ho zase nabýt, využiji této známé příležitosti u osob, o kterých víme, že jsou přes míru magnetické a magnetismus jim samočinně uniká. Pouhou zesílenou myšlenkou chci, abych jej do těla přijal, čímž se posiluji.
*

28. MAGNETICKÁ CHOROBA

Jsouještějiné osoby, kterým magnetismus uniká samočinně do prostoru, a v tom spočívájejich magnetická choroba. Tyto osoby se cítí slabými, citlivými, někdy sejim těžce dýchá.jejich myšlenkyjsou tupé, nohy a ruce těžké, pociťují bolesti v zádech, zvláště mezi lopatkami, a nejhůře je jim při deštivém počasí, neboť právě vodaje největším pohlcovačem tělesného magnetismu, takže při špatném počasí se cítí nejvíce unavenými, ospalými, tupými, poněkud nemocnými.
Takové osoby těžce snášejí delší koupele, zvláště teplé, po nich se dostaví, mimo velkou slabost a duševní skleslost, i duševní muka. ´
Nastane-li náhle suché, sluneční počasí, nebo v zimě tzv. suchá zima, je jim, jako by to z nich spadlo, hned jsou zdravé, z čehožje patrné, žejen vlhkost saje magnetismus. (Z tohoto důvoduje vlhký byt značně škodlivý.). ´´
Pozoroval jsem jasnovidci mnohé tyto osoby a vždy jen samovolné unikání magnetismu způsobovalojejich chorobný stav.
Pomoci jim lze těmito způsoby:
Dobrý, sympatický magnetizér ať je dvakrát v týdnu magnetizuje. Nastane uzavření cizím silnějším fluidem a posílení nervů, o čemž jsme se nesčíslněkrát přesvědčili.
Jiný prostředek je voda, která je jim sice jinak škodlivá, ale může jim být naopak i dobrodiním. Jednou denně nebo přes den

naplníme vanu studenou čerstvou vodou, ponořme se až po bradu na osm vteřin do vody, pak se rychle ustrojme a dělejme tělocvik (ne si sednout). Pokožka ajejí nervstvo zesílí, upevní se a uzavře, čímž se zabrání samočinnému unikání magnetismu.

Zkusme to a seznáme, že únava mizí. Sám tak činím denně již po čtyřicet dva roky.

Začátečník nesmí hned začít s ponořováním. Dříve je nutno studenou vodou se velmi rychle po deset dnů umývat.

Ponořováním se do studené vody je jedním z nejlepších prostředků proti samočinnému unikání magnetického fluidu.

Koupeme-li se v zájmu čistoty doma nebo v létě v přírodě ve vlahé vodě, nezdržujme se ve vodě déle než deset minut. Za tu dobu voda úplně pohltí opotřebovaný magnetismus, držící se nejvíce v pokožce. Po koupeli se budeme cítit lehkými a svěžími, neboť jsme se zbavili mrtvého magnetismu.

Koupeme-li se déle, začne voda sát i životní magnetismus a po koupeli se dostaví slabost. Ženy po vyprání prádla si naříkají na slabost a zimu - voda jim vysála magnetismus.

Abych dokázal, že magnetismus proudí z osoby na osobu, s osobami trpícími magnetickou chorobou jsem konal mnohé pokusy v tmavém sklepě, a to před svědky pp. Tůmou, Kubečkem, Dudkem, Křečkem aj.

Jasnovid konstatuje, že panu K. uniká samočinně magnetismus z levé ruky, panu D. dechem,jinému hlavou apod. vždy nejvíce končetinami, málokdy celým tělem.

Přiblížil-li j sem se k některému z uvedených s myšlenkou ucházející fluid na sebe přijímat, uviděl jasnovid ijiní citlivci, kterak se utvořila zářivá páska mezi ním a mnou. Vzdaloval-lijsem se, vytahovala, prodlužovala se páska až do šesti až sedmi metrů, pak nastalo přerušení.

Sešel-li jsem se s těmito osobami, pojal jsem tajně myšlenku jejich magnetismus přebírat. Ani ne za pět minut počal si p. K. naříkat na zvláštní únavu, přicházející od nohou. Když se únava stupňovala, odstoupil ode mne, aniž by věděl, proč tak činí; já pak se cítil silnější.

Jindy mezi zábavou počal jsem působit na p. D. Za chvíli naříkal na náhlou znavenost, a ač se před tím nenuceně bavil, dal si nyní hlavu do dlaní a chtěl spát; nespal však, ale byl ve zvláštním stavu, ve kterém pro něj bylo obtížné zúčastnit se dále rozmluvy.

Kdyžjsem přítomné takto trochu potrápil, vysvětlil jsem příčinu. Podruhé, kdyžjsem podobně začal působit, ihned to postřehli a žádali, abych toho zanechal, jinak že odejdou.

Byl-li jsem po pokusech prací unaven, magneticky vyčerpán, a šel do společnosti, kde byly osoby, které trpěly unikáním magnetismu, za chvíli počaly naří´kat na unavenost a ospalost.

Zde je zajímavý doklad, že únava přitahuje cizí životní fluid, sílu z druhých těl se uvolňující.

Osoby trpící magnetickou chorobou se vyhýbají společnosti ajsou samotáři; společnost jejim na obtíž, cítí se v ní nevolnými a pociťují duševní muka. Příčinu hledej me v tom, že některé osoby ze společnosti jim přebírají magnetismus.

Mají-li osoby magnetickou chorobou stižené něco důležitého projednat, jsou duševně i tělesně dřívť vyčerpány, než kjednání dojde, což zaviní myšlenka, která rozruší slabě nabité nervstvo, z něhož se jejich nedostatečný magnetismus předčasně vybíjí ven.

Dostavuje-li se stáří, vyvíjí se již málo zdravého magnetického fluidu, slábneme tělesně i duševně. Stárnoucí osoby rády sají cizí tělesný magnetismus, a proto se varujme, aby neduživí starci chovali naše dítky,je obsluhovali nebo s nimi spali. Moji citlivci často pozorovali při zjišťování nemoci dítka

utvořenou fluidovou pásku mezi dítkem a neduživou chůvou pokročilého věku. Je-li dítko stále připravováno o svůj magnetismus, dostavují se i nervové záchvaty.

Zdraví starci neuškodí, ale spát s vnoučaty nedoporučuji. Též nedoporučuji, aby dítko, kterému neníještě deset let, spalo s dítkem odrostlým. Do deseti let mají děti jakýsi vyrovnávací magnetismus v podstatě stejný, a mohou tudíž dítky do deseti let spát pospolu v případě, že v chudých domácnostechje nouze olůžka.

V deseti letech však nastává u každého dítka přerod magnetismu, který se v podstatě mění a každé májej samostatně vyvinutý. Spí-li dítko starší s mladším deseti let a trpí-li starší nějakou magnetickou chorobou bude dráždit mladší dítko a u toho budeme pozorovat neklidný a nervózní spánek, špatnou chuť k jídlu, špatnou náladu apod. Proto dbejme, aby dítky spaly osaměle.

Dospívající mládež často trpí nedostatkem tělesného magnetismu. Mezi ní najdeme známé nám citlivce, ač na pohled mohou vypadat zdraví a silní. Ti vůbec nemají spát s dětmi do deseti let.

Přepne-li magnetizér při pokusech své síly, nastává u něho v končetinách po více hodin, ba i dnů, samovolné unikání magnetismu. V takovém případě se nemagnetické osoby rády zdržují těsně v okolí magnetizéra, který se jich nemůže někdy ani zbavit.

Přijel ke mně p. D. z Plzně. Jasnovid hlásil, že mu je silně zapotřebí magnetismu. A skutečně. Čtyři hodiny se nemohl ode mne odloučit, ač, maje opět odjet vlakem, měljen čtvrt hodiny čas. Věda, žeje toho příčinou samovolné unikání mého magnetismu, chtěljsem odejít zajistou věcí do sousední obce Z. Avšak p. D. i tam mne následoval, stále ujišťuje, jak mu je v mé přítomnosti zvlášť dobře. Mně dobře nebylo, neboť fluidové spojení bylo.

Byl-li jsem magneticky uvolněn, mnoho osob mne v té době ujišťovalo, že se cítí při mně spokojenými, na duchu i na těle jaksi silnými.

Osoby v nedostatku magnetismu se cítí nervově vyčerpané a pociťují stálou potřebu spánku. Za spánku nervy odpočívají a zásobují se magnetismem. Lidé magnetičtí potřebu spánku tak nepociťují a jsou mnozí, kterým postačí 4-5 hodin denně a přitom se cítí zdraví a silní.

Život se zakládá na magnetismu, nemocjejen porušení magnetické rovnováhy. Stárnutím pozbývá lidské tělo i zvířecí schopnosti vyvíjet dostatek magnetismu, následkem toho je sešlost, nemoc, smrt.

Sugescí a magnetismem posilujeme, a hlavně budíme k činnosti vlastní magnetickou energii u nemocného, aby tělo opět ožilo.

*

 # 29. PŘEBYTEK TĚLESNÉHO MAGNETISMU

Jako jsou lidé nemagnetičtí (citliví), tak je zasejistý druh lidí silně magnetických. Tito lidé mají tolik fluidové energie, že jim přebytečný fluid samočinně vyprchává z celého těla.

U některých osob děje se tak ve veliké míře, a působí to zhoubně zvláště na malé dítky, ba i někdyjejich smrt to může zavinit.

Přijel ke mně p. C. z České Třebové se svou churavou chotí. Při zjištění choroby hlásil jasnovidec, že na ní lpí magnetismus jejího manžela, působí rušivě a bude škodit budoucímu dítku, jež očekávali.

Toho se manželé ulekli. Měli již dvě děti, jež byly obě velmi zdravé a obě zemřely náhle úbytkem sil a svěžesti. Stávaly se podrážděnými, až se přidružila nepatrná choroba a učinila jejich životu konec.

Jasnovidec hlásí, že i příští dítko tak odejde, neboť otec má rád dítky, z lásky k nim více svého magnetismu vyvíjí, což působí

zhoubně na organismus dítěte. Radil, aby příštímu dítku se tolik nevěnoval, aby si dříve podmanil svůj fluid tak, abyjej mohl najiné osoby, starší, fluidu potřebného, přenášet. To má činit alespoň přes den, čímž se zeslabí a pak se může se svým děckem klidně pobavit.

Podobných případů nevysvětlitelné smrti dětíjsem pozoroval více a přičítaljsemjejen silnému magnetismu jiných osob. Rada jasnovidce je dobrá, neboť kde jí užili, příští děti si zachovali.

Něco podobného pozorujeme i u milenců. Jsou-li opravdu do sebe zamilováni, pozorujeme po čase, že jeden nebo oba slábnou, hubnou. Říkáme jim, aby se tolik nemilovali, že je to na nich vidět.

Jako elektřina se budí chemickým působením kyseliny sírové, v které se zinek a uhel rozkládají, tak láska je příčinou rozrušování nervových buněk, jež se zachvívají, magnetismus uvolňují a tělo zeslabují. Magnetismus, jsa oduševnělý, je tu příčinou pocitů lásky.

Jeho uvolňování působí sice příjemně rušivě, ale na organismus škodlivě.

Manželství, v němžjsou oba citlivci, nemagnetičtí, bývá snesitelné a mnohdy šťastné, sejdou-li se vyrovnané povahy. U tohoto manželství nesmí však žena poznatjiného muže, který by byl magnetický, ježto by měl na ni vliv, imponoval by jí a žena, jím zaslepeně ovládána, podléhala by nevěře.

Lepším předpokladem ke šťastnému manželství je, když muž je více magnetický než žena. Nevadí stane-li se tak obráceně, ovšem pak vedení takového manželství se ujímá žena. Typ povahy introvertní si má hledat typ extrovertní a obráceně.

Mezi manžely vzniká vztah a nepřetržitý životní průběh činnosti s vnitřní účelností.

Vztah je poměr dvou osob k sobě, tj. v bydlení, vzájemném se vnitřním pronikání tak, abyjejich duchovní hodnoty rostly. Toto pronikání umožňuje vyrovnaný, oduševnělý magnetismus a zářivý fluid oduší. Vzniká láska, která je nejpřednějším konem vůle. Jejím vydechováním sdělují svůj vnitřní život, myťšlenku, jež se mimo esplana zhmotňuje v jejich magnetismus, vzniká souzvuk duší. Toto ovoce ducha, láska, plodí radost, pokoj a štěstí. Pravý význam lásky není sexus, nýbrž požitek z duševní jednoty a tajemno spojení dvou duševních životů. Je to láska ke kráse a to k živé kráse. Záleží jen na souzvuku duší, které se doplňují a vytvářejí nové hodnoty. Je to požitek z estetické krásy při sblížení, z přitažlivosti dvou duší z jejich duševní jednoty. Duše tuší krásujiné duše. Je to krásno, vyjádřené v oduševnělém těle. Je to prvek krásna.

Uvědomělé proniknutí dvou duší chrání od přepětí a krize.

Ulpět jen na krásném zevnějšku může po čase vést k životnímu zklamání, neboť počáteční erotický vzlet idealizuje a bývá velmi jednostranný. K harmonickému soužití patří i shoda v morálním nazírání na život.

U hašteřivých novomanželů bývá často příčinou nesrovnalostí magnetismus v takové míře, že jsou si až odporní. Trvá obyčejně rok, než z této horečky vyjdou. Podobných osob jsem zkoumal mnoho a vždy jsme nalezli u magnetických novomanželů výbojné, nesympatické magnetismy. Přiblíží-li se k sobě novomanželé, pozorovalijasnovidci vzájemné vybíjení se obou druhů magnetismu, což sejasnovidcůmjevilo rychlým vzájemně splývajícím prouděním a ubýváním obou, až u některých fluid muže, někdy zase fluid ženy nad druhým převládl a zůstával. Tu hned sjistotoujasnovidec hlásil, že muž podléhá ženě, nebo naopak.

U takových rodin nenastane v domácnosti klid, dokud se

magnetismus muže nebo ženy nevybije nepoddá. Záleží na tom, který zvítězí. Pak vládne v domácnosti muž nebo žena. Různou potravou tvoří se též různorodý magnetismus. Změnou této u obou novomanželů na stavu jedné kuchyně po svatbě přemění se různorodé magnetismy obou v magnetismus nový, stejnopodstatný, čímž i povahy manželú se sblíží a sjednotí. Někdy nastane jakési vzájemné vyrovnání obou magnetismů.

Chybou však je, že nevědomky cizímu magnetismu podléháme. Naše dušeje tak silná, že hmotu těla si lehce podrobí. Viz článek " Duše a tělo. Proto, kdo čteš tyto řádky a nemáš ve své domácnosti snad vtomto ohledu vše v pořádku, seber své duševní já a prodchnijím svůj výbojný magnetismus, abys jej odedneška držel na uzdě a stal se pánem tvůj duch, a nikoliv hmota. Víme, že hmota musí být někým řízena, není-li tomu tak, ničí se navzájem.

Denní soužití je totiž úkolem, který vyžaduje střízlivé úsilí, prosté odříkání, stálé sebeovládání. Kdo nechce jít touto cestou, nikdy se nedostane k plodnému manželství.

Duševní mentalita ženy se od mužské velmi liší. Ženaje citovější, více konkrétní, více s tendencí na venek; je více životní a mnohem méně závislá na činnosti mozku.

V duši rozhoduje rozum a vůle vede. Necvičí-li se důsledně, trvale v rozumu a vůli, neuvědomuje-li si sílu ducha, čeho je schopna a k čemu má možnost, dostavuje se zpravidla u ženy nestálost, nespolehlivost, náladovost, rozladěnost, vrtkavost a mělkost. Léčil jsem mnoho duševně i tělesně chorých dívek i vdaných žen. Některé z nich denně po celý rok, až se uzdravily. Na moji žádost učinily různá pevná předsevzetí pro další dobu a slíbily, že je rozhodně dodrží a splní.

Avšak v žádném případě se tak nestalo, poněvadž vyšší inteligence, která se zde od jejich ducha vyžadovala, se neprobudila a tím neuplatnila, čímž všechny dané sliby selhaly přesto, že se ženy zapřísahaly.

Žena brzy ztrácí vztah k dřívějším věcem. Nejde za poznáním rozumovým, nedokonale se svobodně rozhoduje a tudíž nelze na jejím slovu stavět. Nedostává se jí vyšší duchová schopnost vlastnosti inteligence a vůle, jíž může určit sama sebe. Pak tu není logika a odhodlanost, pevnost, stálost a jistota - nevytvářejí se v jejích esplanech v pevných základech. Proto bylo málo těch, které ve zkoušce obstály alespoň z padesáti procent. Výsledek se dostavuje jenom tam, kde si žena uvědomuje vyšší stránku ducha a v něm (v rozumu a vůli) se stále cvičí.

Každá žena si má vypěstovat sílu ducha, rozum a vůli. Tím dojde k bdělosti ducha a schopnosti reflexe sama nad sebou, nad svou činností. Získává si tak vědomí síly a duchové hodnoty osobnosti pro cílevědomou, samostatnou, svébytnou činnost v rozhodování.

Podobné duševní nedostatky můžeme očekávat též u mužů a to u těch, kteří podléhají tělesné životnosti a různé citovosti vůle.
U nich se duševní princip nachází na vedlejší koleji.

*

 # 30. MRTVÝ TĚLESNÝ MAGNETISMUS

Tělesný magnetismus se stále tvoří a zužitkovaný, nepotřebný, prosycen choroboplodnými látkami odchází z těla ven.

Táhne se totiž ke končetinám, zvlášť k chodidlům, hlavně při chůzi se sváží těsně k zemi. Tak zůstává za každou osobou
fluidová linka.

Tato mrtvá, vybitá energie skorojiž nezáří. Citlivci, mají-li ji sledovat, říkají, že nezáří, a ztrácí brzy směr. Pomůžeme si, když zvýšíme čich jasnovidce a vyzveme ho aby se sehnul co nejvíce

k zemi. Pak jde stejným směrem jako osoba, kterou stopujeme.
Škodlivé látky, kterými je zužitkovaný magnetismus prosycen, mají pro citlivce zvláštní, velice rozličný puch.
Vezměme například od více lidí kapesníky a smíchejme je dohromady. Uspanému citlivci poručme, aby si každou jednotlivou osobu čichem zapamatoval podle spotřebovaného magnetismu, jež každému z těla vychází. Pak mu podejme smíchané kapesníky, aby čichem rozpoznal, které osobě patří který kapesník, neboť na každém lpí magnetismus majitele. Bude zajímavé, jak každý kapesník očichá a nebude-li moci hned rozpoznat, opět očichá každou osobu zvlášť, až pravé osobě každý podá.
Policejní cvičený pes jen podle zvláštního puchu magnetické linky stopuje zloděje. Pršelo-li po krádeži, ztratí linku (stopu) pes i citlivec, neboť, jak jsem podotkl, voda je nejlepším pohlcovačem magnetických výparů.
Zkusme jít někam před krátkým deštěm a někdo ať nás po dešti se cvičeným psem nebo citlivcem stopuje. Bude nás marně hledat. Nebude-li pršet, najde nás snadno třeba i třetí den. Pokus můžeme provést i takto: Vezmu dvě konve vody při chůzi a po jedné minutě začnu lít za sebou vodu přesně na stopu. Pošleme-li cvičeného psa po stopě, ztratí ji v témže místě, kde byla voda rozlita.
Tyto dosud skryté zjevy milovníci okultismu s láskou pozorují, studují a pokoušejí se skryté síly proniknout a podmanit si. Je však dosud málo praktiků. Celá tato věda je ještě v plenkách. Zato rozumářů je dost. Proto naše metapsychická a metafyzická literatura je z 90 % nesmyslem a slátaninou, z níž není východisko. Přečetl-li takový teoretik-mudrc několik spisů, činí si o věci úsudek a vydává nový spis. Tak to jde do nekonečna.
Přívrženci této vědy nelitují cesty a přijedou zdaleka, aby si mohli vzájemně o těchto zjevech pohovořit.
Některé osoby zase ovládá nějaká tajemná síla (nemysleme, že snad záhrobní) a rády by jí přišly na kloub. Často takové rozhovory vedou k novým objevům. Zároveň se přichází na princip, jak si lze tyto síly podmanit a s nimi pracovat. Na objasnění uvedu jeden případ:
Bylo to koncem srpna 1922, kdy mne navštívila jistá dáma v průvodu přednosty železniční stanice v S., abychom volným rozhovorem a pozorováním probádali jistý zjev.
Dotyčná dáma přichází totiž do jistého magnetického stavu, ve kterém si může hmotu a přítomné osoby svou vůlí, řízenou z nižšího podvědomí, podmanit.
Pomocí jasnovidce jsem u ní zjistil nejprve silné magnetické výboje. Po tomto vyšetření přichází dáma do stavu zvláštních automatických pohybů, hlavně rukou, v němž veny (cévy) jsou v mimořádném napětí. Paní magnetizuje celou místnost, pak přítomné osoby a staví je zády ke mně. Naposled přichází ke mně, a počíná si zvlášť odlišně, až mne to znepokojilo. Rozhodným slovem jsem proto zjev přerušil. Bylo po všem, a když paní přišla k jasnému vědomí, litovala velice, že jsem tak učinil. Dohodli jsme se, že po týdnu se sejdeme.
Po chvíli subjekt p. K. si naříká na nevolnost a odchází s myšlenkou, že až se vyspí, bude mu lépe.
Večerjako obyčejnějsem šel sám klidně spát. Tentokrát výjímečně jsem spal neklidně já, i má rodina. Cítil jsem se vysílen.
V osm hodin ráno se u mne zastavil jeden z mých suběktů, sl. K. Při rozhovoru pojednou řekla:
Dnes je tu nějak nedobře! a odešla. Nevšímal jsem si toho příliš, až k poledni přišli jiní moji subjekti. Aniž bych si na něco vzpomněl, praví pojednou p. H. Co to tu dnes máte? Mne to zde dráždí, je mi jaksi úzko! " Druhý subjekt mu vpadá do řeči.

Máš pravdu. Mně je zrovna tak! Odešli, jako bych jim ukázal dveře, ačkoliv jsem je zdržoval. Tu teprve jsem začal o věci trochu přemýšlet.

Odpoledne přišel subjekt, jenž byl magnetizován od dotyčné paní, a hlásí, že má horečku a že celou noc nespal, a dodává hned, že pozoruje, jak se mu v naší místnosti přitěžuje, není mu u mne tak krásně, jak vždy bývalo. Měřím mu teplotu a zjišťuji 39 stupňů C.

Poněvadž mu bylo v mém bytě nevolno, šli jsme do dílny, kde jsem jej uspal, abych mu dal zdravotní sugesce. Když se mi měl ve spánku ozvat, nereagoval na má slova, ale stále se s někým rval a hlasitě se bránil: Pusťte mne, netrapte mne! apod. Musel jsem napnout všechny síly, abych jej uklidnil a probudil.

Mezitím přišel ke mně jiný subjekt, p. Z. Uspaljsem jej a žádal, aby pozoroval nemocného subjekta. Po chvíli hlásil, že od subjekta p. K. vede zářivá linka do vzdáleného města k jedné paní, u které končí, a že mnoho té záře na subjektu K. lpí. Vyjasnilo se mi.

V té chvíli přišla společnost několika osob z Prahy za jistou záležitostí. Byl bych potřeboval k tomu vycvičeného subjekta p. K., avšak při horečce jsem ho nemohl použít. Proto jsem se společnosti omluvil.

Pojednou mne napadlo abych svým magnetismem cizí fluid, který jistě na subjektu K. lpí a zajisté je příčinou horečky, z něho sňal. Poroučím mu, aby se posadil a odmagnetizovávám jej před společností. Jeho tvář se skutečně vyjasňovala, konečně pravil, že se cítí zdráv, že už nemůže mít horečku. Cítil neobyčejnou úlevu. Měřil jsem opět teplotu a opravdu teploměr potvrdil slova subjektova, měl 36,5 stupňů C, ač před hodinou měl 39 stupňů C. Přítomná společnost, zvláště p. učitel V, žasl nad účinkem mého magnetismu proti horečce.

Druhá noc byla v mé domácnosti zase tak neklidnájako první. Z mých subjektů mne třetí den asi sedmnáct navštívilo a všichni u mne něco zvláštního větřili; Subjekt p. K.,jehožjsem zbavil horečky, nechtěl za žádnou cenu do našeho bytu vstoupit, takže jsem byl nucen k pokusům přivádět jej do spánku jinde.

Třetí noc měla být opět neklidná? Tu sejiž moje paní obávala, neboť sama patří také mezi dobré citlivce. Rozhodl jsem se tedy, že svým magnetismem vytlačím ze světnice tuto cizí dynamickou sílu, která linkou končila u známé dámy. Ta snad mohla vědomě či nevědomě své myšlenky touto linkou k nám vysílat.

Hned jsem otevřel dveře a dal se do práce. Kdyžjsem měl za to, že jsem cizí magnetismus všechen odstranil, odebrali jsme se spokojeně na lůžko. Avšak byli jsme zklamáni. Třetí noc nebyla o nic lepší.

Ráno jsem zavolal subjekta K., jenž byl zbaven horečky, uspaljsemjej na chodbě před mým otevřeným bytem a žádaljej, aby byt prohlédl. Hlásil, že vidí dvě větší zhuštěniny jakéhosi plynu při zemi,jeden oblak že se drží u šatní skříně, druhý u první postele, je barvy modrofialové a poznává v něm cizí lidský fluid,jenž se chvílemi ke mně blíží a vybíjí se s mým magnetismem, když se můj přebytečný magnetismus kolem mého těla zhustil. Praví, že musím na sobě pozorovatjakousi zmalátnělost. Při otevřených dveřích začínám opět cizí fluid svým magnetismem vyhánět ven. Subjekt se smíchem hlásí, že cizí fluid je zhuštěn a vznáší se ve vzduchu, že můj magnetismus nemá nad ním moci, déšť by jej zničil, velký průvan odnesl, kdyby přišla sama ona paní, nevědomky by se na ní usadil, částečně do ní vstřebal, nebo kdyby byl nanesen na nějakém předmětu, mohl bych jej prý z něho stáhnout.

Co tedy mám dělat? ptám se uspaného. Přece musí být proti škodlivé věci zase dobrá, zlo nemůže zvítězit! Ty musíš znát

způsob, kterým bych tento cizí fluid odstranil!
Subjekt chvíli mlčí. Už vím! " praví náhle. Vy mátejasnovidce, tijsou nemagnetičtí ajejich tělo po magnetismu prahne. Uspí-li se jasnovidec a postaví-li se do místnosti, cizí magnetismus se na něho nanese. Až se začne třást, vyveďte jej ven a odmagnetizujte!
Rada se zdála být dobrá, chtěljsem se přesvědčit o pravdě. Za úplné mlčenlivosti jsem si přivedl jiného citlivce a zavolal tři svědky. Nikdo nevěděl, oč sejedná. Uspaljsem citlivce a poručil mu, aby šel do mého bytu. Když vešel, ptaljsem se, zdali něco mimořádného vidí. " Vidímjakousi modrofialovou mlhovinu, zde.., ukazuje. Tedy se do ní postav! " rozkazuji mu. Šel. Co bych napočítal deset, počal sejemně třást, pak víc a více, než se skácel naznak. Zadržel jsem jej s bratrem V. a vynesli j sme ho ven. Tam jsem jej odmagnetizoval asi patnácti tahy.
Když se zase mohl postavit a mluvit, šel opět na můj rozkaz do světnice a hned hlásil, že, tamto, je ještě mlhovina, ale již mnohem menší. Na mé přání se zase do ní postavil, opět se vše opakovalo. Když jsme se vrátili do světnice, nic v ní už neviděl.
Tu mi přišla zvláštní myšlenka. Poručil jsem totiž subjektu, aby se podíval k oné dámě, které onen magnetismus patřil. Pomocí fluidové linky, jež tu ještě zůstala a od mého domu k ní vedla, dámu nalezl vměstě S. Zděsil se, kdyžji spatřil a pravil: Udělalo její náhle špatně a trápí se. - Co její stalo? ptám se. Vy - vy jste jí ublížil, trhal jste její tělo tam u vás a ono ji to bolelo. - Jaké tělo? táži se. - Ta zhuštěná mlhovina bylo její tělo, byla s ní duševně spojena. - Vždyť já jí nechci ubližovat! Jak jí mám pomoci? táži se opět subjekta a on odpovídá!: No, ono jí to za několik dní přejde.
Bylijsme všichni zvědavi,je-li to vše pravda ajakým způsobem bychom se to dověděli. Mělijsme za to, nechala-li paní zde magnetismus vědomě, nepřizná se, stala-li se jí s ním nehoda.
Náhodou měl svědek p. Tůma v místě, kde ona paní bydlela, přítele. Požádal jej, aby se informoval, je-li ona paní churava. Odpověď přišla: Je churava, ale není to zlé.
Od doby kdy jsme její magnetismus vylíčeným způsobem odstranili z bytu, byl náš spánek klidný avšichni subjekti mi spokojeně hlásili, žeje u mne tak krásnějako dříve, ač si to nikterak nemohli vysvětlit. Kdyžjsem jim vypravoval příčinu, divili se a nechtěli věřit, jak vím předem, že mnozí z čtenářů neuvěří. Jen několika zasvěcencům bude jasno..
Zatím se přiblížil den, kdy podle úmluvy naši známí se měli opět dostavit k pokusům. Nepřišli.
Jsa znepokojen a starostliv o zdraví paní, uspaljsemjasnovidce K., poslaljej k ní, aby mi řekl, jak její daří. Pravil, žejejí už dobře, ale žeještě nepřijde. Pak jsemjej ještě několikrát k paní poslal. Až dne 16. zářijsem se subjekta na ni dotazoval a subjekt odpověděl: " Vidím paní u nějakého stolu, je po kávě, má u sebe prázdný hrneček a něco čte. " Žádal jsem, aby se podíval na její mozková esplana, nemá-li myšlenky k nám přijít. Po chvilce klidu odpověděl: Má - vidím - poslali vám lístek, že přijedou v pondělí ráno. Namítám: Já jsem však žádný lístek nedostal. Subjekt točí hlavou, jako by lístek hledal, a pojednou praví: ţ Vidím jej zde na poště, je to pohlednice, za dvě hodiny vám ji listonoš přinese.
Probudil j sem subjekta. Nyní jsme byli opět velmi zvědavi, přinese-li listonoš dotyčný lístek. Zavolali jsme ještě svědky p. Tůmu a p. Urbana a řeklijim vše, i co očekáváme. A skutečně, odpoledne za dvě hodiny přinesl listonoš pohlednici z města S., v níž se mi oznamuje, že si mne naši známí dovolí v pondělí 18. září prvním vlakem dopoledním opět navštívit.

Překvapil nás všechny krásný výkon, jenž je příbuzný telepatii, a projevuje se tu i jasnovidnost..

V pondělíjsem pozval pp. Tůmu a N., kteří se podobnými studiemi také rádi zabývají, aby mně zároveň byli svědky. K deváté hodině ráno po zaklepání vstupuje do světnice známý přednosta p. S. v průvodu staršího pána, jistého inspektora z Kolína. Ihned se ptám po dámě. Odpovídají: Přijde hned.

Prozatím se během rozhovoru dotazuji, proč nepřišli za týden, jak bylo umluveno. Poněvadž jsem nedostávaljasnou odpověď, pravím přímo, že vím,jak se dotyčná dáma třetí den po první návštěvě roznemohla a byla upoutána na lůžko po dobu šesti dnů. Tuto skutečnost mi oba páni potvrdili před shora jmenovanými svědky.

Kještě většímu překvapení přivedloje moje sdělení, že o nynější návštěvějsem věděl předem, i to, že obdržím lístek, na kterém mi oznamují svoji návštěvu na pondělí k dalším pokusům.

Pak přišly dvě dámy, jedna z nich známá paní.

Pokusy jsme učinili v bytě p. N. Než jsem k nim přikročil, vyžádal jsem si, aby dáma N. upadla do transu ve vedlejší místnosti při otevřených dveřích,jelikožjsem zjistil, že osobní magnetismus pí N. působí na mého subjekta škodlivě.

Pakjsem uspal subjekta K. a paní odstoupila do levého rohu vedlejší místnosti tak, abychom se neviděli. Tázal jsem se uspaného subjekta, v jaké pozici se dáma nachází. Odpověděl: Sedí v rohu za toutozdí na židli, pravou nohu má přeloženu přes levou a bradu rukou podepřenou. Paní potvrdila správnost.

Po tomto výkonu upadla do transu. Nyní táži se subjekta, co pozoruje. Odpověď zní, že pí N. se svou vůlí uvedla do transu a že při činnosti nižšího podvědomí rúznými pohyby celého těla, hlavně rukama, vybíjí automaticky velikou silou svůj magnetismus, který se kolem ní vlnovitě rozšiřuje, ajelikož není užíván k dobru, jeví se škodlivě, a proto, že její nižší podvědomí v transu přijímá telepaticky cizí myšlenky. Podle povahy člověka, od kterého myšlenku přijala, je magnetismus buď dobrý, nebo špatný; jsa řízen přijatou myšlenkou, jeví se účinky buď dobré, nebo škodlivé.

Poté subjekt hlásil, že magnetismusjiž postoupil do našeho pokoje a stále vícejej přibývá. Pojednou subjekt vyskočil ze židle, postavil se proti mně velmi rozrušen a udeřil mne rukou do tváře a prsou a přitom se stále oháněl rukama a nohama.

Z tohojsem poznal, že se subjekt dostal pod vliv cizího magnetismu dámy N., který z nižšího podvědomí proti mně byl dirigován zlou myšlenkou. Tato myšlenka mohla dámě také být do nižšího podvědomí proti mně vsugerována nebo se tam vloudila telepaticky z prostředí nepřízně.

Uvědomiljsem si nebezpečnou situaci, vjakéjsem já i můj subjekt, přiskočiljsem k dámě a silou své vůle jsem jí vnutil myšlenku: "Jste klidná, úplně bezmocná!" Účinek byl okamžitý.

Avšak můj subjekt zuřil dále vinou magnetismu, ve kterém byla špatná myšlenka zhmotněna, dynamizována a vybíjela se. Zde byla dobrá rada vzácná. Abych zabránil katastrofě, vzchopil jsem se k odporu nejprve mluvenou sugescí. Protože neměla žádného účinku, použiljsem svého vlivného magnetismu tak, abych cizí magnetismus vytlačil z prostředí subjekta a obklopil jej svým. Účinek se jevil tím, že cizí magnetismus, nemaje více přístup k subjektu, pozbyl svého vlivu a síly a subjekt se utišil.

Uklidněnému jsem dal zdravotní sugesci a po krátkém odpočinku jsem jej probudil.

Paní N. a společnost jsem poučil, jak by se dala tato síla k prospěchu a dobru lidstva obrátit, čehož se dá docílit jedině silnou vůlí. Ponechá-li se těmto silám volný průchod, jsou nám někdy více ke škodě než k dobru.

*

31. POHYB A VÝRON MAGNETISMU

Pozoroval jsem a zkoumal rychlost záření magnetismu na dálku. Pokus jsem dělal následovně:

Subjekta K. jsem postavil před sebe na vzdálenost šedesáti metrů. Tak daleko mohu totiž při dobré dispozici vyslat magnetický proud. Silou vůle pomocí rukoujsem vyvinul magnetický proud a vyslal směrem k subjektovi, kterému jsem předem přikázal, aby mi hlásil, kdy pocítí účinky proudu. Svědka F. jsem požádal, aby tuto dobu vyplnil vteřinovým počtem. Napočítal čtrnáct vteřin.

Abych se přesvědčil o správnosti výkonu, uspal jsem citlivce K., aby pozoroval a sledoval, jak rychle magnetická vlna postupuje. Jakmile spatřil záblesk magnetismu vycházejícího kupředu z mého těla, začal citlivec utíkat s ním a u stěny domu, kam paprsek dopadl, hlásil: "Jsme tu zároveň! Z toho jsem poznal že magnetismus dosti volně proniká, tak, že mu lze v běhu stačit.

Citlivci na sobě velmi dobře vyciťují výron magnetického proudu; někteří pociťují,jako byjejich tělem procházel chladný vánek. Působí-li se pouze levou rukou, pocítí nepříjemné teplo, jiní jemné mravenčení v těle. Na otázku, jak vypadá ona dynamická síla, která z prstů vyzařuje při magnetizování na vzdálenost, odpovídají, že vidí z každého prstu zvlášť vyzařovat ohnivé paprsky, které se slučují v jeden silnější plamen, který mocně sálá, vyšlehuje a ze stran jemně jiskří.

Když jsem dal pozorovat větší skupiny osob, popisovali jasnovidci, jak některé osoby byly takřka magnetismem obaleny, jedny více, druhé méně, jako kdyby stály v nějakém osvětleném oblaku, takže i okolostojící byli ve světelné mlhovině. Tyto osoby jsou již od přírody magnetické, a kdyby věděly, jak si tuto sílu vůlí podmanit, byly by záchranou mnohým nemocným.

Zde mluvím o vyzařování zdravého magnetismu. Jinak výron magnetismu není u všech lidí stejný, mění se u každého, jak u dítěte, tak u starce, ženy, muže, nemocného. Při každé odlišné nemoci se projevuje vjiném zbarvení. Někdy se pozorují různobarevné shluky magnetismu, podle toho jakou chorobou se buňky rozkládají.

*

32. VITAMÍNY

Jakoje magnetickou energii obdařeno lidské a zvířecí tělo, tak ji má i každá neživá hmota, ovšem vjiné podstatě. Některé věci jsou touto energii zvláště bohaté,jak hmota mrtvá, tak i organická (rostlinstvo.)

Výron magnetismuje i u každé hmotyjiné podstaty. Dobrýjasnovid si tyto zářivé výrony častějším cvikem tak osvojí, že ukážete-li mu v somnambulním spánku kteroukoliv věc, ihned vám bude přesně hlásit, čí magnetismus to je, zda stříbra, zlata, dřeva, kostí, jablek atd. Podobných pokusů jsem dělal před svědky mnoho.

Zde dlužno podotknout, že magnetismus nerostné, mrtvé hmotyje nezdolnější, nevybíjí se tak snadno. Jen velikým žárem bývá u některých druhů pohlcován vlastní hmotou. Proto předměty ze skla mí citlivci vesměs těžko rozpoznávali; naříkali si, že to málo vyzařuje. Naopak krystaly vyzařovaly znamenitě.

Rovněž mnohé organické (rostlinné) hmoty žárem (vařením, pečením) zbavujeme nevědomky magnetické energie k vlastní škodě, neboť je nutná k výživě. U plodů rostlinných se drží namnoze na povrchu pod slupkou..

Tato zářivá energie se v organismech rostlin nepřímo přetváří a

vyvíjí působením sluneční energie z neorganických látek, zemin. Je podobná elektřině, světlu, teplu, magnetismu, neboť jako tyto prýští i ona z jediného prazdroje vesmíru. Tato rostlinná energie v rostlinné potravě obsažená se mění v těle živočicha v životní sílu podobně, jako se elektřina mění ve světlo, teplo apod.

Je nutné dbát, abychom se o tuto životodárnou sílu nepřipravovali, ničíce ji v rostlinných potravinách vařením, pečením apod. Že se takovou přípravou potravy zářivá energie ničí, zjistil jsem mnohými pokusy pomocí citlivců. Ve tmavém sklepě položiljsem na zemi vařenájablka spolu se syrovými a vyzval jsem citlivce, aby předměty, které vyzařují, zvedl a podal mi je. Překvapilo nás, že veškerá syrová jablka sebral, z vařených ani jedno. Podobně se stalo s vařenými a syrovými bramborami. Je to důkazem, žejsem tyto potraviny vařením zbavil zvláštní zářivé síly.

Chtěje vědět, zdalijsem úplně zbavil vařenájablka a brambory této zářivé energie, uspaljsem citlivce. Dal jsem vařená jablka a vařené brambory na skleněný předmět. Sklo nevyzařuje navenek, proto záře jiných předmětů na sklo položených se nesmísí, takžejasnovidec může tyto předmětyjasně rozeznat. Tázal jsem se nyní jasnovidce, co vidí. Hlásil, že to jen slabounce vyzařuje a že těžko rozpoznává. Přesto udal, že to j sou jablka a brambory. Je patrné, že vařením zbavujeme rostlinnou potravu z velké části té nejlepší síly potřebné našemu organismu.

Pozoroval jsem také, že mírným teplem opatrně sušená jablka, brambory a skoro všechnu zeleninu citlivec ze země sebral, ale zelenina vařená zůstala nepovšimnuta. Opatrným sušením při mírném teple tedy onu sílu zachováme.

Uspaným citlivcem jsem zkoumal zeleninu při vaření. Hlásil, že částečně zářivá energie uniká do prostoru, ale tuk z vařeného masa, na povrchu se usazující, zabraňuje vyprchávání zářivé energie. Radil zeleninové polévky před vařením polít tukem a nemíchat.

Výše uvedeným způsobemjsem dělal v tmavém sklepě pokusy s kousky vařeného a syrového masa. Citlivec (při plném vědomí) sebral všechny kousky, ani jeden nenechal ležet. Na otázku, zdali některé kousky nevyzařují více nebo méně, odpověděl, že rozdíl nepozoroval, že je to stejné. Je patrné, že maso má v podstatě odlišný druh zářivé energie, která dovede svou povahou horku odolat. Pamatujme však, že vařením se maso zbavuje kyselin, kteréjsou dobré pro trávení, usmrcují sejádra buněk, jejichž životní fluid oduší se vařením ničí.

Týmž způsobem jsem zkoušel i mouku. Nasypaljsem nepozorovaně v tmavém sklepě na zem kupičku nejbělejší mouky a opodál mouky jednomleté (i s otrubami, hrubozrnné, pozn. red.) a žádal citlivce, aby se dobře dívali a ukázali mi, kde to vyzařuje. Ve chvilce šli k mouce jednomleté. Teprve po dlouhé chvíli pouze největší citlivec R. hlásil, že "tamto<ţ také trochu něco vyzařuje. Byla to ona nejbělejší mouka.

Poznáváme, že ona zářivá síla se zdržuje nejvíce pod slupkou semen a ve středu semen nejméně, kromě klíčků. Odtud pochází tolik tělesné slabosti po bílém pečivu.

Také jsem zkoušel mouku čerstvě mletou a mouku asi dva roky starou. Dvouletá moučka velmi nepatrně obsahovala zářivou energii.

Rozhodně se držme chleba z mouky jednomleté. Jednomletý chléb dost vyzařuje. Není tedy u moučných zrnitých látek ona síla za horka tak choulostivá a pečením se neničí.

U některých druhů rostlin lze tuto sílu vyloučit a přenést do vody. U citrónů sídlí jeden druh zářivé energie hned pod vrchní žlutou slupkou v bílé vláknité dřeni. Odstraníme-li z citrónové

kůry opatrně žlutou slupku a zbylou bílou dřeň citrónu vhodíme do vody, vstřebá voda do sebe onu energii za několik hodin. Tato voda, zářivou energií prosycená, je dobrým prostředkem pro nemocné se slabými nervy.

Chceme-li se přesvědčit, zdali voda skutečně pohltila tuto zářivou energii, vezměme vymáčené slupky citrónu a jiné nevymáčené a jděme s citlivci do tmavého sklepa, tam rozhoďme slupky po zemi. Pochvíli, až se jejich zrak ustálí, nechají ležet vymáčené slupky a seberou slupky nevymáčené, které vyzařují, a jsou tedy jejich zrakům viditelné.

Aby výsledky pokusů byly spolehlivé a jisté, činil jsem je při uspání jasnovidcem, kdy schopnost vidět je mocnější. Uspaný jasnovidec vždy hlásil které druhy slupek, zelin atd. jsem máčením zbavil zářivé energie. Přesto hlásil, že úplně energii nepozbyly, že ještě poněkud vyzařují.

Nikdy se mi nepodařilo dobré, uspanéjasnovidné citlivce podvést čistou vodou a vodou prosycenou zářivou energii. Vždy a ihned před svědky správně poznali, která voda pohltila onu tajemnou sílu.

Školní medicína teprve nedávno nalezla tyto látky v potravinách. Ví již, že organismus trpí (až smrtelnými poruchami), nejsou-li tyto látky v potravě. Rozeznává sejiž několik druhů a nazvali je vitamíny, jini nutramíny. Jsou různé povahy. Nejznámější jsou vitamíny antirachitický, antineuretický, antiskorbutový, vzrůstový a jiné. Metypsychické vědě a přírodní léčbě jsou tyto látky dávno známy.

K posile nervů není dobře užívat jenjeden druh vitamínů. Hledaljsem tudížještějiné druhy, které by slabým nervům prospívaly, a to z důvodů, že sám se mnoho magneticky vydávám a potřebuji rychlé zesílení.

Oloupejme čerstvá semena slunečnic a ihned házejmejádra do vody. Vodu možnojiž po 8-10 hodinách pít, tajemná síla přešla do vody a stane se vzpruhou pro slabé nervy. Ti, kteří trpí slabostí srdce, ať přiberou vitamín z oloupaných slupek kyselých jablek, jakož i slupek zeleninových: celeru, kedlubny apod. Mohou se dát společně do studené vody a jsou dobrou posilou slabému srdci. Nezahazujte tedy slupky kyselých jablek a zelenin.

Ve sladkém ovoci se drží vitamíny v celé vnitřní hodnotě. Někdo by myslil, že je lépe syrová kyselá jablka, slunečnicová jádra apod. sníst. Byl by však na omylu, neboť ona síla by se z většího dílu spotřebovala na trávení podle tělesné dispozice. Pijeme-li samotný výtažek, zachováme ji celou pro sebe.

Jsou to vitamíny, které povzbuzují k činnosti zárodečné žlázy. Zárodečné žlázy vysílají do krve látky, hormony, které tělo ladí.

Nedostává-li se tělu hormonu ze štítné žlázy, j sou tvář, ruce a nohy oteklé, tělo ztuční, tvář dělá ospalý dojem. Kůže ve tváři je špinavě bílá, po těle je kůže suchá a ulupuje se. Melancholie, duševní tupost a omezená inteligencejsou další smutné následky. Když se nedostatečně fungující žláze přidá dijodotyrosin, tu se ho část přemění v thyroxin a tělu se pomůže. Když se naopak přidá dijodotyrosin žláze vyměšující nadbytek hormonu, tu se část thyroxinu dijodotyrosinem váže a účinnost žlázy se snižuje.

Hnědá, bronzová kůže je průvodním znakem smrtelné choroby, takzvané Addisonovy nemoci. Přidá-li se tělu nadledvinkový hormon kortin, choroba se dá vyléčit.

V těle je mnoho bezděčných činností; mezi ně patří úkon srdeční a zažívací. Obojí nepodléhá naší vůli a je řízeno nervovými soustavami nervem vagem a nervem sympatikem. Ty působí jeden proti druhému,jsou si antagonistické. Sympatikus například tep urychluje, vagusjej zpomaluje. Hormon adrenalinje tu pro nerv sympatikus, vzrušuje srdce, zrychluje puls, vzrušuje krevní tlak. Hormon kortin naopak působí na nerv bloudivý (vagus), brzdí proto

srdeční činnost, snižuje krevní tlak a urychluje práci zažívacího ústrojí.

Chceme-li, aby se zvýšila chuť k jídlu, podáme nemocnému hroznový cukr; slinivka začne vyměšovat do krve více hormonu inzulínu, čímž se apetit zvýší.

Lidé, kteří trpí tvrdošíjnými vředy nebo kožní vyrážkou, mají v kůži více cukru. Vředy se hojí, když se pacientovi předepíše strava jako diabetikovi. V těžších případech se ještě vstřikuje inzulín.

Dodává-li slinivka břišní do krve více inzulínu, je člověk podrážděný, mrzutý, jeho vědomí je zamlžené, má neklid, úzkost, tlak v hlavě, pot, návaly krve, silnou únavu, nucený smích i pláč, křeče: choroba se může vystupňovat k šíleným nápadům, vražedným i sebevražedným záchvatům. Cukr a chléb dovedou zahnat všechny tyto příznaky. Pacienta je třeba za noc několikrát budit a dávat mu cukr.

Hormon štítné žlázy má za úkol řídit celý látkový koloběh, je nutný pro tělesný i duševní vývoj. Jeho nedostatek způsobuje lenost, tučnění, tělesný úpadek. Je-li ho nadbytek, tělo hubne, srdeční činnost se stupňuje, nervy jsou vzrušeny a dochází k Basedově nemoci.

Hormon folikulární je hormon z ženských zárodečných žláz, připravuje ženské tělo pro mateřství. Hormon žlutého tělíska u žen reguluje oplození. Hormon mužských pohlavních žláz určuje mužské znaky tělesné i duševní.

Hormon adrenalin vzniká v dřeni nadledvinek, stupňuje látkový koloběh. Působí proti hormonu slinivky břišní, proti inzulínu.

Hormon kortin vzniká v kůře nadledvinkové; když chybí, nastane zakrátko smrt. Onemocní-li člověk, kůže se zbarví bronzově.

Hormon šišinkový se tvoří v malé žláze v šišince mozkové, zabraňuje předčasné pohlavní dospělosti.

Hormon z příštitných tělísek se tvoří při štítné žláze, chybí-li, vzniká křeč.

Hormon inzulín se tvoří v ostruvních buňkách slinivky břišní, snižuje obsah cukru v krvi, když chybí, propuká cukrovka. Přebytek způsobuje křeče.

Hormony středního a zadního laloku hypofýzy ovládají všechny ostatní hormonální soustavy. Prolán A podněcuje činnost folikulární, prolán B činnost žlutého tělíska. - Hormon thyreotropní podněcuje činnost štítné žlázy. Hormon korcotropní řídí práci kůry nadledvinkové. Hormon růstový, malá nebo silná dávka zpomaluje nebo zrychluje růst. Prolaklin působí proti hormonu folikulárnímu, reguluje výdej matčina mléka. Hormon pankreatropní povzbuzuje tvorbu inzulínu.

Hormon vasoprescin stupňuje krevní tlak, chybí-li, vyměšuje se chorobně mnoho vody. Hormon budící porodní bolesti vede k tomu, že se stahují svaly dělohy. Kromě těchtojeještě několik důležitých hormonů laloku hypofýzy.

Vnitřní sekreci žláz k tvorbě hormonů povzbuzujeme zářivou energii - vitamíny. Při skorbutu neboli kurdějích, kdy nemocní naříkají na bolesti v kloubech, maso na dásních zduřuje a krvácí, zuby se uvolňují, vždy pomůže vitamín C. Stačí pít odvar jedlového jehličí nebo citrónovou šťávu. Na vitamín Cjsou též bohatá rajskájablíčka, pomeranče, černý rybíz, černý bez, šípky, maliny, cibule. Šípková dřeň se však musí za chladu jednu hodinu mísit se stejným množství cukru. Stačí pak brát jednu lžičku těchto povidel denně. Vitamín C brání tělo proti infekci. Ve vodě se snadno rozpouští. Všechny ohřívané a konzervované pokrmy jsou chudé na vitamíny; jsou tělu neužitečné a spíše mu škodí. Dušením ztrácei 50 % svého obsahu, vařením 80-90%. Ohříváním a konzervováním takřka všechny. Na vitamín C jsou bohaté brambory,

ty se však nesmí vařit, nýbrž dusit i se slupkou. Kovy rozrušují vitamíny, hlavně vitamín C, vařme proto jídlo v hliněných hrncích.

Kdo trpí žaludečními vředy, ať bere potravu bohatou na vitamín C. Podporuje hojení. Kjejich vyléčení je nezbytný.

Vitamín Cje nejlepším lékem při cévních chorobách, jejich tkáň léčí a povzbuzuje k činnosti. Citróny přibereme v čaji i při nachlazení.

Nedostatkem vitamínu C trpí zubotvorná tkáň a způsobuje zubní hnilobu. Kdo požívá dostatek vitamínu C i B a D, má zdravé zuby. Subjekt praví, že v celožitném chlebu, ve slupkách zrna je dostatek vitamínu A, B a C. U toho, kdo jí bílý chléb a cukr, vzniká zubní kaz. Zuby a kosti spotřebovávají vápník.

Vápník při nedostatku vitamínu C se nedostává správně do látkového oběhu, přičemž za tyto oběhové poruchy je též spoluzodpověden vitamín D. Vitamín D je zodpovědný za křivici, neboť zasahuje hluboce do oběhu vápníku v lidském těle. Vitamín D se rozpouští v tucích.

Nemá-li dítě dostatek vitamínu C, je úzkostlivé, plaché, zdrženlivé, unavené, smutné a malomyslné. Dostává-li jej dostatek vhodnou potravou, je živé, hlasité, vytrvalé, o vše jeví živý zájem, je plno chuti k životu. Vitamín C má rozhodující význam při výkonnosti. Je to rozhodně zapotřebí, aby tělo řádně pracovalo. Nářek na únavu, ochablost, ztrátu energičnosti, strach a úzkost opadnou, budeme-li brát dostatek vitamínu C. V chudých rodinách šípková povidla a brambory na loupačkujsou pravými dodavateli vitamínu C.

V čerstvých ovocných šťávách je též dostatek vitamínu C. Podáváme je nemocnému při horečkách, ahlavně při zápalu plic, neboť při horečnatých chorobáchje nezbytným prostředníkem. Nejsou-li po ruce ovocné šťávy, můžeme jej podávat nemocnému v podobě citrónové šťávy. Tyto úspěchy jsou pravým triumfem moderního biologického lékařství.

Někdo trpí chorobnou krvácivostí. Od této choroby nemocnému můžeme pomoci syrovou stravou. Tato choroba vzniká pro nedostatek vitamínu C a neústrojných solí. Vitamín C je účinná složka v syrové potravě, která pomáhá. Ženy, které nemohou kojit, mají brát potravu bohatou na tento vitamín. Vitamín C, vyrobený syntetickou cestou, nemá dostatečnou léčivou účinnost.

Při neplodnosti a potratechje nutno užívat vitamín E. Jeho nedostatek zaviňuje degeneraci zárodečných žláz. V těžkých případech se sperma vůbec netvoří. Tento vitamín E se nalézá nejvíce v oleji tlačeném z pšeničných klíčků, je v každé zelené zelenině, ve vepřovém tuku, ve vaječném žloutku. Je to látka pro člověka nezbytná. V tucích se rozpouští.

Vitamín A - známý "vitamín růstovýţ. Růst se zpomaluje, když se ho nedostává. Činí kůži křehkou a propustnou. Rovněž vitamín B a C podporuje růst. Močové kaménky vznikají z nedostatku vitamínu A. Matky při těhotenství ho mají brát dostatek, neboť přibržďuje činnost štítné žlázy, která má při těhotenství mnoho práce. Je nutno jej podávat při onemocnění Basedovu. Nedostává-li se dětem vitamínu A, trpí těžkými zdravotními poruchami, přibývá úmrtnosti kojenců a šíří se tuberkulóza. Hromadí se zápal plic, bronchitis a zánět středního ucha. Propuká též chorobné vysýchání oční rohovky a zánět spojivek. Vitamín A léčí záněty oční a vředy oční rohovky, záněty kožní a katarové záněty horních cest dýchacích. Vitamínu A a D je dostatek v rybím tuku, hlavně vjátrech. Vitamín A se v tuku rozpouští. Větší dávky vitamínu A zbavují organismus kalcia, takže měknou kosti.

Nedostatek vitamínu B 1 způsobuje revma, závrať, srdeční úzkost, nervové bolesti, svaly slábnou, nohy, ruce a kříž bolí, potíže při porodu, neschopnost kojit, nechuť kjídlu, zácpu,

žaludeční choroby, kornatění, neuralgie, ischias, nemoc beri-beri, při níž mizí svaly, postupně se objevuje vodnatelnost po celém těle, nedostatek dechu, únava opuchliny kloubů, bolesti ve svalech, ochablost, křečové žíly na nohou, tvoření odpadových kyselin. Nedostatek vitamínu B 5 způsobuje kožní záněty pod jménem pelagra. Celozrnný chléb je nejlepším dodavatelem všech odrůd vitamínu B.

Ženy v těhotenství mají brát dostatek stravy bohaté na vitamín B. Citróny rajská jablíčka, cibule, mrkev, čerstvé okurky, zelené saláty, kvasnice, pomeranče, mléko a máslo obsahují nejvíce vitamínů A, B a C. Těchto vitamínů můžeme brát dostatek, aniž by přebytek škodil tělu. Posilují nervy a celý organismus. *Vlastnosti magnţ*

Ženy v těhotenství spotřebují mnoho vitamínů B. Nemají-li ho dostatečné množství, tvoří se křečové žíly a nebezpečné trombózy. Vytvořené křečové žíly se dají léčit vitamínem B. Vitamín B je rozpustný ve vodě. *netismu*

nejméně šesti

S pohlavním zráním se tvoří rušivé vyrážky, uhry ve tváři neboli trudovitost. Dodáváme-li tělu vitamín H pojídáním kvasnic, v nichžje obsažen, zamezuje zbujení tukových žlázek. Stravu změníme na převážně syrovou potravu. Maso, vejce, bílý chléb, kávu a alkohol odstraníme.

Z nedostatku vitamínu D se projevuje u dítek křivice (rachitismus). Matka při kojení musí brát stravu bohatou na vápno a fosfor. Odstavenému dítku kromě stravy bohaté na vitamín D podáváme stravu bohatou na vápno a fosfor. Když by se vitamínu D nedostávalo, uplatnil by se vápník a fosfor v těle nesprávně. Přitom je třeba postižené dítě hodně vystavovat u otevřeného okna lehce je masírovat, omývat studenou vodou a cvičit s ním. Postýlka nesmí být pro spaní upravována měkce a takové dítě není radno brzy posazovat. *sebe. Také se i*

někdy

Zlomené kosti se dobře hojí, přidáme-li tělu vitamín D. Zároveň kosti zpevňuje. Nesmíme to ovšem s vitamíny přehánět, aby se vápníkový oběh nepřesunul na nevítanou stranu. Rány se dobře hojí, potřeme-li je rybím tukem. Vitamín D se rozpouští v tuku.

Vitamínu A a hlavně D je dostatek v rybím tuku. Vitamín D obsahují banány, čerstvé brambory, citrón, cibule, houby, mladý zelený hrách, čerstvé hrozny, chléb pšeničný, játra, kapusta, kvasnice, ledviny, máslo, kravské mléko, zelené okurky, špenát, syrový žloutek. Vitamín D působí též protizánětlivě, léčí revmatismus.

Vitamín K má zase vliv na srážení krve. Jeho nedostatek způsobuje zvýšenou krvácivost. Vitamínu Kje dostatek v listech špenátu, kopřivě, květáku. Méně v rajskýchjablíčkách, žloutku. Upravit je jako salát a pojídat za syrova.

Vitamín F se vyskytuje v tucích, je-li ho v těle nedostatek, způsobuje kožní choroby. Vitamíny náležejí nezbytně k naší potravě. Vyhledávejme stravu bohatou na vitamíny.

Podle rady subjekta si k večeři upravme: jednomletý chléb pomažeme čerstvým máslem a přibereme rozkrájená rajská jablíčka posypeme trochou jemně rozkrájené cibule a jednoho stroužku česneku. Polijeme citrónovou šťávou. V době nedostatku rajskýchjablíček ustrouhejme mrkev, celer,jablko, rozkrájenou cibulku, česnek a polejme citrónovou šťávou, k tomu zase Grahamův chléb s máslem. Tato strava obsahuje nejvíce vitamínů A, B, C, D i částečně ostatní. Jsou to budiči čili elixíry života. Osobám starším doporučuji přibrat čtyři až pět kapek digitálisu. Mohou je brát denně. Posílí jejich srdce a tělo.

obyčejný spánek somi

Nemluvňatům podáváme vitamín A, B, C a D ve formě vymačkané

šťávy a sice po kávových lžičkách, Opatrně podle stáří jednu, tři až pět lžiček denně.

Hodně vitamínů A, B, C a D obsahuje čerstvé kravské mléko, máslo, mléko mateřské, špenát, banány, čerstvé brambory, rajské jablko, cibule, citrón, hrozny, játra, ledviny, sval srdeční, kapusta, kvasnice pivovarské, květák, mrkev (vitamín D chybí), zelené okurky, kokosový ořech, neloupaná rýže, pomeranč, rybí tuk.(B a C chybí), bílá řepa, salát (D chybí), zelený slad, švestky, žloutek čerstvého vejce.

Kdo trpíš a podléháš chorobám, chřadneš, předčasně stárneš, trpíš souchotinami, bolnýma očima, jez potravu, která obsahuje jistý druh vitamínů, a to: ‚syrové čerstvé mléko, saláty, rajská jablíčka, žvýkej žitná zrna, rybí tuk - přirozený - varuj se umělých omastků, nahrad´ je máslem či stolním olejem.

Syrové koňské maso, hovězí játra, ledviny, morek z kostí naškrab nožem, pokap šťávou z citrónu nebo uprav rybízovou zavařeninou a sněz alespoň 10 dkg za den - souchotináři pro vás!

K tomu je třeba choré, neduživé místo fluidem oduší uměle oživovat, neboť ten je hlavní příčinou, že brání rozpadu hmoty našeho těla, víme, že dušeje s ním vjednu podstatu nejdéle spjata. To dokážeme vědomou autosugescí a představivostí za živé víry uzdravuji se, choroba mizí", soustřeďujíce myšlenku na choré místo (viz článek Choroby duševní). Tyto druhy vitamínů nelze převést do lihu nebo vody. To záleží na povaze každého jednotlivého druhu. Je třeba mnoho zkoušet a přesvědčovat se.

Hormony a enzymy si živočišný organismus vyrábí sám, vitamíny většinou přijímá s potravou. Hormony a vitamíny svou přítomností cílevědomě vybavují, anebo naopak brzdí nejsložitější regulační úkony. Vitamíny a hormony jsou látky ústrojné a podařilo se je připravit synteticky.

K udržení pochodů výměny látkové potřebuje zdravý člověk jen velmi omezené množství vitamínů.

*

33. VZNES A IZOLACE OSOB, MATERIALIZACE, PŘEMÍSTĚNÍ

Vlastnosti magnetismu a přidružených příčin jsou nevyčerpatelné. Za hlubokého spánku (daleko hlubšího, než bývá při snech) subjekta čili média automatického nebo mechanického může nastat vlivem magnetismu přerušení přitažlivosti zemské a vznes subjekta. Podmínkouje odejmutíjeho osobního magnetismu nejméně šesti osobami, jež spojením rukou utvoří řetěz, uzavřený sedícím subjektem. Myšlenka osob musí být jednotná, nerušivá, spíše flegmatická. Je-li mezi členy řetězu skeptik, pokus se nezdaří, musí tudíž všichni naprosto dětinsky věřit (mít víru naprosto oddanou.)

Subjekt bude znenáhla upadat do spánku (do transu), v němž jeho podvědomí telepaticky pozná myšlenky, přání spojených osob, jež často (ne vždycky) přijme za své. Poněvadž zná síly v sobě dřímající, probudíje v činnost, řídícje sám tak, že uvolní pyrotonové částice svého magnetismu, jenž přejde na osoby v kruhu. Subjekt přitom přichází do strnutí, až se znenáhla vznese a přitom se uvolní od rukou sousedních osob v kruhu spojených. Spustí-li osoby v kruhu spojené náhle své ruce (přeruší-li vzájemné spojení), padá subjekt k zemi a probouzí se z katalepsie, přičemž rychle stáhne svůj uvolněný magnetismus pro sebe. Také se i někdy docela probudí ze spánku. Také se může znovu vznést, spojí-li osoby opět ruce.

U automatického média může nastat vznes i bez cizí pomoci. Dříve než upadne do transu (zvláštní stav spánku), musí si to živě a silně přát. Tu pak i samo podvědomé ‡,já, vybije tělesný magnetismus kolem sebe, v kterémžto magnetickém oblaku (shluku)

se pak vznáší.

Takové silné výboje magnetismu, které jen v transu samo podvědomí dovede vyvolat, izolují jaksi i tělesnou hmotu proti ohni, popálení atd.

S tímto obojím faktem se setkáváme v životech světců, s tím rozdílem, že ani není třeba, aby byli citlivci. Zdejsou to bolesti dané darem, kde Bůh může použít výše uvedených příčin k přípravě lidí, aby přibývalo věřících a aby poslední cíl poznali.

Magnetismus má svůj úkol i při materializaci. Mnohým čtenářům bude snad proti mysli, že věřím, co sejim zdá nesmyslem. Proč bych nevěřil? Vždyť naše duše je stvořena k obrazu božímu, a může tudíž tvořit přímo, podle zákonů nám dosud neznámých, bez pomoci tělesných rukou. Všemu záhadnému vyjděme vždy vstříc jen se zdravým rozumem a nejpřísnější kritikou. Musím ovšem, chci-li o této věci mluvit, být objektivním badatelem. Jako ve fyzice pokus diktuje zákony, tak i v metapsychice mohu pokusem zjistit skutečnost. Mnohým lidem se tyto zjevy zdají přímo nemožností, zázrakem. Zasvěcencůmjsou něčím obyčejným, ač příčiny jsou skryty smyslovému vnímání. Co je skryté, není již nadpřirozené, nýbrž přirozené a může být probádáno a poznáno, pokud to nepřesahuje přírodní síly.

Tyto zjevy lze vyvolat prostřednictvím subjektů, médii, jež mají sklon k materializaci, a to v kroužku nebo hypnologem, jak jsem sám činil. Subjekt upadne do hlubokého spánku, mnohem hlubšího, než je obyčejný spánek somnambulní. V prvním stádiu zjevu vystupuje z těla spícího jemná hmota, ektoplazma, zkterékoliv části těla, nejvíce z konců prstů. Tato látka se znenáhla zhušťuje a neurčitě stále mění. Tato emanace má podobu šedobílého dýmu. Stálým přibýváním zhoustne, stává se tím bělejší a proměňuje se ve hmotu pevněj ší, jež stálým pohybem tvoří organické tvary, dokonalé ruce, obličeje, pohyblivé, se všemi známkami života. Někdy se zdají být plochými napodobeninami, někdy zase živými, s výraznýma očima. Tato hmota, určená k teleplastickému vývoji (k tvoření orgánů), je na omak nepříjemně chladná, jakoby živá, přitom velice citlivá k doteku a bývá ihned vstřebána, jakmile se jí dotkneme.

Tento zjev je řízen tvořivým podvědomím subjekta nebo média,je jeho dílem. Duševnímu podvědomému já stačí, aby chtělo, a již tu je materializace myšlenky. Ektoplazmatickou substanci vycházející ztěla podvědomé ,tjá" účelně řídí, formuje podle popudu svého podvědomého rozumu, jenž reaguje na přání účastníků kroužku nebo hypnologa. Je patrno, že podvědomé duševní já má schopnost přímo tvořit a tato schopnost musí být nejdříve probuzena a je závislá na vnějším okolí, osobách kroužku nebo na hypnologovi.

Podvědomé "já" k vývoji teleplastickému bere hmotu ze své tělesné dispozice. Poslednímijednotkami tělesné hmoty jsou známé nám sytony, částice to prahmoty, z níž za zvláštních poměrů řízením a zvůle boží dle Bohem daného zákona postupného vývoje (evoluce) jsou utvořeny světy a na nich život.

Analogicky i při materializaci je uvedena v činnost ona prahmota. Musíme nezbytně dedukovat, že i u subjekta nebo média zvlášť uvolněné podvědomé, já, pouhým, chci, dovede (pouze ze své tělesné dispozice) přetvořit a uspořádat ony pralátky za různých nám neznámých sil, okolností a prostředí v postupné řady nových shluků atomů, chemických prvků.

Vytvořená materializace nemá naprosto co činit s duchy ze záhrobí. Nevěřím vůbec v něco takového. Schopnost mluvit, činit pohyby, kterou zdánlivě zná materializace, spadá do dosud skrytých darů aschopností tajemství duše subjekta v transu. Poněvadžje duše nedělitelná, tudíž ve svém těle všude celá

amaterializace je právě její tělo, může ji duše sama plně ovládat, vědoma si mohutnosti rozumu a vůle, kdy jen v somnambulním spánku se tyto schopnosti probouzejí.

Vytvořená materializaceje úkaz dvojnictví a v plné své síle dokazuje, že duše se uplatňuje ve své duchové podstatě i mimo své tělo, které při vytvoření materializace svou bytostí oživuje, řídí a ošetřuje. Toto bezesporné, velmi často dokázané dvojnictví znamená naprostou jistotu o jsoucnosti nesmrtelné duše.

Nejen živé osoby se mohou odmaterializovat, ale i neživé a neorganické hmoty. Tím se vysvětlují přínosy a průchod hmot hmotami. Předmět pozbude své hmotné podstaty, projde jinou hmotou a na jiném místě se zhmotní. Uplatňují se tu zvláštní zákony hmoty a zákony duševní, které ovládají tělesné dění.

Zjevy telekineze (přemístění) je též řízen vlastní činností podvědomého, já, (buď pomocí kroužků osob nebo hypnologa) subjektů automatických i mechanických, kteří trpíjeho uvolněním. Jsou to projevy univerzálního dynamismu, s nímž nás našich patero smyslů uvádí do styku jenom velmi nedokonale.

U subjekta H. se z té příčiny utvoří ve spánku jistá projekce, vycházející z jeho těla až k předmětu, jenž má být přemístěn. Je to jakýsi světelný výboj, výtrysk, pás modrého světla, jak citlivci u subjektů, hlavně u p. H., pozorují. V čem zde spočívá přemístění předmětů, nelze dosud s určitostí říci. Citlivci mi vždy říkali, že tímto světelným výbojem, jímž subjekti působí odspodu, přeruší přitažlivost zemskou a zahalí předmět do svého těla (fluid). Pak už se dá předmět lehce ovládat na přání hypnologa nebo členů kroužku. Ke snadnějšímu poznání uvádím malý pokus: Po divadelní zkoušce mne žádala sl.Š., pochybující o jasnovidnosti, abych ji přesvědčil pokusem. Uspal jsem přítomného herce, subjekta p. H., a spojil magneticky se slečnou, aby siji zapamatoval. Vyslovila přání, aby subjekt popsaljejich obydlí, v němž ani já, ani uspaný jsme nikdy nebyli.

Na moje přání, aby šel směrem, odkud slečna přišla, popisoval subjekt: Jsem v místnosti. U prahujsou konve a skříně, poblíž postel, v níž někdo leží. Jdu se podívat. Hm, povídá zklamaně,"stará bába. Vzaduje druhá postel a leží v ní starší pán s dlouhými vousy. Víte, zatáhnu ho za ně.

Namítl jsem, aby tak nečinil a nebudil spícího, subjekt se mi však usmál a neodpověděl. Ptal jsem se slečny, zda popis souhlasí, a ona mně i společnosti vysvětlila, že vše je správně, v první bližší posteli spí matka, ve druhé otec, který má plnovous. Potéjsem řekl subjektu: " Popiš co vše jiného v místnosti vidíš! - Naprotije stůl se židlemi. Slyším hodiny, ale nevidím je. Aha, jsou vedle v pokoji. Zarazímje, aby netikaly. Potom popisoval dále věci, umístění nábytku v místnostech a slečna přisvědčila vždy ke správnosti.

Přerušil jsem pokus stáhnutím subjekta zpět a probuzením jej.

Jakmile však sl. Š. přišla z divadla domů, našla byt rodičů osvětlen a rodiče zděšeně vypravující lidem z domu, co hrozného se u nich dělo: Chodilo to po světnici, pohybovalo konvemi, prohlíželo skříně, stálo u postelí, vzbudilo to otce taháním za vousy, v pokoji se zastavily hodiny, ač byly nataženy, takže samy se zastavit nemohly. Najednou však vše přestalo ztichlo.

Slečna prohlížela hodiny a shledala, že zůstaly stát ve stejné době, kdy byl pokus konán. Marně vysvětlovala rodičům konaný pokus. Teprve později podanému vysvětlení uvěřili a zbavili se domněnky, že pokus byl konán za pomoci nějakého zlého ducha.

Původ telekinetické síly je třeba hledat v transformaci biopsychických sil mediálního organismu, z mateřského organismu pokusné osoby vychází hmotná substance. Tato energie za účasti duše se zhustí v látku, mnohdy i vnímatelnou smysly (teleplazmu.)

Viditelná materie není nežli komplexem, shlukem energii za spolupůsobení duše.

Síla, schopnost podvědomé činnosti subjekta v hlubokém transu je obdivuhodná. Z popudu podvědomého rozumu pouhým, chci dovede uvést zvíře ve stav katalepsie, zastavit mu oběh krevní a ohrozit je tak na životě.

Pří´kladně: Při vědeckých pokusech, při spánku subjekta K., vyrušoval nás štěkáním sousedův pes. Často jsme se na něj v duchu zlobili. Jedenkráte však subjekt K. na toto vnitřní zlobení reagoval a pravil: Já jej zabiju! Tohoto výroku subjekta se chopili přítomní, p. Kubeček a p.´Tůma, s přáním, aby se tak stalo. Páni Prudič, Chráska a Pich nevěřili, že by to subjekt na vzdálenost dokázal. Proto jsem požádal uspaného, aby psa ve štěkání svým způsobem znemožnil. Po dvou minutách působení štěkot skutečně ustal a asi za deset minut subjekt pravil: Už je mrtev a víc nás nebude rušit.

Druhého dne ráno se dostavila dcera pana P. se žádostí, abych uspal subjekta a vyšetřil kdo jim otrávil jejich Cikána, který byl ještě včera čilý a ráno jej našli pošlého. Byl jsem překvapen a slíbil jsem, že se příležitostně na ten případ subjekta zeptám.

Tato nově objevená schopnost subjekta K. nedala druhý den pokoje mým přátelům a ještě toho dne jsme se vypravili se subjektem do přespolní vesnice Stolína, hledajíce v osamocených chalupách nějaké bezcenné zvíře pro pokus. Spatřili jsme cestou kočku na stromě. Subjekt byl uspán na mezi a bylo mu poručeno, aby kočku na vzdálenost usmrtil. Za pět minut kočka spadla ze stromu. Přítel Kubeček se rozběhl, aby ji přinesl. Subjekt sebou rozčileně trhal a tu již přítel kladl kočku k našim nohám. Náhle se však vymrštila a mocnými skoky zmizela v blízké chalupě. Pravil jsem uspanému: Co je příčinou že kočka utekla? načež mi odpověděl: Samijste toho příčinou. Přerušilijste můj účin k dokončení, takže jsem nemohl znemožnit její oběh krevní až k úplné nečinnosti srdce a tepen. Měli jste počkat.

Na poli pobíhaly slepice. Žádaljsem uspaného, abyjednu z nich usmrtil. Subjekt se uvolnil a po chvíli namítal, že se mnoho pohybují a zvýšenou činností ruší jeho působnost. Avšak že u druhé chalupy za plotem je bouda se psem, který je starý a nebude jej škoda, poněvadž mají psy dva. Šli jsme s uspaným ke zmíněné chalupě a posadili se asi třicet kroků od psí boudy. Pes se rozštěkal. Na moje přání začal subjekt na psa působit. Pes přestal štěkat a zalezl do boudy. Po dvanácti minutách nám uspaný hlásil: " Už pošel. Přátelé házeli kameny na boudu, pes však nevylezl. Přítel Pich si dodal kuráže, přelezl plot a po ohledání boudy opatrně vytahoval psa za řetěz z boudy.

Přesvědčilijsme se tak na vlastní oči o průběhu tohoto pokusu. Zkoušeljsem pak i ostatní své subjekty, mají-li tuto schopnost. Nepodařilo se však žádnému živé zvíře zabít. Seznalijsme tím, že duše mají odlišné schopnosti, mohutnosti a síly, nevídané a smyslům skryté. Jak mělké a bláhové je tvrzení těch, kteří v princip (základ) duše nevěří, hledajíce ji jen hmotařsky v souvislosti s krví pod operačním nožem a zapomínají ve své jednostrannosti, že její aktivitu seznáme jen rozumovým poznáváním účinků.

Tyto a podobné zjevy dvojnictví, levitace, materializace, teleplastie, telekineze, telepatie aj., jež se označovaly názvem okultismus, později metapsychologie (duchovní bádání), jsou nyní vědou zahrnuty nejnovějším názvem parapsychologie (nyní psychotronika, pozn. red.). Jsou pro nás dosud málo cenné.

Zjevy magnetických výbojů, a z oboru jasnovidectví, o kterých budu ještě psát, jsou však trpícímu lidstvu záchranou, lékem.

*

34. LÉČENÍ TĚLESNÝM MAGNETISMEM (ELEKTRISMEM)

Víme již, že jsou osoby od přírody silně magnetické tím, že mají zvýšenou činnost atomů. Taková osoba, chce-li být milosrdným samaritánem, může tuto přebytečnou zářivou energii potřebnému bližnímu lehce postoupit.

Nehodí se ovšem k tomu každý, kdo se tímto darem přírody může chlubit. Je k tomu zapotřebí mravní síla, nabytá dobrou výchovou, musí to být člověk duševně vyrovnaný, bezúhonný. Mám-li tyto podmínky, pak klidně a lehce vytvořím silné, vědomé duševní "já", obdařené mocí a silou, která mi zároveň bude železným vůdcem v tom, co chci a musím.

Že tělesným magnetismem, tímto životním biochemickým proudem lze léčit, není nic nového, spíše je to něco zapomenutého a dnes velmi málo uznaného proto, že neznalost a šlendriánská ziskuchtivost nemá a nikdy nemůže mít úspěch.

Staří národové, Římané, Židé, Řekové, Egypťané aj. znalijiž tuto sílu, kterou lze z mladých zdravých těl přenášet na choré k jejich posílení, uzdravení a omlazení. Činili to primitivním způsobem, neboť nevěděli ještě, že vůlí lze tuto sílu řídit, do rukou svést a na chorá těla přenést. Způsobjejich léčení byl, že těsně mezi dvě mladá těla zdravých dívek se položil nemocný. Věřili, že dívky svým dechem a jakýmisi sílícími neznámými výpary svých těl uzdraví neduživý organismus. Podmínkou zdaru byl přísný předpis, že obě strany musí zůstat cudnými. Z dějin víme, že tak byl léčen král David, Říman Hermipus aj.

Životní silou, magnetickým fluidem, touto vitální energii, dotekem ruky léčili římští císařové Vespasian a Hadrian. Též francouzští králové od Chlodwiga až po Ludvíka XV.

Z předcházejících výkladů, pokusů a příkladů je nám známo, že mnohým zdravým osobám tělesný magnetismus automaticky uniká i vyzařuje. Chci-li, mohu jej přijímat. Musím však mít pevnou důvěru. Jakmile je tu nedůvěra a pochybnost, snad antipatie, nepříjímá se. Nastává vzájemné vybíjení se obou magnetismů.

Z poznání noeticky exaktní vědy:

Hmota našeho těla je složeninou molekul a tyto zase atomů prvků. Nejmenší částečky prvků jsou atomy. Nejmenší částečky sloučenin, molekuly, jsou zbudovány z atomů prvků.

Atom sestává z elektronového obalu, slupky ajádra. Elektrony obalu mají negativní elementární náboj. Jádro sestává ze stejné hmoty různých elektronů s kladnými náboji a bez nábojů. Elektrony jádra s kladným nábojem jmenujeme pozitrony a protony. Elektrony jádra bez náboje jmenujeme neutrony. Tyto druhy elektronů podléhají změnám. Příčinou toho je mechanika kvant a mechanika vln.

Negativní obalové elektrony atomu a pozitivní jádrové elektrony - pozitrony, neutrony, protony- nejsou trvalé hmoty; jsou sloučeninami pyrotonů a tyto zase sytonů, a tudížjsou proměnné rozpadem, vy zářením se.

Prvky našeho tělajsou rozmanitě zkombinovány z různě utvářených atomů. Ty, jež mají větší atomové číslo, vydávají záření různého složení částic, povahy energetické. Dosud znám zářivé fluidy: oduší, elektrický a magnetický.

Dopadající světelné části předávají celou část své energie atomům, s nimiž se srazily - které následkem nemoci ve svém složení částeček energie kvant se pozměnily - respektive jich elektronům jádra i obalu.

Poznaljsem, že magnetický fluidje krátkovlnné záření aje nejuzpůsobenějším zářením, které vsunováním svých částic posiluje životní energii, životnost ochuravělého protoplazmatického těla

buněk, jehož atomová soustava, hlavně jádra, ochuravěním orgánů se předčasně více vyzářila.

U zdravého člověka a ve zvýšené míře u magnetizéra toto magnetické záření v převaze sestává z elementárních částic v podobě střel odštěpených úlomků neutronů, jež nemají náboje a jsou vymršťovány z atomových jáder molekul buněčné protoplazmy.

Poněvadž stavba jádra je neobyčejně složitá, vymršťují se sebou mimo částice neutronů i úlomky částic kladných pozitronů a protonů. Ve velmi nepatrné mtře i záření radioaktivní, paprsků alfa, gama, beta, mající vznik v protonech. Trvání částic pozitronových je proměnné, neboť jsou nejmenší a ihned po vzniku mizí. Zářivé neutronové částice jsou nejschopnější z nich odevzdat chorému tělu všechnu svoji energii.

Tato sluneční energie v potravinách ukrytá, v lidském těle přeměnou uzpůsobená, proniká ve formě elektromagnetického záření do tkání lidského ochuravělého těla a přechází velmi snadno do systému atomů hmoty buněk, v nichž působí dokonaleji než každéjiné záření, čímž nastává hojení. Přitom ochuravělé buňky posiluje a povzbuzuje k činnosti.

Neutronové částice tím, že jsou elektricky neutrální, jsou výbornými projektily a mnohem snadněji než ostatním částicím se jim podaří proniknout elektrickým opevněním obalového svazku elektronové slupky a mohou se připojovat a vsunovat mezi částice ochuravěléhojádra až do zákonité potřeby plnosti.

Tímto pochodem jde o schopnosti zářivé síly, jež vzniká proměnou v přeskupování částic.

Vynalezením přesných měřicích přístrojů bude možné v lidském těle pozorovat elektrické a magnetické ztráty k zjišťování lepší a přesnější diagnózy.

Každým duševním hnutím nastává chvění v atomech. Vznikají světelné paprsky. Rozčilováním je však chvění v atomech mimořádně zvýšeno a vzniklým světelným paprskům je přidáno na síle a mohutnosti (intenzitě). Tímto zvýšeným úbytkem světelných částic škodíme atomům - škodíme sobě.

Poskytováním léků podáváme nemocnému mimo v léku obsažených chemických sloučenin zároveň zářivou energii určitého složení, závisejícího od chemického složení léku. Víme, že osvědčený lék, pro určitou nemoc ordinovaný, nepůsobí u všech pacientů stejně a mnohdy na tutéž nemoc musíme podat lék jiný. Příčinu lze hledat v ochuravění proměnné soustavy protoplazmatického těla buněk, které přijímají jen ty zářivé částice, které atomová soustava právě potřebuje. K vyléčení nemocí mnohdy více pomůže zářivá energie podaného léku než jeho hmotná chemická sloučenina, a jsme blízko době, kdy lékaři bu-dou činit diagnózy chorob na základě konstatování poruch a změn ve složení té nebo oné zářivé energie.

Staří národové znamenitě vystihli celé tajemství neznámé, tajemné síly, jež dechem a póry z těla vychází a dá se s dobrým prospěchem vírou přenést na těla chorých.

Jak daleko za nimi v té věci zůstávají dnešní (mimo několikajedinců) lékaři, kteří nevědí o tělesném magnetismu nic, anebo docela píší, že neléčí tu síla (fluid) z rukou vycházející, nýbrž víra. Magnetizování je u nich jen sugestivní ceremonii. Něco takového může napsat lékař, který má poloviční vědomosti o magnetismu nebo kterého příroda magnetismem neobdařila. Takový ovšem nemůže mít víru a ani nemůže nějaký magnetismus v sobě probudit. Takový koná magnetizování jako ceremonii, spoléhaje na víru nemocného, a v řídkém případě dojde úspěchu.

Přitom je zajímavé, jak si pánové odporují. Znají vitamín, záhadnou sílu, kteráje ve výživných produktech, ježto ji mohou chemicky potvrdit a znají fyzikální vlastnosti této síly. Tím věří, že existuje. O magnetismu však nechtějí nic vědět. Neříkám,

že by všichni lékaři v magnetismus nevěřili. Jsou lékaři, kteříjej hledí v sobě probudit a nemocným prospět. Lékař L. H. z Prahy ijiní ke mně přijeli, abyjimjasnovidec zjistil, jaký magnetismus a v jaké síle mají.

Tělesný magnetismus je hmota velice řídká, asi osmkrát řidší než vodík. Lze jej uměle pomocí vůle v těle vyvolat, probudit v protoplazmě buňky svalové, kostní, nervové a přímo z bílých i rudých krvinek.

Tento tělesný léčivý výpar jsem také pojmenoval, elektrismus, protože má přibližné vlastnosti elektřiny. Vynutím-li pomocí rukou magnetický proud,je to proud elektronu, elektromagnetický proud. Jasnovidci dobře rozpoznávají, jak z těla přímočaře srší zářivý výboj a ze stran vyšlehují jemná tělíska, jež neuvěřitelně rychle kmitají. Jsou to zářivé částice vymrštěné z elektronů, protonů, pozitronů, neutronů, tělesného magnetismu. Má-li vzniknout elektrický proud, musí působit tlak, síla elektromotorická. Tato elektromotorická sílaje u magnetizéra tlak duševní, toje, Chci!V tom okamžiku se vyvine magnetický proud a už může nastat přenos magnetické energie na nemocného. Přijde doba, kdy se přenášení magnetické energie stane jedinečným lékem. Zde je nutno, abych se krátce zmínil o způsobu magnetizování.

*

35. JAK MÁME MAGNETIZOVAT

Nemocný se ustrojí do jednoduchého lněného šatu (lněné košile) a posadí se. Magnetizér si předem krátce vyhřeje ruce v teplé vodě a osušíje. Vzbudí silnou vůli. Vztáhne své ruce s prsty trochu roztaženými a částečně zahnutými nad hlavou nemocného. Táhne ruce zvolna asi 4 -10 cm od těla nemocného přes obličej až k žaludečnímu důlku, kde je nervová pleteň. Po malé přestávce v tomto místě táhne ruce zvolna přes břicho ke kolenům, kde lze rovněž malou chvilku setrvat, a pak dále přes nohy až dolů, kde se rázným utrhnutím se současným sevřením prstů v dlaň tah ukončí. Nyní se vrátí kruhovitým pohybem k temeni hlavy k dalším magnetickým tahům. Ke hřbetním tahům je nutno zkřížit ruce a rovněž odshora dolů je vést a opět velikým obloukem vynést vzhůru.

Je-li některé místo zvlášť zesláblé, nemocné, přikládají se ruce tak, že stojí-li před nemocným tváří v tvář, položí např. jeho levou ruku na svou pravou, na druhé straně těla obráceně.

Musí mít na paměti, že levá strana od srdce vyzařuje žlutavě. Musí tudíž tuto stranu léčit svou rukou která vyzařuje modravě, a to je pravá ruka, a zase obráceně.

Mají-li však být ruce přiloženy na temeno hlavy, podotýkám, že tělo vcelku vyzařuje nahoře více modravě, dole žlutavě. Musí tedy na temeno přiložit ruku levou, na chodidla pravou.

Nemagnetizujeme nikdy dlouho, neboť 20 až 25 tahů úplně postačí. Podle povahy nemoci čiňme tak čtyřikrát týdně, v nejnutnějším případě jednou až dvakrát denně, nejdéle po 18 až 25 dnů. V lehčích případech postačí k vyléčení 6 až 10 dnů.

Lidská vůle má velikou sílu. Musím tedy chtít, živě věřit, že vyléčím, být klidný a zbytečně se magneticky nevydávat. Jako cvičený magnetopat nesmím být po několika léčebných pokusech unaven. Při magnetizování je nutné být opatrným, netáhnout nikdy chorobný magnetismus k sobě. V počátcích je dobře chorobný magnetismus nemocného několika tahy sebrat a rázným trhnutím rukou setřást. Často mne jasnovidní citlivci varovali před choroboplodným magnetismem.

Mám-li s úspěchem působit, opakuji, že musí být mezi nemocným a magnetopatem naprostá sympatie a oddanost. Není-lijí, třebajen

zjedné strany, aneboje-li pochybnost o úspěchu, nebude zdaru. Magnetismus se antipatii nebo nedostatečnou vírou odpuzuje. Je nutné bez předsudků a s prostoduchostí se poddat účinku.

Magnetická síla jako nejdůležitější síla v organizaci tělesně pomáhá léčit. Magnetické tahy přenášejí tuto zářivou energii z magnetizéra na nemocného. Magnetickými tahy se chorý organismus nabíjí zdravým fluidem, poněvadž, jsa ovládán vůlí, je nositelem myšlenek, které mohou na nemocném lpět různě dlouho. Zároveň s ním přechází pevná vůle z magnetizéra na nemocného a sama tato vůle mocně na uzdravení působí. Je známo, že síla vůle, vlastní či cizí, má na činnost orgánů v těle mocný vliv.

Žádný magnetizér nemá léčebnou sílu fluidu takové dispozice a složení, aby každému nemocnému vyhovoval. Tato dispozice závisí na přebytku síly energie těch částic, které v tu dobu nemocný nejvíce potřebuje. Tyto částice pak energie přijímá. Jen v takovém případě dociluje úspěchu.

Lékař-magnetizér musí být mravně čistý a duševně vyrovnaný, aby mohl rozrušený tělesný aduševní soulad svého pacienta obnovit a posílit. Musí vystupovat inteligentně, zbytečně nemluvit, ale být nemocnému přístupný. Magnetickým spojením se vše přenáší z magnetizéra na nemocného. Jaký je lékař, takový bude pacient. Varujme se magnetizérů pochybných, aby pacientovi nevštípili svůj vlastní nemravný charakter.

Kolik osob můžeme současně magnetizovat? Jednu!

Dokud ta není vyléčena, nemůže magnetizér přibírat nikoho jiného; neměl by úspěch, jen by spoléhal, že se některá osoba uzdraví svou vlastní vírou. Tu bychom však museli říci, že neléčil magnetismus, nýbrž předsudek. Magnetizér takřka vydechuje ze svého těla léčebnou hmotu v podobě nervového fluidu. Jen přebývající část z nadbytku může předat osobě slabé, nemocné. Je-li opravdu tak slabá, s dychtivostí vstřebají do sebe nemocné buňky nejdéle ve třech hodinách veškerou životní energii, kterou jsem jim postoupil. Je tedy naprosto nemožné, aby někdo zdárně postačil současně pro více nemocných, což objasním tímto pokusem:

Uspal jsem citlivce s rozkazem, aby mne pozorovali při magnetizování pěti nemocných a pověděli mi, co vše se s magnetismem děje.

Magnetizuji prvního. Jasnovidec K. hlásí, že mám slabý výron, radí, abych více soustředil myšlenku, věřil a hodně chtěl, aby nastal silnější proud.

Při druhé osobě bylo hlášeno, že můj magnetismus nepřijímá je tlačen zpět ke mně vinou její pochybnosti. Jak by prý mohlo ze mne něco vycházet, když nic nevidí. "Je to pravda, máte pochybnosti? táži se nemocného. Je, odpověděla mi.

Magnetizuji třetí, čtvrtou až i pátou. Mezi jiným hlásí jasnovidec K., že čtvrtá osoba táhne nanesený můj magnetismus z oné první a to proto, že čtvrtá osoba je silně nemagnetická, a tudíž ho potřebuje. Dal jsem pozorovat zjev tak dlouho, až byla první osoba úplně připravena o nanesený magnetismus, který se ještě do jejího těla nevstřebal. Mezi ostatními nastalo magnetické vyrovnání, jak to jejich fyzické tělo vyžadovalo. Je patrné, že by se musela magnetizovat každá osoba zvlášť a vjinou dobu a ještě i tu by se mohlo stát, že by i na vzdálenost byl nanesený magnetismus od potřebnějších pohlcen. Po magnetizování musí pacient zůstat alespoň tři hodiny o samotě a nesmí jít do deště, aby voda magnetismus nepohltila, což je patrno z této zkušenosti:

Měl jsem zde duševně chorou sl. M. Vždy po magnetizování ji navštívil p. E., jenž se s ní nenuceně a zvlášť příchylně bavíval. Slečna přes veškeré moje úsilí nejevila známky k

lepšímu. Uspal jsem tedy jasnovidce p. K. Příčina byla hned objevena. Jasnovid totiž po chvíli rozhodil ruce se slovy: Už to vím! Vidím mladého pána, jak vždy po vašem magnetizování ke slečně přichází a nanesený magnetismus z ní saje neboť je nemagnetický. Potřebuje ho, protožeje vyžilý, ač o tom neví. Přitom často říká, že mu je při slečně velice dobře, že se s ní příjemně baví. Ale slečna je unavena.

Maje podobné zkušenosti z dřívějších pokusů, vysvětlil jsem slečně celou věc. Uvěřila a zakázala si sama návštěvy před třetí hodinou po magnetizování. Slečna byla pak za jednadvacet dnů úplně duševně zdráva.

Nestýkejme se tedy po magnetizování s nikým, neboť nemůžeme vědět, zdali nás ten či onen o něj nepřipraví.

Často se stává, že nemocný při magnetizování usne. Nechmejej tedy spát, až se sám probudí. Nemějme o něho žádné starosti, jenom pevně věřme, že se zdráv sám probudí. Přerušme však spánek v tom případě, když bychom pozorovali, že přichází do katalepsie. Nanesený magnetismus zpátečními tahy od nohou ke hlavě odejměme, avšak s probuzenou vírou a vůlí. Kdybychom nechali nemocného delší čas v katalepsii, mohlo by snadno nastat odumření tkání.

Magnetický proud vyzařuje a proniká organismus do dosti velké hloubky, hlavně neutronové částice. Nejradikálněji zasahuje do hloubky šesti centimetrů a výborně posiluje veškeré buňky, které se oživí a vzchopí k životu, hledíce se zbavit choroboplodných látek.

Lze tudíž léčit i organické poruchy. Jsou-li příliš hluboko zakořeněné, nelze je úspěšně léčit.

Poněvadž působím zároveň sugestivně, lze znamenitě léčit veškeré funkční choroby, které povstaly psychickou cestou,je možné léčit veškeré poruchy nervové, bolesti hlavy, nervů, neuralgie, křeče, záchvaty a počátky padoucnice, ochrnutí, otřesy nervů, přecitlivělost, strach, úzkost, bušení srdce, nespavost, závratě, ztrátu citlivosti, ztrátu řeči, sluchu, zraku, zácpy, krvácení dělohy, průjmy, impotenci.

Při těchto funkčních a psychogenních chorobách, psychickou cestou povstalých, musím poznamenat, že je možné někdy i okamžité uzdravení, vzbudí-li v sobě nemocný mocnou víru v uzdravení a já položím ruce na choré místo s myšlenkou, aby emanace magnetická, z mých dlaní vycházející, ono místo prostupovala, a současně věřím v uzdravení. U nemocného nastane uzdravení okamžitě.

Tento druh nemocných se mi podařilo uzdravit rychle za sebou tak, jak ke mně přicházeli, a nebylo již třeba nového magneto-sugestivního působení. Proč byl u těchto nemocných okamžitý úspěch? Poněvadž měli velikou víru ve mne, že je uzdravím, jejich vlastní víra (ne magnetismus) za mé pomoci, která působila sugestivně, naráz uzdravovala. Těžké choroby sám tepelný proud magnetický za jedno položení rukou nebo magnetizování ani živá víra hypnologa naráz neuzdravuje. V tom případě, chceme-li uzdravení od magnetického fluida, je zapotřebí, aby magnetismus, zvláště při chorobách fyzických, byl vícekrát nemocnému postupován a nemocný jej s vírou přijímal.

Dobrý magnetizér přiblížením rukou k nemocnému musí již v prvních fázích sám vycítit, kde choroba vězí, jeho ruce se samy zastavují na chorém místě, které z reflexí magnetismu zčervená. Z toho je také vidno, že tam nejvíceje třeba tepelné léčivé magnetické energie. Položením rukou může nám částečně určit i diagnózu. Dobrý magnetizér i na dálku může chorobu nemocného vycítit. Neznalosti nutno přičíst, že je dnes pravých magnetizérů pořídku.

Magnetismus léčí kožní vyrážky, utišuje bolesti reumatické, zesiluje slabý zrak. Při léčení očí se nesmí přes ně táhnout,

nýbrž je nutno při natažených rukách přímým proudem na ně působit, přičemž se ruce částečně přibližují očím a oddalují.

Magnetizování napravuje oběh krve, posiluje šedou kůru mozkovou. I vlastní vůlí chtěním nemocný dokáže přenést tuto léčivou magnetickou energii z buněk ještě dostatečně zásobených na buňky nemocí vyčerpané tak, aby nastala v celém těle magnetická rovnováha. Vzchop se, řiď se touto radou k uzdravení! Seznaljsem, že nel

Jelikož magnetická energie posiluje, léčí též tzv. psychoneurózy (tj. úraz duševní, tzv. trauma, k němuž nebylo zaujato vhodné stanovisko, které bylo zatlačeno do vrchního podvědomí, hysterii, různé záchvaty, somnambulní, kataleptické, letargické, autohypnotické, onanii, močení pod sebe, pijáctví, kuřáctví, morfinismus, neurózy cévní, neurotickou záduchu, sexuální perverze, depresivní nálady, děsivé představy, pomatení aj.

Magnetickými tahy se nabíjí chorý organismus zdravým životním fluidem. Zároveň s ním přechází zdravotní myšlenka z magnetizéra: Uzdravuješ se! Tvůj tělesný i duševní stav se den ze dne lepší! Tato myšlenka se přímo nanáší a zhmotňuje na těle chorého a budí podvědomí k uzdravování se.

Magneticky, hypnózou nebo sugescí nelze naprosto léčit choroby vleklé, chronické, vady od narození, rakovinné nádory, malomocenství, od narození chromé, hluché, slepé, tuberkulózy plic, kostí, střev apod.

Léčení magnetismem, sugescí, hypnózou ap. mohou provádět lékaři, kteří mají schopnost být dobrými magneto-hypnotizéry.

Mnozí chodí k tzv. vyhlášeným zázračným lidem, kteří kladou své ruce na stovky nemocných denně.

Některým se uleví, mnozí se i uzdraví, věříce že jim pomohllékařův magnetismus. Tento názorje mylný. Nikdo nemůže denně stům nemocných poskytovat magnetismus. Úspěch má v těchto případech právě opačná reakce magnetismu, neboť tito takzvaní zázrační lékaři jsou osoby mimořádně nemagnetické. Poněvadž lékař a churavé místo na těle pacienta jsou nemagnetické, chorá část se přiložením rukou podráždí s zčervená tím, že magnetismus z těla nemocného prochází do těla lékaře více místem churavým než ostatními částmi těla. Působením viditelného jevu se u nemocného zároveň probouzí víra v uzdravení. K uzdravení pak působí oboje síly: oživení místa reakcí vlastního magnetismu nemocného, tím více, je-li dosud v dostatečném složení potřebných zářivých částic, ajeho víra. Neprospěje-li takový lékař nemocnému, nemůže mu svým zásahem škodit. Nemocný si však škodí, když ve všech případech spoléhá jen na tuto léčbu a otálí s léčením u odborného lékaře, zatímco by se bez ztráty času dalo ještě předejít mnohému zhoršení pokračující choroby, kterou nelze tímto způsobem, přikládáním rukou, léčit.

*

36. PŘÍKLADY LÉČENÍ

K jasnějšímu pochopení uvedu několik faktů z vlastní zkušenosti na podkladě vědeckého bádání:

Slečna L. M., osmnáctiletá studentka, dcera řid. učitele z V u Král. Dvora, trpěla duševní chorobou tak, že se svému studiu nemohla věnovat. K tomu se přidružila choroba zažívacího ústrojí. Náhodou dostal se rodině M. do rukou časopis " Přírodní lékař", kde jsem právě pojednával o jasnovidnosti svých subjektů při rozpoznávání tělesných chorob.

Rodina se rozhodla, než dojde k operaci, přivést dceru kjasnovidecké prohlídce ke mně. Při prohlídce subjekt K. žádného žaludečního vředu nenalezl a prohlásil, že operace je naprosto zbytečná. Konstatoval, že slečna je těžce duševně nemocná, neboť

má vyvolané druhé duševní, nižší podvědomé, já, takže vědomé, já s nižším podvědomím se v síle vyrovnává. Přitom je si všeho vědoma. Subjekt se též vyjádřil, že nečinnost zažívacího ústrojí lze vyléčit, postoupím-li svůj tělesný magnetismus. O její mozkové chorobě udal ještě, že esplana jsou silně rozzářena nevlastními dojmy, jež vznikly z nižšího podvědomí bez její vědomé součinnosti. Šedá substanceje ve stálé, ale líné, časem podrážděné činnosti i ve spánku, čímžjejí vědomé, já, je zdecimováno, ubito. Pravil, že se to dá velmi dobře léčit, a radil, abych slečnu dvakrát denně alespoň na 1 až 2 hodiny uvedl do hypnotického spánku s potlačením nižší podvědomé činnosti pomocí sugesce. Dále abych též sugescí při vědomí vyzvedl znovu její zapadlé, vědomé, skleslé, já, a zároveň potlačil nižší podvědomé, já, sjeho děsivými zjevy (představami), s vytvořením nových, zdravých představ.

Byljsem požádán rodinou, abych děvče zkusil uvedeným způsobem léčit. Stálo to za vědecký pokus a proto jsem dal slovo a žádal, aby děvče za týden opět přivedli, což se také stalo.

Pozoroval jsem, že jí asi jako půlroční dítě. Zkoumaje její duševní stav, pozoroval jsem, že vydržela stát na jednom místě až pět hodin. Promluvilo-li se na ni, probírala se jako z mrákot, nevědouc, co se kolem ní dělo a kdo ji volal. Žádal-li jsem, aby mi vypravovala, co duševně prodělává, odpovídala, že to nedovede dobře říci, například, že se vidíjako děcko nebo vidí sebe a přitom se nezná, slyší v sobě cizí hlasy, vidí věhlasné lidi již zemřelé, mluví s nimi.

Namítaljsem, žeje to klam, přelud, halucinace. Bránila se, že rozhodně ne, žejiž dávnoji tito mužové navštěvují, aje sijista, že to klam není, neboť se s nimi může bavit, sahat na ně ajasněje vidí. Kdyžji ovládnou, mluví jejími ústy, cituje jejich básně, ač jinak ty básně vůbec nezná.

Seznal jsem, že neplatí namítat, žeje to klam, nýbržje nutno přesvědčit ji. Dobrý hypnolog toho musí svou vůlí dosáhnout.

Žádal jsem nemocnou, aby mi dala vědět, až se jí některá osoba zjeví. Odpověděla, že když bude chtít, přijde třeba hned.

Dobře, tedy si přejte! vybízím. Odpovídá: Už je zde! Kde a kdo? táži se. Básník Neruda. Kde jej vidíte? ptám se. Copak vy jej nevidíte? Vždyť zde stojí! Odpovídám: Vyzvu ho vboj a ublížím mu. Slečna tomu brání: To nedělejte, budete nešťastný a on ke mně vícekrát nepřijde, zradila bych jej. Namítaljsem: Vždyť přece věříte, že mají duchové větší moc než my pozemšťané! Vzal jsem kuchyňský železný klofáč na uhlí a prudce domnělého básníka několikrát udeřil.

Ustrašená slečna mi hlásí, že básník odešel, vyhrožuje brzkou pomstou. Nevěřte, slečno! Nyní vás přesvědčím, žeje to váš klamný přízrak. Budu chtít, aby se básník ihned vrátil. to se klamete! odvětila slečna. Tedy, slečno, dávejte pozor! Již je básník zde, vidíte jej! Ano, přišel - on přišel. překvapeně odpovídá slečna." Jak se tváří? " ptám se." Pomstí se vám a to rychle, odpovídá. Načež pravím: A já mu poroučím, aby se smál a měl mě rád. Dávám mu rozkaz a slečna praví: Opravdu, on se směje a objímá vás! Jak vás duchové poslouchají! I nevěřte, slečno, že tojsou duchové. Uvažujte, je-li možné, abych s ním dělal co sám chci. Neodpovídala." Přesvědčím vás, že je to opravdu jen klam. Chci, aby se z něho vytvořil dvojník. Vidím jej. Chci, aby vyšel druhý, třetí atd. Již vidíte deset básníků. To je zvláštní, praví slečna a kroutí nad tím hlavou. Pravím: Jižjsou všichni pryč - ajižjsou zase zde - již jsou pryč. Přitom stála slečnajako socha. Tak, co tomu vašemu básníku říkáte! Tak to udělám se všemi, kteří k vám chodí a ve vás mluví, přejete-li si, a více nepřijdou. Mluvte tedy! Slečna odpovídá: " Snad to bude přecijen klam. Ano,

slečno,je to klam. Přesvědčím vásještě na sobě. Vidíte mne? Ano, vidím.Již mne nevidíte! Kde jste? Nevidím vás. Cítíte mne sama v sobě, pravím. Nyní se slečna projevila v celém mém dialektu, mluvila věty, které jsem před dávným časem mluvil. Táži se: Cítíte mne sama v sobě! Můžete mluvit! Slečna odpovídá : Ano, zrovna tak, jako když mne jiný ovládá." "No, nyní vás zprošťuji, vidíte mne zase ve skutečnosti. Nic vám není, naopak, je vám lehko a jste zdravá,veselá, nebojíte se... Co tomu nyní říkáte? Uvažujte! Skoro vám již věřím, již se toho tak nebojím. Je mi však divné, že někdy říkám básně a mluvím cizímjazykem, ač vůbec té cizí mluvy neznám.

Nyní jsem jí podal vysvětlení: Slečno, každý čin, každá myšlenka, celý život každého jednotlivce zde zůstává, vše je jako vtištěno, jako v obrazech do knihy zaneseno, ani hláska se neztrácí. Vaše uvolněné nižší podvědomí, samotná duše pomocí duševního fluidu, nejsouc chráněna magnetismem, zahaluje se v život člověka, který tu kdysi na zemi žil, prostupuje jej, bere celý jeho charakter na sebe a projevuje se v něm tak, jako by to byl sám nebožtík. Nižší podvědomé, já, je střeženo a stalo se nástrojem zachycených činů. Chybí vědomé "já", aby se zvýšil rozum poznávací a duše se nepotila v činech nebožtíka.

Slečnujsemještě přesvědčil o pravdě pomocí svých subjektů tím, že jsem je uvedl do časů, kdy žilyjiž zemřelé osoby z její rodiny. Též jsem ji přesvědčil, že i u živých osob můžeme znát odbyté věci.

Slečna nyní plně uvěřila, ale musela tu být, jak patrno, fakta. Další postup jejího léčení byl: Byla dvakrát denně na 1 až 3 hodiny uváděna v magneticko-hypnotický spánek k uklidnění mozkového ústředí. Zpočátku v něm mluvívala,ježto bylo činné nižší podvědomé, já. Museljsem pomocí jasnovidce vykonat psychoanalýzu ve vrchním podvědomí a zjištěné příčiny sugescí potlačovat a zdravými nahrazovat, až jsem toho plně docílil. Potom nastal klidný spánek, posilující, jenž jí šel velice k duhu.

Její vědomé, já, se tím vědomě lehčeji upevňovalo. Často mi říkala, že na nic jiného nebude tolik vzpomínat jako na ten krásný spánek, po kterém vždy dosáhla takového klidu.

Magnetizování dvakrát denně uzavíralo její obnažené oduší a posilovalo její tělesnou slabost, chuť kjídlu a znenáhla se zotavovala. Sugesce při bdění, dávané vždy dvakrát denně po magnetizování, vybavily veškeré nezdravé dojmy z vrchního podvědomí, čímž nižší podvědomá činnost se svým, já, nadobro zanikla. Tu pak mohlo se volně rozvíjet vědomé, já, sugesce je podpíraly, probouzely k novému životu a spojovaly vědomé, já, s jejími vlastními zdravými dojmy v esplanech.

Za čtyři týdny se slečna na duchu i na těle tolik zotavila, že mohla opět studovat.

Student J. trpěl slabostí nervů. Při zkouškách propadl následkem strachu, který mu z krajiny žaludeční vycházel a úplně jej deprimoval. Sluneční nervová pleteň se podráždila tak, že několik dní před zkouškami zvracel. Při zkouškách pozbyl duchapřítomnosti, klidu, nastal chaos myšlenek. To se projevuje v ústředí mozkovém takto: U nervově slabých nastává před zkouškou stálým učením přepracování, jevící se silným vlněním (čeřením) šedé kůry, u jiných zase opakem. U prvních nauka rozšiřuje esplana, čímž silně září, kmitajíce. Před zkouškami nebo při nich, kdy student sejiž nemůže ovládat a zjednat si klid ze strachu, aby nepropadl, se esplana abnormálně rozkmitají a rozšíří, až nastane jejich vzájemné sloučení, zkrátka slití dohromady, z čehož nastane zmatek, chaos. Je to zvláštní stav pitomosti, student se potí, za živý svět se nemůže hnout,

propadne. Když přijde domů, uklidní se a diví se, jak se to mohlo stát, neboť vše zase dobře ví. Nastalo rozuzlení esplan; přišly do normálního stavu.

Zmíněný student, jsa opět před zkouškami, mne žádal, abych mu nějak pomohl. Čtyři dny před zkouškami j sem jej vzal na denní magnetizování. Byl citlivcem. Vhodnými sugescemi zajistil jsem mu naprostý klid. Poslední den mi hlásil, že se cítí jistý a daleko klidnější. Když odjížděl, ještě jsem jej ujistil, že jej budu telepaticky podporovat, že mne bude cítit a opírat se o můj naprostý klid. Je tomu skutečně tak. Jsem-li s někým fluidově spojen, mám na něj absolutní vliv, a je-li citlivcem, mám jej takřka ve své moci.

Student, vrátiv se od zkoušek, rozjařen přišel ke mně se zprávou, že vše dobře dopadlo. Nic podobného jako dříve se nestalo. Podobně jsem pomohl i jiným studentům.

Paní U. bolelo nesnesitelně v zádech. Kladljsem po týden ruce na místa, kde bolest cítila, probouzeje přitom silnou vůli k mocnému výronu magnetismu. Skutečně, bolest po týdnu úplně zmizela, aniž se více objevila.

U některých osob se stává, že se tělo magnetismem takřka přesytí a nastane zduření kožních buněk, které vyvolá velikou citlivost a bolestivost kožních nervových buněk. Zduřeníjeví se viditelně jako oteklina. Vyzkoušel jsem, že zde nepomůže nic jiného než osoba čistě nemagnetická, která na ta místa položí ruce s myšlenkou, aby magnetismus přebrala.

Je však nutné, aby pak magnetopat magnetismus, dokud se na povrchu nemagnetické osoby drží a buňkami není pohlcen, včas z ní stáhl a ze svých rukou setřásl, neboť tento magnetismus je choroboplodný. Magnetismus, kterýjiž do těla hluboko vnikl, magnetopat sám těžko odstraní. Více vždy dokáže nemagnetická osoba svou přirozeností než magnetizér svou vůlí.

Tajemník K. z Poříčí u Trutnova podlehl vášni silného kouření a přílišného pití lihovin. Přesto si přál zbavit se tohoto zlozvyku, neboť se mu vyvinula nervová choroba, a to úplná nespavost, nechuť k jídlu a k životu, takže žádné myšlenky a práce nebyl schopen. Jsa majetný, zkoušel různé lázně, aniž došel jaké úlevy. Oslabením vůle se dostavovala duševní muka, kterýžto trapný stav zaháněl zase pitím a kouřením. Ačkoliv věděl, že si chorobu jen zhoršuje, nemohl se už ovládat.

Posléze mu poradili, aby ještě zkusil léčit se pomocí hypnózy a sugesce, tak se prý nejlépe zbaví nervozity, nespavosti a ostatních vad. Dověděl se o mně, přijel do Červeného Kostelce a vzkázal mi, abych přišel do hostince, v němž se ubytoval. Odmítl jsem. Až kdyžjiž potřetí sám pan hostinský i s paní cesty a slov nešetřili, uvolil jsem se jít. Vzaljsem sebou citlivce K. a vyšetřovalijsme nemocného. Ve spánku mi citlivec poukazoval na nečinnost zažívacího ústrojí, slabé srdce, a hlavně na stálé chvění prodloužené míchy, na vzešlou tím mozkovou neurastenii od jedu nikotinového a lihového, což prý potvrzuje vibrace barev.

Když jsem se tázal, uspím-li jej, odpověděl citlivec, že asi sotva, když je tolik nervózní, neboť jeho stále se chvějící prodloužená mícha se nedá uklidnit vůbec anebo jen částečně a spánek bude povrchní, neboť záchvěvy prodloužené míchy jsou v přímé spojitosti se šedou kůrou velkého mozku.

Řekl jsem tedy nemocnému, že to s hypnózou nepůjde, a vyzval jej, aby vzal léčení do svých rukou a nechtěl, aby jiný myslil za něho. Poradil jsem mu, jak si má počínat. Nemocný však stále namítal, že to nedokáže, že má slabou vůli, a žádal, abych tojen zkusil, že prý se úplně poddá. Poněvadžjsem viděl, že má touhu zbavit se svého zlozvyku, a za vědecký pokus věc stála, vzaljsemjej přímo pod svůj magnetický vliv.

Stálým obnovováním magnetického spojení utvořila se mezi námi fluidová zářivá linka, jak mi citlivci dokazovali.

Výsledek byl nad očekávání dobrý. Jelikožjsem nekuřák, nepiji lihové nápoje a žiji přirozeně, měla moje povaha zpětný účinek na něho. Mimoto jsem ještě několikrát denně vysílal myšlenku odporu ke kouření a pití.

Druhého dne ztěžka již vykouřil dvě cigarety. Při čtvrtém magnetizování nekouřil vůbec a pil jen sodovou vodu.

Cítě sejiž zdráv, odjel. Po třech měsícíchjsem se s ním opět ve zmíněném hostinci sešel. Před svědky mi s radostí vypravoval, že nekouří, a když přece nabídnutou cigaretu chce vykouřit, musí se přemáhat, aje mu pak po ní těžko. V jeho kanceláři nikdo nesmí kouřit. Ač sám má výrobu lihových nápojů, pije kdysi nenáviděnou sodovku tak, že jeho známí se diví náhlé změně. Hlavně si pochvaloval, že dobře spí a chutná mu jíst. V deset hodin večer musí již být na lůžku, což dříve nedovedl. Svěřil se, že v chorobě, v níž deset let vězel, prokouřil a propil osmdesát tisíc korun.

Kdyžjsem po půl roce chtěl vědět, zdali můj vliv dosud trvá, sdělil mi, že by mne asi na dva dny potřeboval, z čehožjsem poznal, že sám málo vůli pěstoval a chtěl se spoléhatjen na mne. Žádostijsem nevyhověl, poněvadž lidem tohoto druhu nepomáhám.

Podobné pokusy se zdaří jen dobrému magnetizérovi, jenž má vlastnosti svrchu uvedené. Jinak je marné očekávat nějaký zdar.

V průvodu svých přátel navštívily mne pí H. z Plzně a pí V. z Náchoda. Vyšetřil j sem, že trpí obě schizofrenii, tj. rozštěpením vědomí, tolik, že vzniklo nové, já, jež se projevovalo jako psychická osobnost od první zcela odlišná, nepřátelská. Je to druh posedlosti, ovšem vlastní duši, která ustoupila do nižšího podvědomí. Zpravidla se projevila osobnost mužská. Pí H. měla sama i se svým okolím dojem, jakoby se jejího těla a ducha zmocnil jiný duch. Její strnulé oči i tvář mně samy ří´kaly, že mnoho trpí.

Upřímně mi pí H. vypravovala, že ji ten duch každou chvíli navštěvuje a mnoho ji trýzní. Chce-li jít navelkou nebo malou potřebu, již je u ní a poroučí: Teď nepůjdeš! Ale půjdeš za 2 až 4 hodiny, ažjá budu htít! A skutečně, v udanou dobu může lehce potřebu vykonat.

Při jídle změní chuť jídla tím, že jí do něho něco nasype nebo je zamění jiným pokrmem, odporným.

Ve dne i v noci ji pohlavně zneužívá, přitom ji bije a pak jí nedá spát. Kdyžje nejvíce zmožena, dovolí jí z milosti spánek. Jakmile jí rozkáže: " Spi!", usíná.

Když má chuť na jídlo, odejme jí chuť, a kdyžji hladem potrápí, zase jí chuť vrací v daleko větší míře, takže se stává hltavou. Tu se jí zase ďábelsky vysmívá, že ji stejně na kost vysuší, a ukazuje jí v představě, jak bude vypadat.

Poněvadž se mi zdálo, že pí H. přehání, choval jsem se skepticky, ač jsem to zjevně na sobě nedal znát. Pí H. to však telepaticky vycítila a hlásila mi jménem druhého já, že mne přesvědčí. V tu chvíli lítať lahlava pí H. ze strany na stranu, jako když dostává políčky po tvářích, a viděl jsem, že jí rty silně otékají.

Dlouho pí V. trápil duch tím, že jí dával injekce, takže se objevila krvavá skvrna a místo opuchlo jako po skutečné injekci.

Pozoruje tyto zjevy, učiniljsem pokus: Vzal jsem hřebík a podaljej pí H. se slovy: Je žhavý, silně pálí, vaše ruka jej musí držet přesto, že se vám maso spálí. Pí H. drží, křičí, až se na ruce ukázal červený pruh, jako kdyby byl hřebík skutečně žhavý, ač byl docela chladný.

U těchto dvou nemocných citlivců zeslabením duševní mohutnosti

vědomého, já, nastoupilo nižší podvědomé, já, zaujalo vládní místo a projevovalo se v podobě kdysi viděného šoféra (ujedné) a správce (u druhé), kteří se jim v esplanech - z choré náklonnosti k nim - více upjali. Duše z esplan abstrahovala (sejmula) jejich podobu pro svůj záměr pozorovatjejich mozky. U jedné z nich hlásí, že na pravé polovině mozku dvě pole (závity) vůbec nepracují, nevlní se, ale v týchž místech silně září.esplana zachycenými nevlastními dojmy. Paní je senzitivní (citlivá) a skoro stále ve stavu druhého stupně spánku. Na doklad pravdy mne citlivec vybízel, abych s ní udělal pokusy.

Na malém mozku pozoruje silné záření protosplan, ježjsou téměř ve stálé činnosti. Bylo mi ihned vše jasno.

Nečinné místo v pravé části mozkové zeslabuje její vědomé, já, které se stává nedostatečným pro duševní rovnováhu, a ustupuje tudíž do nižšího podvědomí.

Její stále činná protosplana a nižší, já, v uvolněném oduší přijímají cizí dojmy z duševní činnosti lidské společnosti. Jelikož lidstvo je nakloněno více ke zlému než k dobrému, jsou projevy tolik rozdílné a nemravné.

K lepšímu pochopení duševního stavu nemocné podávám bližší rozbor: Vědomé, já, člověka má sklon více ke špatnostem, např. k obohacení se nepoctivým způsobem, k vraždám, smilstvu, závisti, zlosti apod. Kdyby nebylo podvědomého, já, které, jsouce mravně čisté, se projevuje ve vědomí jako vnitřní varující hlas, upadlo by lidstvo ve zkázu, zahynulo by ve hříchu.

Poněvadž tento vnitřní hlas svědomí (podvědomého, já) je slabý, takřka soukromý (projednotlivce), nemá tolik síly, aby mohl být telepaticky zachycen na jednu osobu. Proto ho nepřijímají protosplana senzitivních osob (citlivců). Naproti tomu činy vědomého, já, jsou již projevy mohutné a většinou hříšné. Proto nemocný citlivec přijímá tyto podněty ve svých protosplanech a v uvolněném citlivém oduší a projevuje se podle nich.

Tyto dojmy a vjemy přecházejí na esplana vrchního podvědomí a v šedé kůře mozkové nastává duševní činnost. (V odstavci Spánek blíže vysvětleno.) Poněvadž v nečinné části kůry mozkové u nemocného se nemohou přijaté dojmy vědomě ani podvědomě rozumově zpracovat, vyrovnat, zůstávají tam zosobněné a uvolněné, nejsouce v pevných otěžích duše, a strhují čili znásilňují duši pro sebe.

Majíce plnou volnost, přicházejí tyto dojmy a vjemy za spoluúčasti nižšího, podvědomého, já, na malý mozek, kde uvedou v činnost motorické, senzitivní a sympatické nervy s příslušnými gangliemi, a ovládnou veškeré smysly tak, že vědomé ţjáţ stojí tu jako vyhnanec vedle drzého vetřelce, s nímž je nuceno být ve stálém duševním boji.

Taková choroba se lehce stupňuje vinou neustálé duševní činnosti, neboť tato, neznajíc únavy, strhuje s sebou v činnost esplana vrchního podvědomí.

Dojmy, které telepatickou cestou duše přijímá, jsou vždy neúplné, úryvkovité. V nižším podvědomém, já, má tudíž duše příležitost z přijatého námětu tvořit nová díla, nové zjevy. Proto také naše sny jsou tak rozmanité, stále nové a nevyčerpatelné.

Různé neujasněné, z úzkosti a strachu potlačené, a tím od vědomí odštěpené představy se stanou temnými, jelikož zapadly ve vstupní podvědomí a odtud se stávají časem nebezpečnými individuím slabé vůle a citlivcům.

Duše, která též ve stupních podvědomí je činná (ovšem rozum, vůle a logikajsou na nízkém, temném stupni), se v nich osamostatňuje, a tak za této nízké a omezené aktivity se rozrůstají v nebezpečné komplexy, soustavy sil, z nichž duše, nejsouc závisloujen na vědomé činnosti, samostatně vystupuje

jižjako druhá osobnost a mění tak čisté vstupní podvědomí v podvědomí nižší.

Z nižšího podvědomí pak jako viditelná bytost v nízkých útočných projevech vědomé, já, napadá. Je to stav chorobné živé halucinace. Poněvadž nejsilnější pud v člověku je sex, strhuje a zaměstnává celou tuto osobnost nižšího, já, a není divu, že zesláblé vědomé, já, je jím pohlavně zneužíváno v pocitech tak jako ve skutečnosti. Tento stav jejakýsi rozpad duše na více osobností - právě to je úžasná schopnost jedné a téže duše. Komplexy sil se mnohdy zvrhnou natolik, že nižší, já, se projevuje ijako bytost démonická.

Zde dobrý hypnolog a magnetizér mnoho dokáží a pomohou. Poněvadž vůle nemocného je slabá a nemocný je ve stavu některého stupně náměsíčního spánku, může si hypnolog a magnetizér osobu nemocného plně podmanit jak cestou sugestivní, magnetickou, tak i telepatickou.

Tyto ženy jsem zbavil choroby takto:

Nejprve j sem jim pomocí sugesce ukázal, že mám tutéž moc jako jejich protivníci, ba že jsem daleko silnější. Podaljsem k ochutnání jablka, slovemjsem změniljejich chuť v česnek. Vůlíjsem vyvolal bolestivá místa, až povstaly krvavé skvrny atd.

Potom jsem jim živě ohlásil, že protivníkům vypovídám boj, že je v krátkém čase opustí. Tím nemocné dostaly plnou důvěru, a přesvědčivše se z uvedených pokusů, musely uvěřit.

Tyto nové dojmy, jež vešly do boje se starými, byly mi nejlepší pomůckou. Zároveň byly stále živeny důvěrou samými nemocnými, neboť veškerou naději skládaly ve mne. Musely mne vidět stále vítězícího.

Víme, že každý citlivec je nemagnetický a má mnoho snů. Naproti tomu osoba nemagnetická má dobrý spánek a velmi málo snů proto, že magnetická vrstva kolem celého jejího těla jej uzavírá (izoluje) před vlnami bloudivých elektronů, jež jsou přenašeči a nosiči duševních dojmů lidí.

Tyto vlny s elektrony myšlenek, dojmů atd. marně narážejí na magnetickou vrstvu magnetické osoby. U citlivce však, jenž je někdy téměř úplně nemagnetický, mají tyto vlny s elektrony volný přístup k tělu, narážejí volně na protosplana malého mozku a obnažené oduší, jež rozdráždí k přijetí různých dojmů. Proto citlivci tolik trpí sny a jsou ve spánku nepokojní.

Řídě se těmito poznatky, postoupil jsem dotyčným senzitivním ženám svůj magnetismus. Magnetizovaljsem nejprve celé tělo, pak záhlaví malého mozku, a to první den každé dvě hodiny, pakjižjen dva až třikrát denně, aby osoba byla stále obalena magnetismem. Takjsem ochránil nemocné před vnějšími dojmy.

Jelikož se přestaly u nemocných žen tvořit nové choré uzlíky v esplanech, počala se v nečinném místě šedá kůra probouzet k životu a měla pak schopnost rozumově zpracovat cizí dojmy při probuzené činnosti vědomého "já" v témže místě.

Zároveň jsem sugescí docílil zeslabení a částečné pohasnutí silně zářících uzLíků v esplanech. Jejich úplné pohasnutí ovšem nenastane, nýbrž jen potud, pokud je třeba, aby se šedá kůra uvolnila z katalepsie, do níž upadla vysílením, vinou silného podráždění a vibrací esplan.

Aby byl úspěchjistý, musím být ve stálém boji s vetřelcem svou živou vírou, kterou mluvenou sugescí projevuji, nedopouštěje sejediného automatického projevu na tělo nemocného. Při stálé protireakci nastává přirozené zeslabení automatických projevů, jež jinak žijíjen za stálého projevování a vybíjení se na- venek.

Při uvedeném léčení je nutné dbát všech zdravotních pokynů, jak je vpředu uvedeno.

Zde poznamenávám: Kdo magnetizuje, je v přímém telepatickém

spojení s magnetizovaným citlivcem,jenžje podjeho přímým vlivem. Někdojiný nemá nad magnetizovaným telepatickou moc. Jen v případě, je-li můj soupeř magneticky silnější, dovede můj magnetismus z magnetizovaného vybírat a může jej pak sám ovládnout.

Ve vylíčených případech s oněmi dvěma nemocnými ženami je lepší zůstat telepaticky s nemocným spojen a zdravou myšlenkou jej stále podpírat, a to proto, že myšlenka se nejprve vtiskuje v protosplanech a v uvolněném obnaženém oduší a pak v esplana velkého mozku.

Mluvená sugesce při vědomí se přímo vnímá sluchovým ústrojím v šedou kůru. Je to v tomto případě nejlepší postup.

Abych pro změnu odstranil telepatiCké spojení s nemocným a mohl jej naprosto izolovat od veškerých zevních dojmů, počínám si při ukončení magnetizování takto:

Poslední krátké tahy v záhlaví ukončím uzavřením svých rukou v pěst, stoje před magnetizovaným natáhnu ruce i prsty vzhůru a asi dvě minuty nechávám magnetismus volně prchat do prostoru s probuzenou vírou, že mi již žádný neuniká. Tento volně vyprchaný magnetismus se ještě natáhne na nemocného a já jsem zcela uvolněn. Jinak by zůstala mezi námi magnetická páska a nastalo by stálé vysávání magnetizérovy životní energie nemagnetickým tělem nemocného citlivce.

Nemohu zde rozebírat všechny své pokusy v tomto ohledu. Ale opakuji, že magnetismus má velikou budoucnost. Příkladem nám může být Španělsko, kde koncem roku 1931 zemřelajistá žena, mající královský dekret a povolení lékařské praxe léčení magnetismem. Zachránila životy mnoha lidí, které lékaři prohlásili za ztracené. Též krále Alfonsejako dvouleté děcko vyléčila z těžké nemoci, když dvanáct lékařů se úplně vzdalo naděje a dovolilo, aby bylo použitojejího tělesného magnetismu. Po čtrnáctidenním magnetizování bylo děcko uzdraveno. Čemu se dnes mnozí smějí, tomu lidstvo jednou bude blahořečit jako mnohému, co se dříve zdálo iluzí.

*

37.LÉČENÍ HYPNOTICKÝM SPÁNKEM

Uvedu ještě jeden svůj pokus veliké ceny, jenž má budoucnost. Dnes je již známo, že velké choroby lze nejlépe léčit hladem, zvláště jde-li o špatnou krev. Přemýšlel jsem mnoho o této věci a dospěl k názoru, že tato hladová kúra by se nejlépe konala bez naší vědomé činnosti, zkrátka tak, abychom o tom nevěděli, pomocí hypnotického spánku na určitou dobu. Hlavní pokus jsem učinil na jedenáctiletém chlapci B. při začátku zápalu levého křídla plic.

Při tomto pokusu jsem přišel k poznatku, že je možné uspat na libovolnou i velmi dlouhou dobu.

Po strávení posledních zbytků požitého pokrmu se krev více nevytvoří.

Je-li uspán zdravý člověk, oběh krve přestává úplně během 63 dnů. U nemocného přestává oběh krve mnohem dříve. To závisí na stupni znečištění krve a na životní energii nemocného.

V této době, kdy oběh krve čím dále tím více ochabuje, nepřestává se tvořit moč ze šťáv v těle obsažených. Ventilové záklopky se samy otevírají a moč samočinně odchází. Proto nesmí být uspán ten, kdo trpí chorobou močových orgánů.

Jakmile krev přestane obíhat a je v klidu, počnou se nečisté látky usazovat na stěnách krevních cév, během léčebného spánku pronikají na povrch těla, což se jeví vlhkou vyrážkou, mnohdy velmi značnou.

Srdce je činné jen působením krve, obsažené ve vlastní hmotě srdce, pohyb srdce, daleko rychlejší, není zevně znatelný, tepnyjsou nečinné, dech zrychlený, trávení přestává bez obavy, že

by nastala porucha. Střeva částečně oschnou jen povrchně, jak jasnovidní citlivci konstatovali. Nervy a srdce se posilují.
Duševně nemocní jsou po probuzení jako znovuzrození. Při kožních chorobách se dočkáme skvělých výsledků. Stejně i při nervových chorobách, povstalých z duševního přepracování. Všemožné bolesti spánkem zmizí.

Uspat se nesmí při vysokých horečkách a při pokročilých zápalech, při těžkých srdečních vadách.

Při slabých srdečních vadách v kratším hypnotickém spánku, kdy nejde o čištění krve,jsem seznal, že srdce bije pravidelněji, po probuzení nemocní tolik na srdce nenaříkali.

Při uspání je nutno si počínat takto:

Nemocný musí mít k lékaři-hypnotizérovi naprostou důvěru. První týden se postupně prohlubuje spánek asi dvaceti magnetickými tahy od jedné až do deseti hodin s přestávkami.

Když již nemocný tvrdě spí deset hodin, přejdeme druhý den na spánek léčebný. Čím delší doba spánku se určí, tím lépe.

Přesvědčím se, není-li tělo v katalepsii, tj. v úplné strnulosti, nepoddajné, neohebné. V takovém stupni spánku se nesmí nemocný ponechat, neboť by nastalo odumírání tkání. Tělo musí být poddajné, vláčné, to je nutné mít vždy na paměti.

První a druhý stupeň hloubky spánku je tu též nedovolený, a to proto, že vědomí není úplně zaniklé a po probuzení by nastalo vyvolání podvědomé činnosti. Je nutné, aby nemocný přišel do třetího stupně náměsíčního spánku anebo do čtvrtého stupně, ve kterém je už vědomí zaniklé a je úplně nemožné po probuzení vzpomínat. O tom všem se přesvědčíme v prvním týdnu.

V den přechodu léčebného spánku nesmí nemocný nic jíst. Musí si vše svléknout až na spodní šat, vše rozepnout a posadit se na pohodlnou lenošku, aby se mohla hlava i vzadu opřít. Nohy musí oběma chodidly spočívat na zemi, ruce si dá nemocný na stehna. Lékař má s klidem nemocného povzbuzovat zdravotními účinky spánku a pomalu silou vůle, bez magnetizování, vlastním klidem a duševní jistotou ho uvádět do léčebného spánku.

Není třeba žádných sugescí, stačí vůle a víra lékaře-hypnologa, jak dlouho má spánek trvat.

Jak lehko se uspává, tak lehko lze probouzet. Záleží na tom, jak mám silnou víru.

Nyní nemocnému přikryjeme pokrývkou spodní část těla a necháme jej v klidu čtrnáct hodin sedět. Je nutné postarat se o čerstvý vzduch, aby plíce neutrpěly.

Po čtrnáctihodinovém spánku položme nemocného naznak na lože s malým natočením na pravou stranu a lehce jej přikryjme.

Dokud bude krev obíhat, bude pod sebe močit; proto pod ním mějme hadry, které vždy vyměníme za suché.

Více se o nemocného nestarejme, budeme bez obavy, co se s ním může stát. Nic se nestane.

Nemocný je úzce spjat jak svým stavem duševním, tak i tělesným s lékařem magneto-hypnologem.

Proto kladu důraz na to, že se tohoto léčení nesmí chopit lékař-hypnolog, který trpí duševní chorobou, nějakou tělesnou nemocí. Celý jeho stav - a to silněji - přijímá uspaný.

Dostane-li v době spánku nemocného lékař-hypnolog jakoukoliv chorobu, současně ji dostává i uspaný následkem magnetických a dušefluidových vibrací. Poznal jsem, že uspaný přejímá i sebemenší vyrážku. Kdyby cítil lékař-hypnolog, že onemocní, musí uspaného probudit. Kdyby náhle zemřel lékař hypnolog, v touž dobu umírá i nemocný.

Tohoto léčení se mohou chopit lékaři-samaritáni, kteří v sobě cítí schopnost být dobrými magnetohypnotizéry.

Lékař musí uspat pouhou vůlí a nesmí se spoléhat na autosugesci

nemocného. Je třeba zabodnout zrak v kterékoliv místo těla a uspat, aniž by nemocný věděl, že bude uspán.

Lékař-hypnotizér musí být úplně zdráv jak duševně, tak i tělesně. Nesmí mít žádnou nectnost, nesmí pít alkohol, kouřit přes normál, nesmí vydávat svůj život v nebezpečí apod. Musí předem umět ovládat sebe. Stár má být od 27 do 45 let, kdy podstata buňky ještě nedegeneruje.

Lékař nesmí připustit myšlenku, že snad uspaného neprobudí. Musí pevně věřit a v představě stále vidět nemocného po probuzení tělesně i duševně zdravého.

Prvním občerstvením probuzeného bude šálek silně oslazeného čaje. Potom za dvě hodiny dostane odvar z ovesné rýže a po malé přestávce syrová vajíčka.

Doba spánku se nezapočítává do doby života nemocného a věřím, že ve stavu hypnotického spánku může setrvat i více let.

*

 # 38. ELEKTŘINA

Elektřina je druh energie, která též vychází zjediného vesmírného prazdroje a vytváří se přeskupováním kmitových částic.

Tato energie se dá budit k účinu rozkladem hmoty, třením atd. Tím způsobem nabýváme nové a nové jednotky. Není určité množství těchto jednotek, je to zákon energie, který jistým účinem vydává nové a nové jednotky.

Elektřina je vázána zákony, že ač stále vydává nové jednotky, mohutnosti nepozbývá. Vydané jednotky po vykonání určitého účinu, výkonu, vracejí se do svého zřídla, a není proto třeba mít obavy, že bychom tuto energii vyčerpali.

K přenášení této obdivuhodné energie jsou dobrými proudovodiči některé kovy, voda, vzduch, éterické vlny, těla živočichů atd.

Naše i každé jiné organické tělo od prvopočáteční buňky je způsobilé probudit tuto energii.

Probouzíme ji cvičenou silnou vůlí, žádostí, chtěním, vzplanutím, vzrušením, a tím získáme nové jednotky.

Z toho vyplývá, že jediným činitelem k získávání této energie je činnost naší duše. Je tedy třeba naši duši přivést do stavu největší možné činnosti duševní síly probuzením se, silným zásahem v celém organismu. Čím dokonaleji toho docílíme, tím větší počet elektrickýchjednotek vzbudíme, dobudeme. Současně ovšem uvádíme do činnosti fluid oduší, bez čehož by nebylo onoho duševního účinu, rozpětí. A zároveň i fluid tělesného magnetismu se uvádí do činnosti. V důsledku tohoje třeba rozlišovat podstatu, povahu a působení těchto tří činitelů.

Elektrickou energii si tělesný organismus dobývá částečně sám fyzickými a chemickými procesy. Působením vůle získáváme tuto energii v značně větším množství a přispíváme tak ke zdatnosti a omlazení našeho organismu.

Touto činností docilujeme rychlejší výměny choroboplodných látek.

Duševní činností dobytá elektrická energie zároveň povzbuzuje - vnitřní sekrecí - vnitřní vyměšovací žlázy k vytvoření hormonů, jež povzbuzují náš život.

Hormonyjsou tekutiny,jemné produkty, výměšky, tvořící se v určitých žlázách našeho těla a vylučující se do krve.

Hormony se tvoří ve štítné žláze, v brzlíku, v šišince mozkové, v nadledvinkách, ve slinivce břišní, v pohlavních žlázách a poněkud i v játrech, ledvinách a ve střevech.

Hormony pro nás mají neobyčejný význam. Povzbuzují a sílí celý duševní i tělesný život. Kdybychom odstranili vyměšovací žlázy hormonu nadledvinek, nastane v několika dnech smrt.

Čím méně jsou buňky těla napájeny hormony, tím jsou slabšími, méně odolnými, lenivějšími, neschopněj šími pracovat. Chřadnou

buňky šedé kůry mozkové, buňky svalové atd. Chřadne tělo a duši znemožňuje dokonalý projev.

Nastane-li oživení buněk hormony, vzpruží se a energičtěji pracují. Nedostatkem mozkového hormonu zakrní mnohé buňky šedé kůry, a tím neuplatní mnohé schopnosti a hodnoty v nás dřímající. Zdeje důležité zesilovat vůli a autosugescí budit v našem organismu elektřinu k povzbuzování žláz hojného vyměšování hormonů. Opakuji, že život se zakládá na magnetismu a elektřině ajejich nemocjejen porušení magnetické a elektrické rovnováhy. Stárnutím pozbývá tělo schopnost vyvíjet se, budit dostatek magnetismu a elektřiny, nastává slabost, sešlost, nemoci, smrt.

V tomto postupu je skryto ono veliké tajemství, jak získat a udržet si sílu, svěžest a mladost až do vysokého stáří.

*

39. DUŠEFLUID - ČILI ODUŠÍ

Naše těloje obdařeno dvěma fluidy, podstatně odlišnými. Poznalijsme fluid magnetický,jenžje činitelem pro tělo. Nyní se seznámíme s fluidem oduší, činitelem pro duši.

Někteří i vážní psychiatři znají jen fluid magnetický. Narážejí však na zjevy, které nemohou těžkopádným fluidem magnetickým vysvětlit a nevědí si s touto záhadou rady. Je nutno rozeznávat dva fluidy, z nichž každý má jinou podstatu.

Fluid magnetický se vyvíjí v našem těle ve všech buňkách, v lůně buněčné protoplazmy z potravních látek, které jej obsahují. Magnetismus, jak víme, lze z těla uvolnit vůlí a vůlí též řídit.

F´luid oduší se uvolňuje ze všech buněk, samotných buněčných jader, které ze sebe vydávají výboje jednotlivých částic zářivé energie, jež fluid oduší tvoří; plně vyhovuje schopnostem duše.

Skladba atomů je rozmanitě zkombinovaná z rozdílných druhů elektronů právě tak jako zase tyto z protonů. Přitom atomy jsou povahy proměnné. Vytváří se zde jiný druh záření v lůně buněčné protoplazmy a jiný druh záření ze samotných buněčných jader.

Tento dvojí druh záření je odvislý od jiného druhu složení atomů buněčné protoplazmy a jiného složení atomů buněčných jader.

Zřejmé rozdíly mezi magnetismem a oduším jsou tyto:

Magnetismus je různobarevný, podle potravy člověka. Oduší má stále jednu barvu, a to bílou, s lehkým nádechem do modra.

Magnetismus září kolem těla na 1-4-10 cm, u některých osob i více. Oduší září kol těla vždy asi 1 cm.

Magnetismus některým lidem navenek ani nevyzařuje. Říkáme, že jsou nemagnetičtí. Oduší vyzařuje kolem těla každého.

Magnetismus je dvojpolární. Oduší jednopolární, bez pólů.

Magnetismus prostupuje jen některé hmoty; oduší všechny.

Magnetismus má rychlost téměř našeho běhu. - Oduší má rychlost, řekl bych, myšlenky.

Magnetismus lze vědomě vůlí ovládat; oduší jen za činnosti podvědomé.

V tomto nejdokonalejším fluidu oduší spočívá jasnovidnost, o které pojednám v dalších článcích.

*

40. HMOTA - ODUŠÍ A ZÁŘENÍ

Uspaný v hlubokém spánku se rád pomocí oduší prostorově uvolňuje. Podceňuje hmotné tělo a vyzvedá a chválí tělo fluidové. A přece tento fluid oduší je součást prahmoty..

Prahmota, pralátka, pramlžinaje stvořena tak, že má vlastní činnost a potřebné nejdokonalejší vlastnosti. Tato činnost a síla do její jsoucnosti vložená a přiměřená její bytnosti je obdivuhodná. V podstatě je povahy svítivé a měnivé pro různá

seskupování, slučování částic prahmoty.

Činnost a působnost prahmoty je neskonale rozmanitá a je závislá na Bohu. U živých bytostí došlo nejdokonalejšího uzpůsobení u člověka při prostorových projevech činnosti duše, vyzařováním fluidem oduší.

Již před stvořením prahmoty, ještě než tato podle nezměnitelných zákonů byla uvedena do pohybu, byl v Bohu z jeho vůle předem navržen vesmír a existoval hotový celý vzor pro jeho vybudování.

Podle tohoto vzoru byla stvořena prvá neproměnná světelná energie jako částice prahmoty s nejdokonalejšími vlastnostmi, načež nastal růst částic - nejmenších stavebních jednotek - a byl jimi vyplněn, nasycen prostor k výstavbě a vývoji nekonečného universa. Vyplněný prostor zářil viditelným světlem. Tyto nejmenší elementy, nedělitelné částice prahmoty, nazval jsem sytony.

Sytony projevily nesmírnou hybnou energii, takže se přitahovaly a odpuzovaly navzájem, až nastalo předurčené zákonité seskupení, scelení pro různé druhy nových tvarů. Ty se od sebe lišíjen rozdílným počtem sytonů, od malého až do nepředstavitelného sdružení, hutností a vzdáleností částic, takže vznikly složené útvary velmi komplikovaných jednotek, v čemž spočívá základ pro odlišné chemické vlastnosti různých prvků.

Prostor je nekonečný v možnosti a prahmota sytonů je omezena v prostoru.

Dobrý, zvlášť pro toto bádání cvičený subjekt, jasně vidící, dovede vnikat do tajů povah sdružených sytonů. Praví o těchto změnách tvarů, že je mnoho odlišných druhů těchto částic - malých to kamenů- s různými rozdílnými novými vlastnostmi, které obdržely, vznikly při setkání a sloučení sytonů a skládají se z nestejného, mnohdy i nepředstavitelného počtu. Sloučením nezůstaly jednolité, ale obdržely povahu pozitivní a negativní.

Tuto různě sdruženou prahmotu - takzvané malé kameny - nazval jsem pro všechny další sestavby kamenů pyrotony.

Fyzikální chemie zná dnes různé další kameny a podlejejich vlastností a povah jmenuje některé protony, pozitrony, neutrony, elektrony a nejjednodušší z nich, povahy energie, fotony, částice alfa, beta a gama. Z vesmírové prahmotyje zjištěno teprve osm až devět elementárních částic. Tyto druhy drobných kamenů se dále sdružily a sloučily v konečné základní, již stavební kameny, atomy, pro výstavbu vesmíru. Z nich je zbudováno celé mistrovské dílo živého i neživého světa.

Pro ujasnění si zopakujeme, co bylo vpředu tohoto spisu o atomech řečeno: Každý atom se skládá z jádra určitého počtu elektronů. Jádro, složené z jednoho i více elektronů, má kladný elektrický náboj, kdežto elektrony rozložené a obíhající kolem středovéhojádrajsou nabity záporně. Elektrony všech atomůjsou stejné, liší sejen svým počtem. Zato jádra, jak jsme poznali, jsoujakostně různá; tato jejich různostje příčinou, že způsobuje odlišné chemické vlastnosti různých prvků. Elektrický náboj jádraje vždy celistvý násobek náboje elektronů.

Hmotaje směs mechanických částic, pohybujících se po drahách předem vykázaných k předem vytčeným cílům.

Do hmoty je tedy vložen přesný řád, ve všem se jeví zákonitost a pořádek.

Atomy všech nejrůznějších prvků, kterých je nyní 92, mají stavbu velmi složitou. Atomy nejsou kompaktní, ale pórovité, skládají se z elementárních částic. Rovněž ijádro není kompaktní a též se skládá z drobných částic.

Jeden proton a jeden elektron tvoří atom prvku vodíku. Obě dvě částečky jsou elektricky nabité a vzájemná přitažlivost

těchto opačných nábojů podmiňuje obíhání elektronu, který má negativní náboj, kolem hmotnějšího protonu s nábojem kladným. Přitom síla odpudivosti přesně definuje vzdálenost od protonu.

Atomy všech nejrůznějších prvkůjsou násobkem vodíku. Mimo toho tvoří stavbajádraještě částice hmoty neutrony, pozitrony, alfa, neutrina aj. v množství, kolik je třeba k dosažení atomové váhy. Jádro uranu, nejtěžší ze všech jader podle vlastností prvku, má 92 protonů, a aby dosáhlo atomové váhy 238, musí mimo 92 protonů obsahovat ještě 146 neutronů. Tyto základní částicejsou pak složeny z nesmírného počtu dalších druhů elementárních částic. Uran je nejvyšším atomovým systémem. Podobně jsou vytvořeny všechny prvky, rozmanitě zkombinované z různě utvářených atomů. Je tolik rozdílných prvků, kolikje různých atomů, lišících se nábojem a tíží. Řada podle váhy atomového čísla začíná vodíkem, který byl označen číslem 1, a končí uranem s číslem 92.

Prvky jsou souborem různě těžkých atomů, kterýžto rozdíl váhy působí různý počet protonů, pozitronů, jádra i počet elektronových prstenců - obalu.

Kladný elektron neboli pozitron je nej menší částicí atomového jádra, která je utvořena z elementárních sdružených částic malých kamenů pyrotonových. Jeho vymrštěné zářivé úlomkyjiž ve zlomku vteřiny zanikají, mají velmi krátké trvání oproti vymrštěným částicím alfa, neutronovým, a hlavně protonovým, které mají stavbu nejsložitější. Vymrštěné částice se časem rozpadnou, vyzáří v pyrotony a tyto v sytony, aby zase vytvořily nové syntézy elementárních částic, tj. nové sloučeniny a skupiny hmoty. Tudíž hmota se mění v záření a přeměnou zářivé energie v novou hmotu. Zároveň v každém kvantu zářivé energieje současně obsažena elektřina pozitivní i negativní, která se uvolňuje ve sloučeninách pyrotonových částic. Hmota se tím vyznačuje schopností síly k proměně.

Podobně umělé teplo je pouhou energii letících molekul; čím je tato energie větší, tím většíje teplota.

Hmota atomů vydává ze sebe nejjemnější, takřka nehmotnou složku povahy energetické, která se může vyprostit ze společenství hmoty a šířit prostorem jako záření, které se skládá ze samostatných částic, jakýchsi střel v podobě světelných kvant síly (energie), jimž říkáme fotony.

Všechny fotony jsou bez nábojů, neelektrické, pohybují se stále stejnou rychlostí, rychlostí světla, a od sebe se liší jen svými kmitočty. Světlo je v podstatě elektromagnetické vlnění a působí na předměty podle hutnosti, větším nebo menším tlakem.

Dopadající světelné části předávají celou svou energii nebo její část atomům, respektive elektronům jádra i obalu, s nimiž se srazily, a doplňují se v úbytku zářivé energie. Tím existují proměnlivé atomy se zářivou energii, která náhle přibývá nebo ubývá.

Prvek uran, thorium radium (ijiné - hlavně těžké prvky) rozpadávající se, ze své zrnité struktury neustále vydávají skupinovou energii, záření. Toto záření tím, že vzniká z rozpadu,jmenujeme radioaktivní. Obsahuje negativní elektrony, pozitrony, a částečky alfa, jakož i jiné podle druhu sloučeniny hmoty.

Lidské tělo, ač se skládá z prvků prostších, podléhá též radioaktivnímu rozpadu, který se mění v záření. Uvolněné záření podle jeho složení částic jsem nazval magnetismem, elektrismem a oduším.

Zprávy našim smyslům dodávají fotony. Žádné smyslové čidlo nemůže projevit účinek, není-li mu dodána nějakým způsobem energie, která sestává z různých kvant energie, uvolňující se z atomových jader buněčné protoplazmy těla i krve.

Je ještě záření kosmické, vznikající z hvězdných velikánů, tzv. ultrazáření, které není jednotné a svou pronikavostí předčí všechny ostatní druhy záření. V jeho souboru se nacházejí částice elektronů, fotonů, protonů, neutronů ajiné. Mimo nich se v něm nachází částice stokrát těžší než elektron a asi osmnáctkrát lehčí než proton. Tato částiceje těžjádrem vodíku a byla pojmenována - mezotron. Existují tedy pozitivně i negativně nabité těžké elektrony či mezotrony a tak postupněi bude objeveno více základních kamenů světa. Mnohé částice mezotronů se rychle rozpadávají a tak se mění v záření; náleží tudíž k nejsložitějším a nejpodivnějším projevům hmoty.

Všechny látky, které se v přírodě vyskytují, skládají se z 92 různých atomových prvků a nazýváme je sloučeninami. Prvkem je zlato, vodík, síra - vzduch je již směsí kyslíku a dusíku. Nejmenší částice prvků nazýváme atomy a nejmenší částečky sloučenin se jmenují molekuly a jsou zbudovány z atomů prvků. Z atomů se skládají všechny hmoty, tekutiny, krystaly, soli atd. Plyn je již shlukem atomů a molekul, sem tam jako střely létající.

O fyzikálních vlastnostech látky rozhoduje způsob,jak tyto základníjednotky nebojejich sloučeniny, atomy a molekuly, jsou seskupeny.

Atomy prvků se zpravidla nevyskytují odděleně. U plynů, u nichžje vazba nejméně pevná, se spojuJí v molekuly po dvou i více atomech téhož druhu.

Radioaktivní rozpad může být vyvolán i uměle, působením hmotného záření na atomová jádra prvků, která se tak rozpadávají a tvoří jádra prvku nového, který je buď stálý, nebo se stane přechodně radioaktivním a rozpadá se zářením dále, až vznikne prvek stálý. Tak například atomy hliníku, ostřelované částicemi alfa (atomovými jádry hélia), mění se v atomy fosforu, které se samovolně rozpadávají dále a vYtvoří již neradioaktivní atomová jádra křemíku.

Atomovéjádro není homogenní. Je složeno z protonů kladně elektricky nabitých a neutronů, částiček to elektrických neutrálních. Počet protonů a neutronů je pro ten který druh atomů charakteristický. Neutron sám se může změnit v proton a elektron, který je vypuzován. Takto se vykládá záření beta, vznikající při radioaktivním rozpadu atomového jádra. Záření betajsou tedy vlastně elektrony, rychle se pohybující.

Elektrony kroužící kolem atomového jádra jsou seřízeny v postupné vzdálenosti od jádra a kromě toho vykonávají otáčivý pohyb kolem své osy.

Elektron může obíţhat kolem jádra po různých drahách, bližších nebo vzdálenějších, jimž odpovídají nižší nebo vyšší hladiny energie. Atom vodíku májenjeden elektron čili planetu a atom uranujich má 92. Atom rtuti má 80, zlata 70 elektronů.

Působením mocných sil zvenčí, například prudkým nárazem mimoatomového elektronu (záření beta, paprsky katodové) na atom, uvolní se některý elektron z vnitřního obalu a přitom se uvolní v podobě světla, určitého kvanta zářivé energie, a najeho místo vskočí ihned některý elektron ze slupky vzdálenější a tak vzniká záření Roentgenovo - neboli paprsky X. Takzvané záření gama, vznikající při radioaktivním rozpadu atomů, vysvětluje se jako energie uvolněná při skoku částic, tvořících atomové jádro, z vyšší hladiny energie na nižší.

Atom, ač se námjevíjako útvarvelmi složitý, tvoříjednotnou podstatu, skládající se zjádra, tvořeného protony a neutrony, elektronů a energie, mimo jiných elementárních částic hmoty, jako pozitron, neutrino a záporný proton.

Rozpadem jádra vznikají nové prvky a zbylé elementární částice

prchají v podobě záření do prostoru; tyto do jisté míry mohou existovat i samostatně mimo atom. Jiné se zářením rozpadávají v pyrotony a některé i v sytony. Mezi volnými elementárními částicemi, tzv. pyrotony a atomem, složeným z těchto částic, je rozdíl druhový, bytnostný; mají první látku a podstatný tvar, jakožto prvky, sestavující individuální bytnost, podstatu atomu.

Totéž platí i o jiných elementárních částicích, pokud existují mimo atom.

Tyto elementární částice samostatně existující se mohou také měnit podstatně (elektron plus pozitron jsou dva fotony, neutron je elektron plus proton plus neutrino), a proto je též považujeme za složené z látky a tvaru.

Radioaktivitou se rozumí samovolný rozpad prvků, zvaných radioaktivní.

Nejznámějším radioaktivním prvkem je rádium. Rozpadávající se atom rádia vysílá záření trojího druhu. Paprskyjsou vlastnějádra prvku hélia, vymrštěná z atomu rozpadávajícího se prvku, paprsky beta jsou elektrony rychle se pohybující a paprsky gama jsou zářením povahy světelné, posledním zbytkem rozpadávajícího se atomu rádia je olovo.

Atom, složený z elementárních částic, molekula složená z atomu a přírodní těleso složené z atomů molekul představují podstatnoujednotu celku a kvantity. Příkladně železo (krystal). Jsou to vlastně veliké molekuly, tedy přirozené celky, majícíjednu individualitu a předpokládajícíjednu souvislou kvantitu.

Atomy pohlcují a vyzařují něco, co nazýváme energie; záření optické, paprsky X, záření gama, kteréžje též hmotné jsoucno, existují v prostoru a čase, mají kvalitu i kvantitu a jsou složené bytnostně z pyrotonů, jež samy jsou složeny z pralátky energie a částic, sytonů.

Prvky ve sloučenině neexistují skutečně, aktuálně, ale pouze virtuálně, tj. svými pozměněnými jakostmi, a jsou základem možnosti jejich nové existence, k níž dojde ovšem až po chemickém rozkladu sloučeniny v prvky, tedy opět změnou podstatnou.

Přeměnou hmoty, atomů, vzniká, resp. uvolňuje se energie, která váže elementární částice pyrotonů v celek.

Ono podstatné pouto, které spojuje atomy ve vyšší celky a rovněž elementární částice v atomy, se nazývá energie. Prvními nositeli energie jsou sytony, jsou-li volně rozděleny v prostoru, přitahují a seskupují se. Jsou-li spojeny ve skupinách aje-li celek zasažen, rozletují se prudce do volného prostoru.

Atom sám není vyplněn jen hmotou,nýbrž obsahuje poměrně velké prostory a lze jeho střed zasáhnout a rozbít, čímž se uvolňuje úžasná síla, energie, kterou vydávají zlomky pyrotonů a částice sytonů. Objev radioaktivních prvků dal vědě účinnou střelu, tzv. neutron, jež je s to prorazit atomovou hradbU.

Neutronje bez elektrického náboje; může snadno vnikat do všech typů atomů. Je to ideální projektil k rozbíjení atomů. Pomocí neutronu lze měnit jádra téměř všech atomů i atomu uranu, nejtěžšího zE všech. Vniknutí neutronu do uranového jádra způsobí násilný rozpad tohoto jádra ve dvě zhruba stejné části. Hmota byla zničena a znovu se objevila v podobě energie zlomků, v něž sejádro rozpadlo a bylo zjištěno, že uprostřed těchto zlomků jsou další neutrony, jež mohly znovu rozrušit uranické jádro a tak dále v nepřetržitém lavinovém řetězu. Tedy samohybný proces, jímž uranovájádra explodují, uvolňujíce energll v neomezené míře. Nesmírnou energll, obsaženou v uranu, bude možné uvolňovat pomalu a užít prakticky k blahu lidstva.

Jinými slovy: Uranje radioaktivní,jeho neutronyjsou výbornými projektily k bombardování atomů. Je známo, že se jádra uranového

atomu v kolizi s neutronem rozbíjejí ve dva radioaktivní zlomky. Přitom rozbitím se uvolňuje značná energie. Neutronový projektil vyvolá první rozlom uranového jádra. Přiřadí§li se k tomuto prvnímu rozbití další rozlom uranového jádra, vzrůstá pak počet malých katastrof geOmetrickou řadou uvolněné energie, jakoby postižené epidemII, dávají vznik další a další explozi. Přitom se uvolňuje úžasná teplota, vyvinuvší se z hmoty. Použijí-li se lehké atomy proti uvolňujícím se neutronům, ztratí na své rychlosti a narazí na sebe jako koule na kouli.

Při plnění bomb se užívá nového prvku aktinouranu, resp. plutonia,jakožto hlavní součásti atomové náplně. K štěpení plutonia se používá neutronů, jejichž rychlost byla přibrzděna na vhodnou míru. Přibrzděné neutrony na rozdil od rychlých vniknou do samotného jádra atomu, způsobí jeho nestabilitu, takže se rozštěpí. Jak již bylo uvedeno, při štěpení atomu se vytvoří více neutronů, než jich bylo původně užito k uskutečnění rozpadu. To má za následek, že nově uvolněné neutrony napadají další atomy, jež vytvoří další neutrony, atd., takže štěpení jednou započaté se lavinovitě šíří za uvolňování nesmírného množství energie.

Z biologického hlediska je plutonium při přímém zásahu nebezpečné jako rádium. Lidské tělo nesnese více nežjednu milióntinu gramu plutonia. Zářící hmota se usazuje v kostech, vjátrech, v nichž vyvolává těžkou poruchu.

Atomy jsou základními jednotkami hmoty. Jsou nesmírně nepatrné a milióny miliónů jich jsou zapotřebí, abychomje poznali na nejcitlivějších vážkách. Čím se liší atomový výbuch od obyčejného výbuchu? Při obyčejném výbuchu se uvolňuje energie spojující atomy. Při atomickém výbuchu energie, uzamčená uvnitř atomu, se odpoutává rázem a milióny částeček, konajících cestu rychlostí téměř 186 000 mil. za vteřinu, vyrážejí všemi směry. Vzniká nesmírná síla, schopná tříštit ostatní atomy v okolním ovzduší apůsobící explozi. Vzduch se do běla rozžhaví v žáru blížícím se žáru slunce. Otřes lze pociťovat na vzdálenost až 400 mil.

Atom je držen pohromadě elektrickými silami. Přeměna hmoty v energii nám vysvětluje, odkud berou slunce a hvězdy svoje světlo a teplo.

Fyzikální chemie objevem plutonia zná již 93 druhy prvků těchto základních kamenů. Je jich ovšem více. Atomy prvků se mohou rozmanitě seskupovat do nejrůznějších druhů molekul, a protože je známo více než čtvrtmiliónů druhů molekul, tento počet značí jen velmi nepatrný zlomek skutečně možných kombinací. Příkladem: Škrob, cukr, sádlo, olej jeví se nám na pohled velmi rozdílné a všechny se přitom skládají ze tří prvků: kyslíku, vodíku a uhlíku. Je zřejmé, že vnitřní stavba těchto molekul je neobyčejně složitá. Jakou změnu dovede příroda vytvořit týmiž stavebními kameny!

Molekuly se skládají z atomů. Tak například molekula vody má jednoduchý útvar, skládající se zdvou atomů vodíku ajednoho atomu kyslíku. Často však obsahují molekuly až nezměrně veliký počet základních kamenů - atomů. Tak molekula dřevoviny může se skládat až z 22 000 atomů kyslíku, vodíku a uhlíku.

Poznáním o vnitřní stavbě látky molekul na základě pokusů dnes víme, žejsou možné chemické přeměny v nové látky, které jsou však vázány na zcela přesných zákonitostech. Příklad: Za pomoci vysoké teploty a značného tlaku sloučíme jeden atom dusíku se třemi atomy vodíku. Obdržíme novou sloučeninu - čpavek. Tuto hmotu můžeme zase při vysoké teplotě rozložit v původní části, dusík a vodík. Tím je postaven zákon o zachování hmoty, neboť rozložením molekul se z hmoty nikdy nic neztratí, avšak také nic nezíská.

Studiemjsme se poučili, žejádro atomůje útvar složitý a žejej

lze různým způsobem drobit vjeho pyrotony, bombardujeme-lijej mocně jinými rychlými částicemi, příkladně pomocí neutronových paprsků. chceme-li spojení pyrotonů, z nichž sejádro neradioaktivních atomů skládá, uvolnit,jsou síly, kteréje drží pohromadě, nesmírně veliké a je zapotřebí jiných mocných sil, aby uvolnily spojení a způsobily tak jejich proměnu. Provádí se to za pomoci přirozených radioaktivních prvků, jejichž atomové částice se samy vystřelují na hmotu, která má být proměněna. Anebo tak, že se pouští proud o obrovském napětí několika set tisíc až miliónů voltů. Tímto ostřelováním můžeme dnes skoro každý atom učinit uměle radioaktivní. V přírodě, v horninách těžkých atomů, vyskytují se skupiny radioaktivních prvků, jako uranoradiová a thoriová skupina ajiné. Rádium se mění v hélium a ze všech nejtěžší prvek uran sám od sebe prodělává proměnu, že se za trvalého rozpadu atomů, za mnoho tisíc let, promění v olovo tak, jako samotné rádium. Tudíž prvky podléhají změnám vnitřní struktury a mění se v prvky jiné.

Atomy rádiajsou složeny z většího počtu skupin rozličných druhových částic elektronů a tyto z pyrotonů a mnohé z nich slovou radioaktivní - což značí, žejejich jádra, rozpadávajíce se, vysilují určité skupiny, shluky oněch pyrotonových částic, do prostoru. Jsou to droboučké svítící body, částijader rádiových atomů. Tedy trosky atomů, kteréjsou nesmírnou rychlostí vymršťovány z nitra rozpadávajících se atomů.
Tento druh radioaktivního záření - svítící částečky sytonů - nazýváme paprsky alfa, nebo částečky alfa. Tyto částečky opouštějí atom nepředstavitelnou rychlostí, jsou však na své cestě brzděny atomy vzduchu. Kdyby měl atom kterékoliv hmoty prodělat všechny stupně přeměny v jiné prvky, čili, kdyby se měl zcela vyzářit, vydal by fantastické množství energie. Jeden gram hmoty skrývá v sobě energii 120 miliard koňských sil. Tyto atomy však vysílají do prostoru ještě jiné, daleko menší a rychlejší částice, takzvané paprsky beta,které jsou elektricky záporně nabity. Vysílání paprsků alfa a beta vždycky znamená proměnu atomů a takovýmto vyzařováním částeček z hmoty vzniká hmota zcela jiná.

Zde sijasně představíme vznik fluidu oduší. Jádro živočišné buňky, tudíž i lidské,je ve své působnosti složeno z pyrotonových skupin. Aje též svou povahou radioaktivní. Život, trvání jádra lidské buňky, je však krátký, neboť se rozpadává již od svého vzniku a vysílá do prostoru sloučeniny nepatrných světelných částic - pyrotonů z nichž se skládá velejemná, velmi vyspělá, svítivá fluidová látka oduší, jež vlastnostem projevů lidské duše pro prostorové dění je nejuzpůsobilejší a činí jí při projevu nejmenší obtíže.

Tím, že fluid oduší má svoje tělo, vidí uspaný ve dne i v noci vlastním světlem.

Ze všech uvedených důvodů duše subjekta ve čtvrtém stupni hloubky spánku chválí své fluidové tělo a haní hrubé tělo naše, ač je to zase jedno a totéž tělo, pouze v jiném seskupení sytonových částic.

Hmota se vyskytuje ve třech různých stavech: plynném, tekutém a pevném. Jsou-li atomy a molekuly od sebe vzdáleny značněji, říkáme, že látka je měkká anebo poddajná. Jsou-li atomy a molekuly sobě blízko, pravíme, že látka je tvrdší. Vládne-li mezi částečkami molekul silná přitažlivost, je změna vnější formy tlakem skoro nemožná. Diamantje tvrdý, saze, uhel poměrně měkké, ač se skládají ze stejných molekul. Záleží na jejich sblížení a vzdálení. Totéž platí o vodě, páře, sněhu a ledu..

Ve hmotě a prostoru jsou ještě jiné zdroje, které se projevují jako vlnové kmity. V nitru slunce se za ohromné teploty a tlaku

děje přeměna atomů; vodík se spaluje v hélium a přitom se uvolňuje obrovské množství energie, která putuje po milióny let jako záření do světového prostoru. Toto záření vlnových kmitů jsou skupiny částic sytonů, fotonů, které pociťujeme jako energii tepla a světla.

Slunce vysílá světelnou energii v elektromagnetických vlnách jako rádium. Délka vln je kratší než tisícina milimetru a mění se podle barev světla. Nejkratší vlny u viditelného světla jsou spojeny se zářením fialové barvy a příštím sousedem j sou vlny takzvané ultrafialové barvy, o nichž víme, že naši pleť zabarvují do hněda.

Paprsky jsou tím silnější, čím kratší je jejich vlna. Zkrátíme-li vlny na milióntiny milimetru, je jejich zásah mnohem silnější. Do skupiny krátkých vln patří záření gama, vysílané radioaktivními prvky. Je to pásmo, o které běží při výrobě atomické hmoty. Vedle elektromagnetického záření hmota vyzařuje proud elementárních tělísek.

Známe i jiné druhy energie různého záření, elektřinu, elektromagnetické vlny, polární záření, světlo studené a teplé, rentgenové paprsky aj. Tato energie, která má jednoduché rozdílné seskupení sytonových částic, je v chemii nazývána fotony. Tyto částice působí tlakem na vše, nač dopadají, cožje důkazem, že energieje povahy hmotné. Tyto fotony letí prostorem rychlostí 300000 km za vteřinu. Světelná energie částic fotonů, kterou vysílá vlákno stowatové žárovky do prostoru, by za více miliónů let odpovídala hmotě sotva jednoho gramu.

Nebude se nikdo horšit na subjekta, pozoruje-li v hlubokém spánku naše tělo, řekne-li, že je úžasně průdušné, řídké a že částice sytonů, pyrotonů, elektronů a atomů jsou značně od sebe vzdáleny, a zná v přírodě sílu, která by tyto částice stlačila a směstnala do prostoru špendlíkové hlavičky.

Elektřina, magnetismus, je druh energie, kterýjejednou z vlastností sytonových částic. Tato energie vzniká a budí se, kdyžjejí dána příčina, cestou přirozeně nebo uměle vzniklou přirozeným nebo chemickým rozkladem, působením, drážděním, třením hmoty. Tu se sytonové částice na základě přesných zákonitostí přeskupují a sdružují v předepsaný počet a vzniká elektrická síla povahy kladné a záporné..

Naše smysly nemohou vnímat všechny druhy skupin sytonů, protonů, elektronů, fotonů, atomů a molekul. Kdyby naše smysly byly naladěny, aby mohly vše vnímat, i plné světlo všech skupin částic poučily by nás o zcelajiném světě. Usuzujeme, že vidíme svět nanejvýšjenjakoby skrze mlhu, která zadržuje všechno světlo až na ty barvy, na něž jsou naladěny naše smysly.

Z celého bádání o hmotě jsme poznali, že z hmoty vesmíru se nikdy nic neztratilo, ani k ní nic nepřibylo. Žádný upravený přírodní zákon nemůže vysvětlit, odkud tato mohutná hmota pochází. Zde je postavena závora, která pro lidský rozum a představivostje a na všechny časy zůstane nepřekročitelnou. Od někud musela přece tato látka přijít. To se mohlo stát jak pro vědce, tak pro věřícího -jen aktem stvoření, jehož nadpřirozená síla se vymyká jakémukoliv přírodovědeckému vysvětlení. Tudíž pravý přírodovědec nemůže být nikdy neznabohem, neboť zákon o zachování hmoty obsahuje v sobě přírodovědecký důkaz Boha jako stvořitele.

Naše smysly nemohou vnímat různé skupiny částic plného světla. Při mnohých pokusech, které byly se subjekty za tmavých nocí podnikány, uspaný jasnovidný subjekt Křeček často kritizoval s výsměchem naši neschopnost vidět ve tmě, kdy jsme odkázáni na světlo umělé. Nás zase překvapovalo, že pro něho noční tma neexistuje, neboť při nočních pokusech konal nebezpečné

akrobatické přechody přes mosty, lávky, říčky a ploty. Běžel přesně po stezkách nám ve tmě neviditelných, sestupoval rychle ze schodů a žebříků apod. Na námitku, že je noc a úplná tma, aby byl tudíž opatrný a dal pozor, pravil, že pro něho tma neexistuje, nýbrž stálé, nepřetržité světlo. Vidím svým světlem oduší, a hlavně vnitřním duševním světlem. Vše hmotné má své světlo, čemuž však vy nerozumíte, poněvadžj ste odkázáni ve dne na umělé světlo sluneční, v noci na měsíc a hvězdy, jinak na různé lampičky a světélka. Jak je to vše ubohé a nedostatečné; svítí to jen zjedné strany a z druhé je tma. Tímto světlem j sme odkázáni na vaše oči a teprve, když se to v nich odrazí, trochu něco uvidíte. Tato častá výsměšná slova uspaného nás přivedla k následujícímu pokusu:

Za plné tmavé noci jdeme, subjekt, pánové Kubeček, Tůma, dp. Prudič a já k lesu Občině. Zvolili jsme východní stranu. Do lesa nebylo možné pro tmu vstoupit, abychom se o stromy a snětě neporanili. Subjekt má rychle proběhnout celým lesem a zase zpět. Proto byl dp. Prudič poslán na stanovené místo - západní okrajovou stranu lesa, aby zjistil skutečnost. Zvolený směr lesem byl obtížný pro husté stromy, příkopy a bažinu a měřil tam a zpět přibližně 1100 m. Za pět minut po odchodu svědka, který musel les obejít, je subjekt uspán. Přes očije mu dán zvlášť důkladný, těsný obvaz. Ptám se: Vidíš před sebou les?". Subjekt: Vidím. - Můžeš jej tam a zpět rychlým během, aniž by ses poranil, proběhnout? Subjekt:. Mohu lehce. Tedy se podívej na druhou stranu lesa, uvidíš tam člena naší skupiny. Subjekt: Vidím, právě dochází na určené místo, orientuje se, zapaluje si cigaretu a čeká na mne. Dívám se při kapesní svítilně na hodinky, až budou přesně dvacet dvě hodiny. Subjekta zatím zajímá zvědavost svědka na druhém konci lesa. Rozkaz: Utíkej rovným směrem k muži, jenž tě čeká, ihned se obrať a utí´kej zpět knám!" Subjekt se po tomto rozkazejako střela ztratil v lese. Svědci hlídaji hodiny. Přesně za 117 vteřin se subjekt vrací, aniž by byl nějak zvlášť unaven; obvaz má neporušen. Nevěřili jsme, neboť doba proběhnutí byla velmi krátká. Ptám se: " Byl jsi u toho pána, co na protější straně lesa kouřil? Subjekt: Byl a strčil jsem do něho. Proč?" Subjekt: Nevěřil, že přijdu tím směrem, co se zúmyslně postavil. Čekáme napříchod svědka a subjekta ponechávám ve spánku. Za čtvrt hodiny přichází. Ptám se zvědavě: Přiběhl? Svědek: Ajak! Schválnějsem se postavil za rozmoklé, bažinaté místo se zvědavostí, zdalijeho stromovím projde, a nevyhne-li se.Přilít přímo, jako honicí pes, strčil do mne, divjsem neupadl, a nežjsem se vzpamatoval, byl týmž směrem pryč.

Subjekt nás tedy nezklamal, ale provedl skvěle nemožný úkol. Byli jsme velmi udiveni. Ptám se: ověz, jakým způsobem v této tmě vidíš, že nenarazíš při tak velkém běhu do stromů? Subjekt: Celý prostor, i les uvnitř, má své světlo od volných světelných částic, které vy nevidíte. Při útěku se rozšíří do prostoru mé tělo, s nímžj sem cele duševně spojen a které též dává světlo (zářivý fluid oduší). A kdybys neměl toto hmotné světlo, neuvidíš! Subjekt: Nemusím být s tělem, jenž má své světlo. Když chci, opustím je, a přece uvidím svým největším světlem, které není ze svítivých částic." Toto duševní světlo jsmejiž nechápali, a proto byl pokus ukončen a subjekt probuzen.

Z pokusu jsme se poučili a poznali jsme že kde jsou v prostoru vesmíru nejmenší částice hmoty, svítí vněm stálým jasným světlem. Uspaný v hlubokém spánku čtvrtého stupně dovede vnímat toto plné světţlorůzných skupin částic.

Přemýšlel jsem často o tom, že uspaný při pokusech mnohdy žádal, abych jej zbavil těla. A často se chtěl zbavit a odpoutat i od fluidu oduší, když nemohl při některých pokusech dosáhnout

cíle. Jindy zase toužil po dokonalém těle.
Tato touha po všestranné dokonalosti a touha po dokonalém těle musí vycházet z nitra samotné duše uspaných. Při stvoření Bůh člověku požehnal; posvěcena je již hmota, z níž je učiněno tělo. A vyňal, oddělil ho z ostatního tvorstva a povýšil člověka nad ostatní vše stvořené, pozemské tvorstvo. Člověk, jsa sveden, chtěl výše. Chtěl se vyrovnat Bohu. Klesl a přišla smrt. Všichni musíme jednou zemřít, ale také všichni zase vstaneme se svým tělem, které již potom bude nesmrtelné.
Je mnoho těch, kdo tuto skutečnost nechápou, ba vysmívají se jí a namítají, že to, co se v prvky zpět rozpadne, vytvoří zase nový život jiného člověka, zvířat, vegetace a podobně, odvolávajíce se na zákon o zachování hmoty. Tvrdí proto, že člověk nemůže již znovu vstát z mrtvých s totožným tělem jako nesmrtelný.
Poznalijsme, že pro úplnou podstatu duše náleží kjejímu přiměřenému životu spojení s tělem, neboť je pro to stvořena.
Duše pohřížená ve čtvrtý stupeň hlubokého spánku, při prostorovém uvolnění a svém rozsáhlém, vynikajícím, skvělém poznávání, brání se vejít zpět do těla a namítá, že toto tělo je nedokonalé, spěje již za živa k umírání. Vše tojí působí trýzeň a muka, přitom však chválí zářivý fluid oduší, dostatečně vyhovující mnohým vlastnostem pro vyšší a dokonalejší prostorové projevy duše, které se ve hmotném těle nedají docílit.
Nemysleme, že duše při prostorovém uvolnění vyšla z těla a že na můj rozkaz musí zpět do těla. Du Še je celou svou podstatou stále přítomna jak v těle, tak v prostoru v uvolněném zářivém oduší. Pouze její uvědomění, toto, já, mohutnosti rozumové, je činno do prostoru v uvolněném oduší.
Jindy zase zamítá i zářivé tělo a touží po těle ještě dokonalejším pravíc, že veškerá hmota -její částice i fluid oduší - se stálou proměnou zdokonaluje pro nové světy a život.
Jiné je vnímání a poznávání skutečnosti duše ve stavu čistého hlubokého podvědomí a jiné v činnosti vědomé.
Toto poznávání duše vychází z ní samotné. Je to poznání čisté, přímé a nezkažené, které vychází ze skutečnosti. Poznání vědomé musíme hledáním a poznáváním příčin teprve nabývat.
Proč by zářivá hmota oduší nemohla být určena k oslavě našeho nesmrtelného oslaveného těla? Proč by Bůh ve své moudrosti tuto hmotu našeho těla, ježje součástí masa, kostí a krve, k tomu účelu by neoddělil? Proč tato dokonalejší hmotná část našeho těla prchá z hrobů přírodního koloběhu jako hrubá odpadová hmota rozpadávající se protoplazmy, která je tou neustále se obměňující látkou a společným majetkem zvířat, rostlin, stromů a lidí?
Uvažme: Kolikrát za životjednotlivceje naše celé tělo vyměřeno? Kostní buňky ve své protoplazmě se obnovují za šest týdnů, svalové ve dvou týdnech, vše opotřebované odejde z tělajako kyselina močová. Kolikrát za život je takto naše tělo pohřbeno? Jenom částice všech jader buněk nepodléhají tomuto zákonu a unikají do prostoru, jak nás o tom jasnovidci přesvědčují, poukazujíce na záření čerstvých hrobů na hřbitovech.
Proto se život smrtí pouze mění, ale neničí.
*

 # 41. JASNOVIDNOST

Oduší se stálými výboji tvoří nové a nové, oživuje tělo za stálé duševní činnosti, přebytečné vyprchává z těla, uvolňuje se a uvolněné se rozptyluje v prostoru. Celý prostor vesmírůještě před stvořením prahmoty byl a je vyplněn, prostoupen stále činnou fluidovou látkou, kterou jsem nazval, protonace.
Do protonace se zachycují (zapisují, vtiskují) veškeré činy našeho života. V protonacijsou zaznamenány minulé životy našich

předků, všech lidí zemřelých i žijících. Citlivci dovedou v hypnotickém spánku z protonace všechno to vyčíst a v tom spočívájejich jasnovidnost, vidění do prostorové dálky, do minulosti i přítomnosti.

Zdeje nutno rozlišovatjasnovidné zjevy, které citlivec obdržel přenosem telepatickou cestou na protosplana malého mozku, od zjevů, které citlivec pozná a přímo vidí v čase a prostoru, tj. kdy a kde se staly, vymístěním, uvolněním svého fluidu oduší. Prvními zjevy jsme se již zabývali, druhými se budeme zabývat nyní.

Nejprve se musím zmínit o předsudcích, v této věci rozšířených.

Jasnovidnost je dnes skutečností. Jedná se tu o zjevy animalismu čili o zjevy duše osob žijících. Jasnovidec vidí do veliké prostorové dálky, do dálky časové, tj. do minulosti a částečně i do budoucnosti. Zjevy tyto nelze odbýt ironii, sarkasmem, pohrdavým úsměvem; jsou zde fakta, jimiž je jasnovidnost dokázána. Pro lidi, kteří v duši nevěří, a to, co nazýváme duší, mají za pouhý projev nervů, znamenají ovšem dokázané zjevy jasnovidnosti pravou revoluci v jejich dosavadních názorech. Něco podobného se děje i vjiných oborech vědy, např. v chemii, kde atomy, slavně prohlášené za nedělitelné, pokusy staly se dělitelnými a to v milióny nejjemnějších částeček. Úsměv a ironie tu nic nezmohou, neboť suverénním diktátorem ve vědě je pokus. A právě řadou pokusů je existence jasnovidectví dokázána.

Nepřátelství a odpor proti metypsychické vědě je veliký. Lze to namnoze vysvětlit již povahou lidské psychy, která se všemu novému do krajnosti brání. Dějiny nás poučují, že většinou nové objevy byly vědeckými současníky prudce napadány, zdály se jim absurdními, klamem. Velkému astronomovi Aragovi se Francouzská akademie věd posmívala, že chce předvést vynález elektrického telegrafu. Podobně se stalo Benjaminu Franklinovi od Královské vědecké společnosti, když předložil svůj vynález bleskovodu. Tomáš Grayov měl dostat svěrací kazajku, jelikož projevil myšlenku, že lze uskutečnit železné dráhy. Bezbolestné operace v hypnotickém spánku se považovaly za podvod. Co se stalo vynálezci galvanické elektřiny Luigi Galvanimu? Vysmívali se mu a nazývali jej tanečním mistrem žab. Roku 1811 slavný Davy o tehdy objeveném plynovém světle prohlásil: "Většina vědecky vzdělaných mužů se shoduje v tom, že osvětlování plynem je pouhou daremnou hračkou.

Komise, ustanovená roku 1802, se měla Napoleonu I. vyslovit o úmyslu Fultonově, na parní lodi projet úžinou La Manche. Prohlásila jeho myšlenku za přemrštěnou, již není možné uskutečnit. Napoleon sám se o Fultonovi, prvním sestrojiteli parní lodi, vyslovil: " Vždyť je to blázen! Chce lod´stvo hnát do Anglie vroucí vodou!

Snad nejvíce si vzdělaní i nevědomí tropí posměch z vědy metapsychické a pronásledují ji. Pravím, že právě zjevy metapsychické anebo metafyzické mohou být předmětem vědyjako ostatní zjevy přírodní, ba mohou být počátkem nové éry ve světovém názoru člověčenstva.

Mnozí mají předsudek proti duševní vědě proto, že zjevy metapsychické nelze vždy vyvolat za každých podmínek na každém místě.

Psychické procesy jsou tak neskonale jemné, že je třeba největší opatrnosti, aby nebyly porušeny nebo úplně potlačeny.

Aby takový zjev mohl být vyvolán a zjištěn, záleží často na příznivém okamžiku. Především je k tomu nutná tělesná i duševní dispozicejak ze strany subjekta, tak i hypnologa. Další podmínkouje úplné přizpůsobení se duševnímu stavu subjekta čili

média. Za přítomnosti osob skeptických se zjevům parapsychologickým nikdy nedaří, ani tenkrát, kdyžjejich skepse zůstává utajena v myšlenkách. Chtěl-li jsem někdy takové skeptiky přesvědčit, museljsem velikou vírou ve zdar na citlivce působit, takřkajej dynamizovat a chránit před vlivem jejich nevěry. Je nutné postavit se těmto úkazům nepředpojatě tváří v tvář jako dítě. Citlivec podléhá vždy sugescím svého okolí; nerozhoduje, jsou-li utajeny v myšlenkách nebo slovy pronášeny; znemožňují citlivci práci. Pravím, že spíše silná skeptická myšlenka zjev překazí, než příznivá vyvolá.

Je jisto, že je tu lidskému bádání otevřeno ohromné pole s celými světy záhad. Leč toto vše jsou porodní bolesti nového života, nové éry duchovní obrody všeho lidstva, kterou v prvých počátcích prožíváme.

V dalším článku vylíčím řadu svých pokusů a zkušeností v oboru jasnovidnosti.

*

42. POKUSY A ZKUŠENOSTI V OBORU JASNOVIDNOSTI

Uspal jsem na jevišti svého dobrého somnambula p. Hanuše. Když upadl do čtvrtého stupně náměsíčního spánku, poslal jsem dvě dívky ze sálu ven a vyzval subjekta, aby je venku pozoroval a podrobně popisoval, co dělají. Když dívky ze sálu odešly a myj sme je nemohli vidět, počal subjekt hlásit! " Stojí proti sobě; nyníjdejedna z nich po cestě nahoru až k nějaké bráně a zasejde dolů... Jsou zase u sebe a daly si pusu. Nyní se tomu smějí... Teď cvičí rukama, divně jimi házejí, neumějí to... Nyní jdou do sálu.. V tom okamžiku se dveře otevřely a obě dívky vstoupily. Při vzájemné kontrole se shledalo, že se vše doslova shodovalo, jak subjekt povídal.

Přítomný p. J. Hepnar žádal, aby mu týž subjekt pověděl, zdali nyní domovní dveře (bylo později večer) jeho domu jsou zavřeny na klíč, nebo jen volně na kliku, protože klíč zapomněl doma a chtěl vědět, jestli mu domácí nezavřeli dveře na klíč a bude-li nucen je budit. Seznámil jsem uspaného subjekta s p. Hepnarem a vyzvaljej, aby šel zpětně cestou, kterou šel p. Hepnar z domova až kjeho domu a pověděl mi, je-li dům zavřen volně na kliku či na klíč. Subjekt počal rychleji dýchat, pojednou přestal, chvíli byl klid, poté vydechl a prohlásil: Vidím nízký domek, po straně dveře - ten pánje z toho domu - dveřejsou volně zavřeny - nemusí mít klíče. Druhého dne jsem se dověděl od p. Hepnara, že dveře byly volně zavřeny, bez klíče.

Téhož večera učinil jsem ještě jiný pokus. Měl jsem v kapse šest fotografii pohlednicové velikosti svých subjektů. Vyňal jsem před obecenstvem tyto fotografie z kapsy tak, abyje nikdo, ani já, nemohl vidět. Shýbl jsem se až k podlaze jeviště a opatrně, aby nikdo některé neuviděl a nepoznal, kladl jsem fotografie řídce od sebe obrazem na podlahu, bílou stranou navrch. Nyní nikdo z nás nemohl vědět, kdo je na které fotografii vypodobněn. Jeviště bylo silně osvětleno elektrickými žárovkami. Vyzval jsem uspaného subjekta aby se podíval na podlahu jeviště a pověděl mi, jestli na ní něco vidí. Po chvilce subjekt hlásí: Ano! Vidím nějaké obdélníky, jsou to lístky na psaní, ano, jsou to lístky, jsou tam čárky pro adresu. Dobře," odpověděljsem, "ale ty máš schopnost ty lístky prostoupit a povědět mi, co vidíš na druhé straně. Chvílije úplný klid, načež subjekt praví: To jsou fotografie. Jsou, pravím. " Ty máš schopnost poznat, kdo je tam vyfotografován! V obecenstvu zvědavém, uhádne-li, je napjaté ticho. Subjekt praví: Vím, znám ho! Tedy mně ho jmenuj! žádám. Po delší chvíli vykřikl! Je to Libnar! Znovu žádám: Jdi a podej mi tu fotografii, na níž Libnar je! Jde a jednu zvedá, mně podává a já ukazuji obecenstvu fotografii p. Libnara. Podobně hlásil při druhé, že toje slečna Kuchařová. Při třetí můj bratr. Při čtvrté

poznal sama sebe ke své velké radosti, což se málokdy ve čtvrtém stupni spánku stává; obyčejně subjekt sama sebe nezná. Při páté poznal slečnu Česenkovou. Jen při poslední mně hlásil, že to špatně vidí. Nechaljsemjej odpočinout. Někteří přítomní nevěřící diváci, chtějící se opravdu přesvědčit o správnosti pokusu, pokládali sami svoje fotografie, které měli u sebe. Rovněž i na těch obraz věrně popsal. Ukončil jsem pokus, seznav, že je unaven. Těmto pokusům bylo přítomno přes sto svědků. Podvod byl vyloučen.

Jindy asi před čtyřiceti svědky jsem uspal téhož subjekta. Některé přítomné osoby schovaly různé předměty na různých místech. Když bylo vše hotovo, vyzval jsem uspaného, aby prostoupil celou místnost a pověděl mi, kde co je schováno. Subjekt, aniž sebou hnul, jsa obrácen k svědkům zády, hlásil: " V rohujsou kamna a pod nimije položena škatulka... Tamto v rohu za sloupkemje nůž. Jsou tam však čtyři sloupky (byly to stolové nohy). Pod vámi je položen prsten," atd. Vše správně udal, aniž se zmýlil.

Jindyjsem opět najevišti před diváky činil pokusy s více subjekty mezi nimižjsem postrádal p. Libnara, který se nedostavil. Napadlo mi, že bych se pomocí výborného subjekta p. Hanuše mohl dozvědět kde p. Libnarje. Subjekt Hanuš byl sice již více než dvě hodiny ve spánku, ale věřil jsem, že jej najde. Probudil jsem ostatních asi osm subjektů a přisedl ke spícímu p. Hanušovi, řka: Příteli, znáš pana Libnara co ke mně chodí? Neznám. Tedy se mi podívej do vrchního podvědomí, uvidíš ho tam! V té chvíli jsem si živě představil p. Libnara, aby jej uviděl v esplanech.Již vidím, znám ho. Tedy si ho dobře zapamatuj a nyní prostup celé naše město a hledej ho. Až ho uvidíš, hlas mi to! Je veliké ticho. Subjekt přestává chvílemi dýchat. Pojednou praví: Už ho vidím! Kde? Popiš mi, co vidíš! Subjekt: Je takhle chodba a napravojsou dveře. V té místnostijsou tři páni. Mají v rukou tyče a chodí kolem nějaké desky. Už vidím, hrají kulečník. Ale tam není. Naproti je veliká místnost a tam je. Vidím ho, zpívá. Je jich tam více a zpívají společně. Řekni mu, žejá mu vzkazuji, že okamžitě musí přijít ke mně na toto jeviště. Subjekt zase nedýchá. Po chvilce se ptám: Řekljsi mu to?Řekl, odpovídá. A co on, jde už? Subjekt: Právě se ptá nějakého mladíka vedle sebe, kolik je hodin. No a kolik mu řekl? " Subjekt: Za pět minut půljedenácté. přítomní se dívají na hodinky a seznávají, žeje opravdu tolik. Ptám se: Tak co? Jde už? Ještě nejde. Tedy mu rozkaž, že okamžitě musí nechat zpěvu a rychle sem přijít. Subjekt: Užjsem mu to řekl. Chce si vzít čepici a ten pán, coje učí, se na něho zlobí, aby nevyrušoval.. No, teď vystoupil z řady, už jde. Opravdu? Vidíš ho dobře? Subjekt: Vidím a je už u mandlu. Na subjektuje znát, že ho sleduje. Po chvíli se táži: Kde už je? Subjekt: Nyní bude zahýbat napravo do kopce. (pozn.: cesta ke hřbitovu.) Jestlipak pospíchá? Subjekt: Ano, utíká ajá za ním...no, jižje nahoře u nějaké brány... jižjde z kopce dolů k našemu sálu... již bere za kliku u sálových vrat. Všichni přítomní se obrátili ke vchodu sálu, kudy měl p. Fr. Libnar přijít. Bylo veliké napětí, jestli skutečně přijde. Subjekt: Již bere za kliku u samého sálu. Při tom slově se otevřely dveře a skutečně našim zrakům se objevil p. Libnar. Subjekt p. H., se postavil na jevišti a zvolal : " Nazdar, Franto! " Všichni byli nadšeni a museli se smát uspanému p. H., jeho komickému rozjaření. Přišedší p. Libnar byl jako v Jiříkově vidění, všichni se na něj rozjařeně dívali a on nevěděl, proč. Vyžádaljsem klid, zavolal p. Libnara na jeviště a ptal jsem se: Kde jsi právě byl? Libnar: U Středů ve zpěvní zkoušce. Pročjsi sem přišel? Libnar: Já sám nevím. Najednou mně napadlo, že ihned musím k vám přijít,

viděljsem vás najevišti a pořád mně to nedalo pokoj, takžejsem byl nucen jít. Ptaljsi se, kolikje hodin? Libnar: Ptal. Kolik ti řekl? Libnar: Za pět minut půl jedenácté. Pak jsem žádal, aby mi p. K. podal čepici a p. B. se zlobil, že vyrušuji. Ale já jsem již neměl pokoje, vyšeljsem z řady a utíkal jsem. Všichnijsme seznali, že se vše úplně shodlo. Vědeckému pokusu bylo přítomno přes 180 svědků farnosti červenokostelecké.

Jindy jsem mu podal byliny - on popsal podrobně jejich vlastnosti a určil, které choroby léčí

U přítele p. U. jsem pozoroval, že jeho dceruška Boženka je somnambulní. Učinil jsem s ní několik pokusů, až se v ní probudila jasnovidnost. Jednou v neděli jsem přišel na návštěvu. Přešli jsme k pokusům. Mimo rodiče a sourozence byli přítomniještě p. M. P., p. V F. a sl. M. aj. Bylo ujednáno, že sl. M. a bratr uspané J. půjdou do síně a tam budou něco dělat. Uspaná je na můj rozkaz pozoruje při zavřených dveřích. Ptám se: Co vidíš? Vidíšje? Uspaná B.: Vidímje dobře. Jsou to blázni! Slečna klekla na chodbě a modlí se. Pepík se jí směje. Sl. M. a J. se vrátili a potvrdili, že výpověď uspané je úplně správná. Opět bylo ujednáno, že jich půjde víc ven něco udělat. Ú mě zůstali ke kontrole svědci F. a L., ostatní odešli. Asi za čtyři minutyjsem uspanou vyzval, aby se podívala, kdejsoujejí rodiče a ostatní. Uspaná byla velice klidná a se smíchem pravila: "Jsou ti naši blázni! Tatínek a maminka na dvoře tančí a sl. F. se jim směje... Poté je chvíli pozorovala a hlavou nad tím kroutila a řekla: Užjdou sem. Užjdou po schodech. Dveře se otevřely a p. U. se se smíchem táže: ţ Tak, co jsme dělali? Vypovídáme, co nám uspaná sdělila. Všichni nám se smíchem potvrzují, že to bylo správné.

Jednou v neděli (r.1920) odpoledne asi ve tři hodiny jsem opět uspal dotyčnou dívku B. Aby mně důvěřovala a nebála se, posadil jsem si ji na klín. Její otec si přál, abych ji poslal do Vídně k jeho bratrovi. Předem podotýkám, že Boženka dosud ve Vídni nebyla. Stalo se. Dívka hlásí, že je ve Vídni. žádám, aby našla dům tatínkova bratra a ujišťuji ji, že to dokáže. Na uspané bylo vidět, že se nutí. Náhle praví: " Už to mám, a popisuje: Je to rohák, velký obchod. Otec dívky, chtěje se přesvědčit, žádá, aby přečetla nápis. Uspaná skutečně přečetla německý nápis bratra p. U., ač německy ani slovo neumí. Ptám se: Co dělají strýček, tetička a babička? Subjekt: Nevím,jsem venku. Tedyjdi dovnitř k nim! Nemohu, je zavřeno. poněvadž Boženka byla dosud málo podvědomě na vzdálenost vysílána, nebyla si vědoma svých velikých schopností v podvědomém stavu. Poradil jsem jí: Ty máš schopnost prostoupit zeď, dokážeš to lehce! neodporovala mi. Ptámse: Kde jsi? Subjekt: Nachodbě. Pravím: "Mášschopnostvycítit,ve které světnici jsou lidé. Tam jdi! Subjekt počne pojednou hlasitě volat: " Babičko - má zlatá babičko - vyjste sama doma? A kdepak je strýček? V Prátru že je? Když se uspaná vnučka dost k naší zábavě s babičkou pobavila, ptám se: Jakým způsobem u babičky jsi? Máš takové tělo jako babička? Boženka po chvilce jaksi překvapeně odpovídá: Ajó,já nemám tělojako babička. Kdejá mám své tělo? Já vím, že tu jsem, ale kde jen mám tělo? To řekla jaksi bojácně. Dávám sugesci, že se nebojí a je klidná jako já. Ptám se: Kde já mám své tělo? Boženka odpovídá: Vidím vás, nejste u mne s tělem, ale vím, že u mne nějak jste. I řekl jsem: Rád bych věděl, kde přece máš své tělo? Boženka hledá - pojednou vzkřikne! Pane Kafka, pane Kafka -já vidím své tělo od babičky z Vídně až k tatínkovi do Kostelce. U nás ve světnici, vy sedíte na židli a držíte mé tělo na klíně. To je divné -já jsem zde a dívám se na své tělo. " Poněvadž se opět začala bát, vzal jsem ji zpět a probudil. Pak se do Vídně p. U. psalo a přišla odpověď, že

skutečně to odpoledne byli v Prátru. Babička sama zavřená zůstala doma. Když se vrátili, vypravovala jim, že u ní byla vnučka Boženka z Kostelce.

Při první novinářské zprávě o zavraždění jistého hodináře v Braníku u Prahy od bratří Kolínských, chtěje dříve vše podrobněji zvědět, uspal jsem za tím účelem asi před 25 svědky osmnáctiletou sl. Č., se kterou jsem dělal již mnoho pokusů. Co noviny teprve za deset dnů přinesly, dověděli jsme se od ní, ba více a podrobněji, zvláště duševní boje vrahů.

Jednou večer jsem činil pokusy v bytě pana Kubečka, úředníka, za přítomnosti p. Tůmy a to se subjektem K. K pokusům nám chyběl svědek p. Dudek, který se také podrobnými věcmi zabývá. Nevěděli jsme však kde právě je. Pan Tůma dal návrh, aby nám jej uspaný nalezl. Svoliljsem a ihned žádal, aby subjekt K. nalezl přítele p. Dudka. Neznám žádného pana Dudka! odpověděl mi krátce subjekt. Znal jej vědomě, alejeho spánek byl tak hluboký, žejeho podvědomí nenahlíželo do esplan vrchního podvědomí. Rozkázal jsem: Podívej se do mých esplan; tam jej uvidíš! Přitom si živě p. Dudka představuji. Subjekt takřka nedýchá a praví: Vidím ho, znám ho. Rozkazuji tedy: Pamatuj si ho a vystup mimo své tělo a najdi ho! Pozorovali jsme, že tak učinil. Subjekt hlásí: Už ho mám! Pravím: Pověz mi podrobně, jak ho vidíš! Subjekt: b Jde po ulici, která je vydlážděná, ruce má složeny vzadu a na něco myslí. Byl u vás, a poněvadž byla v bytě tma, usoudil, že nejste doma. Nynějde zpět touž ulicí, po jedné straně jsou stromy. Teď přichází k nějaké vysoké škatuli. K jaké škatuli? ptám se. Subjekt: Nevím, co to je... jsou na tom hodiny a pan Dudek se na ně dívá... Už vím, je to kostelní věž. Poruč mu, aby k nám přišel, pravím. Subjekt se nutí a po chvilce namítá: Nejde to, on se mi brání, schválně na něco myslí. Vzal jsem tedy uspaného od p. Dudka zpět, abychom se zbytečně nezdržovali od dalších pokusů. - Druhého dne jsem se ptal p. Dudka, co dělal kolem deváté hodiny večerní. Odpověděl: Byl jsem u vás, ale byla u vás tma. Šel jsem pak Kostelní ulicí, maje ruce vzadu; přitomjsem se u věže zastavil a díval se, kolik je hodin. Přitom mne napadlo a cítil jsem, že mne hledáte pomocí subjekta. Ale pomyslil jsem si: "Počkejte, hoši! Namne si nepřijdete! Ihnedjsem svou vůlí vyvinul magnetismus a své okolí tak dynamizoval, aby subjekt na mne neměl vliv. Seznal jsem, že subjekt měl pravdu, když řekl, že k němu nemůže.

Paní U. trpí čivní chorobou. Subjekt radí, aby paní jela k moři, tam že se nemoc zlepší - změny podnebí a vzduchu má zapotřebí. Když se manželé z pobytu v mořských lázních vrátili, přáli si novou diagnózu jasnovidcem. Subjek hlásí, že choroba se velmi zlepšila; totéž manželé také potvrdili. Kdyžjsem chtěl subjekta E. probudit, žádali, abych jim vyhověl a subjekta poslal k moři na ten čas, kdy tam dleli.

Uvedl jsem subjekta do času minulého a pak jsem jej poslal k Jaderskému moři. V krátkosti mezi jinými našel naše hosty U. Mezi jiným pravil: " Vidím pana U. ve vodě, je kus od břehu. Moře je rozvlněno - nyní větší vlna pana U. srazila, klesl a poranil se o kámen ve vodě, vidím ránu na koleně. Mezi těmi slovy subjekta manželé zvážněli a pan ředitel U. obnažuje svoji nohu, ukazuje mně, mé ženě a bratrovi na koleně poraněnou nohu.

Subjekt je pak dále pobavil opakováním detailní rozmluvy, kterou v onom čase mezi sebou a jinými hosty měli. Popisoval též podrobně a přesně různá místa lázní.

Dne 18. června 1925 při pokusech v Krásně n. B. nás zajímala výprava cestovatele Amundsena na severní točnu.

Zeptali jsme se subjekta K. v přítomnosti p. Adolfa Bognera - Ahasvera, dram. spisovatele ve Valašském Meziříčí, jeho choti a vrchního správce tamtéž.

Subjekt hlásí: " Na točnu se nelze letadly dnešního dne dostat, brání tomu mlhy a silné větry. Dosud se tam z výpravy nikdo nedostal a z lidí tam nikoho nevidím.

Výpověď se mi zdála pochybná a omlouval jsem subjekta, že bude asi vyčerpán od předcházejícího pokusu, a tudíž nedostatečně uvolněn.

Následující dny, 20. června 1925, došla první novinářská zpráva, že Amundsen se sjedním letadlem vrátil, aniž by dosáhl cíle.

Tato fakta prozatím dostačují. Dále uvedu z vlastního poznání příčiny, v nichž spočívá ono tajemství - jasnovidnost

*

43. ODUŠÍ - ŽIVOT - SMRT

Dříve, než k právě označenému výkladu přikročím, uznávám za potřebné v několika článcích se zmínit o významu oduší pro život a smrt člověka.

Oduší je onen činitel, skrze nějž naše duše oživuje tělo.

S touto nejjemnější fluidovou látkou je duše nejtěsněji spjata a nejpozději se od ní odlučuje. Jsme zvyklí usuzovat, že člověk zemřel, když přestaly všechny fyziologické pochody v mozku, srdce, plíce vypověděly službu a tělo vystydlo. To však ještě není skutečná smrt těla. V těle totiž zůstáváještě po delší dobu oživená a oživující zářivá energie oduší,jež znenáhla se stahuje od nohou k mozkovému ústředí a zároveň se hromadí kolem těla umírajícího. Při smrtelné nemoci se počíná tak dít několik dní před smrtí. Při náhlé smrti (např. zabití) opouští oduší tělo mnohem později. To záleží na jeho zdraví a síle smrtelného úrazu. V obou případech, při smrti přirozené i násilné, hromadí se oduší kolem těla, nejvíce u hlavy, a duše s ním zůstává spojena po dobu neurčitou, nejdéle však tři dny. V tom čase, kdyžjsme konstatovali smrt, stává se dosti často, že se zemřelý ještě svým milým zjevuje, což se děje prostřednictvím fluidu oduší. Zjevení se nemůže stát snad až druhý, nebo dokonce třetí den po viditelné smrti, nýbržjen těsně po ní, neboť ihned nastává odumírání oduší, protože duše se od něho odpoutává.

Při dalším rozpadu těla v zemi se zjader buněkještě po několik měsíců uvolňuje dále zářivá energie oduší a vyprchává z hrobu ven. To se děje až do jednoho roku, podle toho, v jaké půdě je mrtvola a jak rychle se rozpadává. O tom se můžeme za tmavé noci snadno přesvědčit. Vezměme dobré citlivce ajděme s nimi za úplné tmy na hřbitov. Za chvíli budou vidět malé i velké ohnivé sloupy vyšlehovat z některých hrobů. Poznamenáte-li si dotyčné hroby a pak se doptáte, dovíte se, že tojsou hroby nedávno pohřbených. Toto oduší je již mrtvá hmota, se kterou se duše již nikdy nespojuje.

Že se oduší uvolňuje několik dní před smrtí, a to počínajíc od nohou, to nám dokáže dobrý a zkušený jasnovidec, neboť pozná odumírání buněk z úbytku zářivosti a barvy, hlásí blížící se smrt předem. Na důkaz uvádím fakta:

V pátek dne 3. září 1923 jsem byl volán k známému p. B. v Horním Kostelci, aby se subjekt vyslovil o jeho náhlé chorobě. Lékaři se vyjadřovali nejistě, jeho stav brali lehkovážně a zcela odmítli, že by choroba mohla skončit smrtí. Subjekt, j sa uspán, konstatoval, že u nohou veškeré buňky odumírají, že je nemůže prostoupit, je tam tma, neboť se odpoutává oduší. Naproti tomu vidí silné vyzařování u hlavy a prsou a hromadění oduší na povrchu těla. Sedmý obratel sejeví tmavě a vyzařuje barvou tmavě fialovou s nádechem do červena, místo co by měl zářit modravě. Stiskl jsem nemocnému sedmý obratel odspodu, při čemž cítil nesnesitelnou bolest. Subjekt ještě chvíli nemocného pozoroval a

pak hlásil, že neodvratná katastrofa počne již za 24 hodiny. Oznámil jsem na základě toho jeho paní, že v několika dnech nemocný zemře. Někteří mi uvěřili, ale většina známých věřila lékařům. Příbuzní se mne přišli ještě do bytu ptát z čeho poznávám, že by měl tak brzo zemřít. Odpověděljsem krátce, že nohyjiž nadobro pozbyly zářivou energii oduší, nastalo odumření. Smrt skutečně nastala a to sedmého září v jednu odpoledne. Kdyby nebylo zmíněného poznatku, byl bych sám, jako lékaři, nikdy neřekl, že u mladého 28letého muže v tak krátkém čase nastane smrt.

Jindy jsem byl volán k pí L., abych učinil diagnózu pomocí subjekta. Subjekt mimo jiné prohlásil, že veškeré buňky odumírají, zářivost v nich poklesla o padesát pět procent. Z toho jsem poznal, že se blíží smrt. Proto j sem se tázal subjekta, jak dlouho ještě může život trvat při tak pokleslé zářivosti buněk. Subjekt ještě pozoroval, jakou rychlostí ubývá zářivosti, a prohlásil: Za dva měsíce bude tomuto životu konec. Paní L. za dva měsíce skutečně zemřela.

Roku 1921 byljsem volán do obce Zábrodí k p. ţ., abych posoudiljeho stav. Nedalo se nic pozitivního říci. Prohlásiljsem, že přijdu do tří dnů. Domajsem uspal citlivce K. a poslaljej zpátečním směrem, odkud jsem právě přišel. Takto se dostal až k nemocnému. Ihned konstatoval, že dušefluid (oduší) se rychle stahuje z nohou i rukou. Celý trup méně září. Do 5 - 6 dnů nastane smrt. Třetího dne jsem šel k p. Č. Na prahu mi oznámili, že tu byl právě lékař, jenž prohlásil, že je to již dobré a že p. Č. půjde za čtrnáct dnůdo práce. Usmál jsem se a řekljsem, že za dva až tři dny zemře. Vysmáli se mi; pakjsem odešel. Druhého dne k večeru přišla matka nemocného Č. se svou provdanou dcerou a s pláčem mi řekla: Vyjste to uhodl, již zemřel, jdeme vám to říci.

Dne 31. března 1924 jsem šel konstatovat chorobu místního hoteliéra p. M. Pokus byl učiněn v devět hodin večer. Uspaný subjekt K,, kteréhojsem posadil asi metr od nemocného, po prostoupeníjeho organismu mi hlásil a zároveň na nemocném rukama ukazoval od srdce dolů až do poloviny stehen, že vidí šedotmavé zastínění,je to zkažená voda, prosycená choroboplodnými látkami. Ledviny už také nezáří. Žlučník rovněž ne. Srdce je velmi slabé, tepny ochabují, za 28 hodin bude již nemocný pracovat k smrti a pak přijde konec do 15 hodin. Chtěl jsem subjekta zadržet při těchto, přítomné rodině nemilých slovech. Namítl jsem, že se dají použít vhodné léky k překonání nemoci. Ale subjekt řekl: " Bude, jak j sem řekl! Nebude to nic platné. Nato nemocný odpovídá: Tedy jsem to prohrál! Nemocný skutečně po 28 hodinách začal pracovat k smrti a 15. hodinu zemřel.

Takovýchto prohlášení jsme učinili mnoho a nikdo nemůže říci, že bychom se kdy zmýlili.

Z těchto příkladů můžeme soudit, že duše prostřednictvím oduší oživuje tělo. Také je patrno, že tato energie oduší je jasnovidcům viditelná. Nenalézá-li ji subjekt v některé části těla, hlásí s určitostí, že ono místo je tmavší a dovede z toho určit předem smrt. Poznáváme též, že obě zářivé energie, magnetismus a oduší, tvoří v těle každá svou vlastní podstatu, jsou v těle činiteli samostatnými.

Oduší je kapitál energie, který dostane každé jádro jednotlivé buňky při svém vzniku. F´luid oduší vyvěrá zjádra. Mnoho-lijedinec, člověk či zvíře, této zářivé energie zjádra získá, závisí na množství energie, které jádro dostalo od Tvůrce na počátku. Člověk pro délku života 100 -120 let maximálně, kůň 45 let, liška 10let, hroch 45 let, slon 110 let, orel 80 let, želva 140 let, kos 18 let atd. Tím si vysvětlíme délku života

každého jedince.

Kapitál energie sijádro nahromadí, hlavnějadérko v době rústu, kdy přijímá více potravy, než vyměšuje. Až buňka doroste do nedělitelnosti, jadérko přestává přijímat k životu potřebné stavební látky, dostoupí své životní výše a zhutní ve svém středu. Životní energie se ustálila a zákonitost jí určila předepsaný životní kapitál pro délku lidského života.

Pokudjádro buňky bylo ve vzrůstu, neubývalo hmotyjádra uvolňováním se zářivé energie oduší, neboť dostávalo přísun životních látek. Když buňka dorostla do nedělitelnosti, střed jádra (ne však tělo buňky) začne prodělávat děj zvratný. Chemickou proměnou se rozpadávájádro v částice ajejich zářivá energie se mění v energii fluidu oduší.

U mnohých osob, trpících chorobou uvolňování oduší prostorově, lze pozorovat několik dní před smrtí, že v okolí nemocného zvířata, hlavně psi, jeví nepokoj, vyjí.

Činil jsem pokusy: Večer jsem uspal citlivce a poručil mu, aby vytvořil dušefluidovou linku těsně vedle boudy, v níž je pes. Jakmile se stalo, začal pes výt, ač na dvoře nikdo nebyl. Druhý citlivec, jemuž jsem zjev dal pozorovat, hlásil, že vidí namodralou,jemnou pásku, která od těla uspaného skrze hypnologa rovným směrem vše prostupuje.

Jelikož se fluid oduší při nastávající smrti uvolňuje poněkud dříve, probouzí se u mnohých podvědomé, já, vedle zeslabeného vědomého, já.

Někdy se stává, že i před smrtí se může nemocný svým milým zjevit. Roku 1925 zemřel slavný polský spisovatel Vladislav Reymont. Stanislav Przybyszewski prohlásil: V nešťastnou noc se mi zjevil, aby mi sám oznámil své úmrtí. Několik hodin předtím, než Varšava zvěděla o jeho skonu, měl jsem již vědomost o tom, že není na světě.

Nad fluidem oduší se vznáší velký otazník. Roku 1907 byl na červenokosteleckém hřbitově na přání paní M. vykopán hrob jejího strýce po šesti letech od jeho úmrtí. Strýc B. byl poručníkem nezletilé vnučky a křivou přísahou si přivlastnil většinu jejího majetku. Paní M. těžce nesla bezpráví tímto strýcem způsobené a dostávala nepřekonatelné nucení k otevření hrobu.

Předčasné otevření hrobu se dělo za přítomnosti místního lékaře dr. Kratochvíla, hrobníka p. Procházky a paní M. Po otevření víka a odstranění šatu bylo shledáno celé tělo úplně rozpadlé, pouze pravá ruka mimo malík a prsteník, které byly též úplně zetlelé, byla celá zachována. Vše, co přísahalo, zůstalo neporušené, pevné, masité, při dotekujako gumové, v šedozelené barvě. O podivném nálezujsem byl podrobně informován a p. Procházka je do dnešního dne posledním svědkem.

Bůh křivou přísahu trestá mnohdy výstražně a viditelně. Při umírání se každé duši zjeví celý život. Nedovolené křivopřísežné pozdvižení ruky a dovolávání se Boha za svědka ochromuje duši jako strašné provinění a zlo. Duše prostřednictvím zářivého oduší zůstává nejdéle ve vztahu k hříšné ruce. Rozpad buněkje oddálen. Přitom byla mučena hroznými výčitkami špatného činu, kterýjí byl zároveň očistcem. neboť pozbyla volnost a svobodu, jelikož částečně a jen dočasně určité části svého těla poskytovala formu.

*

44. SMRT A STAV DUŠE V ODUŠÍ

Všeobecně se míní že ve chvíli smrti, na kterou usuzujeme podle viditelných známek ustání činnosti mozku, míchy srdce a plic za současného tuhnutí a stydnutí těla, později při odumírání a rozkladu všech pletiv a buněk, duše se již odpoutala a její přítomnost přestala. A přece tomu tak není, jak jsme seznali

zpředcházejících článků. Smrt nikdy není ve všech částech těla náhlá, nýbržje pozvolně probíhajícím procesem, při kterém duše zůstává přítomna svou podstatou a po nějakou dobu žije s tělem spjata vjeho součásti - oduší, které je složeno z výbojů zářivé energie každého buněčného jádra.

Víme, že buňka prodělává vývin a odumírání; nenacházíme nikde násilí. Právě tak smrt nenastává okamžitým odpoutáním duše (jako když pták vylétne z hnízda), která žije v těle dále ve fluidu oduší, poněvadž organická porucha nastalajen u těla viditelného, kdežto pro úplnou smrt se musí duše odloučit též od oduší pozvolným odpoutáváním (v době nejvýše tří dnů).

Při náhlé smrti poškozenímjednotlivého orgánu mrtvicí, protržením cévy, prostřelením srdce, mozku nebojiným násilným způsobem, kdy celý organismusje v plné životní síle, je duše nejdéle bezprostředně s oduším těla spjata; jak jsem už uvedl, až tři dny. U zemřelého nemocí a sešlostí věkem (marasmem) nastává uvolňování oduší od hmoty těla předčasným ochuravěním a odumíráním buněk ještě za života takže odloučení duše od hmoty oduší nastane o něco dříve, po deseti hodinách i později - podle povahy nemoci.

Po odumření všech smyslů přichází duše do zvláštního stavu trpnosti (pasivity), ochrnutí vůle, do jakési polomrtvosti, neuplatňuje své svobodné myšlení.

Z této trpnosti ji vyruší bud zásahy zlých činů ze silně zářících esplan ke trápení (který zemřelý svým špatným životem získal), nebo stejné zásahy činů dobrých k prožívání ještě pozemského štěstí.

Převládá-li silněji pláč, nářek a volání pozůstalých,je duše upoutávána na okolí zemřelého. Probouzí se k němu jako z těžkého snu, vidí a slyší nás přímo bez prostřednictví smyslů, nechápe stav, ve kterém se nachází, nechápe naše počínání a proč pláčeme, chce vstát (tělem), mluvit,jednat - nechápe, proč neodpovídáme na její přímé hovoření o tom, že žije mezi námi.

Z modliteb za zemřelého, konají-li se, má duše i uvědomění nastalého stavu, nemůže však z těchto nárazů usoudit na celkový rozsah smrti (jak jsem za svých stálých pokusů pozoroval). Podléhá vlivu okolí, nemůže si počínat svobodně (přirovnejme stav subjekta ve čtvrtém stupni hypnotického spánku.)

Přestane-li okolní vliv, vrací se duše do pasivity, v nížje rušenajen zásahy vlastních zářivých esplan. Po úplném odpoutání se od nejjemnější hmoty oduší nastává pro ni procitnutí a probuzení v celé podstatě všech schopností a mohutností do nového života. Podle učení římskokatolické církve přijde duše po opuštění hmoty těla před soukromý soud.

Stojíme před skutečností, kterou pro její rozsáhlost nemůžeme takřka domyslit, kdy ještě ke spasení nepřipravenou duši zemřelého mohou žijící zachránit pro život věčný.

Až toto poznání bude od povolaných činitelů přijato, bude možné v případech náhlé smrti - ať již násilné nebo nastalé poruchou některého orgánu - ke spáse duše zemřelého zavolat kněze i po více hodinách po viditelné tělesné smrti, aby udělali poslední pomazání.

Mimo svátosti posledního pomazání kněz na duši zemřelého - v uvolňujícím se citlivém oduší dlící - působit slovem a myšlenkou, že přichází smrt, nastává konec života že je čas se rozhodnout pro spasení nebo zatracení. Duše v tomto trpném osamoceném stavu potřebuje vedení a tu ji kněz vyzve, aby nahlédla zpět do života (esplan), kde uvidí špatné činy a hříchy, vyzve ji k dokonalé lítosti nad nimi a poté jí může udělit i rozhřešení. Není-li kněz nablízku, může stejnou promluvu vést i laik a vyzývat duši zemřelého k dokonalé lítosti. Při

nahlédnutí zpět do svého života bude duše toužit po spasení a s námi pro ně spolupůsobit. Musíme uvážit, že stejný, ba daleko mocnější zásah a boj svede o osamocenou duši ďábel, který pokušením, nástrahami, lstí a úskoky se bude snažit, abyji zaměstnal a odvrátil od vlivu kněze a přivedl tak k zavržení. Duše bude v ohni mezi dobrem a zlem a budou záležet na knězi, aby silou vlastní víryji přivedl ke svému dobrému cíli a silám temnosti tak vzal každou možnost vítězství.

Vzpomeňme na nešťastníky, zahynuvší při živelných katastrofách, v dolech, na moři, v bitvách, při železničních, leteckých neštěstích, a uvažme, co dobra je možno vykonat, kdyby kněz na místě činu obětem, výše řečeným způsobem pomohl ke spáse duší. Není-li knězi možno dostavit se přímo na místo - na moře, do zasypaného dolu apod. -je třeba, aby působil telepatickou výzvou v živé víře a duševním napětí z nejbližší možné vzdálenosti. Při takovém napětí vůle nastanou do prostoru mocné záchvěvy, kmity a výboje elektronu, jimž dal směr na místo zůstavších nešťastníků, kde podráždí citlivá oduší k vyburcování a uvědomění duší ke svobodnému myšlení a rozhodování v rozsahu vysílaného přání.

Na pomoc kněze a přátel při smrti nemůžeme spoléhat. Zajistěme seještě za života vytvořením silného zářivého esplana, jež by za nás stále bdělo a při smrti naši duši vyburcovalo k prožití dokonalé lítosti. Vytvářejme toto silné esplano denně asi půlminutovým přáním, soustředěním vůle, na způsob modlitby.

Nespoléhejme se na nikoho. Připravujme se na šťastnou smrt a spásu duše celým svým životem.

Varuji přesto i přátelé nemocných, aby nezneužili tohoto pojednání o životě a skutečné smrti k oddalování zaopatření svátostmi do posledních chvil umírajícího.

Za svých pokusů se subjektyjsem poznal, že duše po třiceti hodinách smrti je s oduším spjatajiž velmi málo a nereaguje na naše výzvy. Subjekti vysvětlují, že odpoutání od hmotyje značné a náš vliv na duši slabý.

Po třetím dnu jsem se nikdy s přítomností duše ve fluidu oduší neshledal, ač zářivá energie oduší se z těl zemřelých nadále uvolňovala. Při skutečné smrti člověka, zemřelého v plné životní síle, způsobené poruchou organismu, přestože duše je ještě spjata v zářivém oduší s tělem, není možno nikdy ani nejvyspělejším lékařským zákrokem znovu oživit mrtvé tělo v pozdějších než v nejblíže následujících hodinách po viditelné smrti. Ani sama duše se nemůže nikdy při skutečné smrti (s výjimkou smrti zdánlivě) probrat zpět k životu a tělo oživit.

Skutečná smrt má dvě údobí. První stanovíme sami nebo lékař podle všeobecných viditelných známek a druhé, kdy duše se plně od těla uvolní.

Můj nejschopnější subjekt Křeček při sledování duší v době, kdy jejich přítomnost v oduší přestala, v sobě vyciťoval a tvrdil mi, že duše dlí a očišťují se v místech špatných činů svého života - tudíž na zemi mezi námi. Podle mého úsudku bude protonace bezpochyby oním místem a stavem, kde duše prodělávají očistec, o němž římskokatolická církev učí. (O protonaci je jednáno ve článku: Citlivci - protonace).

Dnes úplně ve světovém chaotickém dění zapomíná na cíl, pro kterýjsme na světě, a účel, pro nějžje země upravena. Smrt, jíž je konec života,jsou dveře do věčnosti, do které duše vstupuje s tím, co dobrého či zlého ze života má. Uvážíme-li, že vůbec nevíme, jak veliký je vesmír s jeho obrovskými světy a kolik slunečních soustav v něm existuje, přičemž na žádné jiné planetě kromě Země nejsou zjištěny podmínky pro život, pak je náš život na zemi něčím nesmírně vzácným a mimořádným. Při vědomí této nesmírné ceny a vzácnosti každé jednotlivé duše musíme všichni přispět a spolupůsobit kjejí

záchraně spasením, k němuž je
vlastně určena.
*

45. DUŠEVNÍ PRŮBĚH SMRTI

Několik dnů před smrtí se fluid oduší pozvolna uvolňuje od těla, postupně se od nohou a rukou tělem stahuje k ramenům a kupí kolem hlavy. Shledá-li uspaný v hlubokém spánku čtvrtého stupně tento stav, zjišťuje s jistotou blížící se smrt. Vyspělý citlivec určí přesně dobu skonu. Při tomto vybavování se oduší z těla Nemocní většinou pociťují na deset až dvacet hodin před smrtí úlevu a domnívají se, že tento stav je známkou uzdravování.

Nato počnou ochabovat smysly a nastává pocit sladké únavy,jakási svoboda a volnost duše s příjemnými pocity. Nejprve odumírá cit, pak zrak, naposledy sluch. Duše opouští šedou kůru mozkovou a přichází do zvláštního stavu pasivity, ochrnutí vůle, neuplatňuje své svobodné myšlení. Postupně se znenáhla podráždí a rozzáří veškerá mozková esplana, i ta zakrnělá, takřka pohaslá - i ta nám nepříjemná, vůlí potlačená (těžké zločiny) - duši se zjevuje víc a více prožitý život, vidí současně činy dobré a špatné, žije v přítomnosti celého svého života. V duši se probouzí úzkost, podle viny i muka.

Vzdor tomu, že již zjišťujeme smrt, ač duše zemřelého opustila hmotu kůry mozkové, kde vládla rozumem a svobodnou vůlí, prodlévá nyní celou svojí duševní bytostí na čas v říši vlastních esplan vrchního podvědomí, kdejsou všechny činy života, dobré i zlé. Je naposledy účastna v plném uvědomění na celém svém pozemském životě.

Oduší se však dále uvolňuje a odlučuje od veškerých esplan, která tím počnou pohasínat, rozpadávat se a v několika dnech se rozplynou. Zářivé oduší, od něhož se duše pozvolna odlučuje, se kupí kolem hlavy. Po opuštění esplan se duševní dění na krátký čas změní v trpný stav jakési slabé neuvědomitelnosti a duše neví jasně, co se s ní děje. ´Toto dění lze srovnat se stavem vězně, který je náhle z tmavé komory vyveden dojasného dne,jehož světlo jej oslepuje. Dalo by se namítnout, že duše,jsoucjiž dost osvobozena od hmoty, nabývá ihned svých skvělých vlastností, ale jak jsme poznali, není tomu tak.

Rušíme-li tento odchod duše z těla voláním, nářkem a pláčem, probouzí sejejí mohutnostjako z těžkého snu k plnému uvědomění si tohoto světa; pozoruje, slyší a vidí nás svým duševním zrakem, pokud zemřelého takto vyrušujeme a na sebe upoutáváme.

Vedle toho při odpoutávání se duše od hmoty probouzí se oduší ve své celé podstatě, mohutnosti adokonalosti v rozumu a svobodné vůli. Nastupuje stav duše plný vnitřního světla, život nejdokonalejší a nejvznešenější, duševní krásno, blaho a štěstí, blaživý mír a klid, jež vyvěrají z ní samotné a jež duše ve své dokonalosti a osvícenosti sama v sobě prožívá. Prožívá nesmírnou radost a blaženost přímým poznáváním své podstaty v uvědomění, že je odleskem Boha, jeho dílem a jemu podobna. Tento stav částečného nebe okusí a prožije načas při své smrti každá duše, ať byla za života pozemského zlá nebo dobrá. Pak nastupuje soukromý soud. Duše sijedním pohledem uvědomí celý svůj život; pozná dobro i zlo a vyplývající spravedlnost, odměnu i trest. Duším, které docházejí přímo spasení, již není tento blažený stav odňat, ale podle zásluhy se ještě zvýší patřením a poznáváním nejdokonalejší podstaty, samého Boha. Obdrží účast na vyšším životě; účast na božské přirozenosti. Duše, které ještě jednou projdou očistcem, uvidí v protonaci znovu svůj život se špatnými i zlými činy, musí je dalším očistným životem v utrpení vyvážit a

odčinit, aby došly ospravedlnění. Pro duše zavrženéje stálá přítomnost činů protonace peklem věčnosti a peklo v nich samých, neboť vše přechází do duševědomí.

Psáno je: Komu odpustíte hříchy, odpuštěny jsou.

Budou odpuštěné hříchy při posledním soudu všem viditelny? Ano, i odpuštěné hříchy budou zjevné, nebot stojí v Písmě: sv. Matouš,10. kap., verš 26: ...nic není skryto, co nebude odkryto, a nic tajno, co nebude zvěděno... sv. Lukáš, 8. kap., verš 17: ...neboť nic není tajno, co se neprojeví, a nic skryto, co by se nepoznalo a nepřišlo najevo... sv. Marek, kap. 4., verš 22: .Vždyť není nic skrytého, co by nemělo být zjeveno aniž se co dělo tajného, leč aby přišlo najevo

Je výstražné a pozoruhodné, že v protonaci je všechno zaznamenáváno, tudíž i hříchy, odpuštěné rozhřešením. Vina a trest jsou prominuty, čin v protonaci zůstává pro každého v trvání, ale není k hanbě atrápení souzených, nýbržje důkazem božího milosrdenství. Pokáním a očistným ospravedlněním získáme posvěcující milost, jsme přijati za syny Boží a povoláni k účasti najeho životě. K patření Boha dojde ne skrze světlo slávy, ale jen podle míry svých zásluh.

*

46. JAK PRACUJE JASNOVIDEC

Po těchto výkladech, jež nám zároveň osvětlily význam oduší, přistupuji k otázce: Jak pracuje jasnovidec?

Není jediného projevu duše až do posledního dne života našeho těla, jenž by se děl bez spolupůsobení nejjemnější hmoty oduší. Ani jasnozření není možné bez spolupůsobení oduší.

Pro fyziologii bude a je pozoruhodné, že duše ve svém já může opustit nástroj mozkový a může být činná ve svém projevu ve fluidu oduší.

Rozeznáváme jasnovidné citlivce automatické a mechanické. Automatičtí jsou ti, kteří vidí prostorově bez cizí pomoci. Tito se dovedou sami svou vírou uvést do stavu extáze, v níž vidí pomocí dušefluidové pásky, kterou vytvoří z vlastní dispozice. Pracují z vlastního rozkazu, daného dříve, než se ve stav extáze uvedli. Poněvadž nemají jasného vedení, jsou méně spolehliví.

Mechaničtí jasnovidci jsou ti, kteří nemohou sami o sobě něco podobného činit. Zároveň vědomě nevědí, jaký dar v sobě skrývají. Jsou tudíž odkázáni na cizí pomoc a vedení.

Nyní si představme, že budu pomocíjasnovidného somnambula hledat na ruském bojišti vojína, který se dosud nenavrátil ze světové války. Činil jsem tak častokrát, abych se o jasnovidnosti přesvědčil, a prohlašuji, že jsme se dosud nezmýlili, totiž že bychom byli řekli: " Padl," a nebyla to pravda, že by se byl vrátil. Doufám, že na základě příkladu čtenář do tajemství spíše vnikne a pochopí.

U spím čtyři nejosvědčenější citlivce pohromadě. Žádný z nich nesmí vědět, pročjsem je uspal, a proto, aby samo vědomí předčasně nezatáhlo brzdu podvědomého projevu. Přesvědčím se, že všichni upadli ve stav čtvrtého stupně náměsíčního spánku. Rozsadím je na dva metry od sebe. U třech z nich probudím podvědomou činnost a rozkáži jim, aby bedlivě pozorovali čtvrtého uspaného, p. K. kterého pošlu na ruské bojiště hledat jistého vojína, aby mně hlásili vše, co se přitom bude dít. Poněvadžjsem mnohokrát tento zjev dal pozorovat jasnovidcům a bedlivě jej prostudoval, věřím, že se děje za těchto podmínek a tímto postupem:

Přistoupím k uspanému K. a ptám se: " Slyšíš mne? " Neozve-li se vinou hlubokého spánku, podráždím jej výbojem svého magnetismu levou rukou, kterou se přiblížím jeho týlu, po chvilce stočím prudce ruku obloukem přes temeno hlavy, předjeho obličej. Tu se

mi již ozve. V okamžiku, kdy se ozve, utvoří se fluidová páska z jeho oduší, která je výronem jeho mozku, když dává odpověď, a připne se na povrch mé hlavy tak, že nastane spojení obou mozků.

Držím v ruce fotografii nezvěstného vojína, dívám se na ni a živě si jej představuji. Současně dávám rozkaz subjektu K., aby se podíval do mých esplan kde uvidí, co si právě představuji. Subjekt skoro nedýchaje snaží se přijmout obraz z mých esplan do své duše. Jakmile řekne: " Vidím, ptám se: Co vidíš? Popiš mi to! Seznám-li pak, že podobu správně přijal, rozkazuji mu: " Tedy sijej dobře zapamatuj ajdi ho na ruské bojiště nalézt. Je nezvěstný, tobě i mně na tom velice záleží, abychom věděli, co se s ním děje.

Nyní nastává u subjekta zvláštní práce podvědomé činnosti. Podvědomí vytvoří rychlostí myšlenky světelný výboj, oduší (je to oduševnělá přímočará světelná páska, paprsek) aby si našlo nejbližší cíl, stanici. Tou stanicí je nějaká živá bytost, ať člověk nebo zvíře, na jehož oduší kolem těla se upne, současně čerpajíc z dispozice jeho oduší. Z této stanice vytvoří nyní výboj světelných nesčíslných paprsků, vějířovitě do půlkruhu na jednu stranu (např. pravou, přičemž těmito paprsky takřka každé místo prostupuje a zároveň slídí po hledaném. Řekl bych: Jako může duše pomocí ruky hmatat kolem sebe v nejbližším okolí, tak hmatá duše subjekta fluidem oduší do velkých vzdáleností v celém světě a propátrá tak rozlohu přes 1500 km, uvědomujíc si ve svém podvědomí vše, co je v onom půlkruhu. Toto propátrání trvá 3-4 vteřiny. Jestliže dotyčného vojína v prostoupeném prostoru duše (podvědomí) subjektova nevycítila (nenalezla), stáhne své oduší zpět rychlostí myšlenky do své stanice a pracuje týmž způsobem a postupem z druhé, protější strany (např. levé). Pakli ani zde hledaného nenajde, stáhne oduší zase zpět a učiní ze stanice další světelný výboj za již prostoupený okruh a připne se tam na jinou oduševnělou stanici, přičemž opouští stanici první a zůstává přímočaře spojen s hypnologem. Na druhé stanici nastává tentýž postupjako na první. Nenajde-li hledaného postupuje dále obdobným způsobem, vždy opouštěje předcházející stanici. Vycítí-li konečně hledaného, stáhne všechen v paprscích vyslaný fluid oduší v jednu světelnou pásku, linku, upne se na oduší nalezeného vojína, opouštějíc současně poslední stanici, a zůstává přímočaře spojena s hypnologem a nalezeným. Přitom ihned popisuje tělesný i duševní stav nalezeného i jeho okolí. Nemysleme, že snad myšlenky letí po lince zpět. Podvědomé, já, vše, co vidí a co si uvědomí na konci fluidové linky, současně vidí a ví v tu chvíli v subjektu. Duše je celá jak na konci linky, tak i v celé lince, i současně v celém těle subjekta, i celá v každém vyslaném paprsku, když prostupuje celou obrovskou plochu. Zde vidíme, že lidská duše nese v sobě obraz boží. Místo za místem prostupuje celou plochou, je v každém místě v jakémsi smyslu všudypřítomna, ovšem jen do jistých zákonitých mezí.

Řekl jsem již, že oduševnělá stanice, které duše subjektova používá, může být člověk nebo zvíře, tedy i bytost, která má oduší, a že podvědomí subjektovo čerpá z dispozice stanice. To se však může dít nejdéle 18-20 minut. Stanice ve svém oduší je tím vysílena tak, že člověk nebo zvíře pociťuje náhlou slabost, o čemžjsem se vícekrát v pokusech přesvědčil. Subjekt, pozoruje-li únavu na této stanici, opouštíji, neboť únava stanice je zároveň únavou jeho, a přestupuje na nejbližší jinou stanici.

Duše pomocí fluidu oduší, jež se utvořilo v linku, každou hmotu přímočaře prostupuje. Na neživou hmotu se upnout nemůže, a má-li ji pozorovat, činí tak ze stanice oduševnělé stále opakovanými výboji oduší, až ji pozná. U automatického subjekta se celý tento postup děje bez prostřednictví hypnologa.

Subjekt má schopnost svou přítomností zaujmout prostor ve velikosti, pro niž stačí množství uvolněného fluidu oduší. Z tohoto důvodu každý schopný subjektje přítomen v rozdílné velikosti prostoru. Subjekt uplatňuje své schopnosti jen v rámci dotazovaného přání, po skončení úkolu se vrací do původního, pro nás pasívního stavu.

Na důkaz, že lze fluid oduší na přání částečně vymístit z těla na různá místa, uvádím:

V Přelouči za přítomnosti asi 320 osob v sále Prkenice 21. června 1925 jsem rozkázal subjektu K., uspanému ve čtvrtém stupni, aby své oduší (dušefluid) uvolnil do vody ve sklenici, kterou jsem před ním držel v ruce, a zůstal s ní ve spojení, dokud mu nedám další rozkaz. Sklenici s vodoujsem odnesl na opačnou stranu místnosti, takže subjekt seděl ke sklenici obrácen zády. Vyzvaljsem přítomné, aby určili dobu, kdy se má do vody v této sklenici bodnout. Na nepředvídaný pokyn ruky bylo za pět minut bodnuto do vody. Současně v tom okamžiku uspaný subjekt K. vykřikl bolestí. Tento výkřik potvrdil, že je ve vodě svým oduším přítomen.

Fluid odušíje dokonale přizpůsoben vlastnostem duše, ale ta s ním může pracovatjenom ve své podvědomé činnosti.

*

47. DUCH

Činnost duše osvobozené od těla, tj. činnost ducha i jiných bytostí duchových, je: Duch, jsa bytostí nehmotnou, nemá tutéž přítomnost a nezaujímá prostor jako předměty a bytosti hmotné. Je jednoduchý a postrádá všechny složeniny tím, že nemá části. Je-li přítomen, nevyplňuje části prostoru.

Duchje přítomen celou svou bytostí v celém prostoru svou činností pokud jej prostoupením zaujal a zároveň v každé jeho části. Chce-li, může svou bytostí zaujímat větší nebo menší prostor, i ten nejmenší, jaký si lze představit. V jednom a témže prostoru může být přítomno i více duchů,jelikož nevyplňují prostorjako tělesa. Jejich přítomnost trvá, pokud zaujímají určité místo, aje působivá, že tam vjistém směru jsou činni. Tatojejich přítomnost v prostoruje však nedokonalá, omezená pouze na určitou část prostoru, to znamená, že nejsou všude najednou jako duch nejdokonalejší, dárce veškerého života, Bůh.

Přítomnost boží v prostoru je neomezená, je v celé své podstatě všudypřítomná.

Duch může v okamžiku rychlostí myšlenky zaujímat jiný libovolný prostor, není na prostoru závislý.

Jak veliký prostor může duch najednou obsáhnout?

Může obsáhnout svou přítomností těleso ve vesmíru přibližné velikosti naší zeměkoule.

Poznal jsem, že vyspělý jasnovid v somnambulním spánku, ač je odkázán na uvolněný fluid oduší, může svou přítomností najednou obsáhnout i jednu pětinu naší země, cvičením i prostor větší.

Chce-li duch svou přítomnost změnit zjedné oběžnice na druhou, potřebuje prostor mezi nimi projít. Takovému zákonu podléhá hmota.

Přestane-li jeho přítomnost na Neptunu, počíná jeho přítomnost na Jupiteru.

Duch své myšlenky druhému duchu zjevuje pouhou vůlí chci, aby tyto myšlenky poznával. Duch, chce-li, poznává je v rozsahu, jak byly jemu odkryty, zjeveny.

Duch, duše myšlením se neunavuje, protožeje nehmotné podstaty. Především poznává svou bytnost a vlastnosti k ní náležející.

Jako lidská duše může v somnambulním spánku vidět do času minulého, přítomného i poněkud budoucího, tak mnohem dokonaleji vidí a poznává duch, nejsa

časem ani prostorem nikterak omezen.
*

 # 48. HRANICE ČINNOSTI FLUIDU ODUŠÍ

Linka vytvořená oduším se nemůže dostat nad prostor vyplněný vzduchem, jsouc součástí těla lidského. Je nemožné posílat subjekty nebo média na naše oběžnice. Učiníme-li tak, budeme subjektem nebo médiem obalamuceni, což ihned vysvětlím.
Podvědomí subjektovoje podřízeno vůli kroužku nebo hypnologa. Hypnolog si napří´klad přeje vědět, jak to vypadá na Marsu. Dobrý subjekt je nucen pomocí fluidové linky oduší vystoupit mimo své tělo směrem k Marsu. Poněvadž v tomto případě hrozí tělu, jehož součástí je oduší, nebezpečí, z vlastního popudu se vrací zpět. Přání hypnologaje mu však rozkazem. Poněvadž podvědomé, já, je bohaté na tvorbu myšlenek, na obrazotvornost, začne mluvit z obrazotvornosti (fantazie) o neznámé zvěři, květeně, městech, bytostech (lidech) na Marsu atd. Posluchače to nesmírně zajímá a překvapuje a věří tomu. Sám jsem v této věci činil pokusy a přišel tomu na kloub. Uspaný J. popisoval mi jistý druh obrovského zvířete na Marsu. Asi za dva měsíce potom jsem jiného citlivce poslal na Mars a on mi popisoval totéž zvíře. To mě překvapilo a ihned se mi vtírala myšlenka, nebere-li to z mého vrchního podvědomí. Asi po šesti dnech jsem uspal dobrého subjekta, známého nám p. Hanuše, a poslaljsemjej rovněž na Mars, aby mi popsal, co tam vidí. Subjekt mezi jiným popisoval totéž, co oba první. Svědci, kteří byli přítomni, nyní pevně věřili, že subjekt má schopnost dostat se na Mars a že vše tam skutečně je takové, jak popisuje.
Chtěje vědět a přesvědčit se, co se při podobném odpoutání oduší na tak velikou dálku děje, uspal jsemještějasnovidného dobrého subjekta K. Přesvědčiv se, že dobře spí, poručiljsem mu, aby vše bedlivě pozoroval a mně postupně hlásil vše, co se bude dít, až pošlu opětně subjekta H. na Mars. Vyzval jsem opět subjekta H., aby na Mars odešel a vše tam dobře prohlédl. Hned potom mi subjekt K. hlásil: " Od hlavy uspaného je utvořena přes vaši hlavu zářivá linka směrem k Marsu... Nyní ustoupil subjekt H. zpět. Vycítil nebezpečenství pro své hrubé tělo a vlastní pud mu velí zpět. " V té chvíli uspaný H. nás počal bavit o květinách, které tam vidí, pravil, žeje tam dlouhý den jako u nás, jen o málo vteřin delší, rokje skoro jednou tak dlouhý. Mars má dva měsíce, zvířena při chladnějším počasí, neboť léto není tak teplé, má bujnou srst a jiné. Přitom mu subjekt K. vpadl do řeči a pravil: " Nevěřte mu, on tam nebyl, něco si vymyslil a něco hledá v protonaci co lidstvo již samo vybádalo, já to vím a vidím." Odpověděl jsem: Jak nás o tom přesvědčíš že nám lže? Subjekt K. odpovídá: Zcela lehce. Řekněte mu, žejájej pozoruji a že na Marsu vůbec nebyl. Chtějte, ať znova vystoupí a nedovolte mu, aby se vrátil! " Zdálo se mi to nebezpečné a pouze v myšlenkáchjsem uvažoval. Subjekt K. to však vycítil a pravil: " Vím, máte obavu, aby se něco nestalo. Nebojte se! Já budu dávat pozor. Vy lidi na světě to tak nevidíte. (K. je subjekt, který upadá do takového stupně spánku, že v něm nezná své vědomé já, vytvořené ve vrchním podvědomí, pracuje čistě duší v činnosti podvědomé bez vstupu na práh vědomí.)
Učiniljsem tedy,jak mi radil. Upozorniljsem prvního subjekta, žejej druhý pozoruje, rozkázal mu, ať doopravdyjde na Mars a nebalamutí nás, neboť´ten, cojej pozoruje, vše prozradí. Pokračovalo se tedy v pokuse. Subjekt K. hlásí, že u H. nastávají stálé výboje fluidu oduší v podobě světelné pásky. Dávám subjektu H. sugesce: Zpět nemůžeš! Po delší chvíli pozoruji slabost

subjekta H., dívám se na hodinky a vidím, že výkon trvájiž pětadvacet minut, což bylo již příliš. Nicjsme se od obou subjektú nedozvěděli, kromě několika slov subjekta K.: " Nemějte žádný strach ... on se tam nemůže dostat a musí přece. Pozoroval jsem tep u subjekta H. a napočítal sotva 8 tepů za minutu. Náhle subjekt K. hlásí: " Rychle poroučejte: Zpět! Učiniljsem tak a chtěl pak subjekta H. probudit. Nešlo to. Subjekt K. praví: Nyníjej neprobudíte. Táži se: ţJak to? Přece jsi dával pozor! Subjekt K.: Je takřka vybitý z fluidu oduší, stáhl jej sice zpět, ale je v něm vyčerpán a musíte několik hodin počkat, až nabude trochu nového, ted´ nemá duše síly tělo náležitě oživit. Nemějte strach, čekejte, až já vám řeknu, pak jej budete moci probudit." Namítám: Proč jsi mně to radil, když to subjektu neslouží? K. odpovídá: "Tento způsob neslouží žádnému subjektu, má-li doopravdy vystoupit a není-li mu dovoleno k sebezáchově jít zpět. Poněvadž byl dirigován směr k Marsu, musil v tu stranu činit výboje. Tam není však žádná stanice, na niž by se upnul, bral tudíž z dispozic svého oduší. Stálými výboji vyčerpává sebe a částečně i vás, a přece se tam nedostane. Nad vzduchovým prostorem duše pracovat nemůže, nemá-li nastat katastrofa těla. Kdyby byl ještě déle duševně mimo své tělo, odloučila by se duše úplně od těla vybitím fluidu oduší. Vy lidé říkáte: Umřel. Navrhl jsem to proto, abych vás přesvědčil že na Mars se žádný subjekt nedostane." Věřiljsem, neboť subjekt H.

se nedal žádným způsobem probudit. Čekal jsem pokorně v živé víře, až mi dá subjekt K. pokyn k probuzení. To se stalo až za pět hodin, kdy subjekt K. řekl: Tedy probuďte ho! Pokusiljsem se o to a skutečně, v úplném zdraví jsem H. probudil, pak ovšem i K.

Varuji každého činit podobné pokusy, neboť lehce může nastat magická smrt.

Ještě najedno nebezpečí upozorňuji: Duši, kteráje přítomna v pyrotonech uvolněného oduší, může někdy, upne-li se na stanici oduševnělou, bytost lidskou, hrozit nebezpečí v tom smyslu, že trpí-li ten člověk poruchou duševní neboje-li docela blázen, přenese částečnějeho duševní stav na sebe. Silnější dojmy se vtisknou v esplana subjektova, více se rozzáří a snadno se již pak dostanou na práh vědomí. Rozumný hypnolog vždy před probuzením subjekta vyrazí veškeré cizí dojmy z jeho vrchního podvědomí a zachová jej tak v plném zdraví.

V řídkých případech se při hledání vhodné stanice subjektu stává, že nalezená stanice je vlastním magnetismem dosti uzavřena. V tom případě subjekt ztěžka může proniknout kjejímu oduší a upnout se. Poněvadž každým výbojem ubývá subjektu dispozice vlastního oduší, vyčerpává se a ztěžka se pak z dotyčné stanice stahuje zpět. Na subjektu pozorujeme trhání a neklid, až žádné nebezpečí nestává. Zde lehce pomůže víra hypnologa, jenž svým přebytečným fluidem oduší je k dispozici a zároveň silnou sugescí jej stáhne zpět.

Na konec tohoto článku chci umístit upozornění, jak je důležité, abychom se na své životní pouti vyvarovali veškerého duševního rozrušení. Nervové buňky se prudce zachvívají, čímž se vybíjí a uvolňuje tělesný magnetismus. Zároveň i buněčné jádro se předčasně rozrušuje a nastává vyprchávání ještě nevyspělého oduší, právě tak, jako elektřina se uvolňuje rozkladem hmoty. Opakuji, že nic nemůže náš organismus tak poškodit, jako silné duševní rozrušení, které tělo takřka rozkládá, takže rychle a předčasně zeslábneme a zestárneme.

*

 # 49. PRAKTICKÝ VÝZNAM A CENA JASNOVIDNOSTI

Nyní si vysvětlíme v předešlých článcích uvedené příklady:

Vidění na dálku (až do Vídně) obrácených fotografií atd. Až ubude v metapsychice skepse a povolaní činitelé zdravě pochopí tyto skryté síly, stane se jasnovidnost všeobecnou pomůckou k rozluštění a objasnění mnohých zásad. Dříve však musí přijít mnoho hádanek a bojů a bude dosti mučedníků této vědy. Dosud jsou nám tyto skryté síly dítkem v plenkách. Je třeba dobře znát podmínky těchto projevů, abychom se dopracovali zdaru.

Ve vyšším čtvrtém stupni (náměsíčném, somnambulním) hypnózy se odděluje duše za pomoci hmoty oduší od těla, z něho ve svém, já, vystupuje a způsobuje tak různé fenomény o dvojnictví. Při vymístění od tělajasnovidec svým psychickým zrakem a fluidem proniká všemi pevnými hmotami ve vší své mohutnosti a schopnosti.

Že jasnovidnost je dar veliké ceny, nám bude jasné z níže uvedených fakt při nichž jsem spolupůsobil:

V neděli 8. července 1923 po třetí hodině odpolední se slabostí srdce utopil p. Václav Fenykl, kreslič u zdejšího stavitele p. F, v panském rybníce u Červeného Kostelce. Rybník má asi 80 korců výměry a utopený byl po dva dny marně hledán. Pan Fr. Křeček, obchodník, u něhož Fenykl bydlel, přišel ke mně se žádostí, abych se pokusil utopence pomocí jasnovidnosti nalézt. Slíbil jsem s výhradou, že tak učiním až večer, aby nikdo kromě dvou svědků nebyl přítomen, neboť lidé, kterých bylo u rybníka stále dost, by subjekta ve výkonu rušili. Ujednáno, že se večer po deváté hodině u rybníka sejdeme. Bylo to v úterý. V umluvenou hodinujsem přišel se svým subjektem K. k rybníku, kdejiž na mne čekal p. Fr. Křeček s p. Klausem, obchodníkem. Šli j sme na místo, kde byly nalezeny šaty utopeného. Pan Křeček, sedě na břehu, vzal do klína subjekta, kterého jsem uspal. Poučil j sem svědky, aby se při tomto výkonu zachovali naprosto pasívně, žádnou myšlenkou v sobě nebudili zvědavost a nehádali, že by mohl být tam nebo tam. Subjekt spí. Kdyžjsemjej přinutil ke slovu, ptám se: Můžejasnovid vidět utopeného ve vodě? Odpovídá: Ano. Táži se: " Ale jak? Když tělo není oduševnělé, snad podle magnetismu? Subjekt: Ne! - ten pohltí voda. Ale z oduší kol těla,jež nad vodu musí vyprchávat. Táži se: Jakpakjej lze dostat ven? Subjekt: To je dosti těžké, neboť takový již třetí den má váhu vody, leží na dně a je kluzký, barva těla splývá s barvou vody. Musil by někdo na lodičce připlout k němu, ajakjasnovid určí, rovně se spustit dolů a uchopit jej za vlasy nebo plavky. To vše jsem vyzvídal, abychom věděli, jak bychom si měli počínat. Táži se uspaného: Co vidíš, kam ukazuji rukou? Subjekt: Vodu, je to veliký rybník, tamto je břeh a tam vzadu nějaký dřevěný domek. (Pozn.: Byly to kabiny u vody.) Lidé v něm nezůstávají, ale chodí do něho. Teď tam přišli tři lidé. Byla tma, nikoho j sme neviděli. Proto jsme se šli přesvědčit a bylo tomu skutečně tak. Pokračujeme. Pravím: V tom rybníce je utopený. Ty máš schopnost vidět jej podle vyzařování fluidu oduší. U subjekta nastal rychlejší dech, po chvilce jako by přestal dýchat a asi za deset vteřin hlásil: Vidím! Co vidíš? táži se. Subjekt: Tamto (ukazuje rukou) vyzařuje fluid oduší 15 cm nad vodou, tvoří skrze vodu pásku a nějaké tělo kolem slabě zahaluje. Toto tělo je v šikmé poloze, je skrčeno v trupu i v rukou ústy ke dnu obráceno. Nohyjsoujiž ode dna, hlavou i lopatkamije 60 cm od hladiny vodní. Pokožkaje od vody zduřelá, je již zamodralý. Poroučím subjektovi: Vystup přímo nad něj a odpočítej mi na metry vzdálenost od břehu; udej přesně místo! Za chvilku praví: " Od toho baráčku (pozn.: kabiny, jež byly za vodou naproti nám)je šest metrů, pak teprve začíná voda a 17 metrů od břehu je ve vodě. Vpadl jsem mu při počítání do řeči: " Počítej dobře! " Subjekt se opravil: ţ Ne! 19 metrů. Na druhém břehu sedí dva lidé:

mají mezi sebou uspaného. (Pozn.: Viděl sama sebe, nepoznávaje

se, jak u dobrých somnambulů bývá.) Od domečku rovným směrem k těm lidem leží 19 metrů od břehu. Místo bylo přesně udáno. Proto jsem pravil: Dobře! Ránojej půjdeme vytáhnout. Subjekt: Ne! Počkejte,já povím... Něco tiše počítal pro sebe. Za šest hodin vyjde v té poloze sám na povrch. Pak jej již dostanete. Poněvadž se k nám přiblížili zvědavci, probudiljsem subjekta. Oba páni uvěřili a vypočetli, že šest hodin uplyne ráno ve 3 hod.15 min. V tu dobu se měl utopený ukázat. Oba páni se rozhodli, že v tu dobu půjdou k rybníku. Sám jsem slíbil, že přijdu se subjektem, kdyby bylo snad nutno jej ještě uspat.

Ve středu ráno oba páni s sebou vzali ještě otce utopeného a šli k rybníku. Skutečně - ve 31 /4 hod se ukázal na vodě v přesně udaném místě černý bod. Sedli na loďku a pluli k místu, měříce zároveň vzdálenost od břehu. Byla 19 metrů. Dívajíce se na polohu těla do nezkalené vody, viděli, že i poloha, jak jijasnovid určil,je úplně přesná. Právějsem přicházel, kdyžjej táhli z vody. Sámjsemještě konstatoval skrčené tělo i ruce. Kůže byla nabubřelá a zmodralá.

V obci Ř. Lhotě u Červ. Kostelce se ztratila v chudé rodině H. stokoruna z hrnečku, který byl ve skleníku.

Rodina měla sedm členů a zetě. Poněvadžjeden druhého podezříval, rozhodl zeť, že to Kafka vyšetří. Přišel ke mně. Odmítl jsem. Prosil, abych to zkusil, žejdejenom o stokorunu a nikdo se mi mstít nebude. Řekl jsem tedy: "Je-li to někdo ze členů rodiny, najdeme viníka. Jinak bych musel jít na místo činu a to mi nestojí za pokus." Za čtyři dny se všech osm členů dostavilo.

Uspaljsem subjekta K. Tento nesměl předem vědět, oč sejedná. Sám se též musím vyvarovat sebe- menšího podezření na někoho, musím zachovat úplnou bezmyšlenkovitost, což delším cvikem lze snadno učinit. Rozkazuji subjektu: Prostup celou místnost! Subjekt hlásí: Jsou zde lidé. Odpovídám: Ano! Mezi těmito členy rodiny se ztratila v jejich bytě ze skleníku stokoruna. Vzal-li ji někdo z těchto přítomných členů, najdeš celý postup krádeže v ozářených esplanech. Zdejsem nesměl říci: Z těchto členů někdo vzal stokorunu, podívej se, kdo to byl? Tu bych mu vsugeroval, že někdo z nich to skutečně byl a subjekt by byl nucen některého označit, třeba nevinného. Je nutné ponechat subjektu vždy plnou volnost. Uspaný přešel do klidu. Po chvilce šel k druhé osobě, ale couval nazpět. Pak šel k páté a zůstal u ní stát. Kdybych si v tom okamžiku jen málo pomyslil: Je to ona, telepaticky bych snadno subjekta ovlivnil, že by ji označil za vinnou. Ale subjekt pak přistoupil k vedlejší osobě a stál u ní, takřka nedýchaje. Při takovém výkonu nastává u pravého zloděje silné ozáření v esplanech, neboť on chce svou zlodějskou myšlenku potřít, ale čin se mu tím více oživuje a subjekt snadno pozná pravého viníka.

Náhle subjekt chytil za ruku toho u něhož zůstal stát, a zvolal: Ten ji vzal, já to vím! Držte ho! Je to on! přičemžjej sám křečovitě držel. Tento se usmál a sáhl do kapsy u vesty. Vytáhl stokorunu a podávalji matce své ženy se slovy: " Tu ji máte, nevěřil jsem vůbec, že byjasnovid mohl nalézt pravého viníka, a měl jsem v úmyslu u pana Kafky vám tvrdit, že jsem ji nevzal. Přiznávám se, že mne tento pokus překvapil.

Tímto způsobem, totiž uvolněním fluidu oduší subjektova, můžeme nalézt předměty nám neviditelné skryté. Tento zjev nazýváme kryptoskopie. Vybavení starých vzpomínek nazýváme kryptomnesie, subjektje vycítí a nám zjeví. Přijde doba, kdy tento skvělý dar, řekli bychom šestý smysl, bude při soudnictví s úspěchem používán, takže viníka přinutíme k přiznání, neboť budou nám touto cestou známy všechny okolnosti činu, vyšetřovaného viníka usvědčující, které subjekt vycítí z

prostoru i z něho. Dělal jsem před lety v tomto oboru velmi mnoho zdařilých rozmanitých pokusů. Ač jsou velmi zajímavé, nemohu je zde veřejně použít, neboť se mám velmi rád a nechci být při každém kroku ohrožován browningem. Jak jsem již v novinách prohlásil, opět zde opakuji, že je marné konat ke mně cestu za podobným účelem.

Viníka můžeme přimět k doznání ijiným způsobem. Zločinec, aby ušel spravedlivému trestu, nejedná ve své duši podle normální logiky, nýbrž podle zcela jiné, porušené a převrácené, kterou si vytvořil v esplanech.

K této změně dochází psychopatologickými převraty v jeho duši. Vyslýchaný není již individuem s normální psychologii a logikou, nýbrž zjevem psychopatologickým, takže podstata doznání vychází z psychopatologických převratů mechanismu mozkové činnosti.

Když někdo činí vědomě něco proti zásadám logiky - něco nerozumného -, musí se předpokládat, že v té chvíli se odehrávají v jeho mozku psychopatologické procesy, které podmiňují onu nerozumnost.

Proto vyšetřující musí umět u pachatele takovou porušenou logiku vyvolat a musí při novém myšlení umět porušit průměrné psychismy, na nichž sejeho logika zakládá. Je nutno rozebratjeho základní duševní mohutnosti: rozum, vůli a cit, tyto psychismy hledět rozrušit a podle povahyjít na něho vážně, zvesela, dojímavě, přísně, k té náladě, k níž má psycha obviněného nejblíže, načež na vyvolaných abnormálních patologických afektech reagujejeho logikajistým patologickým způsobem, který pak resultuje k doznání ve vůli pachatele, říci pravdu.

Uvedu však pokus, jenž byl činěn na zkoušku a jemužjsme se celé odpoledne věnovali. Bylo nás sedm. Šlo o to možno-li pomocí subjekta nalézt dobře skryté viníky. Rozdělilijsme se na dvě skupiny. První skupina: subjekt, já a dp. f. Prudič jako svědek jsme zůstali na místě. Druzí čtyři (tři páni a jedna paní) odešli neznámo kam, aby se v okolí dobře skryli. Naší povinností bylo vypátrat jejich úkryty.

Když uplynulo téměř půl hodiny, uspal jsem jasnovidného subjekta K. a převedljsem jej dobově o více než půl hodiny zpět, kdyjsme byliještě všichni pohromadě. To nazývámejasnozřením do minulosti - psychometrii. Vímejiž, že každý čin, každá myšlenka, podoba osob, pochod všech dějů atd., vše je zaznamenáno, vtištěno v nejjemnější fluidové látce, takzvané protonaci. Jakmile subjekt přešel do určeného minulého času a v něm přijal podoby naší společnosti dal jsem mu rozkaz, aby celou společnost pozoroval a mně oznamoval každou změnu, co budou dělat. Subjekt nyní vypravoval celé naše známé počínání, opakoval, co se mluvilo, až konečně hlásil odchod čtyř členů. " Jdou lesem -již vyšli z lesa, stojí a vespolek se radí, kam se skrýt, abychom je nenalezli... Nyní jdou dva vlevo a dva po mezi vpřed. " Subjekt podrobně uvádí co mluví. Pak se drží prvých dvou, hlásí, jak hledají vhodné místo, a konečně, jak usedli mezi dva pruhy dozrálého žita na mez.

Daljsem subjektu pokyn, aby nás k nim dovedl. Vyšlijsme z lesa a subjekt zamířil rovně přes dozrálé osevy (bylo to v červenci). Zarazil jsem jej a žádal, aby šel po mezích nebo nám podrobně udal místo, kde je najdeme. Nyní se ukázalo, kterak je možné subjekta lehce odklonit od správného cíle. Když nám popisovaljejich úkryt, vytvořila se mi představa, žejsou ukryti u rybníka Krčmaříka, a nahlasjsem doprovázejícímu svědku dp. Prudičovi projevil. Subjekt, jsa pod přímým vlivem mé myšlenky, dal se rovným směrem k onomu rybníku. Když jsme přišli na místo, na které jsem myslil, nebyli tam a subjekt se rozhlížel se slovy: "Oni zde nejsou, a přeceje vidím. " - Kde je vidíš? tázal jsem

se. Ukázal rukou vlevo a dal se na cestu tím směrem přímo. Přítel P. mne žádal, abych ho nechal: " Budeme vidět, najde-li je. " Jdeme za subjektem přes vše, jen vysokému osení se vyhnul. Cestou mne přítel žádal, abych se jej zeptal, co jinak před sebou vidí. Subjekt mezijiným hlásí: "Tamtoje zděné stavení o samotě, je to hospoda, atd. Přitom bylo zajímavé, že nikdy se nedíval na věc očima, ovšem zavřenýma, nýbrž pravým spánkem. Jiní citlivci mně u tohoto subjekta hlásili, že fluidová linka je utvořena od jeho pravého spánku. Subjekt zrychlil krok, počal utíkat a my za ním, velmi se přitom potíce. Ač oči subjektovy byly těsně zavřeny, nenarazil na nic, příkopy přeskakoval a běžel rychleji a jistěji než my. Byli jsme již unaveni, přítel P. zůstával pozadu a já subjektu sotva stačil. Běželijsme poněkud do kopce a subjekt pojednou zahnul mezi dvě žita a zvolal: Už je mám! Když jsme došli k němu, vidělijsme, kterak oba pány drží křečovitě za kabáty, úzkostlivě se o ně boje, aby mu snad neutekli.

Oba nám vypravovali že už hodinu jsou na místě. Jeden, p. Křeček st., nevěřil, žeje subjekt může nalézt v tak dobrém úkrytu. Druhý, p. Dudek, věřil, že je to možné. Proto se vsadili o cigarety, které ovšem p. Křeček naším příchodem prohrál. Po uklidnění jsem subjekta probudil.

Za čtvrt hodinyjsemjej opět uspal, abychom šli společně nalézt ostatní ukryté. Abych s nimi navázal správné spojení, převedljsem subjekta na minulou dobu, kdyjsme byli pohromadě. Subjekt hlásí: "Jdou vozovou cestou, nyní vlevo, potkávají nějaké děti, ta paníjejejich matka, připojili se k nim, přicházejí k lesu a jdou podle něho, les je vysoký - nyní je nízká houština a teď zahýbají vedle do vyšší houštiny, v nejhlubším místě asi 15 kroků od cesty se ukrývají. " Vstali jsme a šli slabou půlhodinku, ažjsme přišli na přesně označené místo, prolézáme houštinu a přímo na ně narážíme. Rozumí se, že překvapení bylo veliké. Rozhodně měli za to, že je vůbec nenajdeme. Poněvadž subjekt nás cestou bavil tím, co si v houštině povídají, zkontrolovali jsme řeč navzájem - vše souhlasilo doslova. Ony dítky pí K. jsme tam též nalezli.

V XIV. di7e Mémoires Secrétes francouzského námořnictva čteme, že roku 1780 se představil vládě člověk jménem Baltineau, jenž tvrdil, že dovede s jistotou rozeznat lodi na širém moři až na vzdálenost 1400 km. Byly vykonány pokusy. Zpráva výboru zní: Ze 114 hlášení o přítomnosti 216 lodí se Baltineau zmýlil jen čtyřikrát a i tyto chyby byly zaviněny nepředvídanými změnami povětrnosti.

Je zajímavé prostřednictvím uspaného pozorovat fluid oduší a fluid magnetický u milujících se osob z hlediska fyziologického, neboť sblížení dvou milujících se osob vytváří jednotnost, která je podkladem vrcholné lásky a vyšších vzruchů.

Subjekt K. u osob opravdově do sebe zamilovaných viděl, jak se nejprve oba magnetismy ve svém složení zářivých částic vzájemně vyrovnávají, viděl, jak při sblížení těl se rozestupují a vytvářejíjeden společný zářivý oblak uzavírajícíjejich těla, viděl,jak obnažený fluid oduší splynul vjedno tělo a vytvořil jednotnost, ve které dvě duše prožívaly ono vyšší, neznámé, nevýslovné, slastiplné štěstí. Z této jednoty dosahuje projev vůle, toužící po kráse a ideálu, na čas ono neměnné, nekonečné absolutní dobro a blažené bytí.

V roce 1922 byl do okresní nemocnice v Náchodě převezen z Červ. Kostelce asi dvacetiletý mladík p. D. Studoval na malířské akademii v Praze. Tento mladík o prázdninách denně navštěvoval mou sochařskou dílnu. Věda žejeho chorobaje vážná, chtěljsem zvědět jak se mu v nemocnici daří. Uspaljsem subjekta p. Hanuše, aby mi pověděl, jestli se jeho stav lepší nebo horší. Subjekt H., již

uspaný, mne žádá, abych si v myšlence živě představil směr k oné nemocnici tak, jako bych tam opravdu šel, že prý toho směru použije k nalezení nemocného. Tento subjekt je výborný jasnovid, ale měl-li hledat na dálku, nebyl si jistý; přál si, snad tomu zvykl, abych jej tam vždy rychlou myšlenkou dovedl. Musel si zapamatovat směr, jenž se mi v esplanech živě vytvořil. Zároveň jsem si musel podobu nemocného v tomto případě živě vytvořit. Subjekt mi hlásí, že nemocného již nalezl, že je v oddělení pro nakažlivé nemoci a že pracuje ksmrti vinou otravy krve. - " Právě volá maminku a moc se trápí. Sestřička, kterájej ošetřuje, mu říká, aby byl trpělivý... Nyní upadá do agónie. Po pěti minutách subjekt hlásí, žejiž nic vědomě neví, dušeje ve svém já, bystrá a tam všechno ví, ale nemůže již ovládat tělo, bolest nemocný necítí. " Při takovém stavu vám lidem se zdá, že už o ničem neví a že vás nevidí, toje omyl. Táži se: Jak dlouho bude v agónii! Subjekt odpovídá: Asi půl hodiny. Vzal jsem tedy subjekta zpět s myšlenkou, žejej tam za půl hodiny znovu pošlu. Zatím jsem jej nechal spát. Po půlhodině jsem jej poslal opět k nemocnému. Subjekt k mému překvapení hlásí, že je již mrtev. Ale doopravdyještě není. Je tak mrtev, jak lidé říkají, neboť plíce nepracují, srdce též ne a je již skoro studený. Ale to ještě není skutečná smrt. Jeho duše je dosud spojena sjemným fluidem oduší, jež rychle ustupuje z těla na povrch. Ptám se: Můžeš s ním ještě mluvit telepaticky? Subjekt: " Mohu, alejen potud, pokud bude spojen s toutojemnou látkou... - Tedy se ho zeptej, proč musel zemřít! žádám subjekta. Subjekt je tiše. Seznaljsem, že na něj působí... Subjekt vyšel z klidu. Táži se: Tedy co říkal? Subjekt: že si to sám v Praze zavinil nedovoleným životem a dává mi vědět, že o tom ví, že se na něho ptáte. Překvapilo mne to. Dálejsem jej nepozoroval. Ještě téhož dne večerjsem se dověděl, že již p. D. v nemocnici zemřel. Vyšetřil j sem vše a shledal, že se vše do detailu na minutu shodovalo. Tedy o tři hodiny dříve než rodiče jsem věděl o jeho smrti.

Čtenář si zajisté povšiml, že subjekt mluví, jako by nebyl z tohoto světa, jako by byl nějaký duch. Někdo má jistě za to, že se zde projevuje nějaká záhrobní duše. To je omyl. Somnambul, který upadá do čtvrtého stupně náměsíčního spánku, je v tomto stavu: Jeho duše ustupuje hned z vrchního vědomí tohoto světa i vrchního podvědomí, zároveň opouští zrak, oči se obrátí v sloup, opustí i čich, chuť, hmat, sluch, též citlivé nervy a některé hybné, aby se mohla lépe v odpojeném oduší orientovat. Nemajíc spojení s vědomím a vrchním podvědomím (esplany), žije pouze v samotném podvědomí, jež nemá esplan a to převážně ve fluidu oduší. Proto si počíná jako volná, svobodná duše.

Tyto pokusy se nám vždy dařily. Jsme-li neopatrní nebo věci neznalí, zkazíme vše. Nemysleme však, že podobné pokusy se daří s každým somnambulem. Jasnovidnost se v něm musí probouzet, správně vyvíjet a trvá léta, než se vyvine tak dokonale, aby přesně pracoval. Pomocí dobrého jasnovidce je možné na světlo přivést každé osobní tajemství, každý čin dobrý i zlý nezáleží na tom, je-li z doby přítomné či minu-lé. Délka uplynulé doby nerozhoduje; záleží jen na tom, aby hypnolog dovedl převést jasnovidce zpět na určitou dobu, rok, měsíc, den, hodinu, kdy onen čin byl prožit. Počínám si takto: Chtěl bych např. zkoumat dobu rozkvětu říše babylónské před tisíci lety. Tu nelze subjekta uvést do té doby najednou, jak bychom si snad přáli. Celý čas se musí rozdělit přesně v menší stejné doby. každou tu dobu musíme se subjektem, kráčejíce zpět, prožít zvlášť po pořádku, až se dostaneme na určitý čas, který jsme si vytkli za cíl. Pak už může subjekt volně pracovat, vypravovat. Subjekt tu vidí města, stavby, ruch a lidi, s nimi celý tehdejší vývoj. Poznává vše

dokonaleji v čase minulém než my v přítomném. Podvědomá schopnost subjekta je úžasná. Duše subjekta dovede takřka ve vteřině prožít, co se v staletích dělo, zachytí všechny význačnější momenty, které nám může zjevit.

Jiný příklad: Chtěl bych nyní vědět v deset hodin dopoledne dne 6. října 1924, co dělal můj přítel dne 11. ledna 1924 ve dvě hodiny odpoledne. Uspaný subjekt z mých esplan zachytí podobu přítele. Nyní jej vedu od nynějšího okamžiku, od deseti hodin, vždy po jednom měsíci přesně podle kalendáře zpět, prožívám s ním každý měsíc, přihlížeje k tomu, měl-li 30 nebo 31 dní. Poslední měsíc postupuji zpětně po jednotlivých dnech, až dojdu k 11. lednu na desátou hodinu dopolední. Pracující subjekt zůstane u každého dne duševně stát na desáté hodině, kteroujsme začali. Od 10. hodiny 11. ledna postupuji pojedné hodině zase dopředu, až se dostanu na druhou hodinu odpolední, jakjsem si přál. Subjekt nyníjiž sám dovede navázat, postupovat a číst ve fluidu protonace; věmě a takřka samo se mu vše vybavuje, vidí, co dělal přítel v tu hodinu, že si to nic se skutečností nezadá. Zachycuje i jeho myšlenky fluidově v protonaci zhuštěné, vše prožité má v knize života (fluidu protonace) zaznamenáno - určitou dobu a místo, kde se děj stal.

Při podobném výkonu bývá subjekt často stržen dějem, a je-li v ději zúčastněno více osob, mluví za všechny jejich různými hlasy a jejich dialekty. Vypadá to tak, jako by ho najednou třeba osmnáct osob použilo za nástroj, což je velice zajímavé, zvláště dojde-li např. k hádce, je zajímavé pozorovat, s jakou rychlostí reprodukuje.

Má-li se navázat na určitý děj, musí se jít se subjektem na místo činu; dobrý subjekt jde za cílem pěšky, vlakem, autem, vše prodělává právě tak, jak to prodělal např. viník sám. Aby se výkon zdařil, nesmí být přítomen žádný zvědavec, neboť by mohl snadno subjekta svou myšlenkou uvést na nesprávnou cestu a subjekt by nás klamal. Může být přítomen svědek těchto zjevů znalý a ještě udělá dobře, když se o pokus jako svědek nebude zajímat a zabývat se bude nějakou lhostejnou, povrchní myšlenkou.

Člověkje útvarem těla trojrozměrný, má délku (hloubku), šířku a výšku. Při prostorovém uvolněníje již útvarem čtyřrozměrným, neboť původní útvar trojrozměrný zůstal a přistoupil rozměr čtvrtý, rozpjatost fluidového těla oduší. Při tomto stavu se aktivita duše projevuje v útvaru trojrozměrném a současně v čtyřrozměrném.

*

50. SAMOVOLNÁ JASNOVIDNOST

Jasnovidnost, o které jsem dosud psal, je uměle vyvolaný projev. Nyní se zmíním o jasnovidnosti, která se projevuje samovolně. Osoby, které se mohou tímto darem pochlubit, jsou nemagnetičtí citlivci a dobrá třetina jich trpí samovolným uvolňováním fluidu oduší, což je chorobný stav.

Z příkladů čtenář pozná, co je to taková samovolná jasnovidnost:

Kdysi, v roce 1911,jsem šel se svým tehdejším subjektem sl. Josífkovou a sjejím otcem časně ráno na houby. Slečna měla brzy půl kabely nalezených hub a my stále nic, ačjsme pilně hledali. Rozumovalijsme navzájem, čím to je, že slečna tolik hub nalézá? Slečna řekla, že jí to již tak napadne a na místo, kde jsou houby, táhne. Po chvíli se zastavila a pravila: Já vám řeknu, že tamhle (ukazuje rukou) pod tím smrčkem

pod mechem je do kruhu patnáct hříbků. Smáli jsme se tomu a její otec řekl: To jsem zvědav, je-li to.

pravda! Šli jsme k označenému stromu viděli mech, ale hříbky nikoliv. Rozhrnuli jsme opatrně mech a našim zrakům objevily se

krásné bílé hříbky, do kruhu sestavené; počítalijsmeje a bylojich opravdu patnáct.

Jak si máme tento zjev vysvětlit? Slečnaje nemagnetickou, tj. životní magnetismusjí kolem těla vůbec nevyzařuje, neuzavírá tělo kolem, drží se pouze ve vlastní hmotě těla. Fluid oduší, který bez výjimky každému kolem těla vyzařuje, je u slečny úplně volný, tj. není uzavřen ochranným pláštěm magnetického fluidu. (U osob magnetických, jež rády pojídají maso, vidí dobrýjasnovid oba fluidy. Oduší se kupí těsně kolem těla v barvě bělavé s jemným nádechem do modra. Kde přestávájeho vrstva, nastává přechod barvy do modrofialova nebo do červena, tj. je již fluid magnetický. Osoby, které se živí přirozenou stravou dosti prostou a přibírají k níještě nevařenou stravu, mají oba fluidy jedné barvy, takžejasnovid zde těžce oba rozeznává.) Slečna měla zálibu chodit na houby a vždy mnoho přinesla. Při náruživém hledání upadla do stavu, v němž se v ní probouzela činnost podvědomá, která uvolňovala prostorově fluid oduší a vybíjelapřed sebe, takže poznávala houby podle zářící energie,jež z hub unikala. Nebylo zde podobného samovolného uvolňování fluidu oduší, nýbrž byla zde příčina, totiž touha, vůle nalézt. Jelikož slečna, nyní paní, není magneticky uzavřena, nýbrž v oduší je volná, činím s ní dnes výborné telepatické pokusy.

Uvedu jiné příťklady: Přítel p. Kubeček šel po ulici. Pojednou ho napadlo, že najde dvě stříbrné koruny, které vedle sebe leží na silnici. Šel ještě asi sto kroků a skutečně nalezl dvě koruny, vedle sebe ležící. Přítel p. Dudek ráno při mytí viděl u borovice, podle níž často chodíval, šest desetihaléřů. Řekl to domácím. Všichni se mu vysmáli. Zašel pak k onomu místu a opravdu tam šest desetihaléřů našel. Tyto dva zjevy spadají již do chorobného stavu samovolného uvolňování fluidu oduší. Uvedu ještě jiné příklady stejného druhu.

Přítel H. si mně stěžoval, žejiž po celý týden, několikrát denně, vidí vedle sebe nějakou cizí ženskou, a podrobně ji popsal. Za týden jel jako člen hudební kapely na koncert do Vratislavě v Pruském Slezku a tam v hotelu poznal v pokojské onu ženu, která se mu zjevovala. H. věděl týden předem, že pojede do Vratislavě. Celá starost s tou cestou spojená přešla dojeho esplan,jež pak silným zářením dráždila podvědomé duševní, já, kteréjiž samo uvolnilo fluid oduší směrem do Vratislavě až do hotelu, v němž se koncert měl konat. Zmíněná žena byla silně magnetická a její magnetická energie podráždila jeho oduší tak, že přijalo její podobu a celý její zjev.

Mně velmi známý p. H. z Olešniceje dobrým střelcem a náruživým lovcem. Jedné noci se probudil ze sna, v němž jasně viděl zaběhlou srnu pást se na trávě v selském lesíku p. Š. Probudil se ke čtvrté hodině zrána. Sen na něj tak živě zapůsobil, že v pevné víře svého vidění sehnal čtyři sousedy a také honce, jež všechny ubezpečoval o naprosté pravdě, že srna v těch místech je, a velel jim, jak mají lesík obstoupit, aby jim kořist neunikla. Když při uspořádané leči se dostali až k onomu místu, viděli skutečně pasoucí se srnu, jak jim bylo řečeno. Ovšem, výstřel zničil svěží a volný život krásného tvora. Jak se však divili ostatní účastníci, když jim p. H. nyní teprve řekl, že je vyzval na pouhý svůj sen, což jim jeho žena dosvědčí.

V prvních dnech měsíce května 1898 se námořníku L. stala tato příhoda: Loď, silně obsazená cestujícími, vyjela z Liverpoolu, aby plula přes Atlantický oceán. Pátého dne plavby měl být dotyčný námořník, tč. vrchní kormidelník od dvou hodin do půlnoci na stráži. Když vstoupil na velitelský můstek, přál mu odcházející kormidelník šťastnou plavbu. Když osaměl, zpozoroval žeje temná noc a s velkým namáháním rozeznal tmavé obrysy dvou

hlídek; jedné dole na palubě a druhé nahoře na stožáru. Sám námořník dále píše: " Začal jsem se zvolna procházet. Přišlo mi do hlavy, jaká skořepinaje naše loď, že jen tlustá železná deska odděluje stovky cestujících od strašného hrobu. Náhle mne pojal zvláštní pocit úzkosti, jejž jsem si nedovedl vysvětlit, který mne však až do nejtajnějších hlubin duše polekal. Jakási nepochopitelná hrůza mne mrazila v celém těle. Marně jsem se tomu vzpíral. Bylo mi tak, jako bych měl něco učinit, aniž bych věděl co. Tu pojednoujsem slyšel zřetelnějakýsi tajemný hlas: " Zastav plavbu! Ohlížím se napjatě vlevo,vpravo, ale na velitelském můstku mimo mne nebyl nikdo. Všude pátrám, ale nenašeljsem nic zvláštního. Podlodník Thompson, vynořiv se ze strany, mi hlásí: Vše v pořádku. Ptám se: Jaký rozkaz dal teď kapitán? Chtěljsem dojítjistoty, zda Thompson nic neslyšel. Kapitán? Rozkaz? dotazoval se mne zaražen. Kapitán je přece dole ve své kabině. Cožpak jste tu neslyšel někoho říci: Zastav plavbu! Nikoliv?

Na mou věru, doopravdy ne! Po jeho odchodu jsem cítil, že bych se měl sám sobě vysmát. Tu mne však opětně přepadla nevysvětlitelná úzkost a jakýsi naléhavý hlas mne upomínal znovu abych ustal v plavbě. Tajemná moc byla silnější než já. Táhlo mne to jaksi k telegrafu, který vede do strojovny, ale přece jsem chvíli váhal. Pomyslil jsem na zděšení, jež tím způsobím, na hněv kapitána, až se vzbudí a sezná, čeho jsem se odvážil bez jeho svolení. A přece v nejbližším okamžiku velím pomocí telegrafu: Poloviční rychlost! Pozoruji, jak se pohyby strojů zvolňují. Ale znatelněji a znatelněji, jako žaloba šílence se mi dral k vědomí nutkavý hlas: " Zastavit! Zastavit plavbu! " A bez dalšího váhání jsem telegrafoval dolů: Zastavit! Skoro okamžitě ustaly stroje a byly slyšet hlasy podivu námořníků na stráži. Vše se hrnulo na palubu a kapitán ke mně rozezlen přiběhl. Ještě než však ke mně doběhl, pojala mne neodolatelná síla znova a téměř beze smyslů telegrafovaljsem rozkaz: " Plnou parou zpět! Pro Boha živého, co se stalo? slyšel jsem hlas rozčileného kapitána vedle sebe, zatímco mocný kolos lodní již uháněl zpět. Aještě nežjsem mohl kapitánovi odpovědět, byl slyšet strašlivý, hrůzou celé tělo pronikající výkřik z lanoví: Ledovec pluje přímo k nám! Bezprostředně potom následoval slabý náraz a otřes celé lodi. Loď se otřela jen lehce o kolem plující ledovou horu. Byl to neobyčejný velikán. Běda nám, kdybychom se s ním srazili plnou parou! Loď by byla zhynula se sty cestujících, posádka by byla navždy ztracena.

Tato uvedená fakta spadají do samovolného uvolňování fluidu oduší osob nemagnetických buď málo, nebo zcela nemagnetických. U takových často i z nepatrné vědomé příčiny se již oduší uvolňuje.. U jednoho je příčinou náruživá honba, u druhého starost spojená s cestou, u třetího strach před nebezpečenstvím na moři atd. U dotyčného kormidélníka, odpovědného za službu, přemýšlejícího o možném neštěstí, probudilo se podvědomé "já", které pak vymístilo prostorově fluid oduší. Nastala rozšířená přítomnost duševního, já, všude, kde bylo oduší. Prostřednictvím oduší vidí podvědomé, já, proti sobě plout ledovec, jejž poznává z obrysu vyzařujícího magnetismu ledovce. Blížící se nebezpečí, úzkost, proráží a prodírá se k vědomí. Napomáhá potlačování strachu, nastává vyrovnání činnosti podvědomé a vědomou, je tu rozštěpení vůle. Podvědomé "já" převládá, podmaňuje si hybné nervy - pakjiž samo rozkazuje. Není ovšem v tom případě vyloučeno, že Bůh zasáhl, použiv přirozených prostředků k záchraně.

Skryté dary, o kterých mluvíme, rozdává Bůh jednotlivcům dle své nejsvětější vůle.

Můj přítel p. Dvořáček, zdej ší obchodník, vypravoval mi, že

jako kluk měl doma při hospodářství na starosti uzavírat vždy navečer kůlny. Bylo to jednou v zimě. Sněhu bylo skoro po kolena. Šel opět zavírat kůlny. Maje klíčky na prstě, točiljimi a z rozpustilosti udělal sněhovou hroudu, a maje stáleještě klíčky na prstě, hodil hroudu daleko vpřed. Ustrašeně pak zpozoroval, že klíčky odletěly s hroudou. Úzkostlivě je hledal, avšak marně. Ze strachu před otcovým výpraskem šel do kůlny dosud neuzavřené, tam klekl na kolena a úpěnlivě se modlil a prosil anděla strážného za nalezení klíčků. Sotva se pomodlil, přišlo mu pohlédnout na zem a ke svému překvapení spatřil klíčky před sebou, ač v kůlně předtím nebyl. Po čase zase ztratil klíč. V dětinské důvěře si řekl: " Pomodlím se a klíč budu zase mít." Učinil tak a skutečně, klíč mu ležel u nohou. Jak to máme vysvětlit? Pozoruji p. D. pomocíjasnovidce, zjistiljsem, žeje velice magnetický, jeho magnetismus lpí v bytě nahromaděný na předmětech. Působením dětinské, náboženské víry se probudilo jeho podvědomí a za týchž zákonů, jako při telekinezi (přemístění, provedlo fyzický děj na dálku. Není vyloučeno, že anděl strážný použil z dispozice prosebníka jeho přirozených schopností k přenesení klíčů.

Echo Warszawske uveřejnilo počátkem r.1924 zajímavou událost, která se stala v Čenstochové.. Do rady tamní židovské obce přišel hrobník místního katolického hřbitova a tvrdil, že již vícekrát se mu zjevil ve snu jakýsi voják a sdělil, že je původem Žid a jeho mrtvola nepatří na hřbitov katolický, nýbrž židovský. Za několik dní přišla do téže rady stará Židovka odkudsi z čenstochovského okolí, která prohlašovala, že marně pátrá po svém synu před lety oželeném a nezvěstném. Vyprávěla též, že syn se jí zjevil v poslední době několikrát ve snu a oznámil jí, že byl nesprávně pohřben na katolickém hřbitově v Čenstochové. Na naléhání židovské rady byla věc vyšetřena a přišlo se skutečně na to, že ve vojenské nemocnici v Čenstochové před několika lety zemřel neznámý voják, který měl u sebe jen průkazku, znějící na jméno Mauricia Kapusty. Byl to skutečně hledaný izraelita. Pochován byl na katolickém hřbitově. Z toho důvodu vojenské úřady nařídily, aby mrtvola byla exhumována. Po úřední prohlídce byly tělesné pozůstatky Kapustovy znova pohřbeny, tentokráte na hřbitově židovském.

Při tomto příběhu se mělo většinou za to, že se hrobníku i Židovce zjevil samotný zemřelý - duch zemřelého vojína. To je ovšem nesmysl. Víme, že na katolických hřbitovech je pochováno více členů národa židovského, a přece nechtějí, aby byli přeloženi na židovské hřbitovy. Židovka, matka vojínova, byla žena somnambulní a nemagnetická. Marně pátrala po svém synu. Stálou starostí o syna rozzářila se silně esplana ve vrchním podvědomí, stálým silným kmitáním jí nedala klidu ani spánku. Duše její v činnosti podvědomé ve vlastním spánku vinou ozářených esplan byla donucena hledat syna. Muselo následovat uvolnění oduší prostorově ajeho hledání. Duše matky našla kosti z kostí svého těla podlejejich vyzařování a poznala v nich svého syna. Z psychoanalytické metody bádání vím, jakým mohutným aparátem symbolismů, představ pracuje podvědomí. Duše matky, jsouc uvolněna ve hmotě svého oduší, při vycítění kostry syna zahalila se v jeho někdejší věrnou podobu vojína, kterou přijala z knihy života - protonace, anebo abstrahovala, sejmula z vlastních esplan. Telepatickou cestou oživila protosplana hrobníka dotyčného hřbitova, z nichž se pak už zjev dostal skrze esplana na práh vědomí hrobníkova.

U matky zjev vtisknutý v esplana se probral též k vědomí, což se děje nejčastěji k ránu při slabém spánku.

Začátkem ledna 1924 jsem přišel ztrmácen pozdě k ránu domů. Věda, že nastávajícího dne zase budu muset přes půlnoc bdít, s

chutí jsem uléhal na lůžko abych se alespoň částečně posilnil spánkem. Když jsem usínal, probudila mne naše čtrnáctiměsíční dcerka mocným pláčem a žena ji nemohla utišit. Dlouhou chvílijsem měl strpení, čekaje, že se uklidní. Ale zatím děckojiž neplakalo, ale přímo zlostně křičelo. Tujsem začal být v duši zlý a po chvílijsem vyzval ženu, abyji trochu pleskla. Avšak marnějsem čekal na klid. Věda žeje po spaní prodělávaljsem v duši boj a sámjsemji chtěl potrestat. Toto moje zlé duševní napětí trvalo asi hodinu. Pak jsem přece trochu usnul. Ráno jsem vstal a šel jsem k sedmé hodině na náměstí za jistým účelem a v pěti minutách jsem se vracel středem ulice v dosti dobré náladě. Mimo mne na ulici nikdo nebyl. Tujsem spatřil proti sobějít po pravém chodníku nějakou ženu v loktuši zahalenou. Právě kdyžjsme se měli minout, žena ke mně přiskočila s vytřeštěným pohledem a pravila: Vy nebudťte večer na dítě tak zlý! Mnoho jsem kvúli vám dnes zkoušela. Nežjsem se vzpamatoval, žena ode mne odešla. Věc byla pro mne překvapením. Přemýšlel jsem o tom. Můj noční boj byl přece čistě duševní. Mimo mou ženu nikdo o ničem nevěděl, co v noci bylo, a moje žena ještě ležela, nemohla nikomu nic říct. Díval jsem se za neznámou a začaljsemji stopovat, chtěje alespoň vědět, odkud je. Vyšeljsem za ženou z města a šeljsem za ní již půl hodiny zasněženou krajinou. Žena šla rychle, byla daleko přede mnou. Věda, že ji nedostihnu, zůstal jsem stát dívaje se za ní. Šla směrem k Úpici.

Tento zjev spadá do chorobného samovolného unikání fluidu oduší. Duše ženy rozšířila svoje schopnosti v prostoru tak daleko, kam byl fluid oduší uvolněn. Byl uvolněn patrně až přes naše obydlí. Její duše narazila na mé duševní výboje, přitáhl jsem ji na sebe a musela trpět při mně nebo z mé zlé vůle, dokud jsem neusnul. Podvědomé, já, ženy si mne zapamatovalo a v mých esplanech vyčetlo, že k ránu k se-dmé hodině půjdu na náměstí, cožjsem byl zjisté příčiny nucen učinit. Přijaté dojmy nedaly pokoje podvědomí, ve stavu podvědomém (jako citlivec, jemužjsme dali hypnotickou sugesci) musela se na mně vybít. Žena musela vstát v tu chvíli, kdy já jsem únavou usínal a jí ulevil a uvolnil v mukách, ježjsem jí činil. Dle toho, co z mých esplan vyčetla, musela být na místě k sedmé hodině. Žena si mohla částečně být vědoma, že se ubírá k někomu, jehož někde viděla. Snad se i bránila proti tajemné síle, ale puzenaj souc neviditelnou mocí musela jít. Takéje možné, že si vůbec ani nebyla vědoma, co všechno dělá, odcházejíc ze svého bytu, podobně jako náměsíčníci nic nevědí.

Z pátku na sobotu r.1943 ke třetí hodině v noci jsem se probudil z těžkého živého snu. Viděl jsem vněm v tmavé místnosti bědující ženu, která v pláči naříkala, žejiž pro ni není místa na světě, nepomohu-li jí. Ukazovala mi vedle sebe rakev, u které ležel asi šestiměsíční plod děcka. Žena tvrdila, že je vražednicí tohoto plodu a jedině moje pomoc, že jí bude účinnou. Více jsem ve snu nezachytil.

Při mé ranní procházce mne před domem oslovil neznámý muž prosbou, abych přijaljeho ženu, kterájejiž tři čtvrti roku pomatená. Odmítljsem, ale muž tvrdil, že ženaje tichá a mírná, ale s nimi nechce vůbec mluvit, ukazuje jen na můj spis, který četla, a chce jít ke mně. Vážili dalekou cestu a žena jen a jen tvrdí, že jí k uzdravení stačí dvě slova, která na ni promluvím. Souhlasil jsem.

Žena již muž za chvíli přivedl, byla asi dvaceťiosmiletá paní, bledá, se stopami velkého utrpení v obličeji. Dívala se na mne delší chvíli upjatým pozorováním a pak začala mluvit o tom, že zabila plod dítěte v sobě, žeje vrahem a nemůže nadále žít mezi lidmi. Ptaljsem se, má-lijiž dítky. " Mám dvě, odvětila. A

pročjste se třetího zbavovala? Chtělajsem mít děcko, ale přišla přítelkyně a domlouvala mi, žeje válka a veliké těžkosti s výživou, ošacením a výchovou dítěte, takže každá žena, jichž asi jedenáct j menovala, se raději plodu zbaví a dětem se vyhne. Říkala mi, že mne sama dovede na místo, kde sama se stejným před nedávnem byla. A pojd´ještě dnes se mnou ihned. Lákala mne, takžejsem takřka ani nevěděla, co se se mnou děje. Jednalajsem vjakémsi polosnu, ze kteréhojsem se probrala až s vědomím, žejiž nebudu mít dítě. V té chvíli j sem si uvědomila celou hrůzu činu a od té doby své dítko stále volám, obviňuji a mučím se v myšlenkách, nenávidím sebe a lidi a nemluvím s nimi, poněvadž jsem se měla bránit, a ne jich uposlechnout.

Uvažoval jsem, že žena v mém nočním snu žádala dvě slova, která ji měla uzdravit. " Máte s sebou můj spis; rozumíte mu a četla jste jej dobře? Ano, odpověděla mi nemocná. Patříte, vysvětloval jsem jí, "do druhu osob nemagnetických, jste citlivec, kdežto vaše přítelkyně je naopak magnetická a svým vlivem a vůlí vám vsugerovala čin, zbavit se plodu dítěte. Tudíž vrahem je vaše přítelkyně a bába

ale vy jste nevinná! Ano, opravdu?odpovídala mi radostně žena. Vždyť je to pravda, já jsem chtěla mít děťátko, já nejsem již vrahem - jsem nevinná!

V následujících chvílích se výraz jejího obličeje stále více rozjasňoval a vracel její smysl pro život kolem ní, takže se tázala po svém muži, kterého dříve jako by ani kolem sebe neviděla, a opakovala mu radostně znovu a znovu, že již není vrahem, ale zdravou ženou, že se těší na své děti doma, na společnou práci v hospodářství a nový život manželský. Propustil jsem oba manžele s opakováním sugesce, že není vrahem a bude se těšit na své příští dítky.

Tento případ uvádímjako výstražnou ukázku,jak lehko zranitelnájejemná a citlivá lidská duše, nenávidějící zlo a lidi, kteří jsou toho příčinou, takovouto nebezpečnou hrou... Jak její duše, která ustoupila ze svého vědomého, já do podvědomého dění. Jak svěřením se, vyzpovídáním, z viny druhému se duši ulehčuje, a dokonce přichází i k uzdravení, volíme-li vhodnou sugesci a přesvědčení o nevině. Zmíněná žena i jako citlivec byla by se ubránila svodům své přítelkyně, kdyby měla náboženskou výchovou vypěstovaná esplana, která by přišla včas na pomoc varováním.

Paní Brátová z R. se mnoho radila s lékaři o své chorobě prsů, aby rozpoznali, spěje- li choroba k ra-kovině nebo ne. Porady byly bez výsledků, neboť každý z nich odkazoval ji na dobu pozdější, až co se z toho vyvine. Z velkého strachu, aby to nebyla rakovina, nemohla paní často usnout. Jedné noci se jí živě zdálo ve snu, aby stran své choroby prsů, za účelem rozpoznání pomocí jasnovidce, šla ke mně. Ve snu mne viděla a poznala, ač vědomě mne neviděla (ani o mně neslyšela). Ráno vypravovala svůj sen. Přitom se dověděla, že podobně pracuji, ale nikohojiž nepřijímám. Rozhodla se tedy, že ke mně na prohlídku nepůjde. Přesto se týž sen opakoval podruhé, daleko živěji, byla vybízena, abyjen šla, žeji přijmu. Téže noci jsem měl sen i já o mladší paní, kterak vyšetřuji její prsy sám i s jasnovidcem. Sen jsem vypravoval svým dělníkům v dílně. Ač byl sen zvláštní, nevěřil jsem mu. Ve čtyři hodiny odpoledne přišel vzkaz do dílny, abych přišel do bytu. Kdyžjsem otevřel dveře, poznal jsem ženu, kterou jsem ve snu viděl. Prosila mne, abych jí vyšetřil prsy. Maje svůj sen na mysli, neodmítl jsem ji, ale nic pozitivního jsem nemohl zjistit. Vzkázal jsem tedy pro jasnovidce K. a tento konstatoval tmavá, neozářená místa, v nichž poznává prvodobou rakovinu, s výzvou, aby se ujala léčení, že se uzdraví. Potom paní vypravovala mi své sny o mně, jak jsem je již nahoře

uvedl. Já zase před přítelem p. Horákem vypravoval jsem jí svůj sen o ní. Skoro každý delší chorobou ztrácí životní magnetismus. Nejprve slábne, až docela zmizí ochranný magnetický obal, jenž uzavírá fluid oduší. Naše vzájemné sny dovede si již každý lehce vysvětlit.

Na 14 dní před velkým zemětřesením v Japonsku v září 1924 si mně stěžovalo sedm mých nemagnetických citlivců, žejejimjaksi úzko, že mají z něčeho veliký strach. Dva z nich si to docela vysvětlovali tak, že prý se se mnou něco hrozného stane. Celou věcjsem si vysvětloval tak, že některý z nich přijal cizí špatné dojmy a ostatní citlivce s sebou telepaticky strhl, neboť byly často mnou pohromadě uspáni. Pak přišla japonská katastrofa a ze subjektů jako když to spadne. Jejich citlivé oduší bylo drážděno výboji zemského magnetismu lučebním pochodem v sopečných oblastech. Takové změny přírodní vycítí jen vyspělí subjekti s probuzeným podvědomím. U lidí, kteří se zabývají duševními zjevy, probouzejí se časem síly v nich dřímající, stávají se citlivými, dobrými telepaty, též v oduší se prostorově uvolňují. Někdy dlužno příčinu předtuchy hledat v esplanech.

Jel jsem kdysi s p. K. a bratrem do Král. Dvora. Cestou z nádraží jsme se setkali s mým přítelem p. Vaďurou, jenž je rozený magnetizér. Podávaje nám ruku, pravil: Jdu vám naproti, neboť jsem věděl, že přijedete. " Vysvětloval k našemu podivu, jak jej to nutilo jít na nádraží, že se tam se mnou setká. O naší cestě nemohl vědět, nebot jsme se rozhodli náhle jet se podívat na Labskou přehradu v Těšnově u Král. Dvora. Tento zjev je možné vysvětlit i telepatickým vycítěním.

Náš divadelní spolek vystavěl nové divadlo. Opakovali jsme Noc na Karlštejně. V poslední noci se mi živě zdálo, že v sále je asi sto lidí.

Přišlo mi podívat se na mechanismus opony, který se od prostředka rozhrnuje na dvě strany. Viděl jsem, že některé kladkové závěsy jsou vyšinuty z drátěného lana. Šel jsem a otevřel, čili rozhrnuljsem oponu, pak opět shrnoval, přičemž mi zůstala v půli cesty stát. Vedle opony jsem viděl postaveny dva velké žebří´ky, jichž se použilo při opravě opony. Po tomto snu jsem se probudil a vypravoval jsem svůj sen domácím. Mezi dnem jsem na něj zapomněl. Večer se mělo hrát. Byl jsem v divadle. Bylo asi půl hodiny před počátkem hry. Díval jsem se po sále a viděl jsem, že je tam asi sto lidí. Viděl jsem týž obraz, který j sem již někde viděl, totéž umístění osob na sedadlech. Vzpomněl jsem si na svůj sen. Podíval jsem se na oponu a běžel naleviště, zkoušeljsem rozhrnout oponu. Šlo to. Kdyžjsem ji však shrnoval, zavíral, zůstala mi pootevřená. Některé závěsy byly vyšinuty. Poslal jsem pro zámečníka. Než jsem se vrátil, jiní přítomní pomocníci postavili již dva žebříky. Vše se událo, jak jsem viděl předem ve snu. Sen nás zachránil od nepříjemnosti, která by se nám byla na konci prvníhojednání stala při uzavírání opony. Zjev, předtucha tato se stala uvolněním mého oduší. Maje na starosti stavbu divadla a chtěje, aby vše bylo v nejlepším pořádku, byl jsem stále myšlenkově více v divadle než doma. K tomu jednalo se o druhé veřejné vystoupení, Můj duch si nedal pokoje ani v noci vinou stálého kmitání esplan, v nichž vězela celá starost o divadlo. Podvědomé, já, bylo takřka donuceno prostřednictvím oduší do divadelního sálu se uvolnit. Tam seznalo, že mechanika opony je porouchána. Zároveň podvědomé "já", které vládne mohutným aparátem duševních schopností, mohlo lehce vycítit, kteří z publika budou o půl osméjiž v sále ajak budou rozsazeni. Že žebříky se musí postavit, rozumí se samo sebou.

Mnoho osob při žádosti o radu mi vypravovalo, že při bdění nebo spánku vidí živě sama sebe; děsí se toho. Zde duševní, já, přešlo

v uvolněný fluid oduší; tudíž pak snadno mohlo vidět své tělo.
Podobných zajímavých případů se mi stalo více. Přemýšleje o těchto vlastních i cizích úkazech, které se někdy za jistých podmínek objevují za bdění i spánku, věřil jsem, že je možné i uměle něco takového na sobě vyvolat. Mohu-li vědomě na známou osobu přijejím spánku telepaticky působit, silou své vůle najejí protosplana a vsugerovatjí sny, věřím žeje možné i ve vlastním přirozeném spánku duševně se odpoutat na každou vzdálenost a použít třeba i neznámých osob pro své účely. Pokus jsem činil takto:
Do své sochařské dílnyjsem přinesl dotazy osmijednotlivců ze Slovenska, kteří se poptávali, zdali jim mohu to nebo ono zhotovit. Vyzvaljsem své dělníky, aby si z těch osmi vybrali jednoho, jejž donutím svou vůlí na dálku, aby učinil určitou objednávku. Dělníci si vybrali jednoho. Když jsem šel večer spát, poručiljsem v úplném klidu a v živé víře sám sobě: K ránu o čtvrté hodině podvědomé, já, uvolní mé oduší směrem na Slovensko, kde vyhledá město (jmenoval jsem, které), tam najde p. N.N., který mi psal. V jeho vlastním spánku mu vsugeruji živou představu žeje nucen ode mě objednat. Po probuzení na mne bude stále myslet a nebude mít dříve pokoj a duševní klid, dokud ode mne věc, na kterou se dotazoval, neobjedná." Tuto autosugestivní myšlenku, která se v mých esplanech utvořila, musel jsem několikrát v živé víře podepřít, vůlí více zesílit, oživit. Dále jsem si musel vsugerovat, že jen deset minut budu ve svém oduší odpoután. Kdybych to byl pominul, škodilo by mi to na zdraví a mohla by se i utvořit choroba samovolného unikání fluidu oduší. Čtvrtého dne potom přišla objednávka, jen ta, kterou si v dílně vybrali. Učinil jsem podobně. Objednávka přišla již třetí den. Tak jsem učinil pětkrát za sebou s plným zdarem.
Za nějaký čas potom j sem měl přijít o obnos tří tisíc korun u jisté firmy. Firma učinila úpadek při pasivech 30 miliónů K. Byl jsem posledním věřitelem a bylo vůbec nesmyslem soudně peníze vymáhat. Použil jsem tedy své činnosti podvědomé. Ve vlastním spánku jsem se ve čtrnácti dnech odpoutal třikrát za tím účelem. Peníze jsem do haléře obdržel, ač mne každý ujišťoval, že je vše ztraceno.
Se zdarem jsem učinil mnoho jiných pokusů a nemám místa, abych vše vypsal.
Nemyslete si, že se něco podobného každému zdaří. Je nutné mít předem vypěstěnou silnou vůli, mít živou představu, a hlavně věřit, věřit skálopevně, nesmí se absolutně vmísit myšlenka možného nezdaru, sice se nic nezdaří. Podotýkám, žejsem na sobě pozoroval vysílení. Je tedy možnéjen v nejkrajnější potřebě tohoto nálezu použít, a to jen k dobru.
Mnozí si snad budou myslit, že touto cestou seženu hojnost nejlepší práce. Nikoliv! Nedělám to. To byl jen vědecký pokus. Děje se tu znásilňování svobodné vůle člověka - je to hřích!
Osoby, které se uvolňují skrze fluid oduší prostorově, mohou škodit zvířatům. Nejsou si však vědomi, v čem spočívá jejich um.
K přesvědčení uvádím, je-li fluidové spojení mezi zvířetem a osobou, kterou máme v podezření, vezměme špendlík a píchejme zvíře. Na viníkovi pozorujeme bolestivé cukání a velký neklid. Nebo nalejme mléko do hrnečku, vhoďme do něho špendlíky a dejmeje vařit s myšlenkou, že osobu, která škodí, budou při varu mléka píchat, je zde fluidové spojení.
Zdá se směšné něčemu podobnému věřit, a přece tomu tak je. Tento faktje možné učinit i uměle pomocí subjekta, z rozkazu hypnologa s pohypnotickou sugescí v tom smyslu, že subjekt nadále po probuzení zůstane skrze fluid oduší se zvířetem ve spojení, aby mu mohl škodit.

Nemysleme, že každá věc touto cestou (odpoutáním se duše prostřednictvím odušiť se musí zdařit. Je-li dotyčný člověk, na nějž takto působíme, silné vůle a dovede-li se cizím dojmům vzepřít, potlačí v několika dnech cizí, nově utvořená esplana se všemi dojmy. Je-li slaboch, přijme je ovšem za vlastní.

Rozumí se samo sebou, že těchto skrytých darů lze zneužít i pro zlo, ke škodě bližního, což rozhodně zavrhuji a hned podotýkám: Kdo by těchto skrytých darů zneužil ke zlému v tom smyslu, že by citlivce budpřímou sugescí, nebo cestou telepatickou zneužil k vraždě, krádeži, k vyvolání duševních chorob, ke smilstťvu, atd., musí se obávat, že sejemu samotnému tyto činy v době příhodné zpětně vymstí. Nic se neztrácí! Taková zločinná myšlenka, silou vůle vyslaná, vtiskne se nejprve do vlastních esplan pachatele, zhmotní se. Chce-li, aby plánovitě působila, musíji co nejvíce silou své vůle oživovat a podráždit. Tím se vlastní esplana neobyčejně rozzáří. Ač stále kmitají, nátlakem vůle nastane silné kmitání, chvění esplanových elektronů se současnými přímočarými výboji elektronů do světového prostoru, čímž se myšlenky přenášejí. Jejich směr lze řídit vůlí. Jinak jejejich směr bloudivý (viz čl. Protosplana). Taková ve vlastních esplanech silně vtisknutá myšlenka, která strhuje k činu, neumírá, ale žije a právě v době vysílení šedé kůrymozkové, kdy vzápětí následuje zeslabení vůle, otravuje, mučí duši a vyrušuje ji z klidu. Zesláblé vědomé, já, se nemůže vzepřít, až konečněje strženo onou zločinnou myšlenkou, kterou samo původně pojalo a stvořilo, stává se její obětí, až člověk vykoná na sobě týž zločin, který dříve určil pro jiného.

*

51. HADAČI PROROCI A VYKLADAČI

V tomto článku se chci zmínit o vykladačích, prorocích, kteří používají karet, ruky apod. Karty, ruka jsou jim prostředkem, aby dosáhli telepatického spojení duší navzájem. Zkoumal jsem tyto osoby a seznaljsem, že tito proroci a vykladačijsou nejlepšími subjekty a somnambuly. Poněvadž nejsou magnetičtí, fluid oduší je obnažen, jsou citliví. Jejich oduší je volné, magnetismem neuzavřené, a mohou tudíž dobře z cizích esplan vycítit silnější děje úryvkovitě, někdy i souvisle. Přímočaré výboje elektronú ze silněji rozzářených esplan člověka, jenž si dává hádat, dráždí citlivý, oduševnělý obal fluidu oduší vykladače při výkonu. Je tu působení jedné duše na druhou, myšlenky a city se projevují a přenášejí vyzařováním čili emanací. Poněvadž oduší prostupuje celé tělo, dostanou se vjemy esplany do šedé kůry mozkové. Většinou tito proroci při hádání z ruky nejsou si vědomi, co se kolem nich děje. Upadají totiž znenáhla do stavu 1. až 3. stupně spánku, což znamená, že jejich duše hodně ustupuje do podvědomé činnosti šedé kůry mozkové. V těchto stupních spánku, hlavně v posledních, je již možné dostat se dostatečně do spojení s protosplany malého mozku a s esplany vrchního podvědomí. Upadne-li prorok do tohoto stavu, ve kterém je vědomí silně zeslabeno, ač není úplně zaniklé, nepozorujeme na něm nic, leč tolik, že málokdy ví co se kolem něho děje. V některých případech neví vůbec nic. Tu již upadá do začátku 4. stupně spánku náměsíčního. Jeho výpovědi je možné tu brát ze 70 až 80% za správné a pravdivé. Pozoroval jsem mnohokrát automatického subjekta sl. M.F., inteligentní dívku ve věku sedmnácti let, která při hádání z ruky upadala do 4. stupně spánku, čímž se dostala do přímého spojení s protosplany vrchního podvědomí. Naprosto nikdy nic nevěděla, co se za doby její extáze dělo. 80% jejích výpovědí bylo pravdivých.

V tomto stavu se stává mozkové ústředí hadačovo jakýmsi mechanickým strojem, který je ovládán příslušnou činností výbojů

zářivých esplan, dojmů dříve zažitých i nově právě se utvořivších nikdy však těch, které se právě teprve tvoří. Prorok je si vědom, co mluví, neboť je ve zvláštním stavu, kdy se podvědomí vyrovná vědomí. V takovémto stavu si není prorok vědom, že by tu mohlo být nějaké přenášení myšlenek, a přece tomu takje. Světelné elektrony toho jenž si dává hádat ajenžje tedy nositelem různých vjemů, představ v zářivých uzlech esplan uložených, dráždí jak oduší, tak i protosplana malého mozku proroka či hadače, jehož protosplana se v tomto stavu probouzejí k větší činnosti, ku přijímání vjemů. Odtud přecházejí vjemy na prázdná esplana vrchní, někdy i spodní. Přejdou-li spodní,je výpověď hadače nejasná, neboť tato spodní esplana nemají sílu rozčeřit šedou kůru. Vrchní esplana se přijetím dojmů rozzáří a svým kmitáním podráždí, rozčeří šedou kůru - u proroka nastává uvědomění. Že je tomu tak, přesvědčím tyto hadače přerušením telepatického spojení s druhou osobou tím, že budu magnetizovat jejich hlavy, celé tělo, ale hlavně v krajině malého mozku. Tu nanesu magnetismu tolik, že prosytím jejich nemagnetickou přirozenost, takže nastane úplně uzavření navenek, řekl bych magnetickým krunýřem, od něhož se cizí výboje elektronů odrážejí, takže se stanou v tom případě neschopnými prorokovat či hádat. Hadač ani subjekt nemůže číst taje z duševědomí; jen ty, které žijí v esplanech.

Výpovědi hadačů nemohou být vždy správné ajen vyškolený prorok citlivec uhádne nejvýše ze 70% správně. Tyto výkony nemají pro mne cenu a také bych si nedal hádat, neboť většina hadačů, domněle jasnovidných, tak činí ze zisku. Jejich podvědomíjsou v prvním, málokdy ve druhém či třetím stupni spánku, kdy telepatická a jasnovidná schopnost ještě není, zachycují některé cizí vjemy, z něhož vyvodí celé nesmyslné děje.

Dobrý hadač nám může zjevit věci pouze minulé nebo i ty, které zamýšlíme podniknout. Myšlenky okamžité, které se teprve tvoří, zjevit nemůže, pouze ty, které již přešly na vrchní esplana. Do budoucna může nám zjevit z tvořících se myšlenek a plánů jen velmi málo a to nejasně podle duševní vyspělosti jednotlivce. Příklad: Víme, že tři čtvrtiny činnosti šedé kůry (neuronů) jsou vyhrazeny pro činnost podvědomou. Zde v podvědomí vyvíjí se veliká většina myšlenek a sotva 10% jich dovedeme vědomě zachytit. Podle toho, jak namáháme své vědomí, chtějíce něčeho dosáhnout, povzbuzujeme k větší či menší činnosti své podvědomí, které pak již bez našeho vědomí tvoří samo geniální myšlenky, kombinace a představy dějů. To všechno se zvolna vtiskuje do prázdných esplan tak dlouho, až se vytvoří, dozraje skutečná myšlenka žádaného, která, jsouc již hotova, počne silněji kmitat, až konečně podráždí naši šedou substanci a náhle nastane uvědomění. V tom případě pak říkáme, že jsme náhodou přišli na nový objev, vynález apod. Nebyla to náhoda, ale delší rozumová činnost našeho podvědomí. Tedy když se ony myšlenky pomalu rýsují do esplan, nastávájiž částečnějejich kmitání se slabými výboji elektronů. Tu nám může prorokjev předčasně (do budoucna) zjevit, alejen nejasně. Když je již myšlenka takřka hotova a připravena, aby z vrchních esplan přešla do šedé kůry, může námji prorok zjevit dokonaleji. Prorokování do budoucnaje většinou záhadou a záleží na vlastní duševní vyspělosti každého, bude-li se chtít proroctvím řídit. Takové proroctví může na lidi slabé vůle působit jako sugesce, kterou vykonají, a řekne se pak, že se splnilo. Často se stává, že tyto narýsované myšlenky telepatickou cestou hadačem přijaté v jeho podvědomí se úplně ztratí vjinou představu a pak mluví většinou nesmysly a jen fanatik a slaboch se stává otrokem myšlenek, jež mu hadač namluví.

*

 # 52. CITLIVCI A PROTONACE

Ve světě je kolem nás mnoho věcí, o nichž nemáme ani tušení, poněvadž naše smysly nedostačují kjejich pozorování. Jakou omezenost ducha prozrazuje, kdo říká: Nic není, leda to, co vidím. Co nevidím, to vůbec není!

Celý prostor vesmíru je vyplněn, prostoupen podivuhodnou, stále činnou látkou nejjemnější podstaty, protonací. Protonační látkaje nehmotné, neviditelné, nezvážitelné a neznámé něco. Protonace není prostorem, není hmotou v našem slova smyslu, ale přesto je předpokladem obou. Totiž potenciální stav energie nebo "kosmické prostorové energie, které přičíst lze vše pro univerzální přijetí veškerého dění, která je vlastně ničím, a přesto obsažena v celém prostoru a ve veškeré hmotě.

Tudíž univerzální vesmírná látka, která se však nedá nikdy vypočíst a znázornit, přece však je neodmyslitelnou pro poznání a vybavení zašlých událostí vidícími somnambuly a neodmyslitelnou pro božské úmysly. Je to skutečné jsoucno stálé přítomnosti.

Svou povahou, způsobilostí, vlastností přijímá, vtiskuje a v sobě nepřetržitě chová,jaksi zaznamenává všechny naše duševní projevy, činy a myšlenky se všemi přidruženými okolnostmi, jakož i veškeré změny přírodní s podrobnými úkazy, veškeré děje a pokrok lidstva ve všech oborech, podoby všeho živého a mrtvého tak, jak se vše ve skutečnosti událo.

Nic nezůstává ztraceno, vše, i to, co hmota ve vývinu prodělala a lidstvo od vzniku a primitivismu do dneška vykonalo, zůstává věrně, nesmazatelně zaznamenáno tak živě, jako když sledujeme současnost.

Zkráceně tudíž vše, co se událo, je zaznamenáno. Pro porozumění je nutné si uvědomit, že ve věčnosti není minulost ani budoucnost, jen přítomné trvání. Z toho následuje, že ve věčnosti činy, které se pro nás žijící události v minulosti, se jeví jako v přítomnosti.

Tato velejemná vesmírová, nejdokonalejší fluidová látka, tzv. protonace, má velikou úlohu ve vědě metapsychické. Jen činnost podvědomého "já" dovede číst v tomto fluidu. Až se lidstvu podaří pomocí citlivcůji dokonale ovládat, bude sloužit k odkrývání nepoznaných věcí a věcí, které se dosavadními cestami odkrýt nedají. Není nadarmo v Písmě svatém psáno, že nezůstane nic skryto, co by nebylo zjeveno. při posledním soudu uvidí jeden každý dobré i hříšné skutky jiných i své.

Zde právě má jasnozření do minulosti, psychometrie, svoji příčinu ve fluidu protonace. Každý náš čin, projev, zůstává zde nepřetržitě dále, v témže místě, čase a prostoru tak věrně, jak jsme jej ve skutečnosti prožili. Chci-li jej pomocí subjekta znovu vybavit, musím subjekta uvést zpět na čas a místo, kdy akde se ve skutečnosti stal. Citlivci dovedou v tranzu z protonace vyjmout, na sebe vzít a věrně reprodukovat individualitu osob dávno zemřelých. Čin, zvláště zlý, při kterém lidská vůle silně pracuje, se v témže místě, kde se stal, při o dynamizuje, zhmotňuje. Jsou to místa vražd, hnusných zločinů, loupeží, sebevražd apod. Vezmete-li jemného citlivce do domu, kde byl spáchán nějaký zločin, ujišťuji vás, že nebude spát klidně, ač si to vědomě nebude umět vysvětlit. Jiný zase bude ve spánku třeštit ajiný bude stržen dějem, budejej vidět a prožívat. Taková místa odbytých činů mohu snadno pomocí dobrého citlivce zjistit.

Jisté, mně známé ťkolské sestry, které věděly, že studuji podobné zjevy, vypravovaly mi pod zárukou své ctnosti, co samy zažily. Měly přenocovat v jistém klášteře. Byljim dán pokoj, který nebyl, mimo nutné případy, odjistého času za ložnici používán. Sestry ulehly. Mladší nemohla usnout, ač vždy dobře spávala. Starší bylajen v polospánku, též tvrdě nemohla usnout.

Hodiny ubíhaly, ale spánek se u mladší nedostavoval. Pojednou byla vyrušena kroky. Srdce se jí rozbušilo, dostavila se úzkost. Pak viděla přicházet představenou, ale poznala, že to není ta, která je přijala. Neznámá představená vzala z regálu nějakou knihu arozčileně v ní cosi hledala.Vzala druhou knihu a opět v ní převracela listy. Po chvíli odešla.

Ráno se představená sester ptala, jak se vyspaly. Odpověděly: "Tentokráte, nevíme, čím to bylo, špatně. Mladší sestra nechtěla říci, že by snad sama představená je rušila, neboť v noci se jí zdálo, že to byla jiná. Představená řekla: " Snadjste něco neviděly? Ano! " řekla mladší. Já viděla, kterak nějaká představená k nám večer přišla, a vypravovala, jak se polekala. To žejste viděla? Vidíte,jájsem vás tam dala spát schválně, abych se přesvědčila, jestli i vy totéž uvidíte, co již jiné sestry mně vícekráte opakovaly. A dále jim vypravovala, že tam, kde spaly, byla ložnice bývalé představené, která denně svůj život proklínala, řeholi nevěřila a ji neplnila. Ovšem že se sestry vyděsily a vyjádřily se, že by tamjiž za žádnou cenu nespaly.

Mladší sestra zachytila patrně částečku života někdejší představené z protonace. Kdyby tam byla spala vícekráte, byla by zachytila více. Sestry dostaly poučení, že co zde činíme, dobré nebo zlé, zůstane zde. Lid v podobných případech říká, že tam straší, pro sestry to byla výstraha.

Mladá paní V K. si mně stěžovala, že nemůže pro velký strach v noci spát a pozoruje, že se stává duševně nemocnou. Paní byla jinak zdravá, ale velice citlivá. V zalj sem dojejího bytu citlivce a uspal jsem jej. Vedl jsem jej do minulého času. Náhle se citlivec rozrušil viděním mladého muže, jenž se oběsil. Viděl jej připravovat se k činu ve velkých duševních mukách. Zjistil jsem, že to byl p. K., jenž tak učinil pro úpadek svého obchodu. Paní jsem vysvětlil, že zde dlí myšlenkový útvar zlého činu a radil, aby se z bytu vystěhovala. Vysvětlil jsem jí, že její citlivá přirozenost při uvolňování se oduší přijímá staré odbyté dojmy z protonace, nejvíce večer, kdyjejí vědomí ustupuje podvědomí. Paní poslechla a od té doby má úplný duševní klid.

Jistá paní se provdala do vesnice R. do dřevěné chalupy, která je nedaleko dráhy. Po nějakém čase upadla paní do duševních útrap a nutiloji to, aby si vzala život. Dvakrát přišla ke mně prosit o pomoc, neboť jí radili, aby šla ke mně, že prýjí v hypnotickém spánku onu myšlenku odstraním. Jájsem ovšem pátral po příčině. Poněvadž paní, dokud byla doma u rodičů, byla zdravá, musela příčina vězet v novém bydlišti. Jinak ve své rodině se cítila úplně šťastna a nevěděla o ničem, co by toho mohlo být příčinou. Svými otázkamijsem nemohl nic zjistit. Daljsem tedy citlivci K. vyšetřit její duševní stav. Zjistil, že se uvolňuje v oduší prostorově a že z protonace přijala sebevražedný čin. Uvolňování oduší se děje poslední čas slabostí tělesnou. Šel jsem tedy se subjektem do vzdálené vesnice R., kde paní bydlela. Na mou žádost postupoval uspaný subjekt zpět do minulého času, jsa prostorově uvolněn. Pojednou hlásil, že vidí části lidského těla a hned popisoval, co se stalo. Mladík asi osmnáctiletý přechází podél železničních kolejí, velice rozrušený a rozmrzelý. Ví, že pojede vlak, ohlíží se, není-li někdo nablízku, svléká se rychle, neboť slyší hukot vlaku, uléhá na koleje, jeho tělo se třese a hází na kolejích, krev se mu hrne do hlavy, chce utéci, vtomjiž kola vlaku drásají jeho tělo. Po pokusech bylo nám od sousedů potvrzeno, že před lety opravdu v témže místě se dal přejet mladík, p. H. Jeho svlečený šat a kusy roztrhaného těla se nalezly. Jsa v tom čase velmi zaměstnán, daljsem, abych se sám nevysiloval, dotyčnou paní magnetizovat přítelem D., aby její oduší neuvolňovalo. Několik sugescí pak odstranilo chorobu úplně,

zvláště když - vědouc, z čeho to pochází - dovedla myšlenkám čelit.

Vnímací schopnost zvířat též sahá do metafyzické oblasti těchto zhmotněnin světa, hlavně opic, koní, psů, jejichž vnímací schopnost dovede překračovat hranice normálních smyslů.

Koně se plaší na místě, kde se před léty, před dávnou dobou stala vražda.

V člověku jsou instinkty, vše pudové potlačeno. Dřímou jen v podvědomí, řekli bychom v podzemních zbytcích - zvítězil duch.

Poznali jsme, že se do fluidu protonace silněji vtiskují scény, které se odehrály za velikého duševního napětí. Něco podobného lze způsobit uměle, úmyslně; silou své vůle, opřené o živou víru, mohu svou obraznou myšlenku v určité místo vetknout, tamji dynamizovat, tj. jaksi zhmotnit, že zůstane v tom místě jako nějaký ochránce rodiny, majetku, okolí apod. Před lidmi nepřátelskými. Je možné také škodlivou myšlenku v určité místo takto upevnit, např.: V tomto domě nebude žádný majitel spokojen, jen neštěstí jej

bude stíhat a bude nucen dům prodat, nebo: Až půjde ta osoba přes tuto lávku, dostane závrať a musí z ní spadnout apod. Něco takového, jako toto poslední, činit, jest ovšem hříšné a pro vysilatele trestuhodné. Myšlence zhmotnělé, dlící ve fluidu protonace, podléhají na prvním místě citlivci. Na osoby magnetické, zdravé, žádného účinku nemají.

Dělal jsem pokusy tím způsobem, že jsem ve volné přírodě takovou myšlenkou zatarasil cestu, pak jsme se ukryli v lesíku, abychom pozorovali, co se bude dít. Hned první chodec zůstal v témže místě stát, po chvíli se vrátil. Pak šli dva chodci; jeden z nich mohl přejít, ale druhý jej zadržel, oba stáli, po chvíli se vyhnuli oklikou přes louku. Potom čtyři chodci prošli volně, anižjsme na nich něco pozorovali. Pak šla žena, zůstala stát, rozhlížela se,ale přešla. Bylo vidno, že zhmotnělý myšlenkový útvar působil jen na citlivce.

V první světové válce jsem se nedostavoval pro chorobu srdce k odvodům. Vojenský lékař přišel, aby mne v bytě prohlédl. Dříve však učinil prohlídky u nemocných, kteří na dovolené onemocněli a v čas jim určený se nedostavili. U p. K.ţ. se po mně ptal a prohlásil, že musí jít ke mně. To jsem se však půl hodiny předem dozvěděl. Šel jsem ven a u vchodu našeho domku jsem si dynamizoval živou vírou myšlenku, že za žádnou cenu zmíněný lékař do našeho domku nebude moci vstoupit. Za 20 minut šellékař kolem, zůstal stát na ulici, četl mou firmu, díval se do zápisníku a šel volně k naší brance. Náhle zůstal stát, šel zpět doprostřed ulice a zase ke vchodu a tu chvíli stál. Pozoroval jsem jej oknem a myšlenkou více ještě na něj působil. Pojednou se otočil a odcházel, abyjiž nepřišel. Podobných pokusůjsem s vybranými citlivci činil mnoho.

Pan Semerák, rolník, vypravoval mně o svém dědovi a jeho veliké moci, o níž starší lidé mnoho vypravují. Sám byl jako chlapec svědkem některých jevů. Děd ráno šel na dvůr svého hospodářství a tam si vždy něco důrazně mluvil. Když se vrátil, říkával, že dvůr začaroval, aby mu nikdo nemohl nic ukrást. Jednou byli všichni na poli, jen děvečka odběhla domů něco udělat. Pak přišla a hlásila, že se zase jeden chytil, chtěje ukrást sekerku na špalku. Hospodář dobrácky odpověděl: Necháme jej tam, až přijdeme k obědu. Když všichni v poledne přišli domů, viděli tuláka jako strnulého stát u špalku, s rukou nataženou k sekerce. Hospodář k němu přistoupil a řekl: "Jsi volný a podruhé to nedělej!Lidé se často hospodáře ptali, jak to dělá, ale nic neprozradil. Někdo by myslel, že tu působila telepatie. Není tomu tak. Telepatie působí jen v tom čase, kdyje myšlenka vyslána. Věc

lze vysvětlit takto: Každý zloděj je slaboch ve své vůli, při zlodějské práci je v duševním napětí, tím se magneticky vybíjí a uvolňuje jeho oduší, duše pátrá, zda ho nikdo nevidí, naráží na dynamizovanou myšlenku hospodářovu, která jako sugesce působí z protonace na podvědomí zlodějovo, jež ji bere za svou, a zloděj pak nevědomky podléhá.

Přihodí-li se někomu neštěstí, obyčejně se říká: Na tom ještě není dost, do třetice něco přijde! Jsou skutečné případy, že se tak stává. A proč se tak stává? Poněvadž se tomu pevně věří a něco zlého očekává.

Ti, kdož uvěří a očekávají něco zlého,jsou sami příčinou, že si vytvoří nebezpečné esplano, které bude stále bombardovat, dráždit jejich trpné podvědomí tak dlouho, až toto esplano samo převede člověka k vykonání zlého činu, do neštěstí, nebo u něho vyvolá nemoc i smrt.

Toto poslušné podvědomí, kde rozum a vůle se uplatňují jen slabě, nezklame vědomí, kterému rozum a vůle přináleží, ač samo v hloupost a pověru uvěřilo a nebezpečné esplano si vytvořilo.

Rovněž nastává zhutnění takových nezdravých myšlenek, které se vtiskují do fluidu protonace očekáváním zlého. A zároveň od mozku uvolněné elektrony těchto myšlenek dlí v celém okolí a dráždí nejbližší senzitivní členy rodiny k nebezpečnému vyvolání činnosti podvědomé.

To vše je příčinou, že citlivci se stávají oběťmi dalších nehod, které lid svou nevědomostí přivodil.

Podvědomí má velké schopnosti, moc a sílu. Musí však být zdravě vedeno, řízeno rozumovou činností vědomou.

Když esplanem znásilněné podvědomí připravuje sama sebe, své vlastní tělo do nemoci, do neštěstí, mnohdy snem se nám vyzdá již předem toto příští, bylo to naše znásilněné podvědomí, jež předem vyjevilo neštěstí v živém snu. Tedy žádný osud!

Pověrčiví lidé slabé vůle chodí rádi ke kartářům, hadačům a jasnovidcům. Tito jmenovaní citlivci atelepati, jejichž odušíje více nebo méně obnaženo, mohou předem lehce zjevit a popsat blížící se neštěstí a nebezpečí. Proč? Poněvadž znásilněné podvědomí oněch zvědavých návštěvníků již předem svou oběť pro neštěstí zpracovalo a tělo ve fyziologických změnách připravilo pro nemoc či smrt.

Citlivá osoba hádajícího telepatickou cestou přijímá informace o událostech, odehrávajících se mimo dosah jejich smyslů, z vědomí jiných osob. Též z esplan osob přítomných. Aktivita podrážděných esplan osob, čekajících věštbu, šíří se do okolíjakojistý druh záření, vlnění, působí silou pole stejnějako elektrický proud.

Rovněž na předmětech lpí zářivý druh energie, kterou na nich zanechává osoba, takže citlivý člověk schopností uvolněného podvědomí z nich dovede vyčíst životní historii majitele.

Věštby se skutečně mohou splnit, poněvadž působí sugestivně na osobu, jíž se týkají. Věštba, jíž věříme, určuje naše jednání, neboť se nevědomky podle ní řídíme.

Nečekejte a nevěřte - pak se dále nic nepřihodí!

Tyto řádky o vnitřních silách podvědomé činnosti by si měl přečíst každý, promyslit a uvědomit pětkrát až desetkrát, neboť celý vnitřní i zevní život jednotlivee převážně závisí na probuzených silách a schopnostech této podvědomé činnosti.

Je nutné obeznámit se se zákony vědomé a podvědomé činnosti. Pak si celý život upravíme v jiném světle!

Je to cesta buď k vyšším schopnostem a genialitě, či zpět k neúspěchu, nemocem a úrazu, k životnímu úspěchu v obchodě, řemesle a úřadě, či ku pracovnímu ztroskotání, ke zdraví nebo zpět k chorobám tělesným či duševním!

Abychom porozuměli činnosti podvědomé a vědomé, osvojme si význam odstavců "Mozek - Podvědomí - Spánek autosugestivní, hypnotický a magnetický, a hlavně odstavce, O duševních chorobách, v nichž věcněji a šířeji čtenáře s touto duševní mohutností seznamuji.

V protonaci, též v uvolněném magnetismu, dlí mnoho špatných a zlých myšlenek. Osoby trpící uvolněním oduší ve spánku zachycují v podvědomém, já, okolní dojmy, jejich duše se stává ve spánku bloudivou a přináší si zpět špatné dojmy, nemorální věci. Mnohá taková myšlenka se prodere až k vědomí v čase, kdy se máme probudit, dráždí šedou kůru mozkovou, duševní klid vychází z rovnováhy. Často taková cizí myšlenka bývá i osudnou, např. svádí k sebevraždě, nemá-li člověk ve svých esplanech dostatek dobrých, výchovou utvořených myšlenek k obraně. Právě sebevražedná cizí myšlenka se nejčastěji ujme. U člověka nábožensky vychovaného se dlouho neudrží, neboť přijdou na pomoc veškeré dobrou výchovou získané nauky a v zárodku ubíjejí nebezpečného vetřelce. Hůře je u člověka, vychovaného v náboženské lhostejnosti. Tam nalézá již taková myšlenka půdu, neboť je chudý na dobré myšlenky, které by se postavily na odpor. Pak špatná myšlenka roste, mohutní, nabývá síly a panství nad duševním "já". Mnoho osob ke mně přišlo na radu, když se trápily takovou myšlenkou. Někteří brali na lehkou váhu, že by té myšlence mohli podlehnout, někteří se tomu docela zasmáli a právě ti podlehli a vzali si předčasně život. Kdyžjsem se dotazoval najejich minulost, shledaljsem, že byli nábožensky úplně lhostejně vychováni, samý román, špatná společnost, tanec, karban, biografy apod. Takové myšlenky ovšem nejdou na pomoc, duše je opuštěna, kolem prázdno, není opory, ona podléhá. Zachránil jsem více takových osob tím, že jsem je vzal pod svůj magnetický vliv. U některých byla sebevražedná myšlenka tak silná, že vědomí stačila na nejnižší stupeň, až se v sebeobraně potili. Tu se nelze divit, že člověk spáchá sebevraždu. Je to tak, jako když hypnotizér dá subjektu pohypnotickou sugesci.

Tato v udaný čas ovládne úplně duši i tělo a člověk vykoná přesně vše, co hypnotizér rozkázal, do esplan mu nasadil.

Nevykoná však rozkaz, který by narazil na odpornou myšlenku ve vrchním podvědomí. Uvedu svůj pokus, abych dokázal, jak mnoho záleží na dobré či špatné výchově.

Vzal jsem sedm subjektů ve stáří do 30 let, abych vyzkoušel,jakou sílu a moc má taková cizí myšlenka, byla-li vsugerována. Uvedl jsem všechny do spánku. Pravím: " Máme zde člověka, nad kterým byl vyřčen rozsudek smrti. Má být odpraven vražením nože do srdce." Přitom jsem ukázal na železná kamna a řekl jsem: " Zde je ten viník. Nyní přistupuji k prvnímu a velitelsky poroučím: Tu máš nůž (podávám mu polínko) a půjdešjej s rozběhem vrazit do srdce! Počal mi však odporovat, že prý to nedokáže, že se nemá vraždit a nakonec, že to neudělá. Opakuji sugesci: Ty musíš,já si to přeji! Ač mně sugesci zopakoval, neučinil tak, ani nůž (polínko) do ruky nevzal! Jdu k druhému a káži podobně. Tento již nůž vzal, trochu se rozmýšlel, pak se rozběhl s domnělým nožem na viníka. V okamžiku však, kdy měl nůž vrazit, zůstala mu ruka ve vzduchu stát. Třetí se pustil do pláče, že prý to nemám na něm chtít, že na to nemá povahu. Jdu ke čtvrtému, žádám totéž. Subjekt na to řekl: Dobře! Tedy ho zabijeme, ukažte ho! Vzal nůž, bylo vidět, jak si dodává odvahy, vytřeštil oči a šíleně se hnal na viníka. Přítomní museli zadržet odzadu kamna, aby je silou své ruky neporazil. Vší silou vrazil nůž do srdce. Trefil jsem zrovna do srdce, jak mu krev teče! se zálibou si pochvaloval. "Ještě se hýbe, tu máš ještě jednu do krku! Jdu k pátému a rozkazuji totéž. Vzal vražedný nástroj, jejž si prohlížel, pakjim uhodil o zem, žeje to kus dřeva, prý to dělat nebude. Podotýkám, že mezi

subjekty nebylo vzájemné spojení, každý byl v klidném spánku a nemohl tudíž žádný z nich vědět, co kdo z nich činí. Pouze na počátku společně vyslechli, oč se jedná. Šestý subjekt vzal zbraň, stiskl ji pevně, avšak ruka se mu počala třást. Táži se, proč se chvěje? Odpověděl: Vzpomněl jsem si, jak nás ve škole učili, že to nesmí být. Věříš tomu? ptám se. Dnesjiž tomu nevěřím, to bylo pro děti, když si to zaslouží, ať chcípne! ještě chvilku váhal, pak se rozběhl a vykonal vraždu, ač ne s takovou zálibou jako čtvrtý. Poslední se mi též ubránil.

Chcete vědět, jaké bylo vychování a vzdělání těchto subjektů? První, třetí, pátý a sedmý subjekt byli lidé, kteří povinnosti svého náboženství plně vykonávali, byli mravně zachovalí. Druhý byl z rodiny zbožné, ale v posledních pěti letech se spouštěl z dobré cesty. Ve chvíli, kdy měl nůž do srdce vrazit, probudilo se v něm esplano: Nezabiješ! jež automaticky ruku zadrželo. Tento subjekt mne zajímal, a proto jsem se nakonec pokusu pustil do boje s tímto esplanem, které v posledních letech přestalo být živeno modlitbou. Útočil jsem naň živou myšlenkou a nabádal k provedení vraždy. Subjekt se bránil dobrých 35 minut, až konečně podlehl a vraždu vykonal. Kdyby byl dále šel cestou jako v mládí a nespustil se, byl by se ubránil. Abych přesvědčil přítomné, žeje možné ubránit se, vzaljsem opět prvního subjekta, který byl zbožný. Útočil jsem na něho daleko prudčeji, věřil jsem pevně, že vraždu musí vykonat a měl jsem jej v moci přes 3/4 hodiny. Však čím vícejsem to žádal, tím rozhodněji mi subjekt odporoval. Čtvrtý subjekt byl mladík asi třiadvacetiletý, znaljsemjeho život, samý flám, noční toulky, vykřičené místnosti, pochoutkou mu byly krvavé romány, náboženství určoval starým babám, byl volný myslitel, bez vyznání. Nelze se divit, že vraždil bez citu a s chutí. Šestý byl asi osmadvacetiletý, rovněž zpustlý, ale dokud byl u rodičů, kteří jej přidržovali, aby dbal náboženských povinností, držel se, ač měl sklon k nevěře. Když měl vraždu vykonat, probudilo se v něm svědomí, tj. některé to esplano: Nezabiješ! ale současně se probudila esplana později utvořená, opačného smýšlení, nastal duševní boj a zvítězil pozdější životní směr.

Mimo pátého subjekta byli všichni ve 2. a 3. stupni spánku, kdy duše má spojení s esplany, vrchním podvědomím a zůstává matná schopnost vzpomínat po probuzení. Pátý subjekt byljasnovidný, poznal, že jsem jej oklamal nástrojem, uhodil jím o zem a odepřel vraždit. Byl ve 4. stupni spánku, kdy nemůže nahlédnout do esplan. Kdyby byl zpustlý jako onen čtvrtý, přece by vraždu nevykonal, neboť podvědomá duše je v jádru čistá, nevinná a směřuje k Bohu. Naopak, poučil by mne, jak jsem se při jiných pokusech přesvědčil.

Vtírá se nám myšlenka, proč duše, která je dokonalým stvořením božím a ve čtvrtém stupni spánku se nám projevuje tak čistě, může se v tomto pozemském životě vědomě snížit ke krutosti, barbarství a zlými skutky ke hříchu.

Rozumějme: Duše sama, ačkoliv má tak krásné vlastnosti a touží po spojení s Bohem, přece činí zlé, ježto je vázána ve svých projevech na činnost esplan, v nichž se rozumové "já" vytváří k dispozici pro tento svět!

Výchovou se zušlechťují a pěstí esplana! Špatná výchova vytvoří špatná a zlá esplana! Hnutí duše, počitek, myšlenka, která vychází zjejí podstaty, je vázána v rozšířeném vyjádření se na prostřednictví esplan a projev pak vyzní podle jejich jakostí a hodnot.

Z uvedeného poznáváme, jak převeliký význam má výchova dítěte a dospělého člověka. K námitce, proč duše v normálním bdělém stavu nemůže ze své podstaty dokonalosti a ušlechtilosti působit na

výťvin i výchovu člověka, dodávám:
Z pokusůjsme poznali, že duševní činnost při normálním dění se projevuje prostřednictvím šedé kůry za spolupůsobení esplan, podle toho, kjaké dokonalosti výchovou a vzděláním jsme dospěli. Dokonalá duševní činnost se však může projevit pouze ve čtvrtém stupni hypnotického spánku, kdyje duše zbavena co nejvíce hmoty těla a dlí ve svém "já" v uvolněném fluidu oduší. Přesto, že odtud nemá již duše žádný zájem o své pozemské bytí a přestávájejí působnost na vývin i výchovu člověka, zůstalo zde záchranné pojítko, vyzařující z nitra duše v přirozeném mravním zákonu, odrážejíc se v samotném vědomí, jemuž říkáme svědomí. Je původu božího. Toto svědomí rozlišuje v člověku dobré od zlého a člověk, chce-li a hledá-li, má možnost z rozumu a vůle dojít k duševní spravedlnosti a dokonalosti.
Varujiještě znova každého, aby nezneužil těchto skrytých sil. Každé zlo se trestá, i kdyby nevědomky tyto síly v činnost uvedl. Známý mně mlynář, osoba magnetická, oženil se na Moravě. Po čase nešlo to nějak mezi manžely dohromady. Žádal tudíž tamějšího dp. faráře o rozvod. Ten ovšem rozhodně odmítl. Mlynář počal vyhrožovat, dp. farář stál na svém, hájil nerozlučitelnost manželskou. Pak dostal nepodepsaný dopis, kde se mu vyhrožovalo, že neučiní-li tak, bude zastřelen. Pan farář hned poznal, že je to dopis od mlynáře. Předal jej úřadům. Ač zjistily, že je to písmo mlynářovo, pro nedostatek důkazůjej nestíhaly a pak, byla to vlivná osoba. Mlynář tím více kul svůj úmysl. Náhle se roznesla zpráva, že mlynář byl dvěma výrostky zastřelen, když se s nimi nepohodl ze strany práce. Říkáme: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Alejak se to mohlo stát, pro takovou hloupost, z nedorozumění kvůli práci být zastřelen? Uvolňující se přebytečná magnetická energie mlynáře, osoby zdravé, se stala nositelkou zlé, vražedné myšlenky, která žila ve velké síle v esplanech, z nichž přecházela dynamizováním do uvolněného magnetismu a protonace.
V nastalé hádce s mladíky dostali se tito do magnetického vlivu (uzavření) mlynáře. Jsouce citlivci, přijali jeho zlou myšlenku, kterou na něm zpětně vykonali. Stali se nástrojem spravedlnosti, jež použila přirozených příčin. Mladíci udali, že neměli žádného plánu mlynáře zabít, stalo se tak náhle, bez předchozího ujednání.
Při stálých pokusech jsem seznal, že všichni subjekti nemají schopnost nahlížet a číst z protonace ve stejné míře. Proto ve výpovědích o jedné a téže věci jsou nepatrné odchylky.
Jen ti subjekti mohou při svém prostorovém uvolnění číst z protonace, kteří upadají do nejhlubšího čtvrtého stupně spánku. Jsou-li v tom směru dobře nacvičeni, jsou jejich výpovědi na 80 až 90 procent pravdivé. Zbytek bývá zastřen nejasností. Tato nepatrná nejasnostje pozorovatelná i u světců, popisují-li svá vidění, pří'kladně o umučení Páně. Tento zbytek záhadného zastření vysvětlují zbývající tělesností, zaviněnou hmotou oduší, která, ač vyhovuje všem vlastnostem a schopnostem duše, při své dokonalosti neníještě tou nejdokonalejší hmotou, aby nebyla na závadu nezkalenému vnímání, jaké má svobodný duch bez těla.

*

 # 53. SPIRITISMUS

Jevy metapsychické je možno dělit na dvojí:
a/ na neočekávané,
b/ na očekávané čili vyvolané.
Nejvíce metapsychických zjevů se dociluje transem čili spánkem, jenž zprostředkovává projevy tajuplné činnosti podvědomé.
Spiritisté hlavně duchaři, tvrdí, že médium je prostředníkem

projevu duše, tudíž i duše ze záhrobí. Praví: Poněvadž lidská dušeje nesmrtelná, musí někde přebývat a může se i zjevovat, tj. svou přítomnost dát různým způsobem najevo těm, jejichž citlivá nervová soustava je schopna styků s ní.

Já však z denních pokusůjsem poznal, že není anijednoho projevu duše ze záhrobí. Každýjev se děl přirozenou cestou,jsa řízen podvědomou činností média. Podvědomíje nadáno všemi vlastnostmi,jež se připisují duchům ze záhrobí. I kdybychom si toho sebevíce přáli, přece duše, kterájedenkrátjiž tělo opustila, nikdy skrze médium na naši žádost se neprojeví. Nepravím tím, že snad není vúbec možné, aby duše zemřelého nějakým způsobem svojí přítomnost dala znát. Znám podobné případy, ale vždy se zemřelý zjevil neočekávaně, bez prostředníka a bez pomoci kroužku.

U dobrých médii dochází někdy i ke skutečným materializačním jevům se všemi známkami života, které se omylem připisují neexistujícím záhrobním duchům. Zatímje to dvojník (somnambulu). Tvořivé podvědomé, já,, jež může opustit takto i tělo,je s nímjen vláknem spojeno. Ektoplazmatickou substanci (hmotu) k telepatickému vývoji dvojníka bere ze své tělesné dispozice.

Spiritisté též praví: Trans média v kroužku je rozdílný od transu subjekta uspaného hypnotizérem. Ani to není pravda. Spiritisté tvrdí, že při spiritistickém médiu působí vlivy nadpřirozené a neznámé, při médiu hypnotickém však vlivy přirozené, hypnotizér sám.

Na to odpovídám: Jak upadá spiritistické médium do transu? Obyčejně několik členů spiritistického kroužku na počátku seance utvoří vsedě kruh kolem stolu. Tṭrans lze pak najednom s přítomných pozorovat podle strnulého výrazu očí. Nebo vybrané médium je posazeno do středu magnetického řetězu. Nemusí však být ani prvého, ani druhého postupu, stačí jen přát si a médium již upadá do spánku. Nebo uvést se do klidu nebo nadšení. Co se tu při celém postupu děje? Nic jiného, než že všichni čekají totéž, co hypnotizér sám, aby totiž médium upadlo do transu, a to se také stane. Rozdíl je jen ten, že v kroužku médium podléhá více vlivu telepatickému, myšlence, kterak a kdo bude usínat. Současně má každý přání něco nového vidět a slyšet. Hypnotizované médium podléhá víře a silné vůli hypnotizéra.

V kroužku není jednotná myšlenka, a nemůže být, i kdyby byl umluven již předem plán, jak se bude postupovat. Ani když je tu vůdce, který vše řídí, není myšlenka jednotná, a to proto, že společně odebrali médiu jeho životní magnetismus, všichni mají na ně myšlenkový vliv a médium je ve výkonu strhováno. Proto je málo zjevů, které je možno považovat za pravé, z 80 procent náležejí k halucinacím, jasnovidnosti, předráždění mozku, k záchvěvům nervovým, a hlavně ke klamům, jichž pramenem je vstupní podvědomí média.

Média v seanci většinou upadají do prvního, druhého nebo třetího vstupního transu. Jen málokdyje vyvolán pravý somnambulní stav čtvrtého stupně. Většinou jsou tudíž projevy a sdělení klamné a falešné. Volená zvučnájména bývalých nositelů ani zdaleka nedosahují svými banálnostmi projevů inteligence jejich skutečných představitelů. Převážná většina projevů domnělých duchů jsou mystifikace, klamy a nesmysly. Neschopnost ducha mluvit samostatně o nějakém tématu přímo zaráží. Ovšem že ve spoustě a záplavě slov vypadne tu a tam i zrnko nějaké hluboké, morální pravdy. Obyčejně celková inteligence nepřevyšuje úroveň přítomných v kroužku. Je-li přítomna skeptická osoba, nezdaří se sedánka, není projevů. Z toho všeho je patrno, že médium je pod vlivem kroužku, a ne pod vlivem nadpřirozených a neznámých. V takové seanci je zpravidla každý zvědav, kdo se projeví.

Magnetický řetěz nebo pouhá přítomnost členů způsobily, že

médiu byla částečně odňata životní magnetická energie a přešla na osoby kroužku. Tím se stalo médium ochablým, zmalátnělým, nástrojem sil osob, které kroužek řídí, a to proto, žejimi bylo zatlačeno vědomé, já, média, které pak nemohlo činit jasné pojmy a správné úsudky; nemohlo se opírat o utvořená esplana, v nichž se pro tento svět rozumově utvořené, já, k dispozici ukládá. Svobodná vůle vědomého, já, úplně zanikla přestupem do činnosti podvědomé, kde se nemůže volně rozvinout. Zůstává zde osekaná, bezbranná duše subjektova se svými přímo zázračnými dary a stává se nástrojem i reproduktorem reflexů sil živé protonace, kteréji připoutaly, vedou a docela dirigují, aby v protonaci zachycené, odbyté životy a životní děje zemřelých jednotlivců se vyvolaly a znovu se prostřednictvím média projevilyjako skutečné bytosti. Stačíjen podvědomému "já" dát směr, přát si, a projev domnělého ducha je tu.

Myšlenka: Kdo se asi dnes projeví? dráždí telepaticky na citlivé oduší média. Podvědomá činnost se vyzývá, takřka nutí, aby se duše odpoutala prostorově prostřednictvím oduší a hledala v protonaci, kde může vycítit odbyté životy našich předků. Mylná (bludná) víra kroužku, čekajícího na projevy záhrobních duchů, znásilňuje médium, jemužje právě tato mylná víra čili domněnka vnucena, takže musí věřit totéž, co všichni v kroužku, že se totiž stává prostředníkem projevů záhrobního ducha.

Na médium, kterého není často používáno, působí prostorové uvolnění nepříjemně, duše média se vrací zpět anebo je i líná se uvolnit a uplatňuje se tvořivé podvědomí. Pak mluví ze své bohaté, zázračné obrazotvornosti a klame přítomné, obzvláštěje-li vyvolán trans některého vstupního podvědomí. Anebo je-li dobré médium, skutečně z protonace přijímá silnější charakteristické rysy zemřelé osoby, abstrahuje a přejímá na sebe celou její vnitřní individualitu, celý její někdejší život, který se pak v médiu a skrze ně věrně projevuje. Mluví mateřštinou nebožtíka, projevuje schopnost mluvit různými jazyky, reprodukuje čistě jeho dialekt, zvyky atd., takže musíme říci, že to dělá dojem, jako by se skutečně projevoval zemřelý otec, strýc, babička, osoba známá nebo cizí hříšník nebo svatý, a přecejsme daleko od skutečnosti. Máme zde jenom jejich věrný obraz, který stále živý zůstává v protonaci. Máme zde bezvadnou hru, živou reprodukci.

Tyto domnělé záhrobní jevy lze uměle a lehce pomocí dobrého subjekta vyvolat a přitom věřím, že duše zemřelého má úplný klid.

Při své přítomnosti ve spiritistických kroužcích za projevů ducha zemřelých učinil jsem vícekráte dotaz, kde je duše, patřící tělu média, s rozkazem k "přítomnému duchu zemřelého", abyji přivedl ajejí přítomnost ohlásil jak on, tak i duše sama.

Na takový rozkaz se hlásili duch i duše zprvu rozděleně, nato nastalo zmatení v projevech obou, duše záhrobní postupně poznávala sama sebe a své tělo, až došlo k jednotnosti rozštěpené duše média. Na další rozkaz, že může z podvědomí dále své jasnovidné schopnosti uplatňovat, bavilo nás médium jako prvně svými podivuhodnými projevy, avšak uvedené bylo dalším potvrzením podvědomé činnosti vlastní duše média a popřením záhrobního spiritistického názoru.

Není nic zvláštního, dovedlo-li médium r.1873 dokončit začatý román " Tajemství Edvina Droodau od zesnulého geniálního anglického spisovatele Charlese Dickense. Víme, že žádná myšlenka se neztrácí, stále žije v protonaci, jsou v ní vtisknuta s celou činností života zemřelého. Kdo něco píše, má také cíl a plán. Ten měl i dotyčný spisovatel, měl představu celého románu, a věděl tudíž, jak jej dokončí. Proto do fluidu protonace přešel román celý. Ač nedokončená část byla jen jakousi kostrou, stačila přece úplně podvědomé činnosti média, aby správně román dokončilo.

Podvědomí vedlo médiu ruku, aby mechanicky písemně román dokončilo. Je tudíž nesmyslem věřit, že zemřelý spisovatel druhou polovici svého románu napsal sám prostřednictvím média v transu.

Každou silnou myšlenku, která se teprve v mozku zrodila a ještě nebyla fyzicky provedena, může médium buď v kroužku, nebo při samovolném odpoutání oduší zachytit a zjevit, takže se nám to zdá být proroctvím. Takové předpovědi od osob v přirozeném nebo umělém spánku byly mnohé, např. předpověď královraždy v Srbsku, války rusko-japonské, ruské revoluce, různých zločinů, otrav, vražd atd. Choť římského Caesara měla sen o krvi, tekoucí zjeho sochy. Druhého dne byl zavražděn. Taková myšlenka je u pachatelů hotová, zbývá jen fyzicky ji uskutečnit. Choť Caesarova, jsouc nemagnetickou, přijala plán vrahů bud na protosplana, nebo při prostorovém uvolnění fluidu oduší. Biskup dr. Lanyi měl předem vidění, že arcikníže Ferdinand s chotí budou v Sarajevě zavražděni.

Senzitivní osoba ochrání často před možným nebezpečenstvím při jízdě vlakem, na moři, v dolech apod., neboť v přirozeném nebo chorobném spánku vidí vše předem a upozorňuje. Roku 1865 ocitla se loď Harry Boose v nebezpečí ztroskotání. Tvořivé podvědomé, já, citlivcovo se zahalilo do představy zemřelého kapitána Bartona a zjevilo se ostatním citlivcům s rozkazem: ţ Vyhoď´te kotvu! a Pak zmizelo. Představa byla buď´ sugestivní přízrak, nebo skutečná materializace.

Citlivci vyciťují při uvolněném oduší též živelné katastrofy, mohou přesně popsat, kde pohroma nastane, neboť v tom místě se dějí lučební pochody dříve, nežjiní něco pozorují. Výboje zemského magnetismu dráždí uvolněné citlivé oduší. Tak byla předem ohlášena zkáza ostrova Martinique.

Citlivci vyciťují předem nástrahy a nebezpečí hrozící vlastnímu životu. Známý mně duchovní hodnostář na své vizitační cestě se jednou večer probudil ze spánku s pocitem velikého strachu a úzkosti, takže musel vstát a přecházet po pokoji.

Když se asi 18 vteřin procházel, spadly s velikým hřmotem ze stěny těžké hodiny, pendlovky, které nad jeho lůžkem visely, a padly přímo tam, kde byla prve jeho hlava. Kdyby byl zůstal ležet, byl by jistě vážně zraněn nebo zabit.

Podáte-li citlivci uzavřený dopis, uhodne jeho obsah. Prostřednictvím fluidu protonace vidí dotyčnou osobu, jak jej popsala, popiše celé okolí, vzdálenost nerozhoduje. Podobných pokusůjsem se zdarem činil mnoho.

Živě si v duši představuji, zobrazuji nějakou věc, nůž, knihu, kladívko, zahradu, les, rybník atd. Subjektu můžu povědět, co si představuji. Neřekne však věc najednou, neboť jen znenáhla obraz věci pozná-vá.

Kdo takovéto a podobné jevy zná a dovede si je vytvořit, pochopí, co se děje při spiritistických seancích, a nevidí v tom nikdy záhrobní duchy.

*

54. POČÁTKY SPIRITISMU

Věda metafyzická a metapsychická (okultismus, spiritismus atd.) není nic nového. Již ve starověku se lidé podobnými jevy zabývali: Egypťané, Asyřané, Římané, Židé, Indové,Řekové. Sám Aristoteles se studiu těchto jevů věnoval.

V nové formě se objevil spiritismus v Americe v nové době. Roku 1848 v osadě Hydeswille, nedaleko Nového Yorku žila rodina Foxova, náležící k sektě metodistů. Sestávala ze čtyř členů: otce, matky a dospělých dcer Ley a Kateřiny. Toho roku v únoru bylo v jejich příbytku slyšet tajemné klepání, jež

uvádělo denně v hrůzu členy rodiny. Klepání, den ode dne silnější, vycházelo ze skříní, zdí, dveří, pohovky,
a hlavně stolů. Konečně si dcery dodaly zmužilosti a vyzvaly neznámou příčinu těchto jevů, aby bylo klepáno v určitém počtu. Ihned se tak stalo, žádaný počet byl odklepán. Na žádost matky bylo odklepáno
stáří dcer. Později bylo ujednáno, že jeden úder bude značit ne , dva snadť a třiťano . Užívalo se i jakési abecedy a bylo možno utvořit slova i věty. Pomocí tohoto klíče se podařilo zvědět, kdo je příčinou toho podivného klepání. Na dotaz pojménu klepající bytosti obdrželi odpověď, že je to duch člověka, který před pěti lety byl v tom domě zavražděn a zakopán ve sklepě. Kopalo se na udaném místě a v hloubce šesti stop se našly zbytky lidské mrtvoly.
Zavražděný byl podomním obchodníkem, jménem Karel Rosna. Přenocoval v domě a od té doby po něm nebylo stopy.
Rozumí se, že předem udaný nález způsobil veliký rozruch. Tři vyšetřující komise prohlásily, že nemohou nalézt původce těchto zvuků.
V dubnu téhož roku se Foxovi odstěhovali do Rochestru v domnění, že se těch zjevů zbaví. Avšak nepřestávaly a bylyještě silnější, ke klepání se přidružilo pohybování a vznášení různých předmětů, zjevování a dotýkání se materializovaných rukou atd. I zde zvláštní komise zkoumala tyto zjevy a prohlásila, že nemůže odkrýt nijaký podvod.
Čtvrtý měsíc po příchodu do Rochestru žádali neviditelní činitelé pomocí abecedy, aby byly ty zjevy veřejně prozkoumány. Po dlouhých úvahách byly činěny pokusy veřejně v soukromých domech s velikými sály, kde se
nejrůznějšíobecenstvo přesvědčilo o klepání. Potom se rozhodli pořadatelé k veřejné schůzi, jak neviditelní činitelé žádali, přislibujíce, že budou klepat tak silně, že to bude slyšet v celém sále.
Veřejný meeting byl oznámen na večer 14.listopadu 1849 v Korintském sále v Rochestru. Klepání se opět ozývalo, jak bylo předem slíbeno. Tři další veřejné schůze se setkaly s týmž výsledkem a spiritistické hnutí začalo.
Lid se hrmul do domu Foxových, aby obdržel od duchů z onoho světa sdělení. Z různých měst přicházela pozvání, aby se tam konala sezení. Za krátký čas bylo pozvání tolik, že nebylo možné vyhovět. Proto
konali přemnozí pokusy, zdali by se také jim, citování duchů, zdařilo. A skutečně. Brzo se objevil v Americe veliký počet lidí, v jejichž přítomnosti podobně, ba i podivnější zjevy se dály než u Foxových.
Z Ameriky přešel spiritismus v této formě do Evropy a rozšířil se u lidí nevzdělaných i vzdělaných.
Co o tom máme soudit? Je nemyslitelné, že zjevy u dcer Foxových se děly za asistence duchů. Je přirozené a jisté, že dcery Foxovy byly dobrá automatická média (autosubjektivní), kterých je velmi pořídku. Jejich nemagnetická přirozenost připouštěla samovolné prostorové uvolňování oduší, nastalo vidění do minulosti (psychometrie). Víme, že v protonační povaze fluidu světového prostoru se veškeré lidské činy nesmazatelně vtiskují, neboť protonace je skutečná látka, stále činná, více než živý film.
Duše jedné z dcer Foxových ve svém uvolněném oduší vycítila čin vraždy, který byl v protonaci na místě činu živě zhmotněn. Podvědomí narazilo při dalším prostoupení okolí oduším na kostru zavražděného, jejž z protonace poznalo. Poznání to bylo u jedné, druhá byla prvou do zjevu pouze stržena. Jejich podvědomí bylo tím zneklidněno a tento neklid se chtěl navenek projevit.
K popudu podvědomého rozumu pouhým,ťchci, dovedlo podvědomí ze své tělesné dispozice uvolnit potřebné látky k projekci na předměty v bytě, v nichž slyšitelnými zvuky podvědomí svůj vnitřní neklid nejbližšímu okolí, rodičům i svému vlastnímu vědomí dalo znát.
Znám jisté druhy subjektů, médií, jejichž vědomí i podvědomé, já, je současně v činnosti a zevně se projevuje. Příklad: Daljsem subjektu Křečkovi do každé ruky tužku a žádaljej, aby každá ruka na podložený papír, z duševní dispozice, současně psala jiný text, což se stalo dle přání. Při tomto dvojím psaní, oběma rukama najednou, mohljsem zároveň se subjektem rozprávět o třetí věci, která neměla nic společného s psanými různými obsahy. Z tohoto jevu lze poznat, že lidská duše v podvědomí má schopnost nezávisle a samostatně myslet na více věcí najednou tak, že se nám zdá, jako by média současně použilo více osob.
Pí R. se mi chtěla pochlubit svým automatickým písmem, zvláštním to darem, a svými básnickými výtvory. Vzala papír, tužku a usedla. Bavilijsme se o různých věcech. Stáljsem paní po pravém boku, trochu v pozadí, takže se ke mně musela částečně tělem a úplně hlavou otočit. Hlasitějsme se bavili. Pozorovaljsem však mezi hovorem, že ruka paní po papíře rychle píše, což trvalo asi sedm minut. Paní se přitom stále se mnou bavila, až řekla: ťMusím se uvést do klidu, abych něco napsala. Přitom pohlédnuvši na papír, seznala, že je popsán. Ujišťovala mne, že nevěděla nic o tom že by psala. Věřil jsem jí.
Podobně Foxovy dcery nevěděly, že samy jsou příčinou všech těch zjevů, v tvořivém podvědomí

je působily a zároveň vědomě mohly klepání slyšet, vznášení předmětů vidět. U podobných automatických citlivců vědomé a podvědomé, já,ţ v takových případech není závislé jedno na druhém, obě, já, mohou současně samostatně myslet, chtít, znatelně se projevovat atd.

Na přání dcer bylo klepáno v ustanoveném počtu. Značky abecedy ke vzájemnému dorozumění si jejich podvědomí přivlastnilo ajimi projevilo svému vědomí a okolí, že ona neznámá síla je duch člověka, který před pěti roky
v tom domě byl zavražděn a tělo jeho pohřbeno ve sklepě.

Proč se však pomocí abecedy projevil právě duch člověka? Poněvadž od sousedů již dříve, kdy klepání poprvé začalo, dcery Foxovy byly obviňovány, že obcují s nečistými duchy. Byl to nátlak zvenčí najejich citlivé podvědomí, kteroužto myšlenku podvědomí přijalo a v ní (v ducha) se muselo zahalit. Hlavní příčinou byla někdejší duševní činnost zabitého, která se vtiskla při vraždě do protonace. Tak subjektovo podvědomé, já, se stalo nástrojem těchto zde zůstávajících všech příčin.

Podvědomé, já,ţzvrozeného instinktu se rádo projevujejako osobnost, kterou často různě zaměňujeme zajinou. V tomto případě u dcery Foxovy,ţreflexů sil aktivita podvědomého, já,ţpřijímá z živé protonace osobnost ducha zavražděného, její podvědomí je jím spoutáno, takže způsob vraždy v ní znovu ožívá. Podvědomí se stává reprodukující loutkou sil a příčin, které zanechala v protonaci individualita zavražděného, aby jeho domnělý duch se projevil.

Podvědomí, které již jednou k činnosti bylo probuzeno, nezaniká brzo, a nemohlo tudíž pomocí přestěhování do Rochestru s nadějí, že se zbaví těch zjevů. Naopak, neučiní-li se vyvolanému podvědomí zadost, vyvrcholuje často v činnost silnější.

Těžje třeba si všimnout, jak při velkém návalu žádostí, aby lid obdržel sdělení od domnělých duchů prostřednictvím Foxových, a při nemožnosti žádostem těm vyhovět, přemnozí konali pokusy a že skutečně se vyvinula nová média, pomocí nichž se, citování duchůdařilo. Z tohojejasné, že musí být vždy nějaká příčina, která podvědomou činnost k projevům navenek vyvolá. Zde to byla žádost vůle něco podobného vyvolat. Ta příčina je tedy přirozená a nebyla to působnost inteligence skutečných záhrobních duchů.

*

55.PRAKTICKÉ UŽITÍ JASNOVIDNOSTI

POZNÁNÍ POHLAVÍ DÍTKA

Nemysleme, že těmito dosud vylíčenými zjevyje obor zřejmých manifestací tajuplné říše podvědoma vyčerpán. Není mi možno rozebírat všechny mně známé zjevy, ale chci zde veřejně demonstrovat některá fakta jasnovidectví a jejich praktického užití.

Uvádím nejprve některé pokusy poznání různých předmětů jasnovidcem, přičemž se přesvědčíme, že jasnovidnost je skutečností.

V bytě p. Kubečka, úředníka v Červ. Kostelci uvedljsem dne 20. června 1923 při úplné tmějasnovidce K. do 4. stupně náměsíčního spánku. Subjekt K. není nikterak psychopaticky chorobně zatížená osobnost. Jehojasnovidné schopnostijsou ovšem abnormalitou. Pan Kubeček za přítomnosti úředníka p. Tůmy položil na prázdný stůl před uspaného nějaký předmět, který v naprosté tmě přirozeným zrakem nebylo možné vidět. Vyzval jsem subjekta, aby pověděl, co je právě na stole. Subjekt po chvilce pravil: Jsou to látky smíšené, cukernaté, je to zcela maličké, čtverhranné -je to cukr.

Poznaný cukr byl pak p. Kubečkem vyměněn za jinou věc. Subjekt: Je to tenounké, kulaté, je to dlouhé dřívko - tužka je to a na zúženém konci je kov.ţPan Kubeček mi praví, že subjekt poznal věc správně, avšak namítá, že na tužce kov není. Námitku jsem oznámil subjektu, který nikoho neslyší než mne. Subjekt však se rozčilil a tvrdil, že kov se táhne přece po celé délce dřívka uvnitř. Tujsme si uvědomili, že míní tuhu, patřící mezi kovy, ač je čistý uhlík.

Nastala nová výměna. Subjekt: "Je to opět delší kus, magnetismus dřeva vyzařuje, dřevoje oblé, ale silnější a na konci je kov větší - to je nějaká palička - kladívko.

Poznané kladívko bylo opět vyměněno. Subjekt: Má to hrany. Shoraje kruh, nemohu to přesně poznat, jelikož magnetismus navenek nevyzařuje. Bude to sklo, neboť svůj magnetismus tato věc pohlcuje, je to sklenička. Přesvědčili jsme se sami, že je to opravdu sklenička.

Nastala nová záměna. Subjekt: "Je to kulaté, bílé, je to tvaru elipsovitého, povrch obsahuje mnoho vápna - je to jako skořápka - vajíčko je to.

Vajíčko se vyměnilo. Subjekt: " Je to delší předmět, má silný magnetismus, okraj nahořeje roztrhaný - už vím, je to hřeben.

Hřeben byl vyměněn. Subjekt: "Je to menší předmět, nahoře slabší, nejistě magnetismem ohraničený, dole je okrouhlý otvor, je to celé duté, cítím to - vím, je to špička na cigarety, atd.

Podotýkám, že při těchto pokusech se subjekt ani jednou nezmýlil. Tento poznávací proces, druh průběhu fyzicko-psychického se děl na základě vibrací magnetismu z předmětu vycházejícího při

uvolněném fluidu oduší subjekta, bez použití smyslového ústrojí. Předmět nebyl poznáván najednou, nýbrž byly postupně poznávány jednotlivosti, až konečně se sám pojem předmětu z těchto jednotlivostí sestavil.

Ve vzdělávací přednášce o metapsychických vědách, konané dne 21. června 1925 v Přelouči, předvedl jsem asi tři sta dvaceti účastníkům mimo jiné i výše uvedené děje z oboru jasnovidnosti.

Subjektu K. v hlubokém spánku byly zajeho zády položeny tužka, sklenice, nůž, hodinky, a subjekt veškeré tyto předměty správně a snadno popsal.

V prosinci 1923 ke mně přišla sl. H. z Dolní Radechové za příčinou diagnózy chorobyjasnovidcem. Subjekt konstatoval chorobu nohy s otvory až k morku, kterými prýštila chorobná látka z porušené kosti a tvrdla. Poněvadž slečna i její rodiče pochybovali o jasnovidnosti, dal otec dceři doma jakousi zabalenou krabičku. Slečna, podávající mně krabičku, žádala, a by subjekt pověděl, co v ní je. Přání jsem vyhověl a subjekt vypověděl: " Vidím předměty nepravidelně ohraničené, vápenaté látky převládají a lidský magnetismus obsahují -jsou to lidské kůstky. Ptal jsem se tedy slečny, co v krabicije. Sama nevím, odpověděla. Otec sám krabici vypravil, počkejte, rozbalím ji.Našim zrakům se objevilo několik kůstek, jež vyšly z její nemocné nohy.

Pokus tento spadá do zjevů kryptoskopických, tj. vidění neviditelných předmětů prostorově blízkých, zahalených, přičemž se skutečný obraz věci znenáhla vyvíjí. Jasnovidnost zde spočívá ve vymístění fluidu oduší a jeho podráždění zevními příčinami.

Dobrý jasnovid, má-li dispozici a chuť k pokusu, může vždy, nejlépe ráno snadno poznat pohlaví dítka. Od sedmého měsíce mateřství poznává jasnovid, narodí-li se děvče či chlapec.

V jednom ze svých článků v Přírodním lékaři (ročník XXVII., č.10. z 1. října 1922) jsem dal veřejnosti předem vědět, že do mé rodiny přibude děvče. Děvče se skutečně narodilo dne 11. října 1922 ajmenuje se Filoména Kafková.

Choti pana Havhţlsa v České Třebové na dva měsíce předem jasnovid oznámil, že se jim narodí chlapec. Přitom popsal též postup porodu.

Choti p. Crhy vţČeské Třebové též předem určil narození chlapce. Pan Havlík mi osobně potvrdil, že v obou případech se chlapci skutečně narodili a porod byl takový, jak jasnovid oznámil.

Rodině p. Křečka v Červeném Kostelci předem ohlásil narození děvčete, což se také stalo.

U pí Teimarové ze Rtyně konstatoval správnou polohu děvčete. Děvče se skutečně za dva měsíce lehce narodilo. Paní Teimarová oznámila, že děvče je zdravé.

Pan Urban v Červeném Kostelci netrpělivě čekal zprávuţ jak dopadne narození dítka jeho provdané
dcery M. ve Vídni. Požádal mne, abych učinil pokus na dálku sjasnovidcem, že prý má špatné tušení.
Pokusjsem učinil pomocí fotografie dcery. Jasnovid K. hlásil, že se narodí chlapec a porod bude těžký, hodinu trvající, ale dopadne vše dobře. Telegram potvrdil narození chlapce. Později dopis oznámil, že porod
byl těžký za pomoci lékaře a trval hodinu.

Je zbytečné více fakt uvádět, toto stačí. Není případu, ve kterém bychom se byli zmýlili. Opakuji, že
má-li se zdařit předurčení pohlaví dítka, musí být šetřeno podle pravidel uvedených v předešlých článcích.
Mimo vyšetřující nesmí být nikdo přítomen. Nastávající matka musí zachovat úplnou bezmyšlenkovitost,
nesmí hádat, co to bude. Nedovede-li to, je dobře, když si něco bez napětí myšlenek při pokusu čte.

Jelikož i zde můžeme snadno jasnovidce zkazit, nabádám znova k největší opatrnosti. Je třeba při pokusech ponechat mu úplnou volnost, nic proti jeho výpovědi nenamítat. I já j sem několikrát chybil, čemuž
se někdy hypnolog nevyhne a musí z toho čerpat ponaučení. Od března 1924 má můj subjekt K. ve
vrchním podvědomí obrácenou představu pohlaví děcka. To se stalo takto:

Toho měsíce při konstatování pohlaví dítka pí Hanušové hlásil, že se jí narodí chlapec. Paní se však proti tomu ohradila, nebude to prý pravda, lékař ji vyšetřující s určitostí prý prohlásil, že to bude děvče.
Řekl jsem tedy subjektovi: Spletl jsi se, je to děvče!

Subjekt nic nenamítal. Pí Hanušové se však přecE
narodil chlapec. Moje námitka nezůstala u subjekta bez následků. V příštím týdnu jsem učinil další předpovědi pohlaví dítek pí Sedláčkové, Volfové Seidlové z Červeného Kostelce. Všem třem se však narodila
děcka pohlaví druhého, než subjekt určil. Nemohla si tento zjev vysvětlit, uspal jsem subjekta K. a

*ještě
druhého H. k prohlídce prvého. Vyložil jsem subjektu H. onu věc. Po prostoupení subjekta K. řekl subjekt
H.: Má cizí názor o pohlaví, který přijal za svůj, vidí správně, ale konstatuje-li chlapce, je to u něho podle
té přijaté sugesce děvče a zase obráceně. Vzpomněljsem si na svou námitku v případě pí Hanušové. Navrhoval
jsem tudíž uspanému H., že subjektu K. onu klamnou představu odejmu. To mi však nedoporučoval, namítaje, že by mohlo nastat uzavření se subjekta K. a výpovědní služeb při konstatování dítka. Jeho podvědomé, já, by prý nesneslo mé násilí, kdybychje znova opravoval. Poslechl jsem a dálejsem zase přijímal ženy, kterýmjsem vždy správně pohlaví dítka řekli, ale s tou změnou, že subjekt řekl chlapec, musel jsem to opravit, aby vzaly na vědomí, že to jistě bude děvče- a bylo dobře.*

Dbáme-li pravidel, můžeme si být jisti, že poznání pohlaví se vždy zdaří.

*

56. DIAGNÓZA NEMOCÍ JASNOVIDCEM

Když nás tolik fakt přesvědčuje o skutečnostijasnovidnosti, proč by nebylo možné,užít tohoto skvělého daru k diagnóze nemocí za součinnosti hypnologa, který ovládá lékařskou vědu.

Diagnóza jasnovidcem se děje ovšem jinou cestou než lékařská. Diagnóza je patologicko-anatomická. U nemocného patologicko-anatomické změny jsou fyzikální, a jsou tudíž vnímatelny našemu fyzickému smyslovému ústrojí. Při diagnóze konané jasnovidcem je tomu ovšemjinak. Jasnovidec nevnímá

smyslovým ústrojím, nýbrž pomocí psychofyzické energie, totiž pomocí oduševnělého fluidu oduší,

a může tudíž určovat metafyzické změny podstaty těla. Jasnovidní subjekti zachycují změnu vibrací, kterou označujíjako stíny nebo druhy barev. Našemu oku ty neviditelné vibrace činí postřehnutelnýmijasnovidná schopnost citlivcova tak, že jasnovidec může být pomocníkem lékaři při diagnóze.

Duše oživuje přímo hmotu oduší a zajejí součinnosti celé tělo. Toto oživení těla jeví se jasnovidci intenzívním zářením celého těla, každé jednotlivé buňky. Příčinou tohoto záření je na prvém místě fluid

*oduší. V jednotlivých částech těla musí buňka podle toho, kjakému účeluje určena, obsahovat ve své protoplazmě více nebo méně látek tomu účelu vyhovujících. Např. kostní buňka mozková zase více sloučenin fosforečných. Podle toho, jaké stavební látky jednotlivé části těla v sobě obsahují, mění se částečně
barva záření, cožjasnovidec dobře poznává. Tvrdé kosti sejasnovidcijeví v barvě světle modré. Morkové
kosti mají nádech červenavý. Rozkladná rána v kosti se jeví modrofialově. Rakovina třetidobá se jeví jako
tmavé místo s nesčíslnými ozářenými body, tyto bodyjsou bacily rakoviny, jejichž oduší září. (Kniha tato
vyšla v prvém vydání v měsíci dubnu 1925. Rukopis knihy byl napsán v r.1923-24. První známé zprávy
o objevení bacilu rakoviny přinesllondýnský list The Lancet v červenci r.1925. Máme tu opět nový doklad o jasnovidnosti subjekta.) Totéž shledáváme při tuberkulóze v plicích, kde jsou též bacily. U některého nemocného vidí jasnovidec v plicích místo tmavohnědě ozářené, v krajích světleji, je to zhuštěnina*

chorobných látek v plicích. Při vodnatelnosti se jeví některé místo i úplně tmavé.

*Zdravá krev září s nádechem modravým do běla. Je-li prosycena kyselinou močovou, mění barvu do šeda. Krevní cévy září blankytně modře. Je-li mezi proudem krve a vnitřní stěnou cévy barva méně nebo
více hnědá, značí to kornatění cév a jasnovidec hned poznává jejich špatnou elastičnost. Orgán již úplně
zkažený, nečinný, vidíjasnovidecjako černé místo, vyjadřuje se že ten orgán tam není,je tam černo. Uvedené příklady stačí k pochopení, jak jasnovidec poznává druh nemoci.*

Kterýkoliv orgán tělesný můžejasnovidec pozorovat zvlášť, ojeho stavu nás informovat. Dle kontury záření vidí, je-li orgán dosud pravidelný či nikoliv. Tak konstatuje rozšíření žaludku, jater, srdce, srdečnice, cév snížení ledvin, sklon dělohy, nedomykavost chlopní, vidí, kde je činnost nebo nečinnost atd.

Též vidí a poznává podle vyzařování vlastní energie oduší cizopasníky v lidském těle, jako škrkavky,roupy, tasemnice, trichiny apod. Po zápalech vidí orgán změněn, svraštělý. Cizí tělesa do

těla vniknuvší vidíjako černá místa, v kraji zářící. Podle povahy zářivé energie jejich magnetismu rozpozná, je-li to kámen,kov, dřevo apod. Rozpoznává nečinnost vaječníku u žen a určí, budou-li dítky či nebudou. V tomto ohledueště ani v jediném případě jsme se nezmýlili. Hlásí zda vadaje u muže či ženy. U pokožky vidí každouvrstvu zvlášť, vrchní září nejsilněji, druhá méně, poslední nejméně. Jasnovidec rozpozná pravého otce dítka atd.

Subjekt, který mi takto změnu vibrací označovaljako stíny nebo druhy barev, byla sl. B., u kteréjsemnalezl prvkyjasnovidnosti. Avšak po půl roce pokusů pozbyla tohoto skvělého daru přijatou autosugescí,jelikož jí cizí lidé vemluvili odpor proti tomu. Dnesjejí odpor proti hypnotickému spánkuje tak silný, žejiani nelze uspat.

Subjekt K. též rozpoznává změnu vibrací, ale svoje poznatky zpestřuje různými výklady a jen ten,kdo s ním denně pracuje, mu může porozumět.

Abych sebe i jiné o jasnovidnosti v tomto směru přesvědčil, podnikl jsem vědeckou zkoušku. Přijímaljsem po dva roky denně nemocné z celé naši republiky a pracoval s nimi za součinnosti subjektů častood rána do večera. Dle korespondence jsem zjistil, že jsme prohlédli na osm tisíc nemocných a mohu říci,že z těchto sotva třicet se může přihlásit a říci, žejsmejim diagnózu určili špatně. Přes tři sta osob přímo odnás bylo posláno na operace a ukázalo se, že operace nebyly nadarmo.

Podotýkám, že žádný nemocný, který byl přijat, nesměl se slůvkem předem zmínit, co mu schází. Teprve po výpovědi subjekta se mohl vyslovit o své chorobě. Několik set osvědčení, ježjsem si jeden měsícdával potvrzovat o správnosti diagnózy, mám v ruce.

Ať jsou zde uvedena některá z nich.

Moji nemoc úplně a správně mi popsal. - Josef Hájek, Kam. Zboží u Nymburka.

Nemoc moje byla správně do detailů vyšetřena. - Anna Polišenská, Kroměříž.

Diagnóza choroby mé dcery nejen že byla shodna s diagnózou lékařských autorit, ale daleko srozumitelnější a věcnější. - Josef Bajer, učitel, Třebechovice.

Žasneme nad správným výkonem. - Josef Valenta, Přerov.

Čestným slovem stvrzuji správné určení mé choroby. - František Vondráček, úředník, Příbram.

Potvrzuji, že uspaný správně konstatoval chorobu mého dítěte. - Marie Pohlová, Solnice.

Úraz mé páteře ihned nalezl a správně popsal. - Souček, Havlovice.

Správnost výpovědi musím Vám potvrdit. - Jiří Soukup, Hořovice.

Výpověď se úplně shoduje. - František Kovařík, Pardubice.

Moje nemoc byla nalezena a správně konstatována. - František Buk, Vsetín.

Diagnózy, Vámi pomocí subjekta vypracované pro mne i moji ženu, překvapily nás svou přesnostía ţpravdivostí ajsme Vám zavázáni vděčností zajejich vypracování. -Karel Matouš, Praha II., Václavské
nám.

Vlastnoručním podpisem potvrzuji, že moji nemoc velmi správně konstatoval. - Rudolf Rousek Dvůr Králové n. L. 900.

Souhlasím s výpovědí jasnovidce, neboť mně správně vše popsal. - Ant. Fišer, Račice u Plzně.

Vlastnoručním podpisem potvrzuji úplnou správnost. - Rudolf Seidl, Dvůr Kr.n. L.

Konstatoval správně moji komplikovanou chorobu. - F Kabelíková, Litovel, Morava.

Potvrzuji tímto správnost v rozpoznání mé choroby a žasnu nad přesností ve vyličování všech detailůchoroby ajejího postupu. Za správnost uvedených slov plnýmjménem ručí - Fr. Janda, pasíř, Vrchoslavice, Jablonec n. N.

Stvrzuji, že po mnoha lékařských a profesorských prohlídkách je veškerá výpověď nad očekávánísprávná a obdivuji přímo tuto vědu. - Josef Křeče, Náchod.

Správnost výpovědi stvrzuji svým podpisem. - J. Záleský, Litomyšl.

Uspaný ve spodní ráně pod kolenem konstatoval střepinu granátu, což rentgeny potvrdily. Uspanýani hypnotizér o ráně předem nevěděli, a přece vše nalezli. - S. Hanuš, ţerv. Kostelec, nyní Praha.

Vše správně se shodovalo, i čísla telefonu správně udána. - J. Hanuš, Král. Vinohrady, Balbínova 8.

Popsání choroby subjektem bylo úplně správně. - V Rýč, Brno.

Podle diagnózy dr. Háněla z Prahy mám pravou stranu plic porušenou, zánět pohrudnice na téže straně vyléčen, chudokrevnost. Dnešní výpověď subjekta byla též, což tímto potvrzuji. - Mervar, stavitel,Červený Kostelec.

Vše správné. - M. Matoulková. Trutnov.

Tímto potvrzuji, že mi byl můj tělesný stav zcela správně popsán a zdůrazněna obzvláště má choroba, kterou trpím. - Růž. Sperakusová učitelka, Renčov, Kladno.

Aniž bychom se znali, někdy viděli, snad předem o nemoci mluvili, je výpověď mé choroby úplně správná. - M. Pírková, Vamberk.

Potvrzuji, že výpověďţ mé choroby i mého strýce se zakládá na pravdě. - Vojt. Pytlík, Plzeň.

Moje choroba je táž. - Karel Netušil, architekt a stavitel, Heřm. Městec.
Potvrzuji správnost diagnózy. - Gustav Lammel, Úpice.
Jen správnost potvrdit mohu. - A. Kuldová, Nové Město n. Met.
Vše, co dosud o mém zdravotním stavu bylo mně i lékařům záhadou, bylo mně dnes v několika minutách rozluštěno k velikému překvapení všech přítomných. Potvrdím každému nevěřícímu. - B. Neužil, sochař, Praha-Smíchov 208.
Nemoc mně správně konstatoval. - Jan Klein, Vyškov.
Vše správně řekl. - B. ţprynarová, Lovosice.
Vše správně zjistil. Výkon se mi zdá přímo zázračný. - Fr. Dousek,Šťáhlav.
Toto zatím stačí. Před třiceti sedmi lékařskými autoritami jsem činil pokusy. Žádný z nich se o nemožnosti vidění veřejně nevyslovil a rozpoznávání vnitřních chorob uspaným neboť vlastním vyšetřením se sami přesvědčili o správnosti. Bohužel, že podpisem, co seznali, nestvrdili, aby snad veřejnost je nenařkla, že jsou zastánci skryté metapsychické vědy. Vždyť vím z vlastní zkušenosti, že člověk, který se osmělí propagovat myšlenky, o nichž lidé dosud neslyšeli, je považován za blázna.
Přál bych si, aby lékaři použili tohoto skvělého daru jasnovidnosti a vypěstovali si vhodné subjekty. Bláhová je obava, že hypnotický spánek škodí. Že tomu tak není, přesvědčí nás článek " Spánek hypnotický.
Někteří lékaři se z počátku domnívali, že se subjekt telepaticky spojuje, vyciťuje a pronáší co nemocný o své chorobě ví a co mu lékaři zjistili. Avšak přesvědčili se, že se mýlí. Příklad: Bylo prohlédnuto devítiměsíční děcko. Matka s ním ještě nikde u lékaře nebyla a nevěděla tudíž, co mu je. Subjekt zjistil zkaženou krev, která se hromadí a jemu jeví třemi černými místy velikosti koruny pod pravou lopatkou. Dítě bylo svléknuto a skutečně se pod pravou lopatkou našly krevní podlitiny velikosti koruny. Jindy byli vzati nemocní, kteří ještě nikdy u prohlídky nebyli a sami nevěděli příčiny své choroby. Po výpovědi subjekta byli prohlédnuti lékařem a bylo zjištěno že subjekt skutečně poznává změnu vibrací.
Do soukromého sanatoria MUDr. Vojáčka v Pardubicích jsem přijel na přání příznivců metapsychické vědy se svým přítelem panem Tůmou a jasnovidcem panem Křečkem učinit několik diagnóz. Za přítomnosti lékařů a odborníků bylo mýmjasnovidcem konstatováno u předvedeného, asi čtyřicetiletého muže: " Pán má nemocné plíce. Zde," ukazuje prsty, "vidím tmavé, neozářené místo ve velikosti vlašského ořechu. Zde vedle,ţukazuje, "totéž nezáří; je to místo menší, velikosti třešně. Průdušnice trpí katarem. Nemocný má pravidelné horečky."
Po skončení diagnózy byl nemocný prohlédnut lékaři rentgenem a byly zjištěny dvě kaverny stejných velikostí a ve stejném umístění, jak subjekt uvedl. Nyní byl předveden asi šestačtyřicetiletý muž, a subjekt uspán znovu. Prohlížeje nemocného udával: " Byljiž operován na žaludek a má nový vřed, utvořený v ústí žaludku do dvanácterníku. Musí být operován znovu. Pán se operace bojí zbytečně, ježto po ní bude zdráv. "
Mezitím co lékaři prováděli vyšetření žaludku rentgenem, byla předvolána paní ani ne pětatřicetiletá. Subjekt po uspání na rozkaz prostoupil její organismus ajevil známky rozčilení. Pravil: " Zdeje cizí vinou zanedbané léčení. Po stranách páteře vidím v těle dvě veliká nezářící místa, ledviny. Krev nemocné se rozkládá a v těle je mnoho vody, hlavně v nohou a podbříší. Paní se již neuzdraví. "
Po vyšetření těchto případů sdělili mi pp. lékaři, že subjekt konstatoval choroby přesně.
Nemocní nebyli před uvedenými pokusy vůbec lékaři prohlédnuti, takže bylo vyloučeno, aby subjekt bral poznatky telepatickou cestou z dispozice diagnózy lékařem předem učiněné. Poznával choroby přímo ze změny vibrace barev.
Slečna M. Šolcová z Olešnice u ţČerv. Kostelce žádala o vyšetření choroby.
Jasnovid K. zjistil, že v krajině slepého střeva pozoruje tmavé místo. Hlásí zápal slepého střeva a praví: Podejte mi operativní nástroje a já sám operaci provedu."
Namítl jsem, že to není možné. Subjekt rozčilen odvětil: Lékař udělá v nepravém místě řez a bude jej muset prodloužit, poněvadž nemocná vlivem častého a dlouhého sedění má slepé střevo (kejklík) značně posunuto do výše a dozadu.
Napomenul jsem slečnu S., aby na tuto okolnost lékaře upozornila.
Vzdor tomuto upomenutí nemocné toho lékař nedbal a učinil řez podle svého způsobu. Po operaci pravil lékař nemocné: " Vy jste nám dala s vaším slepým střevem, nějak se vám zatoulalo.
Slečna v průvodu sl. Domáňové mne po uzdravení navštívila, uvedené vyprávěla a objev jasnovidce potvrdila.
Měl jsem příležitost se přesvědčit o pronikavém úspěchu diagnózy jasnovidného subjekta p. Vavrouška na sobě, neboť v roce 1932 jsem dostal náhle prudké bolesti v místech od pravé ledviny k měchýři. Při pokusu mi subjekt hlásil že vidí zaklíněné kaménky a písek v ureteru. Léčil jsem je tudíž po následující tři roky - bez úspěchu. ,Přestal jsem v ně již věřit, ježto se v moči ani při mikroskopickém šetřen í nikdy neukázaly, ač se mi záchvaty stupňovaly a opakovaly se silným

zvracením takřka denně. Radil jsem se v té době s nejlepšími profesory urologie, daljsem se rentgenovat, cystoskopovat, provést analýzy moči apod. Po kaméncích nebylo potuchy.

Přesto mi subjekt při novém pokusu tvrdil, že vidí močové kaménky, nařizoval mi přísnou dietu a uváděl rozpouštěcí prostředky. Nevěřil jsem mu.

Přítel lékař si dal všemožnou práci s diagnózami a ještě v prosinci 1937 se vyjádřil, že moje nemoc, bolest a záchvaty nejsou způsobeny kaménky, jejichž existenci popírá. Uspaný subjekt mi v lednu 1938 znovu řekl, že to kaménkyjsou, a lékařská diagnózaje mylná. Za týden po tomto pokusu mi vyšly první kaménky a písek, načež po krátkých mezidobích další a nemoc se zlepšila ubýváním záchvatů a bolesti.

Zde je jasný doklad, že uspaný subjekt má schopnost určit diagnózu přesně a správně ze změny vibrací, stínů a barev.

Nepopírám, žejsou subjekti, kteří nemají schopnost poznávat změnu vibrací, alejsou výbornými telepaty a tyto musíme rozlišovat od prvých.

Dobrý telepat ve spánku 4. stupně vycítí (přijme) stav nemocného přímo z jeho podvědomí neboi podvědomé ţjá, nemocného ví, čím trpí a kde vězí příčina choroby, o čemjeho vědomí nemá mnohdy ani potuchy. Ale přednost dávám subjektu prvému.

Jako lze lehce poznat změny vibrací u lidí, tak lze činit i u zvířat. Zdeje schopnostjasnovidce neocenitelná. Jasnovid popiše, co zvířeti schází, neboť samo to povědět nemůže. Pokusyjsem činil se zdarem u všech druhů domácího zvířectva.

Jasnovidné pokusy lze činit nejlépe ráno, kdyje úplná dispozice subjekta a hypnologa. K prohlídce beremejen 2-3 nemocné. Bude-li nemocná osoba silně magnetická, subjektji neprohlédne. Nemá totiž síly prostoupit magnetický obal. Naopak, bude brzo znaven magnetismem vyprchávajícím z nemocného.

Uspaného nikdy nemagnetizujme, neboť bychom uzavřeli jeho oduší, nemohl by se pak prostorově směrem k nemocnému uvolnit. (Tak se stalo při pokusech v mém bytě mně známému rozenému magnetizérovi p. V za přítomnosti lékaře dr. H.)

Nemá-li subjekt chuti k pokusu, nezdaří se. Hypnolog musí naprosto věřit, žejasnovid má schopnost vidět, napomáhá mu tím při výkonu.

Malé děti, nemluvňata, musíme posadit nebo položit na stolici, pohovku, nikdo při nich nesmí stát, i kdyby sebevíce plakaly. Kdyby matka dítko držela na klíně, prostoupí jasnovid obě těla a výpověď nebude správná.

Při výkonu se nesmí nemocný pohybovat, neboť to znepokojuje, dráždí velmi subjekta. Na svoji chorobu nesmí při prohlídce myslet, mohl by subjektu vtisknout svoji myšlenku, neboť taková myšlenka je mocnější, přijatelnější než vlastní výkon subjektův, jenž je velice choulostivý a citlivý.

Při prohlídce buď přítomen pouze uspaný, lékař, hypnolog a nemocný.

Na dálku nemocného neprohlížejme, vysiluje to subjekta a nezdaří se to vždy, cožje vinou telepatických příčin okolí nemocného. Nemysleme však, že zdar není možný. Na doklad uvádím z mnohých následující pokus, jenž byl učiněn na dálku:

Z Prahy od V N. ... mi byla poslána fotografiejisté nemocné. Známým způsobemjsem dostal uspaného až na místo, kde nemocná byla. Subjekt popisoval: " Leží a přes hlavu má obkladek. Na mnohých místech vidím stíny. Je to jakýsi slabý oční zákal, sesychání cév malého mozečku a slabost prodloužené míchy, nemocnou trápí duševní muka a vlasyjí vypadávají. V podbřiší i u kloubůjsou stíny. Jsou tam špatné šťávy, i moč je znečištěna, srdečnice částečně rozšířena. Tato diagnóza byla poslána do Prahy s poznámkou: Podle této diagnózy seznáte, zdalijsme nemocnou skutečně nalezli.Odpověď došla následující: Vše úplně souhlasí až na to, že ošetřující lékař neshledal rozšíření srdečnice, ale bude ho asi nepatrně mít, neboť ji vše hned unaví. V úctě upřímně V N. ..., Praha-Smíchov.

Byla mi doručena fotografiejistého pána z Čáslavi se žádostí, abych na vzdálenost vyšetřiljeho stav. Uspanému subjektujsem uložil, dívaje se na podobiznu, aby z mých esplan přijal podobu dotyčného pána.

Když prohlásil, že onoho pána zná, vyzval jsem jej, aby se uvolnil směrem přes Hradec, asi mezi Chrudimí a Čáslaví, a našel ono místo, kde by ta osoba byla.

asi za minutu subjekt hlásí: Již ho mám, vidímho. Řekl jsem mu:ţPopiš mi místo a okolí, kdeje. Subjekt mluví: Je to Čáslav, takto je náměstí, po straně park, v němžje socha.ţPtám se, koho asi ta socha představuje, načež odpovídá: " Je to nějaký válečník vojevůdce, už vím, Žižka toje. Pakje takto hospoda (hţotel) aještě dům a blízko zde ulice dolů. Na rohu uliceje dům, v němžje nějaký úřad (hejtmanství). Pak je takhle krám a v něm je onen pán. " Popisuje ho: " Ano, je nemocen, nemůže jaksi na pravou ruku, má nesprávný oběh nečisté krve, hoření část tělaje překrvena, i mozek, porucha v závitu mozkovém, špatně mluví a je to částečný stav mrtvice, nyní je to lepší.

Na tuto sdělenou diagnózu od majitelky fotografie přišla odpověď: "Ten, o něhož sejednalo,je unesen pravdivostí věci kterou p. K. zjistil, nedej Bůh, aby se záchvat opakoval. - M. Máchová, lit.

učitelka
Kutná Hora, Městské sady č. 466.
Pan F. Tůma, úředník v místě, mi vzkázal, abych jej na dálku prohlédl, a co bude subjekt vypovídat, napsal a jemu hned poslal. Vyhověljsem příteli. Subjekt popisoval: " Leží, pravá nohaje v kotníku oteklá, jsou potrhány krevní cévy, byla vymknuta, aleje to na svém místě, má horečku. " Žádaljsem subjekta, abyť
mně popsal místo, kde leží. Subjekt: " Leží mezi šicím strojem a postelí na pohovce. " Nemocný mi pak osobně potvrdil, žejasnovid vše správně konstatoval. Ležel skutečně na pohovce mezi šicím strojem a postelí. Lékař sám konstatoval vymknutí kotníku, což bylo na své místo uvedeno. Jemné cévy byly potrhány a byl v horečce.
Že duše na dálku vidí a cítí, o tom máme ijiné doklady: Vymístím subjektovo citlivé oduší nejlépe na věc oduševnělou, aby se mohla dobře upnout, tj. na koně, psa, krávu apod. Je nutné, aby zvíře bylo v klidu. Nynějde někdo a nepozorovaně píchne ono zvĺřejehlou. Subjekt v tom okamžiku zanaříká, cítí bolest.
Lékař dr. Stuchlík mi vypravoval tento případ: Jistému děvčátku bylo nutno v nemocnici amputovat nohu po koleno. Amputovanou nohu přiložil nemocniční sluha jistému zemřelému po straně rakve. Po operaci však děvčátko stále naříkalo, žeje do lýtka něco píchá. Ač celé lýtko bylo odejmuto a děvčátko si toho bylo vědomo, neustalo tvrdit a naříkat, že je píchá do lýtka. Rána se znamenitě hojila, a příčina píchání se v ní tudíž nemohla hledat. O věci byl zpraven lékař-psychiatr. Tem žádal, aby mu byla ukázána odňatá část nohy. Rakev byla vykopána, otevřena a shledáno, že skoro již rozpadlé lýtko spočívá na hřebíčku, jenž vyčníval po straně rakve. Noha z něho byla sňata a položena na hladké místo. Šlo se k děvčátku. To s radostí hlásilo, že je už nic nepíchá. Děvčátko bylo osobou nemagnetickou a trpělo chorobou samovolného uvolňování fluidu oduší. Při odnětí nohy zůstala noha nadále prostřednictvím oduší spojena s duší děvčátka, neboť duše, jsouc všude ve svém tĚle celá, byla celá i v prostorově uvolněnéţn oduší, jež bylo ve spojení s nohou až do jejího rozpadu.
*

57. MYŠLENKA

Příčinou vzniku a podstaty myšlenek je sama duše, z jejíž mohutnosti se vyvíjela. Myšlenka se rodí z rozumu a vychází z vůle. Slovo, myšlenka je životní kon z vlohy rozumu. Myšlenka zůstává v rozumu a rozum je v ní.
Když rozum myslí, tvoří ze sebe stále nové pojmy, "duchová slova.ţToto duchové slovo rozumu je životní kon lidský, tj. náleží k výkonům, jimiž se projevuje náš život.
Řešíme-li nějaký problém, průběh myšlení, myšlení pak má smysluplný ráz a směřuje k celkovosti a řešitelné skutečnosti.
Každá myšlenka, ať je utajena v duchu, projevena slovem nebo přenášena telepaticky, rodí se, žije a přenáší se v tomto životě za součinnosti hmoty. Proto subjekt čili médium vždy naráží na hmotu (esplana, protonaci), která přijala a udržuje v sobě projev někdejší myšlenky. Tento projev myšlenky je v ní pouze vtištěn, zaznamenán. Je tomu asi takjako při fotografování. Fotografická deska nepřijímá předmět v podstatě, nýbrž v podobě a chová v sobě celýjeho ráz. Po odloučení duše` od těla přestane nynější projev myšlení. Přestane i nynější projev na hmotu vázaných smyslů.
Duše má schopnost dorozumívat se bez prostřednictví hmoty, což v tomto životě je vyloučeno.
K jasnějšímu porozumění uvádím, že Bůh ve své moudrosti stvořil svět neviditelný, duchový, totiž anděly, a hmotu světů viditelných. Tato hmotaje pod vládou neznámých sil, působícíchjejí vývoj, přeměnu a seskupení. Duchové dobří, andělé, žijí okolo (po lidsku řečeno). K vládci, kterýje střediskemjejich rozumové a svobodné činnosti, jsouc připoutáni láskou a svrchovanou vůlí, jejíž zákony plní. Druzí jsou zavrženi pro svou vzpouru, vzdáleni Boha, podrobeni zlu a nezřízenosti vůle. Mohou vykonávat špatný vliv na uvolněné oduší a protosplana malého mozečku člověka, jako zase opačně dobří duchové mají vliv dobrý.
Mezi světem duchovým a světem hmotným stvořil Bůh jakousi střední říši duchů spojených s hmotou, kterou oživují, ale tíhnoucích k Duchu Nejvyššímu, protože pro něj jsou stvořeni. Touto říší je říše člověka. Dokud duch (duše) bude hmotu oživovat, bude každý duchový projev, výkon se dít za součinnosti hmoty, bez níž se v tomto životě neobejde. Jinak tomu bude v životě posmrtném.
Jednota a soulad mezi duchem a tělem dodávají tělu ozdravující duševní síly.
Myslet a přemýšlet je nejmocnější a nejvyšší silou.
Chtění je moc, chtění je síla.
Soustředit vůli znamená sjednotit své myšlenky v jediný bod a udržet je v něm tak dlouho, dokud chci.
Ustavičným opakováním myšlenky činí silu shromážděnou neboli koncentrovanou kjednomu bodu vždy silnější a silnější, až vede ke skutku.

Oddechovat a umět rozumem řídit svou vůli je největší a nejcennější vymoženost člověka.
Tímto sebeovládáním musím dát myšlence jistou představu účinné skutečnosti, abych dosáhl rychlejšího úspěchu.
Působnost této představy při uzdravování je mocnější než vůle.
Vůle má řízení, myšlenka opřená o představu má účin.
Musím se stát pánem své vůle a svých myšlenek. Tím dobírám světlo svého štěstí.
Je-li duch snížen, vidí pouze tmu. Proto čiň představy, mluv a mysli o štěstí, prohlédneš a nebudeš slepým.
Mluv a mysli o zdraví, toť nejlepší lék. Zůstaneš vždy zdravým. Kdo o zdraví přemýšlí, bude v něm žít, kdo v něm žije, bude si je přivlastňovat.
Stůj na tom, aby o zdraví bylo mluveno, poukaž na to, že existuje více zdravých než nemocných, uzdravíš své tělo i ducha. Tajemství je obsaženo ve slovech, jež pronášíš.
Mluv o úspěchu a zdaru. Do každého malátného ducha tím vleješ zdar. Duch naříkající se stává zpátečnickým.
Přej si to nejlepší a očekávej to nejlepší, buď vesel, veselá mysl prodlužuje život na zemi a činíjej nepřetržitým řetězem stálých radostí.
Stálým soustřeďováním a cvičením všech myšlenek v jednu - být zdráv, roste, mohutní a ztělesňuje se v tobě tato myšlenka a blíží se plnému uplatnění.
Přijetí k léčebnému účinu myšlenek, sugesce a představ musí se poddat bez odporu a otevřeně.
Člověk nese štěstí i neštěstí sám v sobě. Záleží na něm samotném.
BuĎ šťasten a tvé zdraví bude lepší, tvůj dnch jasnější, tvá osobnost bude přitažlivější.
Chtěj vládnout nad sebou a nechtěj být ovládán.
Mocným a silným se stane každý, proti všemu zlému pomocí soustředění svých myšlenek a představ. Soustředěná myšlenka je síla, kterou mohu řídit k přesnému výkonu.
Probuzená a k sebevědomí přivedená duše má své tělo a myšlenky vědomě ovládat a může své vlivy, síly, uplatnit.
Všechny zlé myšlenky vyvolají špatné pocity a dojmy. Působí v těle rušivě, rozkladně a otravně, kdežto myšlenky a pocity, jež působí příjemně a blaženě, posilují, uzdravují a budují novou sílu a energii k životu.
Podle způsobu myšlenkového dění a představ je zřetelně vidět, že myšlenky a city jsou síly, které v nás vyvolávají chemickou proměnu.
Proto si každý buduje svět ze svého nitra, jak uvnitř, tak zevně.
Vůle je jedinou silou, protože má základ ve správné volbě obrazotvornosti a myšlenek, jež vedou k činům a úspěchu.
*

58. PŘIROZENÝ SPÁNEK

Zajisté každý z nás přemýšlel o spánku a pokoušel se zjistit a zachytit moment, kdy do spánku upadá, což se jistě žádnému nepodařilo.
Dobrýjasnovidec může snadno pozorovat tento stav. U zdravého člověka, uléhajícího ke spánku, je v celé šedé kůře mozkové dosud činnost, která se projevuje vlněním, čeřením, prouděním. Naše vědomí vlastního, já, se opírá o vědomí, že přemýšlíme. Myšlenka spát dlí v zářivém esplanu a projevuje se uzlíkem mocnějším, stále kmitajícím. (U novorozeněte tento esplanový uzlík není, nemá o spaníještě vědomí, a esplano se tudížještě nemohlo utvořit. Jeho spánek je přirozený, tj. šedá kůra je ve stálém klidu a přichází jen tehdy v činnost, kdy smysly děcka byly zevnějším způsobem podrážděny.)
Stále kmitající uzlík má účinek na šedou substanci v čase,kdyje tato znavena, vysílena, tu se vám sama myšlenka spát vtírá. Uléhaje, bereme rádi tuto myšlenku za svou, naše vědomí jáťse rádo do ní obléká a hoví si v ní. Její účinek se jeví tím, že činnost šedé substance znenáhla ustává, my pociťujeme sladkou únavu dostavujícího se spánku. Tujsou naše vědomí a myšlenky matné, užje neřídíme. Převahou zářivého esplana spánku pojednou ve vhodném čase, jako na rozkaz šedá kůra ustane v činnosti, nastane rázem zastavení vědomého dění. Toto zastavení se projevuje slabým trhnutím. Při delším, velkém pozorování sebe sama můžeme na sobě ono slabé trhnutí zjistit, vypozorovat. V tomto čase naše vědomí nadobro zaniklo, nastává klid obou mozků. Vliv duše ustoupil do fluidu oduší a spodního i vrchního podvědomí, odtud vyrovnává duši, posiluje, a zároveň třídí nastřádané myšlenky, připravuje novou šedou kůru snovými esplany, stará šedá kůra se zavíjí do středu mozku a tvoří tak rýhy. Proto ve spánkuje daleko většípřítok krve k mozku než za bdění. Je nesmyslem tvrdit, že ve spánku duše ustupuje do vyšších sfér (říše duchové). Ovšem duše se může ve spánku pomocí oduší uvolnit, což se děje u osob hysterických a nemagnetických, jež trpí samovolným uvolňováním se oduší prostorově.
Kdo nějakým způsobem noc probdí a o veškerou tu práci duše se připravuje, cítí se druhý den ke

všemu neschopným. Za spánku srdce, plíce, tepny, zažívací ústrojí jsou činni vlastními automatickými uzly, gangliemi, ježjsou řízeny z centra duše, která ovládá oduší celého těla. Ve spánku se probouzejí k činnosti pouze protosplana malého mozečku, jež, řekli bychom, telepatickou cestou vinou bloudivých elektronů, se stále jejich nárazem dráždí a zachvívají, přijímajíce dojmy, představy, myšlenky atd. od osob z celého světa. Nastává mimořádná činnost duše. Je-li podráždění protosplan slabé, neruší duši. Silnější nárazy však dovedoujiž podráždit mozkové ústředí. Obzvláště k ránu, kdy šedá kůra se spánkem posilnila, dovede živá představa v duši vytvořená sama o sobě, bez vědomého, já,ţšedou kůru uvést do činnosti - tu máme sen.

Ve spánku je zastavena pozornost a zbraňující síla vůle, a proto aktivitou z podvědomí asociativni činnost spojuje a rozděluje představy bez rozumného cíle.

Podvědomé i vědomé naše,ţjá, jsou tu uměle vyvolány, vyrovnávajíce se navzájem. Podvědomé ţjá,ţse obléká do přijatých dojmů a vystupuje často jako samostatná individualita v jedné nebo ve více osobách (i zvířatech.). Vědomé, já,ţzůstává při slabé vůli a rozumu. Obě,ţjá,ţse stávají bezmocnou hříčkou, nástrojem těchto cizích dojmů. Není to projev vědomého, já, nýbrž projev nižšího řádu dění, vyvolaný cizími příčinami nebo zážitky, které přešly do esplan a duševědomí.

Jen tenkrát, jsou-li dojmy z dráždění prudké, zachvívají se silně obláčky protosplan, pak se chvěje prodloužená mícha, poté znenáhla nastává jemné vlnění v určitých místech šedé kůry se záchvěvy neuronů postupně víc a více, až se chvěje jemně někdy i celá šedá kůra (obyčejně jen některá pole) s ozařováním nových a nových neuronů. Tím nastalo částečné probuzení vědomého, já, jak jsme se již v odstavci " Protosplana" poučili. To je sen. Současně nastává třídění snu, ale jen na spodní esplana. Ve vrchních esplanech za činnosti šedé kůry se zároveň odráží vědomí o tom, že j sme snili. Toto je silněj ší než sen a k ránu nám toto vědomí znovu vyvolává prožitý sen, který zpětně z esplan spodních přechází v šedou kůru a my jej opětně prožíváme.

Nesmíme si myslit, že vše, co vážného se vám zdálo, je přij ato ze skutečnosti anebo že se stane. Duše,

kteráje ve snu ve stálé činnosti, z přijatého některého dojmu dovede scénovat celý děj. K tomuji nutí vrozená vlastnost, je neúnavná a samá činnost. Duše se nemůže uvést do naprostého bezmyšlenkovitého klidu jako hmota. Někdy se nám zdá, že na sobě pozorujeme bezmyšlenkovitost, jsme-li unaveni. To však není klid, nečinnost duše, nýbrž vysilení hmoty mozku, v které se už nemůže odrážetjejí duševní činnost. Tato činnost zůstává ztracena pro naše vědomí, které se v tomto životě projevujejen za součinnosti hmoty. Vždyť i při plném vědomí nám uniká na 90 procent myšlenkové duševní síly a činnosti.

Při silnějších nárazech děsivých bludných elektronů přejde dojem na vrchní esplana, jež se tolik rozkmitají, že podráždí silně celou šedou substanci a my se náhle ve spánku probudíme a nemůžeme pak klidně usnout. Osoby senzitivní se však k vědomí neprobudí a počínají si jako pomatené, projevujíce navenek pohybem, slovem vše, co ve spánku prožívají. (Somnambuli.)

ţČasto se stává, že na počátku spánku býváme náhle vyrušeni prudkým trhnutím těla až k probuzení se, doprovázeným pocitem úzkosti. Příčinou j sou některé nervy našeho těla, jež byly za denní práce málo v činnosti proti druhým. Tyto nervy, jsouce v plné svěžesti a majíce spojení se svým vyhraženým okrskem v šedé kůře, mají toto místo (pole) šedé kůry dosud svěží, nevysilené. Denní prací vyčerpané okrsky šedé kůry únavou a potřebou usínají (ustávají v činnosti) daleko dříve než okrsky (pole), jež byly za dne v klidu. Vliv spánku má daleko větší působnost a rychlejší účinek na ochablá místa než na místa ušetřená. Tato nevysilená místa usínala sice současně, ale nebyla řádně ze své činnosti (čeření, vlnění) vyvedena. Tím se v nich znova automaticky probudila činnost, což mělo za následek podráždění okolních uspaných polí, jež se projevilo prudkým záchvěvem celé šedé kůry se současným probuzením vědomí.

Něco podobného se děje přijednostranném duševním přepracování. Dotyčné pole se svými esplany, které je za dne ve stálé duševní činnosti a nemá klidu, vysiluje se a přechází v chorobný stav, jenž se projevuje automatickou činností při bdění i ve spánku. Osoba sice spí, ale ráno po probuzení je velmi znavena a ví, že i ve spánkujíjejí práce (např. vynález) nedala pokoj. Jasnovidcům se tento chorobný stav jeví tím, že vidí určitou část mozku takové spící osoby mimořádně zářící, rozpoznává jednotlivá esplana, rozšířená, intenzívně kmitající, dráždící šedou kůru, která se tím vlní, čeří. To, co dotyčný za dne studoval znova se ve spánku z esplan v šedou kůru vyvolává. V témže místě nastává mimořádné duševní dění. Okolní část šedé kůry je v klidu, esplano málo září. (Jen tehdy se rozzáří, když si chceme při vědomí na něco vzpomenout, avšak ne vždy a všechna, nýbržjen ta, kterých se vzpomínka týká.) Zpravidla až k ránu se dotyčné místo uklidňuje a nemocný se trochu klidným spánkem posilní.

Tudíž na rušení spánku jsou nejčastěji zúčastněny příčiny psychické, jež někdy dosahují velmi značného vlivu. ţČlověk nenalézá noční klid následkem svého chorobně vystupňovaného puzení k činnosti. Jeho mozek pracuje horečně, tisíceré nápady se mu honí hlavou ajeho duševní zaměstnanost mu nepopřeje klidu.

Podobně člověk trpící depresí a melancholik nenalézají spánek. Trýzní si mozek bezdůvodnými starostmi, činí si výčitky pro bezvýznamné poklesky, trudnomyslné hloubáníje udržuje v bdění. Těkají beze spánku. Jsou to vždy příčiny duševního rázu. Jen málokdy stojí v popředí příčiny tělesného rázu. Pocity viny, starosti a špatné svědomí též zahánějí spánek. Očekávané radostné události mají stejný účinek.

Nezbytným předpokladem pro to, aby se spánek dostavil, je naprosté duševní zastavení a vypnutí veškeré myslivé činnosti.

Tomuto neblahému stavu předejdeme také živou představou vlastního spánku, tj. že se sami obrazně

vidíme v klidném nerušeném posilujícím spánku. Obraznou autosugestivní představu je nutné denně si před spánkem v živé viře nejméně 20-30krát zopakovat. Tím se vytvoří nová esplana ve vrchním podvědomí, která již sama uklidní chorobné místo. Též se doporučuje za dne nějaká nevinná zábava. Učenci velcí myslitelé, vynálezci apod. se obyčejně zabývají něčím zábavným, aby mohli na svou oblíbenou věc přenést celou svou mysl. Tím přestává činnost dotyčného přepracovaného okrsku, který se uklidní a posílí.

Nerozumnou tělesnou námahou se záhy přepíná malý mozeček. Ve spánku pak nastává chvění některého závitu, lištny, což vzbuzuje neklid duše, a ráno vstáváme, jako bychom se byli nejvíce nadřeli. Podobně nás znaví i sen, v němž se nám zdá, že pracujeme nebo cokolivjiného děláme. Zpravidla s tím nemůžeme ve snu být hotovi. To se děje proto, že dojmy přecházejí ke skutečnému projevu (vykonávání práce) na malý mozeček, kde však již zůstávají a zřídka přejdou na motorické nervy. Protože dojem zůstal neuskutečněn jen v malém mozečku, působí zpětně na šedou kůru dojmem, že ta práce nám nejde, nemůžeme s ní být hotovi, nemůžeme někam dojít, ač stálejdeme, apod. Tím nastává samovolně rozestupování,

stahování některých závitů malého mozečku. Tu jsou oba mozky v činnosti a ráno se probudíme jako

zmláceni, unaveni apod.

Vedle mozkového spánku, o kterémjsme se poučili,je i spánek těla. Spánkem mozkovým rozumíme zánik vědomí. Spánek těla se naproti tomu vztahuje spíše na celkovou motoriku, tj. na svalstvo, a tudíž na pohybový aparát, který, jak víme, je podřízen vědomé vůli, řízenému nervovému systému, na rozdíl od nervové soustavy útrobní, jež se vědomé vůli vymyká a nezná ve své činnosti žádné přestávky.

Tak se může přihodit, že nastane hluboký spánek, ale vinou probuzené činnosti podvědomého "já" motorický nervový systém bdí. Tento stav jmenujeme náměsíčností nebo somnambulismem.

Náměsíčmlc používá svého pohybového aparátu jako za úplného bdění - přímo z podvědomí. Přitom však nemá ani nejmenší stopy vědomí. Proto nemá příští jitro na události během noci sebemenší vzpomínky.

Naopak zase může nastat přijasném vědomí hlubší nebo méně hluboký spánek těla. To přichází někdy ráno, několik vteřin po procitnutí. Přesto, že jsme opět zcela nabyli vědomí, nejsme ještě s to, abychom ovládali svaly a pohybovali údy. Vláda nad nimi se nám vrací teprve o chvíli později.

U náměsíčních, somnambulních osobjsme pozorovali přijejich spánku za úplňku měsíce stálý neklid šedé kůry, která se ve spánku lehce vlnila, čeřila. Vědomé Njá,ţ bylo nadobro zaniklé, ale podvědomá činnost se probouzela, sama ovládajíc šedou kůru. Bylo pozorováno dráždění buněčné protoplazmy i nervstva vlivem měsíce, magnetismus i oduší se uvolňovaly kolem těla, srdce ochabovalo v činnosti a nastával slabý oběh krve. Obličej se stahoval, motorické nervy se dostávaly pod vliv podvědomého "já". Tak se náměsíčná osoba stává hříčkou tajemných sil podvědomí. Tato choroba není zdraví nebezpečná, je neškodná. Osobu, upadnuvší v náměsíční stav, je nutno nechat v klidu. Podvědomí samo ochrání tělo před úrazem. Voláním bychom probudili jeho vědomí, a to je v čase náměsíčnictví škodlivé a nebezpečné. Takové osoby se mohou léčit opakovanou autosugescí, tj. vidět se v živé představě, že již nikdy do toho stavu neupadnou.

Při spánku osob hysterických byl zjištěn nervózní neklid některých mozkových okrsků, u některých i prostorové uvolňování oduší. Hysterické osoby se léčí dobře magnetismem a sugescí.

***

 # 59. SPÁNEK AUTOSUGESTIVNÍ HYPNOTICKÝ A MAGNETICKÝ

Mnozí, i vážní badatelé ztotožňují tyto tři druhy spánku anebo si navzájem odporují. Tvrdí, že magnetismus nebo hypnotismus nespočívá v nějaké zvláštní sile nebo zvláštním fluidu, jež by přenášely z magnetizéra nebo hypnotizéra na senzitivní osoby ,že spánek lze přivodit beze všeho spolupůsobení druhé osoby.

Ano, skutečnost dokazuje, že lze sama sebe uspat, beze všeho fyzického nebo duševního vlivu ze

strany druhé osoby. Docílíme toho, díváme-li se delší dobu na nějaký nehybný, nejlépe lesklý předmět nebo si to živě přejeme. Autosugestivně se dovedeme uspat. Mozek člověka se tu napíná, napětí je unavuje tak, že člověk upadá do hypnotického spánku. Podmínkou je zvláštní sebranost ducha, koncentrace, pozornost. Tento spánek se dostavuje z vlastní vůle a je totožný se spánkem přirozeným.
V tomto spánku nelze vyvolat ty zjevy, kterých lze docílit ve spánku ze zevnějšího vlivu. Tu ovšem nemluvím o automatických médiích, jež sem nepatří.
Sugesce je myšlenka přijatá bez rozumové kontroly. Sugesce ve stavu bdělém i v hypnotickém spánkuje vzrušení, které vyvolá představu a nepřímo ijiné sdružené představy a determinuje (vzrušuje) člověka k určitému jednání. Někdy mohou přijít sugestivní popudy od jiného a znamenají dojem, a to dojem ne fyzický, nýbrž buď myšlenkový, nebo citový, někdy vášnivý. Pod tímto dojmem člověk myslí nebo jedná jinak, než by myslil a jednal v normálním stavu, když se sám rozhoduje.
Každý sugerovaný a přijatý pojem směřuje k provedení činu (fyziologický). Každá nervová buňka v podráždění pohne hybnými nervovými nitkami, a proto orgány, z nichž vychází pohyb, směřují k uskutečnění popudu, podráždění se děje představou nebo vlastním pojmem.
Sugesce nepůsobí na vůli přímo, nýbrž prostřednictvím obrazotvornosti a snahového smyslového napětí.
Autosugesce je popud, který vědomě nebo nevědomě pochází ze subjekta samého. Autosugesce je dalekosáhlá. Fantazie má vliv na vegetativní život. Lze jí vyvolat bolest i bezbolestnost v orgánech.
Utkvělé předpoklady, fanatismus, rutina jsou jen různé formy autosugesce.
Hypnóza: Při hypnóze je člověk determinován představami a city, které mu vštípíme nebo vsugerujeme.
Za podmínek uměle vyvolaných uvádíme hypnózou do různého stupně spánku, od polospánku až ke spánku úplnému, hlubokému. Při hypnóze působí psychičtí spolučinitelé fyziologičtí i fyzičtí. V hypnózejsou smysly přístupnyjen gestům a hlasu hypnologa. Pro ideopohybový zákon, který řídí spontaneitu duševmího života, sugesce hypnologa se stává přesvědčením a neodolatelnou moci v hypnotizovaném, je veden k úkonům, které chce nebo naznačuje hypnolog.
Spánek hypnotický, do kterého byla pokusná osoba uvedena pouhou vůlí hypnotizéra, se liší od autosugestivního tím, že hypnotizér má na osobu absolutní vliv vnější, jímž v subjektu vzbudí určité představy buď slovem, výrazem tváře, písmem, nebo pouhou myšlenkou, podstrčí mu svoji vůli za jeho a donutí jej k probuzení skrytých sil v něm dřímajících. Při tomto spánku, je-li hluboký (letargie), nastává při pokusech spojení mezi subjektem a hypnologem fluidovou linkou oduší, což se při autosugestivním spánku stát nemůže. Při autosugestivním spánku se osoba probouzí sama, při hlubokém spánku hypnotickém se uspaný neprobudí dříve, dokud si to hypnolog sám nepřeje, je pod jeho vlivem a ve stálém spojení s ním.
Spánek magnetický se od prvních dvou liší tím, že pokusná osoba byla do spánku uvedena přenosem magnetické fluidové energie z osobyji magnetizující. Fluidum magnetické, které bylo na citlivce naneseno, lpí kolemjeho těla a citlivecje během 3-5 hodin do sebe vstřebává. Subjekt spí tak dlouho, dokud nanesené fluidum citlivcův organismus úplně nezužitkoval. Pak se sám ze spánku probouzí a není nutno čekat na pokyn magnetizérův. Nanesená energie byla spotřebována a není tu dále příčiny, aby ve spánku zůstal.
Osobu, uvedenou magnetismem do spánku, může v kteroukoliv chvíli každájiná nemagnetická osoba probudit způsobem, jež byl uveden v článku " Magnetismus". Jen magnetizér silné vůle dovede pouhou myšlenkou zabránit probuzeníjím uspané osoby, byť ijeho magnetismus byl cizí nemagnetickou osobou odebrán. Naproti tomu osobu v hlubokém hypnotickém spánku, tj. uspanou hypnologem bez použití magnetické energie, žádná druhá osoba pouhou myšlenkou, ani nemagnetická, neprobudí.
V hypnotickém hlubokém spánku se (i u médií automatických) probouzí jasnovidnost prostorová, a to objektivní. V hlubokém magnetickém spánku prostorovájasnovidnost mizí, jasnovidnostjejen subjektivní, např. uspaný vidí správně své tělo a může svou chorobu popsat. Též zde nejsou možné jevy telekineze, levitace, materializace.
Zvláštníjev nastává u magnetizérů, kteří umělým pěstováním dovedli svůj magnetismus ve svém těle probudit a uvolnit. Jejich magnetismus se totiž po magnetizování pokusné osoby stáhne zpět zase tam, odkud vyšel.
Děje se tak proto, že magnetismus není pro magnetizéra přebytečnou energií, jeho organismus ho sám potřebuje a nevědomky během jedné hodiny zpět stáhne. Osoba však zůstává dále ve spánku, ne již z vlivu magnetismu, ale z vlivu pouhé víry magnetizéra, jenž tu nevědomky zaujímá místo magnetizéra a myslí, že působením magnetismu se dějí tytéž věci, které se dějí z vlivu hypnotizéra.

Hypnotický spánek není stejně hluboký. Rozeznávám pět stupňů tohoto spánku, jež je žádoucí znát.

I. stupeň: Zemdlelá víčka, nemožnost (ač ne vždy) je otevřít, pocit únavy, končetiny lze ovládat, vědomíje zachováno. Subjekt zůstává ve stavu nečinném, pozoruje, žeje neschopen překonat hypnotizérův vliv.

II. stupeň: částečné strnutí, víčka jsou zavřena, ruce mdle visí. Zvedneme-li ruku, zůstává v dané poloze několik vteřin, pak padá klátivě k tělu. Vědomí a vzpomínky jsou zachovány, stejně tak spojení s vnějším světem.

III. stupeň: Lehké náměsíčnictví (somnambulismus), citlivost zaniklá, střídavá neschopnost slyšet okolí kromě hypnotizéra, kterého slyší vždy. Vědomí zatemnělé, nemůže nám hned po probuzení povědět, co se s ním ve spánku dělo. Přesto nás pokusné osoby ujišťují ve všech třech stupních spánku, že vůbec nespaly a že všechno dělaly jen k vůli nám.

Tyto tři rozdílné druhy a hloubky zdravého umělého spánku, kdy vědomí a smyslyjsou střídavě zachovány, jsem nazval vstupní podvědomí.

Tento normální projev tří rozdílných druhů duševního dění může být porušen z různých příčin, kdy duše z utrpení a stesku ve svém bolu (mnohdy z pouhé prázdnoty duševní)je zahnána do svého nitra. Je to samovolný ústup duše ze zdravé vědomé činnosti do vstupního podvědomí, do kterého z utrpení a stesku vnese poruchu vyvoláním chorých, škodlivých, nezdravých esplan.

Toto porušené vstupní podvědomí jsem pojmenoval nižší podvědomí.

Nižší podvědomí duševního dění jejednou z hlavních příčin duševních poruch, v němž duše, hlavně ve třetím stupni, se samovolně rozdvojuje a osamostatňuje ve druhé "já". Vzniká rozštěpení vůle ve dvě,ţjá, z nichž nižší se zosobňuje, berouc na sebe individualitu nějaké cizí bytosti.

Tento samovolně vyvolaný stav duše je stavem chorobným a setkáváme se v něm s různými odrůdami transu, extazí, vidin, zjevů démonických i neškodných bytostí, různým duševním utrpením, halucinacemi a podobně.

Pamatujme, že zdravý duch vždy vydává a tvoří. Nesmíjen trpně přijímat a ustupovat, neboť pak duševní mohutnost slábne, samovolně se tvoří chorobná, úchylná, zatížená esplana a je nebezpečí vyvolání tohoto trapného zjevu - nižšího podvědomí -, ve kterém tkví původ (mimo fyzických vad) veškerých duševních nemocí a poruch.

Při uvedení subjekta do hlubokého třetího stupně spánku, kdy docházíme až k samému rozhraní čistého podvědomí čtvrtého stupně, prozařují z čistého podvědomí duše, nacházející se až na samém vstupním prahu svého dění, vyšší schopnosti a vlastnosti do vstupního podvědomí.

V tomto rozhraní obou podvědomí se setkáváme s vyššími schopnostmi duše, které se výhradně uplatňují ve čtvrtém stupni, jako telepatů, částečnou prostorovou jasnovidností, vědomostmi o vzdálených a tajných událostech, vnikání do cizích myšlenek, částečnou znalostí nikdy nestudovaných jazyků, vědeckými znalostmi a sběhlostí ve vyjadřování se o nich, s osvědčováním síly, přesahující síly přirozené, vznášením se ve vzduchu, ochromením některých orgánů, slepotou, němotou, hluchotou apod.

Tytojevy při stálé činnosti duše se vyvolávají buď samovolně, anebo když sije přejeme a očekáváme je.

Stavy duševního dění na tomto rozhraní transu, tím, že vědomí není úplně zaniklé, se takřka všechny zapisují do esplan a subjekt, probudiv se k vědomí, se může na mnohé rozpomenout.

Při těchto stavech třetí hloubky vstupního podvědomí rozum a vůle jsou sníženy a zatemněny a duše má sklony a náchylnost spíše ke zlému. Protojsou též mnohdy projevy duše nízké a zlé. Rozhoduje výchova, jejíž odraz v esplanech má na duši v tomto transu značný samovolný vliv, a není zvláštností, že nás často duše subjekta, pohříženého v trans, klame.

IV. stupeň: Náměsíční stav (somnambulismus), nadobro zaniklá citlivost, jakož i vědomé "já<ţ se všemi pěti smysly. Hlava skleslá na prsa. Poodhrneme-li víčko,jsou oči ve sloup obráceny, podráždíme-lije, nereagují. Zvedneme-li ruku, nohu, padají jako mrtvá hmota. Úplná nemožnost vzpomínat po probuzení. Do tohoto stupně spánku nemají způsobilost všichni subjekti být uvedeni.

Při tomto stavu se probudí podvědomé "já" se svými vyššími schopnostmi a úplností, kdežto při rozhraní třetího a čtvrtého stupně jsou probuzeny neúplně. Normální schopnosti jsou úplně zaniklé. Podvědomé "já" na přání hypnologa ovládne hybné nervy, takže neschopnost pohybu, jako na předešlých stupnih, zde není. Subjekt si počíná jako při vědomí. Rozum a vůle přicházejí částečně k uplatnění. Nastalo probuzení čisté duše. Upozorníme-li ji, aby zkoumala svoji podstatu, poznává sebe, svou dokonalost a krásu, kterou si uvědomuje. Na této hloubce spánku spočívá kořen pravé extáze a mysticismu.

Ve stavu všudypřítomnosti, omezeného prostoru, dušejediným čirým konem své schopnosti prostupuje, obsáhne, vyčerpává a poznává vše najednou. Příkladně: Jediným konem poznává celý obsah knihy, kterou jsme nečetli a kterou bychom museli číst dva až tři dny, jak jsem často se subjektem K. demonstroval. Jednotná bytnost duše s její prostorovou všudypřítomností je

prostředkem tohoto poznání. Fyzické tělo se svými nedostatky, vadami a slabostmi ustoupilo do pozadí. Subjekt vidí, slyší, cítí atd. bez prostřednictví smyslů. Duše, která ustoupila se svými schopnostmi, vlastnostmi do oduší, na rozkaz hypnologa přijímá vše přímo a může tudíž i vidět, slyšet, chutnat, cítit atd. kteroukoliv částí těla. Je však i možné na kterýkoliv smysl podvědomé, já, uplatnit, např.: Uspím somnambula do čtvrtého stupně a potřebuji sjeho pomocí něco ve společnosti vyšetřit aniž by kdo co pozoroval. Probudím tedy dva smysly pro podvědomé, já, aby subjekt viděl očima a slyšel ušima. Tyto dva smysly ovládá pak podvědomé, já, přímo. Vědomé, já, nemá zde co činit, takže subjekt po probuzení o ničem neví. Při tomto stupni spánku si somnambul po probuzení nikdy ve svém životě nevzpomene, co se s ním ve spánku dělo. Duše nezanechává žádné stopy v esplanech. Již před šestnácti letyjsem se sl. J. činil pokusy, a poněvadž její spánek byl 4. stupněť, dosud ani najeden moment si nevzpomněla, přestožejiještě dnes uvádím do spánku. Totéžjsem vypozoroval i ujiných somnambulů, hlavně u p. K. a H., kteří byli uspáni několik tisíckrát. Tento stupeň spánku je zdraví naprosto neškodný a nemůže nastat nejmenší porucha ani psychická, ani fyzická, pracuje-li zkušený odborník.

V stupeň: Stav kataleptický čili úplná strnulost, údy ztuhnou a tělo zůstává úplně studené, beze vší vlády. V tomto stavu se nesmí subjekt nechat déle než 20 minut. Delší trváníje škodlivé a u některých může nastat i odumírání tkání. Katalepsie j e samostatný druh hypnózy. Jsou tedy co do hloubky čtyři stupně, pátý co do druhu.

Hypnóza není chorobným stavem ani odrůdou hysterie nýbrž stavem fyziologickým podobně jako přirozený spánek, z něhož nemůže povstat. Hypnotický a obyčejný spánek jsou jednoho a téhož druhu, poněvadž od počátku až do konce jsou u obou spánků tytéž příznaky. Liší se od sebe jen tím, že obyčejny spánek se dostavuje, když si jej sami stanovíme (autosugescí), kdežto spánek hypnotický a magnetický je způsoben zvnějšku někým jiným.

Hypnóze se také někdy říkáťčástečný spánek". Je tu jen ten rozdíl, že ve spánku je duševní život před vnějším světem úplně uzavřen, zatímco v hypnózejen zacloněn. Vědomí spícíhoje uzavřeno, popudy z vnějšího světa tedy nemůže přijímat. Vědomí hypnotizovaného též zaniká, ale mezi hypnologem a uspaným zůstává spojovací malé, řekli bychom okénko či pouto, které tvoří spojovací fluidová světelná páska. Hypnologjediný má s uspaným spojení a touto páskou, světelným paprskem či linkou, proniká vůle hypnotizéra, který může dávat rozkazy a přijímat od hypnotizovaného zprávy.

Hypnózy a sugesce lze se zdarem užít k vyléčení každé choroby, kromě vrozené, úrazové slepoty, hluchoty, zchromenin apod., a to vtisknutím obrazové sugesce, živé představy, že se uzdravuje, neboť duše sama dovede tělo opět uvést do zdravého stavu. Varujme se však neodborníků, neboť hypnotický stav není hračkou s oduší a přišlo by to draze. Vážný a zkušený odborník nezpůsobí žádné nebezpečí.

Nelze každého, jak bychom si mnohdy přáli, ihned uvést do magnetického nebo hypnotického spánku

Máme-li snahu touto cestou nemocnému prospět, postupujeme takto: Nemocného, pohříženého ve vlastní přirozený spánek, aniž předem můj úmysl zná, navštívím, jeho spánek několika magnetickými tahy prohloubím, a tím se s ním duševně spojím. Počínám si opatrně a polohlasně, jemně a klidně. U žaludeční dutiny mu vsugeruji hluboký spánek, že spí klidně, tvrdě, že však mne zřetelně slyší a vidí.

Jméno spícího se v žádném případě nesmí vyslovit.

Tím vyvolám u spícího sen. Po nějaké chvili začne mručet, až konečně promluví, zpočátku nesouvisle. Pomohu mu a vsugeruji, že může lehce mluvit. Přenesení je hotovo. Po kratší rozprávce polohlasně, ale energicky a zřetelně mu vsugeruji:

Nyní tě, příteli, opustím, avšak zítra ve dvě hodiny odpoledne (zde je možné si volit vhodný čas) tě navštívím, ty mne hned poznáš i podle toho, že vezmu židli a vyzvu tě, aby ses posadil. Ty uposlechneš, posadíš se a hned tvrdě usneš a budeš dávat pozor na to, co ti řeknu! Až ti vše sdělím, probudíš se než napočítám tři! Nyní žádám, aby sugesci opakoval. Žádám opakování sugesce, abych se přesvědčil, že ji řádně přijal. Rozloučím se se slovy: "Nyní tě opustím, zítra na shledanou!"

Příští den ve dvě hodiny odpoledne navštívím nemocného, počínám si vážně, s jistotou a pevnou vírou, že se podnik zdaří. Sleduji nemocného zrakem, nabídnu mu židli, aby se posadil, což ihned učiní, poněvadž podvědomá činnost tento rozkaz již očekává a je nucena jej vyplnit.

Nemocný se posadí a usne. Nyníjsem dospěl k žádoucímu cíli a získaljsem příležitost k léčebným sugescím anebo cojsem si předsevzal. Doporučuji, aby uspaný sugesce opakoval. Ke konci mu vsugeruji, že ho opět navštívím. Uspaného probudím takto: Rozkazuji: Slyšíš mne?Jakmile se ozve, znovu rozkazuji: Dávej dobrý pozor co ti řeknu. Nyní tě probudím, než napočítám tři. Po probuzení se budeš cítit lehký, svěží, energický, zdravý. Pozor! Jedna: Tíha a únava mizí!

Dvě: Tvůj normální stav se vrací!

Tři: Již bdíš, jsi zdráv, je ti lehko, docela nic ti neschází!

Předeslaný způsob léčení doporučuji konat jen těm, kteříjsou svým výkonemjisti, že subjekta ovládnou, a přísně varuji před zneužitím.

Subjekta jsoucího ve spánku nesmíme volat jeho vlastním jménem. Užijeme slova příteli nebo pod. Kdybychom jej volali jeho vlastním jménem, porušili bychom hloubku spánku, popřípadě bychom jej probudili. Chceme-li jej však probudit, tu doporučuji jeho plného jména užít.

Toto umělé vyvolání podvědomé činnosti má též značný význam pro soudnictví jako pomůcka k usvědčení viníka.

Vyšetřující soudce si musí počínat jemně a obezřele, musí si počínat jako důvěrný přítel tázaného, kterému chce tíhu činu ze svědomí sejmout. Tázaný vyšetřovaný obyčejně i ve spánku hledí čin popřít, jelikož vědomě činil předsevzetí, že čin rozhodně popře a tím vznikla silná esplana ve smyslu čin popřít, tak brání podvědomému, já, aby se projevilo podle esplan v nichžje čin zachycen. Vzdor tomu bude vyšetřující soudce mít úspěch, jelikož duše v podvědomí, nahlédne-li do děje činu v esplanech, čin vyjeví, neboť je čistá a nenávidí zločin. Výše uvádím, že je nutno si počínat obezřele, to je, že nesmíme tázaného myšlenkově znásilnit, čin mu podle přání vnutit, musíme duši v podvědomí přiznáníjen umožnit,je-li vůbec vinen.

Výpovědi dlužno porovnat se svědectvím, událostmi a okolnostmi s činem spojeným bychom se vyvarovali přehmatů.

U hypnotizované osoby je zajímavé pozorovat, že v prvém, druhém a třetím stupni spánku se inteligence touto rozličnou hloubkou spánku značně snižuje. Zaviňuje to ústup duše do některého ze vstupních podvědomí. Rozum a vůle proto klesají, až uspaný má již jen matné spojení s esplany, na nichž závisí jeho inteligence.

Vůle je zprťavidla nahrazena vůlí hypnotizérovou. Mnohdy se hypnotizovaný vzpírá sugescím, odporujícímjeho vyšší inteligenci, kterou si osvojil vzděláním.
A poněvadž přešla do duševědomí klade odpor. V prvnímť a druhém stupni spánku klade duše odpor, pokud má ještě jakési spojení s esplany.

Zato hypnotizovaný, který má nedostatečné vzdělání a nízkou inteligenci, uvedený do vstupních spánků, meklade vůbec odpor a přijímá od hypnotizéra sugesci i pochybených osobností a v jejich individualitě se rád projevuje, kupříkladu vraha, zloděje, udavače. Přestože v hypnotickém spánku se inteligence snižuje, probouzí se často jiné schopnosti, jako zvýšená paměť, přenášení smyslů, tj. vidění v úplné tmě, vidění a čtení prsty a nosem, slyšení lýtky či zády, čichání patou či kolenem, hmatání bradou a pod. Toto přenášení smyslů spadá do mohoucnosti samé duše. Je jí vlastní a duše může tuto schopnost projevit buď prostřednictvím zvlášť k tomu uzpůsobeného nástroje oka, ucha, jazyka anebo přes kterýkoliv orgán těla, či bez něho přímo, bezprostředně. Při těchto opravdu zvláštních projevech se nám dokazuje, že tu narážíme na samostatnou bytost- duši - s jejími duchovými funkcemi, která svoji mohutnost dovede uplatnit i bez fyziologických zásad.

ťŽe je hypnóza, je-li správně prováděna, naprosto neškodná, dokazují nám fakta, neboť jsem po léta, a to denně i desetkrát, téhož subjekta uváděl do stavu 4. stupně spánku. Sám jsem se o tom přesvědčil při vědecké zkoušce po tři léta vykonávané se subjekty, které jsem denně mnohokrát k získání diagnózy do spánku uváděl, často zůstávali ve spánku od rána do večera, kromě posledního probuzení. Někdy byli uspáni až 15krát za den. Naopak, tento stavjim šel k duhu, neboť jsem p. K. přijals vážnou plicní chorobou. Z příčiny té byl z vojny propuštěn, dostav předtím 37 tuberkulínových injekcí. Hypnotický spánek mu šel k duhu, jeho stav se velmi zlepšil Pp. H. a L. mnou byli též po několik roků den ě do hypnotického spánku uváděni bez úhony na zdraví. Že hypnóza je neškodná, dotvrzují nám na slovo vzatí praktikové v tomto oboru: dr. Bernheim, prof. na lékařské fakultě v Nancy, dr. Brhgelmann v Paderbornu, dr.G. Ringier v Curychu, dr. Albert Moll v Berlíně, MUDr. svobodný pán A. Schrenk z Notzingů v Mnichově,
MUDr. A. Elenburg, profesor lékařství v Berlíně, dr. A. Liebeanl v Nancy.

*

60. SÍLA VŮLE A JEJÍ MOC

Vůle je vrozena každému jednotlivci, avšak nestejnou měrou. Silnou vůli, energii je možno cvikem vypěstovat. Aby se mohla vyvinout, musím mít ideu: Být obdařen silnou vůlí. Bez této ideje je vůle slepá a nevzbudí se. Hypnolog i magnetizér musí být vyzbrojeni silnou vůlí ajasnými představami, aby dobyli úspěchů a vytvořili díla.

Klamali bychom se, kdybychom chtěli silnou vůli hledat u zdravého, silného a spokojeného člověka. Jeho duch si hoví spokojeně a nerušeně ve zdravém těle. Silnou vůli najdeme spiše u osob mladších, též u těch, kteří mnoho bojovali se svým neduživým tělem a stále se museli přemáhatp, vzpružovat špatné dojmy potlačovat. Takové duševní napětí, přemáhání sebe sama probouzí a tvoří silnou vůli, dodává pouze houževnatost.

Denním cvikem (dvakrát denně po 1/4 až 1/2ťhodině) silné vůle též docílíme a při ňpotřeběji na

sobě
uplatňujeme. Jsou lidé kteří mají starosti nad hlavu, po práci sejich nedovedou zbavit, nemohou usnout
a i ve spánku se jimi zabývají. Kdo není flegmatické povahy, nedovede si při velkých starostech zjednat
duševní klid. Mám-li silnou vůli, zavolám ji na pomoc. Za denních starostíjsou esplana vrchního podvědomí rozšířena, více září, silně kmitají a dráždí šedou kůru. Silná vůle si dovede zjednat klid, za silné vůle, ţchci,
přeruší se jejich činnost, takže z intenzívního záření přejdou v normální stav, stáhnouce se ve svém středu, usnou. Jen silná vůle se jim dovede vzepřít.

Uvedu-li svou silnou vůli v činnost, nastává v šedé kůře mimořádně zvýšená činnost, elektrony se uvolňují a jasnovidci konstatují mocné ozáření kolem hlavy. Uvolněným elektronům je možné dát směr, proto lze působit na určitou osobu. Nastalo vyslání myšlenky telepatickou cestou. Z očí člověka který má pevnou vůli, vycházejí silnější paprsky než z očí člověka se slabou vůlí. Útoky silné vůle na osobu nepřipravenou jsou úžasné, takřka ji přímo fascinují a činí z ní pouhou loutku. Uvedu příklad :

ţŠeljsem s přítelem dr. Pichem přes pole do Zábrodí. Na cestějsme usedli na me z. Přítel se dotazoval dovedl-li bych pouhou myšlenkou přivábit přítele Hanuše. Jeho obydlí bylo od nás vzdáleno asi 400 metrů a nemohl nás při poloze stavení vidět.ţZkusím to! odpověděl jsem.
Já ti pomohu, řekl přítel Pich žertem. Asi za 7 minut za napětí vůle na dálku vyvolaljsem u p. Hanušejeho podvědomou činnost a podstrčiljí svoji vůli. Vidělijsme proti sobě utíkat přes louky a pole rovným směrem přítele Hanuše, oblečenéhojen v košili a kalhoty, bosého. Udýchán došel k nám se slovy: Comi chcete? Smálijsme se a žádali, aby se posadil a pobesedoval s námi. On však namítal, že nemá čas, musí tkalcovat, a hned běžel zpět, až se nám ztratil z očí. Za čtvrt hodiny Pich znovu žádal, abych jej k nám přivolal. Působím znovu. Asi za 2 až 3 minuty přítel Hanuš k nám znovu utiká týmž směrem. Muselijsme se smát. " Co zase chcete?ţDejte mi pokoj! A běží zpět. Nechalijsmejej v úmyslu, žejej ještě jednou přitáhneme. Sotva vešel do chalupy a zasedl asi za stav, působím opět. Asi 6 minut to trvalo a milý Hanuš se opět ukázal, utikaje k nám. Musel být rozzloben, neboť nás oslovil: Co, chlapi, přece se mnou chcete? " Dostal odpověď: A co ty tu chceš? Přece tě nevoláme! Křičíme na tebe? Mluv!
ţTo vím! Ale nějak to je, neboť vás v duchu vidím, jak chcete, abych k vám honem šel. Ano, tak tomu je. Ty nás musíš poslouchat! V tu chvili se však přítel Hanuš nějak vzpamatoval a pravil: Tak? Tedy vy si děláte ze mne blázna? Abyste věděli, vícekrát vás již neuposlechnu! Otočil se a běžel zpět. Jájsem však za ním volal: Jsi v mé moci! Tam na pahorku v louce strneš a nehneš se z místa! Hanuš při běhu křičel: Nestrnu, neslyším, neposlechnu vás! Já jsem však měl živou představu a útočiljsem za ním myšlenkou, že v témž místě se v běhu zarazí. Sotva Hanuš na kopeček louky doběhl, zůstaljako sloup náhle stát, sjednou nohou vpředu, druhou vzadu. Pouze k nám hlavu otočil a volal: Pusťte mne, pusťte mne, já vám už věřím! A huboval, neboť jsme se zplna hrdla smáli, že jej myšlenka zasáhlav komické pozici běhu. Kdyžjsmejej dost potrápili, zvolaljsem:ţJsi volný, můžeš klidně jít! což se také ihmed stalo.

V naší spolkové místnosti bylo po divadelní zkoušce. Zašel jsem k domovnici pí K., kde se právě sešlo asi třináct našich členů. Ihned žádali, abych s nimi učinil nějaký pokus pro zasmání. Neměljsem chuť a odmítljsem. Tedy alespoň zkuste, zda byste nás dovedl všechny najednou uspat! Bylo mezi nimi asi osm členů, kteří mnou již uspáni byli, a věřil jsem, že ostatní jimi budou do spánku strženi. Poručil jsem: Sedněte si do kruhu a vezměte se všichni za ruce! Když se tak stalo, připoj il j sem se sám k řetězu. Působím na všechny. Nejprve usínali oni zmínění citlivci, na zbylé jsem účinkoval pohledem, ažjeden po druhém byl do spánku uveden. Ti, kteří přecházeli do hlubokého spánku, padali přímo ze stolice, takže se vytvořily až směšné skupiny. Vzbudiljsem domovnici pí K., abychjí ukázal, jak všichni spí. Pakjsem je zase všechny probudil.

K podzimu 1920 jsem jel se svým bratrem Vojtěchem do Trutnova. Majíce právě volný čas, bavili jsme se a mluvili o mých pokusech. Přitomjsem cvičil svoji vůli koncentrováním myšlenky na různé předměty, neboť večerjsem měl předvádět veřejné pokusy. To však bylo osudné mému bratrovi, neboť při probuzení silné vůle nastávají výboje magnetismu a elektronů kolem hypnologa. Můj bratr, ač se dovede bránit, podlehl mému vlivu, nastala u něho znavenost, zavírání očních víček, stahování svalstva a všeobecná nemohoucnost, ač měl svou vůli zachovánu. Aby můj vliv nebyl tak mocný, musel stálejít za mnou asi šedesát kroků, chtěl-li z mého prostředí vyjít.

Poněvadž jsme v Trutnově pocítili hlad, šeljsem dojistého uzenářského krámu a žádal za pět korun salám. Prodavačka, mladá blondýnka, vzala do ruky celý kotouč salámu a mně v tom okamžiku napadla myšlenka, že bychjej s chutí celý snědl. Prodavačka skutečně celý kotouč zabalila do papíru a podávala mi to. Namítal jsem, že žádám pouze za pět korun salám, načež ona mi řekla: Však vám to dávám za pět korun. Nemohl jsem si to vysvětlit, obchod byl prvotřídní, jiní chtěli

salám za deset korun a nedostali ani třetinu toho, cojsem dostaljá, toho roku po válce bylaještě velká drahota. Domnívaje se, že se prodavačka zmýlila, a chtěje se přesvědčit, poslaljsem zmořeného bratra. aby šel sámještějednou koupit za pět korun salám. Sám jsem se postavil do dveří krámu a pozoroval prodavačku se zvědavou myšlenkou, zda-li i bratrovi dá celý kotouč. Sotva jsem si to pomyslil, prodavačka mu zabalila také celý kotouč salámu. Věc jsem si nemohl jinak vysvětlit než tím, že prodavačka je osoba senzitivní, podléhající telepatii.

Bratrovi bylo stále hůře, a proto jsem hleděl dostat se s ním na nádraží. Poněvadž i tam se mu chtělo při mně stále spát, poslaljsemjej na perón, dav mu předem sugesci, a řekljsem: Jdu do restaurace. Přijdu se na tebe několikrát podívat, jestli ti snad není dobře. Protože je zde mnoho lidí, dej ruku nahoru v případě, že bys potřeboval obnovení sugesce.!

Odešel jsem. Po chvíli jsem vyhlédl ze dveří restaurace a spatřil na konci perónu ruku nahoře. Šel jsem k bratrovi a sugescíjsem mu zase trochu pomohl. Takjsem musel učinit několikrát. Když přijel vlak, chtěl jsem bratra dát do jiného kupé, ale byl jsem si jist, jak mu tam bude, neboť bylo mezi námi fluidové spojení a na odmagnetizování již nebyl čas.

Proto jsem jej nechal u sebe. V kupé si sedl proti mně. Stahování svalstva bylo zase mocnější. Tu mi bratr řekl: Kdybys to pustil na někoho jiného, snad by mne to přešlo. Věděl jsem, že to nebude pravda, avšak jeho vlastní víra že mu bude jistě vzpruhou a nějak to překoná, když mu udělám po vůli. Řekl jsem:
Tedy na koho! Bratr odpověděl: Nu, někoho si vezmi na mušku, budeš vidět, že mně bude lépe. Díval j sem se tedy po kupé a řekl: Vidíš tamhle toho muže? A co s ním uděláš? ptal se bratr. Aby se smál! Odpověděljsem. Sotvajsem si to pomyslil, vstal onen pán a s velikým smíchem se naklonil přes lenoch sedadla přímo k nám. Musel jsem se sám tomu smát. To však bylo osudné. Můj bratr propukl současně v křečovitý smích a ostatní osoby v kupé, jedna na druhou se dívajíce, propadaly postupně smíchu. Poněvadž se bratr smíchem takřka svíjel, otevřeljsem okno a násilnou myšlenkou, dívaje se ven, uklidňovaljsem celou společnost, neboť mluvenou sugescíjsem se nesměl prozradit. Nastalo uklidnění. Po chvíli jsem si sedl a viděljsem, jakjeden na druhého se hloupě dívá. Přitomjsem se podíval na onoho pána, kterého jsem si vybral za oběť, abych bratrovi ulehčil, a vzpomněl jsem si, jak se ten pán smál. Myšlenka ta působila, že vše v kupé se dalo zase do smíchu, ještě mocnějšího než předtím. Proto jsem se honem zase díval oknem a učinil, co poprvé. Nyní jsem se však již od okna neodvrátil.

V Červeném Kostelcijsme vystoupili. Cestou z nádraží jsem bratra nechaljít po sugescích vzadu. Asi po sto krocích jsem zpozoroval, že někdo stále vedle mne jde. Jelikož byla tma, chtěl jsem se přesvědčit o průvodci u nejbližší elektrické žárovky. K svému podivu jsem poznal, že to je onen člověk, kteréhojsem si ve vlaku vybral za oběť. Bylo patrno, že ten pánje dosud v mé moci. Nyní budete mluvit rozumně! Odkud jdete nanoc?
tázal jsem se. OdpověĎ: Z Trutnova.ţA kam jdete na noc? Řekl: "Na noční práci do elektrárny. NeŘkaljsem nic, ale vzpomněljsem si, že právě kdy vlak zastavil ve stanici Poříčí, kde měl vystoupit, stal se obětí smíchu. " Co mám s ním dělat?" uvažoval jsem. Nemohl jsem se mu dát poznat a věc vysvětlit. Věděljsem však že přijde úplně k sobě, až se dostane z mého prostředí. V tu chvíli bratr vzadu volal:ţNemohu jít! Dal jsem mu hlasitou sugesci: Jdeš rychle vpřed, ještě rychleji!
V malé chvili nás bratr v rychlém běhu předběhl a zmizel nám ve tmě. Ale zanedlouho volal zase: Zaraz mne! Musel jsem tudíž znova křičet: Ty teď stojíš! Když jsme k němu docházeli, obrátil jsem se na onoho pána a rozkázal:
Vyjdete směrem k Poříčí zpět ajájdu vpřed! Pán se rychle otočil ajako voják se dal na pochod směrem k Poříčí. Dívaljsem se chvilku za ním, věda, žejeho podvědomé,já,ţjejeho vůdce a ochráncem a že jej šťastně dovede tam, kde měl být. Kdyžjsme přišli domů, byli u nás na návštěvě p. K. a sl. R. Vytáhl jsem věnec salámu z kapsy a ptal se: Začje to? Hádejte hodně málo! Pan K: pravil: No, když hodně málo, tak za dvacet pět korun." Nevěřili pak vůbec, kdyžjsmejim řekli, žeje to za pět korun. Bratr po uklidnění z dané sugesce "Jdeš vpřed, rychle, ještě rychleji! se vyjádřil: Nevěděljsem, co se se mnou stane, neboť nohy počaly samy od sebe stále rychleji a rychleji běžet, aniž bych je mohl sám o své vůli zarazit.

Bratrajsem odmagnetizoval. Později jsem uspal subjekta H., který mi právě přišel vhod na návštěvu. aby sledoval onoho pána na jeho cestě. K tomu účelu jsem předvedl subjekta na čas, kdy jsem se s oním pánem při známém rozkazu rozešel. Jen krátce zde poznamenávám, co subjekt konstatoval: " Pán ten rázuje stejným krokem kjakémusi městu.ţDaljsem tedy subjektu rozkaz, abyjej sledoval. Po dvou hodináchjsem se ptal znova spícího subjekta, coje s tím pánem, kterého stále sleduje. Odpověděl: Když přišel do města, kam podle rozkazu měl přijít, přišel náhle k sobě. Zůstal stát, rozhlížel se jako ze sna a poznal, že není v té ulici, kterou vždy z nádraží chodíval. Ulice byla prázdná. Na svých hodinkách viděl, že j e jedenáct hodin. Myšlenky se mu rojily v hlavě, viděl se, jak jede ve vlaku, a nevěděl, proč se tam tolik smál, a tak postupně, úryvkovitě vzpomínal najednotlivé momenty z předešlé doby. Později teprve mu napadlo, že snad byl hypnotizován. Měl

patrně zachováno vědomí na své cestě z 60%, nemohl si však pomoci, jsa ovládán tajemnou mocí...

Jednou při práci v mé dilně mi pravil přítomný subjekt K.: "Jdu naproti navštívit sl. F., abys věděl, kdejsem, kdybys mne snad potřeboval. Asi za hodinu jeden z mých dělníků se mne ptal, dovedl-li bych p. K. pouhou myšlenkou přitáhnout do dílny od sl. F., do které je tolik zamilován. Přestal jsem pracovat, začal působit silou vůle a vyslal rozkaz směrem, kde byl, aby okamžitě ke mně přišel. Během dvou minut přišla do dílny paní Fišerová, matka slečny, kde byl subjekt K. na návštěvě, a s úsměvem pravila: " Pan K. se dává ptát, co mu chcete! Poněvadž se nechce nechat při návštěvě vyrušovat, posilá mne. Já všakjdu více ze zvědavosti, je-li pravda, že na něj právě působíte, aby k vám šel, jak nás ujišťoval: cc Paní F. byla překvapena, když jí všichni přítomní řekli, že jsem si tak skutečně právě přál.

Jindy zase jsem své dělníky ujistil, že sl. Č. musí být do deseti minut v dilně. Netrvalo ani sedm minut, sl. Č. vešla vesele do dilny. Ptal jsem se jí, proč právě nyní přichází. Řekla, že seděla na židli a najednou jí napadlo, že musí hned jít k nám, aniž si uvědomila, proč. Podobně jsem i s jinými několikrát učinil.

Častojsem uspal osoby na dálku pouhou myšlenkou, aniž by dotyčné osoby věděly, že budou uspány. Tvrdě uspané osoby, na povel cizí osobou mi daný,jsem pouhou myšlenkou probouzel. Svědkové: pan Augustin Keyzlar, V Dvořáček, E. Křeček, sl. Stonjeková atd. Pouhou myšlenkoujsem probouzel osoby, jež byly cizím hypnologem uspány. Probouzel jsem osoby v místech, kde cizí hypnolog pozbyl víry v probuzení subjekta jím uspaného. Uspím subjekta působením svého magnetismu a odejdu. Na přání jinÉ osoby, vzdálen a v kterýkoliv čas svůj magnetismus silou své vůle stáhnu zpět a osoba po 3-4 minutách se vždy probudí.

Známému psychiatru ţ. se stala nehoda. Za příčinou hypnotické léčby uspal mladou, asi osmnáctiletou dívku. Léčení mělo úspěch, probouzet šla dívka lehce. Avšak po sedmém uspání odepřela se nechat probudit. Jako lékař použil k probuzení veškerých prostředků. Hluboký letargický spánek trval již šestý týden. Bylo pro mne posláno auto a na naléhavé přání jsem odjel se subjektem K. k uspané do Prahy.

Místnost, kde nemocná ležela, byla potažena černými látkami, temné červené světlo prozařovalo z bočních stěn. Uspaná ležela uprostřed místnosti. Ptal j sem se, k čemu ta dekorace, a bylo mi sděleno, že to p. Š. poručil. Nevěřil jsem v tato magická kouzla, a poněvadž už byl večer, poručil jsem rozsvítit plné světlo.

Dívka měla mrtvolný pohled, dech a tep byly takřka neznatelné. Po chvili jsem počal dívku probouzet svým obvyklým způsobem: odstraniljsem vliv cizího magnetismu a znovuji magnetizoval vytvořením společného zářivého těla. V sile vůle jsem působil mluvenou rozkazovou sugescí. Přes moji námahu se dívka ani nepohnula. Útočil jsem znovu - subjekt K. začal být nervózní a žádal mne, abych jej uspal, aby mohl prohlédnout nemocnou a zjistit příčinu neúspěchu.

Uspaný subjekt pak vypovídal: Podvědomé já dívčino se uzavřelo před zevním světem. Důvěra k panu Š.ţ dostala zábranu, vznikl citový odpor z nevhodných sugescí. Musíte získat důvěru. Vidím magnetické spojení mezi vámi. Probudíte ji, když budete vysílat představu dobrého, upřímného, laskavého přítele, kterýjí chce ulehčit. Vytvořte sympatii ve formě, žeji máte rád, snažte seji získat láskou a touhou po sblížení a rozprávění. Vykládejte jí o kráse a radosti, i že vás ve všem ráda poslechne. Vysílejte tato přání jen v duchu, ale v živé víře.

Poslechl jsem a trvalo delší dobu, než jsem zpozoroval první záchvěvy svalstva v dívčině obličeji. Povzbudilo mne to, takže jsem tím více působil k vytvoření vztahu k mé osobě a skutečně pomalu nastupovaly první pohyby hrudního koše a rukou. Jen oči se těžko otevíraly. Znenáhla přicházela k vědomí. Okolí ještě nevnímala, jazyk nešel ovládnout. Pomohl jsem sugescí a první slabě vyslovená věta zněla: Vy jste zůstal u mne? Rada subjekta byla účinná. Pouhé rozkazy nepomáhaly. Musela býti obnovena důvěra pro mravný a příjemný život.

V zámecké restauraci v Náchodě dne.15. září r.1925 za přítomnosti asi dvě stě padesáti osob, hlavně z kruhů inteligence, zajímající se o tyto vědy, mimo mnohé jiné předvedl jsem tento pokus: Uspal jsem vůlí za pomoci magnetismu subjekta K. a oznámil jsem, že ho probudím svou vůlí zpětným stáhnutím magnetismu, jsa vzdálen z této místnosti, podle libovolného přání.

Vyzval jsem více přítomných, aby mne následovali, a odešlijsme z místnosti. Na pokyn svědků za tři minuty jsem svou vůlí uspaného subjekta K. během sedmi vteřin probudil.

Osobě, která vlivem hypnologa upadla do třetího nebo čtvrtého stupně magnetického spánku, lze bezbolestně operovat kteroukoliv část těla i orgány vnitřní.

Bezbolestnost lze vyvolat i při plném vědomí, avšak pouze u osoby, kterájiž alespoňjednou do těchto stupňů spánku byla uvedena.

Bezbolestnost nastala tím, že vědomé, já,ţ ustoupilo do podvědomé činnosti a přerušilo spojení se všemi senzitivními citlivými nervy. Několika magnetickými tahy, sugescí lze rozkázat, aby žádoucí část těla se stala bezcitnou. Duše na rozkaz hypnologa neprojevuje v ní citlivosti při plném vědomí.

Rozeznáváme dva druhy bezcitnosti: V jednom je tělo ohebné, krev pravidelně obíhá, při poranění rána krvácí, v druhém je tělo strnulé, krev nepatrně obíhá, rána nekrvácí a vzápětí v tomto stavu srůstá (zaceluje se).

V tentýž den v jmenované místnosti rozkazuji subjektu K.: " Na pět magnetických tahů tvá paže strne, stane se necitelnou! Stalo se, jak jsem rozkázal. Poté velkými jehlicemi na upevňování dámských kloboukůjsem probodl paže v síle osmi centimetrů. Totéžjsem učinil i subjektu H. Subjekti H. a K. při plném vědomí necítili bolest a rány nekrvácely. Nekrvácely ani po odstranění.

Není-li strnutí (katalepsie) údu, který operujeme, dostatečné, může se přihodit, že poraníme tepnu. Při vědecké přednášce a demonstraci za přítomnosti mnohých osob z kruhů inteligence a odborníků v České Skalici v sále domu pana Bohma se mi náhodou stalo, žejsem subjektu ve stavu strnutí probodl hlavní tepnu levé paže. Zavinila to nedostatečně prohloubená katalepsie.
V okamžiku, kdy krev vytryskla, ucpaljsem ránu palcem a silnými sugescemi působil, abych katalepsii paže zesílil. Tím se svalstvo i tep- na větším strnutím stahovaly a rána se uzavřela. Rána se tím okamžikem hojí. Po patnácti minutách jsem paži uvolnil a rána byla úplně zacelena.

Dne 25. ledna 1926 jsme měli umluvenou schůzku v Horním Kostelci u p. Josefa Středy, kde mezi jinými byli ještě přítomni i pánové Aug. Keyzlat, Vend. Dvořáček, Al. Horák z Červeného Kostelce. Mezi jiným byla navázána řeč, dovedl-li bych uspat pí M. K. pouhou myšlenkou zjisté vzdálenosti při všemožně kladeném odporu, k čemuž jsem svolil. Současně však svým velkým vlivem, jemuž ona podléhá, jsouc jeho subjektem, bylo nátlakem ustavičné rozmluvy, rozkazy i pohyby p. Dvořáčka tomu všemožně bráněno, přičemž i ona sama kladla velký odpor, aby se nestala jaksi terčem obdivu v tomto pokuse.

Bylo toho za velkého napětí všech přítomných v pěti minutách docíleno. Po půlhodinovém spánku byla mnou opět pouhou myšlenkou probuzena. Příčinou, proč ona paní podlehla mému vlivu, neníjen to, že je od přírody subjektem, ale hlavně, že můj vliv - ač cestou telepatickou - byl silnější než přímý vliv p. Dvořáčka cestou slovní.

V roce 1919 zavítali do našeho města hypnotizér a eskamotér. Sál U středů byl nabit. Moji přátelé upozornili hypnotizéra na mé pokusy, ale on mne pohrdavě a sprostě ignoroval. To dopálilo mé druhy a žádali mne, abych mu nějak ukázal sílu své vůle. Když počal sugescí hledat si v obecenstvu schopné subjekty, působil jsem proti tomu, a to na přání uražených přátel, též proto, aby se přesvědčil o síle operujícího hypnotizéra, o kterémjsem věděl, že měl v okolí velké úspěchy. Účinek mého působení se ihned projevil. Operátor nenašel nikoho, což při tak přeplněném sále je téměř nemožné, neboť je vždy přítomno mnoho citlivců. Opakoval sugesci, ale opět bez úspěchu. Počal se obecenstvu omlouvat, že se mu něco podobnéhoještě nikde nestalo a že si to nedovede nijak vysvětlit. Po tomto počátkujsem nechal hypnotizéra na pokoji a baviljsem se svým okolím. Pojednou bylo slyšet zpředu smích, ohlédl j sem se a viděl jsem, jak hypnotizér táhne najeviště za nos svým prstem mého subjekta, slečnu Č. Přátelé ihned na mne útočili: To si přece nedáš líbit! Slečna bylajiž chycena, hypnotizérji držel veškerou silou své vůle, neboť jí ihned dával novou sugesci: Jste babičkou a chováte své vnouče! podávaje jí malou panenku. Ihned jsem působil protimyšlenkou: Jen panenku stále vidíš! Tu se slečna vymanila z jeho vlivu a se smíchem mu řekla: Panenku mně podáváte! Myslíte, že to nepoznám? a utekla mu z jeviště. Hypnotizér pak již více pokusů z tohoto oboru neudělal.

Měl oznámena dvě představení. Druhého dne se dozvěděl, kdo byl příčinou jeho včerejšího nezdaru, a proto mne přišel prosit, abych tamjiž nechodil. Neměljsem v úmyslu mu škodit, jenjeho pýchu jsem chtěl srazit a přesvědčitjej. Tojsem mu vysvětlil a zároveň potěšil slibem, že mu večer pošlu tři své subjekty. Večer pak jen s poslanými subjekty činil dobré pokusy.

Kdysijsemjel s p. Chráskou a bratrem V do Plzně. Vedle mne seděla ve vlaku mladá paní. Podle jejího jízdního lístku jsem věděl, že s námi pojede dlouho. Zvolil jsem si ji tedy za předmět pokusu, na což jsem p. Chr. a bratra upozornil. Paní ve chvilce usnula. Avšak v téže chvílijsem pozoroval, že je í muž usíná též. Dynamizoval jsem myšlenku, že se paní přesně za pětatřicet minut probudí. Paní se skutečně v určené době probudila, avšak ihned zatřepala svým mužem a pravila. Pryč z toho místa, je zde nepříjemně! Oba se odstěhovali na konec kupé. Zde je zajímavé, že mezi manžely je vzájemné magnetické spojení
Přál jsem si, aby usnula jen paní. Avšak myšlenka se přenesla i na oduší jejího manžela. Proto, je-li žena více magnetická, má vliv a moc nad svým manželem. Je-li magnetický muž, jak nejčastěji bývá, má vliv a moc nad svou ženou.

Baviljsem velmi často obecenstvo, maje 8-16 subjektů, se kterýmijsem činil všemožné pokusy bez uspání. Často jsem je při pokusech zkoušel, dovedou-li odolat mému vlivu, a přímo je vyzýval, aby se bránili. Abych je vědomě podráždil, vysmál jsem se jim přímo a řekl, že si z nich dělám jen blázny a obecenstvo se směje jejich slabosti. Mnozí se skutečně zastyděli a hrdě prohlásili: Tak? Tedy vy jste si z nás dělal blázny? Abyste věděl, už vás neposlechneme a na jeviště nepůjdeme! Dobře! řekl jsem s úsměvem. Nyní ukažte obecenstvu že se mně umíte ubránit. Uspáni nejste. Někteří ještě

hrdě odpovídali: ţJen kvůli vám sme vše dělali!Pak jsem je propustil mezi obecenstvo. Po delší chvíli jsem upozornil tytéž subjekty, že už začnu působit, ať se připraví. Řekl jsem dále, že silou své vůle a výbojem magnetismu je všechny opět přivedu na jeviště, abychom se jimi dále bavili. Subjekti však se mi dali do smíchu.

Zaujal jsem tedy vážnou a jim nepříjemnou pozici, vybíjel jsem magnetismus, abych se dostatečně spojil sjejich citlivým oduším. Dívaljsem se po sále a za napětí vůlejsem důrazně hlásil: ţJiž cítíte můj vliv-jste v mé moci - vy se bránite - avšak seznáváte, tím více že ochabujete - slábnete víc a víc! Již vás plně ovládám-cítíte mou moc a přitažlivost-jedna-dvě,jedna-dvě, no, již jdete ke mně-rychle!

Rychleji! Přímo běžíte!ţJiž jste u mne!

Nebyl jsem ještě se sugescí u konce a mnozíjiž na počátku mých slov byli na jevišti, ač i nahlas si říkali: Nejdu, nepůjdu " a přece přitom šli, nevědouce, žejdou. Jiní zase pozorujíce za sugesce že nedovedou odporovat, zacpávali si uši a dívali se jinam. Ani to jim nepomohlo, museli jít. Jiní se chytali lavic a židlí a s židlemi přicházeli na jeviště za velikého smíchu obecenstva, přitom se ich křečovitě drželi.

Když ke mně všichni bez vyjimky přišli, opětjsem sejim vysmál. Pakjsem sejich vážně tázal, proč se nebránili! Říkali, že silně odporovali, ale někdo cizíje ovládal zezadu, přímo strkal ke mně a nebylo možno se ubránit. Ten "někdo cizí bylo ovšem jejich vlastní podvědomé já,j jež mou sugesci přijalo za svou.

Vysvětliljsemjim to. Tu však některým narostly rohy, troufali si znova a vyzvali mne, abych toještě s nimi jednou zkusil. Ujišťovali, žeje už najeviště nedostanu. Ochotnějsem svolil, věda, žejejich necvičená vůle nic nezmůže. Subjekti objali vší silou, rukama i nohama, železné sloupky v sále. Za napětí vůle jsem působil najejich ruce, pak nohy, až prudce od sloupů odletěli. Ostatní šlojiž lehce. Není subjekta,jenž múže říci, že někdy před obecenstvem svou vůlí nade mnou zvítězil.

Kdysi z důvodu vědeckého bádání jsem činil pokusy v obci Horní Kostelec u pana Středy. Bylo přítomno asi padesát svědků. Postrádaljsem výborného subjekta p. F., vrchního číšníka. Bylo pro nějţ posl áno. Pan E přišel, ale ujistil obecenstvo i mne, že se uspat nedá a žádný že to na něm již nepořídí, jelikož se mu pak smějí a mnoho o něm mluví. Řekljsem mu, že mnejeho pevné rozhodnutí velmi zajímá, aby se posadil, bránil se, a nechal se při veselé mysli vyzkoušet. Pan E se kurážně posadil, okolí ujišťoval, že se nedá.

Za čtrnáct minut podlehl spánku.

Při silném napětí vůle a výboji mechanickém na pouhé slovo "spát" podléhalo rázem až patnáct citlivců. Jiní se museli za pokusů z mého prostředí vzdálit, jejich citlivost mne nesnesla. Mnozí, kteří ke mně z daleka přijeli, byli ke mně připoutáni tak, že nemohli z mého prostředí odejít. Musel jsem jim poručit, pak to již šlo.

V červenci roku 1922jsem měl najednu neděli ohlášenu návštěvu p. Rýče z Brna kvůli určení diagnózy pomocí subjekta. Bylojiž po desáté hodině a p. R. nepřicházel. Proto se mne subjekt K. tázal, může-li vlakem někam zajet. Svolil jsem. V jednu hodinu odpoledne se objevil p. R. Na můj dotaz, proč přichází tak pozdě, odpověděl, že prý se rychlík opozdil a neměl pak spojení.

S politováníjsem mu oznámil, že subjekt dopoledne ojedenácté hodině vlakem někam odejel, když marně čekal. Pan R. velmi želel, že se tak stalo. Před přítomnými pp. P. a D. jsem tedy prohlásil, že učiním pokus silou vůle, vyslané na dálku, povolat subjekta K. zpět, a to tak, aby použil nejbližšího vlaku k návratu. První vlak od Josefova přijížděl kolem čtvrté hodiny odpolední. Vzaljsem tedy fotografický negativ p. K., pomocí něhož jsem si subjekta živě představil, a zároveňvysilal myšlenku na různé strany, k Jaroměři, Hradci Králové, Opočnu, jakož i blíže s rozkazem, aby subjekt použil nejbližšího vlaku k domovu a vrátil se ke mně. Tak jsem působil 15-20 minut. Po přestávce asi 3/4 hodiny trvajícíjsem počal působit znovu podobně. Pak jsme čekali na dotyčný vlak, jenž měl spojení z různých uvedených míst. Přítomný p. D., dobrý telepat, vstal se slovy: Jdu mu na dráhu naproti, věřím, že přijede. " Asi o půl páté se otevřely dveře a oba páni k naší radosti přišli. Pan D. ovšem cestou z nádraží subjektovi záležitost pověděl. My jsme však nejdříve žádali subjekta, aby nám vypravoval, jak na něj působil můj vliv a co se s ním dělo.

Subjekt vypravoval: " Byljsem v Novém Městě n. M. za děvčetem sl. M. Ujednali jsme si, že půjdemţ s její sestrou společně na výlet do Pekla u Nového Města. Obě slečny si šly nejdřív ještě domů upravit šaty a já jsem zatím čekal před jejich domem. Náhle se mne zmocnila nevýslovná úzkost, strach a nucení k návratu. Tu však přišly obě sestry. Nevím, jak to přišlo, oznámil jsem jim, že musím nejbližším vlakem odjet

domů. Slečny tomu nechtěly věřit, já jsem trval rozčileně na svém a šel jsem. Slečny se jistě na mne koukaly jako na pomateného. Sotvajsem vběhl do nádraží, byl tu vlak, do něhož jsem vstoupil bez jízdenky.

(Pn- zn.: Patrno, že u domu zasáhlajej moje první sugesce; na dráhu utíkat musel proto, žejeho podvědomí vědělo z vyslané mé představy, že by jinak zmeškal nejbližší vlak.) Úzkost a nucení jet

domů jsem cítil až do Václavic, pak se mi myšlenky trochu vyjasňovaly a uvažoval jsem, co jsem to provedl. Mezitím jel jsem již
zase dále do Starkoče. Nevěda, proč vlastně domů jedu, v obavě, co si o mně slečny pomyslí, jakou pitomostjsem provedl, rozhodljsem se, že půjdu do Starkoče zpět a omluvím se. (Pozn.: Poznáváme, že tu byla ona přestávka, kdy jsem na něj nepůsobil.) Ještě jsem nevystoupil ve Starkoči z vlaku, když mne znova pojala ona strašná úzkost a nucení, abych byl co nejdříve doma. Nemohl jsem se ani vlaku od České Skalice dočkat. (Zde působiljsem naň podruhé.) Když se vlak blížil ke Kostelci, zase to přestalo,já však již nemohl zpět. Cestou z nádraží jsem potkal pana Dudka, jenž mi záhadné trápení vysvětlil.

Svou silnou vůli mohu obrátit i proti sobě, vsugerovat si, že do rána zemřu - a věřím, že by se tak stalo.

Mohl bych uvést mnoho jiných zajímavých případů, avšak toto postačí.

Vidíme, co dovede cvičená vůle. Mysl sama může být cvičena a pěstěna působením vládnoucí vůle,
jež koná pravé divy. Abychom toho dosáhli musíme vytrvale konat myšlenková cvičení.

Telepatické pokusy, silou vůle učiněné, dějí se na základě psychofyzické energie. Při napětí vůle nastávají záchvěvy, kmity neuronů a esplan a výboje elektronů, pyrotonů se počnou úžasnou rychlostí chrlit
do prostoru, proměněné ve vlny energie, obsahujíce a nesouce v sobě to, co si přejeme. Jsou nositeli myšlenek, dáme-li jim směr a cíl, zasahují každého, koho si přejeme (nebyl-li jim dán směr, nazývámeje bloudivé elektrony, jež pomocí éterických vln se samy přenášejí), a vybavují u něho zrakové, sluchové dojmy
a myšlenkové obrazy. Zvláště je-li osoba velmi citlivá, působí na ni mocně neubrání se jim.

Lidská duše, dokud je s hmotou těla spjata, neobejde se v žádném případě a při žádném projevu bez
cesty fyzické. Cesta čistě psychickáje zde nemožná. Až po odloučení hmoty bude duše schopna předměty, děje vnějšího světa i stavyjiných duší přímo vnímat. V tomto životě se podobné pokusy dějí cestou psychofyzickou.

*

61. ZÍSKÁNÍ SILNÉ VŮLE

Byl jsem často žádán, abych uvedl více pravidel a způsobů získání silné vůle. K tomu je třeba si osvětlit ty, kteří především silnou vůli postrádají.

Lidé slabé vůlejsou přecitlivělí, osoby prchlivé, ztřeštěné a ti, kteříjsou ve vleku svých žádostí. Lidé váhaví, nerozhodní, kteří se nedovedou podřídit disciplíně, ti, kdož se nedovedou přizpůsobit stálému zaměstnání, špatní řemeslníci, náladoví světáci, osoby vrtkavé, nestálé, nevytrvalé, neodvážné, ti, kdož mají různé vrtochy apod.

U nestálých osob pozorujeme rozklad vůle. Nedochází u nich k utvoření volní činnosti z jednotlivých složek. Je to stav duševního nepořádku, porušené rovnováhy, bezvládí. Volní činnost předpokládá uvědomění jistých prvků, motivů, představy, cíle atd.

Lidé mají sice touhu po pravdě, ale nemají činorodou vůli po pravdě, nedovedou pozorovat, zkoumat, usuzovat, a především se nedovedou oprostit od předsudků a pověr, které hovíjejich citům nebo fantazii nebo z nichž jim plyne osobní zisk.

U lidí slabé vůle není řídících rozumových idejí, jsou ve svém jednání omezeni, nestálí a jednají jen podle svých povrchních nápadů a vrtochů. Zřídkakdy ovládnou svá první hnutí a jsou neobyčejně přístupní cizím vlivům.

Celkem možno říci, že osoby slabé vůle, stejně jako osoby slabomyslné a hysterické, jsou projevem oslabené duševní funkce, v níž nemohou udržet rovnováhu změnami prostředí.

Tito lidé se často straní zdravé společnosti a je to právě společnost, která ukládá člověku řád, jím modeluje jeho charakter.

Člověk je tvor společenský, společnost vytváří člověka a poskytuje jeho duševním schopnostem jediné prostředky, jemu plně přístupné, aby rozvinul a dosáhl úrovně v oblasti poznání, a vůle i v oblasti činů, kde zušlechtěné představy se stávají inteligencí.

Tím že žijíjen svým vnitřním myšlenkám, pozbývají schopnostjednat ve světě vnějším, nedovedou se sami řídit, rozhodovat.

Lidé svobodné vůlejsou tedy ti, kdož se nepodrobili vlivu společnosti při získávání silné vůle, a silní ti, kteří jej přijali; tím vším se u nich vyvíjí silná osobnost.Osobnost je rozvinutí individuality tělesné i duševní, výrazem společenského vývoje.

Výchova silné vůle vyžaduje též soustavnou výchovu tělesnou, tj. hygienickou, správnou výživu, cvičení těla, cvičení duševní, v němž esplana a kůra mozková sílí, a potřebný odpočinek.

Člověk slabé vůle neví, co chce, neuváží následky svého jednání, ztrácí životní elán, volní energii,

chuť rvát se, lopotit, zápasit a usilovat, neodvratně se blíží zániku, ztrácí místo ve světě aje vyřazen z aktivních dějin lidstva.

K získání silné vůle je především nutné poznání sebe sama, "já jsem". Toto sebepoznání, cvičené často ve střežené tichosti a koncentrování, bude v tobě víc a více vzrůstat.

Řekneš-li si vícekrát za den slova "jájsem" nebo myslíš-li sije, jsi si vědom trvání svého skutečného,ţjÁ, a budeš pociťovat, vzrůstat ve svém nitru v silné, mocné, já.

Abys nabyl silné vůle, musíš cvičit pozornost. Pozornost zvyšuje intenzitu duševního dění. Pozornost musí být silná, aby se dovedla volně soustřeďovat. Pozornost jako jev vědomí je doprovázena pravidelně stavy fyziologickými, vzbuzenými napětím, a tu silí hlavně šedá kůra.

Napiš na papír: Jsem vytrvalý! Dívej se dobře na toto napsané slovo. Upoutej k němu celou pozornost. Asi za minutu zavři oči, chtěj a uvidíš je dále. Delší dobu se na ně dobře dívej. Tato mentální (myslná) představa se vtiskne do tvých esplan a zanechá tam trvalou stopu. Tvůj duch, tvé vědomí, tvé, já,ţse změní, bude se mít o co opírat. Protojindy budeš cvičit slova: Jsem šlechetný, jsem dobrý, jsem zdráv atp.

Budeš takovým, jakým se budeš sám tvořit!

Aby člověk získal silnou vůli, musí si činit násilí, pěstovat sebezápor, stále se přemáhat. Musí opanovávat a ovládat sama sebe, pak zvítězí nad fyzickou slabostí a jeho vůle roste a sílí.

Vůli možno cvičit jako každý sval k pevnosti a pružnosti. Je nutno předem seznat povahu a zákonitost vůle. Uvědomit si, že duše je příčinou cítění, vnímání ajednání - pochopit smysl a potřebnostjednotlivých cvičení, abychom mohli zdárně se cvičením pevné vůle začít.

Tvé chtění buď vždyjasné, pevné a přesnéjako rozkaz! Pravdě musíš vždy hledět pevně do očí! Vůli posílíš, nedbáš-li a nevšímáš-li si nepříjemných pocitů a malých bolestí! Udělej alespoňjednou za den něco, k čemu se musíš nutit! Tím bude silit tvá vůle! Školení vůle záleží ve cvičení a opanovávání vlastních myšlenek!

Dobré je cvičit pohled do středu kořene nosu svého obrazu v zrcadle. Přitom hluboce vdechovat a vydechovat po dobu pěti, deseti až patnácti minut. Přitom podržet myšlenku: Má vůle sílí! Tím si zvykáme dívat se každému pevně a upřímně do očí a pohlížet na vše přímo.

Potlačováním žádostivostí a chtíčů těla též silí tvář vůle!

Udělej sijeden den v týdnu úplný půst. Ulož si polomlčenlivost a ve své mysli udržuj myšlenku: "Jen stále s ostrou, přímou, přísnou vůlí vpřed! Tu se tvá vůle zoceluje.

Všechna malá i velká sebepřemáhání a potlačování přání přispívají k zesilení vůle podle zákona o hromadění a mohutnění vůle.

Všechna nevyhnutelná zla, protivenství a nehody tě musí zocelit k plnému ovládání nálad a sebe.

Použij jich ke cvičení pevnosti vůle, abys jim dovedl odporovat a čelit a stát se tak vítězem nad fyzickou slabostí.

Vůli vzpružuješ a upevňuješ, umímš-li si, že budeš celý týden naprosto zdvořilý, laskavý v chování, rytířsky jemný, což vše znamená sebepřemáhání. Kdo sebe překoná, ten zvyšuje své síly, svoji moc vůle, jakož i svou tvůrčí mohoucnost a schopnost.

Silnou vůli vychovám, když své představy (pudy, afekty) dovedu oddálit. Musím býtjen duch a vůle pánem nad sebou. Tímto sebeovládáním se dovedu uzavřít proti neoblíbeným, nervům škodícím myšlenkám a vyhnout se jim!

K nabytí silné, zdravé vůle a pružnosti ducha musíš stále bojovat proti zlým návykům a pudům, neboť jen v tomto boji nabývá duše vzletu a tvá vůle sílí.

Neříkej: Já za svou povahu nemohu,ţnedělej ze své slabosti modlu, které denně obětuješ své vášně (pití, kouření, karban, ženy apod.).

Nezacházej se sebou samým změkčile, jemně a shovívavě, nežij pohodlně! V odříkání a snášení ústrků, odporu, bouří a protivenství je moc a síla k upevnění vůle.

Není-li vůle utužena, schází síla odporovat. Proto nervozita je nemocí slabé vůle, vůle zchoulostivěla, změkla. Zchoulostivělé chtění činů přináší nervozitu.

Obrátí-li se pozornost k pocitům, týkajícím se vnitřku těla, tyto pocity se stupňují, jelikož člověk své tělo sleduje a při první příležitosti se vhání do krutého pouta hypochondrie. Vůle byla příliš měkká ke kladení odporu.

Jakýkoliv způsob tělesného utužení znamená zároveň zesilování a vzrůst vůle. Jen ten, kdo má sebe sama v moci, může si dát svobodu tvořivého myšlení ajen ten, kdo prošel školou násilí, sebezáporu, snese ve svobodě ducha nápory zla.

Vychovaný rozum a silná vůle je mládím dne: všechno je veselé, svěží a lehké, cítíme se silní a můžeme vládnout všemi schopnostmi.

Jaké vlastnosti má naše vůle, takové vlastnosti má i náš charakter!

Proto začnu s pevným přesvědčením vykonávat všechna cvičení a uvedená pravidla neúnavně a bez omezení, abych byl jiný než dříve.

Opakuji si patnáctkrát až dvacetkrát ráno, večer před spaním nebo ve volném čase uvedené autosugesce, denně jen jednu:
Mé chtění je zřejmé, jasné a určité jako rozkaz! Odpoutávám se od všelikého tlaku a všem svým starostem dávám výhost!
"Budu stále duševně i tělesně vzpřímen, napjat jak uvnitř, tak i zevně!
ţ Vím, že na uzdě držená energie směřuje k cíli neztenčeně a přímo!
ţ Vím, že odvážný nemyslíjako člověk bojácný, že bude třeba trpět, on utrpení neočekává, on se zařídí jak uvnitř, tak zevně k obraně proti němu a to k obraně nejlepší, tj. na útok!
"Jen stále s ostrým, přísným bojem vpřed! Jen jasnost, přesnost vůle!
"Protože vše, co si uvědomuji, musí být v mém vědomí naprosto určité, jasné a přesné! Jasnost a přesnost mého vědomí, do něhož vkládám své chtění, mne nutí k přesné zkoušce!
ţ Věřím, že vcházím do stavu úplného ovládání sama sebe, moje vůle se upevňuje a zoceluje, ke každému odporu řídím své nálady!
ţ Dokáži obrazy, představy, dojmy, jež potřebuji, podržet, obrazy a představy, které jsou mi ke škodě a na obtíž, zůstanou oddáleny!
Vím, že silná vůle je mocí a největší překážkou
v životě je jen slabá vůle!
ţVím, že vzrůst a síla vůle činí rozum a paměť zralou!
ţ Vím, že myšlenky bojácného běží do slepé uličky, myšlenky odvážného kráčejí otevřenou cestou!
ţ Dokáži se delší dobu dívat na peníz tak, aby mi obraz zůstal před duševním zrakem úplně utkvělý.
ţ Koncentruji jen dvě myšlenky: peníz je kulatý a stříbrošedý! Nepřipustím k vědomí žádnou jinou myšlenku. Tím mi velmi zesílí vůle!
Dokáži si dát neúprosný rozkaz, že nepřipustím k vědomí žádnou chorou myšlenku, nýbrž jen ty zdravé myšlenky, které chci!
Vím, že nejdříve musí být síly vyškoleny na věcech neškodných. Proto vytrvale cvičím, aby výsledek odměnil námahu, a vím, že cvičením obrany proti zapovězeným myšlenkám fungujejistěji a rychleji a dostaví se automaticky!
ţ Vím, že silná vůle je pohotovostí ducha. Je prvým tajemstvím úspěchu a základnou velkých, odvážných činů! Proto každou věc a myšlenku si dříve prakticky představím!
ţ Vím, že silná vůle dá všem starostem výhost!
Vím, žejasná, uspořádaná, zocelená, silná, utužená vůle činí člověka pánem nad sebou samým, pánem nad jinými a pánem svého štěstí a celého života!
ţ Vím, že mé tělo musí být pod vládou mocné panující vyvinuté vůle, oživené vznešenými ideály!
ţ Vím, že musím vyrůstat, duchovně nad nežádoucími vzruchy, jako jsou strach, smutek, truchlivost, úzkost, hněv, zlost, žárlivost, řevnivost, závist, trudnomyslnost, podrážděnost, lítost atd.
ţ Vím, že zla a nepříjemnosti jsou mi vítány, aby má vůle mohla být vytříbena!
ţ Vím, že práce je projev vůle, zesílená vůle znamená zesílenou pracovní výkonnost!
ţ Vím, že když budu roztržitý, uklidním se, upnu-li svoji pozornost na pozorování pouze jedné věci, která se pomalu pohybuje (obláček na obloze, ovce), nebo je úplně bez pohybů jako peníz, jablko!
"Vím, že muž, který má energii, ukáže také energii!
"Muž, který myslí na zmužilost, stane se zmužilým!
"Muž, jenž myslí, chci a mohu, dosáhne, čeho chce!
ţMuž, jenž myslí, nebojím se, nebude se bát!
ţMuž, jenž myslí, jsem zdráv, nebude nemocen!
ţ Muž, jenž myslí, jsem ozbrojen silnou vůlí, nebude slabochem! Jiné vhodné sugesce si může každý sám podle potřeby rozhojnit.
Pamatuj, že pro získání silné vůle musíš mít silný zájem, zájem ten musíš stále živit a silit - ze silného zájmu se vyvíjí znenáhla silná vůle.
Čin a chtění se musí pojit do nerozlučného svazku jako rozkaz a uposlechnutí. To je úhelný kámen sebeovládání!
Proto tvé chtění bude vždyjasné, určité, zřejmé a budeš stále pozorný, vzpřímený a napjatýjako rozkaz, přísná sebeposlušnost!
Duševní schopnosti, vlohy, síly jsou v nás v možnosti (mohoucnosti), ale ještě ne ve skutečnosti- v účinu. Každý je nositelem zdroje, ale každý na něm nemá účast. Musí tu být silná vůle, která chce.
Pamatuj, že každá začatá a nedodělaná práce podlamuje tvou vůli. Neumiňuj si nic, co neuskutečníš!
Ponenáhlu v tobě poroste vznešený pocit sebedůvěry. Při každé příležitosti hleď uplatnit slůvko chci musím, aby proniklo tvé myšlení a ovládlo žádané.
Jen naprostou, bezpodmínečnou sebeposlušností získá tvoje vůle jistotu a plnou sílu. S velkou důvěrou hleď vstříc budoucnosti, lhostejno,jakáje nyní tvoje přítomnost, neboťjsi najisté cestě a

staneš se člověkem plným zdravé silné, tvůrčí vůle, jsi na cestě život opanovat.

Buď důsledný. Z nedostatku myšlenkové důslednosti vzniká neschopnost pochopit vzdálený větší prospěch. Intelektuální důslednost sejeví po stránce volníjako mravní charakter. Lidé, kteří špatně a nedůsledně myslí, nemohou mravnějednat, nevědí, coje dobré a co zlé. Jejich mravnost se zhroutí pod prvým nárazem vášně a pokušení. Mravnost založená na nevědomosti a vadném myšlení je mělká a nemůže vést ke skutečnému zlepšení člověka a vytvoření etických hodnot. Nej vyšší inteligence a nejvyšší mravnost jsou plodem silné vůle, hledající smysl života.

Občas vzbuď dobrou náladu a na chvíli ji podrž, je posilující lázní klidu duše, z něhož vyjdeš občerstven a posílen vnitřnímjasem. Po celý den buď veselý, plnýjaré, živé, pružné mysli. Zároveň dbej, abys svou vůli vyzdobil šlechetnými city, neboť pevná vůle musí být řízena moudrostí, rozvahou a citem.

Pocit vlastní hodnoty a cenyje páteří duše. Má-li člověk vyšší cíl, roste s ním také i síla a mohutní vůle.

Nebuď vůči sobě a druhým měkký a choulostivý! K zocelení a utužení vůle musí být přísná sebeposlušnost. Dávej všechna rozhodnutí v příčině vůle i svého zdraví a náležitého jasného světla. Získáváš tím víc a více přímý, otevřený poměr vůči sobě samému.

Vůle značí moc - silná vůle podmaňuje vůli slabší. Kdo svou vůli cvičí, ten zdvojnásobuje, zdvaceteronásobuje své schopnosti a své výkony, stejnou měrou roste také jistota.

Kdo sama sebe naprosto a úplně ovládá, ten stojí před druhým zpříma, není otrokem nikoho, vyniká daleko nad svým okolím a všechny si podmaňuje. Tak se můžeš vytvořit šťastným, abys jiné oblažil.

Člověk slabé vůle je sobě i jiným na obtíž, je nesmělý a ulekaný.

Silná vůle objevuje talenty. Není člověka, který by neměl nějaký talent. Talentem, fantazií, se rozumí vlohy: vymýšlet nové věci, vynalézat, kombinovat, je to dar konjunktury, spekulace, smělosti, podnikavosti.

Silná vůle a vytrvalost je známkou všech znamenitých lidí, jejich vlastnostijsou: klidnost, zdvořilost,jistota a převaha.

Silný duch je pevné vůle, mluví vždy jasně a určitě.

Slabý duch musí být veden.

Neshody, nezdary velké i maléjsou prvkem pro lepší poznání. Časje tvůj kapitál, musíš ho umět využít. Ztráta času je zkázou života.

Silná vůle má touhu po vědění, člověk, který nečte, stává se bezcenným a nepotřebným. Lidského ducha lze stále zdokonalovat.

Nejlepším prostředkem k posilení ducha a jeho schopností je vyslovení myšlenek, v životě osvědčených.

Pevná vůle vyjasňuje si své okolí a zahání chmury.

Přestaň v sobě vidět míč, kterýje náhodně vržen do světa. Pamatuj, že silný duch si dovede vytvořit jemu odpovídající tělo. Musíš si to uvědomit, že v pevné vůlije ti přímo dána tvůrčí moc, jejíž pomocí můžeš ze sebe tvořit to co chceš! Lidská vůle je základem duševního života.

Dvé si předkládej: to budeš, co ze sebe uděláš, svou cenu si můžeš určovat sám!

Na síle odporu a na pořádku vůle závisí tělesné zdraví, a hlavně zdraví duševní. Ona proniká takřka
celé tělo, které uvádí v činný stav, škodlivé látky vyvádí a cizí vlivy odráží. Slabá vůle přináší nevolnost, mrzutost a nespokojenost, jimiž se každá nemoc zhoršuje. Kdo má silnou vůli, nemá žádné fixní ideje.

Vidíš, že vycvičit silnou vůli se ti všestranně vyplatí: uplatníš ji též užitkem v podnikání, v obchodě, v řemesle i v umění. Neuplatníš jí tolik a zakrní ti v takzvaném zabezpečeném postavení.

Uvědom si, že myšlenka na nebezpečí je u odvážného propletena myšlenkami činu, u slabého vůlí myšlenkami utrpení. Silná vůle se nikdy nedá překvapit, neboť vždycky předem v rozumu uváží všechny možnosti.

Silná vůle přemáhá všechny překážky, zahání nemoce, uklidňuje mysl, prodlužuje život a dostává i dává vyšší vzlet - ale nesmí vést k pýše, která je vždycky znamením duševní prázdnoty a jednostranně vedené vůle.

Slabá vůle a nevychovaný rozum vytvářejí krizi lidskosti. Hlavním znakem krize je lhostejnost k humanitě, mravní lajdáctví, otupělost k bezpráví, posměch idealismu, lhostejnosti k pravdě, zbabělost v přesvědčení a troufalost v nelidskosti.

Je nutné uvažovat o cestách a metodách, kterými se budeš ubírat. Člověk opravdu vzdělaný, spíše stále vzdělavatelný, povede sebe a mladé duše k jediné správné orientaci v dnešním světě.

V celé rozlehlé soustavě životních úkolů je nejzávažnější úkol vštípit do své duše přesvědčení o velikosti a nezměrné velikosti a závažnosti duchovních hodnot.

Naléhá-li na tebe množství úloh, tedy pracuj,jako by se tě nedotýkaly, a vyřizuj klidnějednu věc

podruhé.
Co přináší užitek, to musíš vždy a jednou provždy vykázat ze svého vědomí!
Bylo a je jednou z nejdůležitějších úloh třídit náplň svého duševního života v pohnutky užitečné a "ťškrtnout všechny neužitečné myšlenky energickým tahem.
Není nemoci a vtíravé škodlivé myšlenky, která hy mohla vzdorovat silné vůli!
Také si uvědom, že plodivá síla je silou tvořivou a obsahuje nejvyšší procento životní zářivé energie.
Proto může být použita celým ústrojím a přeměněna v životnost, sloužíc tak účelům obrozovacím místo plodícím. I to se stane na přání chtějící vůle.
Uvaž, že každý rozum neukazuje spolehlivě směr bezpečného přístavu: je nutno starat se o jeho zdokonalení a zušlechtění. Jinak nás může také dovést na opačnou stranu. Co je platen rozum, když se přiženou vlny vášní a zaplavíjej tak, že přestane ukazovat vytknutý směr! Coje platen rozum,jež člověku dovolí, abyvášně, ať již alkohol, tabák, karban, lumpáctví atd. mohly znenáhla ničit člověka? Zde může jedině pomoci pevná vůle, jež je jako parní síla, která mohutně pohání stroje proti každému odporu. Tudíž, kdo vidí smysl života jen v zábavách, silné vůle nenabude!
Každá myšlenkaje zárodkem činu, který se chce zrodit, aje třeba ji posílit silnou vůlí, aby se stala jasnou představou a konečně činem.
Řekneš-li si vícekrát za den,ťjá jsem, nebo myslíš-li si ta dvě slova, jsi si vědom skutečného trvání sebe sama a pocítíš vzrůstat ve svém nitru silné, mocnétjá.
Velikou překážkou k dosažení silné vůle a životních úspěchů bývá vnitřní rozpolcenost: chtít a nechtít zároveň.
Slabá vůle věří na osud. To, co lidé nazývají osudem, jsou jen jejich vlastní hloupé kousky, chybí jim rozumový soud, a silná vůle.
A nakonec si uvědom, že vytrvalost přináší úspěch. Počáteční nadšení bez vytrvalosti nestačí.
Tyto stručné, užitečné a praktické pokyny si musíš osvojit. Musí si je osvojit i hypnotizé ť, chce-li pracovat s úspěchem, neboť jeho síla vůle musí převyšovat sílu vůle objektů, s nimiž pracuje.
O dokonalostech, silách rozumu a vůle a o správném myšlení píši v knize " Kultura rozumu a vůle".
Kdo se zajímá o zdravý systém myšlení a chce se správnému myšlení naučit, kdo chce uskutečnit svá přání, musí znát síly svého ducha - rozum a vůli -, které je možno vzděláváním a vypěstováním přivést k rozvinutí a zralosti, aby se staly silami člověka. Silný duch je si vědom síly svého myšlení, je rozumově vyrovnaný a stojí nad životem. Nová doba vyžaduje vysokou inteligenci člověka, ahy dospěl k dokonalosti a vydával ze sebe nové hodnoty. Vypěstování sil rozumu a vůle je vítězství ducha nad životem, jeho duševní a materiální bídou. Kdo pěstuje síly ducha, stává se mocným, žije nad časem a život si podmaňuje.
Kniha
Kultura rozumu a vůle, vyřeší vaše složité problémy:
Hledání a poznávání sebe - zkoumání lidského života.
Jak probudit a podmanit si síly všech zdrojů ducha?
Jak zajistit budoucnost a existenci civilizace?
Jak bojovat o nového, lepšího člověka?
Jak dospět k pravdě a dobru?
Jak bojovat proti lidské bídě?
Jak vychovat rozum a silnou vůli?
Jak dosáhnout velkých úkolů a cílů?
Jak vyjít z duchovního úpadku?
Pokyny proti moderní krizi života!
Odpovědi na základní otázky lidského života!
Zkoumání a využití nových objevů sil hmoty a ducha.
***

62. JAK ČELIT ZLÝM A NEPŘÁTELSKÝM NÁSTRAHÁM A SVODŮM

Stává se, že někdo vůči nám chová nepřátelské úmysly, že nám chce ublížit, například škodí nám pomluvou, nactiutrháním, přivádí nás do různých sporů a kuje zločinné plány, ubližuje nám na těle, na majetku, dělá sváry v rodině, svádí k cizoložství, pěstuje zášť, pomstu, která vede k těžkým zločinům, žhářství, ba i k vraždě.
Přihodí se také, žejistá osoba k němu přilne tak, že to působí velké nepříjemnosti. Mnohdy si ani nemůžeme nijak vysvětlit, proč ta a ta osoba k nám tolik lne a stále nás pozoruje, střeží a tím se stává obtížnou.
Dotyčná osoba bývá zpravidla ženského pohlaví. Je senzitivní a mohla, nechtíc, podlehnout našemu vlivu, aniž bychom si to mnohdy snad přáli. Někdy je to i vědomé.
Tento stav se zhoršuje a zesiluje i naší vinou, jelikož zmíněná osoba, působíc nám trýzeň, dobývá si

stále naši pozornost, že na ni myslíme, a místo abychom myšlenky rázně odehnali, podléháme jim.

V takovém případě opatřme si její fotografii z poslední doby. Kdybychom si ji nemohli obstarat, představme sijejí podobu co nejživěji (v tom případě dáme obličej do dlaní), mysleme co nejintenzívněji v živé představě na její přítomnost, kde právě je, a dávejme jí v pevné a živé víře rozkazy:

Ty musíš sklon ke mně ihned a úplně přerušit, máš ke mně nepřekonatelný odpor, pociťuješ hrůzu ze svého jednání, prohřešuješ se, při každé vzpomínce na mne tě obestírá bázeň a strach. Budeš se mne stranit, nemáš odvahu se mnou mluvit, tvé výhrůžky se ti ošklivi a pozbýváš schopnost je provést! " apod.

Uvedené se musí rozkazovat s velkou duševní silou, což přijme telepatickou cestou její podvědomá činnost a bude to naprosto jistě působit.

Nesmí se ani trochu o výsledku pochybovat. V případě, že bychom nějakým způsobem přišli s onou osobou do styku, musíme ihned podle této metody v duchu působit, a pokud možno co nejdříve se z její přítomnosti vzdálit.

Nejlépe se toto myšlenkové působení na vzdálenost daří, když dotyčná osoba je v přirozeném spanku. Ve spánku je její podvědomí (duše) lépe přístupné dojmům.

Je nutné působit do doby zřejmého výsledku. Je třeba vyvolat jistou přísnost, skoro krutost, a živit představu o zdaru.

Nepřátelství se vůči této osobě pěstovat nesmí. Naopak musíme vůči ní pěstovat ve svém nitru lásku a přátelství. Duše nás všechje v podstatě čistá a touží po dokonalosti, nenávidí zlé činy a ošklivi si je. Láskou docílíme, že její duše v podvědomí je našemu dobrému napomenutí, nabádání přístupna, pozná náš dobrý, správný úmysl, přizpůsobí se mu, uznájej za správný a přijme tuto naši snahu ve vyslané sugesci, která zakotví v esplanech. Esplana v našem směru, v snažení sama působí na vědomé, já, takže nepřátelská osoba, aniž by věděla,jakým způsobem se to děje, počíná mít ke svémujednání odpor, bázeň, ošklivost, a v důsledku toho se svých činů varuje.

A proto budiž naším pravidlem: Milujeme své nepřátele!

Hypnolog pomocí subjekta docílí mnohem snadněji výsledku. Subjektu,jsoucímu ve čtvrtém stupni hypnotického spánku, rozkáže podobným způsobem, jak uvedeno, aby se ve spánku s dotyčnou osobou spojil a tyto rozkazy jí důrazně tlumočil.

V člověku je dvojí žádostivost: duchovní (vyšší) a tělesná (nižší), mezi nimiž vzniká spor. Cvičená vůle z aktivity rozumu dovede mít nad uvolněnou nezřízenou žádostivostí naprostou vládu a vyrovnává porušený soulad mezi nimi. Je-li nižší žádostivost uvolněna, vzniká nepokoj, bouře proti duchu nás nutí dělat, co nechceme, až nakonec podléháme. Proto její návaznost nesmí být odpoutána od vlády rozumu a vůle. Tyto mohoucnosti duše si musíme uvědomit a cvičením je zesílit k potřebné obraně.

*

63. HLOUBKA ŽIVOTA KE ŠTĚSTÍ

Chceš-li být šťastný zde na zemi, udržuj a pěstuj za každých okolností veselou mysl. Nezapomínej, že člověk je určen k tomu, aby byl šťastný.

Musíš znát sebe: Chovej proto pouze příjemné, povznášející názory a pocity. Netrap svou duši vezdejšími starostmi, pochmurnou náladou, nikdy se nezlob, pěstuj spokojenost a nehněvej se, varuj se zla, neboť zlo značí slabost vůle.

Vnuť se do veselé nálady. Ustav svoji vůli na vytvoření esplana, zanechám starostí" pro použití v době, kdy duše potřebuje odpočinek.

Starost, závist, hněv, zlost, sváryjsou zlem pro duši, škodí tělu, přivozují různé nemoci, poruchy nervové a duševní. Proto cvič vůli odkládání a nepřipouštění si strastí, zloby, hněvu a mrzutostí a nepocítíť únavu. Co můžeš vyřídit hned, neodkládej, abys nezatížil duši.

Štěstí záleží na člověku samém! Lidská duše je úžasně bohatá pro uplatnění sebe. Lidé nedovedou žít, příčinaje, že nechápou sami sebe. Nedovedou vše, co mají v sobě, dokonale uspořádat. Člověku chybí vlastní poznání, vzdělání a vědění. Čímje člověk dokonalejší, tímje šťastnější. Člověkje slaboch, nedove de se ovládnout, poddává se svému tělu a jeho cítění. Slabosti, nálady, vášnivé záliby člověka zotročují a odvádějí jej od štěstí. Takový člověk nežije svůj pravý život. Kdo dovede ovládnout sebe, dovede proměnit svůj život ve štěstí. Lidé to však nedovedou, proto je v lidském životě více smutku než štěstí. Je tu však síla ducha, která vše ze vzdělaného rozumu a silné vůle uspořádá, a proto tělesnost musí být zušlechtěna duchem! Člověk ví málo o svém duchu, a přece existuje duchovní skutečnost. Otázky této skutečnosti jsou vyřešitelné vědeckým způsobem. Je omyl, že duchovno je obrazem hmotného! Člověk žije víců z ducha nežli z hmoty. Proto lidský duch má přednost před hmotou. Aby hmota mohla prosperovat, musí být řízena duchem. Lidský duch má možnost do hmotyvkládat svoji tvůrčí sílu. Každé tvořené dílo oživuje schopnostmi své duše a tak vítězí nad hmotou duchově. Štěstí musím vydobývat

každým slovem, myšlenkou, cítěním. Vše, co vychází z duše, má být krásné a ušlechtilé. Dokonalý život a dosažení štěstí mťá počínat od nejmenšího duševního projevu, od sebenepatrnějšího stvořeného předmětu, vše konkrétní mu může být podnětem ke štěstí.

Bez citu nelze uskutečnit lidské soužití ani dosáhnout štěstí.

Musíš mít důvěru v sebe, k ní ti dopomůže silná vůle. Silná vůle je zdrojťenergie, člověk obdařeny silnou vůlí má důvěru v sebe a není zklamán porážkami.

Jsi-li churav, nermuť se, i nemoc probouzí ducha k užitečným velkým činům.

Rozhodni se vždy pro věci dobré, příjemné a užitečné. Opovrhni všemi špatnostmi a pikantnostmi proti přirozené kráse života, nebuď skeptik, ale žij ve světlé přítomnosti. Minulost s utrpením je již odbyta. Vzpomínej na prožité radosti a úspěchy, ignoruj svízele a nezdary.ťŽij ve stálé slunné náladě a čekej od budoucnosti dobré věci, tím se přioděješ tajemnou silou své duše. Buďť duševně vyrovnaný: vyrovnanym člověkem je ten, kdo žije v kontaktu rozumu, vůle a citů s podvědomím.

Příkladem: Uspím subjekta do čtvrtého stupně hloubky spánku, v němž se nám projeví osvobozená duše. Požádám ji, aby nahlédla do vlastních esplan. Jestli se děsí a vzpírá, není subjekt člověk vyrovnaný. Zůstane-li v příjemném klidu, můžeme mluvit o duševní vyrovnanosti.

Proto musíš sebe sama přemoci, sebe vychovat. Všechno nebezpečí a překážející musí z mozku vymizet a musí být odstraněno.

Musíš potlačit pudy, vedle představ chorých postavit představy zdravé a sama sebe učinit pánem nového duševního vývoje.

Musíš napnout sílu energického chtění a vůle budejako nadřízená osoba dosazena nad ostatní hnací ústrojí dynamické síly duše.

Musíš mít hlubokou důvěru v sebe, mít cíl, že budeš lepší. Zdrojem lidského štěstíťje rozum a vule, v rozumu vrcholí vědomí a svobodné rozhodování je ta nejlepší lidská činnost.

Musíš se vychovat všeobsahujícími mravními mocnostmi tak, aby tvoje tělesnost byla zcela proniknuta božím duchem, respektujíc boží přikázání. Bůh do tvé přirozenosti již vryl onen mravní zákon - dal ti svědomí, který ti diktuje, jak máš jednat. Vzbuď víru a ta pak nebude jen aktem poznání, nýbrž chtějící vůlí. Buď Bohem naplněný a budeš mocným nad životem. Sám pomůže ti pak vydat ze sebe všechny možnosti, nalezneš sama sebe a dojdeš štěstí již zde na zemi.

Naplněné lidské štěstí spočívá v bohumilém životě s božími přikázáními. Vést ctnostný a zbožný život v pokoře, sebezáporu, poznávání a konání dobra. Zachovávání etických zákonů vůčijiným i sobě. Nemít stín nepravosti ve své duši - je podmínkou předeslaného, naplněného, pravého štěstí zde na zemi které je sice pomíjející, ale podmínkou blaženosti věčné, čímž dojdeme k účasti na životě u Boha a může nás vést až k poznání Boha a jeho neviditelných božských vlastností. Zde konečně dosahuje duše onoho nejvyššího štěstí a nepomíjející blaženosti.

A tak, jako tělesně konáme cvičení a učení pro zdraví, sport a rozvoj imteligence tak i zde cvičme denně svoji duševní vyrovnanost, trpělivost, snahu a poznání štěstí a dojdeme úspěchu.

*

64. DUŠEVNÍ CHOROBY (PŘÍČINY, DRUHY, ROZBOR)

Kolik je vlastně normálních lidí? Žádný! Nějaký stav však musí být ideální. Ten pozná rozum. Jednáme-li jinak, než by rozum uznal za správné, můžeme mluvit o úchylce od stavu ideálního. Vyspělost rozumu, daná přirozeným instinktem získaná výchovou a vzděláním, je u každého individuální. Podle toho můžeme stanovit vyšší procento lidí dokonalých.

Úchylnost spočívá v silnějším, nezdravém, vrozenou dispozicí, výchovou a špatným vzděláním vytvořeném esplanu, které ji vede, aniž by si toho úchylný byl vědom.

Psychologie duševně chorých je oprávněna jen potud, pokud nemocny neztratil svobodu činu a nepozbyl individualitu.

ťČlověk zřejmě ukazuje, že je nejdokonalejším dílem ze všech tvorů na zemi. Duše, obdařená rozumem a svobodnou vůlí, působí v plném souladu s tělem. Nečiní člověka člověkem duše sama ani tělo, nybrž souladné spojení obou. Je-li tento soulad porušen, stává se člověk nerozumným tvorem.Tu mluvíme o duševní chorobě.

Vejdeme-li do tajů metapsychických, pak psychiatrie, léčení duševních chorob, bude postavena na zcela jinou bázi.

Zatmění ducha čili duševní choroba nepostupuje u všech nemocných stejně,jeví se způsobem velmi rozličným.

Duševní choroba se vyvíjí zpravidla z nepatrných počátků. Buď je zde zárodek chorobyjiž od narození, nebo náklonnost k ní a teprve po letech se z různých příčin vyvíjí. Příčiny, které podporují vývin choroby neboji zaviňují, jsou přerozmanité: Těžké choroby hlavy, úraz mozku, pohlavní výstřednosti,

smutné rodinné poměry, veliké starosti, jednostranná duševní činnost, svár, ztráta majetku,

spekulace, přepracovanost, zármutek, nesmyslné pachtění se po čemkoliv, zklamaná láska, soudní pře, nepřátelství,
alkoholismus apod. Nepomáhá-li se ve všech případech ihned zpočátku, je těžko později něčeho docílit. Zvláště u dítek buďme pozorní. Při dědičném zatížení se objevují nejčastějijiž v mládí odchylky od
normálního stavu. Takové dětijsou dráždivé, ihned rozčilené, snadno urážlivé zlostné, někdy lživé, sobecké, mají radost z týrání zvířat, náklonnost k zločinným pudům, jsou náruživé a nedůvěřivé, samotářské (při onanii). Zároveň se oddávají fantastickému blouznění o nemožných ideálech a tak znenáhla přicházejí ke zvráceným názorům, nezdravým úsudkům a velikému podivínství.
Poměr k vnějšímu světu se může ve všech případech zatemnit, až docela zmást. Dostavují se zvrácené utkvělé představy (fixní ideje), které se obyčejně v počátku duševní choroby omezují na určitý okrseG šedé kůry mozkové s Jejími esplany. Co je mimo utkvělou představu, jeví se správným. V ostatních
směrech tito lidé myslí, mluví a jednají úplně rozumně.
Nastupuje stav nižšího podvědomí vinou zvrácených chorých esplan. První příčina vzniku choroby je nepatrná. Obyčejně to bývá nějaká potlačená myšlenka, dojem, představa, z níž se časem za spolučinnosti nižšího podvědomí vyvine komplex kauzálních řad více představ, do sebe zasahu ících,jejichž směryţ buď harmonizují, anebo disharmonicky do sebe zasahují. Tento ppříčinný svazek, spojený z chorých představ a dějů se postupem choroby štěpí v nové komplexy s novým, já,které se osamostatňují a navzájem potírají.
Komplexy nejsou organizovány v jediný funkčni celek, reagují samostatně a od sebe neodvisle, tak, jako by byly přiřazeny více nervovým strukturám nebo více osobám. Máme zde dvě, tři i více vědomých osobností, přiřazených témuž mozku. Je to rozdvojení myšlenkového obsahu s několika výrazovým odvodem. Komplexy se odštěpují od vědomého, já, a rozštěpené celky vědomí střídavě vstupují do aktivity.
V takovém stavu žije mnoho nervózních, hysterických a vůbec psychopaticky založených osob.
ó to, projevttje e st Íe ró óucímilpř zonak y V z p Počátečním příznakem duševní choroby je ţzpravidla melancholie (zádumčivost). Ponechá-li se jí volnost, projevuje se stále rostoucími příznaky. V zuřivosti jsou příznaky nejprudší, ale pozbývají své prudkosti, až v blbosti dospívá nemoc k svému trvalému zakončení. Pravím však, že tomu tak nebývá vždy.
Může nastat zuřivost a přejít v melancholii. Tu může nastat úplné uzdravení nebojen časové, jež přechází znova v zuřivost. Také může nastat tupomyslnost, z ní i zuřivost se vyvinout a to může přejít i v trvalou tupomyslnost.
Rozeznávají se různé druhy a stupně duševních chorob, jako zádumčivost, třeštivost, potrhlost, pomatenost, slabomyslnost, blbost, šílenost. Ze stanoviska povšechného sejeví u duševních chorob smyslové klamy, poruchy rozumu a vůle.
Poruchy smyslové: Nemocný slyší hlasy a zvuky, vidí všelijaké přízraky, mluví k nim, a přece v tu chvíli neexistují. Viz Choré komplexy.
Poruchy rozumu: Nemocní spáchají nezdravé činy a nejsou si vědomi špatnéhojednání. ObyčeJně ve větší společnosti u nich nastává zvláštní rozčilení, rozumová činnostje náhle opouští. Při rozpoznávací neschopnosti nastává znenáhla zmatenost, nemožnost správně řadit myšlenky, vznikají chorobné představy, smyslové klamy, slabost vůle, dostavuje se sklon ke spáchání špatného činu.
Poruchy vůle: Objevuje se buď naprostá lhostejnost, nebo veliká dráždivost s občasnými návaly zuřivosti.
Někteří nemocní nevědí, co myslí, mluví, dělají,jejich duchjejako v mlhách, sevřen a stlačen na nejnižší stupeň jejich vědomého, já.
Jiní prožívají hrozné chvíle duševních muk, které je takřka drtí, až se z toho potí. Vědomí se víc a více kalí, až znenáhla dojde k úplnému pomatení a zblbnutí.
Někteří nemohou spát a jsou až k vysílení obtíženi děsivými představami.
Jiní trpí děsivými klamy smyslů. Nemocný na sebe uvaluje traplivé obžaloby, bojí se nezhojitelných nemocí, šílenství, smrti a nezřídka činí v takovém depresívním stavu konec svému životu, zvláště nedostává-li se mu náboženské víry, která by mu byla v takových hrozných chvílích oporou.
Velmi známým a rozmanitým zjevem duševní choroby je v esplanech zakotvený chorobný dojem (myšlenka), který vznikl většinou z vnější příčiny. Příklad: Někdo spatřil utopeného a dojem z toho mu
ne dá pokoj, stále vidí utopeného a nutí jej to, aby se též utopil. Jiný z podobné příčiny je nutkán, aby se zastřelil, oběsil apod. a nemůže to přemoci. Někdo četl o manželské nevěrnosti, utkvěla mu o tom představa a začne podezřívat svoji manželku, trápí jej to, nemá pokoje ani v noci a myslí, že se z toho zblázní. Jiní, majíce trochu slabé srdce slyšeli, že toho či onoho ranila mrtvice. Dojem byl u nich takový, že od té chvíle se stále pozorují, mají úzkost a strach, očekávají každou chvíli, že i jej

mrtvice raní. V noci, se jim zdá, jak umírají, a probouzejí se ulekaně, načež teprve se srdce mohutně rozbuší. Jiného trápí myšlenka, aby něco ukradl, a nedá mu pokoje, dokud tak neučiní. Některá z nešťastné lásky si chce zoufat a myslí, že to nepřežije, vidí se utopenou,jiná vlakem přejetou. Podobné myšlenkyji trápí od rána do večera ajsou provázeny úzkostí, strachem, únavou apod.

V těchto patologických případech se nějaká představa stane vtíravou, stále pronásleduje pacienta. Takové představy se označují obvykle jako obsedentní (obsese - utkvělá představa) a nemocní jsou doprovázeni obavou, že podlehnou činu, jehož se obávají.

U jiných se projevuje střídání vzrušené nálady a skleslosti. Je to typ cyklotymní.

Tak bych mohl do nekonečna vypočítávat různé druhy duševních poruch, rázu lehčího a těžšího, ježť jako cizopasníci se dostaly do duše, porušily duševní rovnováhu a klid a hlodají jako zhoubný červ na zdraví člověka.

Abychom porozuměli duševně chorým, je nutné se hluboce vcítit do oblasti psychologie a do duší nemocných.

Duše nemocných je zaměstnána šílenými představami a ideemi. Je to nevyčerpatelný boj, který se odehrává v jejím nitru. Zápas, který se odehrává v duši, šílenství, které ovládá všechny myšlenky a city, strach, který tísnivě doléhá na mysl, mění zcela mimořádně celý obrat zážitků, ukazujejej v pokřivené podobě a vede k těsnému prolínání všeho, co bylo prožito uvnitř i zevně.

Z harmonické, zdravé osoby se cosi cizího odštěpilo, vyvolalo se podvědomé "já", vytvořila se vedlejší duše, která vyvolává neklid a strach, jež mluví k nemocnému cizími hlasy a kouzlí mu šílené obrazy v nejrůznějších formách.

Jsou to esplana a jejich zážitky, představami a dojmy, která žijí na vlastní pěst.

Tento zvrácený duševní stav, tuto psychickou zvláštnost, která se projevuje v různých výrazových formách, nazýváme schizofrenie.

Studiem patologické psychologie se ukázalo, že jevv podvědomí hrají v životě často důležitější roli než jevy vědomé.

Do skupiny patologických případů náleží ona vedlejší duše, tzv. rozštěpení osobnosti.

Toto rozštěpení osobnnsti se dostavuje z příčin, kdy z různého utrpení, osamocení a stesku duše ustupuje do vstupního podvědomí, z něhož vťnese poruchu do vrchního podvědomí vytvořením chorobných esplan. Tato esplana pak vytvoří zvláštní komplety, které se za činnosti duše organizují v samostatné druhé, já, jež zatlačuje,ťjá, vědomé, normální, takže dnchází ke střídání dvou i více osobností v jednom těle, přičemž zdravé vstupní podvědomí se mění v chorobné podvědomí nižší.

Takéje nutno si uvědomit, že mnohá chorobná porušení duševní činnosti spočívají na anatomických nebo funkčních změnách, která mají své sídlo v mozku, a v progresívní paralýze.

Vole a kretenismus vznikají následkem choroby štítné žlázy a také znamenají duševní zrůdnost.

Avšak u většiny pravých duševně chorých bývá mozek zevně úplně normální, takže sídlo choroby je nutno hledat v dědičném zatížení, a hlavně ve zvrácených chorých esplanech, vzniklých z duševního stesku apod., čímž nastala porucha mozkové činnosti.

ťČím méně pozornosti věnuje nemocný zevnějšímu světu, tím více upadá do polosnění. Oddá-li se jen vnitřním představám a kombinacím, přichází do snění. Věnuje-li pak tento nemocný vysněným osobám a věcem většinu svého času, mluví-li s nimi apod., stává se snění chorobným stavem.

Je-li obrazotvornost nadmíru živá nebo nějak porušena chorobným stavem nervů, přestane člověk rozlišovat mezi představami a skutečnostmi mimo sebe.Toto promítání vnitřních představ do skutečnosti bez soudné kontroly rozumu a vůle se pak nazývá halucinacemi.

Bláznovství, delirium (blouznění) idiotství (blbost, slabomyslnost) jsou ony sny člověka který bdí. V normálním stavu má člověk vládu nad svým vnitřním i zevnějším životem, kdežto různé druhy bláznovství znamenají ztrátu této vlády, proto asociativní schopnost pracuje nespoutaně. Člověk přitom není zbaven zevnějšího vnímání, avšak vše je pro nedostatek kontroly v nepořádku a zmatku. Bláznovství- mánie je buď úplné (týká se vší činnosti), anebo částečné (kdyžjen některé představy spojené s emocí pýchy, hněvu, lásky aj. utkví v obrazotvornosti a vylučují ostatní - monománie).

Deliriumje přechodná mánie, v níž člověk upadá do halucinace a jež hývá provázenajinými chorobami, například epilepsií.

Idiotství je hlubší forma poruchy a zeslabení duševní činnosti od narození.

U hysterie je hlavním znakem duševní neschopnost vnitřní organizace a ucelení.

Duševně choří mají také své chvíle klidu, avšak jejich mysl bývá málokdy jasná. Chřadnou vesměšť fyzicky, zažívací ústrojí vypovídá službu a nakonec nepřijímá potravu.

Znám prostředky, jimiž mohu konstatovat, jak daleko duševní choroba pokročila. Duševně choří málo reagují na dráždění zevnějšími příčinami, poněvadžjejich vědomé "já,ťslábne, ustupuje v nižší podvědomí. Zmíněné prostředky nemohou ještě uveřejnit, abyjich nebylo zneužíváno, duševně choří by se jimi zkoušeli, stále by se pozorovali a tím se ve své chorobě jen utvrzovali.

Jen ve Spojených státech americkýchje na 5-10 miliónů slabomyslných následkem duševni zaostalosti, podle profesora Horace B. Englische, psychologa na Weslayanské univerzitě.

Nelekejte se však! Každá porucha může být i v počátcích vyléčena, v době, kdy organický základ chorých esplanjeještě slabý. Tedy ihned v počátcích. Později velmi těžko. Velmi mnoho duševně chorých ke mně bylo přivedeno. Studoval a pozorovaljsemjejich stav a mnohé z nich u sebe ponechal a na podkladě svých výzkumů léčil a také vyléčil.

Abychom se mohli vžít do duševních muk chorého a udělali si o nichjakýsi pojem, uvádím zdejeden

(z mnohých) projev duševních muk, vlastní rukou choré osoby zachycený. Duševně nemocní nemohou obyčejně pro slabost duševní vůle svá muka dostatečně vyjádřit slovem, ač si jich bývají vědomi. Proto jsem použil své vůle a svého magnetismu, kterýjim byl podporou, aby mohli svůj stav tužkou dostatečně zachytit. Nepůsobil jsem na ně sugescí, poněvadž by pak za každou cenu museli něco napsat, nýbrž spojil jsem se s nimi magneticky a působil svou vírou, že napíší lehce jen to, co duševně prožívají, čím trpí. Projev pochází od duševně choré inteligentní sedmnáctileté dívky.

Její ruka píše:

ţZačínají mi nepřesně konturované pocity a myšlenky, nese to myšlenku rozčilovat nebo trápit se něčím, ať se to vyjádří kteroukoliv formou, ať to je cokoliv. Ocitám se jakoby v jiném světě nevyjádřitelných dojmů, pocitů, pro něž není slov ani myšlenek. Hlava bolí - prsa sevřena, chce se plakat nebo křečovitě smát. Je tu něco neznámého, úžasně vzdáleného obvyklým pocitům a myšlenkám. Nemám pro to slov. Mohou mne přitom napadnout ty nejbizarnější myšlenky, nemám naprosto smyslu soudnosti, rozumu, abych si uvědomila, žeje to nesmysl. Vypomohu si v onom stavu svého utrpeníjistou myšlenkou, ale myšlenka ta je nejasná, mlhovitá, velmi málo vyjadřuje. Zdá se mi, že přicházím do normálního stavu- ano-teď se ona myšlenka zdá hrozně hloupá. Přichází to teď na mne zase. Vím, že píši, a ztrácím sejaksi. Nevím takřka, co píši, ajsem doma, vidím školu a sebe asi osmiletou. Ale ono to nejde říci, ono se to musí cítit. Je to všechno, a není to nic. Je to absurdnost,úžasná absurdnost. Všechny pocityjsou přitom zvýšeny, nastává jako silná přecitlivělost. Je to něco vymykajícího se mému myšlení. Je to vytržení, unesení, ale nízko, hrozně nízko. Napadá mi myšlenka, že vycházím z těla, hlavou ven. Já se toho tuze lekám, rozebírám to a upadám v chaos. Nevím kudy kam a zaplétám se v míchanici čím dál více. Začínám se lekat, proč rozebírám takovou blbost, ajiž z toho vzniká řetěz nesmyslů do nekonečna se táhnoucí. Zdá se to směšné, ale není. Už v tom stavu nejsem, ale mám před ním strach, dostávám strach z toho strachu, nevím, coje to- absurdnost - nerozumět,jak k nim přicházím. - Dívám se na své tělo a lekám se,jsem-li tojá, či někdo jiný? Řeči lidí okolo mne připadají mi jako z ohromné dálky. (Pozn.: Právě se ve světnici mluvilo.) Nechápu. kdejsem, cojsem, co mi teď říkají. (Pozn.: Mluvilo se na ni.) Proč to říkají? Vidím obraz minulosti, dům mého dědečka, a stálejsem tam. Napadá mne myšlenka, že blázním, ačkoliv to nemám nijak odůvodněné a sama nenalézám pražádnou věc, jež by tomu nasvědčovala, nač bych si takovou úžasnou hrůzu, že zrovna šílím. Muka strachu mizí -já si to rozumem vykládám a nejednou seznávám, že jsem vlastně snad ani

neměla hrůzu před zešilením, ale před čímsijiným. Ale zas vynalézám, proč mám onen děsný strach. Nejsem schopna myšlenek, nevím, co myslit - mám v hlavě pusto - musím rozebírat každou svou myšlenku- bojím se každé své myšlenky - nejsem schopna z něčeho mít radost nebo něco cítit. Dostávám strašnou nenávist k sobě, k svému ţjá, do nekonečna ...Je to však hrozné, tak hrozné, že to hroznější nemůže být... Rozebírám krásu, pojem krásy, smysl krásy... jak k tomu přicházím? Tonu v myšlenkách - ztrácím se, mizím, rozplývám se do hrůzyplného děsu, strachu, příšerných hrůz..

Zde vypověděla píšící ruka nemocné službu. Nemocná měla i chvilky duševního klidu. Když vyšla z duševních útrap, přečetla si, co napsala, a upamatovala se na vše, přitom pravila, že to zlé, čím trpí, zde není ještě vypsáno, nedá se to vyjádřit žádným slovem, abychom si o tom učinili nějaký pojem. " Kdo to neprožil, nikdy neuvěří. Já, uzdravím-li se, snad to pak také nebudu chápat, pravila.

Dívka se u mne za čtrnáct týdnů duševně uzdravila tak, že se zase mohla věnovat studiu.

V čem se jevila duševní choroba této dívky? Byl porušen soulad mezi hmotou a duší vědomého i podvědomého já. Podávám rozbor její duševní choroby:

Duše je nehmotná, bez částic, jednoduchá, a proto v ní nemoc nevznikla a vzniknout nemohla. Hmotajejího mozkového ústředí nebyla porušena jak ijasnovid potvrdil. Pouze částečná chudokrevnost a přepracovanost studiem, též esplana v některých okrscích byla silně rozšířena a zářila i kmitala více než okolní. Příčinou toho bylo veliké a náruživé čtení okultních knih, jak citlivec konstatoval a rodiče slečny potvrdili. Slečna byla velice jemná, snivá a předčasně vyspělá. Hltala přímo zjevy metapsychické a poněvadž skoro všechny okultní spisy ve výkladech zjevů si navzájem odporují, bylo mnoho z toho, co četla,jejímu ještě slabému duchu těžko záživné a zůstávalo to v

esplanech rozumově nezpracované, nestrávené.
Poněvadž tu nebylo rozumového a přesvědčivého vysvětleni. Přitom tělesně chřadla.
V důsledţu toho byla dotyčná esplana (všemi těmi nezdravými dojmy, obrazy a myšlenkami, přeplněná) stále neklidná a potřebovala při své stálé a mimořádné činnosti velmi mnoho nejjemnější živné látky, kterou při nedostatečné dávce sála ze šedé substance mozkové. Je pochopitelné, že v šedé kůře mozkové musela nastat jakási ochablost, která se uvnitřjevila ochablým vlněním a čeřením šedé kůry za vědomého bdění, zevně duševní únavou a slabostí vůle vědomého, já. Proto byla u nemocné na počátku pozorována zádumčivost (melancholie). Jsouc stále unavena ráda si hovívala v tělesné i duševní nečinnosti, ovšem nikoliv úplné duševní nečinnosti, neboť její vědomé,ţjá, bylo stále strhováno a unášeno oněmi rozšířenými, živými esplany do proudu přerozmanitých iluzí fantastických myšlenek, dojmů.
Zpočátku to dělalo jejímu duchu dosti dobře a bylo jí to příjemné, neboť se nemusela ani namáhat, aby myslila, a přece se mýlila. Tím však víc a více ochabovalo vědomé já. Vědomé, já, totiž silí, mohutní jen tenkrát, když sám chci myslit a při tom dopřávám šedé kůře i zdravého klidu a odpočinku.
Z ochablosti a únavy šedé kůry tím i z únavy a nedostatku vůle, nastal ústup duše z činnosti vědomé do činnosti vstupního podvědomí, kde duše, jak bylo již uvedeno, ráda si hověla a snila v duševním pohodlí, jsouc unášena živou fantastickou obrazotvorností. Tato zprvu zdravá normální činnost vstupního podvědomí z příčin neklidných, dráždivých, zatížených esplan se později změnila v činnost chorobnou, takzvaného nižšího podvědomí.
Ochabování vědomého "já" u slečny mělo za následek slábnutí okolních zdravých esplan, v nichž rozum vědomého, já, se uplatňuje vzhledem k viditelnému světu. Pak nastala ovšem i ochablost vzájemného spojení mezi vědomím a vrchním podvědomím, v němž se odráží rozumové poznání zevnějšího světa.
Víme, že duše je stále činná a nezná únavy. Poněvadž ochabovala její činnost ve vědomém "já", musela nastupovat,probouzet se činnost nižšího podvědomého já, a to tím spíše, že slečna z okultních spisů tuto činnost podvědomého, já, znala.
Nižší podvědomé, já,ţvšak je jako rozjetý vlak bez strojvůdců. Nemá vedoucího činitele, nezná se přímo s tímto viditelným světem, přináší a uplatňuje jiné dojmy, jež ponejvíce cestou telepatickou přijalo nebo samo ve fantazii vykouzlilo. Tyto dojmy, jež se z nižšího podvědomí tlačí do vědomí, jsou zesláblému vědomému ţjá,ţcizí, nejsou mu vlastní, ježto nejsou utvořeny v esplanech vědomého, já. Tito vetřelci, kteří do prázdných esplan vnikli, zjeví se náhle utlačenému a zesláblému vědomému, já. Co se stane? Dostaví se pocity strachu, úzkosti apod., neboť tyto dojmy, zážitky, obrazy, nebyly přijaty a utvořeny ve vědomí, za vědomé činnosti rozumu. Jsou mimovědomé. Takto nastane porucha souladu. Je zde vyvolána chorobná činnost nižšího podvědomí, která rozvrací psychickou ústrojnost. Duševní,ţjá, se svým obsahem uloženým v esplanech, je nepřístupno k přijeti vtíravému nesmyslnémujednání, představám nižšího podvědomí, tím se ztrácí funkční spojitost.
Nastává chaos v myšlení. Tato esplana, obsahující cizí dojmy, žijí na úkor esplan vlastních, utlačují vědomí,jež přestává být činné vzhledem k vnějšímu světu, který se pak dušijeví cizím. Takto má pak nižší podvědomé, já,ţčastou příležitost nastoupit na místo vědomého, já, a plně uplatnit svoji nezdravou činnost.
V takové chvíli nastane intenzívnější duševní projev, který se na celé šedé kůře projeví jejím silným rozčeřením, podrážděním, čímž se probudí stará esplana, jež tu jsou z doby, kdy slečna byla zdráva. Slečna najednou vidí sebejako osmileté děvčátko, hned zaseje u dědečka atd. Zesláblé vědomé, já,ţstojí tu jako přijímač všeho, co se za nižší podvědomé činnosti utvořilo a probudilo, dostavují se úzkosti, strach, duševní muka.
Avšak i obráceně jsou tyto staré probuzené dojmy nižšímu podvědomému "já" také cizí a jsou mu při jeho nesmírné obrazivosti podnětem k vytvoření těch nejnesmyslnějších nesmyslů, které se pak rodí a probíhají v mozku, jako když se promítají obrazy v biografu.
Tato vyvolaná nižší podvědomá činnost je otravná pro činnost vědomého, já. V chaosu rozvířených esplan musí trpět dosti často i nižší podvědomé, já, proto se chtělo u slečny z trýznivého vězení těla dostat na svobodu, zbavit se těla a nutilo ji k sebevraždě, nastávaly dojmy, jako by duše chtěla vyletět hlavou ven. Nižší podvědomé, já,ţutlačilo úplně vědomí, jež pak neznalo svých rukou, svého těla, a zase se dostavovaly dojmy šílenství, které by bylo brzy propuklo navenek, kdyby nebylo včasného zakročení, léčení.
Je nám známo, že nižší i zdravé podvědomé, já, má velice rychlou tvorbu obrazů, myšlenek atd. Tím je ochablé vědomé, já, strašně mučeno, trýzněno, ubíjeno, poněvadž je mu vše cizí, dostavuje se náhle úplná vyčerpanost, vysílení vědomí.
Tato prudkost a síla nižší podvědomé činnosti, bezuzdně v šedé kůře se projevující, brzy šedou kůru vysilí. A tato kůra u slečny po dvou až třech hodinách vypovídala službu, nastalo vysilení a její

samovolné ustálení, klid - ale byl to klid člověka, kterému bylo tolik naloženo, že musí vysílen pod břemenem odpočívat a není schopen několik hodin břemenem hnout.

S činností mozkovou v esplanech má se to jako s velkým nádražím, kde je velmi mnoho výhybek. Aby bylo vše v řádném chodu a nenastala katastrofa, srážka vlaků, musí být na nádraží bystrý výhybkář, který běh vlaků řídí. Právě takje tomu v mozkové činnosti, kdeje velmi mnoho esplan. Tam vše rozumově řídí a třídí zdravé vědomé já, aby nenastalo zmatení pojmů. Je-li na nádraží ospalý, unavený, vysilený, neschopný výhybkář, musí nastat katastrofa. Podobně se stane v činnosti mozkové,je-li ochablé, vysilené vědomé já.

Tak asi vypadá rozbor duševní choroby dotyčné dívky. Podobně mohu rozebírat každý jiný případ. K tomu chci připojit některé všeobecné poznámky, vysvětlující nám obyčejný postup čili vývin duševní choroby. Zároveň uvedu, jak se duševní poruchy jeví jasnovidci, pozoruje-li mozek.

Nejprve zde opakuji, co bylo řečeno v článcích o mozku a jeho činnosti. Vědoméťjá se probouzí k životu pohybem celé šedé kůry. Uvědomění si něčeho se opírá o vědomí, že přemýšlíme. Vnější svět dráždí naše smysly, v mozku se tvoří myšlenkové útvary, dojmy představy, a zachycují se na paprscích esplan v podobě světelných uzlíků.

Je-li někdo stíhán bědami, trampotami, starostmi, nezdary, svízely apod., nastane zatížení jednotlivých esplan nezdravou myšlenkou, kterou se v duchu stále zabývá. Tímto neustálým přemýšlením a stálým obíráním se jednou a touž myšlenkou se rozšíří přílišně dotyčná esplana a jejich uzlíky, poněvadž byla násilně, nepřirozeně drážděna, a přejdou v mocnější záření a kmitání. To však má neblahý vliv na šedou kůru, neboť se pak samovolně obsah nezdravého esplana vtírá do šedé kůry a ruší klidnou mysl člověka.

Víme, že myšlenkové obsahy z esplan mají dopadat na šedou kůrujen tehdy, když si to přejeme. Děje-li se tak samovolně, je příčinou toho předráždění esplan. Výjimkou se tak děje u každého po silném duševním napětí. Takto vzniklou poruchou ve vrchním podvědomí trpí vědoméjá, stále opakovanými myšlenkami je šedá kůra neustále drážděna k činnosti, vysiluje se a duše si musí chtě nechtě bez přestání uvědomovat stejné myšlenky a děje,ochotniku se po skončené hře před spánkem zjevuje v myšlenkách znovu hraný děj, scény, řeči, slyší nápovědu a v tomto stavu, někdy i několik hodin trvajícím, usíná. Slábne a unavuje se, jsouc stále znepokojován dotyčnou myšlenkou. Nemocný, týrán takovouto utkvělou představou, straní se zpravidla společnosti a varuje se slovních projevů, aby se snad v řeči nespletl. Stává se pomalu zádumčivým, protože duševně trpí. Časem ustálená představa nabývá převahy nad duševním vědomýmťjá, strhuje nemocného k projevům navenek a my pozorujeme,jak se mate a tvrdí častojedno a totéž. O takovém člověku říkáme, že trpí fixní ideou.

Má se to podobně jako s některým hudebním nástrojem, např. varhanami. Je-li nástroj v pořádku, přichází vzduchový proud do každéjednotlivé píšťalyjen tehdy, když chci, tj. když stisknu příslušnou klávesu a otevřu tím záklopku, píšťalu uzavírající. Je-li nástroj porouchán, tj. záklopka nefunguje, je píšťala stále otevřena a vzduchový proud do ní stále přechází, jakmile se naplní měchy. Pak se stále ozývá a ruší hru na varhany. Je-li takových vad u píšťal více, je hra nemožná, není souladu, harmonie.

Dáleje nám známo že veškerá esplana potřebují výživu. A té sejim dostává vypařováním živných látek skrze neurony šedé kůry. Jelikož utkvělá představa uvedla esplano, někdy i více esplan v abnormální stav a sdružování myšlenek podle zákona současnostije porušeno, potřebují více výživy a vysávajíji v abnormální míře ze šedé kůry celého okrsku, v němž abnormálně rozšířená esplanajsou. Toje na újmu šedé kůry, která pak v témž místě churaví a v důsledku toho nastává zeslabení duševní mohutnosti vědomého já. Toto nemá sily vzepřít se, utkvělá představa nad ním nabývá převahy, nemoc se projevuje.

Podaří-li se mi uspat duševně chorého a přivést jej do čtvrtého stupně spánku náměsíčního, v němž vědomí úplně zaniká, pozorujeme, že je duch jeho úplně zdravý, duševní porucha je najednou tatam. Jak je to možné? Je tomu tak proto, že, jak již víme, ve čtvrtém stupni spánku nemá podvědoméťjá spojení s esplany. Důkaz, že je to porucha hmoty, a nikoliv duše.

Při pomatenosti mysli pozoroval vyspělýjasnovidec poruchu mozkové činnosti v esplanech. Záležela v tom, že ve vrchních esplanech byly mnohé uzlíky mimořádně rozšířeny a mnohé z nich vzájemně spojeny, do sebe slity. Nebylo tu již třídění myšlenek, nýbržjejich splynutí. Při činnosti vědomého já byly dotyčné myšlenky vnímány již splynuté a podle nich se vědomé"já navenek projevovalo zmateně.

Při mozkové neurastenü jsme pozorovali rozšíření a zeslabení buněk neuronů šedé substance v různých okrscích. Téžjsme pozorovali v některých okrscích stálý pohyb šedé kůry za dne a často i za spánku. Ve vysílené šedé kůře se duše nudí, je unavena, popudlivá, podrážděná, lekavá apod. Za pohybu šedé kůry ve spánku je spánek neklidný, nemocní ráno vstávají unavení a nervózní. U některých jsme pozorovali větší rozšíření a záření esplanových uzlíků. Občasnými silnějšími kmity byla šedá kůra ve své činnosti drážděna.

Při ochablosti paměti jsme pozorovali nedostatečnou činnost ve spodních i vrchních esplanech, nedostatečné záření a kmitání. U některých nemocných byla i některá místa prázdná, bez esplan. A skutečně si tito lidé naříkali, že mnohé věci nadobro zapomněli a nemohli si vzpomenout, když na ně byli dotazováni; zároveň si naříkali, že mají velice špatnou paměť, co si nezapíší, zapomenou. Příčina byla v podvýživě esplan tj. v nedostatečném vypařování se živné látky.

Při náhlém zastavení (opuštěníť pamětijsme pozorovali že některý okrsek šedé kůry upadal do stavu strnutí (katalepsie), v němž několik vteřin i minut setrval. U takových nastává náhlé zapomenutí toho, nač právě myslí, o čem řeční apod., ačjinakjejich duševní schopnost zůstává zachována. Takoví lidé v tu chvíli nevědí, co učinili, vykonali apod.

Při zeslabení vůle jsme pozorovali chorobný stav šedé substance, slabou činnost v čeření, vlnění, čímž vznikla těžkomyslnost. Zde byla hlavní příčina přepracování a někdy i podvýživa šedé kůry, zaviněné špatným oběhem krve a její špatnou jakostí.

Při zádumčivosti, umíněnosti, neposlušnosti, lhavosti jsme pozorovali vleklý zánět konečků nervů prodloužené míchy, obepínající a prostupující mozek.

U zuřivých jsme pozorovali mocný pohyb šedé kůry a mnohá přetrhaná spojovací vlákna neuronů, časté kataleptické stavy některých okrsků a abnormálně rozšířená esplana a uzlíky.

U slabomyslných, blbých, j sme pozorovali zpočátku nedostatek výživy mozkového ústrojí ochablost šedé substance a slabé, nedostatečné kmity esplan, po čase i rozpadávání neuronů i esplan, obyčejně na některém okrsku. Též nedostatečně vyvinuté šedé buňky(neurony), někdy počtem značně omezené, spojovací vlákna chorobně změněna, brázdění mozku málo zřetelné. V dutinách mozkových se nachází hojně tekutiny.

Ve velice řídkých případech rozpadu šedé kůry se stává, že si duše v náhradu upraví pro svou vědomou činnost zářivá esplana, totiž samotnájádra zářivých esplan, neboť vrchní podvědomíje u těchto zářivých vrchních esplan právě na paprscích a zářivých uzlících. Spodní esplana vrchního podvědomí mají pak přímé spojení se samotnými jádry vrchních esplan v čase, kdy vědomé ţjá je ve stavu bdělém a rozvíjí svou myšlenkovou činnost.

Myšleníje vědomé spojování a rozpojování představ do nových celků za účelem poznání. Poznáníţt, vědomé přizpůsobování se životním podmínkám. Výsledek vědomého přizpůsobování je vědění.

Člověk myslí a soudí, aby výsledek poznatků byl pravdivý. To, co po vlastní zkušenosti a opravě omylů rozsoudí a vymyslí, považuje za správné a pravdivé. Pravda je úsudek jednotlivého subjektu, je subjektivní. Myšlenky a poznatky, jež hodnotíme objektivně bez vztahu ke své osobě, jsou správné nebo chybné. Jejich správnost uznávám a tvrdím já a musí potvrdit každý v předpokladu, že má k tomu dostatek vědomostí. Pravda je projev přesvědčenosti subjektu o správnosti názoru úsudku tvrzení. Někdy se přesvědčenost přidruží k poznatkům rozumově nepromyšleným, zkušenostmi neprozkoušeným k názoru, vyrostlému z prvotní přesvědčenosti na podkladě rozumových, velmi slabých důvodů.

Průměrný člověk lehce spoléhá na přesvědčenost jiných a tak bez vlastní přesvědčenosti je vzdálen vlastnímu poznání a dostává se na cestu nesprávnou a chybnou. Touto vlastní nepřesvědčeností upadá často i do záhuby a mnohdy z tohoto nezdaru dochází i k psychickým poruchám. Dostavují se šalebné vjemy a halucinace.

Halucinace je chorobný vjem, vzniká bez fyziologického podnětu zvenčí a že nemocnýje o existenci tohoto podnětu nezvratně přesvědčen. K halucinacím jsou blízké podvržené myšlenky, nemocný ví a je

přesvědčen, že mu zvenčí někdo myšlenky vtiskuje, vnuká. Halucinace vznikají duševní šalbou a nemocný jim uvěří a máje za pravdivé. Tím se liší od normálních šalebných vjemú, které vznikají též u osob zdravých s tím rozdílem, že zdravý člověk o nich ví a je přesvědčen, že vznikají bez podnětu zvenčí.

Halucinant se nedá přesvědčit, že jeho šalba vzniká bez fyziologického podnětu a je o její existenci nezvratně přesvědčen. Týž psychologický charakter mají vzpomínkové klamy a bludy. Vzpomínkový klam je vzpomínkou na událost, která se nestala, tak, jako by se stala. Nemocný věří, že prožil to, o čem četl, o čem snil, co mu jeho obrazotvornost vytvářela.

Blud je úsudek, jehož obsah je lichý, o jehož správností je nemocný přesvědčen. Bludy se většinou líhnoujako okamžité nápady. Například je nemocný přesvědčen, žeje někým pronásledován, že ho chtějí otrávit, že se mu stala právní křivda, že má vyšší společenské poslání, že mu jiní lidé škodí.

Přesvědčenost o správnosti je podstatným znakem těchto poruch. Přesvědčenost se tu druží k nesprávným úsudkům.

Poznáváme, jak je důležité rozlišovat správnost úsudku a jeho přesvědčenost, pravdivost.

Nedostatečná přesvědčenost charakterizuje obsese - vtíravé myšlenky, jimižje nemocný obléhán. V těchto nepříjemných stavech se musí nemocný znovu a znovu přesvědčovat, zdali dobře zamkl dveře, zhasl světlo apod. Takovým lidem schází víra v sebe sama, přesvědčenost -jež vychází

vnitřním soudem ke zjištění správnosti, aby mohli vyjít z takovýchto stálých trapných rozpaků.

Psychické neurózy je třeba dělit na stavy aktuálně ve vědomí dané (přítomný obsah vědomí), na stavy psychické potenciálně dané (souhrn všech obsahů, pokud jsou v esplanech a mohou být reprodukovány) a na stavy psychické potlačené, které, nemohouce z esplan vstoupit do vědomí, hledají různé postranní cesty, aby došly svého uplatnění.

Příčinou potlačení různých dojmů a představ může být výchova, při níž vychovatel svojí nevhodnou, tvrdou, silnou drezúrou potlačuje vývoj individua v jeho vrozené životnosti, například proto, že tyto dojmy a představy již v útlém dětství bývají sexuálního původu. Mnohdy je příčinoujakýkoliv nelibý afekt, který vznikl za různých, špatně vysvětlených okolností.

Těmto duševním obsahům dlícím v esplanech vrchního podvědomí něco brání, aby vstoupily do vědomí a dynamicky se uplatnily. Proto působí rušivě na průběh intelektuálního a citového života.

Potlačené představy životních cílů včetně představ drezátů, jež samy v esplanech zůstaly utajeny, i představy dané nerozumnou sebevýchovu stejně i dětské úzkosti, prožité při zrození a vyvolané nevhodnými tresty, které byly provázeny silným citem, jsou příčinou mnohých neuróz a duševních chorob.

Příčinou potlačených představ je také často vědomí méněcennosti a vědomí nedostatečnosti. Tyto potlačené představy, dlící v esplanech, samy o sobě nevyzrály a při myšlení se asociačně ve vědomí neuplatňují. Dostaly se z moci druhých, zůstaly vyřazeny. Tyto nevyzrálé, potlačené a v běžném životě neuplatněné představy svojí reflexí působí na onen skrytý a neznámý nepokoj v normáním duševním dění, který se projevuje v různých stavech neurózy, hysterii, úzkosti, strachu, stavů obsedantních apod., jež se hodí k analyzování ostatních neuróz, jako neurastenie, hypochondrie apod., které léčíme biologickou cestou, sugestivní a autosugestivní.

Symptomy neurózjsou náhradou za to, co bylo potlačeno, ajsou pro pacientův život škodlivé, neboť unikají jeho vůli, přinášejí mu utrpení a ničí jeho životní energii.

Duše jsou olupovány a vědomý volní projev ustupuje do vstupního podvědomí a nese do něj poruchu, načež se stává nižším podvědomím, v němž se duševní choroba projevuje zjevně.

Potlačené představy, působením vnitřního a vnějšího nátlaku, jsou spojeny s fantazii, v níž se na čas vymaňují z područí nesnesitelního tlaku. Ve fantaziinabývá touha formy vyplněného přání, neboť výtvory fantazie mají pro neurotika psychickou realitu. To přináší uspokojení, aniž kalí vědomí, ač toto ukojení nemá materiální realitu. Rovněž sny, hlavně symbolické, bývají často znetvořenou náhradou a výrazem vyplněného přání potlačených představ.

Při léčení metodou psychoanalýzy musí psychiatr svým osobním kouzlem vzbudit u nemocného duvěru, pomocí magnetismu vytvořit společné tělo, vcítit se do pacientova stavu, vybavit si to, co bylo zatlačeno pod práh vědomí, přesvědčit pacienta, že si na vše lehce vzpomene, a zneškodnit představy, čímž bude choroba vyléčitelná. Se zájmem bude mluvit o pacientově chorobném komplexu, rozebíratjej, a tak ho zbavovat chorobného účinku. Přitom bude působit sugestivně, vybízet a radit - nikdy však poroučet. Při získávání důvěry může pak odstranit tísnící představu hlubokým zasáhnutím do intimního života nemocného. To, co bylo nezdravě potlačeno a zapomenuto, vybavit, osvětlit, učinit srozumitelným k uvědomění pro bdělý stav. Stejně si bude počínat při vetřelých představách. Nemocnému tak stanovíme nový životní plán.

Zdravý člověk si dovede všelicos vysvětlit, "analyzovat" sám sebe a dostat se tak z kruhu tísnících představ. Neurotik a hysterik to nedokáží, pouze s pomocí lékaře.

Pátrání po událostech, které předcházely duševní chorobě, hledání představ, jež nemocný často tají a které ani jemu nejsou někdy dost jasné, cestou psychoanalytickou není lehké. K jejich vybavení je mnohdy nutné použít hypnózy, v nížje možné tísnící představu vyšetřit a buď ihned ji vhodnými sugescemi odstranit, anebo tak učinit řádným objasněním až po probuzení ve stavu bdělém. Anebo místo hypnózy použít metodu psychoanalýzy.

Metoda psychoanalýzyje asociační: Vycházíme z předpokladu, že myšlenky, představy a dojmy se v esplanech řadí, sdružují podle zákona současnosti, spojitosti a podobnosti, tím vytvořilyjednotu, která
se vždy hledí zachovat. Vybaví-li se jeden člen družiny, vybaví se v pořadí i ostatní.

Proto v několika šetřeních dáme nemocnému rychle za sebou, aby neměl čas přemýšlet, více podnětových slov (až 150). Pokusná osoba odpovídá reakčními slovy, která se v ní v tu chvíli vzbudí a která ji napadnou. Odpovídá bez veškeré rozumové účasti a kritiky, jakož i bez brzdění vůle v tom smyslu, že i kdyby se některá slova normálně styděla vyslovit vysloví je. Je důležité, aby bez ostychu vyslovila plynule vše, coji právě při daném podnětu napadne. Příkladně: Lékař: Rákoska. Nemocný: Bolest. - Lékař:ţBolest. Nemocný: Strach. - Lékař:ţŽena.ţNemocný: Nahá. - Lékař: Rána." Nemocný:ţHrob, a tak podobně.

Abychom došli k výsledku, klademe mnohdy za podnět vlastní reakční slova nemocného, čímž se dochází k citlivým místům, a v důvěře přimějeme nemocného, aby vypravoval události, které ještě nikomu nesdělil. Přitom bedlivě přihlížíme k nápadným znakům, symptomům neurózy, a dáme si

vypravovat věci těmto symptomům nejbližší. Nedojde-li ještě k objasnění, vážeme na ně další podnětové otázky, při nichž hledíme ke sdruženinám, až se nám podaří potlačenou představu úplně vybavit, ač o ní nemocný neměl vědomě mnohdy ani tušení.

Některé z reakcí jsou toho druhu, že se dají snadno z podnětového slova vysvětlit, aniž se bere v úvahu skrytý smysl. Ovšem že mnohé ani zdánlivě nesouvisí s podnětovým slovem. Určitý výsledek se však vždy najde. Mnohdy za podnět používáme pozoruhodná symbolická místa ze snů nemocného, čímž docházíme často značného úspěchu. Při analýze snů shledáváme, žejisté okamžité nápady se shodují s utajenými snovými myšlenkami.

Jak si při psychoanalýze cestou asociační nejlépe počínat, o tom nás poučí praxe. Přesto žejsou zde metody Wundtova a Freudova, záleží vždy na vyšetřujícím, aby se vcítil do individuality pacienta a podle toho svůj postup zařídil.

Stěžoval si mi například mladík, že stále trpí neznámou úzkostí nepokojem a strachem a že se lékaři shodují v názoru, že jde o hysterii. Žádný lék ani zapojení do společnosti nepomáhá.

Provedljsem u něho analýzu asociační cestou. Již při prvním šetřenijsem došel k úsudku, že se pacient velmi těžko rodil, ač sám o matčině intimnosti z doby svého zrození nic nevěděl. Proto byla zavolána matka, která na moji větu: Váš syn se velmi těžko a dlouhorodil! překvapeně odpověděla: "Ano, ale jak to pane Kafka, víte? Rodil se velmi těžko po celé dva dny, takže musel být zavolán lékař!

Těžký a dlouhotrvající porod za aktivity dětské duše se vtiskl v panenská esplana v úzkostlivých představách a dojmech, které se později v mladíkově duši vybíjely v podobě různých nepříjemných symptomů a v občasných děsivých snech, s nebezpečným stoupáním do nedozírných výšek a s pády do hlubin, tísnivým procházením tunely a šachtami a pod. Osvětlením příčin a uvědoměním sijich ve vůli symptomy vymizely.

Předpoklady pro asociační metodu jsou dány tím, že symptomy jsou dílem nižšího podvědomého procesu. Že existuje poměr mezi nižšími a existenčními možnostmi symptomů, jejichž sídlem jsou potlačená esplana s jejich představami, tj. že kdykoliv narazíme na symptom, nacházíme u nemocného v nižším podvědomí vždyjisté procesy, které mají ráz a význam symptomů. Jakmileje analýza provedena a smysl symptomů se objasní, obyčejně mizí.

*

65.LÉČENÍ DUŠEVNÍCH CHOROB

Jak jsem různé duševní choroby léčil? Předem uvádím, že každý, koho jsem vzal pod svůj přímý magnetický vliv do léčení, a o němž mi jasnovid dříve zjistil, že ho uzdravím, byl mnou vyléčen.

Uvádím případ, který nám poslouží k pochopení léčebné metody: Byl jsem žádán, abych vyléčil pí. S., která se na duchu tolik pomátla, že ji dva lékaři odkázali k odvezení do ústavu choromyslných do tří dnů. Šel jsem se na ni podívat. Subjekt konstatoval překrvení šedé substance, silné záření některých esplan a vzájemné slití esplanových uzlíků, někdy i slití vlastních esplanovýchjader. Poněvadžjsem byl právě stíhán lékaři pro neoprávněné léčení a moje léčebná metoda je novinkou, prohlásil jsem, že ji dovedu vlastní metodou do pěti dnů uzdravit. Nešťastná paní měla plnou hlavu zvrácených vjemů, halucinací, bludů a utkvělých představ. Bylo to halucinační vnímání bez skutečného předmětu. Měla i nepřátele, kteří ji chtěli zničit. Se zlou bychom se potkali, kdybychom jí chtěli bludy vymlouvat a přesvědčovat ji. Tím více by na nich trvala a snad by se i rozzuřila.

Co jsem učinil s touto nemocnou? Spojil jsem se s ní magneticky. Prvními magnetickými tahy (za známých podmínek) jsem sejmul její chorobný magnetismus, pak dalšími tahy jsem se s ní magneticky spojil, čině tahy od jejího těla k svému tělu. Přitom jsem hlasitě vsugeroval jejímu nižšímu podvědomi: Od tohoto dne se uzdravujete! Už berete moje slova za svá vlastní! Opakujte se mnou: Vím, že se uzdravuji, už se uzdravuji! (Nemocná opakovalajako stroj.) " Do pátého dne se vidím duševně úplně zdráva! To opakovala několikrát, jsouc podporována mou živou vírou a duševním napětím.

Určení psychologického dění je, že pozorujeme přirozenost lidskou jako sídlo života, smyslového vnímání, dojmů a rozumové činnosti.

Vímejiž, že voda nejvíce pohlcuje tělesný magnetismus. Protojsem pustil magnetický proud do vody. Pakjsem dal tuto vodu nemocné s rozkazem, abyji za žízně pila, neboť bude posilovat mírnějejí nervovou soustavu. Rodičům ajejím milým, kteří k ní přijeli, jsem poručil, atiy zapudili myšlenku ojejí chorobě a věřili pevně se mnou, že se již uzdravuje, a aby myšlenku silně dynamizovali v okolí nemocné.

Druhého dne našeljsem nemocnou téměř při polovičním rozumu. Nastala tu reakce zdravého rozumu, nástup z nižšího podvědomí do činnosti vědomé. Nemocná dovedlajiž z části za mé pomoci své bludy korigovat. Opakoval jsem vše, co jsem konal předešle, vzbudil v nemocné naprostou víru a ideoplastickou představu o uzdravení. Nemoc se den ode dne rychleji lepšila, jen

třetího dne večer to vázlo. Byljsem toho večera zjisté příčiny sám rozrušen a usnuljsem teprve po půlnoci. Následujícího dne mi bylo hlášeno, že nemocná byla večer velmi rozrušena a usnula teprve po půlnoci. Vysvětlil jsem domácím příčinu, přičemž nemocná a přátelé se podivovali, jaký vliv má magnetické spojení. Pátého dne jsem našel nemocnou již úplně zdravou. Poučil a ujistil jsem ji, že choroba se již nenavrátí. Upozornil jsem též, kdyby se tu nějaké dozvuky nemoci ještě projevily, jako úzkost, strach, děsivé představy, že se jim nesmí poddat nebo se jich bát, naopak, že je musí vesele přivítat s myšlenkou: A přátelé, jak jste přišli, tak také odejděte. Přeji si to a věřím tomu! Zde právě velice záleží na tom, aby nemocný těmto děsivým myšlenkám nevěnoval pozornost, nebál sejich,jak nejčastěji u všech duševně nemocných bývá, aby sejim postavil s veselou, jasnou myslí tváří v tvář jako neškodným, neexistujícím strašidlům, kterých se bojí jen děti, jež však nemají žádnou moc, jimž se rozumný vysměje. Dále jsem nemocné řekl: " Budete-li se cítit v odporu nebo ve víře slabou, přijďte ke mně ajá se s vámi znova magneticky spojím a budu pak telepaticky z dálky) na vás působit a zaženeme spolu ty chorobné představy, myšlenky. Přitom budetejistě znova pozorovat, že jste duševně silnější a že muka mizí. Mizí proto, poněvadž já sám jsem duševně zdráv. Jako já jsem zdravě duševně založen, budete i vy, mé zdraví bude na vás přecházet."

Tímto způsobem jsem vyléčil více chorých,jejichž choroba byla ještě v počátcích. U paní S. byl proto tak rychlý léčebný úspěch, že choroba vypukla náhle, ovšem z příčin, které k tomu jí daly podklad. I z ústavů choromyslných jsem si na přání rodičů duševně nemocné vzal a vyléčil. Touto metodou byla též vylečena sl. M., jejíž duševní muka jsem uvedl a stav rozebral v předešlém článku.

Jak mocný vliv má magnetické spojení na druhou osobu, pozoruji u svého subjekta K. Jsa se mnou stále úzce magneticky spojen, podléhá veškerým fyzickým a psychickým změnám, které se u mne projevují. Šeljsem s nímjednou na procházku. Náhle mne rozbolela hlava, po levé straně mně do ní dvakrát louplo. Nicjsem neříkal. Tu si subjekt položil ruku na levou stranu hlavy a zanaříkal: To mne do hlavy dvakrát bodlo! Jindy zas se mi obnovil zánět slepého střeva. Týdenjsem polehával. Subjekt současně, ač nevěděl, co mně je, naříkal si na bolesti v podbříší u pravé kyčle. Nic jsem nejedl - on nejedl též. Bolelo mne v pravém důlku kyčelním, jej bolelo též, stále se v témže místě omakával. Přibylo mi na váze 5 kg, jemu přibyly 4 kg. Jsem-li duševně přepracován, cítí totéž. Jsem-li vesel, zdráv, on také. Doklad, jaký úžasný vliv má na druhou osobu magnetické spojení.

Jiný doklad:

Přicházím do bytu v přízemí a vítám návštěvu, pana Aug. Keyzlara, úředníka v místě. Na jeho otáz ku, kde jsem meškal, odpovídám: Budeš překvapen. Právě jsem magnetizoval nervově nemocnou pi. M. v poschodí a bezjejího vědomí telepatickou cestoujsemji uspal s myšlenkou, že za půl hodiny se probudí a sama přijde ke mně do světnice i s pokrývkou, kterou jsem ji ve chladném pokoji přikryl. Nato

jmenovaný odpověděl: Ani bych neřekl, že je to možné. Nemohl bys dobu jejího příchodu prodloužit o půl hodiny? Tím se chtěl p. A. K. přesvědčit, zdali jsem s to dobu příchodu pí M. o půl hodiny prodloužit, aniž bych se ze světnice vzdálil.

Vyhověljsem mu, ihned jsem myšlenkově působil, aby pí M. spala přesně do dvou hodin a potom i s pokrývkou přišla k nám.

Čekali jsme se zájmem na určenou dobu. Přesně o druhé hodině přišla jmenovaná i s pokrývkou k nám a vyprávěla jak se náhle probudila s pocitem, že musí ihned jít dolú a vzdor tomu, že odporovala, mocně ji cosi nutkalo, aby ihned šla.

V některých případech po zjištění duševní choroby jsem jí pomocí sugesce vyvolal na nejvyšší stupeň. Pak za magnetického spojení naprostou vlastní vírou a sugescí jsem ji úspěšně odstraňoval.

Pravím že takřka každou duševní chorobu s výjimkou těžkých případů v počátcích lze lehce mou metodou vyléčit. Zakořeněné choroby nelze všechny vyléčit.

Při této metodě si nesmí lékař-magnetizér vzít pod magnetický vliv více osob současně nýbrž jen jedinou. Až ji úplně vyléčí, může přikročit k léčení osobyjiné, a to proto, že by při léčení více osob nastalo za vzájemného magnetického spojení přenášení chorobných stavů mezi nemocnými a léčení by bylo bez úspěchu.

Je naprosto škodlivé léčit duševně choré při prudkém a náhlém vypuknutí choroby v ústavech pro duševně choré. Při úrazech, kdyje porušena duševní rovnováha, při náhlém vypuknutí zuřivosti nedávejme ihned nemocné do prostředí duševně chorých.

Jejich probuzené nižší podvědomí je velmi přístupné, ochotné přijmout dojmy z okolí, v důsledku, že mají porušenou činnost vědomou, vyniká a uplatňuje se činnost nižší podvědomá, která snadno podléhá vlivu prostředí.

V čem spočívá úspěch této metody? - Odpovídám:

V magnetickém spojení a v naprosté víře v lékaře,
v léčbě psychoanalytické, ve vzbuzení důvěry chorého, sugestivním léčebným vlivem uvolnit

zatlačené choré představy, dojmy, zážitky, odpoutat, osvobodit je, učinit je vědomými přesvědčením, že byly choré.

Z předešlých pokusů víme, že lze pouhou myšlenkou uspat, probudit (vzdálenost nerozhoduje), osoby vzdálené k sobě pouhou myšlenkou přivolat, myšlenkou do nemoci přivést a pod. Má-li zde pouhá myšlenka takovou moc, proč by tuto moc neměla, přeje-li si, aby ta a ta osoba se uzdravila, zvláště když magnetické spojení věc usnadňuje?

Lékař se nemusí rmoutit, není-li magnetismem právě obdařen. Víme, že silou vůle lze myšlence dát jistý směr, aby působila tam, kde si to přeji. Lékař,jenž magnetický není, působí na nemocného svou vůlí, v níž se odráží silná představa: Ode dneška se uzdravuješ! Podvědomé, já, bere rozkaz za svůj vlastní, je poslušným přijímačem a vykonavatelem všeho, co se mu vsugeruje. Jelikož má podvědomé, já, prostředky a zná cesty vedoucí k uzdravení, probudíje a uvede je do činnosti, aby choré tělo uzdravily, choroby zbavily.

Ovšem, za magnetického spojení pokračuje uzdravení lehčeji a rychleji, neboť nemocnýje tu stále podporován a zdravým cizím magnetismem na nervech posilován, přebírá takřka zdraví od druhé, zdravé osoby.

Duše je stále činná, a to daleko více ve stavu podvědomém než bdělém. Při magnetickém spojení dráždím citlivé oduší druhé osoby. Podráždění se přenáší na centrum. Tímto centrem vědomého, jáť jsou neurony šedé kůry, podvědomého, já, fluid oduší, prostupující šedou kůrou. Podvědomé já, obdařené velikými schopnostmi, se stává loutkou, nástrojem cizího ducha při vzájemném magnetickém spojení. Psychický i fyzický stav magnetizérův se odráží v podvědomém já druhé osoby, ono jej přebírá, bere na sebe a v něm se projevuje.

Mohlo by se stát, že lékař by byl sám somnambulem, a měl tudíž schopnost upadat do čtvrtého stupně náměsíčního spánku.

V takovém případě si musí delším cvičením osvojit silnou vůli, živou představu a na prvém místě muští mít schopnost ovládat sebe.

Někteří duševně choří trpí chorobou samovolného uvolňování fluidu oduší, iní sou senzitivní, jiní magnetičtí.

Léčí-li lékař duševně choré, senzitivní nebo trpící chorobou samovolneho uvolňováni fluidu oduší, je v nebezpečí, že sám, jsa somnambulem, budejimi přemožen a stržen do chorobného stavu, nemá-li silnější vůli.

Pro poučení uvádím: Subjekt (somnambul)je osoba velmi duševně citlivá. Této duševní citlivosti se nesmí rozumět tak, že subjektje citlivý,jak se tomu obyčejně rozumí. Subjekt je citlivý v tom smyslu, že má zvláštní přirozenou schopnost pomocí obnaženého zářivého fluidu oduší ihned lehce při ímat rozkazy z vůle jiného, zůstat ve vlivu a rozkazy hypnologem dané přesně vykonávat.

Má-li však předem vědomost, že na něho bude působeno, může se vlivu hypnologa ne vždy ubránit, ovšem musí být stále velmi ostražitý, pozorný a vzbuzovat silný odpor. Opomine-li jen poněkud klást odpor, upadne ihned do vlivu hypnologa. Osoby, které touto citlivostí, zvláštní způsobilostí nejsou nadány, i při sebevětším přání vlivu hypnologa nepodlehnou. Lékař, který má schopnost být somnambulem (subjektem) a osvojil si silnou vůli, může velmi blahodárně působit na duševně chorého, neboť má možnost spojit se přímo s jeho oduším k vytvoření společného těla.

Toto vzájemné spojení oduší můžeme uskutečnit jen tehdy, chceme-li a máme-li o tom vědomost.

Předeslané uvádím, abych předem potlačil otázku, proč ošetřující lékaři zůstanou vlivu duševně chorých ušetřeni. Stává se tak proto, poněvadž se dosud neléčí metodou, kdy lékař-somnambul se s chorým fluidově spojuje. Léčení tímto způsobem, ač se doporučuje slibnou nadějí na úspěch, bez nacvičení silné vůle není radno provádět, je dost nebezpečné. Znovu uvádím, že předeslané se týká jen těch lékařů kteří jsou somnambuly.

Kdybych za spojení fluidem oduší i magnetického onemocněl, onemocní tím více již chorý můj spojenec (podobně, jako jsme viděli v článku o léčení ve spánku hypnotickém). Proto pozor! V tomto případě je nutno přerušit přímé (oduším) i magnetické spojení, jinak bychom nemocnému více uškodili, než prospěli.

Magnetické spojení se musí mezi nemocným a zdravým denně obnovovati. Nemocný zpočátku takřka hltá tuto životní energii magnetismu, již mu zdravý postupuje, ač si toho není vědom, nervové buňky samy vstřebávají tuto pro ně živnou látku.

Zářivá energie oduší, elektrismus, a hlavně magnetismus, tyto síly nejmenších částic, se uvolňují a tryskají z našeho těla, jsouce opatřeny elektrickým nábojem. Tyto částicejsou důležitými nositeli života a prostředníky tím, že působí na buňky v našem těle a povzbuzují je k vzrůstu a ozdravění. Při nedostatku tohoto záření nastává odumírání.

Přitom je nutné za nemocným vysiťlat představivou, živou sugesci o jeho zdraví s rozkazy: "Od této chvíle se uzdravuješ! Ať choroba mizí! Jsi den ode dne stále zdravější! Jsi duševně spokojený, veselý," atd.

Musí jej v duchu vidět zdravého a nesmí ho vůbec napadnout pochybnost: Kdož ví, uzdraví-li se? I

tuto myšlenku by podvědomé já, nemocného přijalo. Protoje lepší, nejsi-li pánem svých myšlenek, léčení jiných úplně zanechat, nepokoušet se o ně, neboť bys nemocnému více uškodil, než prospěl. Touto cestou takřka nutíme podvědométjá,tk uzdravení choroby, kterou máme na mysli. Kdybychom nerozpoznali chorobu, ať psychickou nebo fyzickou, nevadí. Jen pevně nezvratně věřme v jeho uzdravení

a stále vysílejme myšlenku s představou ojeho zdraví. Podvědomé "já" samo uzdravujejen tam, kdeje choroba.

Vezmu-li nemocného do svého bytu, je úspěch mnohem větší. Moje místnost je nabita mým magnetismem a v němje zhmotnělá myšlenka o jeho uzdravení, což má stálý blahodárný vliv na jeho citlivé podvědométjá, jež je takto stále povzbuzováno k činnosti. Nemagnetický lékař v tomto případě může dynamizovat myšlenku o uzdravení do fluidu protonace. Z předešlých pokusů víme, co dokáže ajakou moc a vliv na druhého má taková silná, živá myšlenka v protonaci vtištěná. Téměř každý člověk se za noci stává citlivcem, obzvláště neprobouzí-li v sobě magnetickou energii. Tu myšlenka v protonaci vtištěná má na něj zejména za jeho přirozeného spánku netušený vliv.

Proto také využijeme příležitost, kdy jde nemocný na lůžko a usne. Sám tak činím. Přiblížme se tiše k němu, vědouce, že odpočívá pouze jeho tělo ajeho vědomí, ale podvědomí bdí. Promlouvejme k němu pouhou myšlenkou a tvořme plastickou představu, jak postupně své tělo zbavuje choroby. Podvědométjátje nuceno přijímat, co mu řekneme, a znenáhla dospívá k tomu, co si přejeme.

Tohoto prostředku mohou rodiče blahodárně použít u svých dítek k dobré výchově a k odstranění zlozvyků. Více dokáže matka než otec, neboť matka je nejdéle se svým dítkem od přírody fluidově vzájemně spojena, jak moji citlivci vždy pozorovali. Jak mocný vliv na spíciho má taková myšlenka, víme již z pokusů dříve uvedených, jež jsem za přirozeného spánku činil.

Abych docílil rychlejších úspěchů, pomáhám si uváděním nemocného do hypnotického spánku. Při léčení hypnotickým spánkem musím dbát, abych nemocí snížený potenciální stav duše vhodnými sugescemi probouzel k determinaci, tj. abych jeho poznávací sílu a schopnost přiváděl do vzrušení a pozornosti. Při této vnitřní zvýšené aktivitě, bdělosti, mi musí nemocný každou danou sugesci několikrát opakovat.

Tím, že nemocný se mnou opakuje zdravotní stav sugesce, zakotví v jeho esplanech.

Nepodaří-li se lékaři nemocného uvést do hypnotického spánku napoprvé, může použít slabou narkózu nebo mu do pokožky vstříknout chemickou sloučeninu zvanou Penthothal, která uvede člověka do umělého spánku. Podvědomé já se pak dá již lehce vyvolat, mluvíme-li na nemocného. Pro druhý léčebný den sejiž zajistíme touto sugescí: Zítra usneš, co napočítám pět! Od nemocného si tuto sugesci při jejím zadání necháme opakovat, aby se vtiskla dojeho esplan. Druhý den rozkaz splní- usne. Před usnutím posadí lékař nemocného do židle a na další den se při jeho spánku znovu zajistí sugescí.

Léčebné sugesce v hypnotickém spánku je nutno dávat denně až do uzdravení.

V léčebném hypnotickém spánku nemocného dlouho neponechávejme, dvacet minut včetně léčebných sugescí úplně postačí. Při probuzení nezapomeňme přidat sugesce pro získání dobré a veselé nálady v denním životě.

Zhmotnělé útvary chorých myšlenek a představ, vyvinuté u schizofreniků v komplex, lze v hypnotickém spánku ničit sugestivními údery.

Chorý komplex je vyvolán k činnosti. Nižší jápřichází k uplatnění. Nemocný se projevuje a opakuje, co zmateného,tkomplex obsahuje. Nyní vyvolám jeho zdravé individuální já. Toto nezatížené já seznámím s chorým komplexem, takže si jeho obsah plně uvědomuje a trpí jím. Tomuto zdravému já poroučím, abydávalo pozor,jak sugescí zničím toto druhé, vtíravé a obtěžující já i se všemi myšlenkami a představami. Sugestivně rozkazuji: Dávej pozor! Již vše mizí - nic nevidíš - nic si neuvědomuješ - vše je pryč! Jsi sám - osvobozený a volný! Jsi moudrý v rozumu a silný ve vůli! - Jsi vesel a zdráv! V této svobodě a volnosti duše tě probudím, co napočítám tři! Dávej pozor! Jedna - tíha a únava mizí!

Dvě- tvá dobrá nálada se vrací! Tři -jsi zdráv, vesel, normální, rozumný, nic ti neschází!

Nyní s nemocným rozprávím jako s úplně zdravým člověkem.

Každý následující den až do vyléčení v hypnotickém spánku znovu vyvolám chorý komplex a sugestivním úderem útočím do systému chorých esplan.

Síla, útočnost komplexu se denně zmenšuje. Nemocný to vše v hypnóze pozoruje a osvobozu e se od druhého já, přitom se duševně sjednocuje, osamostatňuje, stává se osobitým, svébytným, uzdravuje se.

Je-li komplexů více, rozdělím je po dni za sebou a útočím na každý zvlášť jiného dne, nikdy ne v jednom dnu na všechny.

Úplným rozbitím esplan žádná představa a vzpomínka nemůže být znovu vzbuzena a obnovena. Jen čerstvé, ještě nezakořeněné komplexy lze sugescí ničit!

Jinak nemocného léčím ajeho osobnost vychovávám dle pokynů uvedených v článku t,Jak

uzdravíš duševně chorého.

Pozoroval-li uspaný subjekt K. můj sugestivni zásah při rozbíjení chorých esplan, hlásil, jak se jejich obsah obrazů pojmů, představ a myšlenek zamlžuje, rozplývá, tříští, jak čerstvá esplana i s celým obsahem se rozpadávají a mizí. Zato esplana více jak rok stará se pouze zachvěla, zate ňila a zase vyjasnila i byl-li na ně podnikán útok po více měsícú.

Léčím-li touto metodou člověkajinak duševně zdravého, musím jej do této metody zasvětit, říci mu proč to vše činím, aby nemyslel, že nad ním snad čaruji. Přitom se často stává, že nemocnýje mými výklady poněkud zmaten. Jakmile se mu v hlavě rozbřeskne a pochopí mne, uvěří, žejejiž uzdravení na poloviční cestě. p

K tomuto léčeníje potřebí cviku. Nelze se dát do léčení hned. Dříve musím umět ovládat sebe, musím si vycvičit silnou vůli, musím umět tvořitjasné ideoplastické představy a hlavně mít naprostou víru, živou, ihned pohotovou -a to vše není lehké. Proto bude podle mé metody lehčeji pracovat a léčit lékař v Boha věřící, než v Boha nevěřící. Úspěch ovšem budou mít oba, neboť tajemné síly jsou v nás a kolem nás. Pravím jen, že lékař věřící snadněji ajistě bude pracovat a léčit a to pro to, že jako musí mít nemocný oporu v lékaři, tak má lékař hledat oporu v Bohu, neboť je si vědom, že Bůh to je, kdo obdařillidskou přirozenost velikými dary přirozenými, mimopřirozenými i nadpřirozenými, z nichž můžeme těžit.

Bystrý psycholog bude přihlížet k tomu že duševní choroby nejsou vždy rázu psychického (v poruše esplan), nybrž mohou být rázu fyziologického (nervového).

Co obvykle nazýváme nervózou, je často podmíněno psychicky, a pokud se projevuje tělesně, spočívá na vzájemné souhře takzvaných životních nervů čili vegetativního nervového systému. Tento nervovýť systém je značně nezávislý na pohybových a citových nervech. Pracuje nezávisle na našem vědomí a odporuje nebo brzdí určité životní děje našeho těla. Ovládá napětí systému krevních cév, dává popud k ochabnutí nebo stažení hladkého svalstva. Přitom mohou vzniknout křeče, které

vyvolávají nejen potíže, nýbrž i funkční poruchy. Tyto nervy, jejichž zástupci jsou symphathicussť a bloudivý nerv vagus tvoří najistých místech provazce a pleteně. (Plexus solaris - sluneční pleteň). Jejich vlákna sou ve všech částech našeho těla. Mají proměnné vztahy k hormonům a můžeme na ně působit psychickými pocity i léky. Při psychoterapii nemocných nesmíme nikdy tyto funkce pustit ze zřetele. Pokud jsou sdruženy s

určitými primitivními pocity lidské duše, například strachem, duševním rozladěním, různými formami hmutí mysli, dá se stav nemocného posuzovatjen zcela všeobecně. Těžší případy žádají hlubší probádání těchto otázek a staví fyziology a psychology před nové těžké úkoly. Je nutné jít přímo k cíli. Nalézt základní chorobu, dbát o povzbuzení výměny látkové, o čištění a znovutvoření krve správnou výživou, vyrovnání poruch žláz s vnitřní sekrecí a dbát, aby vše bylo převedeno do správných kolejí. K profylaxi též náleží dobře prováděné otužování a různá tělesná cvičení, procházky, hluboké dýchání a hojný spánek.

Při různých nervových a svalových bolestech, které mají stejné projevyjako při revmatismu, pomáhají lehké masáže. Obyčejně jde o křečovitá stažení jednotlivých svalových vláken, uvolnění svalových staženin vede ke zmírnění obtíží. Také cévy, sloužící výživě, bývají často křečovitě zúženy a rozšíří se cvičením a mechanickým drážděním (teplými mokrými obklady), takže přívod krve se zlepší a svalová činnost se opět upraví. Pocit bolesti je v mozku veden nejen senzitivními nervy, nýbrž také vlákny vegetativního systému nervového, jehož existenci si neuvědomujeme.

Při léčení nemocných nesmíme opomíjet blahodárné a léčivé účinky,které nám poskytuje hudba, jíž lze v určitých případech choromyslnosti použít s velkým zdarem.

Hlavně výrazný rytmus vyvolává v lidech pohybovou reakci a tak celou nervovou soustavu povzbuzuje ke zdravé činnosti. Libozvučný akord budí dojem klidu, nelibozvučný vzbuzuje určité napětí, které vyžaduje uvolnění.

U citově vadnýchje hudba účinně uklidňující ajejí povzbuzující účinek působí reakcemi větví nervu vagu k usměrnění duševních stavů: dává zapomenout na zármutek, hněv a starosti.

Nervus vagus (bloudivý čiv) je důležitý mozkový nerv, zásobující srdce, plíce, žaludek, střeva atd., a je několikrát spojený s čivem soucitným a jinými důležitými nervy. Jeho úkony jsou hybné i citlivé, podřízené vúli i mimo vůli člověka. Umělé podráždění sluchového nervu vyvolává silné reflexy tohoto nervu vagu a léčivě působí na celý vegetativní a animální život člověka. Z tohoto důvodu hudba uklidňuje a uvolňuje křeče a napravuje porušené zažívání.

Hudba burcuje a léčí osoby apatické, zádumčivé, melancholické, uzavřené a slabomyslné, jejich stavy se zlepšují mnohdy až do úplného uzdravení.

Hudba léčí zaostalé děti, které se za jakýchkoliv příčin duševně nevyvíjejí jako druhé děti nebo jejichž duševní úroveň neodpovídá jejich věku.

Léčivý účinek hudby lze též pozorovat u slabomyslných, kteří jeví silnou katatonii (duševní zábranu pohybů, kdy povely mozku svalůmjsou někdy brzděny). Po několika týdnech poslechu hudby, s

pomocí pohybových reflexů a opakováním sluchových vjemů a příjemných vzruchů uspořádává a zdokonaluje mozkové popudy a uvádí je v soulad s pohyby svalovými, které na mozku závisí, takže se mohou volně pohybovat v jejím rytmu.

Toho všeho se může dosáhnout léčením hudbou nebo, jak se vědecky nazývá, muzikoterapü.

Ke konci uvádím posudek proslulého karlovarského lékaře dr. Loranda. Ve své knize " Stárnutí" napsal: Hygienický význam náboženství. Jedna z mých pacientek ztratila v krátké dohě muže, s nímž dvacet let žila, a jediného syna, oba vroucně milovala. Všichni mysleli, že bude těmito ranami osudu zničena, avšak nestalo se, naopak, ze všech členů rodiny snášela své neštěstí nejstatečněji, z důvodů, že byla velmi zbožná. Takoví lidé snášejí rány osudu nejlépe, neboť je pokládají za výraz vůle boží a nacházejí v náboženství útěchu. Kněz může lékaře v tom ohledu podporovat, neboť sám je lékařem duše. Sebevražda je vzácný čin mezi zbožnými lidmi, obzvláště mezi katolíky. Ať jsou vaše názory na náboženství jakékoliv, jisto je, že víra je pro milióny lidí psychickým lékem prvního řádu. I mnohá nemoc lépe probíhá, protože zbožný pacient je duševně klidnější, důvěřuje v pomoc boží. Lékaři pozorují, že zbožní pacienti snášejí narkózu lépe než neznabozi. Jejich srdeční činnost je pravidelná. Cit má vliv na pochody v těle, a poněvadž náboženství ovládá cit, má také vliv na tělo. I hysterii lze vyléčit pevnou vírou. Protojsou lidé zbožní záviděníhodní, neboť mají duševní rovnováhu a lepší vyhlídky na uzdravení, když onemocní.

¨ *

66. LÉČENÍ NĚKTERÝCH DUŠEVNÍCH CHOROB ZVLÁŠŤ

Při mozkové neurastenii bývají zpravidla, jak již víme, mnohé okrsky šedé kůry podrážděny a vysíleny. Tato nemoc vzniká z přepracování, z dědičného zatížení, ze slabosti nervů, chudokrevnosti, nedostatečné výživy buněk neuronů v šedé kůře, ze špatné krve apod. Nejlepší je uspat nemocného do třetího až čtvrtého stupně, aby vědomé já co nejvíce ustoupilo, a nechat jej ve spánku alespoň čtyři až šest dní. Jak si máme počínat, vysvětlil jsem již dříve v článku Léčení hypnotickým spánkem". Krev se vyčistí, šedá kůra posilní a uklidní. O tom jsem se vícekrát přesvědčil pokusy. Kde není lékař hypnolog věci znalý, radím, aby nemocný ulehl na tři dny do postele, po tu dobu nic nejedl, a pokud možno na nic nemyslil, veškeré starosti pustil z hlavy, v dlouhé chvíli svou mysl upoutal na nějakou nevinnou věc, např. květinu apod., aby se mohla rozšířená esplana stáhnout a ustálit. Právě úplný půst posílí a uklidní oba mozky. Zkusme to vždy za deset dní, dokud se nevyléčíme. Po léčebném období ať nemocný vždy začnejíst málo, aby si neuškodil, dbá o správnou výživu a pamatuje na vitamíny, o nichž jsem v jednom z předních článků psal.

Podobně si počínejme při chorobě zeslabení vůle a duševní mohutnosti.

Experimentální psychologie musí umět vyložit duševní projevy, jak je přináší skutečný denní život.

Trpí-li člověk zvláštním souborem psychofyziologických poruch, mají kořen v vjeho duševním životě. Svérázná analyzující psychologie proniká až ke skrytým základům lidské bytosti. Duševní energie člověka má tendenci navenek, k světu, takže se duševní obsahy vynořují na povrch a navazují složité a významné vztahy s vnějšími objekty, tento proces je objektivní. Objektivního člověka poznáme podle toho, že se snadno seznamuje, rychle přizpůsobuje, je ho všude plno a málo co dovede smlčet.

Opačný proces, subjektivní, zabavuje se intenzívně vnitřním životem, nápady, myšlenkami a city, je pln subjektivních úvah a fantazií, neboť niterné reakce jsou pro subjektivní duši nejvýznamnější. Tento typ člověka je navenek nenápadný.

Oba tyto typy mají společné pochody, týkají se všech čtyř základních funkcí: vnímání, myšlení, cítění a intuice. U člověka subjektivního převládá funkce myšlenková, u objektivního funkce citová.

Oba tyto typy mohou trpět určitou poruchou, nedostatkem osobnosti, sebevědomí. Typ subjektivní má použít léčebnou metodu individuální, mít vztah k okolí a ostatní společnosti, typ objektivní metodu psychoanalytickou, která pátrá po možnostech dalšího vývoje, odhaluje skryté schopnosti, prohlubuje koriguje, rozšiřuje dosavadní výsledky svou konstruktivní a prospektivní metodou. Nezabývá sejen tím, co bylo, nýbrž pátrá po možnostech dalšího vývoje.

Duševní postavu každého jednotlivce vytvářejí dědičné vlivy, přenášené barevnými tělísky, a vlivy, získané během života, tedy získaná choroba,

alkoholismus, výchova atd., za součinnosti šťáv vlastního těla, hormonů, jejich výroba a funkce je závislá jak na dědičnosti, tak na vlivu okolí a způsobu života.

Z častých a obvyklých duševních poruch rozeznáváme cirkulární choromyslnost a rozštěpení mysli, tj. schizofrenü. První skupina se vyznačuje střídáním nálad a stavu od veselé nálady až k melancholii. Druhá skupina je typická svými náhlými změnami a reakcemi.

Všeobecně dělíme nemocné na tři skupiny:

1. skupina:

Lidé štíhlí, vytáhlí, jinak jemně tvořeného těla, nazýváme je leptosomy. Do této skupiny patří astenici, jsou ještě citlivější a chorobně vnímaví.

2. skupina:

Lidé svalovití, hranatí, silní, nazýváme je atlety.

3. skupina:

Lidé obtloustlí, zaoblení, nazýváme je pykniky.

Ze sta nemocných schizofrenií bývá 73 leptosomů, 25 atletů a 2 pyknikové. Ze sta nemocných trpících cirkulární choromyslností, bývá 7 leptosomů, 5 atletů a 88 pykniků.

Cirkulární choromyslnost přechází náhle i pozvolna ze zuřivosti do melancholie a stísněnosti. Tyto protichůdné stavy mohou potrvat jednotlivě i déle. Vlna, jež vyznačuje některý tento stav, má vyšší i delší výchylky, nebo naopak nižší a kratší, nebo vyšší a kratší, podle založení nemocného. Je mezi námi mnoho nemocných, kteří po celý životprodělávají jen jednu vlnu, jsou stísněni, zaškareděni a do lepší nálady se jen zvolna nutí.

Schizofrenie, jak jsme se již poučili, je rozštěpená mysl, rozvrácená a neuspokojená, je to rozpad osobnosti. Nemocný má dojem, jako by z něho mluvilo několik různých duší, jež žijí vedle sebe, nijak se navzájem nestýkajíce. Logické spojování myšlenek, vybavování určitých pocitů určitými představami je porušeno. Mnohdy na popud vnější nemocný nereaguje, nebo reaguje zcela opačně. Bývá sobecký, bezcitný a citově chudý.

Schizofrenie na sebe upozorňuje mnohdyjiž v mládí, kdy rodiče a vychovatelé z neznalosti věnují
málo pozornosti.ţŽák se přestane náhle učit, je roztěkaný, neschopen soustředit své myšlenky. Současně se objevuje mravní zeslabení, zeslabení pozornosti úsudku. Paměť nebývá porušena, avšak roztěkanost, nerozhodnost, unavenost náladovost a nestálost jsou prvními známkami skryté choroby.

Později pozorujeme frázovitost, chuť k přehánění, slavomam, romantismus, žák se snaží vniknout do nejrůznějších vědních oborů, přičemž sleduje jen své myšlenky a zájmy, nestaraje se o okolní svět, uzavírá se vůči přátelům a známým, je dráždivý, náladový. Je-li již dělníkem či úředníkem, zanedbává svoji dilnu a úřad, své povolání mnohdy lehkomyslně opouští. K vlastní rodiněje lhostejný a sobecký, mnohdy nepatrná příhodajej zbaví klidu a rozvahy. Stává se podivínem, ihned rozčileným, zuřivým a nebezpečným, avšak přitom si je většinou dobře vědom změn svých nálad a svého stavu. Nevěnujeme-li uvedeným příznakům u dítek pozornost ihned v začátku, později bývá k léčení často již pozdě.

Nejnáchylnější k duševní chorobě je typ leptosomní, méně atletický a nejméně pyknický. Čţistý leptosom je označován za člověka ovládaného myšlenkou, atlet za muže činu, pyknik za dobrosrdečného pracovníka. Úplně čistých typů je málo, většina lidí je typově smíšených, kdy ten či onen typ převládá.

Ke každému typu patří zvláštní povahový a duševní rys.

Leptosomje ve své povaze chladný, někdy velmi přecitlivělý, s náklonností k náhlým změnám. Je nakloněn k pohybu z extrému do extrému, nezná zlatou střední cestu jako kupříkladu pyknik. Má obrazotvornost, která chybí atletovi. Atletje zosobněním pohybu a sily, ajsa ovládán rozumem,je mužem činu. Leptosom žije mimo světjen svým myšlenkám a zájmům. Snaží se vniknout do vědních oborů. Touha poţzáporu vrcholí někdy v chorobný zjev katatonie, kdy z pouhé zásady vše popírá a proti všemu se staví. Protože všude naráží, bývá předrážděný, nějaký čas se dokáže ovládat a dusí to v sobě, ažjednou to vše vybuchne a dojde ke katastrofě. Leptosom má v sobě rozštěpenost duše v přecitlivělou a sobeckou. Nemá duševní rovnováhu a křivka jeho nálad je náhlá a ostrých úhlů a obrazů - na rozdíl proti

pyknikovi, který je vyrovnanější a který jde rád klidně střední cestou.

Leptosom má rád tenis, atlet kopanou. Přestože je leptosom nervózní, dráždivý a unavený, je ve svých zálibách tvrdohlavě vytrvalý. Má smysl pro počty, filozofii, umění, o denní život nemá zájem. Jeho odpovědi bývají sarkastické, bolestné a ironické, bývá šplhavcem, kariéristou a nevrlým pedantem. Je fanatikem a pro svou myšlenku vše obětuje. Ženy miluje často a vášnivě. Má sklon k básnění, k umění, je myslitelem nových směrů a nových cest. Tito básníci však nelíčí svět reálně, nýbrž do svých básní vtělují spíše představy a zápasy své vlastní duše. Bývá tu mnoho patologického produktu, vznikají tam, kde je porušena tělesná a morální rovnováha jako pokus o její vyrovnání.

Typ atletickýje člověk činu, bez skrupulí, jenž jde vždy kupředu. Je to člověk chladné, tvrdé vůle s

pudem po činnosti. Ženám není nakloněn, je spíše bezohledný, miluje těžké sporty a rekordy, má rád lehkou hudbu, ne cituplnou. Jde za svým cílem, ale není spokojen s výsledkem. Je egoistou, ve všem se tlačí kupředu, touží po moci, ke všemu je chladný a vše střízlivě vypočítává a odhaduje. Jde přes překážky, necítí bolesti vlastní, natož cizí. Výrazem jeho duše je energie, odpovídající jeho svalnaté postavě.

Opakem leptosoma i atleta je pyknik. Zaoblená, přitloustlá postava odpovídá jeho klidné duši. Nemá prudkých výkyvů, jde ve všem rozvážně a vyrovnaně vpřed, nekolísá. Není přeplněn myšlenkami a předčasně neztroskotává, zůstává vyrovnaný a rozvážný, nemrhá silou a ve svém vystoupení je klidný a vytrvalý. Je prostý, dobrosrdečný, má úctu k zákonu a poslouchá je. Neobírá se myšlenkami o vzdušných zámcích ani lámáním rekordů. Myslí na jídlo, pochutnává si na něm a rozvážně je zažívá. Zlost v sobě dlouho nechová. Leptosom se hryže, je zlostný a myslí na pomstu. Atlet si pomstu promyslí a co nejdříve ji bezohledně provede. Pyknik odpouští. Ve vedení podniku je mírným, oblíbeným a dobrým organizátorem. Dovede jednat s lidmi. V umění se neprozrazuje, v práci je klidný a vytrvalý. K ženám je něžný, přívětivý, mírný a shovívavý.

Od těchto lidí nesmíme násilně žádat to, co neodpovídá jejich typu, jinak se setkáme s nezdarem. Manželství dvou jedinců leptosomního typu nevede obvykle k dobrému, neboť lidé toho typu bývají nemagnetičtí a tam, kde není rozum na výši a vůle rozumu podřízena dochází k neporozumění a hádkám. Leptosomní žena rozněcuje a oslňuje, je rozmarná a často podléhá hysterii. Pyknička je dobrou matkou, klidnou manželkou a dovede vytvořit teplý a klidný domov. Atletický typ zotročuje manžela, je bezohledným sobcem a komandantem. Obráceně atletický typ u muže zotročuje ženu. V povolání není pyknik pro povolání pohyblivé, nápady dodá leptosom, v krizi pomůže atlet. Pyknik vždy vede klidně úřad či podnik.

Nevychováváme-li a nevzděláváme-li rozum a vůli, jsme v duševním projevu takovými, jakými j sme po předcích ve zděděném typu. Žijeme a chováme se podle tělesných a duševních vlastností svých předků, které jsou ukládány v chromozómech, barevných tělískách zárodečných buněk. Každá vada (ne úrazy!) získaná během života je přenášena na potomky. Chceme-li, můžeme svým rozumem a vůlí zasáhnout do svého typu, do svých zděděných náklonností, vášní a nectností, sebe pozměnit, zlepšit, ba i úplně přetvořit získáním nových vlastností, jež se pak realizují v chromozómech na jejich tělískách (vrodech). Docílíme toho sebevýchovou, vzděláváním, vědomostmi, sebekritikou.

Dědičně zatížení nemají vstupovat ve sňatek. Je nutno odstranit rodění nežádoucího dorostu a zamezí tak, aby se šířilo šílenství, blbost, zločinnost a padoucnice.

Je veliké nebezpečí ze sňatků mezi schizofreniky, neboť zrozené dítko z těchto duševních churavců je pravou metlou mezi lidmi. Rovněž sňatek mezi příbuznými přivádí na svět slabomyslné a zatížené potomky. Známky slabomyslnostijsou: oslabené vnímání, omezená chápavost - zvláště ve škole patrná - zvolnění běhu myšlenek, omezená soudnost. Slabomyslný postrádá iniciativu, nemůže se vpravit do nového a nezvyklého prostředí a zaměstnání. Je snadno duševně znavitelný, postrádá možnost samostatně myslet, usuzovat a jednat.

Zamezme proto vstupovat mladým ve sňatek s osobami z dědičně zatižených rodů. Jsou to těžké nemoce, alkoholismus, slabomyslnost, šílenství, zločinnost, prostituce, příjice, žebráctví, tuberkulóza, obrna, padoucnice, které dávají

společnosti nežádoucí dorost a rodičům velké utrpení.

Na zdravé vytváření lidské duše působí v těhotenství vlivy matky, vlivy domácí výchovy, školní výsledky, vlivy zaměstnání, vlivy ze společenských styků, sousedské poměry, sportovní založení apod.

Bez dědičného zatížení není duševní choroby, i když drtí člověka utrpení, starosti, zklamání, přepracování nebo ho přepadne leknutí, úraz.

Vyvolají-li tyto nárazy duševní poruchu, je příčinou malá odolnost dědičně založená.

Neurastenikové, hypochondři a jinak duševně choří! Musím vám říci, že se příliš mnoho pozorujete a jen svým utrpením obíráte. Kolik vás je, tolik je různých druhů vašich stesků. Stálým pozorováním sebe samých jen sami zaviňujete, že se nemoc horší. Stále naříkáte: Nohy se mi třesou, stále jsem unaven a roztržitý, nespím, mám mnoho snů, i děsivých, paměť nemám, hlava stále bolí, mám obavu, že mne raní mrtvice, že zešílím, vše mne silně dráždí a rozčiluje, stále mne to nutká, abych si vzal život, práceje mi námahou, všude mám bolesti, někdy se mi zdá, že přestávám dýchat, i srdce mi zůstává často stát, nesnesu žádnou společnost, stále se něčeho bojím, stále očekávám, že se něco hrozného stane, když jdu po ulici, zdá se mi, že se na mne sesypou domy, stále mám děsná muka, když potmě někamjdu, vidím někoho, ale přesvědčím se, že to byl keř, sloup; stále myslím, že za mnou někdojde a chce mne zabít, atd. -Takovýmto pozorováním svoji chorobu jen podporujete, upevňujete a stále více zakořeňujete ve vrchním podvědomí, v esplanech, kde se nachází uvědomění o chorobě. Takto se ovšem vyléčit nemůžete.

Zde jsou doklady ze skutečnosti:

J. N., pokladník z H., uvádí: " Bojím se myslit, jelikož se velmi unavím, a potom vůbec nespím, můj spánek je pravidelně nedostatečný, jednu nebo dvě hodiny, moje myšlenky jsou zakalené, vše mne velmi dráždí, každá maličkost mi dělá velkou starost a nemohu se jí zbavit.

Matka rodiny P. R. z J. naříká: " Mám slabou vůli, nemohu myslet, jak bych si přála, nepamatuji se, co jsem předtím dělala, když chci pracovat, nemohu si vzpomenout, co mám pracovat, všeho se lekám nic mne netěší, mám takový podivný strach, abych něco neprovedla, přicházejí na mne myšlenky, abych zuřila, když tento hrozný stav přemohu, jsem velmi unavená. Mám dítky, které nyní nemám ráda, ačjsem je dříve měla velmi ráda, přicházejí mně myšlenky, aby tuto chorobu nedostaly, nepomůžete-li mně, vemu si raději život.

Jistý Š. ze Z. trpí klamnými předsudky, stěžuje si, že přehlídka kanceláře, ač trvá pouze půl hodiny, jej na celý den duševně zničí, takže není další práce schopen. Má obavu z každého tělesného namáhání, že ho připraví o spánek, duševní muka nelze již vydržet, sám tojiž nepřekoná a stále ho to nutí, aby udělal tomuto trápení konec.

P.Č. z R. trpí chorobnými dojmy, že všichni vědí o jeho chorobě, že to nemá v hlavě v pořádku, vidí-li dvě nebo více osob rozprávět, má dojem, že mluví o jeho chorobě, že jeho duch je sevřen a stlačen jako v kleštích, ale vzdor tomu stále to v něm samo myslí a nemá schopnost se tomu ubránit.

P. B. z K., mladému úředníku, zakotvily chorobné myšlenky, že se na rozumu pomátne, z důvodu, že musí každou hloupou myšlenku duševně zpracovat, že kdyby tak neučinil, nedá mu pokoje a bude jej hrozně trýznit, dokud tak neučiní. Proto se úzkostlivě vyhýbá prostředí, kde by se mohly vyvolat myšlenky, s nimiž by měl práci. Ví, že je to nesmysl, a také ví, že je jednou zpracuje, proto, abyje brzy zpracoval, nejde do společnosti. Nikoho neposlechne, nikomu nevěří, pouze mně, že tomu rozumím. O své chorobě se mnou rád rozpráví, ale léčit se nechce, nemá prý na to čas, že to zpracuje sám. Ovšem klame se.

Pí Č. z N., tovární dělnice, mi žaluje, že má nepřátele, kteří jí škodí na dálku, dovedou jí tajně ubírat peří, že se jí ztrácí otop, že jí očarují mléko, že se sráží, namlouvají jejímu zaměstnavateli, aby ji propustil z práce, v noci bdí, aby tomu zabránila, nevyspí se, ve dne tím trpí.

Mladá choť sedláře z N. naříká: "Trpím děsnými představami, mám těžké sny a dostává z toho nervové a srdeční záchvaty, které se ohlašují horečkou. Mnoho lékůjsem proti tomu využívala, avšak bezvýsledně. Všeho se lekám, přichází na mne bázeň. Odborní lékaři mi předepsali pro spaní brom a proti záchvatům chininovou injekci.

Pan P., obchodník z M., si stěžuje na častou změnu nálady, na velkou podrážděnost a rozčilenost, na úbytek duševních mohutností, na hojné smyslové klamy různého druhu. Kromě toho trpí nechutí k jídlu, špatným zažíváním, častým bolením hlavy, stálou únavou, nespavostí, nadýmáním a tlučením srdce.

Rolník V. z Vys. si stěžuje: Když mne ovládne myšlenka, že se moje choroba opět vrátí, trpím tak, že za hodinu zeslábnu, jako kdybych týden nespal. Byl jsem ve válce operován bez uspání, ale to nebylo tak strašné, jako když mne tato myšlenka přepadne.

Studentka K. z R. běduje: "Mám zvláštní chorobu. Někdy nespím, jindy neslyším, mám hučení v hlavě, slyším-li, špatně vidím, často mě bolí krk a ramena, pak to vstoupí do hlavy a trpím velkým duševním trápením. I žaludek a srdce bývá zachváceno, nejhorší je, když to přijde k mozku, samo to za mne myslí, snad se z toho zblázním. Nejhůře je mi ráno. Stále vypráví o tomto stavu. Sdělují dále: Když nás někdo navštíví, podezírá ho z nepřátelství a jsme z její choroby velmi nešťastné.

Spojil j sem se magneticky s onou dívkou, abych pozvedl její poznávací rozumovou mohutnost a posililjejí slabou vůli. Dívce se vyjasnil zrak a pravila, žejejí právě lépe, a proto jsem poukázal najejí duševní stav. Pravila mi, že mi úplně rozumí, žejejí v myšlenkách a v duši nyníjasno, ví, že to vše činila a rozumně poznává, že to vše je veliký nesmysl, namítá však, že sama si to ve své slabé vůli a rozumu nedovede uvědomit.

Její sestry nevyšly z údivu, jaká změna se s ní stala. Osvojením si této léčebné metody lze duševně chorým velmi prospět.

Uvedl jsem pouze malou ukázku duševního stavu chorých, kteří takto trpí. Mohl bych jich uvést na tisíce a je zajímavé, že se tyto choroby značně od sebe liší, třebaže mají některé příznaky stejné.

Nesmíme se domnívat, že tito choří jsou skutečně blázni. Je to jen částečná porucha mozkového ústředí, na podkladě psychologickém, tudíž vzniklá z různých příčin.

Kromě stavu, jímž trpí, jsou normální, vědí o svých chorobách a mají snahu se jich zbavit, konají zpravidla své denní povinnosti.

O poruše duševní svědčí takovéto zjevy teprve tehdy, jsou-li dosavadním názorům a zvyklostem dotyčného, jeho myšlení, cítění a jednání úplně cizí. Nazýváme je představami nucenými, jelikož na pacienta neodolatelně útočí, a sám nemocnýje uznává za nesmysly. Je to ústup vědoméhotjá do nižší podvědomé činnosti.

Duševně choří, kteříjste siještě zachovali alespoňjiskru rozumové soudnosti a máteještě den, volám vás - pojďte k ozdravnému světlu, aby nepřišla noc a váš duch se neocitl ve tmách!

Materialistická psychologie neuznává duši jako princip života a tím nezná stavy podvědomého dění s činnostmi a poruchami. Pouzeje tuší, ale nedovedeje ozřejmit. Tato činnost podvědomí musí být podrobena analýze nesčíslných pokusů v tranzu, aby její projevy mohly být rozděleny do správných, jasně definovatelných stupňů.

Mé výzkumy nejsou dohady, tvorba snad jednoho dne! - Dnes znáte příčinu choroby, vznik svých myšlenek, dojmů a představ. Vy musíte ode dneška sami sebe klamat! Co se vám zdá pravdou, je chorobné, ode dneška již nevěříte! Ale opak toho si hned představíte a uvědomíte! To je rozumné! Neboť staré chorobné myšlenky, příčina vaší choroby, musí být jejich opakem, dobrými myšlenkami vyváženy. Tím právě staré budou slábnout, až odumřou, neboť byly živy z vašeho vědomí, žejste se s nimi stále v duši obírali a byli pod jejich vládou. Dnesjiž budetejako ta žena, se kterou se muž stále rád hádal. Poněvadž mu nikdy neodpovídala a nevšímala si ho, přestával se hádat, až přestal úplně. Vaše nové myšlenky, ovšem rozumné a zdravé, budou nastupovat na místa starých, tím budou staré potlačovány. Pak přijde doba, kdy se budou staré i nové myšlenky ve své síle navzájem vyrovnávat. Bude vám již lépe. Za stálého slábnutí starých a sílení nových myšlenek, ustavičně vědomou autosugescí podporovaných, se úplně na duši i na těle uzdravíte.

Nejdůležitější a nejúčinnější prostředek k ozdravění je zesílit svou vlastní vůli, jak v následujícím odstavci naznačuji. Bez cvičení vůle to nedokážeš!

Této duševní léčbě, aby chorobné partie šedé kůry se svými esplany ozdravěly,

blahodárně napomáhá následující:

Nejprve hleď odstranit příčinu choroby, je-li ti známa. Základní choroba má být vypátrána a léčena a povzbuzení výměny látkové musí být převedeno do správných kolejí.

Užívej dvě lžíce medu denně. Nedostatek cukru v krvi má za následek mnoho úchylnosti a duševní poruchy. Rovněž ber dosti vitamínů A, B, C a D.

Varuj se přímého, častého působení slunce. Sluneční paprsky působí škodlivě na fluid oduší a fluid magnetický, zeslabují jejich podstatu i hodnotu.

Zdržuj se v místech, kam sluneční paprsky dopadají mírně, v řídkém lese nebo polostínu. Varuj se však míst, kam slunce nemá vůbec přístup.

Musíš přestat sama sebe pozorovat a obírat se nezdravými myšlenkami. Rozšiřoval bys tak buňky neuronů jednotlivého okrsku mozku, ztěžoval bys a rozšiřoval jednotlivá esplana v témže místě. Způsobil bys tím podráždění dotyčného okrsku mozku a stálou automatickou činnost nezdravých myšlenek, obrazů, dojmů apod. Tím se zeslabuje duševní mohutnost vědomého já. To pak nemá silu se vzepřít, rozum se kalí a nezdravé dojmy, myšlenky nabývají převahy.

Vyzvedni své zesláblé duševníťjá!

Pozoruj, že touto chorobou zpravidla neonemocní žádný lump, vagabund nebo zloděj. Vagabund je jistě lhostejný ke každému činu, myšlence i dojmu, a tudíž nesnadno touto chorobou onemocní. Proč zvíře neonemocní duševními chorobami? Poněvadž nemá schopnost samo si uvědomovat duševní stav, nejsou-li znovu podrážděny. Přizpůsob se, buď lhostejný k chorobným, nuceným myšlenkám!

Nestarej se, jak s tebou bude zítra, ale věř a představuj si že to vše brzy přejde a že budeš zase zdráv.

Nerozprávěj s nikým o svém stavu, podporoval a živil bys svou chorobu.

Po obědě si dopřej myšlenkový odpočinek, buď spánek, nebo v tichém pokoji, nejsa nikým rušen, upoutej se a soustřeď svou vůli na nepatrný předmět. Polož před sebe na vzdálenost asi 1-2 m knoflík, jablko apod., soustřeď celé své myšlení na tento prostý předmět anebo upoutej svou myšlenku na palec u nohy, špičku boty apod. Tímto cvikem uklidníš své chorobné myšlenky. Vol vždy předmět nejjednodušší, aby se tvé myšlenky nerozptylovaly bohatostí předmětu.

Aby se vyčerpané partie mozku mohly dokonale uklidnit, po spánku nebo uvedeném myšlenkovém cvičení jdi do přírody. Tam celou šedou kůru uvedeš do zdravé myšlenkové činnosti a potlačíš nezdravou činnost jednotlivých partií mozku. Tyto procházky konej ve společnosti rozumného, zdravého přítele, který je s mou metodou obeznámen. Bude ti oporou ve tvé slabé vůli. Nemáš-li nikoho, konej je sám. Jdi volně, občas zhluboka plnými plícemi dýchej, zdržuj se na čerstvém vzduchu, jak jen možno, povznes hlavu vzhůru, rozhlížej se kolem a raduj se z krásy přírody. Tato bude dráždit tvé smysly a budou se v esplanech tvořit zdravé, nové myšlenkové útvary.- Spoj s nimi své celé myšlení, raduj se, uvažuj, rozmlouvej s květinkou, se švitořivým ptáčetem, s mohutným dubem, štíhlou jedlí, pozoruj píli mravenců, včel, broučků atd.

Budeš-li unaven, dopřej si občasného odpočinku, napětí nervů to nutně vyžaduje.

K obnovení míchy a nervových uzlin stačí pouhý klid od tělesné práce při sezení nebo ležení. Namáhavá tělesná práce a veškerá práce duševní vyžaduje odpočinek velkého i malého mozku, tj. spánku. Na spánku mnoho záleží aje možné při lehkém spánku si lépe odpočinout, než někdy při spánku hlubokém, je-li spojen s tíživými sny, nebo dokonce se somnambulismem, tj. putováním ve spaní, přičemž spící nevědomky chodí a mnohdy vykonává těžké práce. Přijednostranné duševní činnosti se některé závity vysilují, přecházejí do chorobného stavu a projevují se stálou automatickou činností při bdění i spánku. Tu pak, ulehneme-li, nespí celý mozek, nýbržjen jeho část. Ona chorobná část zůstává bdělá a probouzí předčasně okolní závity, čímž jsme připraveni o zdravý, nutný spánek, jsme okradeni o zásoby nervové energie, potřebné k práci.

Buď denně různě duševně i tělesně činným! Ačje vždy celá šedá kůra v činnosti, střídáme-li, činíme-li změny v této činnosti, pracují ve vysazené činnosti jednotlivé okrsky.

V tom spočívá ono tajemství udržet se duševně svěžím a tajemstvím, jak se uzdravit.

Vyhledej potůček, zuj se a vesele se v něm broď. Svedeš krev z hlavy do nohou

a tím posílíš mozek - tvůj duch oživí. Čiň tak denně několikrát po pět minut.
Konej procházky v ranní orosené trávě, neboť obsahuje rádium, a pamatuj, že nervové ústředí (mozek, mícha) se léčí od jeho nejjemnějších větví.
Z rádiového záření zemské hmoty vzniká plyn který se nazývá emanace. Rádiová emanace proniká do rosy a tato radioaktivní rosa má léčivou moc, která účinně osvěžuje nervy.
Boží příroda ti poskytne příležitost, abys mohl své myšlenky zdravě uspořádat, tj. své chorobné myšlenky zdravými myšlenkami potřít. Ve vlastním zájmu hleď tohoto přírodního léku denně užívat!
Nesmíš se však duševně ani tělesně ze svých sil příliš vyčerpávat. Šetři energii, neplýtvej jí, chovej jí pečlivě v záloze pro důležité okamžiky!
Z tohoto důvodu je pohlavní dráždění nanejvýš škodlivé a musíš se ho přísně vyvarovat.
Máš-li špatnou chuť k jídlu a špatné šťávy, pij odvar z jitrocele, pelyňku, hořkého jetele, zeměžluče a třezalky. Každého špetku smíchej a povař 1-2 minuty, nech 10 minut stát odceď a užívej každé 2 hodiny 1 až 2 lžíce.
Silně sladká jídla zeslabují nervy, slaď medem. Horká jídla je rozrušu í. Hovězí polévky též nervy zeslabují, stejně tak čaj, kakao, pivo, víno, zrnková káva, likéry, bílé pečivo, cukrovinky, těžká masa a zavařeniny.
Tyto tvoří zhoubné kyseliny.
Pamatuj, žejednostranná výživa v sobě chová mnohé nebezpečí pro nervovou soustavu. Vyměňováním látekţse v těle tvoří různé zhoubné kyseliny: sírová, močová, fosforečná, uhličitá aj. Příroda poskytne mnohé látky, aby rušily (neutralizovaly) tyto kyseliny. Dbej, abys potravou přiváděl do krve alkalické (zásady) a zásadité zeminy: draslík, fosfor, vápník, sodík, hořčík. Tyto látky obsahuje hlavně zelenina a ovoce.
Jsou to prvky mládí. Vitamín B a D léčí zánět nervů.
Nervy posilují moučnájídla (moukajednomletá), ovocná, zeleninová luštěninová, mléčná, vaječná, polévky i kroupové kaše, z ovesné rýže apod. Dále fíky, datle, ořechy, jablka, mandle, pomeranče, rajská jablíčka, sedlé syrové mléko, domácí chléb s medem a mlékem prospívá. Dvakrát za den na
šp ičku nože užij kosťové moučky zapij vodou. Připrav siji sám: vezmi zdravou, silnou kost ze zdravého, čerstvě poraženého dobytka a palji na ohni tak dlouho, až je jako bílé vypálené vápno, pak se roztluče na jemný prášek, též nervy posiluje
Aneb umyj tolik čerstvých vajec, kolik sejich vejde kolmo postavených na dno skleněné nádoby. Tato vejce zalej citrónovou šťávou. Sklenici postav na suché místo. Za čtrnáct dnů se rozpustí skořepiny v citrónové šťávě a obsah vajec zůstane v blanách. Rozkverluj obsah, proceď sítkem, přidej tolik čerstvého medu, co váží obsah, a tolik kávových lžiček koňaku, kolik bylo vajíček. Z této směsi denně užij dvě lžíce.
Velmi posiluje nervy.
Z kostí a vaječných skořápek získáváme anorganické vápno. Z mléka, sýra, hrušek, květáku dodáváme tělu přijatelnější vápno organické.
Z léčivých bylin utišuje a posiluje nervy odvar z kořene hořce žlutého nebo kozlíku lékařského.
Též odvar květů levandule, listy máty peprné meduňky, routy a zeměžluče. Každého dej špetku na 1-2 minuty svařit dohromady v kotlíku vody, 5-10 minut nech ustát, přeceď a odvar užívej po dávkách malého koflíčku třikrát denně.
Každý obraz představy, živě vtisknutý do esplan, působí svo í reflexí na cit duše. Nemáš-li v pořádku svoje zažívací ústrojí, nechutná-li ti, vytvoř si živou, plastickou představu chutného jídla. K této představě obrať celou svoji mysl a obírej se jí. p
V zažívacím ústrojí nastoupí reakce: povzbuzování činnosti. Trávící orgány počnou vylučovat šťávy a postupně se dostaví zdravá chuť po jídle. Cvičením dokážeš regulovat činnost zažívacího ústrojí: docílení zdravé chuti po jídle.
Nekuř cigarety!
Varuj se kořeněných, octovaných i příliš solených jídel, jakož i uzenin. Pamatuj na vitamíny!
Nikdy nejez po sedmé hodině večerní a varuj se všelikerého čtení po čtvrté hodině odpolední. Takto své zesláblé nervy a šedou kůru připravíš pro klidný

spánek.
Čti co nejméně a to, co nerozrušuje.
Varuj se biografů, divadel, hostinců a všech rozčilujících zábav.
Vystříhej se místností, které jsou přetopeny, zvláště parou, a špatně větrány.
Před spaním, a hlavně ráno ozdravuj se vědomou autosugescí. Viz Léčení autosugescí.
Uvěř a oživuj představu, že budeš zase jednou zdráv! V tom je ona jistá záruka vítězství! A nebuď jako to mokré dřevo, které nic nerozpálí!
Buď vždy předem připraven, jaksi naladěn přijmout událost, která by tě mohla stihnout, potkat, a nebuď příliš překvapen, stržen jejím účinkem.
Chceš-li být zdráv, umrtvuj žádostivosti. Každá vášeň zeslabuje tvou vůli. Slabost vůle duševní chorobu usnadňuje, umožňuje.
Nevžívej se do myšlenky žejsi pouhým kusem života, odloučeného od ostatních, od jejich spojitosti.
Útrapy jsou solí života. Ubohý je ten, kdo pokládá sám sebe za ztracena.
Vyhledej si přítele, který ti bude oporou ve tvých duševních strastech, alejen takového, který moji léčebnou metodu řádně prostudoval a osvojil si ji.
Nenechávejte nikdy duševně choré o samotě, tím zesilujete jejich chorobu, poněvadž se o samotě stále se svým utrpením obírají.
Jdi denně v přesnou dobu o deváté hodině večerní spát a ráno po probuzení ihned vstávej!
Lože tvé ať je každý den vyvětrané. Pod hlavou měj štopnici a ve slamníku čerstvou slámu. Varuj se mít pod sebou peřiny, aby tvůj spánek neutrpěl!
Nemůžeš-li usnout, vypij šálek odvaru kozlíku lékařského, omyj si celé ruce a celé nohy i šlapadla čistým lihem. Můžeš též ohřát mléko a sklenici ho vypít. Probudíš-li se a znovu nebudeš moci usnout, všeť opakuj.
Spi při otevřeném okně. Ráno vypij sklenici vody ajdi na procházku - pojedné až dvou hodinách sťe vrať k snídani. I za dne častěji pij čerstvou vodu.
Při procházkách věnuj hodně času hlubokému a pravidelnému dýchání. Nosem vdechni a ústy vydechni.
Nauč se správnému dýchání!
Postav se úplně zpříma, ruce ponech viset volně dolů. Vdechuj nosem pomalu a klidně, naplňuj nejdříve dolní část plic tak, aby se břicho vypínalo, a ne hrudní koš. Pak naplň střední část plic, rozpínaje spodní žebra hrudníku. A pak naplň horní část plic, vypínaje horní hrudník tak, aby se zdvíhala ramena i s klíčovými kostmi vzhůru k hlavě. Vzduch zadrž na dvě až tři vteřiny a zasejej nosem vypusf všechen ven.Opakuj šest až osmkrát za sebou v intervalech alespoň osmkrát za den. Toto prosté cvičení ti poskytnejasnou představu o tom, co to je úplný dech. Umožníš vzduchu, aby vnikl volně do spodních, středních, a hlavně do malých horních plicních laloků, kde bývá pařeniště tuberkulózy. Zamezíš tak v nich plicní chorobě a zlepšiš si krev.
Každodenní stolici hleď udržovat, aby se tvá krev choroboplodnými látkami neznečistila, neboť mnohé duševní choroby mají počátek v zácpě!
Konej každý den lehký tělocvik, nebo pracuj v zahradě.
Odívej se lehkým, pórovaným letním prádlem, nejlépe plátěnou hrubou košilí, aby byla tvá pokožka povzbuzována k činnosti. Nos pórovaný lehký šat, volný límec, lehký klobouk a v létě nízké střevíce.
V létě konej v plavkách světlovzdušné lázně v polostínu, povzbudíš činnost kožní a docíliš správný krevní oběh. I mírná masáž těla prospívá.
Aby ses vyléčil, musíš pracovat všemi obrannými prostředky proti duševní chorobě a vtíravým představám. Hygiena tělesná i duševní, pěstování sportů a tělesných cvičení, posílení sebevědomí nesmíš zanedbávat! Jsou při autosugestivní léčbě lékem prvním.
Mnohý je duševně změkčilý - nedovede se vnitřně zvládnout a při každém nezdaru podléhá nervové krizi. Tak jako se otužujeme tělesně, je nutno se otužovat duševně. Toho lze docílit jasností naší mysli v rozumu a v síle vůle, čímž nastoupí duševní rovnováha.
Abychom nervový systém dovedli ovládat svým vědomím, nesmíme rozmazlovat své vlastní "já" všemi svými přáními a náladami. A stane-li se, že někdy nepůjde něco po našem, snadno pak zažehnáme zlou nervovou krizi, která vznikla i z

nepatrné příčiny a z níž se nedovedeme vymanit.

Uspořádejte kvůli nemocnému zábavnou společnost,kde by se pěstoval smích. Nemocný ať je sváděn hojně k smíchu a rozptýlení. Smích duševně chorému velmi prospívá. O tom se přesvědčíme z následujícího:

Uvedeme-li osobu do hypnotického spánku a zavede-li lékař do těla uspaného žlučovou sondu, aby mohla být vytékající žluč zachycována do sklenky, a vsugerujeme-li uspanému, aby se zlobil, měl strach, zuřil a byl úzkostlivý, nebude žluč odtékat. Naproti tomu vsugerujeme-li mu radost, smích, veselost apod. nastane silný odtok žluči.

Z uvedeného vidíme, že vzrušení a nepokojná mysl, strach, zlost a úzkost působí na žluč škodliněa je příčinou mnohých duševních chorob. Vzrušená duše má silný vliv na vyměšování žluče, žlučový měchýřek se stáhne, žluč nemůže odtékat do střev,měchýřek se přeplňuje a žluč nakonec odtéká do jater, do krve.

U osob zlostných, cholerických a melancholických můžeme pozorovat zbarvení pleti do žluta.

Vzbuzuj veselost, zpívej, vyhledávej hudbu. Zpěv i hudba jsou zplodinou podvědomí, jsou duševní vášní a radostí.

Každého hnutí myslije třeba se vyvarovat, zabývat se myšlenkami spokojenými, vyhledávat radost, smích a veselou, spokojenou společnost, aby nemocný měl příležitost se sám též smát.

Abys působil na celkový oběh krevní, utišil a posílil své nervy, vezmi obden před spaním vlahou koupel nohou na patnáct minut.

Obden ráno vstaň o jednu hodinu dříve a celé své tělo mimo hlavu omyj studenou směsí, zpola vody a ovocného octa. Od nohou se omývej postupně nahoru, neosušuj se, oblékni si spodní prádlo a jdi zase na hodinu do postele.

Obličej omývej mokrým ručníkem. Namáčení hlavy škodí.

Dvakrát v týdnu polož se zvečera na čtyř až šestinásobně složené prostěradlo, kteréjsi předem smočil do studené vody a řádně vyždímal. Prostěradlo musí sahat od krku až po stehna. Lež na něm klidně jednu hodinu, dobře přikryt peřinou. Posilíš míchu a stáhneš krev od mozku.

Varuj se teplých koupelí, studených sprch na hlavu a jedovatých medikamentů!

Ze studených aplikací, chceš-li a dovoluje-li to tvůj stav, vezmi studenou koupel, co napočítáš šest až osm. Střídej jednou po pás a podruhé až po bradu - jen dvakrát v týdnu - pak se ihned ustroj, čile pohybuj nebo jdi do teplé postele. Obden vezmi studený ovin života a lýtek na noc na dvě hodiny, ráno studené

polévání nohou až na kyčle.

Je-li tvá krev znečištěna, pij té z třezalky, pelyňku, jitrocele, mladých březových listů a kopřivť

z plodů zralých šípků či macešky polní, přiberjednou v týdnu ovinek na celé tělo z odvaru ovesné slámy a senných strusků. Dej každého hrst do čtyř litrů vody a vař půl hodiny. Horkou vodu slej a vlož do ní dvěť plátěná prostěradla, vyždímej je a nech se do nich celý zavinout, přes ně dobře oviň teplé houně a dvě hodiny nepohnutě lež v peřinách v ovinku.

Nebo jednou v týdnu před spaním vezmi napářku na dvacet pět minut na celé tělo. K tomu účelu dej do nádoby, v níž se vyváří prádlo, přes polovinu vody a ohřívej ji až do varu. Potéji dej pod sedadlo s otvory, upni si sám, nebo si nech připnout dvě houně kolem sebe u krku, hlavu ponechej volnou. Pak pomalu odkrývej poklici a nech páru na sebe působit. Po napářce se osuš ajdi do postele. Ráno se však omyj celý studenou vodou. Ijinak doporučujijednou za dva týdny se vypotit, pakli to ovšem srdce dovoluje. Při slabém srdci užij čaj zjanovce, libečku, jmelí bílého, hlaváčku jarního, konvalinky. Při nepravidelném tepu pij čaj zjablečníku, janovce, květu hlohu, při bušení srdce čaj ze srdečníku, levandule, rozrazilů, libečku, hluchavky bílé, řeřišnice potoční, při bolestech srdce, nervů mezižeberních (angína) čaj zjanovce, potměchuti, hlaváčku jarního, jmelí bilého při neuróze srdce čaj z routy, valerianu, rozrazilu.

ťŠedá substance mozková se svými esplanyje vlastní pracovnou duše. Duše nemůže onemocnět ale nástroj se snadno porouchá, proto se nemůže skrze něj zdravě projevit, trpí. Základní mohutnosti, duše, rozum a vůle, klesají na nejnižší stupeň. Tímto zeslabením vědomého ťjá nastává duševní prázdnota a důvodů, že přestává být spojení s esplany, neboť zesláblé vědomé já nemá sílu šedou kůru

uvést do živé činnosti, aby esplana rozkmitalo. A proto přicházejí úzkosti, strach, děsy, poněvadž zde není rozumového úsudku, který je k dispozici ve vrchním podvědomí - v esplanech.

Zeslabením vědomého já se probouzí vstupní podvědomé ţjá, neboť duše ve své podstatě je stálá myšlenková činnost. Později nastává rozdvojení vědomí. Vy se nutíte myslit na své věci chcete být veselí, ale současně někdo jiný v tutéž chvíli ve vás myslí na věci opačné, smutné. A proto je třeba umět si tento nástroj duše zase spravit. Zde jsem ti dal vyzkoušený návod, jak toho můžeš jistě dosáhnout.

Abys pozvedl mohutnost duševního vědomého já a dovedl čelit chorobným představám a nuceným myšlenkám, musíš cvičit a zesílit svoji vůli, jak j sem uvedl u padoucnice. Vůle slábne, nechávám-li se ovládat nucenými myšlenkami, dojmy, představami, apod., ale mohutní, když myslí na to, cojá chci! Jakmile se začneš poddávat samovolnému myšlení, tvá vůle slábne a proto v sobě probuď onu skrytou sílu, že ode dneška budeš pánem svého myšlení! Nedokážeš to ihned, ale chtěj a poznáš, že stálým krátkým cvičením tvé vědomé já bude mohutnět. - V přírodě máš nejlepší příležitost konat občasné cvičení.

Například: Vidíš potok, jak se klikatě prodírá údolím, hukot a šum na tebe příjemně působí a ty se necháváš volně unášet myšlenkami, které podrážděním vznikly. Tento léčebný směr je zdravý jen pro uklidnění tvých chorých nervů, avšak vůle nesílí. Chceš-li ji probudit na nejvyšší stupeň, musíš sám tvořit myšlenky
(pěstovat myšlenky tvořivé), například, že bys tento potok vedl jiným směrem, aby se zkrátil jeho tok. ŽE bys v tom místě postavil mlýn a využitkoval jeho energii apod. Tím bude silit tvá vůle! Podobná cvičení konej krátce, aby tě příliš neunavovala, jednu až deset minut, dvakrát třikrát denně. Vol vždy jinou látku
(příčinu) k vlastnímu přemýšlení.

Nebo žádost těla, žádost očí, sluchu, chuti, abys chtěl to a ono. Když pozoruji, žejiž podléhám a že si chci dopřát požitku, vzchopím se ve své vůli a přemohu tuto žádost. Tu bude sílit tvá vůle.

Ve zdravé silné vůli je síla a vítězství.

Duševní choroba se ráda vrací, nebyli-li ve vrchním podvědomí postaveny nové, silné, zdravé myšlenky ve smyslu: Choroba se již nikdyvíce nesmí vrátit a nevrátí! Proto opětuj, oživuj v sobě tuto víru ve způsobu obrazivé autosugesce.

Vrcholem nejdůležitějších, nejvážnějších uvedených rad je: Nemocný musí ve svých myšlenkách vybudovat, vytvořit, postavit konečný cíl, svůj ideál, dosáhnout úplného zdraví. Rozuměj, vytvoř si ideoplastický obraz svého úplného zdraví. Ačkoliv j si nemocen, musíš se v myšlenkách vidět úplně zdráv. Ten to myšlenkový, živý plastický obraz se musí stát metou, majákem, ke kterému tě podvědomí ve smyslu uzdravení povede a dovede.

I jiné způsoby léčení nemají mnohdy jiný význam a směr než ten, aby podvědomí bylo burcováno, vzbuzováno k dosažení zdraví.

Jako tento výše uvedený způsob blahodárně působí a uzdravuje, stane se zhoubným tomu, kdo si vytvoří myšlemky a uvěří, že je nemocen anebo že do jisté doby zemře. Uvádím níže zprávu o úmrtí věhlasného badatele de Rochase, který nechal svého subjekta, pí Lambertovou, ve spánku pohlížet dál a dál do budoucna. Subjekt prohlížel právě rok 1917, kdežto pokusy se děly v r.1910. I napadlo de Rochasovi otázat se uspaného, bude-li s ní v té době konat pokusy. S vámi! divila se uspaná. Já vás neznám!ţVy mne neznáte? Ale jděte! Oh, jste velice podoben někomu, koho jsem dobře znala, ale vás neznám. Kdopak jste tedy! Uspaná vybuchla v bouřlivý smích. Ale ne! Vždyť celý svět ví, že de Rochas zemřel před třemi lety. Tím byla zkouška toho dne ukončena. A de Rochas skutečně zemřel, jak mu uspaný subjekt předpověděl, roku 1914, tedy tři léta před rokem 1917. - Zde máme doklad, jak zhoubně působilo na Rochese, že uvěřil zprávě svého subjekta, který rozhodně neměl příčiny, ze které by mohl onu zprávu čerpat. Podobným způsobem zemřel dr. Mesmer.

Obě úmrtí nastala proto, že předpověď jim utvořila obraz úmrtí, v který uvěřili, a podvědomí dokončilo postupně dílo, které bylo usnadněno zemřelými, poněvadž neučinili protiopatření, toje nevytvořili si živý obraz, že nezemřou a že ty zprávy jsou klamné.

Poznalijsme, jak předůležitý význam si má vytvořit konečný cíl, ideál zdraví, metu, k níž je nutné dospět.

Při onemocnění nervstva, mozku a míchy, projevující se nervózou, neurastenii, nervovou slabostí, nelze mnohdy dokázat nijakých anatomických změn. Proto jsou zvány chorobami funkčními čili neurozami. K nim náleží ony případy, kdy porucha vědomí, tedy stav duševní, působí jako dráždidlo nebo překážka, zábrana, a tím vyvolává tělesnou poruchu.

U koho je vrozená slabost nervové soustavy (neuropatická dispozice), má to příčinu hlavně v dědičném zatížení, které vzniká ze zvrácené výchovy, bídné výživy, chudoby, tuberkulózy, morální sešlosti, pijáctví, příjice, nikotinu, dlouhotrvajícího těžkého onemocnění, stavů celkového zeslabení, nepříznivých poměrů v těhotenství. To vše poškozuje nervový systém potomstva, takže se mu nedostává vzdornosti proti choroboplodným vlivům, jako je tomu u potomstva z rodičů zdravých, kteří jsou pamětlivi sílení těla, abyjeho slabost byla odstraněna, a zocelení vůle, kde rozumná životospráva staví účinné hráze proti příboji škodlivin, na nervy moderního člověka dorážejících.

Z dědičného zatížení vznikají slabomyslnost, blbost, padoucnice, neurastenie, hysterie a jiné mozkové a nervové poruchy. Mozek těchto osob nesnáší duševní námahu, neboť vzápětí z námahy vzniká lenost, snadná podrážděnost, porušené spaní, přecitlivělost smyslových nervů, cukání ve svalech, klepání srdce, roztržitost, prolhanost, nedostatek schopností, úbytek duševních sil, otupení mravních popudů, k ztrátě energie vůle (z toho pochází chorobná dráždivost); surovost a hašteřivost jdou ruku v ruce k nespolehlivosti a štítivosti v práci, lehkomyslnosti, nedostatku sebeovládání, ztrátě citu pro čest a povinnost. Člověk je neschopný pravidelné činnosti a nesnáší tělesnou ani duševní námahu. Zmenšená zdatnost má za následek obtíže existenční, vzápětí starost, trud a zoufalství, z čehož při nejbližší příležitosti vypukne z čista jasna náhlá duševní porucha.

Při onemocnění nervových buněk, a tím z nedostatku magnetické energie není žádný tělesný orgán

ani žádnájeho činnost ušetřena nervové slabosti, která sejeví dráždivostí, zmenšenou výkonností, nedostatkem ráznosti, zmužilosti, zádumčivosti a duševní skleslosti. Umět vyjít z této choroby - to odpovídá víceméně dobré ţpovaze, silné vůli a životní a hojivé síle, po rodičích zděděné a dotyčnému tělu vlastní.

Předně: Nemocný musí mít důvěru v sebe, silnou víru v uzdravení a na prvním místě dbát o obnovu krve a změnění životosprávy pro tvorbu nové, zdatné a zdravé krve. Je třeba jíst ovoce (broskve, jahody, hrozny, ořechy, fíky), veškerou kořenovou zeleninu (denně dvě lžíce strouhané syrové zeleniny, polít trochou malinové šťávy), saláty, zelené okurky, celozrnný chléb, sladké a kyselé mléko, jogurt a kefír,jež obsahují vitamíny a hojné množství vápníku, draslíku, sodíku, hořčíku a pojišťuje krvi její alkalescenci, tj. schopnost neutralizovat kyselinu sírovou, solnou, močovou, fosforečnou aj. Přitom je třeba se léčit světlem, vzduchem, vodou, pohybem, spánkem (nejméně osm hodin denně) otužováním, vzdušnými lázněmi a dechovým cvičením, zpěvem, hudbou a veselou náladou. Zříci se kouření tabáku, lihovin, kakaa, těžkých mas, uzenin, hovězích polévek, čaje, zrnkovéţ kávy, bílého pečiva a koření - málo solit - omezit se v pohlavním styku.

Z masajíst pouze maso králičí, kuřat, ryb, dále jedno vajíčko denně, rýži, brambory, zelí, tvaroh, máslo, ovesné vločky ajídla ze pšeničné mouky, kteráje vymílána alespoň na 70%,jakož ijídla upravená z mléka. To vše tvoří základ k vyléčení.

Také prostší způsob života dovede pravý požitek žití nemálo zvětšit a posílit nervy.

Při nespavosti je možné před spaním pít odvar z rozrazilu, řebříčku, valerianu, medem oslazený, který v jiné dny vystřídáme se sklenicí medové vody nebo smetany, kyselého mléka, strouhanými jablky či pětadvaceti kapkami pomerančové tinktury.

Rovněž vzdušná lázeň před spaním, hluboké dýchání či horký obklad ze silně složených látek (položený do týla, vždy po deseti minutách obnovený dvakrát či třikrát za sebou) nebo studený obklad na pět minut položený na břicho, velmi

povzbuzuje.

Je třeba dbát o denní stolici, čerstvý vzduch, řádné provětrání postelí a správnou teplotu nohou.

Při ochablosti paměti hleďme nabýt zdravé, čisté krve a dbejme o její správný oběh. Jezme přírodní stravu a pohybujme se hodně venku. Konejme tělocvik a dopřávejme si vzdušných lázní. Denně před spaním střídejme studenou koupel spodního těla na deset vteřin a omytí spodního těla.

Léčení zádumčivosti a duševní skleslosti se výborně daří magnetickým spojením se zdravou, veselou osobou, která by nemocnému byla oporou, vysílajíc představivé sugesce o jeho zdraví za dne i ve spánku.

(Viz léčbu u poruch duševních.)

Podobně jsem léčil onanisty. Vsugeroval jsem jim za dne nepřekonatelný odpor k neřesti. Hlavně však za jejich spánku jsem na ně působil telepatickou cestou k mravné jejich výchově, a to s úspěchem. V tomto případě však musí být lékař sám čistý a musí v sobě stále živit odpor. Pak se dočká úspěchu.

Duševní choroba je ta, která se na mozku jeví zánětlivostí konečků nervů prodloužené míchy, navenek umíněností, paličatostí, neposlušností, lhavostí apod. Povstává z překrvenosti mozku přepracováním nebo z chorobných návalů krve k ústředí nervovému. Zde musíme mozek odkrvovat, a to vodními aplikacemi na spodní tělo. Stačí omýt studenou vodou před spaním spodní část těla, podruhé studená koupel spodního těla do deseti vteřin, potřetí šlapání studené vody do čtyřiceti vteřin, nebo vlahţá koupel na nohy do čtrnácti minut; též polévání kyčlí studenou vodouje výborné. Tělo musí být vždy dříveţ ţ zahřáté, po výkonu nutno ve dne konat tělocvik, večer lehnout do teplé postele. Jeden prostředek denněţ stačí. Tito choří to o své vůli neudělají a musí k tomu být donuceni třeba násilím.

Při některém druhu této duševní choroby nemocný sám o ničem nepřemýšlí a dělá, kopíruje vše, co vidí u jiných. U takové základní mohutnosti duše, rozum a vůle jsou pokleslé na nejnižší stupeň. Nemocný se dá například najednou do náruživého kouření, jindy stále běhá, zanechá toho a zase náruživě jezdí na kole, potom se začne náruživě v letním i chladném počasí koupat,je-li hudebník, hledí si náruživě hudby apod., neuvažuje přitom, proč to dělá. Aby se takový člověk vyléčil kromě vodních aplikací se s ním musí ještě lékař-magnetizér fluidově spojit, bude mu stále v patách a nedovolí mu nikdy dělat, co by nemocný sám dělat chtěl, povede jej vždy k opaku toho a vyvolí něco jiného. Nemocného to ovšem podráždí, snad se i na nejvyšší stupeň rozzuří. Toho se však lékař-magnetizér silné vůle který dovede

v tom čase působit na čisté podvědomí, nesmí leknout, naopak, snadno jej zkrotí pouhým klidem, přímým pohledem, nespustí jej ani na okamžik ze svého oka. Nemocný až pozná, že nepořídí, ztichne. Po takovem zuření nastupuje u nemocného činnost nižšího podvědomého já (to se děje u všech duševně nemocných). Tu lékař klidně telepaticky působí k jeho ozdravení. Po několika svých nezdarech začne nemocnýţ přemýšlet, proč se mu odporovalo, dělalo příkoří, a tím právě se bude probouzet zastavená činnost vědomého já. Jasnovidní citlivci u takových nemocných konstatovali línou činnost šedé kůry následkem zánětlivosti konců nervů prodloužené míchy (někdy naopak zvýšenou). Tím pokleslajejich poznávací mohutnost, žádací i paměť. Klesne-li vzdělání rozumu, musí klesnout i vůle; vzdělání vůle bez vzdělaného rozumu je nemožné, a zase opačně, jedno bez druhého neprospívá. Vůle je schopnost volit mezi dobrým a zlým. Toho všeho se takovému nebožáku nedostává. Proto jakmile začne sám přemýšlet, musíme toho využít a vše v něm znovu probouzet. Esplana, v nichž se všechny mohutnosti duševní pro tento svět uplatňují, jsou hodně pohaslá, ačkoliv nikoliv úplně, a lzeje pílí zase k životu probudit. Musíme nemocného všemu znova učit, jako: proč pracujeme, spíme, k čemu jsou stromy, voda, ovoce, ptactvo, zvěř atd. Nemocnému se však nesmí prozradit,proč se s ním tak zachází! Hleďme zde i při veškerýchjiných duševních chorobách dříve odstranit všechny zevnější příčiny, jež nemoc podporují. Hlídejme též nemocného bedlivě, aby neučinil samohanu. Takoví svůj pud bez rozumu stále ukájejí a tak se nervově dobíjejí.

Chceme-li nervově rozrušeného nemocného uklidnit a ulevit mu, účinkuje dobře déletrvající teplá koupel. Požehnaným lékem pro něho je spánek. Uhasínají při něm na celé hodiny úzkostné představy, vždy znovu vzplanuvší z temných hlubin

duše, a poskytuje nemocnému duchu čas, aby se zotavil a mohl se vzchopit a nabýt příležitosti k rozumovému vypořádání a vyrovnání nesmyslných duševních dějů své choroby.

Při všestranném léčení nemocného pomocí druhé osobyje nutno vytvořit školené myšlení, aby jeho duševní síly se staly hybnými pákami v jeho duši. Téžje nutno pamatovat na zavádění do vhodného zaměstnání, k práci, kterou nemocný může ještě vykonávat, aniž mu v tom choroba vadí. Pacient je pracemi zabaven a zbytek sebevědomí, který v něm ještě vězí, posílen. Dobrá a vhodně volená práce poskytuje nemocnému výhody a malá ulehčení, odstraní často rozrušenost a šílené přeludy, náhlejej překvapivší. Příjemnou lehkou prací a zábavou pokoušíme se přemoci bloudění duše v prázdnotě a potlačit chorobu a chorobnou obrazotvornost.

Při léčení slabomyslnosti a blbosti veďme si takto: Seznali jsme, že vychází z chorobné stavby kůry mozkové. Duševní mohutnostje rozdílná u lidí stižených těmito chorobami podle různosti stavu mozku. Nedostatkem a slabostí esplan v nich nemohou smyslové dojmy trvale utkvět, tím si vysvětlíme onen nedostatek představ; jejich spojování v pojmy se daří velmi nedokonale. Poruchou šedé kůry (buněk neuronů)je celková duševní mohutnost na nízkém stupni, vůle slabá, rozum omezený. Na jejich výpovědi se nelze spoléhat, neboť snadno podléhají klamům paměti.

Kde se jedná o vrozenou slabomyslnost a blbé jedince, vinou nedostatečného vývinu nebo zničení kůry mozkové, je nejlépe je umístit v ústavech.

Kdeje naděje na vyléčení, musí se léčit velmi záhy, počínaje třetím rokem věku, a je k tomu třeba velké trpělivosti a vyškolenosti, aby léčba a výchova byla účelná. Krátké vyučovací hodiny musí být vystřídány hrou a častým pohybem na čerstvém vzduchu. Dbejme o správnou výživu a krevní oběh,jakje vpředu knihy uvedeno. Musí se zvláště varovat masitých pokrmů, hovězích polévek, uzenin, čaje, kakaa, zrnkové kávy, piva, vína, likérů, cukrovinek, bílého pečiva.

Prospívají vzdušné koupele, masáže celého těla, studené vodní koupele na pět vteřin po bradu.

Po koupeli ihned do teplé postele nebo se rychle ustrojit a čtvrt hodiny cvičit.

Jednou týdně ovinek na celé tělo ze slané vody 20stupňů C na dvě hodin. K tomu účelu se smočí jedno plátěné prostěradlo, vyždímané se těsně kolem těla ovine, přes tento ovinek se ovine přikrývka (houně) a povijanem nebo sponami upevní. Poté se nemocný položí na lůžko a řádně přikryje peřinou. U dospělých se

použije dvou prostěradel i houní. Chorý musí zcela klidně ležet, což je pro výsledek důležité.

Prospívá chůze naboso v mokré trávě nebo po mokrém kamení pět až patnáct minut a potom se teple obout. Ranní omývání celého těla ihned po vstání ve studené vodě s polovinou ovocného octa - ne se osušovat - potom ihned na lože.

Nutno léčit delší dobu, pokud se neobjeví výsledek.

Padoucnici lze vyléčit tam, kde epileptické záchvaty šedou kůruještě nadobro nezničily potrhánim

spojovacích vláken mezi neurony.

Téměř každý epileptik, který ke mně přišel, na můj dotaz nemohl říci, že by věděl, kdy se záchvat dostavuje, aniž mohl na moment ten upozornit. Za pomoci jasnovidce přišeljsem k závěru, že velmi mnozí epileptikové mají buď po rodičích zděděnou nebo leknutím přivoděnou nebo i špatnou výchovou probuzenou představu záchvatu ve vrchním podvědomí a že je v jednotlivém esplanu mocným uzlíkem ustálena.

U tohoto druhu nemocných z tohoto místaje občas šedá kůra mechanicky uváděna do stavu strnulosti. Záchvat je podobný křečím. V počátku jsou záchvaty řídké, ale každým záchvatem se podporuje (podobně jako tomu je při sugesci) nezdravá moc esplanového uzlíku, který stále mohutní v jádru, a záchvaty se stávají častějšími a silnějšími.

Kdo čtete tyto řádky a trpíte touto chorobou, slyšte a věřte, co pravím! Nyní víte o příčině své choroby! Je to zděděné nebo z různých příčin vzniklé nezdravé esplano ve vrchním podvědomí,o kterém vaše vědomí až do dnešního dne nemělo tušení.

Vy v sobě vzbudíte velikou víru, že toto nezdravé esplano v sobě zničíte: Stane se tak následujícím způsobem: Za pomoci vědomé autosugesce vytvoříte v sobě nové, zdravé protiesplano, které by vyvážilo esplano chorobné. Každou hodinu za dne a před spaním nejméně desetkrát si živě představíte, zkrátka uvěříte, že vycítíte moment před záchvatem, kdy se záchvat chce dostavit! Vy to pevně chcete, a proto se tak stane! Touto stálou vlastní vědomou autosugescí se vytvoří mohutné protiesplano, které bude stát na stráži před novým záchvatem. Jakmile se bude chtít záchvat dostavit, uvědomí vás o tom protiesplano! Vy na sobě zpozorujete zvláštní pocit,jakoby úzkosti,jak mi nemocní, kteří se touto mou metodou uzdravili, doznali. V počátku si ihned sednete, ať je to kdekoliv, seberete a napnete svou vůli v tom směru, že nedovolíte, abyste se zapomněli a podlehli záchvatu. Vy jej překonáte lehce, neboť záchvat trvá zpravidla několik vteřin. Záchvat se v tomto případě odbude ve vlastním esplanu. Jestli někdo z vás přitom trochu zpitomí, ač záchvat překonal, bude to tím, že záchvat se odbyl kataleptickým stavem v některémjednotlivém přilehlém (nejbližším) okrsku tak, že jinde vaše vědomí zůstalo zachováno.

Každým jednotlivým překonaným záchvatem zeslabuje se dotyčné chorobné esplano právě tak, jako každým novým záchvatem mohutnělo. Časem zeslabí se tolik, že nebude mít moci v šedé kůře, aby záchvat vyvolalo.

Přitom dbejme o správnou stolici, hleďme, aby se tvořila čistá krev, požívejte stravu, ze které se netvoří kyseliny uhličité, močové atd. Jezte hodně ovoce, fíky, datle, jablka, ořechy, zeleninu, mrkev, saláty, ředkev, chléb celozrnný, sedlé syrové mléko, čerstvý sýr apod. Před spaním si omývejte nohy!

Tato choroba se mnohdy dostavuje z veliké chudokrevnosti, mozek se nedostatečně vyvíjí a nastávají poruchy v kůře mozkové. Počet neuronů se menší, mnohé se nedokonale vyvíjejí, výběžkyjsou malé a spojovací vlákna změněna. Záchvat se pak lehce vyvolává nedostatečným, líným oběhem krevním, jak jsem pozoroval u mnohých nemocných, kteří mi byli přivedeni.

Rodiče z H. přivedli ke mně své tři dítky od 8 do 16 let. U všech se po sedmi letech projevily záchvaty padoucnice. Nešťastní rodiče využívali různé prostředky, avšak bez výsledku. Za mé přítomnosti přepadly dítky záchvaty a tujsem u nich pozoroval líný oběh krve, v důsledku toho chladné končetiny, tupost zraku. Pohybem, třením končetin a sugescí jsem předešel opakování záchvatů.

V tomto případě nesmíme dopustit, aby se záchvaty opakovaly a sílily.

Jakmile pozorujeme, že dítko se přestává zajímat o své okolí, ihned je svlékněme a třeme za sucha rázně tělo, hlavně ruce a nohy, a mluvme na ně. I když záchvat nenastane, dvakrát denně jeho tělo třeme, proklepáváme, masírujeme. Jednou týdně je dejme do ovinku na dvě hodiny.(Viz ovinek u duševně chorých.) Chození naboso prospívá, a hlavně mu dopřejme volné zábavy mezi zdravými dětmi. Řiďte se rodiče, těmito radami, vaše děti se uzdraví.

Kdo máš slabou vůli a snad obavu, že se nedovedeš záchvatu vzepřít, jemu čelit, cvič svoji vůli takto.

Doma i v přírodě najdeš nějaký bod, vrchol stromu, hrot tyčky v plotě, střed číselníku u hodin, střed velkého kruhu (jako hrách), jejž si nakreslíš na papíře apod. Na takový bod soustředíš ze vzdálenosti svou vůli v tom směru, že nepřipustíš jinou myšlenku než tu, že vidíš stále onen bod nebo hrot. Žádnou jinou myšlenku si nesmíš připustit! Podruhé se budeš koncentrovat na myšlenkujinou, např.: ovládám se -jsem vytrvalý - jsem energický - moje myšlení je klidné, překonám záchvat apod. Vždy si vyberjednu myšlenku! Při té myšlence, kterou na vyvolený bod soustředíš, musíš v sobě, před svým duševním zrakem vybavit myšlenku, např. jsem zdráv. Zároveň si musíš vytvořit představu o pevném zdraví, vidět člověka zdravého, vidět sebe sama zdravého, ono zdraví v sobě prožívat, být vnořen do svého vnitřního pohledu, vidět sebe, kterak již žiješ, jsa úplně zdráv. Bezmyšlenkovité, tupé a v duchu prázdné hledění na vyvolený bod nepřinese ti žádný výsledek.

Poprvé vydržíš sotva několik málo vteřin, unavíš se a ztratíš, co sis předsevzal, také se ti vetřou jiné myšlenky, které tě strhnou pro sebe. Tu poznáš, jak slabou vůli máš, a proto s celou chutí vždy a stále budeš svoji vůli cvičit, aby byla silná a vytrvalá. Podruhé vydržíš již delší dobu myšlenku

soustředit a mít o ní pojem, živou představu. Den ode dne budeš přidávat na čase, až vydržíš soustředitjednu a tutéž myšlenku čtvrt hodiny, ba i déle. Tu tvoje vědomé já bude zajistéjiž dosti silné a dovede lehce nejen deset vteřin záchvatu vzdorovat, ale i čtyři až pět minut.

Takto se tvůj charakter docela změní, neboťjsi v sobě potlačil všechny vady a najejich místojsi vštípil nové zdravé věci, jež se ti v esplanech zakořenily a budou ti vůdcem v životě.

Dnes se rozeznávají mnohé druhy padoucnice. Není zde potřeba, abych je uváděl. Raději upozorním matky na důležitou věc, která má vliv na vývin této choroby. Mnohé děti, neudělá-li sejim hned po vůli, se začnou zlobit, křičet, dupat, omdlévat. To se stupňuje, až později ztrácejí dech, modrají a tuhnou, jakési křeče se na nich pozorují. Nevyženete-li zlozvyk zpočátku, bývá často pozdějej odstraňovat. Choroba se zakoření a pak přicházejí záchvaty samy od sebe. Matky mi přivedly mnoho takových dítek a měly za to, že choroba je asi dědičná. Nevěděly, že samy zlou chorobu dítek zavinily svou nerozumnou láskou. Léky zde nepomáhají, naopak, zeslabují a otupují nervy.

Víte již, jak jednoduše se dívám na tuto chorobu. Ve vrchním podvědomí zakořenil se v esplanu výbuch zlosti jako mocný uzlík a je příčinou dalších záchvatů, proto musí ona příčína z vrchního podvědomí být odstraněna. Medicína to nedovede a dítě samo nemůže ještě víru vzbudit. Všem matkám, kterým jsem dal radu, se jejich děti uzdravily. Uzdraví se i vaše, učiníte-li toto: Jakmile vaše dítko upadne do bezvědomí, vezměte domácí medicínu, totiž metlu a přes holé nožky řádně, aby to bolelo, šlehejte tak dlouho, až se z toho dítko probere. Co se tu bude dít v duši dítěte? V záchvatu nastupuje činnost podvědomá a přij ímá vaši myšlenku, že chcete záchvat odstranit. Nervy v nohou řádným šleháním tolik podráždíte, že samy šedou kůru mozkovou z katalepsie uvolní, nastoupíjejí činnost pohybová, dítě přijde k sobě, rozoumek začne pracovat, dítě ucítí bolest a uslyší od matky: Tu máš, abys podruhé neomdlelo! Dítě si přitom uvědomí, proč bylo bito. Ovšem,je tomu tak u dítka,jehož rozum sejiž alespoň částečně probudil. Tu právě ze strachu před bolestí si bude pamatovat, aby více neomdlelo a nebylo bito. Tak se utvoří nový dojem v prázdném esplanu, protiesplano, kteréje pak stále bdícím strážcem esplana chorobného. Zkuste to a přesvědčíte se!

Někdy se stane, že vaše dítko se něčeho lekne, začne křičet a poděšeně k vám běží. Chcete-li, aby se následky nedostavily, nesmíte dítku namlouvat: To nic není, neboj se, pojď, já ti dám napít vody . Vy své dítko vezmete a půjdete s ním na místo, kde se polekalo, a rozumně musíte umět dítko na vlastní oči přesvědčit, že ten pes, kozička, kominík atd. nic neudělají,jsou hodní, neublíží - lísáte se s nimi, hladíteje- dítko vás nejprve musí pozorovat ze vzdálenosti. Nestačíjen špatné hřeby vytáhnout, ale dobrými musí se nahradit.

Křeče v útlém dětském věku, jež bývají často vyvolány růstem zoubků, hlísty, těžšími poruchami trávení, nervozitou, při které bezučelně sahají po každém předmětu a nebo jim každý předmět z ruček padá, či když sedí a strnule zrakem nepohnou, mohou svědčit o náchylnosti, z níž se později vyvine padoucnice.

Vznikne-li padoucnice, mající sídlo v mozku, již v dětském věku, pak vede rychle téměř vždy k duševní zeslabenosti a slabomyslnosti.

Za hlavní příčinu padoucnice je nutno pokládat dědičné zatížení, vzniklé závažnými chorobami nervstva, pohlavními výstřednostmi, toužícími po bouřlivém opojení, onanii, přijicí, alkoholismem rodičů či předků. Alkohol je zvlášť jedem, který vyvolává u potomstva padoucnici. I když mírně požíván, působíjedovatě na protoplazmu buněk; nejvíce trpí buňky nervové a zárodečné. Poškození buněk zárodečných má za následek méněcenné, degenerované potomstvo. Rovněž trvalá zácpa je

příčinou otravování vlastního organismu hnilobnými látkami ze střev a vzniku padoucnice. Poranění hlavy, těžká horečnatá onemocnění, kornatění tepen, porušený oběh krevní, městnání krve v hlavě, leknutí, náhlá starost, zármutek, přecpávání žaludku a pod. jsou častými příčinami padoucnice. K vyvolání záchvatu pak stačí leknutí, strach, návaly vášně, duševní a tělesné přepracování, nemírné hry a cviky, únava, nevyspání, otřesy těla, úrazy hlavy, pohlavní rozčilování apod. Proto nemocný padoucnicí se musí těchto příčin záchvatů vystříhat.

Při léčení musí být brána nedráždivá potrava, pokud možno prostá kyseliny močové, nepít lihoviny, nekouřit a udržovat pravidelnou denní stolici. Aby se vytvořila nová zdravá krev, je třeba se řídit pokyny, uvedenými při popisu slabosti nervové a neurastenii. Je nutné se vyvarovat duševních a tělesných námah, udržovat pravidelný hojný pohyb na čerstvém vzduchu a sílení nervové soustavy vzdušnými lázněmi. Jednou až dvakrát denně chůze v rose nebo studené vodě (dvě až tři minuty trvajícij, před spaním omývání celých nohou až po kyčle, ranní omytí celého těla ve studené vodě a znovu ulehnout neosušen do postele najednu hodinu. Dvakrát v týdnu v poledne vzít studenou koupel celého spodního těla na kratičkou dobu (co se napočte pět), ustrojit se a pohybovat se. Jednou v týdnu studenou koupel úplnou, jen co se napočte do tří. Jednou za čtrnáct dní vzít na sebe mokrou košili (smočenou v odvaru senných strusů), zabalit se do teplých pokrývek a v tomto zábalu zůstat dvě hodiny v posteli, pevně peřinou přikryt, aby se tělo dobře zapařilo.

Je možné užívat hormon Parthormon ze žlázy příštítné, léčící epileptické křeče. Z léčivých bylin jsou vhodné: řebříček obecný, polovina listu konvalinky, svízel obecný, čemeřice černá, srdečník (Leonorus cardiaca), medunka, pivoňka, kozlík lékařský, rozchodník prudký (sedum acra), starček, vratič, mandloň hořký, jmelí bílé, rozrazil, pelyněk, routa, rozmarýna. Dvakrát denně se užije odvar ze dvou až tří bylinek. Tyto druhy bylin je nutno stále střídat vždy za tři druhyjiné, aby si na ně organismus nezvykl. Odvar je nutné připravit tak, že dáme polévkovou lžíci bylin vařit do třetiny litru pitné vody na pět minut, odstavíme a po deseti minutách odvar odcedíme. Odvar si rozdělíme na dvě porce. Jednu vypijeme ráno a druhou před spaním večer. Podotýkám, že kozlíkový kořen (valerian) se má vykopat dříve, než vyžene lodyhu, usušený rozmělnit na prášek a smísit s natí srdečníku a řebříčkem, rozetřít se lžící vína a pak teprve dát svařit jak uvedeno.

Dbát o tělesnou teplotu a nikdy neprostydnout. Tato pravidlajsou nejlepším základem k vyléčení.

Ještějsou zde nešťastnícijednoho druhu. Jste to vy, hysterikové, zvláště ženského pohlaví! Ponechal jsem si vás naposled. Je s vámi pravý kříž, nejste-li léčeni hned v začátcích své choroby. Rozumět vám není lehké. Musím vám nejprve říci, co jsem na vás chorobného i nepěkného pozoroval. Jen krátce vám vaši chorobu před oči postavím.

Hysterie, řekl bych, je sestrou neurastenie, nevyčerpatelná pestrost chorobných projevů.

Duševní průběh hysterického oblouzení se liší od zdravého člověka tím, že duševní průběh je mnohem silnější a prudší, nabitý silnými afekty, bouřlivý a dramatický. Postižený tomu věří a jedná podle toho. Prožívá úzkost, zoufalství, hněv, lásku, všechny mocné duševní stavy, které vládnou člověkem, a podle tohojedná a dává svým myšlenkám dramatický výraz, takžejeho stav oblouzení často představuje živý obraz, dramatickou scénu, v níž předvádí své výsledné zážitky jako v biografu.

ţČlověk postižený takovým oblouzenímje ubožák. Jeho vnitřní duševní životje rozerván, zmaten jakým nárazem zvenčí; ztratil vládu nad procesy, které se tam odehrávají. Moji citlivci mnohokrát váš stav pozorovali a často shledali vyvolané spodní

vědomí (občasnou samovolnou činnost šedé kůry), často dědičné zatížení, jinde špatnou krev při špatné životosprávě, nervovou slabost, hlavně však slabost neuronů, slabost a zchoulostivělost celé šedé kůry mozkové. Proto všechno pociťujeme v míře zesílené. Z toho povstává chorobná přecitlivělost, ve všem sejeví přehnaný účinek.

Následek toho je, že se utvoří chorobná esplana, nejsou-li tu již chorobně náchylná esplana dědičná. Těmito esplany se choroba ještě zvyšuje, jak u vás citlivci shledali. Hlavní vina je však u vás samých, zanedbáním své inteligence a vůle.

Proto máte sklon ke všelijakým nectnostem. Vaše nálada je kolísavá, sebecit máte zvýšený. Kdo by vám uvěřil, zklamal by se.

Jste nestálé a nadmíru hrdé, obratem zase hluboce skleslé. Jste nesmírně rozmarné a hledíte na sebe

upoutat všeobecnou pozornost. K tomu cíli kujete nejpodivnější zápletky. Jste neobyčejně přístupné cizímu vlivu. Zřídka ovládáte svá první hnutí. Jste střídavě dobrosrdečné, pak kruté. Chodíte jako žebračky ke dveřím sousedů, snažíce se všemožně vlichotit se do jejich přízně, doplakat se jejich soucitů k pomluvě anebo zničení osoby, kterou nenávidíte, jen abyste došly rozkoše. Ve svých podvodech jste mistry a ve svých počínáních nevyzpytatelné. Jste čistými jen na povrchu, ale špinavými ve svých duších. Když mluvíte, ani nevíte, že přitom obyčejně hodně lžete, a myslíte, že mluvíte jen čistou pravdu. Jste choulostivé, nevrlé, nedůvěřivé a rozplakané. Máte všemožné převraty v náladě a cítění. Jednoujste veselé, až rozpustilé, přitom zahrnujete každého srdečností a láskou. Ve chvíli však pro nepatrnou věc vás popadne zlost, čímž se vše převrátí ajste hned nanejvýš uražené, nikoho nesnesete, ač jstejej předtím srdečností okouzlovaly.- K tomu jste umíněné, trucovité, máte plno vrtochů, výstředních nápadů, plno převrácených, nesmyslných choutek, přetvařovat se a simulovat dovedete znamenitě. Dělá vám dobře, když můžete druhého pokořit, jindy zase, když nejpřednější osoba jen vámi se zabývá atd., atd.

Při zastaralých a zanedbaných onemocněních hysterií jsem shledal, že základní onemocněníje nevědomé; nucená vtíravá jednání, představy, vyvrcholující k činům, jsou původem z nižšího podvědomí. Je zde vyvolaná nižší duševní činnost, která rozvrací psychickou ústrojnost. Duševní "já" se svým obsahem, uloženým v esplanech, je nepřístupno k přijetí vtíravémujednání, představám nižšího podvědomí, tím se ztrácí funkční spojitost, nastává duševní porucha, jelikož ony mimovědomé oblasti duševního ústrojenství a dění vybočily z mezí a porušily vědomou psychickou ústrojnost.

Opakuji: Stálá neúnavná podvědomá činnost, vycházející z nesmírného zřídla energie duše, se nikdy nezastavuje. Je sice samostatná, nezávislá na vědomé činnosti, řekli bychom autonomní, ale zeslábne-li vědomá činnost ochuravěním šedé kůry a podobně zasahuje, vpadá, vtírá se do našeho jednání činnost nižšího podvědomí a v připravených prázdných esplanech toto nižší já zanechává různé představy, dojmy, zážitky, jež se našemu jednání stávají cizí, nevědomé, nezáživné, jelikož neměly původ z našeho vědomého já. Tím je přivoděna duševní porucha.

Nejedná-li se o ochuravění šedé kůry, pak je zde nemoc vůle. Je nutné, aby se lékař vždy dopátral přesného rozeznání těchto potlačených představ a správným druhem léčení je zneškodnil. Tito lidé, nemocní ve vůli, mají oslabenou duševní funkci, čímž je jim obtížné udržet rovnováhu se stálými změnami prostředí. Musí denně cvičit vůli a podrobit se řádu společnosti, v němž mohou plně rozvinout svého ducha k vytvoření osobnosti v individualitě tělesné i duševní, aby se zušlechtěné představy staly charakterem v inteligenci k rozpoznání pravdy, v poznání, vůli a činech.

Lékař hypnolog, vykoná-li psychoanalytickou léčbu, vzbudí-li důvěru u chorého, dovede-li svým sugestivně léčivým vlivem uvolnit zatlačené představy, dojmy, odpoutá-li je, to je, že je učiní vědomými našemu bdělému konání, následky pak mizí samy.

Základem psychoterapieje provést duševní analýzu, případně pomocíjasnovidce nebo somnambula, telepata potlačené vetřelce nemocnému uvědomit a zapomenuté splnit.

Ujišťuji, že nebude třeba úzkostlivé psychoanalýzy duše s odstraňováním

zapadlých, potlačených
myšlenek. Uvědomme si, kolik děsivých, živých snů, hrůzyplných dějů apod. zanechá nezdravé dojmy na
prahu vědomí.
V chudých rodinách nejsou prostředky pro léčení cizí osobou. Měl jsem proto za prospěšné jmenovat a vylíčit výše uvedené vady a nectnosti hysteriků. Je třeba si uvědomit, žejsou to stavy a chování velmi nepěkné a trapné. Při dobré vůli a podle mé rady sejich sami snadno můžete zbavit. Probudíte svoji zesláblou vůli pilným cvikem, jak jsem vpředu spisu uvedl. Zesílenou vůli obrátíte proti svým nectnostem! Ode dneška tomu chcete, a proto se tak stane! Každou špatnost pravým opakem, dobrým činem vyvážíte! Budete velkomyslní, malý duch je podezřívavý!
Požádáte též okolí, členy rodiny, přátele, aby vás na veškeré nectnosti, odchylky pravidelného chování, upozorňovali. Touto pomocí veškeré nectnosti, které měly původ v nižším podvědomí, si uvědomíte a potlačíte je činem ve smyslu, že vůlí si vytvoříte nové, zdravé, ideoplastické obrazy, kterými ony nectnosti, vady úchylky vyrovnáte.
Vědomé já vlastním cvičením vůle může zesílit tolik, že do úplného vymýcení vyrovná, ovládne,
ozdraví veškeré nevědomé činy, dojmy, obrazy, které svým vpádem z nižšího podvědomí samy přešly na práh vědomí.
Předeslaljsem u duševních chorob,jak lze zesilit organismus a vůli. Je nutno pamatovat, žejako delším soustavným fyzickým cvikem zvedáním břemen zesilí paže, sval ruky vydrží delší dobu v napětí, tak rovněž prací psychickou, cvikem duševním, zesilí kůra mozková a umožní zesilení, zmohutnění projevu vědomého já. Silné vědomé já, silná vůle vyvěrá, opírá se ojadrnou šedou substanci, kterácvikem nabývá pružnosti, sily ve hbitém, rytmickém vlnění, čeření, proudění.
Chci-li, musím naráz umět zastavit její činnost, která se fyzicky projevuje oním pohybem, vlněním
atd. a zarazit, uvědomit sijednu myšlenku delší dobu
(5 - 30 minut), umětji v čisté,jasné,jedinečné představě bez příměsků jiných myšlenek udržet tak jako sval paže v napětí při zvedání břemene.
Zdravý mozek, silná vůle zajišťuje ti vítězství.
U hysteriků se však vyskytují i poruchy vážné. Při poruše výkonnosti smyslů osoba náhle necítí, ztrácí chuť, někdy náhle neslyší, stane se, že přestane vidět. Je to hysterická slepota, hluchota, němota atd., ač smyslová ústrojí fyzicky zůstala neporušena. Při své velké citlivosti a vnímavosti přijímají hysterikové
snadno myšlenky a představy cizích osob za své podle nich pak mluví a jednají. Je to pak hysterická sugestivnost sugestibilita a autosugestibilita. Někdy se jeví bezcitnost, tj. osoba si neuvědomuje pocity
(anestesie), u některých naopak se jeví přecitlivělost při každém smyslovém dojmu (hyperestesie). Tím
může být i schopnost zraková a sluchová u hysteriků náhle zmenšena, až k úplnému oslepnutí nebo
ohluchnutí, anebo naopak zvýšena. Někteří trpí občasnými obrnami, ochrnutím svalů nebo křečemi,
mdlobami, závratí a záchvaty podobnými epileptickým, avšak rázu lehčího. Jiní trpí halucinacemi a smyslovými klamy, iluzemi, z nichž se tvoří rozmanité chorobné úsudky, jež jako fixní (utkvělá) idea pak řídí
veškerájednání nemocného. Zevnější projev těchto fixních idejíje velice rozmanitý. Stává se, že nemocný
je přesvědčen, že v něm vězíjiná osoba i více osob, jež za něhojednají, on jejejich otrokem, ačje to zpravidlajeho vlastní nižší podvědomé já. Tyto projevy navenek bývají velmi děsné, až z toho vlasy na hlavě
vstávají. Zde může stanovisko druhé osoby zaujmout i zlý duch a mluví se o démonomanii, démonopatii.
Příčiny choroby již známe. Ze slabé vůle začne ústup vědomého já do vstupního podvědomí, které se postupně vinou chorých esplan přetváří na chorobné, tzv. nižší podvědomí. Kde by sejednalo o dědičné zatížení, dbejme hlavně o rozumnou výchovu a náležitou životosprávu, aby se organismus nemocného posilil, zvláště

pak ústředí nervové. O to je třeba dbát i v jiných případech.

Pouhou sugescí úplně nemoc vyléčit nelze, spíše autosugescí nemocného. Avšak v těžkých případech autosugesce není možná, protože schopnost vědomého tjá se tu rozumně neprobudí. Cestou telepatickou a spojením magnetickým je tu léčení zdlouhavé, úmorné a vysilující. Je nutné mít na zřeteli, že i kdybychom touto cestou všechny nezdravé myšlenky a utkvělé představy odstranili, přece vypukne choroba znova, jestliže bychom opomenuli podvědomé já vést k tomu, aby provedlo omlazení, obrození celého organismu. Proto při duševní léčbě dejme pozor! Raději především dbejme o řádnou, vydatnou denní stolici, aby látky zastaralé ve střevech nezahnívaly, nepřešly do krve a nervy svými kyselinami uhličitými, solnými, močovými atd. neničily. Dbejme o volné procházky na zdravém vzduchu, každou hodinu alespoň šestkrát na plné plíce vydechněme, konejme lehký tělocvik, dopřejme si denně venku nebo ve vyvětraném pokoji alespoň hodinu vzdušné lázně při obnaženém těle. Týdně dvakrát celé tělo, mimo hlavu omývejme, aby se krev svedla od mozku dolů a mozku se ulevilo, neboť každý duševně chorý má větší přítok krve k mozku. Je to přirozené, neboť jeho podrážděné nervy i esplana v abnormálně zvýšené činnosti potřebují více výživy. Sami na chorém pozorujeme, že má často hlavu rozpálenou. Choďme brzo a v pravidelný čas spát, před spaním nečtěme a spěme při otevřeném okně. Ráno, když vstaneme, choďme v mokré trávě nebo po mokrém dláždění. Není-li to možné, šlapejme vodu do šedesáti vteřin. Světnici, kde se spí, nevytápějme, ale řádně jí i lože provětrejme!

Na základě prohloubených vědomostí se dá znovutvoření a čištění krve docilit pouštěním žilou při případech zuřivosti a kdeje to nutné. Je to v podstatě někdyjediný způsob,jak uskutečnit čištění a vytváření nové, zdravé krve.

Stravu si volme takovou, která je bohatá na živné soli, kvůli nervům. Jezme tudíž hojně ovoce, domácí stravu, syrová jablka, datle, fíky, hrozinky, ořechy, pomeranče, zeleninu, zvláště syrovou mrkev, ředkev, syrové sedlé mléko, selozrnný chléb, jídla moučná, mléčná, bramborová, rýži, kroupy, ovesnou rýži, sušené ovoce. Nesmíme požívat čaj, kávu, kakao, víno, pivo, likéry, čokoládu, vařené maso, pečené (jen syrové), uzeniny, kompoty, bílé pečivo, cukrovinky, varujme se koření, octa, soli. Luštěninyjezme skrovně! Právě neurasteniková, hypochondři, hysterikové trpí nedostatkem životní magnetické energie. Uvedené dovolené produkty v hojné míře tuto zářivou energü obsahují.

Při duševních chorobáchje též prospěšné vstřikovat inzulín. Fazolové a hrachové lusky, makový olej, borůvkové listy též obsahují inzulín. Přibírejme je k potravě. Olej makový v dávce jedné lžičky denně. Lusky jezme, listy vyvářejme na čaj.

Přitom nesmíme zanedbávat vzdělávání rozumu a pěstování silné vůle, abychom byli schopni bludy a chybné myšlenky uvést na správnou cestu.

K tomu všemu přidejme duševní léčbu, jakjsem již při padoucnici a neurastenii uvedl. Pak je vyléčení jisté!

Kde se jedná o nevyléčitelnou mozkovou paralýzu, lze ji mnohdy se zdarem léčit a zlepšit přerušením chorobného procesu umělým vyvoláním nemoci druhé léčitelné, tzv. vyvoláním horečnaté kúry.

Progresívní paralýzaje následnou nemocí syfilidy. Není dědičná a lepším léčením základní choroby se stane vzácnější. Tělesné vyšetření ukáže, že zornice nereagují na světlo, ukáže změny šlachových reflexů a typický krevní nález.

Při určitých výrazových formách schizofrenie, a je-li zajištěno, že mají svůj podklad v dědičnosti, je možné u nemocného zkusit vyvolání silné tělesné reakce pomocí křečí. Je to umělé vybavení silného otřesu celého organismu. Projevuje se slabostí, nemocný ztratí vědomí a dostává křeče - nemocný dostal šok. Tomuto oběhovému kolapsu, šoku, léčebné terapii neboli nárazu do systému možno mnohdy děkovat za vyléčení dědičné duševní choroby.

Tento šok se dá vyvolat různými způsoby: inzulínem, srdečním lékem cardiazolem či vysokofrekvenčními nárazy.

Tyto zákeřné a rozmanité duševní choroby mají původ buďto zděděný, nebo vlastními vášněmi, neopatrností přivoděný, též nemírným požíváním alkoholu nebo nákazou příjicí. Kromě toho mohou příčinami duševních chorob být i jiné, podle zdání méně závažné choroby, co do důsledků však stejně zhoubné, a je třeba jim věnovat úzkostlivou pozornost.

Je to zvláště u dívek opožděná, zanedbaná, nepravidelná čmýra.

Dále to bývá památka po chřipce, zvláště neléčí-li se co nejpozorněji. Jedovatinou tu bývá mnohdy zachváceno ústředí nervové s následky velmi nebezpečnými.

Chřipka zanechává neduh plic, srdce, jater, ledvin, dává vznik bolestivým vředům apod. Stává se příčinou i duševní choroby a právě toto onemocněníjejistě nejzávažnější ajeho léčeníje třeba věnovat péči co největší, neboť hrozí choroba, která, neléčí-li se dost pečlivě, stane se nevyléčitelnou.

Dokonalého vyléčení chřipky bez následků docílíme, budeme-li dbát následujících pokynů:

Dostaví-li se bolení hlavy, zmalátnělost, slabost, že sotva chodíme, ihned ulehněme a vypijme horké mléko svařené s fenyklem nebo kmínem, tak horké, jak můžeme snést. Když jsme se v lůžku do horka ohřáli, vstaňme a omývejme celé tělo, mimo hlavu, rychle studenou vodou, kteroujsme si předem připravili k posteli do nádoby, a potom ihned neosušeni do prostěradla nebo pokrývky zahaleni ulehněme do postele a přikryjme se dobře peřinou.

Za hodinu se omyjme znovu. Toto omývání, vždy po hodině, musíme opakovat čtyřikrát až sedmkrát, až se dostaví silné pocení. Je-li pocení slabé, možno se ještě omývat. Až pocítíme, že jsme se silně zapotili i na čele, zůstaňme v klidu dvě až tři hodiny v pocení ležet, aby se z těla vypudila jedovatina. Musíme si po třech hodináchještě jedno omývání dopřát a převléci se do suchého prádla. Silné pocení ještě potrvá, chřipkovina se rozloží, vymísí.

Tutéž aplikaci proveďte rodiče dítkám.

Jiný způsob: Smíchejmejeden litr vody a totéž množství ovocného octa, svařme tuto směs. Položme se nazí do postele a vypijme koflík horkého čaje z květu černého bezu a květu lipového, silně oslazeného. Ošetřující osoba vezme prostěradlo, které složí do obdélníku 1 m délky a 40 cm šířky. Smočí ho do horké octové vody, a jak horké sneseme, položí od prsou ke kolenům. Přes prostěradlo položí se teplá houně a peřinou se celé tělo, mimo hlavu, přikryje. Během jedné hodiny začne pocení, ale přesto znovu se po jedné hodině prostěradlo do horké octové vody smočí a opět na tělo položí. Možno opakovat i potřetí.

Chceme-li docilit, aby veškerá jedovatina z těla byla vypuzena, druhého dne tuto celou léčebnou kůru opakujeme.

Tohoto druhého prostředku nesmíme použít při horečce, zvláště při úkazech spály. V takovém případě, zvláště u dítek, kdy nastane veliká únava v celém těle, poté prudká horečka, tepna bije velmi rychle a nemocný naříká na zaujatou hlavu, má nechuť k jídlu, namočme prostěradlo ve studené slané vodě, které vyždímané nemocnému ovineme kolem těla, mimo hlavu, a pak jej ještě zavineme do vlněné pokrývky a dobře na lůžku přikryjeme.

V tomto ovinku nechme pacienta ležet celou hodinu. Potom se ovin rychle odstraní a nemocný položí opět do postele. Poté třeba nemocného každé dvě hodiny pilně a rychle studenou vodou ovývat a po každém omytí ihned položit na lůžko a dobře přikrýt.

Tímto způsobem se pokračuje, až horečka nadobro pomine. Máme-li horečku, nesmíme jíst, jen po lžících občas čistou vodou žízeň mírnit.

Mnohdy se stává, že nemocného zachvátí třesavka. V tom případě je třeba vzít teplý odvar ze senných strusek (do čtyř listů vody ve varu dáme dvě hrsti senných strusků a ve varu ponecháme půl hodiny), do něhož namočíme prostěradlo nebo košili, přebytečnou vodu vymačkejme a teplé rychle kolem těla nemocnému ovineme (košili oblékneme) a přes tento ovin ovineme vlněnou pokrývku (houni). Položíme nemocného do postele a peřinou dobře přikryjeme. V tomto ovinu může nemocný setrvat dvě hodiny. Po jedné hodině klidu následuje vždy za dvě hodiny omývání studenou vodou, do nížjsme přimíchali hrst soli anebo třetí díl octa. Po každém omytí nemocného dobře přikryjeme.

Po jednom až dvou dnech ve všech případech po těchto předcházejících vodních aplikacích po tři až pět dní jednou denně dáme nemocnému teplý zapařující ovin z odvaru senných strusků na dvě hodiny a jednou denně v jiný čas jej vždy řádně, ale rychle studenou vodou omyjeme.

Po tuto léčebnou dobu se nemocný musí zdržovat na lůžku. Tímto léčením se jedovaté látky z těla úplně vymýtí a ústředí nervové, mozek a míchu, nezachvátí.

Vyléčení chřipky lehkým a jednoduchým způsobem docilíme hladovkou. Dostaví-li se chřipka, nejez dva tři dny nic, než tvrdé suché žemle tři až čtyři dny staré,

kolik ti libo. Tvé tělo potřebuje denně dva až tři litry vody k dýchání, trávení, pocení, moči a stolici. Při nedostatku se uvolní nejprve voda v hlavě, v krvi a chorých buňkách aje k dispozici pro uvedenou činnost tvého těla. Tím se chřipkovina rychle, bez obtíží a následků vyvede.

Při spavé chřipce střídejme dva tři prostředky denně a to: Do vany připravme poloviční studenou koupel. Pacienta posaďme po pás do vody a třemejeho tělo, co napočteme čtyřicet. Neosušené tělo zavineme do suchého plátěného prostěradla a přes to ovineme vlněnou houni, potéjej položme do postele na tři hodiny. Po uplynulé době oviňme mu nohy i se šlapadly do mokrého chladného prostěradla, kteréjsme předem smočili do směsi zpola vody a octa ovocného nebo vinného, přes ovinek zase otočme vlněnou houni a peřinou jej přikryjeme.

Po třech hodinách odstraníme ovinek z nohou a po dvou, čtyřech hodinách dáme teplý ovin na celé tělo z odvaru senných strusků a ovesné slámy k zapaření na dvě hodiny. V noci celé tělo, mimo hlavu, jednou omyjme směsí stejných dílů vody a ovocného octa se lžicí soli a zase dobře přikryjme. Tak pokračujme až do úplného vyléčení.

Ve všech případech, když jsme horečku zdolali, dávejme nemocnému prostou stravu, mléko, k tomu tvrdé housky, polévky kroupové, rýžové, chlebové, mléčné, z ovesných vloček, kaše, na měkko vajíčka, fíky, datle, pomeranče apod.

Opožděnost měsíčků může nastat z nejrůznějších příčin, z chudokrevnosti, při srdečních vadách, po tyfu, nedostatečném vývinu dělohy, při otylosti, po úrazech buď pádem, uhozením, i po velké úzkosti, zármutku, leknutí, po promočení deštěm, nastuzení.

Jindy při chudokrevnosti porušením oběhu krve nastane mnohdy neuzrání vajíček, která jsou ve vaječnících co zárodky v tisícovém počtu od zrození děcka ke zrání připravena.

Hlavní příčinou však je městnání šťáv v životě, které zaviňuje nedostatečný přítok krve k pohlavním orgánům. Tím pak výživa a zdatnost dotyčných ústrojí trpí.

Městnáníje zaviněno dlouhotrvajícím seděním, nedostatečným pěstěním těla a kůže, přes příliš jemnou stravou a jemným prádlem.

Varujme se povolání, které vyžaduje přílišné sedění. Naše dcerky musí již v období školním mnoho sedět, proto jim ve volných chvílích přikažme a nuťme je, aby si hrály na čerstvém vzduchu, cvičily, bruslily, veslovaly, pracovaly na zahradách, konaly výlety do mírných vrchů, pěstovaly pravidelné hluboké dýchání.

Žeňme je od šicího stroje, pletení, vyšívání, malování, cvičení hudby apod.

Pryč s domácími úkoly u dívek! Zachovejme je pro zdravý budoucí šťastný život rodinný.

Budme opatrní i při výživě! Všude se dnes dává přednost masu, uzeninám, šunkám, vejcím, bílému pečivu, jemným moučníkům, zrnkové kávě, čaji, kakau, cukrovinkám, zavařeninám. - Pryč s touto výživou, která plodí choroby! Dejme přednost stravě přírodní, jak jsem už vícekrát uvedl.

Tito nemocní mají zpravidla ruce a nohy studené, trpí nedostatečnou tělesnou teplotou, zato hlavu mívají rozpálenu.

Dbejme o správný oběh krve, povzbuzujme kožní činnost. V létě dovolme a usnadněme jim světlovzdušné lázně v přírodě. Dovolmejim v přírodě koupel v řece, rybníku na deset minut. Pro docílení pravidelné čmýry musíme dbát všech výše uvedených prostředků.

K tomu také slouží obden omývání spodní části těla před spaním studenou vodou. Obden, kdy nevezmeme studenou lázeň, teplá koupel nohou před spaním na čtvrt hodiny. Zrána obden o jednu hodinu dříve vstát a vzít ve vaně studenou polokoupel, co se napočítá do pěti. Celá spodní část těla až po pás musí být ponořena ve vodě. Poté ihned ulehněme do postele a bez osušení na jednu hodinu, dobře se přikryjme.

Tato koupel blahodárně působí na prokrvení a posilení břišních ústrojí. Některý prostředek občas zaměňme se spodní napářkou těla, jak je vpředu knihy předepsáno.

Opoždění nebo zastavení čmýry má za následek návaly krve do hlavy a mnohdy zaviní u dívek i duševní chorobu.

Dbejme o pravidelnou stolici, aby šťávy a krev se nepokazily. Vydatnou stolici docílíme pojídáním ovoce a salátů. Též pitím odvaru z plodů šípků, trnkového

květu, krušinové kůry a fenyklu, nebo lžící medu, do něhožjsme přidali na špičku nože prášku pryskyřice aloe. Též můžeme naložit fíky do stolního oleje do sklenice a denně ráno vždy jeden fík pojíst. Takéje možné pojíst lžíci lněného semene s přidáním asi dvaceti semen jitrocele a tuto směs zapít vodou.

Nedostaví-li se čmýra, osvědčují se i mokré studené zábaly stehen na noc, teplé koupele nohou s přísadou dřevěného popela a soli nebo octa, teplé koupele pobřiší na dvacet minut. Je možné pít odvar ze zeměžluče, rozrazilu a černobýlu.

Prudké a trvalé krvácení vyžaduje klid na lůžku a vyplachování horkou vodou 38-42 ţC. Po lžicích vždy zajednu hodinu užívejme odvar z přesličky ajmelí nebo z kokošky a kořene nátržníkového. Je možné přikládat pojedné a půlhodině na pobřiší, kdeje děloha, studené, desateronásobně složené obklady ze směsi dvou dílů octa ajednoho diţlu vody. Jakmile se obklad částečně oteplí, musí se obnovit znovu smočením do studené směsi. Přitom omývejme ruce, prsa a záda studenou vodou.

U dítek, která z neznalosti léčebných prostředků propadla prvním úkazům duševní choroby, musí rodiče k jejich záchraně vynaložit největší píli na vyléčení. A zde právě při nepatrných úkazech této strašlivé choroby věnuje se ze strany rodičů a jejich zástupců nejmenší pozornost.

Jiné osvědčené rady proti všem nemocem, které subjekti ve své intuitivní schopnosti doporučili, popisuji v knize "Úspěšné léčení".

Více rodičů přivedlo mi své dítky a shledaljsem, že právě oni zavinili chorobu. Na dítko mnohdy nemluvili, často mluvili úsečně, bili je, sugescí dotvrzovali, že je hloupé, blbé, strašili, že je dají do blázince, jestli se nepolepší. Sourozenci se ho štítili, styděli se za ně a stranili se ho, aby sousedé a návštěvníci veškeré jeho trápení poznali. Jaký div, že v takovém prostředí se nemoc jen upevňuje. Znovu opakuji, že podrážděnost, zádumčivost, stálá únava, zvláště k ránu, pláč, umíněnost, utíkání z domu, nechuť k práci, střídavé nálady duševní, vyhrožování, že si vezmete život atd.,jsou první známky duševní choroby. Proto pozor! Začněme včas s radikální léčbou. Zroďme opravdovou lásku k nemocnému. Pamatujme, že slábne-li vědomí, probouzí se nižší podvědomí. Duše ve své činnosti se neomezuje, a v tomto stavu snadno vycítí, má-li k nám mít důvěru či nikoliv.

Jen láska a víra s užitím rozumných prostředků duševně choré uzdravuje!

Nyní, když víme, odkud proudy vanou, víme, jak se rozumově proti nim postavit. Pak poznané nebezpečí přestává být nebezpečím.

*

67. JAK UZDRAVÍŠ DUŠEVNĚ CHORÉHO?

Těžší případy duševních chorob jsou u těch nemocných, kteří si stále naříkají, že slyší hlasy, zvuky, vidí různé přízraky a jakési skutečné vidiny, často tvrdí, že pocházejí od bytostí, které je obtěžují a působí jim různá muka.

I tyto případy lze v začátku s úspěchem léčit.

Nejlépe si takovou nervovou poruchu ozřejmíme na skutečném případě nemocného. Pan P., asi čtyřicetiletý, napohled statný, veselý a čilý obchodník zdravého vzezření, se začal ponenáhlu stranit lidí a vyhledával samotu. Později ujišťoval svoje nejbližší, že pan doktor R., který jejich rodinu několikrát navštívil, se mu mstí za jeho nepozornost k němu a chce jej k smrti zničit. Tvrdil, že ten pán má mocnou vůli a pracuje s černou magii, takže se na dálku k němu stále uvolňuje a vidí jej zřetelněji než my kohokoliv druhého. Přichází k němu skoro každou hodinu a týrá jej k nevýslovné bolesti vrážením tupého bodla do boku, rozřezáváním prstu a podobně. Směje se mu, že trpí, odchází, znovu přichází a přináší hřebík. Drží jej pevně, aby se nemohl bránit, vráží mu hřebík mocným rozmachem do hlavy. Nemocný naříká a ukazuje krev, která se mu zdánlivě valí z úst, vysvětluje, že mu právě mučitel řekl, že učinil to, co chtěl. Vysmál se mu, silnějej uhodil a zmizel. Po dalších hodinách přichází znovu, aby mu rozdvojil plíce, takže se dusí, nemůže dýchat a myslí, že musí z té bolesti zemřít. Než má trýznitel přijít, zjevuje se nemocnému černá hvězda, j indy zase hvězdajasná, pojejímž zjevení přichází zasejiný zjev, paní, která slibuje, že nemocnému pomůže, poslechne-li její rady, moc toho zlého člověka pomine. Jindy prý je unášen do vzdálených krajin mezi cizí nebo známé lidi, vše jasně vidí a rozeznává právě konané činy známých. Vyšetřením se často ukázala správnost posledních výpovědí nemocného, pokud se týkaly činů známých vzdělaných lidí.

Nemocný byl různě bezvýsledně léčen. Po šesti měsících byl dán do ústavu. Tento nemocný měl ovšem i chvíle tak jasné, že dovedl druhému dopodrobna vyprávět o těchto všech svých vidinách

a zdánlivých utrpeních. Projevoval touhu se uzdravit, tvrdě, že musí být někdo mocnější, kdo dovede moci onoho zloducha zamezit a potřít jej.

Za těchtojasných chvil zde bylaještě možnost k uzdravení. Člověkje tvor slabý, snadno zranitelný na duchu i těle. Mnohý si klade otázku, jak může dojít k této duševní chorobě. I jevy duševní je možno rozebírat (analýzovat).

Duševní choroby ponejvíce postihují osoby citlivé, nemagnetické a se slabou vůlí. Mezi ně patřil nemocný.

O dědičné zatížení se nejednalo. Ani nebyl postižen progresívní paralýzou nebo nemocí tabes dorsalis.

U duševní choroby, vzniklé z posledně jmenovaných příčin je vyléčení nedosažitelné. Nemocný však byl ze zdravého rodu. V době svého dřívějšího obchodování byl nejzdravější. Jeho manželka, doktorka práv, obdržela skvělé místo u velkých podniků, čímž zanechal svého obchodu a věnoval se tělesnému i duševnímu pohodlí.

Duše však chce být zdravě a příjemně zaměstnávána, neboť je to stálá hybná činnost a nemůže se uvést do stavu nečinnosti. V tomto pozemském životěje k činnosti drážděna našimi smysly, kteréjsou zase drážděny činností v zevnějším světě. V mozku se tvoří myšlenkové útvary, počitky, dojmy, představy, které se zachycují na paprscích esplan. Tyto smysly jsou makadly duše, pomocí nichž se vědomě projevuje, a vše, co jimi uvidí, uslyší, ucítí, postřehne, prožije a pílí nabude, uchovává, vtiskuje, vpisuje do esplan, z nichž nabývá pro duševní rozsah širšího vědění a poznání. Pro toto vědomé duševní dění je obdařena vnitřní silou, chtěním, tj. svobodnou vůlí a rozumem. Z různých příčin se mnohdy stane, že duše není k činnosti drážděna, nepoužívá dostatečně všech svých schopností smyslů a zdravých esplan. Proto nastane pro duši ve vědomém dění prázdnota. Nastane ústup do vstupního podvědomí, ve kterém se rozum

a vůle zatemňují - začátek to duševní poruchy. Z nedostatku dráždění a zaměstnání ustupuje duše z vědomé činnosti do činnosti prvého a druhého stupně porušeného, tzv. nižšího podvědomého dění, kde pracují nižší duševní mechanismy.

V tomto stavu pozorujeme na nemocném stranění se veřejnosti vyhledávání samoty, nehybně se dívá často na jedno místo, je lekavý, úzkostlivý, plačtivý a postižen stálým strachem. Vše vinou, že rozum, nejlepší lidská schopnost, která poznává skutečnost a má podávat zdravé úsudky, závěry a pojmy, neuplatňujeje na správném, k tomu určeném místě vědomého dění ve zdravých esplanech. Duše je zahnána do svého nitra. V tomto nižším duševním dění se rozum a vůle zatemňují, duše pozbývá zdravého úsudku, aby poznávala skutečnost. Není zdravě činná, aby vydávala, tvořila a rozlišovala, nýbrž nyníjen trpně přijímá a nechává se ovládat z chorých esplan. Pak mnohdy stačí silnější rozumem nevyrovnané a ne otřené esplano, které stále vysílá myšlenku: Proč mi zemřelo mé dítě? nebo: proč jsem přišel o majetek o lásku, a podobně, aby chorobu vyvolalo.

Chorobná esplana zeslabují duševní mohutnost vědomého já. V tomto stupni vědomého dění, nezaujme-li duši vjejí prázdnotě žádné chorobné esplano, abyji stále bombardovalo a tak cele zaměstnávalo, ustupuje ještě do nižšího podvědomého dění, které se nachází ve fluidu oduší, za nedostatečného používání šedé kůry. Je to stav příbuzný stavu třetího stupně hypnotického spánku.

Tento psychopatologický, samovolně vyvolaný stav je nejvýše nezdravý,jelikož není nikým rozumově řízen (řízen je tehdy, vyvolá-li jej hypnotizér sám).

Vyvoláním tohoto posledního nižšího stupně podvědomého dění nastává pro duši rozštěpení vědomí a vůle na dvě já. Jedno pro vědomé, druhé pro nižší podvědomé. V tomto nižším dění třetího stupně se duše časem osamostatňuje a zabírá pro sebe prázdná, stále se tvořící se esplana, do nichž ukládá, vtiskuje své choré myšlenky, komplexy choré proto, že v těchto stupních nižšího podvědomého dění se rozum a vůle velmi zeslabují a nemohou přijít k uplatnění. Je to porušená zákonitost.

Duše žije v rozštěpení osobnosti, v rozdvojené mysli a to v nižším podvědomí, kdy mluví nesmysly, jindy ve vědomí, kdy říkáme, že nemocný má jasné chvilky a mluví rozumně.

Myslí-li obě činnosti současně, nastává rozpor, neboť jsou tu dvoje esplana: jedna vzniklá z činnosti nižšího dění, druhá i vědomého dění. Usoudí-li vědométjá, že je tomu tak, nižší já praví opak předešlého. Z nastalého rozporu přicházejí duševní muka a utrpení. Mnohdy po delším čase až k otupění, k zblbnutí.

Nemocný slyší hlasy a zvuky. Vidí rozličné přízraky, mluví k ním. Nastupuje u něho neschopnost rozpoznávání, dostavuje se zmatenost a sklon ke spáchání špatného činu. Později nižší já nabývá vrchu a převahy. Tu se kombinují tu nejnesmyslnější představy, vidiny a děje. Co tisíců nemocných, tolik různých odlišných, nesmyslných myšlenek a představ. Většinou nižší podvědomé duševní já, jež se nepoznává z esplan, abstrahuje, snímá podoby osob, které jej kdysi upoutaly, a bere na sebe jednu nebo více různých cizích individuí, ztotožňujeme se s nimi, jak vidíme u nemocného. Krátce

řečeno, duše chce a musí být nějak zaměstnávána a činná.

Není-li zdravé vědomé činnosti, nastane chaos a uplatnění činnosti choré, nižší, podvědomé, kde není rozumového úsudku. Utlačené vědomé já se však tohoto zjevu bytostí, jež mu škodí a je trýzní, bojí a brání se, ač je to jedna a tatážduše, avšak v rozdvojení. Jednou z vlastností a mohutností dušeje prostorová všudypřítomnost, která, jak z pokusů víme, je omezena.

Poněvadž nemocný je osobou nemagnetickou, tj. jeho fluid odušíje obnažen a není magnetickým hutnějším zářením chráněn, stává se citlivým a vnímavým, hlavně v probuzeném nižším podvědomém dění pro přijetí všech škodlivých myšlenek a vlivů, vyšlých od hrubých lidí, kteří kolem sebe šíří jen zlo. Současně nechráněný fluid oduší, jsa puzen duševním zájmem, se prostorově rozpíná a uvolňuje. Duše, která je s ním spjata vjedno tělo, vidí v tomto probuzeném nižším dění věci, činy, děje a bytosti prostorově vzdálené.

Nemocný má také pocity, že jeho skutečné tělo je mu cizí, není jako jeho, že žije mimo své tělo a že musí zemřít. Proto často štípáním zkouší sám sebe, zda se cítí. Tyto pocity a stavy jsou způsobeny tím, že nižší já v duševní uvědomitelnosti žije v převaze v uvolněném fluidu oduší, tedy poblíže svého viditelného těla. Tyto pocityjsou velmi nepříjemné a vydražďují vědomí ke strachu a obavě, zdali skutečně nějaké tělesné tělo má.

Tyto různé psychofyziologické chorobné duševní stavy, které též zveme citovými, zrakovými a sluchovými halucinacemi, se dostavují z ústupu duše z činnosti vědomé do činnosti nižší, podvědomé, kde zprostředkujícím nástrojem projevu duše nejsou již smysly s jejich zdravými esplany, řízené rozumem a vůlí, nýbrž fluid oduší s esplany chorými.

Aby bylo možno pochopit způsob léčení těchto duševně chorých a praktickyjej lékařem nebo laikem v podobných případech uplatnit, vysvětlím, jak léčit takového duševně chorého:

Pro léčitele není překážkou, není-li dostatečně magnetický. Je třeba vzbudit silnou vůli a víru, že magnetismus se probudí. Magnetismus přece získáváme stálým rozpadem molekul (protoplazmy) ve všech buňkách těla. Molekuly se zase obnovují přijetím dobré, výživné potravy. Z dřívějších pokusů jsme poznali, že fluid oduší se tvoří, uvolňuje rozpadem buněčných jader. Chci-li, dovedu za pomoci vůle oba fluidy ovládat a podřídit si je. To musíš i ty dokázat:

Musíš v sobě vzbudit víru ve vyléčení, lásku, důvěru a upřímnost k povzbuzování nemocného, ozbrojit se silnou vůlí k vytrvalosti. Seznam se se všemi pravidly a vědomostmi poznání duševní analýzy. Svým sugestivním léčebným vlivem, denními rozpravami a výklady pomož nemocnému uvědomit si zapadlé cizí představy a dojmy, uvolni je, odpoutej z chorých esplan a učiň je vědomými bdělému konání.

Jeho rozum a vůle se budou probouzet.

Vezmi nemocného co nejméně ustrojeného a magnetizuj jej pomocí rukou deseti až patnácti tahy, jak je vpředu knihy vysvětleno, tímto magnetizováním dvakrát až třikrát denně docílíš přímé fluidové spojení s nemocným. Bude pod přímým vlivem, bude s tebou tvořit jedno tělo s převahou tvé duševní síly a víry v uzdravení.

Přitom se u nemocného bude probouzet zdravé duševní dění. Při magnetizování musí nemocný chtít magnetismus přijímat. Současně dávejţ nemocnému hlasité sugesce: Přijímáte můj magnetismus, neboť posiluje nervy acelé tělo!ţJe vám příjemně, jste klidný a spokojený! Těšíte se vždy na magnetizování, ježto vás uzdravuje a sílí! a tak podobně.

Po magnetizování se pacient ustrojí a usedne proti tobě na židli. Ty sám též vsedě se díváš nemocnému příjemně do očí a vysvětluješ mujeho duševní stav tak, aby porozuměl, coje. příčinoujeho vidin, pocitů, strachu, úzkosti a muk. Znovu ti opakuji: Dobře si osvoj veškerou znalost duševních poruch častým prostudováním celé knihy, abys mohl jasně nemocnému jeho dotazy zodpovědět.

Odpovídej a vysvětluj nemocnému jasně a zřetelně. Nesmí zde být žádná pochybnost, poněvadž by se přenesla na chorého. Dotazy nemocného, na které nenajdeš vysvětlení v knize a kterými tě bude zahrnovat, vysvětlíš tak, že duše v nižším podvědomí, hlavně ve třetím stupni, má nevyčerpatelný zdroj všemožných různých pocitů, vidin, představ a myšlenek. Jimi je zaměstnávána a drážděná ve své stálé, nezastavující se činnosti tím, že se nemůže uvést do stavu nečinnosti.

Po vysvětlení duševních poruch prováděj s nemocným autosugestivní léčbu a drž ho přitom za ruku. Jdi před zrcadlo, dívej se na sebe a ať nemocný s tebou hlasitě opakuje desetkrát až dvacetkrát každou větu zvlášť:

Dnes jsem vstal mnohem zdravější.
Můj stav se den ze dne lepší.
Mám silnou vůli k překonání cizích vlivů.
Má vůle se den ze dne upevňuje, vše řídí a vede.
Za pomoci silné vůle zvítězím.
Mám radost a zajímám se o život i veřejnost.

Nevěřím klamům, věřím jenom ve skutečnost, kterou vidím před sebou.
Musím se uzdravit, toužím po společnosti.
Má mysl se vyjasňuje, vše poznává a chápe.
Pokořuji a ponižuji své chorobné myšlenky a představy, mám zájem o věci skutečné a pravdivé.
Za pomoci silné vůle se vždy rychle vzpamatuji.
Chorá myšlenka patří nízkému podvědomí, nebojím se jí.
Podceňuji choré myšlenky, nenávidím je, neboť jsou nízké a hloupé, pryč s nimi, nechci je vidět.
Jdu rád do obchodů a mezi lidi. Jsem sebevědomý, vítězím nad sebou a uzdravím se.
Jsem veselý a spokojený. Proto se uzdravím.
Mám silnou vůli tvořit si zdravé myšlenky.
Budu stále používat svoje smysly k činnosti.
Nepřijímám do sebe cizí, nezdravé myšlenky. Mám k nim odpor a nenávidím je.
Má vůle je zdrojem energie. Mé myšlenky řídí a vede. Proto se na ni mohu plně spolehnout.
Dynamizuji kolem sebe představu odporu proti vlivům zlých myšlenek.
Budu klidně a zdravě spát. Ráno se vzbudím čilejší a zdravější.

Předeslal jsem ti několik způsobů vět pro opakování autosugestivní léčby. Jiné si uprav sám podle potřeby svého případu. Pamatuj, že každá chorá myšlenka musí být vyvážena a potřena myšlenkou a představou zdravou. Nemocného musíš převychovat, probuditjeho pohaslou vědomou činnost a smysly. Musíš ho naučit znovu všechno znát, jako když vychováváš dítě.

Musíš tak probudit a posílit jeho pohaslé vědomí v rozumu a vůli. Aby se nemocný neděsil a mohl uchránit od zlých vlivů, útočných, klamných představ, ochrání se tím, že bude dynamizovat kolem sebe myšlenku hlasitě pronášenými slovy: Uzavírám se magneticky cizí vlivy se mne nedotýkají! Před spánkem si bude opakovat: Nechci nic vidět, chci mít pokoj a klid, budu klidně a zdravě spát, abych se ráno probudil zdravější!

Mimo společné procházky v přírodě, jsa stále pod tvým magnetickým a slovním vlivem, doma ve volném čase ať opisuje nemocný léčebné úkoly vhodně sestavených sugestivních vět, větším a nápadným písmem tak, aby se mu vtiskly lépe do esplan a probudily a vychovaly duši pro novou, zdravou činnost. Pro pochopení ti předesílám několik takových úkolů, aby sis další podle své potřeby sám sestavil:

1. den: Podceňuji všechny nezdravé a vtíravé myšlenky, jsem k nim apatický a lhostejný! Musím a chci být zdravý! Kdo chce a věří, uzdraví se! K tomu mám oporu ve své silné vůli, a proto se nepoddám, ale zvítězím! Nepoddám se pláči, mám v sobě moc a síluṭu přemoci se! Obírám sejen myšlenkami zdravými a veselými! Tím se má mysl vyjasňuje a cítím se spokojený a veselý! Vše, nač se podívám, mi způsobuje radost, veselost a spokojenost! Vypovídám boj své nemoci! Umiňuji si a poroučím si : budu zdráv!

2. den: Vím že přijdou chvíle duševní deprese, budou však stále vzdálenější, slabší a slabší! Proto se nebojím a nepoddám se, ale vytrvám! A nebudu naříkat, poněvadž vím, že sejistě uzdravím! Poněvadž se jistě uzdravím budu klidný veselý a spokojený! Má radost závisí najistotě, že budu zdráv a že mi bude zase jako dřív! Proto se ničeho nebojím a nemám strach! Budu se o všechno zajímat! Ti, co jsou široce o všem uvědoměni, neonemocní!

3. den: Kdo má pevnou a vítězící vůli, není zklamán překážkami své nemoci, ale dovede svůj duševní stav přemoci a uzdravit se! Jakjsem šťastný, klidný a spokojený, že znám prostředky k uzdravení, a proto nač se bát, rmoutit a mít strach! Musím a chci zařídit svůj myšlenkový obzor pro vše vítězné, zdravé a krásné, abych měl na vše jasný pohled! Čím živěji, jasněji a pevněji budu věřit ve své uzdravení, tím dříve
budu zdráv! Uzdravení závisí na mé naprosté víře a trpělivosti, hlavně na mně samotném, abych vítězně vytrval! Je pravidlem, že všechny duševní pochody směřují k zachování a zdokonalení života! Proto i já se brzo uzdravím!

4. den: Moje nemoc není zlá, potřebuje pouze čas a veselého ducha k uzdravení! Zdraví není věcí náhodnou, o zdraví je nutno bojovat! Musím ukáznit svůj život a přizpůsobit se potřebám organismu! Život je pestrý, mnohostranný, žádá si plného rozvinutí všech tělesných i duševních sil. Musím stále bdít, být ostražitý, a ne se poddávat myšlenkové únavě! Neklesámjiž více na mysli, poznávám, že mé zdraví se lepší, upevňuje a prohlubuje! Zájem o uzdravení získám vírou, důvěrou v sebe, a proto věřím, že se jistě uzdravím! Není žádný důvod, proč bych nevěřil! Ode dneška se nebojím vtíravých a trýznivých myšlenek, poněvadž znám prostředky k uzdravení! Mám důvěru v sebe a dovedu se vždy přemoci! Nepoddám se nářku a pláči, aby mi neubíral energii, jelikož pláč vychází jen z únavy nervů! Ubráním se mu!

5. den: Jsem duchovně šťastný, že v sobě mohu prodlužovat slastné okamžiky a blažené pocity zdraví, které budu silou své vůle držet a nevzdám se jich! Moje vůle svým napětím touží po rychlém zdraví, které musí rychle uchvátit! Uzdravení znamená dokonalou náplň k uklidnění vůle; vůle je

univerzální schopnost a dovede toho dosáhnout! Moudrý člověk se přidrží všeho, čím může tělo i duši uzdravit, proto se budu stále probouzet k bdění, abych nic nezameškal! Věřím, že pozitivní myšlenky vedou člověka k výšinám ducha a spokojenosti! Na nic jiného nechci myslit, než na radost, krásu a blaženou spokojenost! Proto si nevšímám nepříjemných dojmů, které mne spolu s vidinami přepadají, poněvadž vím, že vycházejí ze slabosti nervů a vůle, které se uzdraví! Proto nejsem zklamán překážkami své nemoci, ale mám velkou chuť k životu a očekávám pevně své uzdravení!

6. den: Mám výbojnou, silnou povahu a vůli, kterou v potřebě obrátím a použiji proti svým nezdravým představám, dojmům a myšlenkám! Nechci být obtěžován chorými představami a nezdravými myšlenkami! Jsou mi protivné, ošklivi se mi, a protoje nenávidím! Mám zájem o vše krásné, ušlechtilé a příjemné. Budu to vyhledávat, neboť mi to působí radost, spokojenost a jsem přitom šťastný! Mám snahu milovat život, veselost a smích, jelikož mi poskytují vnitřní klid! Mám snahu milovat věci mi příjemné a užitečné, jež mne vedou a dopomáhají mi k trvalému zdraví! Mám snahu milovat autosugestivní léčbu, neboť povznáší ducha a rozšiřuje myšlenkový obzor! Mám snahuṭmilovat jen zdravé myšlenky, kontrolovat je a vymýtit z esplan všechny, jež trýzní duši!

7. den: Moje nezdravé představy, dojmy a myšlenky, kterých se nebojím,jsou: Nemohu se uvědomit ve svém já. Mám v hlavě prázdno. Vidím a slyším klamné hlasy a představy postav. Nedostanu se z nemoci. Bude to dlouho trvat. Mám z něčeho veliký strach. Něco zlého očekávám. Někdo mi velmi a zle ubližuje. Nepoznávám své tělo. Poněvadž dnes vím, že vše jsou jen pouhé klamné představy a myšlenky nepodložené skutečností, nevšímám si jich, ale budu vždy tvořit zdravé pozitivní myšlenky: pevnost vůle, jistotu, stálost, odhodlanost, statečnost, srdnatost, nebojácnost, jarost mysli, veselost a spokojenost. Tím porazím všechny ony dřívější nezdravé myšlenky a představy, které jsou mi dnes již k smíchu a pohrdámjimi! Nemám strach a nebojím sejiž, ale věřím v nový život, který mi dá radost a spokojenost! Už se nebojím, ale věřím, že moje pevná, silná a odhodlaná vůle zlomí vše nepříjemné a povznese se ke zdraví duše i těla! Už se nebojím, neboť mám vítěznou myšlenku jistoty v pevné zdraví, a proto se těším, že mi bude zase jako dříve! Tudíž chci a budu zdráv! Nemám strach, jelikož vím, že trpělivost a statečnost jsou síly duše a dají mi vše, co potřebuji ke svému uzdravení!

8. den: Silná vůle je skrytá moc, která dříme v každém člověku! Je nutno si ji uvědomit a probudit j i

k činnosti! Člověk obdařený silnou, pohotovou vůlí láme všechny překážky a dochází svého cíle! Probuzená silná vůleje úžasná moc, s níž porážím vše nezdravé a nepříjemné! Silná vůleje dynamická síla, která se duševní činností nevyčerpává, naopak, použitím sílí, mohutní a roste! Člověk se stává vládcem, pánem nad sebou i jinými! Moje vůle nutně chce, abych nepřestal věřit, že budu brzo zdráv! Touha uzdravit se probouzí mé snahové napětí, je to můj cíl, ke kterému musím dospět! Celé mé duševní dění je prostoupeno a prosyceno jedinou myšlenkou: být zdráv! Můj rozum jasně poznává, že ve mně samém je moc a síla rychle se uzdravit.

9. den: Svoje představy mám ve své moci a těším se z nich při libovolném vybavování! Představy se sdružují a vybavují podle zákona současnosti. Vjemy a představy, které se současně setkaly ve vědomí, tvoří skupiny a družiny, a vybaví-li se z esplan jeden člen skupiny, vybavují se i ostatní, s ním sdružené. Moje vůle bude sílit, zasáhnu-li do tohoto zákona současnosti tak, že ze své vůle nedovolím žádné sdružování představ, ale udržím ve vědomí jednu čistou, oproštěnou představu: Že obloha je čistá, stolní deska prázdná, že budu brzo zdráv - a podobně! Nedám se již ničím omezovat, ale obrátím celou svoji pozornost k pravému bohatství duše, být zdráv, abych docílil radostného užívání života! Moje duševní síly se rozvázaly natolik, že se odhodlaly k velikému boji o život, ve kterém zvítězím tím, že v sobě zničím všechny klamné představy, hlasy, dojmy a myšlenky a vyzvednu představy a myšlenky zdravé! Co slouží člověku k pohodlí, ztrácí na dokonalosti a úplnosti! Proto duševní prázdnotě vypovídám boj! A ze své vůle probouzím v sobě duševní sílu k tvoření nových představ a myšlenek!

10. den: Můj duch se rozvíjí duchovním úsilím, schopností rozumu a vůle; tím si zjednávám vnitřní jasný myšlenkový řád! Všechny nové myšlenky budou mít po celý život na mne hluboký vliv při vytváření a vývoji mé osobnosti! Ušlechtilé myšlenky napomáhají k vyrovnanosti a vedou k dokonalejší spokojenosti všech duševních i tělesných energií! Mám snahu a chci se dostat na vyšší stupeň duševní úrovně zdravého člověka! Mé štěstíje, že mám pevnou naději, že sejistě uzdravím! Smyslový počitekje, že vím určitě, že se uzdravím, což tvoří jádro mého vnitřního štěstí! Můj duševní stav mne již nevrhá do prázdnoty, neboť cítím v duši bohatství nových myšlenek, pocitů a nálad! Cítím v sobě hnací sílu své nezlomné vůle, která mne žene k stálému veselému myšlení! Chci být nasycen zdravým životem, proto obracím celou svou pozornost ke zdraví, štěstí a spokojenosti!

11. den: Mám výbojnou energii k zajištění, osvěžení a upevnění svého zdraví! Překonám veškeré překážky, jež se mi staví do cesty, a proto dojdu ke svému určení! Má duše je tažena snahovým napětím k mocné životní síle uzdravit své tělo a osvěžit ducha! Má vášnivá energie napomáhá k

tomu, aby mé duševní úkony byly intenzívní ve snaze po dosažení cíle mého zdraví! Mám živou představu a vášnivou snahu i duchovní schopnost vést své myšlenky zdravým směrem! Má duše má vyšší city a afekty, proto se neobírám nízkými myšlenkami! Má dušeje proti sklonu nižšího napětí, ale má snahu a vášnivou prudkost pro vše vítězící a zdravé! Má vůle je schopna vyšších citů a podle rozumného soudu dovede sama sebe vyvést z nezdravých představ, dojmů a vjemů!

12. den: Mám svůj pevný základ v duchovním myšlení, nic mne nemůže přivést z kontaktu jasného myšlení! Nenechám se už ovládat samovolnými myšlenkami a budu vždy na stráži bytostí ducha! Člověk není jen předmětem přírodního dění, pudů, představ a samovolných myšlenek, nýbrž je bytostí, která si sama sebe uvědomuje; co je dobré, to používá, chybné odráží a přetváří podle svobodného chtění ke krásné a ušlechtilé výstavbě své duchovní činnosti, zdravé poznání všech duševních sil! Uvědomění své moci, že uvěří-li, budu zdráv! Své zdraví musím rychle uchvátit! Volám všechny síly na pomoc: snahu, touhu, naději, víru, sklon, aspiraci, vůli i lásku: Musím zvítězit! Uchvátím své zdraví, pak moje touha bude dovršena, naplněna a dosažena. Tím dojdu nejvyššího uspokojení a uklidnění!

13. den: Postihne-li někoho zlo a nepodlehne-li se mu, vzniká vítězství! Podlehne-li se mu, vzniká smutek! Proto nikdy nepodlehnu! Svůj stav o uzdravení budu vždy posuzovat logicky zdravým rozumovým rozborem! Vytvořím si vášnivou energii a vůli, abych mohl uchvátit své zdraví! Mám velikou touhu, která mne pobízí a žene k pevnému, trvalému uzdravení! Moje nemoc je již podřízena mému rozumu a vůli! Znám prostředky, cestu a směr, jak se jí lehce zbavit, proto jsem klidný a nebojím se! Život je činnost! Každýje nejvíce činný v tom, co nejvíce miluje! Je to zdraví, štěstí a spokojenost, pro něžjsem činný! Uvědomuji si svoje největší schopnosti duše, rozum a vůli, které mi dopomohou k brzkému pevnému uzdravení!

14. den: Je mnoho různých cílů pro člověka! Já znám pouzejeden cíl: co nejdříve se uzdravit! Tento jediný cíljе předmětem mé touhy, vyplňuje celou moji bytost! Je tedy největším a nejpřednějším! K tomuto jedinému cíli pracuje celý můj duševní stroj, zaměstnává zdravě celé moje myšlení a zanechává v duši blažený klid! Moje duše nemájiný vlastní majetek, než smyslovou rozkoš brzo se uzdravit! Rád se ponořuji do tohoto duševního štěstí, do toho libého požitku, který pro sebe uchvacuji a přitahuji! Můj duch se rozvíjí vzrušením, pomyslím-li, že budu už brzo zdráv! Bude to život plný nálad a vnitřního uspokojení! Moje duše, naplněná novými myšlenkami, mne už nežene do prázdnoty, ale kypí silou zdravých myšlenek, které celé její bytí prostupují, oživují a nasycují!

15. den: Člověk není stvořen k nečinnosti, všechno kolem pracuje k určitému cíli! Člověk jako celek těla a duše pracuje k jedinému cili - absolutnímu blahu - který je veden zdravým rozumem a vůlí! Uzdravení nemohu docilit duševním klidem! Klid ničí sama sebe! Musím probudit duševní činnost, burcovat, tvořit a osvojovat si všechny krásné, ušlechtilé myšlenky, a tak obohacovat svoji duši! Pak nebude trpět prázdnotou ducha, chudobou myšlenek, úzkostí a strachem! Ale budu bohatý duchem! Nejsem již povahou subjektivní, do sebe uzavřený, má povaha nyní vyžaduje, abych přišel do styku se skutečností, díval se na vše přímým nebojácným hledím! Cvičením zdravých myšlenek uvádím svoji obrazivost k začlenění do skutečného života! Chrání mne před plýtváním životní energii ve vysněných citech, náladách a slastech!

16. den: Musím mít přirozené prostředí k práci a zábavě, aby odpovídalo mému stupni vývoje, neboť ušlechtilost ducha se nemůže rozvinout a upevnit tam, kde všechny mravní hodnotyjsou znetvořeny! Můj duševní život bude nyní podřízen vedení rozumu a vůle k nabytí duševního materiálu optické krásy a dobra! Tím zatlačím nepojmenovatelné představy, dojmy, nálady, prázdnoty a neuspokojení! Ze zásahu zdravého rozumu a vůle. z poznání skutečných zdravých myšlenkových hodnot se mi dostává zaměření k cíli života, a tak nabývám svou zvláštní duševní krásu! Musím si uvědomit samostatnost své duchovní vrstvy, která tvoří a řídí běh myšlenek! Neřídí však duši myšlenky samostatně tvořící! Lidský zákon pochází z rozumu potud, pokud rozum řídí; pochází z vůle, pokud svobodná vůlejej uskutečňuje, vykonává:
nyní chci a uvolňuji duševní silu, která oživuje mé tělo i ducha a vede k uzdravení!

17. den: Všichni jdou za tím, co je nejlepší pro lidský život! Moje vůle se pohybuje chtěním za jediným předmětem: být rychle zdráv! Jdu za nejlepším, tedy za nejvznešenějším cilem, kterého musím dosáhnout vlastní silou ducha: prožívám pocity, že jsem zdráv! Působí mi to smyslovou rozkoš a libost! Chci v těchto pocitech svého zdraví co nejdéle setrvat! V uzdravení je moje štěstí a znamená to vrcholný stav, nad který se nedá jít dál! Tento jediný cíl znamená dokonalou náplň po celý můj život! Uspokojení všeho, po čem toužím! Uvěření v uzdravení mi nese velký požitek a dává mi přímou pomoc pro celý život! Praktický člověk užívá těch nejvzácnějších a nejlepších myšlenek, které vedou k uzdravení!

18. den: Uvědomováním si sebe, kontrolou myšlenek, přemáháním nepříjemností, sebezapřením, vyzvedáváním svého ducha ke spokojenosti a veselosti nabývám silné vůle! Silná vůle je zdroj energie, která mne sílí, povzbuzuje, vede k dobrému, tělo i ducha uzdravuje! V silné vůli jsem vždy pohotový, nebojácný, statečný, veselý, spokojený! Pomocí silné vůle nad sebou vždy zvítězím a

věřím, že dojde ke všemu, co pro život potřebuji! Už se ničeho nebojím! Dnes vím, že člověk dosahuje své velikosti pouze odporem, odpovědností a utrpením! Proto má nemoc je jen znamením života a popudem k jeho rekonstrukci! Život není utvořen pro štěstí, ale pro výkon! Tupá spokojenost není důstojná člověka! Boj i zlo je stupněm naplnění dobra, proto se ničeho nebojím!

19. den: Život nezáležíjen ve snaze všeho užít, nýbrž rozvíjí se v souhře přírodních sil! Musím vymazat vědomí od nezdravých, chybných myšlenek tak, jako houba maže křídou čáru, a vepsat myšlenky životně zdravé! Musím se stát silnou osobností a tvořivým duševním pracovníkem! Musím využít tajemství k utváření volného času, k obohacení svého ducha! Jsem vtělená vůle volného času k obohacení svého ducha! Jsem vtělená vůle a prosadím ji zdravě a rozumně proti komukoliv, hlavně však k vytvoření pevného zdraví! Vždy po probuzení si uvědomím svoji silnou vůli a oživím jí své tělo i ducha! Veselou a zdravou náladou, která mi bude po celý den vzpruhou!

20. den: Člověk, obdařený silnou vůlí, je pánem sám nad sebou, není zklamán překážkami, dobývá lehce životní potřeby a má moc podřídit si své okolí! Silná vůle je pro člověka zázračná moc, která za pomoci rozumu vše dobré, prospěšné, užitečné, zdravé a moudré tajemně přitahuje, vše špatné, škodlivé a nezdravé poznává a včas zavrhuje! Sama vůle mi musí poručit, abych posiloval svalstvo, srdce, plíce rozumným otužováním, gymnastikou, sportem a hrou, abych zabránil jednotvárnosti, neboť střídání tělesných funkcíje nejlepší zárukou zdraví, poněvadž zanedbané svalstvo si žádá své právo a zanedbávané duševní oblasti také! Proto musím přezkoumat svůj tělesný i duševní život a volně jej utvářet.

21. den: Stálým soustřeĎováním a cvičením všech myšlenek v jednu - být zdráv - roste, mohutní a ztělesňuje se ve mně tato myšlenka a blíží se již plnému uplatnění! Musím se umět vypořádat sám se sebou! Musím umět nezdravé myšlenky porazit myšlenkami novými, vzdělanými, zdravými! Budu-li myslet na zdraví, budu zdráv! Na veselost, budu vesel! Na radost, budu v sobě prožívat radost. Na úspěch, budu jen úspěch v sobě sklízet! Rád mluvím o úspěchu a zdaru, tím vlévám do ducha sílu! Nyní vím. že duch naříkající se stává zpátečníkem, ale veselá mysl můj život prodlužuje a činí jej nepřetržitým řetězem stálých úspěchů a radostí!

22. den: Člověk, který neklesá na mysli, může o sobě říci, že dojde cíle! Člověk, kterýje ve cvičení vytrvalý, dojde vždy úspěchu! Proto kdo o zdraví přemýšlí, bude ve zdraví žít, a kdo v něm žije bude si jte přivlastňovat! Moje víraje tak silná, mocná a tak vůlí posedlá, že sama si vynutila brzké zdraví! Mé zdraví se dostavilo! Muselo přijít, muselo se navrátit, poněvadžjsem tomu chtěl a pevně věřil ve svou nezdolnou sílu ducha! Dnes už můj duch není snížen a nevidí jen tmu, ale ve svých myšlenkách jde ke světlu! Musím a chci mít ve své duši ve všemjen světlo ajas! Jen vjasném uvědoměníje mi lépe a cítím se zdráv! Z mé aktivity ducha ajeho síly můj celkový stav sejiž natolik zlepšil, že půjdu vesele a s chutí do práce! Práce mi dá nový život a veselou mysl! Už se na práci těším, neboť se budu moci vyrovnat všem ostatním! Mám v sobě víru a jistotu, že v práci vytrvám! Práce posiluje tělo i ducha, a proto budu trvale zdráv!

Po opsání těchto myšlenek bude nemocný s tebou sedět až patnáctkrát a v uvědomění si obsahu důrazně opakovat každou napsanou větu. K myšlenkám téhož dne přiberete vždy z předcházejících dnů některé a zopakujete je současně.

Při tomto cvičení budeš sedět vedle nemocného a držetjej za ruku, aby byl tvým magnetismem posilován.

Jiný den, když nebude unaven, zopakujete si všechny myšlenky ze všech předcházejících dnů.

Popsaným způsobem jsem vyléčil na duchu chorou dívku, která onemocněla po těžkých tělesných úrazech a nervových otřesech, jakož i jiné duševně choré.

Tímto všestranným léčebným zásahem bude se vědomí duše zdravě budit, postupně se uplatní všechny smysly, rozum a vůle.

Činnost nižšího podvědomí s jeho nezdravými, chorými a klamnými esplany a komplexy sil bude vadnout a chřadnout, až pohasne úplně. Jakmile se nemocný trochu osamostatní, donuť jej, aby si dával zdravotní sugesce sám, nejlépe vždy dívaje se na sebe do zrcadla a sobě rozkazuje. Když je koná sám, je dobře, aby opakování autosugesce se konalo nahlas a rychle, aby idea byla izolována a nebyla poskytnuta příležitost k proniknutí jiných myšlenek.

Z hlediska biologického a fyziologického nezapomeň léčit také jeho tělo, přesto, že ochuravělo vinou probuzení se činnosti nižšího podvědomí.

Duše, která převážně dlí v oduší a chorých esplanech, má menší spjatost s tělem. Tím se snižuje vnitřní sekrece, šťávy se nedostatečně uvolňují do krve a nemocný tělesně chřadne za porušeného krevního oběhu. Poněvadž mozek se svými podrážděnými esplany potřebuje z krve více výživy, docílíme při léčení odkrvování ústředí nervového tím, že budeme krev různými vodními aplikacemi stahovat do rukou a nohou, čímž vezmeme mozkovému ústrojí pohonné látky. Chorá, podrážděná esplana se šedou kůrou se těmito aplikacemi uklidní. Nemocný též obvykle trpí zácpou, chudokrevností a povšechnou slabostí těla. Abys to vše odstranil a uvedl na správnou míru, je dobře v letním čase vždy ráno pět až deset minut nechat nemocného chodit v rose, třikrát denně

šlapat studenou vodu, ve vaně po dobu, co napočítá sto. Pak nohy rychle osušit, obout se a běhat až do zahřátí nohou.

Ráno nemocný vstane o hodinu a půl dříve, celý mimo hlavu se ponoří do studené vody ve vaně připravené po dobu, co napočítátejedna až dvě. Neosušený se zabalí do osušky a znovu ihned ulehne do teplé postele, kde po celou dobu 11/2 hodiny leží dobře přikrytý, aby se řádně zahřál. Ve středu a v neděli ponoření do vody vynechá.

Nemocný musí denně co nejvíce chodit na zdravém vzduchu. nejlépe čtyři až šest hodin denně-rozděleně, ne najednou. Má jíst výživnou polévku - v příštím článku uvádím její recept.

Aby se do krve dostaly dobré, výživné látky, ať nemocný pojídá co nejvíce ovoce, zeleniny, rýži, celozrnný chléb, mléčné výrobky. Tím odstraní přebytek jedovatých baktérii ve střevech, které, dostanou-li se do těla, vyvolávají podrážděnost, úzkost, nervózu, únavu i záněty nervů. Takéjogurt, cibule, česnek za syrova pojídané ničí tyto zhoubné baktérie.

Nemocnému doporučuji pít po malých dávkách denně vhodný bylinný čaj. V některých případechje nutné u nemocných občas podniknout hormonální léčbu. Vhodné druhy poradí lékař.

Denně pěstovat veselost, smích. Veselost je nebe, pod nímž se všechno daří. Nemocného je nutné bavit, stále s ním rozmlouvat a nikdyjej nenechávat o samotě. Až sejeho stav zlepší, je třeba najít mu zaměstnání v obchodě, kde by byl umístěnjako prodavač a byl tak ve stálém spojení a rozhovoru s přicházejícími zákazníky. Toto zaměstnání upravit tak, že by byl v začátku zaměstnán jen po několik málo hodin a postupně by další hodiny práce přibíral, abyjej toto nové prostředí neunavilo a aby mu poznenáhlu přivykl.

Tím vším bude vrchní vědomí burcováno a pobádáno k úplnému probuzení své činnosti, k vytváření nových esplan a uchopení smyslů ke zdravému, vědomému dění, v němž zdravý rozum a silná vůle přijdou opět k uplatnění.

Po zlepšení celého duševního stavu si nemocný musí uvědomit velikost a mohutnost, aktivitu své duše. Je to síla a nevyčerpatelný zdroj energie, který se ve své činnosti nikdy nezastavuje. Záleží na tom,jak duši ve svém rozumu a vůli zaměstnám.

Je nutné si uvědomit, že vědomá činnost zdravě vedená působí duši námahu,jelikož prochází hmotnými smysly, šedou kůrou s jejími esplany. Proto pozor na zlenivění a duševní zpohodlnění, aby ti nezasťtoupila cestu činnost vnitřního podvědomí, kteráje pro duši v začátcích nemoci příjemná a pohodlná, neboť pracuje pomocí protosplan, fluidu oduší a chorých esplan, kde duše jen přijímá, ale z rozumu a vůle nic netvoří a nevydává. Zdravý duch tvoří a vydává duševní hodnoty.

Povšechněje třeba si uvědomit, že lidé ve svých vlastnostech a vlohách se velmi různí. Duševní ústrojí, mozek každého z nás pracuje jiným chodem a projevuje se odlišnými znaky. Člověk, který cvičí, je obdařen nadprůměrmou silou vůle a ducha, láme předsudky a slézá překážky. Duševně neonemocní. Musí však stále pěstovat pozitivní myšlenky - odhodlanost, vytrvalost, pevnost, nebojácnost, srdnatost, jistotu, statečnost, a mít jasnost úsudku. Jsou to hlavní součásti onoho všestranného tajemství úspěchu. Nabývání duševních schopností a získání vyšších skrytých darů z podvědomí docházíme usilovným chtěním, probíjením sejich do bdělého stavu. Přitom musíme dbát o duševní zrychlení,jinak nastoupí v celém životě jednotlivce zpoždění a nedopracuje se nikdy díla a úspěchu.

Chceme-li, můžeme tudíž docílit nadprůměrnou duševní energii, být stále duševně zdráv. A múžeme též za svého života docílit tvůrčích úspěchů a hodnot.

Nesmíme však přepínat své nervy, abychom předčasně neshořeli vnitřním žárem svého ducha. Nadprůměrnou sílu intelektu musíme umět řídit. Lidské tělo nesnese trvalé napětí, jeho nositel pak záhy podléhá a předčasně se zhroutí. Poněvadž v každém z nás dříme neviditelné záření duševní energie, je třeba si vytvořit nadprůměrmě silnou vůli. To dokáži denním cvičením a jejím stálým prohlubováním.

Pro jasnost a pochopení duševních nemocí uvádím:

U nervově chorých v hloubi dušeje nedůvěra, pochybnost, strachy, rozpory, boje, napětí myšlenek, různé halucinace, deprese - což je sila ničivá, je to rozpad osobnosti v částečné osobnosti vedle sebe a proti sobě, jež se kříží s centrálním jádrem vědomého já. Skupina samostatných komplexů a stále nových představ dělají nesmyslné asociace, myšlenkové skoky, jež se oddělují od skutečnosti. Tento nervózní chorobný stav vzniká od vědomí odpoutaných představ, přešlých do vstupního podvědomí, z potlačených pudů, afektů (citů), duševních konfliktů či bojů. Tyto duševní úrazy, ač vymizely z paměti nemocného, hlásí se z nižšího podvědomí stále nějakým chorobným jevem v různých obměnách psychóz, jelikož tyto zapadlé chorobné myšlenky a představy pracují samostatně. Tyto představy, tak účinné, nejsou proto vědomé, že nastal rozštěp osobnosti na více duševních já, a to z příčin, že vychovatel anebo sám pacient zavinili že vysvětlením, ozřejměním je nepřipoutal k centrálnímu vědomému já, ale násilím, ze studu nebo odporem je prudce potlačil, tak se odštěpily, aby přešly do vstupního podvědomí a vytvořily tam za nižší psýchy duše nové soustavy sil různých komplexů, ve kterých se duše osamostatňuje v

různájednotlivá já. Mnohdy se duše podle podstaty a povahy komplexů zosobňuje i na více "já". Tímto rozštěpem osobnosti (schizofrenii) centrální já (vědomé "já") velmi trpí od nižších já, která se zprvu projevují nervózou, nucenými představami, různými záchvaty, úzkostmi, strachy, bušením srdce, zažívacími obtížemi apod. Později se vytvářejí a mučí různé halucinace, chorobné představy vidin, zvuků, hlasů i vidin živoucích bytostí, hádajících se a trýznících.

Násilím potlačené představy, jež přešly do vstupního podvědomí, je změní v chorobné nižší podvědomí a tytéž sily, které zakrývají odporné zážitky a působí podloudně, mnohdy v životě vědomého dění se ozývají v různých stavech psychóz i symbolicky (sny), náznaky, nucenými pohyby a činy v jiné, zkreslené či přehnané formě.

Většinou se zatlačená představa přemění, přesune na jinou jako nucená, třeba úzkostlivá představa.

Z těchto potlačených dojmů a představ je neuróza kompromisní formou, symbolickým výrazem, zevní projekcí potlačené afektivity (citů), která se uplatní, vybíjí, přesune na jiné pole, tělesné nebo duševní - je chorobou.

Lékař může provést psychoanalytickou léčbu nebo lékař i nemocný sám, pokud je schopen, logickým a kritickým rozborem si vysvětlí příčinu, proč tyto citové afekty a hlouposti mají onu sílu. Rozum pak poradí a řekne: Protože v nižším podvědomí není rozumové vedení a logika ajsouce odpoutány od vědomí, mají tam silnější citový doprovod. Proto nemocný poznáním věci už nebude sám se sebou bojovat, ale bude se k představám a afektům chovat lhostejně a připoutá je k rozumu a vůli. Tím se mu rozjasní, obzvláště bude-li mu lékař nápomocen.

Začne pěstovat odvahu sebedůvěru a silné sebevědomí, neboť kdo si mnoho důvěřuje, mnoho vykoná. Všechny potlačené žádosti, kteréjej tísní, si rozumem osvětlí, neboť ví, že tuje porucha duševní rovnováhy, rozumu, citu a vůle. Proto je nutné uvažovat, rozpoznávat příčiny a hledat důvody - pak se vše ujasní. Duch nesmí klesnout, neboť by se vše bořilo. Tato taktika je k léčbě nejlepší!

Je nutné budit chuť k životu a měnitjej v radostný život. Přestože hlavní příčinou nervózjsou citové duševní vlivy, které nejsou vidět (krev neteče), nechá se nemocný prohlédnout lékařem tělesně, neboť každá tělesná chorobaje provázena odezvou ze systému nervového, změnou nálad, dráždivostí, nespokojeností, až i skleslostí a depresí. Jakmile se odstraní příčina, mizí i funkcionální změny. Lékař též vyšetří, zdali nervová porucha nepochází od vnitřní sekrece či poruchy výroby hormonů, poruchy pohlavních žláz, vaječníků a varlat. Na změnu duševní činnosti spolupůsobí i látky, vyráběné ve štítné žláze, nadledvince i hypofýze na spodině mozkové. Podobně působí brzlík i slinivka břišní (pankreas), játra, slezina a konečně i střevní zácpa, zánět nervů, mozku a míchy.

Mnozí si nemohou dovolit psychoanalytickou léčbu z finančních důvodů. Ti ať nezoufají. Víme již že duševní deprese, smutná nálada, strachy, tíseň, vnitřní trápení bývají následky utrpěného duševního úrazu nebo nějaké choroby. Nesmíme je však pěstovat, zůstávat ve tmě a jen naříkat. Každý z takto nemocných poznal, že neurózy z potlačených představ jsou snahy a sebeobrany náhradní, kde ťduše v nižším já bez rozumového vedení se různým způsobem brání, podléhá v boji svého nižšího jáproti vědomému já a přehání - uspořádává chorobné jevy.

Uvědom si, že veškeré zatlačené, vzdorné, nucené představy jsou z nižšiťho podvědomí posilovány pudovým strachem a mají na své straně víc hnací síly. Tím trpí vědomé duševní já, udělá se mlhový závoj přes světlo rozumu, jeho vliv se oslabí i vyloučí tak dalece, až se vědomé já rozštěpí, načež nižší já má volné pole a provádí si, co chce.

Jakmile budeš zpytovat svůj vlastní stav a způsob života, znáš příčiny a svým rozumovým poznáním chápeš vznik choroby, je ti lehké léčení. Neléčí se symptomy, ale celý člověk, jeho názor i povaha, rozum a vůle.

Nižší podvědomí pracuje vlastní silou - pro tuto celou energii nižšího podvědomého já je třeba podchytit a využitkovat pro jinou práci, přeměnit a převést city na jiné pole a dát duši hodnotnou náhradu, v níž by měla dostatečnou činnost v celé vášni lásky buď ke krásnému umění, k vědám, turistice, kráse přírody, poezii, hudbě, zpěvu, sportům, sběru známek, jízdě na kole či koních, sběru květin, ovocnářství, zahrádkářství, společenskému životu - to vše ducha povznáší a sílí.

Duše toho, kdo čte jen hlouposti, trpí nouzí! Pro život musíš mít určitý systém, program, vědět, co vlastně chceš - žádné mlhoviny, ale určité ideály, konkrétní věci a správnou duševní potravu, aby se život duše zpestřil veselostí a spokojeností. Proto se směj, zpívej pískej - co chceš, jen ať srdce poskočí a duch se rozjaří - tím vším si vytvořišjiný svět, budou se ti rodit zdravé nápady, nastoupí zmužilost, a povolí duševní napětí. Drž se lidí veselých a dobrosrdečných!

Při autosugestivní léčbě vedle soustavy komplexů chorých myšlenek postavíš hodnotnější komplex, hodnotnější citově i rozumově, a ten se pak již bude hájit sám.

Jakmile budeš chápat, očjde, a zjednáš si platnost rozumového pochopení věci, dosáhl jsi racionalizace svého utrpení, ulehčení - afekt se již tím odreaguje.

Z rozumového poznání věcí zanecháš boje s konflikty a najdeš nové hodnoty.

Uvědomíš si svoji duševní sílu, uvolníš nižší duševní napětí, ve kterém rozum a vůle jsou spoutány. Jen rozumové, zdravé poznání věci má léčebný vliv na duši.

Proto budeš chtít poznat svého nepřítele, přitáhneš za pačesy ono strašidlo a podíváš se na něj. Uvidíš, žeje malicherný a tímto zjištěním a odbouráním vyčistíš nižší podvědomí a dáš duši nové, hodnotnější myšlenky. Podíváš se na svou povahu, citovost, lítostivost, starostlivost a přílišnou svědomitost, podrobíš je kontrole rozumu, nebudešjiž všechno rozebírat, o všem hloubat a tak se zarývat do sebe, ale budeš hledět si vychovat rozum, vůli a cit. Budeš v sobě sílit odvahu a sebedůvěru, půjdeš do společnosti, do práce. Tam se ti otevře nový svět názorů a najdeš nové hodnoty.

Taková přestavba osobnosti je nutná, vyžaduje práci, ale sebedůvěra a rozum ti budou pomocníkem. Nové, zdravé představy, nové skutečnosti tvoří nové asociace, nové hodnoty - dávají lepší potravu pro duši. Tudíž je třeba vmyslit se již předem do nové, hotové situace.

Všechno musíš dělat se zájmem, vřelou snahou, pozorností, láskou a citem. S pevnou důvěrou, důslednou trpělivostí se utvrzují asociační spoje a dociluje úspěch.

Trpíš-li hysterií (u mužů se vyskytujejen v řidkých případech, hlavně ženyjí trpí), uvědom si, žeje to směs subjektivních, bizarních a měnivých tělesných i duševních nepříjemných jevů, které mají příčinu v nadmíru zvýšené sugestibilitě, citové vratkosti a neschopnosti sebevlády. Hysterieje reakční projev primitivních pudů nižšího podvědomí, když se hlásí při nějakém ohrožení pud sebezáchovy ochranou bez klidné rozumové úvahy. U disponovaných nastává v nižším podvědomí rozštěpení osobnosti; nevědomá vláda jistých představ (konfliktů potlačených pudů), které se vybíjejí a přeměňují (konverzí) v jevech tělesných.

U hysterie je převod sugesce z nižšího podvědomí v čin (stav chorobný) bez odporu kritiky. Při velké sugestibilitě a citovosti i menší popud vyvolá velkou citovou bouři - a proud energie se přelije do oblastí hybnýchjako křeče, strnutí, ztráta řeči, sluchu, zraku, citu, ochrnutíjistých svalů, snížení i zvýšení citovosti apod. Pestrost a měnivost, vznik a zánikjsou nevypočitatelné. Zdeje nutno si vychovat rozumovou sebevládu a citovost, léčit a posilit celé tělo tak, jak jsem uvedl při neurastenii.

Trpíš-li velkou depresí, stavy stísněnosti, apatií, žalem, smutkem, tíživými náladami, je to zjev, značící, že jsi příliš citlivý, lítostivý, starostlivý, svědomitý, moc dobré povahy, vše moc rozebíráš, o všem hloubáš, obviňuješ sebe a jiné, jsi měnlivých nálad, jdeš niterně do sebe a utíkáš od světa.

Příčiny jsou tytéž jako u všech neuróz - základem je neurastenie, psychopatie. V hloubi duše hlodá nějaký bol. V depresi je pokleslá důvěra v uzdravení se a pomoc, častý pláč, bědování, nářek, že všechno léčení je marné a že nemocného pouze těšíme. Depresívní nálady jsou mírné i povážlivé, rostoucí až do zoufalství a sklonů sebevražedných - nemocní by nejraději zemřeli. Depresívní náladyjsou povahy periodické a měnlivé, výstřední vzrušenosti a veselosti se střídají s periodami depresívní skleslosti. Jsou to již psychózy.

Je uměním v takovýchto případech zachytit nervózního a ukázat mu pravé východisko, aby vyšel z nejistoty, úzkosti a nářků.

Lékař i nemocný musí odstranit všechny příčiny a urovnat poměry. Pak bude přemáhání trapných nálad jednoduché. Musí odstranit nespokojenost, očekávání zla domácími poměry vyvolaných hádek, podvýživy, vyléčit tělesné nemoci, zjistit, není-li závada ve vnitřní sekreci, slabost nervová, zařídit otužování, pohyb, spánek, dva až třikrát denně tělocvik na volném vzduchu. Rychlý pohyb na vzduchu: skoky, házení míčem, poklusy do vrchu, delší pochody i za větru,jízda na kole, koni, hluboké dýchání, veslování, bujnou, veselou společnost. Když přichází úzkost, ihned pohyb celého těla. Duševní klid a veselost, musí pěstovat veselé myšlenky, klid a sebevládu. Zařídit vhodnou práci, vnutit mu chuť k životu, radostné očekávání zdraví. Nezůstávat v bahně a ve tmě a jen naříkat - ale počínat si tak, jak jsem uvedl při vylíčení všech neuróz a neurastenie zvlášť. Neurózy vyvěrají z hlubin osobnosti a duše, a proto je nutné pečovat o duševní hygienu.

Úkolem psychické léčby je pěstovat rozum a vůli. Vyšší duševní rozum vládne rozumem nižšímu, smyslovému i smyslnému, reflektuje nad vlastní činností lidskou - potírá zbabělost a rezignaci - probouzí a dává sebedůvěru, sebevědomí, samostatnost; probouzí duševní síly, nepodceňuje se; dává vytrvalost, trpělivost, houževnatost, boří chvilkové nálady, dává odvahu, sílu vůle, zmužilost, hrdinství, rozhodnost, statečnost.

Chci! Mohu! Kupředu! Přes všechny překážky k cíli svého zdraví! Je to hnací síla duchového rázu, vycházející ze stálého pohybu dynamiky duše, která budí velký zájem a lásku k životu.

Člověk jako příslušník dvou světů (smyslového a duchového) si uvědomuje, že vyšší rozum je čistý, svobodný a sám pro sebe praktický - dává člověku ve všem jasné poznání péče o vlastní dobro.

Dnešní uspěchané, nervózní lidstvo si vůbec neuvědomuje vyšší vrstvu duchovního rozumu, kterýje hodnotnější praktičtější aby ze své mohutnosti, jasného postřehu a intuice bděl a kontroloval počínání rozumu nižšího. Dnes takřka všichni žijí pro tento nižší rozum, který vycházíjen ze smyslnosti ajejích zážitků, ze smyslů ajejich počitků, vjemů, dojmů a představ. Je to sice rozum konkrétní, ale

více živočišný, takže dostaví-li se duševní porucha, nemocnému nepostačí. Je třeba vyššího, duchovního rozumu, který získáváme vzděláváním se, uvědoměním si této duchovní vrstvy v člověku.

Praktický rozumje správně vedoucí rozum, vyjadřující přesně to, coje a co má být při léčení provedeno a vykonáno. Co má být vykonáno, prochází z existujícího vzoru v mysli. Je to vedoucí rozumný činitel, který používá poznání, co vykonat a co odstranit, jde ke skutečnosti a vede k činu.

Vzdělaný rozum určuje vůli pohybu vůle sama podle přirozené závislosti jde přesně za poznáním rozumu. Vůle může sám rozum pohnout k činnosti, aby myslel, ale nemůže přinutit rozum, aby dal souhlas k něčemu, co odporujejeho přirozenému vidění a poznání. Rozum sám může nad sebou a svou činností reflektovat, uvažovat a tak může svou vlastní činnost pořádat a určovat. Rozum může hlubším způsobem poznat ráz věci, hodnotu, v nemoci příčinu a vadu, než je vnímá smysl, proto smyslové vnímání je, podřízeno kontrole rozumu. Nejmocnější součástí lidského úkonu je složka rozumu: lidé ve skutečnosti nejednají podle dokonalé úvahy a ideje. Nejdejen o vědění v rozumu, nýbrž o řízení, které pochází z rozumu. Proto běží o rozum praktický který při nemoci vede k činu, a méně o rozum úvahový, který jasněť chápe, ale spokojí sejen poznáním. Praktickému rozumu nesmí nic uniknout. Stane-li se tak, je to sice úkon,ale mravně závadný.

*

68. JAK SE BUDEŠ SÁM DUŠEVNĚ LÉČIT?

Duševní choroby, jež vznikly z psychických otřesů a pozvolna se vyvíjejí, mají příčiny, jež jsou v základě čistě psychologické, z různých potlačených představ, zklamání, útrap, nezdarů, nešťastné lásky, přepracovanosti ajiné. K vysvětlení uvádímjeden podobný případ, kdy mi dvaadvacetiletá duševně chorá píše: Budu Vásještě velmi obtěžovat. Pomozte mi hypnózou, neboť kdyžjsem byla u Vás, přišlajsem do nálady, kdy se mi zdálo, že Vás už nebudu obtěžovat. Ale nemohu se doma zbavit toho, žejsem dvojitá, ale ne tak že bych mohla bojovat proti těm hlavním představám, které by rušily mé vlastní myšlenky. Nemám už vlastní myšlenky, ale jen pocit, jako bych měla život jen v hlavě, v těle cit, ale jako by mi mé tělo nepatřilo. Vím určitě, žejsem dvojí. Tajedna část duše číhájako hlídač, ta druhá by chtěla tvořit myšlenky, ale prvníji hlídá, a proto ustupuje. Já vskutku myslím jen tehdy, když se ty dvě části duše spojí. Mám neuvěřitelný strach pustit se pocitu vědomého já, stále na sebe musím myslet, stálejako bych se na sebe dívala: řeknu-li něco, opakuje mi to druhé vědomí. Chtěla bych něco ze sebe vyrvat, ale mám hrůzu, že mi ten nepříjemný pocit ulevuje. Potřebuji, aby se ve mně spojily ty dva směry myšlení, abych si uvědomila, že já jsem já, ale nemohu najít tu nit. Jsem denně otupělejší, každý v mém okolí mne pokládá za pomatenou a není snad pro mnejižjiného místa než v ústavě. Stále chci před sebou utéci, chtěla bych se probudit a začít znovu žít.

Pokud nemocný dovede ještě alespoň takto svůj stav rozeznávat, je pro něho cesta k vyléčení otevřena.

Vyléčení závisí na přestavbě mozkových esplan nižšího podvědomí, v němžje příčina druhéhoťjá. Celé mozkomyšlenkové ústrojí se musí přetočit a přehrát pro jiný film. V tom je obsaženo tajemství k uzdraveníse.

Takřka každá duševní choroba tohoto druhu se dá v začátku uzdravit. A sám to dokáži za pomoci své chtějící vůle, hlavně rozumovou sebeanalýzu.

Do prázdných esplan, jež se denně tvoří nová a nová, nasadíš, zaseješ, vštípíš nové myšlenkové útvary, nové zdravé, krásné, ušlechtilé a výchovné myšlenky, vjemy, názory a představy ve smyslu, že vedle každé choré myšlenky postavíš myšlenku zdravou.

Tímto přeštěpováním a vytvořením náplní nových esplan ti vzniknejiný, zdravý názor na život. Přehraješ, překřičíš, převoláš tak staré, choré myšlenky myšlenkami novými, zdravými. Pozvedneš tak svoji rozumovou poznávací mohutnost a posílíš vůli.

Každý den několikrát budeš cvičit a vštěpovat si nové myšlenky tím, že sije budeš opakovat. Příkladně, mučí tě myšlenka: Můj duševní stav je den ze dne horší! Ty však si budeš vesele opakovat: " Můj duševní stav se den ze dne lepší! Nebo: Musím skončit sebevraždou! Rozkaž si: Já nikdy sebevraždou neskončím - musím a budu žít! Při jiných trápivých myšlenkách si postav protimyšlenku: Můj život mne velmi těší, jsem klidný, odhodlaný a nemám strach! Mé představyjsou klamné a nebojím se jich - chci žít a pracovat - jsem veselý a spokojený, a tak podobně.

Takto desetkrát, dvacetkrát po sobě, několikrát za den si můžeš polohlasně nebo šeptem opakovanou autosugescí vsadit do esplan úplně nový myšlenkový směr pro nový, zdravý, šťastný a spokojený život. Proti chorým komplexům myšlenek si vytvoříš komplexy hodnotnější, které svojí silou se již samy ubrání.

Chorobné vtíravé myšlenky takové představové novotvary ve své podobě vznikají též, vytvořila-li běžná myšlenka z nějaké příčiny duševní úzkost a vzrušení, z čehož vznikl strach, před kterým utíkáš, bojíš se, a tak znovu podléháš úzkosti, vzrušení, sklíčenosti i žalu. Těmito opakovanými nezdravými

dojmy, pocity a afekty stále znovu přiodíváš a oblékáš normální běžné myšlenky do nezdravých duševních vzruchů a sám je přeměňuješ v myšlenky a představy chorobné, aby tě mučily. Tvůj duševní stav vnitřního smyslu z nich vytvořil spojitost jednotného pohledu k mučení.

Musíš se z nich umět sám vymanit, vypořádat se s nimi, neboť tyto vzniklé city a emoce uvolněných představ, které z vlastní síly jako vetřelci v tvém vědomí zápasí a působí ti bolest, musíš podrobit rozboru, usměrnit je a připoutat k vědomé aktivitě duše. Uvědom si, že útěk, strach, úzkost před nimi je posiluje a dávájim moc k samostatným útokům. Útěkem, strachem a úzkostí zeslabuješ vědomé já, avšak posiluješ nižší podvědométjá.

Myšlenky tohoto druhu musíš umět odstrojit a převléci do nového hávu v podobě nových příbuzných počitků, afektů a představ, které již samy prolnou, prostoupí choré představy. Jak? Ode dneška se choré myšlenky a představy stanou tvými přáteli. Nebudeš už před nimi utíkat a duševně se uzavírat! Každé takové dotěrné myšlence řekneš: " Nebojím se tě víc - nemám z tebe strach - neutíkám před tebou a nemám už žádnou úzkost a také mne víc nepoděsíš! - Naopak, j si mi dnes milá, ale nemám o tebe žádný zájem, a proto tě podceňuji - pohrdám tebou a jsi mi lhostejná! Mám k tomu sebevědomí, sílu, odvahu a zmužilost! Dnes chci a musím být zdráv! Těmito a podobnými slovy budeme tolikrát, kolikrát se objeví, choré myšlenky častovat.

Tak je převlečeme do nového, zdravého hávu a ochuravělé myšlenky se stanou zase normálními, běžnými a bezvýznamnými, takže jejich vtíravá a útočná síla po čase zase ustane.

Esplano, kteréje vyzrálé, staré a přitom choré, nelze přetvořit na zdravé a žádným způsobemje nelze zničit. Nelze je zničit ani hypnotickou sugescí, ani šokem, neboť je příliš životní. K jeho zničení musí být postaveno protiesplano se zdravou představou, vždy opak představy esplana chorého. Tento nový obraz musí být denně vůlí obnovován - živen - nemocný se jím musí ve svých myšlenkách stále obírat, musí býtjeho cílem. Toto nové esplano, živené z aktivity duše, bude svojí životností a ze své síly stravovat esplano s chorou představou až do jeho úplného zničení a odumření.

Kdo namáhá soustředění se na nové ozdravovací myšlenky a obrazotvornost (jakými způsobyjsem uvedl v předcházejících odstavcích), můžeš si tyto vjemy opakovat různými slovy bez veškeré duševní námahy, jen s vírou v úspěch. I tak se vštípí do esplan, neboť myšlenka v esplanech roste, sílí a živí se i od častého pouhého opakování.

I když nejsi chorobnými myšlenkami mučen, je dobře alespoň dvakrát za den se obírat autosugescí, zdravotními myšlenkami. Před cvičením se posaď, zavři oči, vzbuď duševní prázdno vytvořením bezmyšlenkovitého stavu tím, že nebudeš myslet na nic, a pozvolna si pak vytvářej pohled do čisté, modré oblohy. Až se uklidmíš, nech do tohoto pohledu pomalu, jako zpovzdálí přicházet předem připravenou ozdravovací myšlenku, začni volně, v duševním pohodlí opakovat, až se ti ve vědomí ujasní. Pak připustíš druhou i třetí - více ne. Ozdravné myšlenky se zhmotní a ve tvém mozku se stanou věcmi.

Jsi-li silnými vtíravými myšlenkami týrán a velmi znaven, vytvářej si často tento bezmyšlenkovitý stav. Dáš tak své duši velmi nutně potřebný odpočinek. Každé cvičení konej krátce, deset-patnáct minut. Raději častěji. Nekontroluj se a nepočítej, kolikrát kterou myšlenku opakuješ.

K uklidnění duše je dobře přejít na jiné věci, o kterých jsme ještě nikdy nepřemýšleli a nedělali je.

Toto cvičení je podporováno onou vnitřní silou, vycházejícíz duše, silou našim prostým smyslům viditelnou, avšak ve svých účincích patrnou. Autosugesce ukazuje na to, jak důležitým činitelem při léčení duševních chorob je duše. Nemocný si vyvolá představu opaku rázu své choroby. Přesvědčování sebe, a pokud je to možno vydrážděním představivosti a obrazotvornosti "budu zdráv", stálým sebepovzbuzováním v pevné naději, posilováním a oživováním vůle dokáže, že myšlenka uzdravení pronikne celou jeho bytostí a vytvoří se silné zdravotní esplano, které samo bude napomáhat tvorbě nových, zdravých myšlenek. (U tělesných chorob se přenese na buňky, které zahájí svoji hojivou činnost.) Máš vyvolané druhé já - proto máš pocit, že jsi dvojitý. To nižší "já" tě hlídá, ruší a zasahuje do tvých myšlenek. Při tomto společném dvojím myšlení si tvé vědomé "já" nesmí nechat vzít vedení a velení. Uvědom si, že rozumemje obdařena činnost vědomá, a ne nižšího podvědomí. Proto ty sám budeš rozhodovat. Jednání nižšího já nebudeš dbát, spíše je budeš podceňovat. Tímto uznáním prvenství vědomého já k úplnému rozhodování zeslabíš a pokoříš nižší já, čímž dojdeš vbrzku k probuzení se v jednotnosti plného, nerušeného, jasného vědomí.

Konej procházky v přírodě! K duševní vyrovnanosti ti poskytne příroda stále čerstvé ohledy a dá ti podklady pro nové nálady a myšlenky, kterými se za pomoci své vůle budeš obírat. Zaměstnáš zdravě svoji duši, tvůj rozum a inteligence se zvýší a zmohutní, poznáš sama sebe a staneš se pánem svých myšlenek a nového duševního dění.

Nenech už více svoji duši, kteráje stálá hybná myšlenková činnost a chce být příjemně, zdravě zaměstnána, ustupovat do nižšího podvědomí, v němž od zvrácených představ je vědomí utlačováno a kde trpí různými poruchami, smyslovými klamy, pocity strachu a úzkosti, takže tam

není místa, aby se mohla volně ve svém rozumu, vůli a inteligenci svobodně uplatnit. Kde je mučena, napadána a bombardována z chorých esplan nezdravými, zvrácenými, utkvělými představami, vjemy a myšlenkami a kde se posléze osamostatňuje v druhé, mnohdy i zarputilé já, tvoříc si svůj vlastní chorý svět. Tujiž nastává rozdvojení a rozštěpení duševního dění a vůle, která se stala zesláblému, pohaslému vědomému já na obtíž tím, že někdo cizí v tobě mluví, obrazně ti vše dotvrzuje a zkresluje, ruší tvéjednání, rozhoduje o tom nebo onom, hádá se s tebou a mate tě v názorech, unavuje, takřka vysouší a vyčerpává.

Toto vše jsi zavinil sám a jen sám tím, že jsi málo zdravě zaměstnával svoji duši, že jsi ji nechal utápět v nezdravých, chmurných myšlenkách jedněch a těchže strastí.

Neboj se již více tohoto svého stavu!

Klidně v sebevědomí, s lhostejnou ignorací, buďapatický ke všem různým vtíravým představám a hlasům. Poznaljsi, že právě tím, žejsi k nim měl vědomou účast a propůjčoval sesjim ve svém já, tyto sílily, rostly a mohutněly. Poznaljsi přirozenou příčinu a není již třeba naříkat a rmoutit se, poněvadž tvůj poznávací vyšší rozum tě dovede od tvých bludů odpoutat.

Proto se vzchop a vzmuž! Rozvesel se vnitřně a rozhlédni se kolem. Máš zde návod a jasný směr, cestu i cíl, jak můžeš a dokážeš se uzdravit. Celá knihaje ti pomocníkem, vysvětlí a zodpoví ti otázky, kterým ty a druzí nerozumíme.

Trpíš přecitlivělostí, úzkostí a strachem, což vše zasahuje srdce, nervstvo, jehož energie se uvolňuje, a tak se plýtvá tělesnou silou. I tohoje možné se zbavit. Dnes víš, že v sobě máš onu skrytou moc, musíš se vzchopit! Buď ozbrojen pohotovou vůlí a poznej sebe. V silné vůli je síla k uzdravení. Opakuji, že ve svých myšlenkách musíš vybudovat, vytvořit představu úplného zdraví, vyšším rozumem a pohotovou vůlí budeš kontrolovat svoji duševní činnost. Nyníjsi utkvěl na chybných myšlenkách, které ti působí muka, pro to ode dneška budeš cvičit výběr myšlenek, tj. vedle každé choré myšlenky postavíš myšlenku zdravou. Tyto zdravé myšlenky si budeš uchovávat, střežit je a obírat se jimi. Tím, že k nim budeš obracet svoji pozornost, stanou se pánem tvého mozku, myšlenek a citů.

Musíš účelně využívat čas, nikdy se nepřepínej! Svoji duši občas zaneprázdňuj pobytem a hovorem v příjemné společnosti a veselou, nevinnou zábavou.

Musíš nalézt vhodné zaměstnání, které by tě cele upoutalo. Jako průvodčí vlaku, telefonista, listonoš, prodavač v živém obchodě, holič či kadeřnice a podobně se nebudeš moci věnovat svým chorým myšlenkám, neboť budeš ve stálém styku se zdravými lidmi. Takové místoje možné vzít prozatímně. ber ohledu na finanční stránku. Volné chvíle vyplníš léčením a cvičením.

Musíš mít důvěru v sebe, spoléhat na vlastní síly a odhodit bázlivost a plachost.

Člověk který nemá důvěru v sebe, představuje si neustále, že se nevyrovná jiným a den ze dne opakuje své nezdary. Je to autohypnóza, zhoubná a škodlivá. Nikdy si nesmíš předem říci, že tento úkolje pro tebe nesnadný nebo nad tvé síly, poněvadž tím by se stal nezdarem.

Musíš cvikem dbát o to, být schopen pozitivní sugesce, pomalu vykonej vše, co můžeš - ale pozor na sugesci negativní, které se musíš vyvarovat. Negativní sugesce paralyzuje vůli a nevede ke zdraví.

Jsi též znepokojován strachem, předvídaje zlé. Strach je nám dán k prozíravosti, k opatrnosti, k ostražitosti, a ne ke trápení. Trápení je myšlenka, podpořená nepříjemným citem úzkosti a sílícím prodlužováním. Proto budeš tvořit zdravé myšlenky, vůlí a rozumemje budeš řídit, nechášje přicházet i odcházet, ale choré myšlence nedopřeješ vzniku ani místa. Svojí lhostejností ji vždy odbudeš.

Silná vůle je zdroj energie.Člověk, obdařený pohotovou, silnou vůlí, má důvěru v sebe a není zklamán porážkami. Budeš pěstovat a cvičit pozitivní síly: důvěru v sebe, j istotu, jarost mysli, odvahu, odhodlání! Tím se staneš jiným člověkem. Současně se ve tvém těle bude rozmáhat zdraví, oběh krevní se zlepší a nastoupí tělesná výživa, čímž dojdeš úspěchu.

K duševní léčbě a procházkám v přírodě přiber ještě vodoléčbu, neboť i tvé tělo churaví nesprávným krevním oběhem, hlava je mnohdy rozpálená, máš zesláblé nervy a srdce, špatné šťávy, neklidně či málo spíš a podobně.

Ráno, když jsi celý zahřátý, vstaň o hodinu dříve a ponoř se do studené vody v připravené vaně celý až po bradu a počítej volně jedna, dvě, tři. Vstaň a stoje ještě ve vodě osuš ručníkem konce rukou a krk (ostatní tělo neosušuj), zabal se do osušky či prostěradla a jdi zpět do teplé postele, kde dobře přikryt až po uši, teplou silnou pokrývkou nebo peřinou, bez pohybu setrvej do zahřátí těla.

Co se bude dít při této studené aplikaci? Tvá krev při účinu studené vody začne proudit ke středu těla; v posteli, jsa neosušen, vzbudí se vlhké teplo a krev bude opět proudit k pokožce. Při tomto náhlém hnutí krve s sebou vezme usazené choré látky, které se vypotí a vypaří z těla ven. Vnitřní sekrece se probudí a endokrinní vyměšování šťáv (hormonů) se tak uvede na správnou míru. V posteli zůstaň jednu a půl hodiny, pak vstaň, ustroj se a proveď pětiminutový zdravotní tělocvik. Druhý den ráno proveď stejnou vodní aplikaci, ale ponoř se, na rozdíl od první, do studené vodyjen

po pás. Tyto dvě studené koupele den ze dne střídej. Po čtrnácti dnech tři dny vynechej a pak začni s ponořováním znovu. A tak pokračuj s těmito přestávkami dále. Ve dne choď často v rose či v potůčku bos. Tvá tělesná teplota se zvýší, přestaneš být zimomřivý, nebudeš podléhat katarům, kašli a chřipkám.

Člověk je složen až z 80% vody, která je prosycena odpadovými látkami, vzniklými výměnou protoplazmy. Tím, že se při koupeli neosušíš, čistá voda vnikne do pórů a přebírá do sebe odpadové látky, které se tak vyvádějí z těla.

V krajích rybníků a lesů více prší vzájemným přitahování se vody. Stejně tak při ponoření se do studené vody sice nejprve krev ustoupí ke středu těla vlivem studenosti vody, jakmile se však teplota zahřátím těla vyrovná, krev i voda se sblíží a rozdělí si vzájemně choré látky, jež se vodou vypaří z těla.

Nechutná-li ti a trávíš-li špatně, přiber k vodoléčbě bylinný čaj. Namoč zvečera do čtvrt litru čerstvé vody po pěti gramech sušeného koření, jitrocele, zeměžluče, hořkého jetele a třezalky. Zamíchej a přikryj nádobu. Ráno tuto maceraci přeceď a rozděl na tři díly, které přihřáté vypiješ ten den vždy půl hodiny před jídlem.

Máš-li znečištěnou krev, udělej si stejným způsobem čaj z jitrocele, rdesna, truskavce, žahavých kopřiv, zeměžluče, březových listů, pýru, květů černého bezu, lopuchy, kořene pampelišky a petrklíče, květů polní macešky a střídej vždy z vyjmenovaných bylin pro použití po deseti dnech tři až čtyři bylinky a pij třikrát denně čtyři až šest lžic.

Aby tělo zesílilo a dostalo se mu veškerých potřebných stavebních látek, budeš jíst ráno a večer výživnou zdravotní polévku: Vezmi čtvrt litru přepraného žita, půl litru pšenice a čtvrtlitru ovesných vloček.- Dej směs na plechu na plotně zaschnout, umel na kávovém mlýnku na jemno a za sucha na pánvi či pekáči do růžova upraž. Vsyp obsah do sáčku a uchovej v suchu. Při vaření polévky postupuj takto: Smíchej polovinu vody s polovinou dobrého mléka a do vařící se polévky vsyp tři až čtyři lžíce připravené růžové mouky. (Podle potřeby, aby polévka byla přiměřeně hustá.) Povař dvanáct až čtrnáct minut. Přidáním vajíčka, přisolením, omaštěním čerstvě přeškvařeným máslem polévku doupravíš. Chutnějšíje polévka podle této úpravy: Současně vsypeme (na jeden talíř polévky) tři lžíce rozemleté směsi, necháme jednu a půl hodiny vařit, načež polévku propasírujeme řidším sítem (odpad vyhodíme) a dáme znovu na plotnu. Přidáme jedno vajíčko, trošku přeškvařeného másla, necháme přejít var a podáváme.

Tato polévka je pro tvé tělo a nervy nejvýživnější a nejzdravější potravinou.

Ke konci napomínám a radím: Vytrvej! Nesmí tě odstrašit počáteční neuspěchy!

Jen ten, kdo vytrvá, bude mít úspěch!

Stejným způsobem a postupem se může léčit každý, kdo špatným prostředím sešel na scestí a zhrubnul, každý, komu se nedostalo potřebné výchovy a vzdělání každý, kdo je duševně úchylný. Má-li dobrou vůli a chce-li být lepším a spokojenějším, dostává do ruky klíč, jak se pomocí autosugesce převychovat.

*

69. DĚDIČNÉ ZATÍŽENÍ - TAJEMSTVÍ DĚDIČNOSTI

Již několikrát se tato slova v mém spise vyskytla. Každý se jich bojí. Zejména matky mají velké starosti a strach o svá dítka, aby na svět nepřišla s tou nebo onou chorobou, vlastností a náklonností, zděděnými po otci, matce, dědovi apod.

Nejprve stručně vysvětlím,jak se dědí vlohy, vlastnosti a náchylnosti k různým povahám a rozmanitým chorobám.

Zárodečné buňky, ženské vajíčko a mužské spermo, jimiž počíná život, mají v sobě ukryto tajemství dědičnosti, a tím vlastnosti rodičů a předků přecházejí na potomstvo.

Je to zjev v tvorstvu všeobecný a platí pro říši rostlinnou stejně jako živočišnou. Dědí se vlastnosti tvarové: postava, rysy obličeje, barva pleti, vlasů, oči, různá znamení na těle, krátko- i dlouhověkost, náchylnost k chorobám. Dědí se vlastnosti povahové, nadání a vlohy pro životní existenci. Též stupeň inteligence a zvláštní vlohy jsou v podstatě obsaženy v zárodečných dědičných jednotkách, nikoliv však jejich použití, jež závisí na vzdělání jednotlivcově apod.

Pozorujeme-li tyto zárodečné buňky dobrým jasnovidcem, poučí nás, že nepatrný útvar buňky, hlavnějádro,je velmi složitý. Jsou v něm tělíska různých tvarů, podoby i struktury (složení) a právějedny
z těchto rozličných částicjsou onou tajemnou přenašečkou dědičnosti, ovšemjen do určitých mezí. Tato
jednotlivá tělíska, určená pro dědičnost a podléhající velmi sugestivnímu zásahu ze strany rodičů - hlavně matky v těhotenství - nikde v žádném zárodku nechybějí a j sou vždy ve stejném počtu. Při dělení buňky se dělí i tyto částice a přenášejí se ve stejném počtu do buňky nové, a tím se zachovává stejný počet vloh.

Tato tělíska mají své okrsky: některé dosud prázdné,jinéjiž obsažené nabitéjednotlivými dědičnými vlastnostmi, jež jsou připoutány na hmotu a zářivý fluid oduší. Každý okrsek má pro tu nebo onu dědičnost už své určené místo.

Při dělením buněk se nedělí vlastnosti, pouze vlohy k nim, a vyvíjejí se vlivem vnitřních a vnějších činitelů. Zděděné vlohy a schopnosti se též všechny neprojevují ve skutečných vlastnostech. Záleží na výchově, prostředí a vůli každého jednotlivce. Při neprojevení se zůstávají v tělískách buněk nadále tajemně skryté pro další a další pokolení, a nebylo-lijich použito, tlumí se a na čas zanikají. Mnohdy pak nastupují na táž místa jiné příbuzné vlohy. Proto se mnohé z vloh uskutečňují přenesením z pokolení na pokolení v potomku při dané mu příležitosti. Buňky pohlavní však jeví zvláštnosti: u těch se při dozrávání počet chromozómů (tělísek) zmenší na polovinu. Tím je zabráněno, aby se při splynutí dvou pohlavních buněk nezdvojnásobil.

Ve vnitřních polích (okrscích) chromozómů buněčnýchjaderjsou v souvislé řadě za sebou uloženy nepatrné částečky živé hmoty, tzv. geny (vrody), které jsou nositeli dědičnosti, v nich dřímají tvořivé síly
života, ony určují formu a vlastnosti celého organismu. V dědicí hmotě, genech, není snad předurčena
budoucnost člověka nezměnitelnými základy přírodou daných vlastností a schopností, protože nejsou
dány hotové, v určité formě hotových vlastností, pro ni jsou jen určité dispozice nebo vlohy, vlastnosti existují jen v potenciálním stavu a vyvíjejí se teprve během vývoje vlivem vnějších a vnitřních činitelů.

Při splynutí pohlavních chromozómů, kde v oplozeném vajíčku je polovina chromozómů od otce a polovina od matky, pářením dvojic genů stejných či příbuzných sklonů a vloh dávají dispozici k budoucí genialitě. Spojení nestejných dvojic genů působí rozmanitost nových jedinců, u nichž vlivem prostředí vznikají rozmanité obměny s novými druhotnými vlastnostmi, podobné víceméně vlastnostem předků.

Geny jsou velmi citlivé při používání Roentgenových paprsků, hlavně v těhotenství, kdy může být poškozen plod. Způsobené nebezpečí se na zárodku projeví teprve později při růstu dítěte, dokonce až na
jeho potomcích. Důležité geny v chromozómech se totiž mohou vlivem Roentgenových paprsků změnit
a mohou být poškozeny geny, které určují vlastnosti sítnice v oku, sluchu, šedé kůry apod. Následek toho
je pak špatně vyvinutý zrak, sluch, šedá kůra a z toho následující nedostatečná duševní činnost. Zvrhnutím několika genů může dítě získat náklonnost k těžkým chorobám tělesným i duševním, jež se později
mohou přenést najeho potomky. Jen ve výjimečných případech u nastávajících matek ajen v docela nepatrných dávkách je možné rentgenových paprsků použít.

Zvrhnutí genů působí též velké duševní otřesy, vzniklé z nezměrných útrap; geny, jež určují stavbu ústředního nervstva, mozku, v nich zanechávají pro příští potomstvo sklony k různým nervovým poruchám a chorobám.

Tyto neviditelné geny, nositelé dědičných znaků, leží uvnitř chromozómů ajsou tam dobře chráněny.
Gen si představujeme jako bílkovinný shluk atomů, podobný molekule; změny dědičných vlastností se
však dějí ionizací (štěpením) anebo podnícením, podrážděním jediného atomu v genu.

V genech, které v lidském těle počtemjdou do miliónů jsou virtuózně uloženy prazkušenosti a pra-zážitky lidského rodu. Tyto stopy, které se dědíjiž od prvních,prarodičů, mají vliv na vývoj osobnosti. Toto
skryté dění se probouzí z vlastní životní situace a aktivuje osobnost, takže proniká na povrch v podobě nápadů, fantazie, snů, vizí a příznaků, jež se vtírají do vědomé souvislosti jako cizí a často nepřátelské a hrozivé prvky a mnohdy mají vliv na poruchu vývoje osobnosti jak u jednotlivce, tak u rodů a národů.

Na svých dětech můžeme také pozorovat, že se dědičné sklony, vlohy a vlastnosti neuplatnily stejnoměrně, nýbrž proměnně, mnohé že byly uspány a potlačeny. Při dělení se geny sice štěpily stejnoměrně. ale uplatnily se ty, které v zárodečné buňce ženy či muže měly při plození životnějších působnost. Zárodečné buňky mají nestejnou životnost. Proto pozorujeme, že ku příkladu jeden chlapec dědil po otci náchylnost k tuberkulóze a žilnatým nohám, kterážto nemoc se v pozdějších letech skutečně projevila, druhý chlapec má však nohy štíhlé, bezžilnaté a plíce zdravé, aniž by chorobou otce kdy onemocněl. Stejně tak u děvčat.

Zesílení a udržení vlohových genů u dítek nastává i z manželství, v nichž muž i žena mají stejné a

příbuzné zděděné vlastnosti.

Varujme se však uzavírat manželství ve vlastním blízkém příbuzenstvu. Posilili bychom především ty okrsky tělísek, v nichž je skryta dědičná náchylnost k té nebo oné chorobě.

Jednotlivé odrůdy ras a národů spočívají na této základní linii.

Kulturní vrstva národa s vynikajícími schopnostmi, zděděnými po předcích, se neudrží na témže vynikajícím stupni, nýbrž klesá, ale tento zvratný stav prospívá zároveň potomstvu degenerovaných lidí v tom smyslu, že jim poskytuje možnosti, aby nesnášeli po rodičích celé vrozené břemeno jejich zlých schopností a znaků.

Tudíž průměrný stav potomstva, je-li ponecháno samo sobě, se vždy v několika dalších generacích vrací k průměrnému stavu kulturní vrstvy prarodičů. Kdyby této rozumem promyšlené zákonitosti nebylo, převládlo by lidstvo se sklony a znaky ke zlému a vyhynulo by.

Chceme-li dobré schopnosti, vlohy, vlastnosti a zdraví v potomstvu udržet, musíme o ně usilovat a v každé rodině a vrstvě národa je stále obnovovat, zlepšovat a zdokonalovat.

Vlivem dobrých a vynikajících rodin se mohou vytvořit v poměrně málo příštích generacích vhodnou volbou sňatků vynikající kmeny, základy to silného národa, právě tak jako z členů degenerovaných opět kmeny, jež zhoubnými vlastnostmi a zdravím ohrožují přímo své okolí.

Mnohé národy degenerují přesto, že si zachovávají čistou krev, čistou rasu. Projevuje se u nich organické vysílení, poruchy a slabosti, s různými náchylnostmi k nemocen.

Fyzikálně chemická skladba molekul buněk se vyčerpává a vysiluje v mnohých směrech, neboť vrozené příčiny (síla a slabost) dědičných znaků nejsou ničím jiným, než živoucími částicemi hmoty, jakýmisi živoucími molekulami a atomy, jež skládají určitou část, soustředěnou na protoplazmu chromozómu jader (jaderných bílkovinných tělísek).

Veškerému lidstvu prospívá křížení se zdravými kulturními národy. Křížení působí nové zdravé sloučeniny, nové skupiny genů k založení nových druhů k obrození. Toto křížení prospívá všeobecně vytvoření nové tělesné i duševní kultury nových zdravých jedinců a celých národů.

Buďme opatrní při výběru žáků, z nichž mají být budoucí vychovatelé, hlavně učitelé a kněží, aby byli z dobrých, charakterních, mravných rodin, zdravých na těle i duchu.

Na nás všech záleží! Proto v každém případě se řiďme následující radou:

Vládneme svobodnou vůlí, vzchopme se a svou duševní sílu a vliv uplatněme na vlastní hmotě ve smyslu zdravé, obrazivé autosugesce. Denně opakovaný autosugestivní zásah bude současně blahodárně působit na naše zárodečné buňky a jejich tělíska pro dědičnost určená.

Matky mnoho dokáží působením své vůle hlavně v obrazivosti svých představ v čase těhotenství kdy se už u plodu vyvinuly speciální odrůdy buněk a připravila se šedá substance mozková se svými esplany.

Je žádoucí a přímo vaší povinností, abyste po pátém měsíci svého požehnaného stavu byly stále veselého ducha a osvojily si veškeré ctnosti, abyste pevně věřily, že vaše dítko bude zdravé, zbožné, bystrého ducha, ctnostné apod. Takováto obrazivá autosugesce je také dědičné zatížení pro dítko ovšem v dobrém smyslu, a má na příštího člena rodiny úžasný vliv. Matkaje zde příčinou, že do prázdného, nevinného a čistého vrchního podvědomí dítka byly vloženy ušlechtilé dary a představy, které se v esplanech zakotvily pro budoucí život dítka.

Nechce-li mi někdo věřit, pravím: V posledních čtyřech až pěti měsících denně a stále živě věřte a představujte si až do porodu, že vaše dítko bude mít veliké vlohy pro stavitelství, právnictví, sochařství apod. a jistě se tak stane. Budete-li však naopak věřit a představovat si, že si vaše dítko ve dvanácti letech zlomí nohu, jistě se i této chvíle dočkáte a pak řeknete, že jsem měl pravdu.

Někteří řeknou, že to byla náhoda nebo osud. My však víme, že takováto obrazivá sugestivní myšlenka, jakýmkoliv způsobem druhému do duše vpravená, na hmotu realizovaná, je mocná a působí spolehlivěji než nejlepší stroj. Tato myšlenka stále žije a čeká do té doby, kdy má vykonat, co zlého v sobě obsahuje. Opačně: Jsou-li matkou v jistém smyslu vsugerovány dítku před narozením věc I dobré, pak takováto obrazivá myšlenka vede a vytváří již předem duši dítka pro tyto dobré věci, ctnosti. Žena, která nosí pod srdcem plod, ať touží po krásné bohabojné, ušlechtilé duši ve zdravém, krásném těle.

Proto ať žádná matka již ode dneška nemá obavy, že si její dítko přinese na svět nějakou vadu, buď po ní, nebo po otci apod. Bude-li pevně věřit, a představovat si ještě před početím, že tomu tak nebude, nýbrž že bude dítko úplně zdravé, jistě se to stane, dítko bude zdravé!

Sama svým silným duševním vlivem přetvoří chorobná dědičná tělíska na zdravá.

Po zrození dítka s ním matka zůstává v prvních dvou až třech letech magneticky spojena, nejvíce při kojení, jak dobří jasnovidní citlivci konstatovali, neboť viděli světle modrý pruh, paprsek mezi dítkem a matkou. Proto na zdravé utváření se duše dítka má matka nadále úžasný vliv. Ať tedy matka v tom čase stále svou zdravou myšlenkou a představou na dítko v tom směru působí.

Rodiče si budou přát, aby příští člen rodiny měl jisté vlohy, například pro právnictví. Ale nevědí,

jakého pohlaví přírůstek bude.

Zde radím, aby matka pěstovala myšlenky vhodné pro mužské i ženské pohlaví. Po narození se uplatní ty myšlenky, kterých to nebo ono pohlaví může s prospěchem pro svůj vývoj využít, ostatní myšlenky časem zaniknou. (Viz >>Dítě a výchovacc)

Jsou ovšem matky, které v sobě nedovedou za žádnou cenu vzbudit víru. Ty ať dříve cvičí a probouzejí svoji vůli způsobem, jak jsem dříve uvedl.

Jaký mocný vliv má duševní hnutí a myšlenky na lidské geny, poznáme z tohoto příkladu:

Do mé kanceláře vstoupila asi čtyřicetiletá paní právě, když jsem telefonoval. Podívala se na mne s úsměvem. Přistoupiljsem k ní se slovy, co si přeje. Nepromluvila. Veduji do prázdné vedlejší kanceláře a ptám se znovu. Paní si počíná, když se probouzí, a hned se ptá: " Kde tojsem? Jste v Kostelci uKafky, odpovídám. A vy jste sám pan Kafka?ţAno. To není možné - přece jsem jela do České
Třebové k bratrovi. Jak se to mohlo stát - pouze vím, žej sem na nádraží v Sm. četla vaši knihu, hledáji a nalézá ji v tašce. Shledávám, že paníje somnambulní, něčím trpí a při čtení knihyji její podvědomé já samo ke mně dovedlo. Paní vypravuje: Když mi bylo sedmnáct roků, mělajsem známost s mladým mužem, kterého j sem měla nesmírně ráda a chtěl si mne vzít. Zasnoubili jsme se. Vtu dobu mne pronásledoval j iný mladý muž a stále mi tvrdil, že se mu moc líbím a že mne musí dostat za ženu. Nenávidělajsem ho. Jednou jsem šla od přítelkyně. Bylo to navečer. Když jsem docházela k rybníku, vyskočil náhle ze žita onem mladý muž, silou mne uchopil a vynesl zpět do žita, kde mi ucpal ústa. Neměla j sem síly se bránit-znásilnil mne. Bylo to hrozné a nečestné pokoření, krev se ve mně pěnila a moje myšlenky nešly spoutat. Utíkala jsem do vedlejšího rybníka se utopit. Kdyžjsem byla již po boky ve vodě, dostalajsem z toho hrůzu. Vyběhla jsem z rybníka a svůj děs jsem vybila rozlámáním větví vedle stojícího keře. Onoho člověka jsem strašně nenáviděla. Myslelajsem, že zešílím, kdyžjsem na sobě po čase viděla změnujiného stavu. Matka to zpozorovala, a proto jsem rodičům vše řekla. Otec zvážněl a zbledl - byl přísný katolík - po chvíli pak určil: "Toho člověka si vezmeš za muže! Já jej však strašně nenáviděla. Odpověděl mi však: Zvykneš si. Za kratší čas po svatbě se narodilo děvčátko a za dva roky chlapec. Pane Kafka, tyto dvě děti nás rodiče rovněž nenávidí - děvčeti je dnes již osmnáct roků, chlapci šestnáct. Není dne, aby u nás nebyla mrzutost a hádka, ajá se trápím. Dceraje na mne horší než chlapec, ten se už šel několikrát utopit- dvakrát byl vytažen lidmi. Obě děti již od prvního roku ke mnějevily nenávist. Mužje na mne hodný, jájej však stále nenávidím.Říká, že dětijsou po mně, žejájsem vším vinna, chce, abychjej měla ráda a že se vše v rodině změní. Uznalajsem, že děti mají nenávist ze mne; protojsem se snažila a přemáhala, abych měla ráda, obzvláště, kdyžjsme čekali další dítko, a opravdu holčička, kteréje nyní šest roků, mne má ráda.

Z tohoto vyprávění nešťastné paní je jasně vidět, jaký mocný vliv má silné duševní hnutí matky najejí tělesné geny a geny příštích dětí.

*

70. LÉČENÍ AUTOSUGESCÍ

Těm, kteří trpí chorobami, ať duševními nebo tělesnými, a nemají možnost se dát léčit lékařem znalým mé metody, dávám jednoduchou radu veliké ceny a moci. Záleží v autosugesci, o níž jsem se již v předešlých článcích, však jen mimochodem zmínil. Zde chci věc blíže vysvětlit.

Že lidstvo vedou v životě myšlenky, aniž jsou si toho lidé dostatečně vědomi, přesvědčíme se vlastním nepatrným pokusem. Máš např. ráno ve tři hodiny vstát a jít k vlaku. Máš starost, jestli se vzbudíš.
Taková živá myšlenka ti utkví ve vrchním podvědomí a sama tě v pravý čas vzbudí. Je přesněj ší než nejlepší stroj. Jsou mnozí, kteří si sami poručí: V tu a tu hodinu se probudím. Skutečně se tak stane.

Ano, principy lidských činů jsou rozum a vůle, z nichž pochází hybnost.

Vědomá autosugesce má tutéž mocjako pohypnotická sugesce, kterou dám citlivci: citlivec vykoná v určený čas přesně vše, coj sem mu vsugeroval, jakj sme se na příslušném místě spisu přesvědčili. Myšlenka, kterou jsem mu podstrčil, jej vedla, ač si toho nebyl vědom.

V životě nás vedou dobré myšlenky vždyjen k dobrému, špatné k věcem špatným, zdravé ke zdraví, nemocné k nemoci. Máme sice rozum a svobodnou vůli, alejsou velmi podřízeny myšlenkám, kteréjsme ve vrchním podvědomí uložili. Myšlenky dobré a zdravé budou obě tyto duševní mohutnosti silit, avšak myšlenky špatné, nemocné, budoujejen hubit a ubíjet. Budeme-li se stále nemocnými myšlenkami zabývat, zmalomyslníme a přijde slabomyslnost. Bude-li se člověk špatnými myšlenkami stále zabývat, přijdou zločiny, vraždy, sebevražda. Kdeje pak rozum a svobodná vůle? Jsme takovými, jakými se sami tvoříme, a nikoli, jakými nás tvoří osud. Proto všechny myšlenky a představy musí být pod kontrolou rozumu a vůle.

Naše podvědomí je mocnější než vědomí! Toho můžeme použít k vyléčení nemocí. Podvědomí

vládne velikými dary a zná prostředky a cestu, jak lze každou chorobu vyléčit. Je jenom třeba, abychom tyto skryté dary uvedli do činnosti. To závisí od probuzení podvědomé činnosti. Podvědomí může uvést do činnosti naše vědomí. Proto jsme-li nemocni, provádějme vědomou autosugesci a oživujme ideoplastickou představu: "Uzdravuji se!
Nebo: "Choroba ať zmizí! To si budeme opakovat každou hodinu a před spaním nejméně desetkrát... Od toho dne, kdy začneme, bude se v našem vrchním podvědomí v esplanu tvořit a zhmotňovat nová myšlenka a vytvářet představa: " Uzdravuji se! Tento nový vjem bude stále znepokojovat podvědomí, dokudjej nepřijme za svůj vlastní. Vzbudíme tak ozdravené podvědomí. Jakmile podvědoméjá přijme myšlenku: Uzdravuji se! nebo: Zánět ať zmizí! apod., uvede samo do činnosti ony prostředky a podmínky, za kterých choroba mizí, odumírá, vstřebává se apod., až konečně zmizí.

Tu nejprve podvědomí (sama duše) přivede k chorobnému místu bílé krvinky, které chorobu rozloží a odstraní. Nejde-li to, tedyji izoluje vápennými látkami, aby nebyla na závadu organismu. Hmota se chová podle myšlenky.

V podvědomí je duše volná a nespoutaná, má sílu, která přímou intuicí má schopnost poznávat přírodní zákony přímo, bez pomoci smyslů a obvyklých vědeckých prostředků.

Uvědom si, že v tvém těle jsou mocné metafyzické a metapsychické síly, že podvědomí je ten vyšší duch a vyšší schopnost tvé duše, která dává všemu směr. Jeho myšlenky se projevují konstruktivně ajeho záměry se uskutečňují v těle plasticky - biologicko-materiálně.

Psychickými zákroky, útokem na podvědomí, sugescemi se uvede vyšší vůle podvědomí ijinak k činnému zásahu. Probudí se v těle regenerační procesy, uvedou do činnosti životní síly čili uvolní se neznámé, v organismu skryté původní prvky všech hojivých procesů, podnítí se k nové činnosti, k zahájení regeneračního pochodu. I při vědomé autosugesci vzrušené stavy vědomí stupňují přirozené obranné síly a hoj ivé a regenerační schopnosti, dané přírodou tělu.

Sugescí, vírou v sebe sama, počnou různé orgány a části těla, v nichž podle všeobecně platných biologických zákonů jakákoliv růstová energie měla již dávno být vyhaslá, najednou regenerovat.

Tím znovu nabýváme sil a životní energie. V omlazení se pak prodlužuje lidský život.

Za pomoci sugesce a autosugesce může žena nabýt znovu atributů plodnosti a může i v letech po přechodu oplodnit, porodit a kojit zdravé děti. Z dějinjsou známy případy, že ženy i v pozdějších letech v touze po dítěti nevědomky probudily regenerační síly odumírajících vajíčkových folikul.

Příroda sama uložila omlazovací sily do lidského těla, neboť kde je život, je také regenerace. Hlavně ve stáří při denním výkonu vúle, opakované obrazivé autosugesci (Moje tělo se omllazuje a obnovuje) se probudí tyto přívlastky života inteligentních dřímajících sil a vzbudí se pro novou životní energii tak, aby rozpoutaly regenerační sily k obnově protoplazmatické substance buněk, aby se vnitřnosti obnovnvaly, chybějící doplňovaly, vnitřní sekrece žláz se probudila k vyšší činnosti. Pak se znovu pocítí mladistvá svěžest a síla.

Při léčení autosugescí tě nesmí odradit střídavý neúspěch, dostaví-li se, a myšlenka, že nemůžeš. Musíš mít stále na paměti, že můžeš!

Nesmí tě zmoci únava. Je nutno znovu a znovu podnikat nápor, útok na podvědomí k docílení vytčeného cile. Stále kráčet kupředu, nikdy ne zpět!

Při cvičení dá vůle svolení, aby se něco stalo a uzdravení se uskutečniloţ. Máš-li jen trochu sily, soustřeď veškeré vědomí a vyvolej stav pozornosti, napjaté duchapřítomnosti tak abys přišel do stavu zvýšené aktivity. Tvůj duch se musí co nejvíce zhustit a soustředit na jediný bod. Tu upneš mysl na myšlenku uzdravím se, kterou proneseš nahlas a upoutáš ji ke svému vědomí na další dobu v příjemném prožití již bez zásahu vůle. Současně vzbudíš žhavou žádost a touhu, živou představu a mocnou víru, aby se myšlenka stala živou součástkou tvého vědomí. Bez víry je mrtvou představou. Volné obrazivé představy myšlenek musí být v tvém vědomí jasné, nesmí být matné, aby měly vliv na brzké uzdravení.

Tímto způsobem nahlas proneseš myšlenku a podržíš ji déle ve vědomí, deset, patnáct až dvacetkrát za sebou - třikrát denně.

Vůle má řízení. Myšlenka opřená o představu má účin. Působnost představy při uzdravování je mocnější než vůle.

Takto dáš léčebným myšlenkám jistou představu a přesvědčení k účinné skutečnosti a celé tvé duševní dění bude prostoupeno a prosyceno jedinou obrazivou myšlenkou plného úspěchu v uzdravení se!

Opakování myšlenky činí shromážděnou sílu vždy silnější, až vede ke skutku!

Nemáš-li duševní sílu, říkej sugesce v plné důvěře a obrazivosti bez zásahu vůle.

V každém z násje nekonečná sila - duch. Chci-li, působí na hmotu. Autosugesce, tvořená našimi ústy, je rozkazem, který podvědomí přijímá a vykonává bez našeho vědomí!

Aby ses vpravil do stavu dobré sugesce, je nutno činit tak bez úsilí. Úsilí v sobě zahrnuje již použití vůle. Vůli používej jen ve věci, že se chceš léčit a soustředit a že tě od toho nic neodradí.

Musíš se naučit vést svou obrazivost, celou mysl obracet jen k obrazivosti. Toje pravý základ při léčení. Do vytvořené obrazivostijiž nesmí vůle zasahovat. Obrazivost musí mít vždy převahu nad vůlí, vejde-li s ní do sporu. Zato je nutno vzbudit víru, touhu a žádost sžhavou nadějí v uzdravení. Nastoupí-li ti myšlenka že se neuzdravíš, neboj se jí. Naopak, když se dostaví, řekni si: " Nebojím se tě, uzdravím se! "

Jsi-li nervózní a trpíš-li nespavostí, je to známkou tvých slabých nervů. Trpíš vnitřním neklidem a podrážděností, nedostatkem sebevlády, malou odolností duševního organismu, podléháš všem vlivům, trpíš přílišným množstvím dojmů a reaguješ prudce na každé citové podráždění. Tvým nervstvem proudí ustavičné podněty, které tvůj mozek nemůže zpracovat.

Každý nervózní člověk trpí křečovitostí, a sice proto, že tělesné orgány, svaly, nestačí sledovat nesčetné podněty k pohybu, jež vyvolává každý smyslový vjem, každá myšlenka. Křečovitost tělesné soustavy vede nakonec ke snížení výkonnosti: křečovitý člověk, setrvávající ve vysokém napětí, není v rozhodujících chvílích schopenjasných myšlenek ajeho pozornostje ochromena. Kdo přepíná svaly a mozek, aby mohl přemýšlet, dočká se nezdaru.

Ve stavu křečovitého napětí se nám nic nedaří. Ucpáváme tím všechny příchody a vývody, mozek nepracuje, poněvadž přívod magnetické energie byl ochromen zkřečovatěním svalů a cév. V tom je původ mnoha depresívních zjevů, četných psychogenních, duševně podmíněných funkčních poruch v tělesné soustavě.

Je to výsledek nesprávně pochopené terapie vůle. Síla vůle záležitostí povahovou, křečovité napětí vůle záležitostí psychologickou, vnější. Síla vůle se má týkat naší houževnatosti a vytrvalosti, a ne křečovitého vypětí vůle, na tělesnou soustavu, svalstvo, cévy atd. Ustavičná činnost vede na konci ke zhroucení.

Musíš poznat smysl slova uvolnění. Jeho léčivý a posilující účinek na tělo, nervy a duši. Nervózní lidé, zatížení svými myšlenkami a afekty, se těžko uklidňují, neboť napětí, v jakém žijí, je větší než u zdravého.

Co znamená uvolnit se? Pro tělo to znamená: přenechat je sobě samému, úplně uvolnit, "pustit, vypnoutsvaly, klouby i údy. Pro dušije to klid, odloučení od činnosti a námahy. Tam, kde je naprostý klid, kde nic nechceme, nastupuje léčení. Tu nabýváme novou silu pro tělo i ducha.

Technika uvolňování si žádá cvik a pozornou kontrolu. Při úplném uvolnění musíme uklidnit i myšlení. Dobře je lehnout si na pohovku do úplné rovíny, zavřít oči a dýchat zhluboka, bez námahy. Myšlenkám dáváme volně probíhat mozkem, aniž bychomjim věnovali pozornost. V duchu si představme a zobrazme bilou kulatou plochu a v této představě setrvejme tak dlouho, až vynořující se myšlenky a představy blednou a mizí. Toto prosté cvičení umožňuje stav uvolnění, jež nám dá hluboký vnitřní klid, z něhož pak můžeme čerpat novou sílu.

Nemůžeš-li usnout: Nejprve si uvědom, že leháš a nepokračuješ v duševní činnosti, ale dopřáváš tělu i duchu odpočinek. Při lehnutí se úplně uvolni, nemysli na nic a zhluboka oddychuj. Hluboké dýchání odvádí krev z hlavy a usnadňuje usnutí. Oči zavři, otoč nahoru a měj jenjedinou myšlenku: usínám, usínám!

Vůle ti však k takovému uvolnění a usnutí nepomůže. Nemůžeš se "chtít" uvolnit, jako nemůžeš chtít usnout, neboť všechno chtění směřuje k činnosti a každá činnost, dokonce i myšlení, napíná svaly. Chtěním se neuvolníš ani neusneš, nýbrž vplutím, vcítěním se do stavu unaveného nebo spícího člověka.

Všichni nemocní, chopte se tohoto návodu!
K poučeníještě dodávám, že živá představa (obrazivost)je mocnější než vůle. Proto musíte tuto živou představu o svém zdraví a víru v sobě vzbudit, vytvořit. Nestačí cvičit jen vůli, je nutno stále udržovat a silit živou představivost.

Sama vůle bez živé představivosti neléčí! Rovněž neléčí sama představa o zdraví, máme-li pochybnosti!

Vytváření ideoplastických živých představ, víra a silná vůle musí vždy spolupůsobit, být ve shodě!

Zvláště velkého napětí vůle není třeba, stačíjen silnou vůli, věřit a silně chtít (být zdráv). Stále si musím být vědom opakovaných slov: Choroba ať mizí!apod., nesmím to říkat bezmyšlenkovitě, mechanicky, musím si přitom stále tvořit představu úplného zdraví, v duši ji podržet a prožívat, pak esplano mohutní a rozšiřuje se ve svém jádru, je živé a má mocný vliv na samo podvědomí, které v nás všechno řídí k ozdravění.

Upneš-li v pozornosti mysl na určitou myšlenku uzdravuji se, upoutáš ji ke svému vědomí a v síle vůleji v sobě podržíš na libovolnou dobu. Je-li vzbuzena žhavou žádostí nebo živou představou,je schopna přimět tvého ducha, aby ze sil podvědomí zahájil hojivou činnost.

Podvědomí prostřednictvím nervů vládne činnosti všech našich orgánů až k nejmenší buňce. Působí tedy k ozdravění. Jako hypnolog dovede ovládnout podvědomé já subjekta v každém směru, tak dovede i nové esplano, vzniklé z vědomé autosugesce - ovládat podvědomí, má tutéž tajemnou moc a sílu jako hypnolog. Musíme se naučit pomocí autosugesce ovládat tajemnou silu

podvědomí, musíme mít sami v sobě jistotu, víru a živou obrazivost, že se tak stane, jak si přejeme. Trpělivost a vytrvalost nám ovšem nesmí chybět!

Podvědomé já, nesmírná to síla, dovede působit na hmotu při nám známých pokusech levitace, telekineze, materializace, vznesu. Tyto jmenované jevy, ač se nám zdají nemožností, jsou přece faktem. Právě tak přímo působí podvědomé já na fyzickou a psychofyzickou vadu, zvolna, alejistě k trvalému vyléčení.

Z předcházejících pokusů o zhmotnění (materializace) jsme se přesvědčili, že duše v podvědomí má schopnost z vlastní tvořivé plazmy, řízené psýchou (duševní mohutností), ztělesnit libovolné formy. Duše formuje z hmoty tělo a tím se představuje jako činitel. Z tohoto poznání o úžasné podvědomé schopnosti a síleje dán důkaz, že autosugestivní obrazivou léčbou své podvědomí donutím, aby se mé choré tělo obnovilo, přetvořilo a uzdravilo.

Opakuji, že základem autosugestivní léčby (uzdravuji se apod.) je vytvořit si v mysli jeden obraz, jednu ideu, tj. soustředění veškeré energie kjedné věci a zapuzení současnějiných myšlenek. Jinými slovy zúžení, ale zároveň prohloubení sebevědomí pro plastickou obrazotvornost.

Vyplní-li myšlenky a živé představy celou naši mysl, stávají se skutečnostmi, podvědomá činnost je sama převezme a přemění v jednání a činy. K přesvědčení všech uvádím následující skutečnost:

Můj známý z vedlejší obce přišel, aby mne uvědomil o zvláštní věci, která se děje vjejich bytě. Vypravoval:

" Nevíme, čím to je, ale když máti zvečera vaří mléko, pojednou se zvedne jeden z hrnečků z plotny a nějaká neviditelná síla jím mrští o zem. Už třikrát se nám to stalo."

Nevěřil jsem ovšem a usmíval jsem se. Známý mne však vzal na návštěvu do svého bytu, abych se sám přesvědčil. Přijaljsem nabídku a druhý denjsem šel do této obce. Mléko se vařilo - nic se však nestalo. Na domluvy domácích lidí jsem přišel další den opět, když mléko bylo na plotně. Už delší chvíli bylo svařené, když pojednou vidím vznášet se jeden z hliněných hrnečků nad plotnou ve vzduchu, načež jím bylo mrštěno o zem.

Všichni jsme se dívali na rozbitý hrneček. Chtěje záhadu objasnit, přišel jsem následující den do tehož bytu se subjektem Křečkem.

Uspal jsem subjekta a vypověděl mu vše, co jsem předtím viděl. Subjekt se rozhlížel, jakoby něco hledal, a pak pravil:

U ž to vím - ať všichni odej dou - pak vše povím. Namítali, že chtějí také vědět příčinu j jevu přímo od subjekta. Oznámil jsem mu to a uspaný odpověděl:

ţTedy když chtějí, ať to uslyší před vámi. Jsou bohatí, ale lakomí, obzvláště hospodyně. Mají čeledína, který se velmi v práci dře, ale k jídlu večer dostává jen černou kávu, málokdy mlékem nepatrně obílenou. Silně jej tato lakomost trápí a bolí, neboť denně vidí, jak se mlékem krmí prasata, takže má velkou zlost. Vždy, když usíná, myslí na tuto nespravedlnost. Poněvadž je citlivý, nemůže se těchto dojmů zbavit a usíná s nimi. Jeho podvědomé já ve spánku tyto dojmy bere za své a samo vlastní silou a mocí ničí hrnečky s mlékem v době, když čeledín jde spát, poněvadž hospodyně svaří mléko až večer, kdyžjsou práce venku skončeny.

Z tohoto skutečného příběhu poznáváme úžasnou moc podvědomé činnosti, kterou můžeme probudit, usměrnit, zaměřit ke svému uzdravení.

Podvědomé já dovede však na hmotu působit i jinak, a to při vytváření lidského těla k mladosti a kráse. Pozoroval jsem, že v českém národě najdeme daleko víc krásek než mezi Maďary, Slováky, Rumuny, Bulhary, Rusy atd. Příčina vězí v tom, že česká dívka mnoho času a svých myšlenek vynakládá na snahu, aby byla mladá a hezká, aby se všem líbila. Děje se tak někdy měrou až přílišnou, takže zapomíná na jiné cennější věci, na krásu duše, na ctnosti. Zvláště v některých, jak říkáme vyšších vrstvách obyvatelstva, se pěstuje tělesná krása. Mnohé dámy nicjiného nedělají, než stojí před zrcadlem a šlechtí svou krásu. Jejich podvědomé já bere všechny představy krásy za své a samo pak již vytváří tělo jemnějších, ušlechtilých tvarů. U dívek, které na to nemají čas, zvláště u národů zemědělských, je ovšem málo myšlenek věnováno kráse. Zde pak podvědomé já nemá nátlak a tělo se utváří přirozeným způsobem, ač i u takových národů najdeme tu a tam krásky. Toto jen mimochodem.

Jsou lidé, kteří nedovedou mé metody autosugesce při nejlepší vůli použít. Nemají k tomu sílu, i kdyby dělali, co chtěli. Sám jsem se o tom vícekrát přesvědčil. Těm radím, aby nad sebou nezoufali a požádali nejbližší členy své rodiny, své známé, aby za jejich spánku k nim vysílali takovouto živou myšlenku: Uzdravuješ se! Tvá choroba den ode dne ať mizí! Podvědomé já, které za spánku v oduší a protosplanech bdí, přijme k němu vyslanou myšlenku za svou, zakotvíji ve vrchním podvědomí a za už dříve uvedených okolností chorobu vyléčí. Za spánku nemocného ať se věřící příslušníci domácnosti důvěrně modlí za uzdravení, pevně v uzdravení věříce. Budou z toho mít sami prospěch, neboť budou brát účast na milostech božích pro spásu věčnou.

Ti, kdožjsou zlými myšlenkami trápeni, např. zastřelit se, utopit se, zbláznit se apod., musí

autosugestivní léčbu obrátit proti těmto myšlenkám a vsugerovat si, vytvořit ideoplastickou představu, že se tak nestane, tedy opak toho. Opakuji, že každá chorobná myšlenka musí být vyvážena a vytlačena myšlenkou zdravou!

Jakmile dobré myšlenky zmohutní a vyrovnají se silou chorobným, začnou chorobné myšlenky slábnout do té míry, že pozbudou moci nad šedou kůrou, od nynějška nebudeš, chorý příteli, před chorobnoumyšlenkou utíkat, nebudeš její už bát; budeš k ní lhostejný! Dnes znášjejí vznik a znáš způsob,jak její jistě zbavíš! Jakmile se myšlenka dostaví, podášjí v duchu ruku, uvítášji s úsměvem na rtech a řekneš klidně:

Hle! Starý známý, který mne co nejdříve nadobro opustí na šťastnou cestu! Už tím, že se nebudeš chorobné myšlenky děsit, bude slábnout ve své síle, celé esplano se svými uzlíky bude vadnout, ale zato šedá kůra se bude posilovat. Pak sebereš svoji cvičenou vůli a utvoříš si živou představu opaku té myšlenky, a budeš se snažit co možno nejvíce svou mysl k ní soustředit.

Člověk, který se dovede ovládat a zachovat v kritických okamžicích klidnou krev, který se nepoddá citům a umí střízlivě pozorovat a analyzovat vlastní nitro, není přístupný sebeklamům a vtíravým chorým představám.

Nebuď trudomyslný! Tvé myšlení nesmí zabočit do jednoho směru a tak se vpravovat do chorobného stavu. Musíš se vyrovnat! Je to duše, která tělo formuje!

Podržíš-li ve vědomí chorou myšlenku i jen dvacet minut, je obava, že zakotví a budeš se muset namáhat, aby ses jí zbavil.

Péče o myšlenky je hygiena ducha, proto si musíš dát příkaz, že je budeš kontrolovat!

Nebezpečné myšlenky utlum hned v zárodku, dobré si přivolej a osvoj!

Blaho člověka závisí daleko více na jeho vnitřním myšlenkovém světě, než se všeobecně myslí.

Proto vnes ode dneška do svého myšlení určitý pořádek, při němž si odděluj choré myšlenky od zdravých a přitomještě zasej do esplan myšlenky dobré a užitečné. Pak tvé čelo bude čisté, obličej a oko se vyjasní a budou vyzařovat harmonü tvé duše, nebudou za nimi sídlit žádné nedobré myšlenky. Nebudeš v obavě, přijde-li někdy deprese ducha, ale v sebevědomí, v pevné naději vyzbrojená tvá vůle zmobilizuje ihned všechny ochranné myšlenky a tělesné síly k pokoření a zapuzení vetřelců nezdravých myšlenek, a tak vzdálí všechny duševní rušitele klidu z tvého myšlenkového světa!

Ode dneška ve své mysli nebudeš přechovávat všelijaký duševní plevel který značně oslabuje tvoji životní sílu a ruší tvoji duševní rovnováhu. Častěji překontroluješ své myšlenky, v případě potřeby provedeš čistku, a tak se vnitřně osvobodíš, uvolníš a dospěješ k vnitřnímu míru, ke klidu ducha a vyrovnanosti vlastníhoţjá.

Duševně trpící, kteří ke mně přicházeli. si stěžovali, že čím více mučivé myšlenky zapuzují, proti nim bojují, tím víc sejim vtírají. Toje přirozené - působit přímo proti nim, potlačovatje nic nepomůže. Zde se musí vzbudit protitlak ve smyslu nové; zdravé myšlenky, kterou postavím vedle myšlenky choré. Nestačí jen vytrhávat, ale musí se zasévat.

I dobrý hypnolog při takových trapných myšlenkách mnoho prospěje. Sám jsem u takového nemocného jeho chorobnou myšlenku sugescí vyvolal a zpozorovavji, opětjsem ji sugescí odstranil. Někdy byl již po prvním pokusu úspěch, myšlenka se už totiž sama neobjevila. Ujiných se přece opět na práh vědomí vetřela, byla však slabší a stále slabší při každém novém vyvolání, až konečně za vhodných sugescí zanikla úplně.

Při komplikované choroběje vyvolán celýjejí stav. Tuje ovšem chorobných myšlenek, dojmů a představ více. Pak opět celý ten stav vhodnou sugescí odstraním, s myšlenkou, že sejiž více neobjeví. Zde se to má právě tak, jako když v hypnotických pokusech subjektu řeknu: " Pádem ze stromu a leknutímjsi utrpěl otřes nervů - chvěješ se na celém těle! Tu ihned se bude třást. Nebo řeknu: " Tato barva je černá - ode dneškaje vždy zelená! Zdejsem o tom vytvořil dojem a představu v esplanu, jako kdyby se tak skutečně stalo. Nové esplano bude toho příčinou, že se onen muž bude stále chvět, a to tak dlouho, dokud dojem o tom v esplanu sám od sebe nezajde, nezmizí, anebo novou sugescí jej neodvolám, neodstraním, vsugeruji mu, že se už nechvěje, ale je zdravější než dříve.

Při takovýchto pokusech jsem někdy uspal ke kontrole a pozorování jasnovidné citlivce. Druhým osobám jsem za jejich vědomí vsugeroval různé změny té a té věci, nepravé představy, zkrátka vyvolal jsem stav pomatenosti. U těch, kteří moji sugesci přijali, pozorovali, kontrolující uspaní citlivci, že vzplanuly nové uzlíky na paprscích esplan a samo esplano se více rozzářilo. Odvoláním sugesce uzlík ihned pohasl, jelikož byl mladý, nedosti ustálen. Při odvolání chorobné představy se musí vyvolat opět zdravá představa! Je to pojistka, že zcela jistě nastoupí stav normální. Někdy po odvolání chorobné myšlenky přes všechno nějaké známky zůstanou. Ony by sice za čas samy odumřely, ale vsugerovaná protimyšlenka zničí tento zbytek dříve. Ponechal-li jsem chorobnou představu dvacet dní, u některých se sama vytratila, u některých naopak zesílila, podle toho jak ji dotyčný přijal. V tom případě se mi podařilo někdyjediným pokusem ji odstranit, jindy jsem musel

učinit tři až čtyři pokusy, abych ji odstranil.

Stav pomatenostije psychicky nakažlivý. Kdysi jsem ujednoho citlivce silně vyvolal stav pomatenosti. Do půlhodiny byli tři jiní přítomní citlivci prvým strženi tak, že by se byli navzájem ubili. Můj klid a víra mávnutím ruky projevená a vhodná sugesce tomu učinily konec.

Takovéto pokusy si může dovolit jenom hypnolog, který si je naprosto jist svou převahou nad citlivcem. Slaboch může ztratit rozvahu a víru, bude takové osoby mít na svědomí a může pak o tom v chládku přemýšlet.

Je patrné, že je lhostejné, povstal-li nezdravý dojem umělou sugescí nebo přirozeným způsobem za různých okolností. V obou případech je léčení stejné. Léčení zůstává též stejné, ať se děje za bdění nebo v hypnotickém spánku. Tímto způsobem lze snadno léčit choroby, které nejsou zastaralé. Čím mladší choroba, tím lehčeji se nám vyléčeni podaří, neboť v tomto případě se váže jen na několik málo paprsků esplan.

Mohu však působit na chorou osobu i jinak. Usne-li při magnetizování, usednu proti ní a rozmlouvám v duchu s jejím podvědomím v tom smyslu, aby choroba zmizela, tvořím představy o jejím zdraví pro její bdělý stav; podvědomí to přijme za své a časem samo vše zařídí k ozdravení.

Spí-li tvé dítě, odpočívájeho tělo ajeho vědomí. Podvědomí však bdí; tedyjedině k němu promlouváme, jakým je ve smyslu výchovy chceme mít. Při nemoci vysíláme sugesce o jeho zdraví. Dítě poznenáhlu samo dospívá k tomu, co si rodiče přejí.

Chop se této mé cenné rady!

Duševně nervové choroby mají základ v nevyrovnané, nevychované duši, nechápající a neznající sama sebe.

Utrpěla-li duše ve výchově a v prostředí, ve kterém žije, mnohé bolesti a zklamání, byla-li zvráceně vedena a svedena na scestí, je celá zraněná, a není tudížještě, jak by mnohý posuzoval, duševně chorá, ale nemá své vlastní síly a schopnosti vybřednout ze svého nešťastného stavu, nemá schopnosti k vedení sama sebe. Tu potřebuje pomoc od druhé osoby.

Varuj se vášní a prostopášného života. Intelekt (mohutnost rozumová) má extáze, které převyšují orgie fyzických vášní. Obírat se Bohem, mohutnost rozumová skýtá člověku trvalej ší radosti než kterákoliv jiná vášeň.

Nechceš-li se zamotat v duševním bludišti, řiď se dobrými pravidly: miluj kázeň a nemusíš se obávat smutných konců v chorobinci! Pokrok mravní a rozumový bude základem tvého života!

Častá utrpení, zklamání, veliké ztráty, nespokojenost v povolání, rozervanost, strach, úzkost působí duševní rozladění, které se přenáší na nervy a má velký zpětný rychlý účin na duši,jež podléhá spěšnému, mocnému, bezuzdnému myšlení, dojmům, představám: nemocný je duševně i tělesně vyčerpán (psychoastemie), pláče, naříká, vyhledává různé způsoby léčení u mnohých lékařů a v lázních, zpravidla úplně marně.

Žal, zkormoucenost, strach, stesk, malomyslnost, závist a nenávist zkracují lidský život, ničí lidskou důstojnost. Strach zbavuje sil, obezřetnosti, úsudku, rozhodnosti, všech předností lidského ducha. Strach je stálá křeč; zužuje a tiskne všechny malé cévky, celá kůže chladne a bledne. Veškerá krev se hromadí ve vnitřních velkých cévách, tep se zastavuje a srdce se přeplňuje, takže se nemůže volně pohybovat. Z porušené výměny látek se tvoří jed, který zkracuje život.

Nemař zbytečně čas, drahocenné duševní síly a hleďsi uspořádat veškerá hnutí svého myšlení osvojtením si zdravých zásad a dobrých pravidel života, která potlačí a překonají jmenované jevy tak, jak si to duše žádá a přeje. Duše řídí myšlenky, a ne myšlenky duši! Nevyčerpávej se bojem s nucenými představami a myšlenkami, nesmíš jim věnovat příliš pozornost, zhoršil bys tím situaci! Lze toho docílit jakýmsi obelstěním, úskokem, vyhnutím.

Tyto myšlenky a představy můžeš znát, nesmějí se ti však stát tvým vládcem, neboť to nemůže duše dopustit. Těmto vědomým nepřátelským svůdcům se postav zmužile na odpor, nedbej jich, podceňuj je, vysměj se jim, máš úplnou záruku, že tě nezdolají, postav proti nim hradbu zdravých myšlenek, zachovej rozvahu a stálý klid, tím se vycvičíš`pro tento dost úporný boj v živé víře a v jistotě, že konečně zvítězíš!

Člověk se rozvíjí duchovním úsilím lidských schopností, rozumu a vůle, zjednává si vnitřní řád!

Přepadá tě úzkost!

Úzkostje afektem, překotným porušením rovnováhy mysli, pohnutím myslijakojiné, druhé afekty. Je to depresívní pocit, neboť je spojena s nelibostí. Úzkost je zážitek, zkušenost, která vstupuje do člověka duší a můžejej celého vyplnit. Naše sebepozorováníje nedostatečné, neboť úzkost nás zaplavila a zbavila našeho já; sloučila se ve společenství zbavení smyslů, takže úzkostí jsme až bez sebe. Uzkost nesmíme nechat přijít k sobě samému! Kdejí porozumíme, ztrácí svou všemocnost! Přechází do citu předmětnějšího, například strach. Úzkost ochromuje, strach můžeme překonat činem.

Nebát se ničeho, ignorovat vše, co na nás čeká! Vše považovat za nicotu tohoto světa a zůstat vzdorovitě zakotven v tomto světě! Neukázat slabost, ale potřít ji a ukázat svou vůli!

To je nejlepší lék k překonání úzkostí!

Chvat, rozčilení neprospívá, naopak uzdravení oddaluje. Ocitla-li se tvá duše prostopášným životem na nakloněné ploše, nepotlačuj své staré viny, nezasypávej je zmírňováním jejich významu a velikosti, naopak, musíš se z nich vyznat a je odčinit! Jak? Musíš je vyvážit dobrými činy a skutky, kde máš možnost přímo, nelze-li, nějakým způsobem nepřímo. Například: "Těžkých zločinů,jako jsou vraždy, cizoložství, okradení chudáků, sirotků, musíš upřímně litovat, vyznat se z nich lékaři-psychiatrovi, který vhodnými sugescemi a radou ti bude nápomocen. Věřící půjde ke knězi a vyzpovídá se. Naprosto se musíš nechat vést těmito osvědčenými radami. Celou knihu i tyto rady jsem napsal ve snaze, aby každemu, kdo pomoc upřímně hledá, jistě prospěla.

Přesto ať každý nemocnýť vezme sám léčení do svých vlastních rukou a nechtěj, aby jiný za tebe myslel a namáhal se! Sám v sobě máš onu tajemnou moc, jenom chtěj a probudíš ji!

Tajemství být zdráv spočívá v kontrole vůle, disciplíně povahy, vyrovnanosti duševní a v živé obraznosti ducha!

Těchto mých rad by měli použít též urningové, neboť u osob homosexuálních, které mají převráceno pohlavní cítění, nelze toto samo o sobě považovat za osobní zrůdu, nebo dokonce za nemoc.

Dušeje bez pohlaví. Stejnopohlavní cítění má svoje sídlo v mozku, v němž se pohlavní pud vyvinul, u muže směřující k muži, u ženy k ženě. Milostný poměr těchto lidí se nemůže sám o sobě změnit ani přestat; musel by se odstranit samotný mozkový závit, který se vytvořiljiž u dítěte v životě matky. Pouze silná
vůle, vytrvalost ajistý, přesně vytčený cíl může tento pud změnit a odstranit. Víme, že šedá substance (kůra mozková) se denně tvoří nová. Proto chtějme a tvořme sami nový mozkový závit, nové místo pro pud
směřující u muže k ženě a opačně. Tento zdravý pohlavní pud se vytvoří na úkor pudu chorobného.

Zrůdný pud nesmíme v sobě podporovat, živit; tím se sám zeslabí, zakrní, po letech zajde a najeho
místo nastoupí pud nový, normální a zdravý.

Takový uranovec, u kterého se mozkový závit vyvinul s duševními vlastnostmi ženy a nedovede-li se
vzchopit, aby vytvořil svou vůlí nový, normální závit, nemusí ještě být v životě nešťasten. Duše řídí myšlenky a vládne nad nimi. Musí zde zvítězit intelekt (mohutnost rozumová), musí upoutat celou svou podstatu a všechno chtění vůle pro vznešený cíl. Přestane-li se obírat myšlenkami svého stavu, bude-li jej ignorovat a opanuje-li se přijeho vzplanutí, bude zakrňovat a časem úplně zajde. Nastoupí klid a duševní pokoj. Onen chorobný pud, který byl mou vůlí odsouzen k odumření, mohu z druhé strany uchopit a přetvořit pro dobro lidstva.

Síla vůle a chtění dobra musí spočívat v určitém a vznešeném cíli.

Kdyžjsem pojednal o skrytých darech varuji opětovně a důrazně každého, kdo byjich chtěl zneužít ke zlu. Naštěstí je málo lidí, kteří by se dovedli vypěstovat tolik, abyje ovládali; tím méně bude těch, kteří by chtěli uškodit. Zlomyslník by se chtěl např. některé osobě pomstít. K tomu cíli by s ní navázal magnetické spojení a nenápadně by za jejího spánku vysilal zlé myšlenky a představy, aby ji nervově, na duchu apod. zničil. Ujišťuji znova každého, že časem táž myšlenka se obrátí proti němu samotnému a to v příhodném čase, kdy ochabujejeho vrchní vědomí, což se nestejnou měrou u každého dostavuje. Poněvadž na místo ochablého vědomí nastupuje nižší podvědomí, obleče se toto v hříšnou myšlenku a bude takového člověka strašně trýznit a mučit v duši, až skončí hůře, než skončila jeho oběť. Mám o tom doklady!

Něcojiněhoje chtít např. člověka pyšného, který mně ublížil, pokořit v tom smyslu, žejej donutím, aby uznal svou chybu a musel přijít, aby odčinil, třeba proti své vůli, co zlého spáchal, a dříve neměl pokoj, dokud tak neučiní. K tomu není ani třeba magnetického spojení,Stačí dávat své myšlence častěji směr na
jeho podvědomí nejlépe, když víme, že právě spí. Dosáhneme toho i tím, když se z vlastní autosugesce k němu uvolníme. Tímto způsobem může poškozený i zloděje, paliče nalézt a k sobě přivést. Musím však v tomto případě věřit, že moje podvědomí má schopnost za mého spánku pomocí fluidu oduší se prostorově uvolnit a nalézt pravého viníka, v něm pak vzbudit duševní neklid, úzkost a strach, tj. vyvolat neklid svědomí, ažje nucen přijít a přiznat se, popřípadě i škodu nahradit. Jak se máme při prostorovém uvolnění zachovat, bylo na příslušném místějiž uvedeno. K tomuje však třeba cviku, vytrvalosti, a hlavně nejvíce víry.

Život jednotlivce ve svých projevech subjektivity a tvořivostije nevypočitatelný a neovlivnitelný. Být subjektem i objektem svobodou i určeností, tvůrcem i trpícím zároveň je údělem člověka. Bere-li život
věcně a spolubližně lidsky, neustupuje-li před ničím a na ničem, co svět podává, nelpí, je-li

samostatný
a cítí-li se zároveň údem života a společnosti, přijímá-li své úkoly odpovědně a je-li zároveň volný v jejich volbě, roste a sílí jeho vůle, jeho životnost, výkonnost, schopnost trpět a žít bez nudy, bez reptání
a omezení.

Dokáže tojen proto že v krizích očistného procesu poznal nutnost zříci se sebe sama a obětovat své úsilí o zabezpečení pohodlí, aby pocítil v práci a zrání skutečný, infinální smysl života.

Jen nerozumný se ve své podrážděnosti oddělí od světa a považuje své iluzorní představy za skutečné, aby se vyhnul pravdě.

*

71. ODUŠÍ PRVOTŘÍDNÍM LÉKEM NEMOCÍ

Příroda léčí, lékař pomáhá,ťtak zní prastaré pravidlo. Proto zkušený lékař hledí svým způsobem tuto neznámou silu podporovat. Tato veliká, jak fyzická, tak chemická práce životní síly trvá, pokudje duše v těle. Z ní vyvěrá životní sila. Tato životní sila řídí všechnu výměnu chorobných odpadových látek, budí životodárný magnetismus a elektřinu k podporování žláz k hojnému vyměšování hormonů, připravuje, sestavuje, tvoří různé léky, které podlejejich počtu tu nebo onu chorobu ničí a potírají, podle svých nezměnitelných zákonů, aniž se kdy mýlí. Tak účelnou práci, jak ji životní sila během několika hodin vykoná, nevykonali by všichni učenci-odborníci během celých věků, ba vůbec nikdy.

Pomocí hypnojasnovidných studií je dokázáno, že celé naše těloje prostoupeno fluidem světle modře zářícím. Tento zářící fluid je oduší, jehož prostřednictvím duše celou bytostí v celém těle je přítomna,
veškerou hmotu těla bezprostředně oživujíc. Fluid odušíje složen z částic; je složeninou, svou podstatou
hmotou. Dušejejednoduchá, nesložená, tudíž bez částic, podstatou duchovou, a nemůže se měnit ve své podstatě, vzalo-li tělo změnu odejmutím některé části. Má-li člověk, tvořící s tělem a dušíjednu podstatu,
být zdráv, je třeba dokonalého vzájemného spojení. Tehdy člověk kypí zdravím.

Nastane-li v některé části těla magnetická nebo elektrická porucha, následuje onemocnění, duše ve svém fluidu oduší znenáhla choré místo opouští, čímž v něm ochabuje síla a přestává výměna látek. Zachovat si zdraví záleží v úplné rovnováze mezi výživou a vyměšováním.

Vědeckými pracemije dokázáno a stálými studiemijsem došel k poznání, že choré místo nalézájasnovidec méně zářící a postupem nemoci, dobou trvání se mění záření magnetismu zastřené, zatemnělé, jeví se v barvě šedé, v těžších případech temně hnědé až i černé. Opustí-li duše se svým oduším úplně choré místo, zaniká v něm životní síla a stává se dobrou půdou pro choroboplodné bacily. Jasnovidec v tom místě nalézá nový fluid oduší v podobě zářivých teček, přítomnost choroboplodných bacilů.

Při těžších, komplikovaných onemocněních opouští oduší chorobné místo část po části a stahuje se směrem k hlavě.

Pracovnou duše je mozek, kde duše rozvíjí, uplatňuje svoji rozumovou, smyslovou, vegetativní činnost. Jsi-li nemocen, zde máš moc a sílu, chtěj a probuď ji! Nenamítej: Nedokáži to, jsem sláb. Tím by ses vědomě připravil o zdraví a vzdal by ses ho. Uvěř a chtěj! Pomalým, vytrvalým cvičením docílíš toho, že se soustředíš v duševní síle v chorém místě ve smyslu oživit, probudit v něm polovyhaslou životní silu. Co se bude dít v chorém místě tvého těla? Fluid oduší počne zasahovat, rozmáhat se, prozařovat a umožní oduší
působit, oživovat nemocné místo, nenastalo-li úplné rozpadnutí. Den ke dni bude se v něm životní síla více uplatňovat, nastane znovu činnost, fluid životního magnetismu se bude tvořit, elektřina budit, nastane
výměna a regenerace chorých orgánů. Fluid oduší, jsa životodárnou silou, silnější vlastností oduší choroboplodných bacilů, je zničí. - Zahoř vírou a uzdravíš se z každé nemoci. I tuberkulózní mohou rozklad
plic zastavit, taktéž stižení rakovinou.

Duševní povzbuzování se v chorém místě je nutné konat v sebrané mysli alespoň pětkrát denně po deset až dvacet minut v úplném klidu, nikým nerušen. Duševně slabí si mohou napomáhat přiložením rukou na choré místo, aby se v tom místě lépe soustředili v duševním probuzení, oživení se. Současněje třeba dbát přirozeného žití a přírodní léčby.

*

72. MOJE VLASTNÍ NEMOCI

Vše, cojsem o vědomém autosugestivním léčení napsal, sám na sobějsem dříve zkoušel. Moje

stálé nemoci byly příčinou, že jsem přišel k těmto poznatkům.

Milý čtenáři! Jsi-li sebevíc nemocný, nikdy nezoufej! Dokud je duše v těle, můžeš se uzdravit. Abych v tobě probudil víru, povím ti něco o svém zdraví, či spíše o svých vlastních nemocech:

Moje matka trpěla za svobodna chrlením krve. Můj otec si v ten čas rovněž přivodil vleklou plicní chorobu.

Jakojednoleté dítějsem spadl služce asi z desíti schodů. Po delším léčení lékař docílil, žejsem nebyl mrzákem do smrti. V druhém roce jsem dostal zápal pohrudnice a pak mne dva roky trápil černý kašel. Osypky a spalničky mou slabost jen dovršily. Chudokrevněl jsem a z nepatrného nastydnutíjsem si přivodil silný revmatismus. Z toho se vyvinula silná srdeční vada - nedomykavost chlopní. Levá ruka v kloubu otekla, zatvrdla a stala se neohebnou, zchromla přes velikou péči lékařů. Taktéž klouby nohou se zduřily hromaděním chorobných látek. Do šesti let se choroba nohou trochu uvolnila, jen ruka zůstala zchromlá. Poněvadžjsem byl tělesně i duševně zesláblý, pobýval jsem střídavě u rodičů otcových i matčiných, abych se zotavil změnou vzduchu a stravy.

Bylo mi sedm let, když jsem šel od rodičů matčiných ze Žernova do Ratibořic k rodičům otcovým. Stezka vedla točitou oklikou ze žernovské skály do Babiččina údolí, přes lávku na řece Úpě. Navrchu skály jsem potkal tři výrostky. Nevšímaljsem se jich. Oni však ze skotáctví na mne začali dorážet a srazili mne jednoduše ze skály. Pozbyl jsem vědomí. Vím jen, že jsem se v bytě svých rodičů ze silné horečky probral k vědomí. Lékaři zjistili poruchu obratlů a míchy s výronem krve mezi obratle. Čtyři roky mne léčili nejpřednější lékaři; docílili však jen tolik, že jsem pak mohl volně a za bolestí chodit. Obratle zůstaly odumřelé, páteř křivá a neohebná. Porucha míchy měla dozvu: všeobecnou nervovou zesláblost. Slábl a chřadl jsem, stále pokašlávaje.

Ve mně však žilo vědomí, že musím být zase zdráv jako druzí, že se musím uzdravit. Jako školák jsem chorobou mnoho zameškal. Doma jsem se jiným nebavil než přírodními lékařskými spisy a docílil jsem toho, že v patnácti letech jsem uvolnil choroboplodné látky v ruce i v páteři a obé mohl ohýbat.

Můj duch byl umněnímilovný. Ač jsem byl velice sláb, přece maje pevnou vůli se vyléčit, šel jsem se učit řezbářství a sochařství. Sotva jsem se doučil, dostal jsem silný zánět slepého střeva. Pro všeobecnou slabost, hlavně srdce, nemohl jsem být operován a poležel jsem si čtrnáct týdnů.

Pozdraviv se trochu, šeljsem do světa. Pracovalo se mi velice těžko, museljsem choré tělo silnou vůlí stále přemáhat. V devatenácti letechjsem dostal znova zápal pohrudnice a rozklad pravého plicního laloku.

Nejprvejsem hledal pomoc u nejlepších lékařských kapacit; jen v Prazejsem navštívil pět profesorů-lékařů. Odejeljsem domů k rodičům a domajsem zkoušeljejich rady, avšak bez úplného výsledku. Když jsem již nohy nemohl utáhnout, sebral jsem znova svoji vůli a počal jsem se léčit přirozenými prostředky, sám sije sestaviv. V půl rocejsem plíce a pohrudnici vyčistil od choroboplodných látek a nadobro zastavil i hnisání plic. Zůstala však slabost nervů a srdce.

Nějaký čas jsem pracoval a již zase smekl jsem se na ledě a pádem si zlomil klíční kost (věnec). To jsem si sám během šesti týdnů vyléčil.

Potom jsem převzal větší dilnu a pracoval jsem se sedmi až devíti dělníky, zasílaje na úvěr zboží do světa. Do řemesla jsem neměl žádné peníze. Ke všemu tomu mi žaludek vypověděl službu, nervy stále slábly. Hlava byla plná starostí o výplatu dělníků, nervy tím ještě více zesláblý a dostavovala se duševní muka. Začal jsem tudíž hledat prostředky k uklidnění duše, začaljsem studovat duševní poruchy, a tak jsem se dostal ke studiu duševní vědy.

Přišla první světová válka ajájsem přišel ve světě o peníze. Stíhaly mne stále odvody, samé rozčilování.

Pojednom odvodě, kdyžjsem se vracel k domovu, dostavil se ze slabosti nervů a srdce silný srdeční záchvat. Byl j sem na ulici naložen do kočáru a odvezen do nemocnice. Tam mi byla udělena svátost posledního pomazání a čekalo se jen na smrt. Záchvat trval pět a půl hodiny. Tělo bylo modré a studené, údy

a oči úplně nehybné. Jen vůlijsem držel pevně, věřiljsem, že mi Bůh pomůže, abych tento záchvat překonal.

Moje myšlenka byla: jen neztratit vědomí. Nepustil jsem z mysli myšlenku, že duše nesmí tělo opustit. Záchvat jsem překonal a sám lékař vyslovil: "Jako zázrakem jste to vydržel!"

Avšak mé poloviční umírání zanechalo tím větší duševní poruchu a strašlivá duševní muka. Neovládal jsem ruku, abych mohl napsat několik slov. Nedovedljsem sestavitjedinou větu, za ní zela propast, konec myšlenek. Staljsem se strojem, přijímačem všech nesmyslů, které cestou telepatickou přicházely. Tato zkouška byla největší. Žila ve mně jen malá jiskérka naděje - víra, že i toto přejde.

Dvacet dva týdnyjsem nehybně ležel za stále nových a nových srdečních záchvatů. Čtyři léta trvalo, než jsem se trochu probral z duševní mrákoty. V té době v hlavě vše pohasínalo ajájsem pozbýval pochopení pro svět, všechno mne děsilo. Proto jsem chodil se svou ženou do přírody a v klidu jsem se učil vše znova znát.

Přitom moje rodiče a sourozence stíhala podobná neštěstí. Bratr J. dostal rozklad nohy a před smrtí maso následkem otravy zčernalo, opadalo a i chodidlo se oddělilo. Druhému bratrovi R. se tuberkulózní látky, po rodičích zděděné, dostaly do hlavy a zemřel zápalem mozkových blan. Sestra A. onemocněla duševně, musela být dána do ústavu pro duševně choré a tam zemřela v devatenácti letech. Otec podlehl plicní chorobě.

Pokud to nervy dovolovaly, studoval jsem lékařskou vědu. Denně jsem vůli cvičil, takže jsem již dovedl přemáhat duševní muka a i jiné osoby jsem si dovedl podmanit.

Můj duch i nervy se dost upevnily. Ale ohlásil se opět zánět slepého střeva, jenž po roce zplodil katar střev a měchýře. Jen moje víra byla příčinou, žejsem sejich zbavil. Užití operativního nože dovoluji v nejnutnějším případě, kde již nezbývá času na duševní léčení.

Ze zdraví jsem se netěšil ani plných šest let a prudké záchvaty a bolesti od ledvinových kaménků mi daly novou zkoušku vůle k překonávání těžké choroby, o nížjsem se v předcházejícím textu svého spisujiž zmínil. V začátku druhé světové války jsem se podrobil těžké operaci - vyjmutí pravé ledviny.

Ač mám vytrénované nervy, musím se stále vést, držet, řídit. Kdybych neměl silnou vůli, nemohl bych jít na ulici, mezi lidi, do společnosti, divadel, jet dráhou, vydávat ze sebe při pokusech magnetický proud apod.

Abych duch i tělo posílil, konám každý šestý den naprostý šestatřicetihodinový půst. Doporučujijej každému. Až to čtyřikrát až šestkrát zkusíte, poznátejeho cenu. Ani vám najídlo chuť nepřijde, naopak, vaše přirozenost se nebude vždy moci postního dne dočkat. Do studené vody se ponořuji denně.

Přesto vše, co jsem zakusil, jsem ducha veselého a sotva kdo by na mně co poznal. Autosugestivní léčba má úspěch tam, kde se veškerá lékařská pomoc ukázala marnou. Teprve když člověk zůstane odkázán sám na sebe, bude se umět podle této metody léčit a bude mít úspěch, neboť nebudejej trápit a vtírat se myšlenka, že snad tam a tam by mu ještě pomohli.

*

73. VAROVNÉ SNY - VIDINY - PŘEDPOVÍDÁNÍ

Co je spánek a sen? Spánek je velké požehnání pro lidstvo, občerstvuje tělo i ducha, a je nezbytnnu podmínkou k žití a zdraví.

Spánekje ústup duše z činnosti vědomé do činnosti podvědomé. Je to zánik osobnosti, neboť duševní život je před vnějším světem úplně uzavřen. Duše ustupuje do hlubin, kam ji může sledovat jen citlivá analýza psychiatrova. Vědomí spícího zaniká, jelikož zaniká spojení s esplany, tím i uvědomění jeho osobnosti; přestává na čas být člověkem ve svobodném rozvinutí ducha. Duše ve svém já sestupuje do vstupních

podvědomí, mnohdy až i do nejhlubšího - podle síly a hloubky spánku. Člověk usíná hlouběji a hlouběji. Usne-li
povrchně, tj. pohrouží-li se do prvních vstupních podvědomí, máještě matné spojeníťs esplany, spánek je jimi rušen,
takže spí v neosvěžujícím polosnění (lidé nervózní - přepracovaní).

Při zdravém spánku se duševní činnost uplatňuje přímo ve fluidu oduší. Představa osobnosti je snížena, rozum a
vůle potlačeny a jen zčásti se uplatňují při sestupu duše až do čistého podvědomí.

Cesty smyslů, kterými k člověku po celý den vcházel svět,jsou při spánku uzavřeny. Spánkem se duševní činnost
pouze mění, ale nezaniká, neboť duše se nemůže uvést do stavu nečinnosti. Nastupuje probuzení její vnitřní činné
síly, která hlavně směřuje k zážitkům, přešlým do duševědomí z denního života. V duši se kouzlí obyčejný sen,
který se přede z vjemů, dojmů, představ, myšlenek a zážitků již přešlých do duševědomí; nastává období "viděného
myšlení". Tyto všechny dojmy jsou často smíšeny se zážitky starými, dávno v paměti pohřbenými, a mezi ně
zapadají jednotlivé nejasné, fantasticky rozpřádané nové vjemy a pocity, tělesné senzace a zbyťtky dojmů, které
převzala čidla oční, sluchová, chuťová, hmatová a citová. Proto psychologická stavba snůje tolik rozmanitá a
mnohé sny souvisejí zřejmě s obsahem vědomí ve stavu bdělém, neboť vše, co se vtiskuje do esplan, současně
přechází do duševědomí.

Tím si vysvětlíme množství a složitost do sebe zasahujících obrazů a proudění našich afektú,ježjsou téměř
nezměřitelné.

Ve snu není prostoru, není času, ve snu prožíváme zážitky okamžiku bez minulosti a bez budoucnosti, zážitky z
dětství se slučují se zážitky z včerejška. Všechno ve snu je přítomnost věcí z minulostijako přání do budoucnosti,
která se objevují splněna v podobě různých, pestře nadechnutých, vábně lákavých obrazů. Abstraktní (abstrakceje
schopnost tvořit pojmy a pracovat s nimi) myšlenkové pochody se rozpouštějí do prapůvodní řeči obrazů. Duševní
aparát je zapjat o stupeň níže nevytváříjiž abstraktní "rozumové pomysly, alejen názorné skupiny obrazů, které před
ním plynoujako běžící film. Duše má pocit diváka, který pozoruje, přitom je však pociťuje jako část svého já.
Hranice mezi já a vnějším světem se v mlhavém uvědomění rozplývá.

Pro psychologicky školené lékaře jsou sny jeho pacientů nepostradatelným materiálem, jehož rozborem vniká do
hlubokých duševních souvislostí i tam, kde přímé vyptávání bdících nemocných nevede k úsudku.

Z psychologického stanoviska pozorujeme, že epileptikům se zdá ponejvíce o divokých zápasech, škrcení, můrách
či kočkách na prsou, kousajících psech, drtících balvanech apod. Hysterické osoby mají sny fantastické a děsivé. U
alkoholiků mají sny ráz hnusu a strachu, vidí šklebící se a gestikulující postavy. Při poruchách krevního oběhu jsou
spící ohrožováni ohněm, padají do hlubokých strží či jsou svědky krvavých výjevů. Typické, obyčejné sny se u
každého člověka projevují v létání, procházení se v nedostatečném úboru, hašteření, nevěrnostech, pohřbech apod.

Flegmatika ponechává sen bez zájmu. Na melancholika většina snů působí stísněně, cholerika často sen rozzlobí a
sangvinika rozveselí.

Sen se obyčejně odehrává ve zlomku, v jedné nebo několika vteřinách úplného probouzení. V nitřní zrak - esplan
-ještě zachytí mizející ústřední děje, děje, které se odehrávají v duševědomí, a duše v přechodu do vědomí si je

uvědomuje ve svém já při probuzení.

Zachycený sen nebývá přesnou reprodukcí toho, co se nám zdálo. Při ujasňování si snů bereme na pomoc fantazii, doplňujeme chybějící zážitky, upravujeme sen, a tak jej z větší části vymýšlíme. Přitom si nejsme ani vědomi, že se klameme.

Proto nesmíme na základě takovýchto subjektivních snů zakládat svoji existenci a život,jak to mnozí činí,neboť bychomji ztratili. Snem nebudeme sami sebe podvádět, snem se nedáme vést, ale silou své vůle zamítneme sen ihned při probuzení.

Tímto výkladem jsem pojednal o snech - vnitřním subjektivním děním duše. Jsou však ještě jiné sny, které duše získává,při prostorovém uvolnění své podstaty.

V předešlých článcích jsme se poučili, že duše má možnost pomocí fluidu oduší se uvolnit na dálku a místo. Činí tak z vnitřního instinktu volnosti a svobody ducha - z dráždění různých dojmů a představ, které chceme teprve uskutečnit. Duše tu již předem v tomto směru ve spánku pracuje a uvolňuje se na táž místa. Proto se nám mnohdy stane, že poznáváme ve skutečnosti kraje a lidi, kteréjsmejiž někdy ve snu viděli. Jindy z prostoru nabírá a přináší si rúzné dojmy dobré i špatné.

Z této prostorové činnosti duše přicházejí též různé sny, které nemají nic společného se sny předchozími.

Z tohoto stavu duše prostorového uvolnění a rozložení vyjímám sny tak zvané živé, které nás svým obsahem rozrušují a činí nepokoj v duši. Těmi se budeme zabývat a je analyzovat.

Abych mohl učinit rozbor tzv. varovných živých snů, které se splnily, budu rozebíratjen ty, ojejichž pravdivosti a skutečnosti jsem se mohl sám osobně přesvědčit.

Léčil jsem nervově chorou dívku sl. D., jejíž choroba vznikla z úrazu. Dívčina matka mi vypravuje: Měla j sem po několik dní úmysl přivézt si z obce Říkova do Kostelce na kole určité věci. Dcera měla zájem o tuto moji cestu. Den před mým odjezdem měla dcera ošklivý sen, v němž sejí živě zdálo, že ústy z ní vycházejí kusyjater, znečištěné krví a blátem. Sen na ni působil tak nevysvětlitelně, že ráno nešla ani do šití, ač to bylo velmi nutné, a nabídla se mi, že pojede se mnou. Zpět jsme se vracely navečer. Koupené věci jsme měly připevněné na nosičích kol. Při cestě z Třebešova ke Skalici jsme měly právě sjíždět nepatrný kopeček po široké asfaltové silnici, když na mne dcera úzkostlivě zavolala. Zmírnilyj sme obě jízdu, dívala j sem se na ni, a přesto, že je výbornou jezdkyní - byla již takřka dole na rovině -, pojednou vjela do telefonního sloupu. Při pádu z kola přes drát, který sloup přitahuje k zemi, si obrazila nohu tak, že maso bylo ve velké ráně odtrženo až od kosti. Po tomto úraze měla dcera v nemocnici třikrát operaci nohy. Mimoto do rány dostala čtyřikrát růži, takže léčení bylo velmi obtížné. Je tojižjejí osud, končila matka své vyprávění.

Zjistiljsem u tohoto případu, že matka patří mezi citlivce. Otec pakje z rodu, v němž o nemoci, bolesti a utrpení nebylo nouze, spíš samotář. Dcerka si pak dědičně v sobě nesla určité dispozice, které mnohdy mají na podvědomí neblahý vliv. U dcery se utvořila hluboká, uzavřenější povaha se sklony k citlivosti. Z takovéto povahy vytvořená esplana dráždí a znepokojují citlivcovo podvědomí, které již samo trpí předsevzetím různých náchylností po předcích, a tak vznesený nepokoj, aniž si toho je mnohdy oběť sama vědoma, otravuje duši, která však chce prožívat jen vše krásné, milé, veselé a oblažující. Proto v podvědomí, kde se rozum a vůle plně neuplatňují, chce duše z tohoto trýznivého prostředí utéci a vyhledává a přijímá každou příležitost ke zbavení se svého hmotného těla. Vytváří se tak samostatný, chorobný

komplex.
Vše, co chceme vědomě provést a učinit, ihned se zapisuje a vtiskuje do esplan a současně přechází do duševědomí.
A z takovýchto příčin se zraněná duše ve spánku prostorově uvolňuje, v našem případě ve směrujízdy druhého dne, při níž si najde vhodné místo, kde lze přivést tělo ke zničení, aby se od něho mohla osvobodit. A na základě tohoto plánu, vzniklého podvědomým děním, již samo podvědomé já zařídilo, aby dcera druhého dne nešla do šití, nýbrž se matce nabídla jako doprovod. A poněvadž takováto nezdravá podvědomá činnost duše s celým svým plánem ve spánkuje mimořádně silná, podražďuje svoje prázdná esplana, v nichž se tvoří plánu příbuzné představy o mase, krvi a hlíně, provázející úraz.
Pro lidskou duši není času minulého ani budoucího, jen stálá přítomnost. Děj vyšlý z vůle anebo z podvědomého dění, který se má přihodit v nejbližší budoucnosti, duše již poznává předem v celé jeho skutečnosti jako v přítomnosti.
Tím přicházíme k vysvětlení takzvaných živých splněných snů.
Proto u citlivcůje dobře brát živý senjako varovný aje třeba být ve stálém pozoru a na stráži z vlastního rozumu a duchovní síly pro nejbližší dny, pokud sami podvědomé činnosti vědomým zásahem celý plán nezhatíme a nepřekazíme, anebo pokud se tato podvědomá činnost neuklidní.
V uvedeném případě se měla uvážit souvislost snu se zamýšlenou cestou a cesta se měla odložit. Jiná cesta jiným směrem se mohla již uskutečnit, neboť pominutím zvoleného místa se duše v podvědomí pro ničivou činnost na svém těle již neuvede; jen reflexí a spojitostí znovuviděním místa z nočního putování může duše svůj záměr uskutečnit. V případě, že nebylo vyhnutí a cesta musela být podniknuta, pak bylo nutno být stále vědomě v napětí, na stráži a pozorně bdít, aby se za pomoci rozumu a vůle zlomila a překazila moc podvědomé činnosti.
Principem je umět celou činnost podvědomého dění duše přitáhnout pro činnost vědomého dění v jedno já, takže duše nedostane možnost ustoupit do podvědomí k uskutečnění nerozumného záměru.
Ptal j sem se v tomto případě dívky, proč křičelajiž předem - na kopečku -, když se neštěstí stalo teprve dole?
Pravila, že na ni přišel zvláštní strach a úzkost, že sice mohla lehce zabrzdit a seskočit, ale tato možnost ji vůbec nenapadla. Naopak cosi ji nutilo, aby jela přímo na sloup a ještě přišlápnutím zvýšila rychlost kola. Z toho vidíme, že vytvořený komplex pracoval již samostatně ve svém nižším podvědomém já.
Na můj dotaz, pročjako výtečnájezdkyně neuhnula kolo na opačnou stranu, když silnice byla rovná a dvanáct metrů široká, mi odpověděla: Nevím, šlo to, ale již na kopci jsem vnitřně cítila, že vjedu do sloupu a v této úzkosti jsem měla jen snahu volat maminku.
Z této odpovědi je zřejmé, že se u dívky v tomto okamžiku podjala vedení probuzená činnost komplexu nižšího podvědomého já na úkor činnosti vědomé. Nižší podvědomá činnost chtěla uskutečnit svůj plán, činnost vědomá byla bezmocná, poněvadž dívkaještě o této činnosti nižšího podvědomí nikdy nebyla poučena a nedovedla se rozumově probrat.
Nejsme-li stále na pozoru a nebdíme-li vědomě, bude vytvořený komplex ve svém nižším já nebezpečně pracovat dále. Tak bylo i u jmenované dívky. Nižší já si vytvořilo nový plán, který telepaticky vycítila kartářka, k níž se dívka utekla v jisté záležitosti o radu, tím, že dívce pravila, že ji vidí ležet

nemocnou v sanatoriu. Vyčinil jsem dívce, když mi obsah své návštěvy u kartářky vyprávěla, za její nerozum chodit o radu ke kartářům, což probouzí a posiluje nižší podvědomou činnost. A žádal jsem ji, aby cvičila myšlenku, že znovu již více neonemocní. Dívka mi však namítala, že má slabou vůli a že to nedokáže. Sama nebyla schopna cvičit se, a proto chorý komplex znovu nabýval své síly. Uplynulo několik měsíců zimní doby.

Jednoho večera dívka ke mně přišla s nářkem, že je jí duševně tak hrozně, že má strach, že tento pocit nepřežije. " Půjdu alespoň do kina," končila. Druhého dne se nalézalajiž v sanatoriu s dvojitou zlomeninou ruky, aby si tam pak pobyla více měsíců. Vyprávěla mi, že kritického večera poblíž budovy kina jí přišla myšlenka, že musí upadnout, což se v příštím okamžiku skutečně stalo dvakrát po sobě. Při třetím tlaku vtíravé myšlenky během těchto vteřin si již raději sama sedla a teprve veliká bolest ji uvědomila o zlomené ruce.

Proto, máme-li živý varovný anebo nepříjemný symbolický sen, v následujících dnech stále nad sebou pozorně bděme a pevně věřme, že se nic zlého nepřihodí. Tím vše již předem neutralizujeme, nižší činnost podvědomou překazíme a znemožníme, takže její snaha zanikne. Ovšem, musíme se přitom též léčit způsobem, jak jsem vyznačil v článku, Jak uzdravíš duševně chorého? Vytvořil-li sejiž chorý komplex, z jehož obsahu citliví kartáři čerpají, musíme se zavčas léčit.

Po tomto vysvětlení máme již sami možnost vyložit si následující pravdivou událost:

Pan U., trpící tuberkulózou, vypravoval, ještě ze sna rozrušen, ráno ve své rodině, že se mu zdálo, jak jej při cestě do práce před hotelem Praha přejel žebřinový vůz. Přesto vstal a šel jako obvykle do továrny, na sen již vůbec nemyslel. O půl dvanácté šel z továrny domů - přemýšlel o běžných věcech a ani nepozoroval jedoucí vůz, kterým byl skutečně před hotelem Praha poražen na zem a utrpěl těžký úraz, ze kterého se dlouho v nemocnici léčil.

Tento varovný sen se vyjevil takřka dopodrobna. Hledáme-li příčinu, seznáváme, že pan U. byl silně tuberkulózní. Tito nemocní bývají většinou nemagnetičtí, jejich oduší není magnetismem uzavřeno. Jejich duše má možnost se za spánku od hrubé hmoty těla prostorově uvolnit za pomoci oduší, z tohoto uvolnění pociťuje volnost, svobodu, osvěžení. Osoba těžce nemocná většinou žije ve stálém duševním smutku a bolu, což má neblahý účin na podvědomou činnost. Proto duše ve vstupních podvědomích vyhledává způsob, jak by se mohla od chorého těla osvobodit a uvolnit.

V tomto případě při prostorovém uvolnění viděla duše v esplanech dotyčného sedláka celý plán cesty s koňmi a žebřinovým vozem do města. Den před neštěstím věděl již sedlák přesně, ve kterou dobu z města vyjede, a duše nemocného zase ve své jasnovidné mohoucnosti a ve stálé přítomnosti viděla, že sedlák bude právě dojíždět k hotelu, kde v současnou dobu bude přicházet pan U. Aby se nemocný dostal pod kola vozu, bylo v silách některé podvědomé činnosti, která přímo z podvědomí řídila hybné nervy celého těla, aby jej dostala pod kola vozu.

Osoby, které věří ve svůj osud, ubíjejí svou duši žíznící po pravé potravě. Dostaví-li se nemoc, stesk a jiné svízele, duše počíná opouštět vědomou činnost a nahrazuje ji ve vstupních podvědomích. V nemoci a v každém čase dejme duši to, co jí patří: jistotu, odhodlanost, víru, důvěru, radost a modlitbu v rozjímání s Bohem, poznání svého skutečného cíle, pěstování ctností, dobrých skutků a lásky k bližnímu. Tojsou pravé cesty a léky pro žíznivou, vyprahlou a nepokojnou duši. Nasytím-li duši vědomě, nebude se

probouzet
podvědomě. Nastoupí spokojenost a klid. Pak nebude vyhledávat, jak se trýznícího těla
zbavit, ale bude je léčit autosugestivní léčbou, uvědomíme-li si své duševní síly.
Osud je moc, která vede a řídí lidi slabé vůle a ze slabosti ducha je ponechán silám nižšího podvědomí. Budu-li
vědomě napjat, na stráži a pozorně bdít, abych za pomoci rozumu a vůle nižšímu i vstupnímu podvědomí jeho silu a moc odejmul - bude vždy po osudu.
Poznáváme, že popud k životu pochází z nitra duše a ve velkém bolu jí nezáleží na tom, zdali životní
dění prožívá ve vědomí nebo v podvědomí. Záleží na našem rozumu a vůli, neboť jen ve vědomí má duše
plné poznání pro život - ví, že žije.
Podvědomá činnost u zdravých citlivců se projevuje zajímavě i jinak:
Žena truhláře p.Žižky, který měl pohřební ústav, vždy předem známým, mezi nimi i mně, hlásila, že někdo právě zemřel, a že mu muž bude dělat rakev. Prozradila mi, že když v noci spí, dostávají znamení rámusem,
který způsobuje napínač u ruční pily tím, že se uvolní a vymrští do prostoru světnice. Někdy toto znamení přijde i ve dne.
Manželé věděli, že se o podobné úkazy zajímám, a proto mi každé úmrtí ihned předem hlásili, přičemž jsem
zjistil, že znamení dostávali těsně při smrti, nejdéle ve dvou či třech hodinách po ní. Poněvadž jsem bydlel ve stejném domě, chtěljsem osobně vidět záhadné uvolňování a vyhození dřevěného napínáku. Proto
jsem více dnů vždy večer proseděl s manžely v jejich dílně, která byla zároveň kuchyní.
Jednoho dne při podobné besedě náhle z pověšené pily vyletěl do středu světnice jmenovaný napínák. Všichnijsme
zmlkli. Podívaljsem se na paní Žižkovou a zjistiljsem, že spí. Jelikož zde nebylo žádného podvodu, uvažovaljsem o
věci, zvláště pak, když druhý den přišel z vedlejší obce muž, žádaje vyhotovení rakve pro večer zemřelou dceru.
O přesnosti a skutečnosti tohoto znameníjsem se pak přesvědčilještě několikrát. Přitomjsem zjistil, že mistrová při uvolnění se napínáku vždy spala. Usoudiljsem tudíž, že ona samaje příčinou vymršťování
se napínacího dřívka.
Pokusil jsem se ji uspat a shledal jsem, že je skutečně hluboce somnambulní.
Paní byla dobrá obchodnice a byla nejveselejší, když muž měl práci, což bylo vždy při úmrtí některého občana.
Před první světovou válkou byla nouze a nedostatekjiné práce, takže zhotovování rakví bylo velmi výnosné.
Tento uvědomělý živý zájem a očekávání obchodu způsobily, že podvědomé já u somnambulní paní se prostorově za pomoci fluidu oduší uvolňovalo. Toto podvědomé "já" zjistilo pak v blízkém okruhu místa
smrt u někoho, stáhlo se fluidově zpět a ihned vlastní činností ze svého těla uvolnilo ektoplazmatickou substanci,
kterou z popudu podvědomého rozumu tak účelně řídilo, aby mezi pilou a tělem se utvořila teleplastická projekce.
Tu pak již lehce za pomoci tohoto zhmotnění podvědomé já mohlo uvolnit napínací dřívko tak, aby je napnuté
provazy již samy vymrštily.
Z toho, že dívka při skutečné cestě zdržovala příchod na místo až o tři hodiny, a přece vidění této sebevraždy
neunikla, je zřejmé že obě podvědomé duševní činnosti byly z prvního styku na sebe vázány a zoufalá žena z přání
své podvědomé činnosti musela čekat na příchod své noční přítelkyně, aby se čin splnil a vyjevil přesně tak, jak jej
její podvědomá činnost přijala. Přesto, že dívka dochvilnost zdržovala, přišla včas, aby čin mohl být proveden při
příjezdu dalšího vlaku.
Druhý jev s mladíkem je ve výkladu takřka tentýž. Duše dívky při svém prostorovém uvolnění přijímala vše, co
mělo přijít v těsný styk se zamýšlenou cestou. Viděla v esplanech mladíka, že pojede ve směru

jejich výletu a v
době, kdy budou přecházet po mostě nad řekou, bude dojíždět k uzávěře cesty bez brzdění, neboť byl bravurním
jezdcem. Jaký bude následek této jízdy, viděla detailně ve svém jasnovideckém postřehu, který patří do skrytých
darů duše.

Schopnost vzájemného styku a dorozumění podvědomých činností nám osvětlí tato událost:

Subjekt, paní M. K., si večer připravovala potřeby k naložení masa, přičemž zjistila žejí z koření chybí bobkový
list, a marnějej hledala po regálech a v košících své spíže. Po práci pak usínala s myšlenkou, že v šestém roce druhé
světové války toto koření už nebude nikde ke koupi. Její já, které ve spánku vstoupilo do podvědomí, si však
pomohlo samo. Pomocí oduší se prostorově uvolnilo a poněvadž potřebné listy se v celém městě u nikoho, kdo by je
mohl v přebytku postrádat, nenašlo, uvolnilo se dále do širšího okruhu.

Druhého dne ráno přišla z obce Lhoty asi 34letá paní Vlčková a podávala paní M. K. sáček bobkového listí se
slovy: Viděla j sem vás živě ve snu a žádalaj ste mne o toto koření, poněvadžjsteje marně hledala po regálech a
košících. Mám těchto listů dost, a proto vám je přináším, abych se přesvědčila, byla-li ona noční schůzka pravdivá!

Na obou ženách, patřících k somnambulům, vidíme jasně dorozumívací schopnost obou podvědomých já,
schopnost, která se projevuje samovolně, bez cvičení. Cvičíme-li achceme-li, docilujeme větších výsledků, jak ke
konci článku ještě uvedu.

Mezi svými citlivci jsem měl subjekta K. Vyzval jsem ho, aby se mnou jel za čtyři dny do Jilemnice, kde pracujeme. Druhý den mi sdělil, že viděl v noci ve spánku již předem jilemnickou krajinu a lidi. Vypravoval, že
jsme museli vystoupit na nádraží, jehož budova byla kamenná, a poněvadžjsme na další vlak museli čekat, prošli jsme chodbou na druhou stranu za budovu a usedli j sme na jednu z laviček pod stromy. Na
vedlejší lavičce skotačili dva kluci a kouřili cigarety z dlouhé špičky. Subjekt se díval, jak vypravoval dále, před
sebe na volnou krajinu, v níž po pravé straně bylo na malém návrší ohražené křovinaté místo. Ptal jsem se chlapců,
říká mi subjekt, co značí to místo. Hřbitov, odpověděli mi. Tu však jsem viděl vycházet z něj sedm lidí ve
smutečních úborech, nesoucích věnec. Nevím, jak jsem to věděl, ale chlapci byli ze vsi, kterou jsem viděl po levé
straně krajiny, proto jsem se jich ptal znovu, kdo zemřel. Odpověděli mi, že mladá dívka ze statku na zápal
mozkových blan. Byljsemjaksi vržen zpět do minulého času a viděl jsem ji ležící, bledou a naříkající. Tu jsem se
vzbudil.

Na sen jsme zapomněli a v určený den jsme odjeli. V Martinicíchjsme přestupovali a muselijsme čekat na vlak
jedoucí do Jilemnice. Procházíme chodbou kamenné budovy na druhou stranu a usedáme na jednu z laviček mezi
stromy. Vedle nás vyrušují dva chlapci, kouřící z dlouhé rákosové špičky. Můj subjekt se dívá po pravé straně na
zarostlé návrší a ptá se: " Chlapci, co je to tam vpravo? Odpovídají, že hřbitov. Tu vidíme z něj vycházet sedm osob
s věncem. Ptá se proto znovu kdo zemřel, a chlapci odpovídají, žejedno děvče ze statku na zápal mozkových blan.

V tomto okamžiku jsem si vzpomněl na živý sen, jehož obsah mi subjekt vyprávěl a který nyní máme
tak věrně vyjevený před sebou.

Přemýšlel jsem o něm dlouho. Duše mého subjekta přijala slib, že jej vezmu s sebou, a vytvořila v tomto směru esplano, které bylo příčinou, že se duše subjektajiž předem prostorově uvolnila do

zmíněné krajiny.
Subjekt K. se lehce odhmotňoval - neboť sám byl churav zhoršeným stavem krční tuberkulózy -, takže duše tím byla
svobodnější a mohla lehce vnikat a poznávat vše, co u lidí má svoji pravidelnou zvyklost a běh. - A duše, pro niž existuje jen přítomnost, viděla v ní, že sedm osob z rodiny bude nejpozději odcházet ze hřbitova a
ponesou věnec, který byl patrně vypůjčen z pohřebního ústavu. S chlapci byla
subjektova duše ve styku při uvolnění se v dotyčném snu, neboť sám mi řekl, že chlapce dobře poznal.
Chlapci byli vlastní podvědomou silou přivedeni na lavičku v době, kdy je čekalo uvolněné podvědomí mého
subjekta, aby s nimi mohl znovu vejít do styku.
Vidění, jak kouřili, bylo u nich obvyklou hrou na společné sejití se.
Shledáváme, že se duše citlivce v přirozeném spánku za různých příčin a okolností od těla odhmotňuje a poznává
v prostorové vzdálenosti věci, které se mají stát.
Tento stav odhmotnění, řekli bychom osvobození seduše od hrubé hmoty těla, u dobrých citlivců lze provést i na
přání jejich uvedením do hlubokého hypnotického spánku čtvrtého stupně.
Pan R., redaktor listu N. l.., žádal uspaného subjekta Křečka, aby se podíval na místo, odkud právě přijel,
prohlédl si jeho majetek a řekl mu, jak budou jeho majetkové poměry vypadat za dva roky. Subjektu jsem proto
žádost pana redaktora opakoval a ten pravil: " Vidím, ten pán má vlastní pivovar, finančně je na tom velmi špatně.
V čase, který přijde za dva roky, je majetníkem tohoto pivovaru už někdo jiný. "
Nevím, co se dělo v mysli pana redaktora, ale nechtěl už více vědět a žádal, ať přeruším pokus. Omlouval jsem se, že snad subjekt vidí špatně, kde by a jak pan redaktor přišel k pivovaru. Ten mi však
pravil, že subjekt vidí dobře a že bude na výsledek zvědav za dva roky.
Dva roky uplynuly a pan redaktor mi přijel se svou chotí říct, že pivovar už nemá a že se m u jeho odprodejem
finančně ulevilo. Nyní má všakjinou žádost, a to prohlídku paní, která není zdravá. Paní žádala, může-li být prohlídka učiněna na vzdálenost, že by šla do vedlejší místnosti. Svolil jsem a subjekt, prostupuje skrze
stěnu tělo paní, pravil: " Paní má rakovinu jater. Pan redaktor se velmi ulekl a přál si vědět, jak dlouho paní bude ještě žít, zdali bude živa ještě za tři roky.
Subjekt vyhovuje mnou tlumočenému přání a praví: Nevidím ve vašem čase za tři rokyjiž onu paní. Za necelé tři
roky po tomto pokuse jsem obdržel úmrtní oznámení paní - pana redaktora R.
Při těchto pokusech se setkáváme se splněním výpovědi, učiněné do budoucna. Ano, subjekt může
v určitých případech předvídat i do budoucna. Může však předvídatjen věci lidskou vůlíjiž započaté a vidět, poznat
započaté organické změny v lidském těle. Duše ve svém vnitřním vidu, postřehu ví, jak taková změna skončí. U rakoviny jater každý lékař podle rozsahu zjistí, jak dlouho ještě nemoc potrvá, tím spíše
může tak učinit subjekt. Finanční otázka byla hlavní příčinou prodeje pivovaru. Subjekt svým rozšířeným
zrakem viděl, že pan redaktorjako neodborník a slabý finančník nepostačí pivovar udržet a bude nucen
jej prodat i přes svoji původní vůli pivovar si ponechat.
Subjekt však nemůže vidět dopředu věci, kteréjsou závislé na příčinách několika poradných společných vůlí,
kupříkladu kdy skončí válka, změny ve státních věcech apod. Takové předpovědi nejdou činit, neboť se zde plně uplatňuje svobodná vůle lidí, která činí změny podle potřeby a situace, z nichž subjekt
nemůže nic dopředu předvídat.
Subjekt nemůže též nic předvídat u člověka, jehož rozum je na výši a má vyspělou silnou vůli. Takový
člověk se zařídí ze svého rozumu podle potřeby okolí a situace, přičemž vše nepříjemné a

nebezpečné
svým rozhodnutím zmaří. Může však dobře předvídat u osob slabé vůle a slabého rozumu. Tyto osoby
jsou dobrými nástroji a oběťmi vyvolaných příčin, vjejichž vleku jsou, a oběťmi jasnovidců, kterým na slovo věří a
bez jejichž porady nic ze svého rozumu a vůle neučiní.

Jiný případ: Přítel Kubeček, úředník v místě, rodák z Dolní Radechové, který často býval přítomen pokusům, si přál při zjišťování, jak kdo bude dlouho živ, zvědět dobu svého úmrtí. Jasnovid Křeček vypočítával z
jeho mozkové hmoty a hlásil, že do roka zemře. Tato zpráva nás překvapila a rozesmála, poněvadž příteli
Kubečkovi bylo osmadvacet roků a zdál se být úplně zdráv. Potvrdil se však výrok jasnovidce Křečka, když přítel Kubeček během roku zemřel.

Další přítomní byli zvědavi na svůj skon, mezi nimi přítel Chráska, bývalý učitel. Jasnovid mu předpověděl, že za
sedm roků a tři měsíce, šestého dne v 10 hodin dopoledne zemře. Přítel Chráska nám pak několikrát žertem připomínal, že se předpověď blíží, aniž by tomu však vážně věřil. Dočkalijsme se však,
že s rozdílem čtyř dnů dříve, v 10 hodin dopoledne při návštěvě svého přítele pana Mojžíše zemřel náhle mrtvicí.

Uvažujte: Zase napadá myšlenka, že každého člověka provází takzvaný osud. Mnoho lidí v něj věří.
Tvrdím však, že osudu není, ale smrt nastává z přirozených příčin, je-li organismus v takovém stavu, že
není způsobilý být schránkou duše. Uspaný subjekt má pouze ve čtvrtém stupni spánku schopnost tento
stav organismu lidského těla rozpoznat a vypočítat dobu skonu.

Z anglické literatury je typický příkladem případ lorda Dufferina, který se po půlnoci probudil vlivem jakéhosi
nepříjemného duševního tlaku a tu z okna viděl, jak odporný člověk velmi ohyzdné tváře nese velkou dlouhou
bednu na zádech, jakoby rakev - načež zjevení zmizelo. Lord byl velmi rozechvěn, ač citlivostí nijak netrpěl. Asi po
osmi letech přijel jako vyslanec do jistého francouzského města. Když chtěl v hotelu vstoupit do zdviže, spatřil
ošklivce ze svého dávného zjevení jako liftboye. S úžasem odstoupil a běžel se ptát portýra, kdo to je. Tu zazněla
obrovská rána. Lano zdviže se přetrhlo a zdviž v sobě pohřbila všechny pasažéry i s ošklivcem. O tomto neznámém
se nezjistilo nic. Byl najat toho rána, aby zastoupil nemocného liftboye.

Případ lorda Dufferina není pro výklad hádankou. Jsou jednotlivci, praví somnambulové, kteří o těchto svých
schopnostech nic nevědí. Někdy v přirozeném spánku přicházejí do čtvrtého vstupního podvědomí, kde si duše
očíná svobodně, nejsouc vázána na tělo, hmotu a čas, a za pomoci fluidu odušíťse prostorově uvolňuje. Žije v čase
stálé přítomnosti. Čas minulý a budoucí pro ni neexistuje. V této stálé přítomnosti vidí (podle našeho času do
budoucna), že má v hotelu vstupovat do zdviže a přitom vše pronikajíc a poznávajíc vidí, že lano od stálého
opotřebování vypoví v tomto dni službu a přetrhne se. Toho dne nastoupil za nemocného liftboye službu cizinec.
Reflex ošklivého a nesympatického zevnějšku tohoto cizince vydráždí duši spícího lorda ke zvýšené činnosti. Přitom
z možné smrti při vstoupení do zdviže spřádá a komplikuje v symbolickém vidu liftboye s rakví. Síla jevu, v němž
se jedná o vlastní smrt, podráždila činnost pro vědomé dění a při probuzení, kdy spící přichází k vědomí, esplana
zachycují z celého jevu
pouze symbolický úryvek. Jsa vzhůru a dívaje se právě do strany, co bylo okno, vidí odraz tohoto duševního vidu v

okně. Uplatnila se tu asociace sdružení vidu se skutečným oknem v jednotnost.
Obraz ošklivce, kterého přijala esplana přes vědomé dění, zůstává trvalou výstrahou. Po osmi letech
lord skutečně v hodnosti vyslance přichází do tamějšího místa. Při skutečném setkání s ošklivcem a vyptáváním se
portýra na jeho osobu nenastoupí včas do zdviže, a tak ho jeho vlastní podvědomá činnost zachraňuje. Nebyly-li
nacionále ošklivcovy zjištěny, záleželo na schopnostech úřadů a policie, braly-li vážně tuto lordovu symbolickou
předzvěst.
Zdálo by se, že vše, co dnes konáme, jak jednáme a co se s námi jednou stane, je v jakémsi osudu, je nám to
souzeno, předurčeno, jakoby na desce nahráno. Tento názorje mylný. Právě tyto osoby druhu lorda Dufferina nám
podávají důkaz, že lidská dušeje stvořena k podobě a obrazu božímu, že dostala do vínku ode všech vlastností v
míře nepatrné. Tyto dary a schopnosti se za jistých příčin projevují a uplatňují. Proto není zvláštností, že duše
někdy ve svém dění přichází, vstupuje do času stálé přítomnosti, v němž vidí sice omezeně, ale jako Bůh změny,
týkající se naší pozemské pouti, v čase budoucím.
Duch vidí ve stálé přítomnosti věci a děje, které se staly v čase minulém, přítomném i mnohé, které se
z lidské vůle mají stát teprve v budoucím čase.
Pouze duše člověka myslí, žije a vše si představuje podle projevu hmoty. Hmota má prostor, čas, minulost,
přítomnost a budoucnost. Duše člověkaje včleněna do hmoty a na níje závislá, s ní žije a podlejejích úkazů a změn
myslí. Tím si nedovede představit stálou přítomnost. Od hmoty odvozuje prostor, čas, včerejšek, dnešek a zítřek.
Je přípustný i výklad, že ošklivec byla vlastní materializace samotného lorda, která se ve snu projevilajako
výstražný vid z poznaného nebezpečí a pak skutečně zastoupila za nemocného liftboye, takže tato
materializace se nechala i zabít a pohřbít.
Princip duše lorda tím neutrpěl, duše uplatnilajen svoji schopnost rozdvojení na já vědomé a podvědomé a
schopnost přeskupovat prvky brané z vlastního těla. Tuto tvořivou mohutnost dostala duše též do vínku.
Jsou například známé zápisy a protokoly o materializaci Dona Bosca, který v celém týdnu vizitoval
své ústavy na cestách po Španělsku a současně v témže týdnu, jsa nevzdálen, konal práce ve svém úřadĚ
doma v Turíně.
Ze splněných předpovědí jsou případy přesně ověřené. Několik let před francouzskou revolucí význačný šlechtic,
citlivec, ve vznešené společnosti prohlásil přítomným, kdo z nich kdy ajakým způsobem bude popraven. Totéž
předpověděl i sobě.
Takový citlivec při uplatnění skrytých sil intuitivním vlastním světlem, vnitřním videm, při vstupu do
času stálé přítomnosti vidí a poznává přímo, jakou smrtí po letech kdy kdo z přítomných sejde.
Při naší první československé mobilizaci se ptám uspaného subjekta V.: Jak dlouho bude Hitler řádit?
Na subjektu je vidět duševní činnost, praví: Sedm roků.
Roku 1939, začátkem druhé světové války, jsem nechal před svědky uspaného subjekta Vavrouška
(přestože nebyl vždy spolehlivý) nahlížet do příštího roku 1940. Ptám se: Je ještě válka?†Je," odpovídá. Uvádím jej
do dalšího roku 1941. Subjekt hlásí, že válka trvá. Postupuji s ním do roku 1942. Subjek t však ještě vidí válku.
Ptám se: Vidíš také Hitlera? Subjekt: Vidím. Postupujeme do roku 1943. Je ještě válka? Je všude kolem nás! Mnozí

se výpovědi subjekta smějí, přítomný stavitel pan Vejr volá: Nesmysl! Ptám se: Je Hitlerna živu? Subjekt: Je.
Postupuji do roku 1944. Znovu se ptám:"Trvá ještě válka? Subjekt: Ano, přibližuje se." Dostoupila válka na naše
území? Subjekt: Ne. Máme stavět kryty? Není zapotřebí,ţodpovídá. Již více pro zábavu uvádím subjekta do roku
1945. Nazírá do prvních měsíců. Ptám se: Trvá ještě válka? Subjekt: Ano.ţJe ještě Hitler živý?ţSubjekt: Je. Všichni
se smějí a nevěří, že by válka mohla trvat tolik roků. Dávám poslední otázku: Bude se také v Čechách válčit?
Subjekt se pátravě rozhlíží kolem: Všude vidím pravidelnou válku, v Čechách ji nevidím.
Poněvadž i já jsem výpovědím subjekta nevěřil, nechal jsem od stavitele Vejra postavit důkladnÝ kryt, který jsem pak ovšem nepotřeboval.
V roce 1943 a v dalších letech války mne svědci pokusu často upozorňovali na tento pokus, který se
nápadně splňoval, věříce a utěšujíce se, že, ač jsme na hranicích, v Kostelci válka nebude.
Uspaný subjekt, paní L., mi začátkem roku 1940 kreslila mapu Evropy a vyznačila přesně šipky postupu ruských
armád a bojišť směrem na Německo. Udělala také šipky od západu a jihu. Na tuto mapu
j sem upozornil více svých známých a vše se v příštích letech splnilo. Dobu ofenzív a konec války nedovedla však
určit a učiněné výpovědi v tom směru byly mylné. Nebyla spolehlivým subjektem.
Lidské poznání je nedokonalé. Rozum poznává prostřednictvím smyslů a teprve z nabytých dojmů
může soudit dále. Usuzování se děje namáhavým chodem, nemůže myslit současně než najednu věc, tisice jiných
unikají.
Jiné poznání má duše při odhmotnění se, jsouc spojena jen s oduším, při úplně volném svobodném
projevu a prostorové (sice omezené) všudypřítomnosti. Při této svobodě z podstatného poznání poznává
sama sebe i své vlastnosti a věci ostatní, poznáváje z čirého konu prostředkem své bytnosti, svým vnitřním
světlem, neboť je svrchovaně jednoduchá. Svou všudypřítomností vše hmotné i hmotu oduševnělou i
s oduším prostupuje a bezprostředně je poznává v nich samých.
My postupujeme od poznání k poznání. Tato nedokonalost u svobodné duše není. Dušeje všudypřítomna a svou
vnitřní silou nezměnitelně, takřka každý předmět vyčerpává, všechny věci jsou pro ni odkryté, poznáváje
bezprostředně v nich samých. Věci nepoznává druhotným poznáním smyslovým, nýbrž poznává vše ve své bytnosti
jako v prostředku, své všudypřítomnosti na omezeném prostoru.
Všechny činy vycházejí z příčin podle zákonů, kterými je svět řízen. Duše předem poznává své činy
a činy, které jednou vykoná ze své svobodné vůle. Toto poznání duše je nadčasové, vidí sebe v budoucím
rozhodování. Naše budoucí svobodné rozhodnutí, učiněné v čase pro volnou duši ve stálém, teď, tj. ve stálé
přítomnosti, se nemění.
Tudíž poznávání věcí budoucích se děje poznávacím konem z podstatné vnitřní síly duše skrze její
bytnost, jejím vnitřním světlem, patřením na svoji vnitřní vůli v budoucím rozhodnutí jak u sebe, tak u jiných,
pokud nejsoujejich duševním tajemstvím. Toto poznání, vlastnost i podobnost boží, má lidská duše, neboť byla
stvořena k obrazu Boha ajeho podobě, ovšem ve všem v míře nepatrné,jsouc na něm závislá.
Namítám, že některé věci dopředu zjevené nejsou k prospěchu. Za třicet sedm roků svých pokusů
jsem shledal, že většina výpovědí byla spíše k vyvolání bolu než radosti. Bol a utrpeníjsou na tomto světě
v popředí a subjekt, jsa prostorově uvolněn, je jimi přímo znásilňován. Proto je tak málo

radostných předpovědí.
Uvedu i něco z veselejšího prostředí:
Při hraní divadla v B.T. ke mně přišla asi devatenáctiletá dívka a pravila: Tak jsem si, pane Kafka, dala hádat u
báby Vokačky. Víte, co mi řekla, že si za muže vezmu cizího, odstěhujeme se za hory a budeme mít velký dům a
závod, takže budu paní? Bába Vokačka ledacos uhodla, patřila mezi citlivce; při hádání se její duše odhmotňovala.
A právě tak dobře se odhmotnila v případě sl. M., která se opravdu vdala
za hory a má manžela, který má velký dům a závod.
Tato zdařilá předpověď se musela splnit. Jak jsem zjistil, slečna M. si v té době myslela na chlapce,
který se jí líbil a který jí sám také věnoval pozornost. Byl cizinec, charakterní muž a měl plány pro vlastni podnik.
Bába Vokačka mohla lehce vycítit, že vnitřní sila a utajená skrytá touha po splynutí obou duší a plánů k vyšinutí se
povede ke sňatku a vybudování podniku. Vokačka však popsala dost detailů, i podnik a budovu!
I to je u citlivce možné, neboť kdo má v mysli plán, co a jak by si jednou v životě přál mít, pak
u silných jedinců sama duše převezme toto přání ke zpracování do své podvědomé dílny.
Tyto hotové plányjsou pak připoutány na hmotu mozkových buněk a čekajíjen na okamžik a příležitost k vysazení
se na práh vědomí, které je pak přijímá jako skvělý a šťastný nápad a ve vhodné době
mnohdy beze změny uskutečňuje.
U lidí, kteří už dnes mnoho spekulují ve vynálezech, které přijdou k vynalezení a uskutečnění až za
sto i více roků, jsou tyto vynálezy již dnes vynalezené a žijí hotové v podvědomí, j souce připoutány na tělískách
mozkových a zárodečných buněk. Zákonem dědičnosti se u tohoto šťastného vynálezce bez uvědomění přenášejí z
pokolení na pokolení, až ve vhodném čase technického pokroku přijdou k uplatnění.
Z tohoje možno si vysvětlit, proč Jules Verne mohl předem popsat vynálezy, kteréjsou dnes postupně vynalézány a
uplatňovány. Jako dobrý citlivecje viděl sám v sobě, ve svých buňkách, přestože vynálezy vyšly
z jiné krve. Pro každou dobu bude odhaleno z pravdy tolik, kolik lidé mohou strávit.
Mladý továrník pan J. chtěl stavět továrnu na výrobu určitého zboží. Při rodinných poradách tomu
všichni bránili. Proto se přišel prostřednictvím subjekta poradit a podvakrát vždy výpověď vyzněla, aby
směle továrnu postavil, že se za čtyři roky v důsledku skvělého provozu takřka sama zaplatí. Mladý pán se
ptal, půjde-li ono zboží i po čtyřech letech na odbyt. Subjekt p. Vavroušek odpověděl, že v pozdější době
už nevidí zboží vyrábět, ale že továrna bude zaplacena, takže se může bez obav stavět.
Subjektova předpověď se splnila. Továrna byla postavena, nové zboží šlo skvěle na odhyt, ale za čtyři
roky následkem válečných poměrů byla továrna zabrána pro zbrojní výrobu. V tu dobu byla už továrna
úplně zaplacena.
Mně známý advokát ve věcech trestních měl nepěknou vlastnost, že si liboval ve špinění svých kolegů, aby jim
znemožnil klientelu a poškozoval živnost. Byl těmito kolegy zažalován u advokátní komory,
ale obhájil se natolik, že mu žádný trest nebyl vyměřen. Proto tím více pokračoval ve svém nekalém úmyslu
posiláním anonymních dopisů předním firmám, které jeho kolegové zastupovali, apod.
Byl zažalován znovu. Než odejel k projednávání této druhé žaloby do Prahy, zastavil se u mme s přiznáním svých
chyb, které napáchal, a prosil, aby mu uspaný subjekt pan Vavroušek poradil, jak se z věci dostat, jinak že by mu
mohla být zastavena advokátní činnost.
Uspaljsem p. V. a několika slovy mu přednesl, o co sejedná. Uspaný: Má v kapse obhajobu,je dobrá, ať se hájí!
Advokát: Nevěřím si. Uspaný: Chcete-li, spojím se se soudci a sám jim obhajobu přednesu.

Uspaný byl proto poslán k porotnímujednání advokátní komory, spojil se podvědomě s rozhodujícími činiteli a po chvíli nám hlásil: Bude takřka znovu osvobozen, zaplatíjen formální pokutujednoho sta korun, takže se všemi ostatními výlohami ho bude tento spor stát dvě stě osmdesát korun.

Poněvadž už předtím byl pan doktor u mne přítomen více pokusům, pevně věřil ve výpověď subjekta a předem se velmi radoval. I já jsem byl zvědav na výsledek. Po několika dnech jsem obdržel dopis, v němž pan doktor sděloval, že vše dopadlo dobře, pokuta byla vyměřena právě těch sto korun, veškeré výlohy dvě stě osmdesát korun.

I v jiných spletitých soudních přích subjekti K. a V vždy dobře poradili a bylo zajímavé, že předem zjevili obsah vynesených rozsudků.

Duše dobrého somnambula, která má schopnost se prostorově uvolnit, pozná z vrchního podvědomí soudce celou jeho inteligenci a schopnost z níž předem postřehne, jak se věc vyvine a skončí, neboť soudní zákonyjsou zde pro oba -jak somnambula, tak soudce - známé a soudci podle nich soudí ajednají.

V podobných obchodních věcech může dobrý citlivec, má-li dobře vycvičený vnitřní vid, skrze něj předem postřehnout, zdali se plán vydaří či nikoliv.

Tuto schopnost mají pouze jedinci, a ne snad všichni, kdož hádají a jdou uspat. Z pokusů, kde subjekt opravdu dobře poradil, mám po ruce mnoho materiálu.

Každý subjekt se nehodí pro všechny druhy pokusů. Subjekt Al. kupříkladů ve spánku skvěle reaguje na záření vody. Jeho vnitřní vid určí přesně místo a hloubku pramenů v zemi. Při vrtání studníjsem se sám několikrát o jeho schopnosti přesvědčil.

Že má duše v podvědomí schopnost působit na vzdálenost na druhé osoby, o tom uvedujiný příklad:

Jistý pán mne soudně donutil k zaplacení nespravedlivé pokuty. Přítel pan Dvořáček, který u mne v té době úřadoval, prohlásil, žeji platit nebudeme, a navrhl, abych uspal subjekta a poslal ho k dotyčnému pánu s rozkazem, aby příkaz k pokutě vzal zpět. Neučiní-li tak, že bude za svoji nespravedlnost trpět velkými duševními mukami.

Subjekt K. byl večer uspán a poslán k vyhledání dotyčného pána. Poněvadž v tu dobu se nacházel ve spánku, vtiskl mu do duše náš záměr. Na nápad přítele, více ze žertu, mu pak subjektještě nařídil, že když věc neodvolá, musí k nám přijít a v pláči odprosit, aniž by si však byl důvodu tohoto svého příchodu k nám vědom.

Za tři dny jsme uviděli najednou před okny povoz, z něhož vystupují tři lidé. Prostřední sklesný pán se opírá o ženu a mladíka. Poněvadž se jednalo o dotyčného pána, byli jsme takřka ohromeni, když nám paní vypravovala, že muž se před třemi dny popletl a velmi duševně trpí. Nemocný spínal ruce a plakal. Poněvadž jsme teprve nyní ocenili úžasný výkon subjekta, uspal jsem ho znovu, aby nám v této věci poradil. Uspaný pravil, že se nemocný uzdraví ihned, jakmile přijedou domů a vezme zpět, odvolá spis, který má ve své zásuvce v kanceláři a o němž dobře ví.

Manželka a syn nechtěli radě uvěřit, subjekt však trval na svém a radil, že kdyby se po této radě neuzdravil, mohou přijet znovu. Poněvadž byla vzata pokuta zpět, pán se uzdravil.

Jindy subjekt K. radil: " Dovedete-li silně uvěřit, dejte si před spánkem rozkaz, že se duševně uvolníte k té a té osobě ají vjejím spánku dáte rozkaz, že to a to učiní, aniž by si toho byla vědoma, tedy podvědomě. "

Svého času neprosperovaly peněžní podnikyjisté strany na Slovensku, kterým jsem dodával své sochy pro jejich

umělecké prodejní oddělení. Následovalo vyrovnání a bylo mi oznámeno, abych svoji pohledávku připojil.
Poněvadžjsem byl sám ve finanční tísni, byly by mi tyto obnosy velmi chyběly a nesouhlasil jsem s návrhem.
Toho dne jsem konal pokusy ve zdejším hostinci pana J. Po pokusech jsem ukázal hostům dopis advokáta, došlý
mi v této věci. Řekl jsem že se nepřipojím k vyrovnání, ale že se pokusím dostat své peníze do čtyř dnů. Bylo
ujednáno, že se během čtyř dnů sejdeme.
Toho večera v jednu hodinu v noci jsem si dal vědomě silný rozkaz, že se moje duše uvolní k představenému všech
podniků a nařídí mu, že mi sám odešle dluhované peníze a moje účty tím vyrovná. Druhou
noc jsem tak učinil znovu. Čtvrtého dne mi došel správně celý obnos 16 750,- Kčs a současně dopis, ve
kterém se tentýž představený podniků ptal, abych mu vysvětlil, a odeslal ústřižek od zaslaného poukazu,
aby zjistil, kdo z úředníků mi odeslal úhradu účtu z pokladní hotovosti podniku. Z toho bylo zřejmé, že
úhrada byla jím samým poslána úplně podvědomě.
Poněvadžjsem toho večera ústřižek poukazu i dopis ukázal zase známým v hostinci, abychje uvědomil o zdaru
pokusu, zkoušeli pak mnozí, jak mne přesně informovali, touto cestou dostat zpět své pohledávky, žel, jen nepatrně
jedincům se podařilo notorické neplatitele přimět k úhradám. Vina byla v nedostatečné víře a představě, která musí
být stále cvičena, aby se mohlo při takovém pokusu docílit úspěchu.
Každý namítne, že takový útok na bezbrannou činnost duše v podvědomí není spravedlivý, že s ním
nesmíme souhlasit. Aby se mohl každý ubránit, k tomu uvádím jiný pokus:
Pozorovaljsem, že určité dny neklidně spím a ránojsem unaven. Zeptaljsem se příležitostně subjekta
při hypnotickém spánku, aby mi vysvětlil příčinu. Subjekt mi pravil: "Jste znepokojován cizími médií která k vám
posílají ze spiritistických kroužků, aby se vaší duše otázali na tu a onu věc, kterou jejich média
nedovedou zodpovědět. Vaše duše jim při spánku dává uspokojivou odpověď a vysvětlení. Toto spojení
duší médií s vaší duší vám ruší spánek a vysiluje tělo. " Namítal jsem, že musí být obranný prostředek proti
takovému zneklidňování, a žádal jsem subjekta, aby jej našel. Subjekt mi odpověděl: Výtečně! Ten prostředek
znám! Vždy, než půjdete spát, dynamizujte kolem sebe myšlenku, která se takřka zhmotní, a v ní
poručte, že k vám nikdo nemá přístup.
Po osmi dnech přišli dva páni ze Zales se žádostí, abych jim vysvětlil nezdar, který se jim stal v jejich
seancích s médiem. Pravili: Měli jsme tento týden dvakrát sezení. Často k vám posíláme našeho prostředníka, aby
se u vás pozeptal na různé věci, ale nyní již dvakrát nám hlásil, že se k vám nemůže nijak
dostat a že jste v nějakém krunýři, který vás chrání. Samo médium nás k vám tedy posílá pro vysvětlení".
Musel jsem se nad tímto objevem divit, jaké to brzké potvrzení rady mého subjekta K., a neodepřel jsem si
jim říci: Tak to vy jste mne v noci trápili! To jsem na vás vyzrál! Pak jsem jim vše vysvětlil. Za dvanáct
dnů se stejným dotazem přišly čtyři osoby z obce Rokytníka. Jejich médium mne vidělo v hustém,
neproniknutelném mraku jako zalitého. I z Dolní Radechové přišli. Z toho jsem poznal, co lidí se baví, klame a ničí
si zdraví nebezpečným spiritismem.
Davidův devadesátý žalm, jehož pomoc v nebezpečí je dobře známa těm, kdož se jej v nebezpečí
modlí, účinkuje na podvědomí, které pak člověka ochraňuje týmž způsobem, avšak s rozdílem, že s modlitbou
získáváme ještě milost a pomoc boží. Je to skvělá pomoc pro všechny.

Profesor hudby, pan Tureček, mi jednou vysvětloval své vidiny. Pravil: Nejsem žádný duchař, nestýkám se se spiritisty ani nečtu žádné okultní knihy, pojednávající o těchto jevech, a jsem velmi opatrný abych něčemu uvěřil anebo sám sebe oklamal. Před několika lety jsem vyučoval hudbě mladou dámu žijící se svou matkou. Při cvičení nás v pokoji nikdo nerušil. Jednou však při předvádění těžší skladby vidím z vedlejšího pokoje vstupovat pána v županu a s dlouhou dýmkou, který usedl v našem pokoji do křesla a pokuřoval. Než jsem byl s předcvičením hotov, vstal a odcházel. Takto v příštích hodinách přicházel a odcházel ještě několikrát, vždy, když jsem předcvičoval. Měl jsem za to, že je to přítel rodiny, nějaký penzista z téhož domu, milovník hudby, který nás nechce v hodině vyrušovat.

Když se tak stalo popáté, ptám se své žačky, kdoje onen pán, který nás chodívá poslouchat, aniž by se mi představil.

Mladá žena se však na mne tázavě podívala a neodpovídala. Opakoval jsem dotaz znovu a dodal jsem: Ten, co zde posedává v křesle a kouří. Odpověděla, že nikoho neviděla, naopak, že jsme při každé hodině byli sami. Vzrušenějsme se proto dohadovali o dalších podrobnostech záhadné návštěvy, až si podle mého detailního popisu dívka uvědomila, že ve stejném křesle sedával před lety její zesnulý otec jehož podobu jsem neznal, ale nyní věrně popsal. Žačka mi vyprávěla o svém otci, jak vždy tiše přišel a kouře svoji dýmku poslouchávaljejí klavírní hru. Obajsme uvěřili, že nás chodí navštěvovat duch zemřelého.

S druhým takovým záhadným případemjsem se setkal, vypravoval mi dále pan profesor,ţpři vánoční návštěvě své matky na vesnici. Potřebovala večer čerstvou vodu. Vzal jsem proto džbán a šel k nedaleké studni. Kdyžjsem k ní docházel, uviděljsem pojednou z protější stráně sbíhat asi dvacetileté děvče, v němžjsem poznal sousedovu dcerku. Zůstaljsem stát, abych viděl, jak za mé dvouleté nepřítomnosti vyspěla. Přiběhla k oknu domu rodičů a snažila se podívat dovnitř. Okno však bylo poměrně vysoko, takže neměla rozhled po místnosti. Odběhla proto do altánku a přinesla si malou lavičku, kterou postavila k oknu a dívala se dovnitř, kde matka strojila vánoční stromek.

Více jsem ji nepozoroval, nabral jsem vodu a šel domů, kde mne matka uvítala dotazem, proč tak dlouho nepřicházím, vypravoval jsem jí předešlé. Matka mi odpověděla, že to muselo být jiné děvče. neboť sousedova dcerka zemřela.

Poněvadžjsemji však bezpečně poznal, chtěljsem si věc osvětlit a šeljsem k sousedům, kdejsemjim viděné opakoval. Potvrdili mi, že dcerka zemřela, a vzpomněli si, že loňského roku, kdyžjiž postonávala, sledovalaje po svém příchodu od přítelkyně na stejný Štědrý den zvenku oknem při strojení vánočního stromku. Po příchodu domů jim pak vše ze svého pozorování vyprávěla. Věřili tudíž, že se dcerka znovu ze záhrobí přišla na ně podívat.

V obou případech, vyprávěných panem profesorem, sejedná ojeho vlastní značně vzácnou citlivost, při níž se podvědomí ve fluidu oduší plně probudilo ajeho duše nahlížela přímo do dřívějšího života zemřelých osob vtisknutého v protonaci. Tudíž žádné zjevování se zemřelých.

Mnozí lidé jsou ze své vrozené citlivosti bojácní a ustrašení. Věří v duchy, strašidla apod., ač není-li to vidění z protonace, jsou to fixní vidiny a halucinace.

Pan B. mi velmi vážně tvrdil, že jejich zemřelá matka nemá pokoje, a proto pravidelně každou

sobotu přichází ze
záhrobí do jejich bytu. Byl jsem pozván, abych se přesvědčil. Šel jsem v udaný den do jejich
obydlí k deváté hodině večer. Asi za půl hodinyjsem pozoroval, že oba rodiče i dcera ztichli.
Jejich obličeje se ve výrazech tváří změnily, dívali se ke dveřím a pak ke stolu, přičemž se začali modlit. Mimo
uvedené
jsem nic dalšího neviděl ani nepozoroval. Otázaljsem se po chvíli pana B., co se stalo. Což nevidíte naši
maminku,jak usedla u kamen ke stolu? odpověděl mi otázkou. Neodpověděljsem mu, poněvadžjsem
skutečně nic neviděl, přestože jsem vidět chtěl.
Důvěrník strany pan. Š. z Čáslavska, dobrý řečník, politik a rádce, velmi rozumný pán, ke mně přišel,
aby mi předal dopis od čáslavského děkana P. Dostála, v němž mne pisatel upozorňuje na zvláštní zjevy,
které se dějí v bytě pana Š. a o jejichž pravdivosti se přesvědčil.
Pan Š. mi vážně a přesvědčivě vypravoval, žeje svobodný a že hojiž po více roků každý týden navštěvují démoni.
Když přichází po své práci k svému bydlišti, čekají už na něho. Jsou to urostlí snědší chlapíci.
Zprvu je nepoznal a měl je za cizí členy strany, teprve jejich rozpravy ho přiváděli v úžas, neboť věděli
o věcech, jež chtěl teprve podnikat a byly jeho tajemstvím. Mluvili předem o jeho zítřejších a pozdějších zdarech
či nezdarech, což se vždy dopodrobna vyplnilo. Když si už na ně a jejich návštěvy zvykl, představili se mujako
démoni, vyslaní škodit lidem. Vypravují mu vždy, co kde komu provedli a provedou. Když
pan Š. šeljejich zprávy zjišťovat, přesvědčil se vždy o pravdě. Jemu samotnému neškodili, neboť,jak mu
řekli chtějí se též pobavit, a proto přicházejí, aby společně vypili čaj a zahráli si karty. Pouze jeho víře se někdy se
zálibou vysmívají.
Málokdy přicházejí společně. Je-li se dvěma pohromadě, přichází třetí i další; nejvíc sejich sešlo pět. Často na
něho čekají v bytě, ač je dům zavřen.
Pan Š. mi vykládalještě další detaily o těchto svých záhadných návštěvnících, přičemž má plnou víru,
žejsou to bytosti zjiného světa. Během rozpravyjsme odešli do blízkého lesa a usedli na lavičku. Tázal
jsem se, zda tajemní přátelé pana Š. vědí, že ke mně při el a že mi o nich vypravuje a o věci se radí. Proč se nyní
některý z nich nezjeví abych se přesvědčil?
Pan Š. se po těchto mých otázkách náhle ohlédl vlevo, vstal a šel asi dvacet kroků, kde se zastavil a něco hovořil,
vykládal a přikyvoval, načež se vracel se slovy, že právě přišel démon jménem Darnus, kterého dobře snáší, a
varoval ho přede mnou, že nemá věřit mému
výkladu a mým pokynům a že se mi ještě dnes pomstí.
Tázal jsem se, proč jsem i já onoho Darnuse neviděl? Pan Š. mi neodpověděl.
Co máme o těchto a podobných vidinách soudit?
Z chování paní ţ. jsem usoudil že se u něho vedle činnosti vědomé probouzí i činnost podvědomá.
Vyšetřil jsem také, že jsa ještě děckem, rád si se zálibou a vzrušením prohlížel obrazy s démony, ve
které věřil. V esplanech se tudíž tvořily a sílily fantastické představy jejich postav. Víme již, že dojmy
a představy z dětstvíjsou prvními a základními nositeli budoucího duševního života člověka, neboť zůstávají jako
vzor pro další duševní činnost.
Pan Š. po celodenní administrativní práci přicházel do svého bytu unaven a tím, že byl sám, a k tomu
ještě somnambul, citlivec a jeho duše byla uvyklá na stálou činnost, samovolně z únavy vědomého dění

vcházela do činnosti vstupního podvědomí - do svého nitra, odkud navazovala na stará esplana, která ji vždy vzrušovala.

Přitom mohutnost rozumu a vůle byla zeslabena.

Z esplan si duše sejmula (abstrahovala) představu démona. Nastalo rozštěpení duševní činnosti na více ţjá. Ve vstupních podvědomích si duše ve své nezměrné fantazii tvoří duchové představy živých, gestikulujících, samostatných osob, činných rozumem a vůlí, jimž propůjčuje své já, a tak dává jevům sama podklad.

Duše z aktivity nižšího podvědomí vrhá své živé, takřka zhmotnělé představy a děje do esplan, z nichž tyto představy pocházejí k prahu vědomí. Nastává úžasná věcná hra obou duševních činností, v které si nižší podvědomí zachovává vedení.

V tomto rozštěpení duše, kdy podvědomá činnost mnohdy vchází až do čtvrtého stupně a přitom, jţsouc v určitém prostoru všudypřítomna, poznává přímo sama skrze sebe bezprostředně, co se kde stalo a v příštích dnech stane. A v podobě živých, řečných a čilých postav démonů udivuje tak činnost vědomou.

Vše to jsou halucinační fantazie živého snu, děje rozdvojené činnosti duše.

Tato aktivita nižšího podvědomého dění se vtiskuje a zobrazuje v esplanech, z nichž vchází k zesláblému vědomí, které se tu nachází v postoji diváka a sloužícího otroka.

Podobně si můžeme vyložit zjevování se zemřelé matky pana B., pouze s tím rozdílem, že tři osoby viděly stejný jev.

Z pokusůjsme poznali, že psychózaje nakažlivá, že silnější strhuje slabšího. Citlivá žena pana B. podléhala představám svého somnambulního manžela. Dcera z rodičů citlivců patřila do téže skupiny. V očekávání nebožky z aktivity podvědomí nastalo sblížení všech tří fluidů oduší pro společné tělo, ve kterém již snadno podvědomá činnost vytvořila jednotu všem společného vidu.

Já sámjsem nemohl nic spatřit proto, že moje aktivita duše nevytvořila v podvědomí s rodinou psychickoujednotu -jednotné tělo. Kdyby místo mne byl přítomen citlivec, mohl být stržen s sebou a nebožku by spatřil.

Že je tento můj názor logický, objasní nám následující případ:

Byljsem přítomen nesčíslným pokusům. V Nové Paceještě před první světovou válkoujsem byl ředitelem školy z obce Nemajova pozván do společnosti, v níž se večer měla konat seance.

Společný kruh, řetěz, vytvořilo všech jedenáct členů. Já, jsa mladý a do jejich společné věci málo zasţvědcený, jsem žádal, abych mohljevy sledovat pasívně. Vrcholem pokusů mělo být, že dosud nezjištěná síla je společně se stolem i židlemi zvedne.

Nejprve se dvě média vystřídala v dlouhém řečnění z vnitřní vize, načež byl řetěz vytvořen znovu a čekalo se na vznášení. Všejsem bedlivě a ostražitě sledoval. Bylo naprosté ticho. Viděljsem, že mnozí se začali dívat ze strany na zem, načež všichni začali schylovat hlavy ke stolu, až se jej i nosem dotýkali.

V této pozici zůstalo celé shromáždění asi šest minut, načež volně hlavy pozvedali vzhůru a rozpojili řetěz.

Skoro všichni si omakávali temeno a narovnávali se.

Byljsem tázán, sledoval-lijsem,jak dlouho byli zvednuti a hlavami přimraženi ke stropu, protože síla vznášení byla dnes mimořádná.

Jejich otázka mne nesmírně překvapila, neboť jsem viděl, že zůstali na židlích na svých místech, že se nevznášeli a u stropu nebyli. Jen hlavy měli sehnuty, až se někteří nosem dotýkali stolní desky. Svému pruvodci jsem řekl pravdu a společnost se mi vysmála. On sám mne odbyl stroze: Vy jste spal.

Začal jsem o těchto jevech přemýšlet. Tato zkušenost byla první ranou do víry ve spiritistické jevy.

Cestou domů jsme debatovali. Měl jsem tehdy již osobní zkušenosti z vlastních pokusů a věděl jsem, že je tu jedna společná hmota, slitá ode všech v jedno tělo- energie oduší -, která přijme vedoucí ústřední myšlenku, žádané přání: vznášet se.

Poněvadžjsem v řetězu nebyl zapojen, nepodlehljsem klamu. Podobně tomu bylo v rodině pana B. kde hlavní myšlenkou byla představa matky, jejíhož skonu želeli, s níž se v duchu obírali. Duše potřebuje jen podnět, aby rozpředla a uskutečnila ze své úžasné dynamické aktivity očekávaný děj.

Než vraťme se ke slíbené pomstě démona Darnuse. Toho večerajsem konal v našem divadelním sále na jevišti pokusy. Pro zábavu obecenstva jsem jedné ze tří uspaných dívek vnutil představu krásného chlapce a druhým dívkám nabízel, aby se každá svým způsobem se vší dovednostíjej ajeho přízeň snažila získat. Sám jsem usedl po straně jeviště ke stolu na židli a více než na právě konaný pokus jsem myslel na domnělou ďábelskou posedlost p. Š.

Obecenstvo se vesele bavilo sledováním boje dívek o sebevědomého krasavce. Po deseti minutách se pojednou jedna z nich, dobrý subjekt, oddělila od skupiny a přistoupila v pevném postoji přede mne seţ vzkřiknutím: V zpomínáš na snědého Darnuše? Zde jsem!<ţ Na moji otázku, co chce, odpověděla: Jdu se ti pomstít! Přitom se dívka kroutilajako had a syčela na mne. Mohl jsem tuto sílu Darnuse rázem zmařit, ale naskytla se zde skvělá příležitost poučit obecenstvo. Proto jsem všem překvapeným nenadálým obratem v zábavě, vysvětlil příčinu Darnusovy pomsty, načežjsem se obrátil k dívce s dotazem: Z jaké příčiny vešel démon do tvého těla? Z nenávisti k tobě!ţzněla odpověď. Nikdo z přítomných a anijá nevěříme, že jsi skutečný ďábel Darnus, potíral jsem znovu dívčin projev. Dívka se chlapsky zasmála a přistoupila ke druhé dívce se slovy: Zde můj společník lemis ti to dosvědčí?ţnačež zazněl nepříjemný chechot obou dívek. Tedy měljsem najevišti ojednoho pekelného hosta víc. Namítljsem:ţŽe tu jste dva to mi nestačí k uvěření, žejste skuteční členové temného světa! Darnus začal ukazovat svoji levou ruku, která začala pojednou silně červenat a puchnout před zraky diváků. Dokazoval jsem mu, že toto i více dokáže přítomný subjekt K. Ze sálu někdo vykřikoval, že právě dostal silný políček a současně spadl ze stěny obraz, načež dívky vykřikovaly tajnosti a tajné hříchy přítomných. Většina obecenstva zvážněla, mnozí se začali i děsit, zvláště když obě posedlé začaly křičet, aby povstala paní, která byla včera od svého manžela bita, neboť on, Darnus to způsobil ajejiţho muže na ni poštval. Poněvadž nikdo nevstal a nepřihlásil se, vyřítil se Darnus a přitáhl naje viště ženu, jejíž rukáv silou vyhrnul a ukázal přítomným skutečné modřiny na ruce. Paní začala plakat a potvrdila pravdivost.

Přítomní slabšího ducha silně znervózněli a jiná hysterická žena vidí na jevišti ošklivé černé zvíře, které jiní pokládají za ďábla. Mnozí z toho začali být nepokojní, neboť vydávali výkřiky, obzvláště když se ze sálu ohlásil nový posedlý se zježenými vlasy, vypoulenýma očima a pěnou kolem úst, mlátící pěstmi kolem sebe a křičící, aby mu všichni šli z cesty. Darnus a Irmis vítězoslavně vykřikli: " Ha, Perkus nám přichází pomoci! Perkus silně řvoucí se přihnal naje viště mezi své, bije rukama kolem sebe, takžejsem musel sugescí

zakročit.

Přítomný doktor filozofie pan L. na mne volal:ţDostal jste se do pěkné pasti! Prohlašuji všem. že jste na omylu se svým tvrzením, žejdejen o halucinace vzniklé z vaší příčiny. Já, jdu li pozorovat tytojevy, beru s sebou vždy svěcenou křídu. Vedle sedící duchovní P. P. má při sobě růženec. Ďábel tyto věci nesnáší, podejte jim je a přesvědčíte se o skutečné posedlosti!" Vzal jsem tyto věci a podal jsem je "posedlýmţ dívkám. Nejprve ustoupily zpět zmítajíce se, avšak Perkus křídu popadl, mrštiljí o zem a zuřivěţji poplival a rozdupal, vzdaluje se současně od místa bílé skvrny. Rovněž růženec by byl na kusy roztrhán, kdybych jej včas neuchránil.

Víra ve skutečnou posedlost zachvátila takřka všechny přítomné. Mysleli, že máme co činit se skutečnými vtělenými démony. Ve své víře byli ještě utvrzeni, když vedle Darnuse se v dívčině těle ubytovali další démoni Arpold a Elman, tedy celá pekelná banda tajemníka panaŠ. ţA přece tu byl veliký, temný zkušeností nepodložený rozumový omyl přítomných.

Poněvadž se pekelné zlo rozrůstalo o nové členy, vyšel od přítomných hlas, abych včas zakročil proti těmto zjevům. Současně chtěli přítomní vědět, jakým způsobem provedu odstranění těchto pěti samozvanců. Vytrhljsem z notesu list a kreslil na něj podobu psa. Přitom v síle duchajsem si živě, s pevnou vírou, že se účinek na posedlých brzo projeví, představil, jak na obecenstvo štěká. Byl jsem přece s uspanými fluidově spojen vjedno tělo. Zuřivec Perkus začal štěkat do sálu první, nato Darnus, měně zvuk štěkotu se svými společníky Arpoldem a Elmanem. Nakonec se připojil i Irmis. Přítomní věřili, že na ně štěkají ďáblové.

Tvořiljsem však již mezitím v duchu novou představu, kteroujsem pro doklad psal současně na papír, a to, aby se domnělí psi ke mně lísali, což začali činit natolik, že jsem je jednoho po druhém mohl hladit.

A zase jsem v duchu činil novou představu (stvrzuje ji na papír napsáním slov), že jsou znamenití pěvci. Darnus začal první a do udiveného sálu zazněla píseň Čechy krásné, Čechy mé. Přitom jsem uspaným podával zbytky posvěcené křídy a růženec, které braly uctivě do rukou, aniž by projevovaly odpor.

A tak představa ďábelských šelem ustoupila vždy mé nové a nové představě. Po odzpívání písně jsem je telepatickou cestou, s dáním představy plného zdraví, probudil a přítomnému dr. filozofie jsem podallístek s kresbou psa a psanými slovy se žádostí, aby jej nechal kolovat. Potvrdilo se, že příčinou nevídaných jevů nebyl sám ďábel, nýbrž můj živý zájem a představy ďáblů, obtěžujících tajemníka p. Š. i vyhrůžka Darnuse, což vše z esplan přešlo k mému vědomí a při pokusech jsem si to živě zobrazil.

Účin se musel projevit, neboť dívky byly ve stavu třetího vstupního podvědomí, kde rozum a vůle jsou v nejnižším zatemnění a podvědomé já tohoto stupně bez odporu přijímalo každou představu a podle ní ve svém ţjá se zosobňovalo.

Poněvadž se u mne vytvořila živá představa postav ďáblů, musely se dívky vjejich charakterech ajejich moci projevovat. Tyto neobyčejné schopnosti a síly, v podvědomí dřímající, byly uvedeny do činnosti, aby udivovaly přítomné osoby projevy těchto skrytých sil a mohutností naší duše, které neznaly.

Dostane-li se subjekt do čtvrtého stupně podvědomé činnosti duše, v němž rozum a vůle přicházejí značně k uplatnění, rozpozná omyl a klam od skutečnosti. K získání dokladu byl ještě uspán subjekt K., kterému byla hlasitě vnucována moje představa satana Darnuse ve víře, že se v něm projeví, na níž pak reagoval slovy, že jej zde nevidí. Je zřejmé, že u tohoto uspaného pracoval již rozum. Ve druhém a třetím

stupni spánku se rozum neuplatňuje a duše bez odporu přijímá představu, v níž se v podvědomémţjá navenek projevuje bez odporu. Třetí vstupní podvědomí přijímá chorobnou představu ďábla intenzívně a důsledně, že svěcené věci nesnáší zrovna tak jako při skutečné posedlosti.

Kdyby se znaly tyto rozdiţlné stupně podvědomé činnosti duše znalostí získanou předchozími pokusy, její projevy za cizí osobnosti a její úžasné síly a mohutnosti na ovládání hmoty, jakož i jasnovidnost, materializaci, znalost cizích řečí, odkrývání tajných věcí, bezcitnost apod. před několika staletími, vyvarovalo by se lidstvo oněch strašných omylů z nařknutí nevinných osob ze spolku s ďáblem, kdy lidé se navzájem obviňovali a udávali, že mají ďábla v sobě; trestem pak bylo mučení k doznání se a upalování. Tehdy ještě neznali vlastní neobyčejné síly a duševní změny lidské psýchy.

Všechny úřady a soudní inkvizitoři, vidouce podobné jevy, neznali pravé důvody a přisuzovali vše vesměs ďáblu, nerozeznávajíce skutečnou posedlost od nepravé, chorobné. Zmatení ducha bylo u inkvizitorů tak veliké, že kupříkladu středověký soudce Carpzow podepsal sám dvacet tisíc ortelů smrti, soudce Bognet, Spina a Hopkins každý po osmi stech, Vosz sedm set. Soudce Regimius dal upálit osm set lidí a nakonec se sám udal, že má v sobě ďábla, takže byl takéjako čaroděj upálen. Soudce Bodin pravil, že při vyšetřování musí ustavičně bojovat s ďáblem. Tím, že všichni v posedlost ďáblem věřili, byli sami příčinou, že citlivým obětem, u nichž se vstupní podvědomí snadno probouzelo k činnosti, vtiskli svoji představu satana, aby se v nich zosobnil. Sami tak svou představu ďábla do svých obětí posílali. Zdravé vstupní podvědomí se pak změnilo v podvědomí nižší s chorými představami ďábla. V těchto chorých komplexech sídlila osobnost nižšího já s představami ďábla se svými duševními schopnostmi a silami. Byl to pouhý rozštěp osobnosti.

Mnohému se vtírá myšlenka, v čem spočívá příčina, žejsem tak lehce mohl ze svých citlivců "ďábly vymýtit. Byly to představy čerstvé, málo životné, v esplanech ještě nezakořeněné, takže na ně postačil můj silný telepatický vliv ke změně v představu novou, kterou jsem musel tak dlouho vysilat, ažji citlivec přijal. Kdyby tyto ďábelské představy byly častěji živeny a osoba sije dokonce uvědomila s myšlenkou, že je skutečně ďáblem posedlá, musel bych působit již slovní sugescí po více dnů, abych postupně celý chorý komplex, sestávající z esplan pochybených představ, zničil a přivedl k rozpadu a rozplynutí.

Zabývali jsme se úkazy z oboru parapsychiky, jejímž předmětem je jasnozření a přenos myšlenek. Nyní seještě seznámíme s úkazy z oboru parafyziky (metafyziky), kterýžto obor pro přírodovědecké pojmy a fyziologický dosah těmito úkazy nové životní silyje důležitější, neboť ona sila se nám ukazuje mocnější než síly anorganické přírody.

Úkazy fyzikální mediumity se daji vysvětlit schopnostmi lidského organismu za účinku neznámých sil a mohutností lidské duše. Vímejen, že životje cyklický vývoj fyzikálněchemické energie na hmotě, která se tím stává protoplazmou, avšak v čem spočívá příčina, že ona radioaktivita, nadhmotná síla vycházející z lidského těla, seskupující se v živou materializaci, bude předmětem nové vědy. Stojíme tu před experimentálním důkazem existence duše.

Za přítomnosti svědků, úředníka p. Kubečka, ředitele pTůmy, učitele p. Chrásky, vldp. Prudiče. paní Tislové, bylo žádáno, abych požádal subjekta Křečka o vytvoření materializace.

Subjekt v hlubokém spánku žádal, aby všichni přítomní odešli do vedlejší místnosti, kdeje více šero.
Jeho přání bylo vyhověno, načež se subjekt uvedl do klidu. Sámjsem se subjektem zůstal v místnosti první.
Po chvíli mi bylo panem Kubečkem hlášeno, že vidí průhlednou světelnou mlhovinu, seskupující se do velkého kruhu. Mlhovina se stávalajasnější a mohutnější. Pan Kubeček i ostatní si přáli, aby z ní subjekt vytvořil postavu Goetha. Vyřídil jsem přání svědků subjektu a za několik vteřin je mi hlášeno: " Hmota v krajích řídne a ve středu se vytvořilajasná plastika básníkova poprsí, hledícího na nás."
Po chvíli mě žádali, zdaje možné vidět i materializaci zvířete, kupříkladu hlavu koně. Znovujsem tlumočil přání svědků a bylo mi hlášeno, že první jev mizí a ve světelném kruhu vyvstává hlava koně, která je jako živá.
Při jiném pokuse za přítomnosti těchže svědků vytvořil subjekt materializaci sama sebe a k velikému překvapení všech sama materializace pokárala pana Picha při jeho nemístné kritice o skutečnosti této materializace.
Tyto obsáhlé studie o psychologických abnormálních stavech, o nadnormálním poznávání skutečnosti bez prostřednictví známých smyslů, poznávání věcí vzdálených, vidění do minulosti a o předvídání budoucnosti ukazují jasně, že bdělé vědomí člověka je jen nepatrnou částí jeho vědomí celkového.
Objektivnost úkazů závisí jen na vynikajících subjektech, médiích, nelze je však podřídit dosud známým a všeobecně platným fyzikálním zákonům.
Duše v hlubokém podvědomí má metapsychické schopnosti: kryptotesü, tj. schopnost poznávací která se naprosto liší od obecných schopností našich smyslů, ektoplazmu, tj. zvláštní mlhovitou světélkující látku, z níž se vytvářejí jednotlivé části i celá těla, která mají veškeré zdání života a jež není totožná s oduším ani s magnetismem. Je to látka vzatá z protoplazmy vlastního těla, kterou též duše z činnosti podvědomé za pomoci oduší oživuje. Premonice, tj. předtuchy, sny, kteréjsou ověřovány často do nejmenších podrobností, telekinezi, tj. pohyby předmětů bez doteku, a psychometrü, tj. jasnozření do minulosti.
Tyto bezpečně zj ištěné základní úkazy stačí samy o sobě, aby vyvrátily ze základů čistě materialistické nazírání na podstatu člověka, jelikož lidská bytost má materiální i psychologické zdroje, které dosud neznáme. Rozhodující otázkou pro směr metapsychického bádáníje, zda známe z hlediska fyzického, fyziologického a psychologického povahu člověka i se všemi zdroji jeho podvědomí do té míry, abychom mohli rozeznat úkazy, které vyplývají z jeho činnosti.
Nejužší a nejvlastnější zájem člověka se ponese vždy k tomu, aby se dopátral, jaký význam a jakou průkazní silu mají tyto úkazy pro rozřešení největších ze všech záhad - osobní existence lidské a posmrtné, jelikož touha po osobní nesmrtelnosti je v lidstvu odvěká a musíme věřit, že nejsemjen občany tohoto pozemského světa a že život na něm je jen průchodem do dalšího života nesmrtelného. Tudíž celá metafyzika není než pokus vědomí vyrovnat se s faktem smrti a dojít proti němu k výsledku nových fakt na pokračování života.
Dosud známé metapsychické úkazyje třeba bedlivě zkoumat, aby se zjistilajejich objektivní povaha a aby se vyjasnily a vysvětlily zákony, jimž podléhají.
Pak bude možno i tato fakta zařadit do nového a probádaného systému poznání.
Je málo těch, kteří mají silnou vůli a dovedou řídit svůj běh života. Proto se nedivte, že na duchu chudým lidem, kteří často v životě ztroskotají, pomáhají různé amulety, panenky v autech a letadlech, podkovy a podobné braky,

které nosí zavěšeny či vozí pro štěstí. Takové lidi nemůže vést životem zdravá duševní aktivita, rozum a vůle, ale amulet, v nějž dětsky věří a který má účin jedině u citlivce. Ona víra v amulet je příčinou, že probouzí podvědomou činnost v jejích skrytých silách a schopnostech, které někdy při neštěstí člověka ochrání a z něj vyvedou. Amulet potřebuje jen člověk slabé vůle, který nemaje pravé víry, hledá víru v něm. Nepotřebuje jej člověk, který si je jist svou silou, rozumem, vůlí a mocí, který dovede ze svých sil tvořit a budovat. Ten si zařídí vše tak,jak sám chce, neboť ví, žejen ve vědomí se plně uplatníjeho rozum a svobodná vůle, ví, že na ochranu bude žádat pomoc u Boha a nebude spoléhat na hmotu amuletů nebo jiných vyvolaných vnitřních instinktů.

Používání amuletů a tím spoléhání najejich ochranu může být člověku i osudné. Taková nevědomá hra s lidskou duší může přivést i do neštěstí.

Letec-akrobat M. říkával svým známým o svém amuletu, který byl ze skla: " Rozbije-li se mi, vím, že to bude můj konec. " Před jedním letem zpozoroval, že amulet je skutečně rozbitý, takže se s touto ztrátou svěřil i příbuzným, ale přitom srdnatě odmítal jakékoliv příští neštěstí. V příštím letu se však skutečně zřítil a pohřbil své tělo pod troskami hořícího stroje.

Podvědomé já -sama duše - byla příčinou té katastrofy. Bezbranné podvědomé já přijalo z vrchního podvědomí z esplan tuto ve víře živenou nebezpečnou představu rozbitého amuletu, spojenou s představou leteckého neštěstí, se zabitím. Rozbitím amuletu muselo pak již samo podvědomí (komplex nižšího podvědomí) v tomto směru vyrazit řízení letadla rozumné vědomé činnosti, aby je samo převzalo a dovedlo ke katastrofě.

Duše nás v hlubokém tranzu často překvapí různými schopnostmi. Společnost se bavila hrou na klavír. Poručil jsem uspanému subjektu Křečkovi, aby hru sledoval s námi. Bedlivě začal naslouchat a rozčiloval se, že dáma hraje chybně. Jeho známí se smáli, poněvadž jim bylo známé, že subjekt neovládá ani skladbu, ani hru na klavír. Subjekt však vyskočil ze židle, odstrčil hrající a k našemu údivu mistrně pokračoval ve hře.

Továrník M. ztratil přijízdě autem důležité listiny. Při pokuse v té věci hlásil subjekt; že vidí hledané dokumenty v komoře chalupy, vzdálené několik desítek kilometrů od nás, uložené v brašně na stěně, a žádal auto, že pro ně zajede. Byl nám poskytnut vůz se šoférem a mladý pan továrník jel s námi. Subjekt určoval směr cesty, neboť předem námjméno obce nesvěřil. Tvrdil, že listiny sám ze stěny podá. Když se šoférjiž podruhé, vždy na rozcestí, ptal, kterou cestou dále jet, subjekt se rozčilil, uchopil volant a vytlačiv šoféra zjeho místa, řídil sám auto dále rychloujízdou. V úzkosti, obávaje se neštěstí, nařídiljsem šoférovi, aby držel volant a spoluřídil, poněvadž uspaný subjekt ovládání auta nezná, ale uspaný to nepřipustil a nedbaje našeho velkého strachu, dovezl nás až do vesnice Ch. před branku chaloupky. Po zastavení rychle vystoupil z auta, běžel zahradou do síně domku, otevřel dveře do zadnější místnosti, která byla tmavá, a zde vyskočil na ustlanou postel a strhl ze stěny starou brašnu. Následovali jsme jej do domku a zde nám, projevuje velikou radost, podával tuto brašnu i s hledanými listinami. V tutéž chvíli z předních dveří přiběhl i hospodář, který nám pak vysvětlil, že našel listiny na cestě a uschoval v komoře bytu.

Při konání vědeckých pokusů nám bylo někdy podáno občerstvení. Obvyklejsem subjekta p. K. neprobouzel aby si mohl klidem odpočinout. Jen někdyjsem pro pobavení přítomných vyrušil uspaného žádostí, aby

na vzdálenost
předem podané jídlo ochutnal a řekl nám svůj úsudek. Na subjektu pak bylo pozorovat vnitřní činnost. Pravil nám:
" V této láhvi je bílé kyselé víno, v této druhé je též kyselé, ale starý ročník výtečné jakosti. Sladké víno v láhvi třetí
vám chutnát nebude, je vyrobeno uměle. Mezi ořechy je jich sedm prázdných, bezjader, která vyschla." Popisoval i
vnitřní úpravu dortu a detailnějeho chuti. Při otevření lahví a ochutnání dortu, rozevřením ořechů se přesně
potvrdilo, jak subjekt předem označil.
Při pokuse v lékárně, konaném ve tmě, popsal subjekt za spánku na dvacet léků, pro kterou chorobu
každý z nich je určen, přičemž šel k lékům a každý lék donesl přítomným do ruky. Po rozsvícení světla se
potvrdila správnost subjektovy výpovědi.
Přišel ke mně starší italský námořník, hovořícíjiž špatně česky. Přál si vědět, proč už dvacet roků nemůže spát.
Během pokusu mu subjekt na slova mluvená cizímjazykem, jichž byla asi polovina, týmžjazykem odpovídal. Ptal
jsem se, jakou řečí to mluví? " Naší italštinou, uspaný ji ovládá znamenitě! byla námořníkova odpověďt.
Podobně při návštěvě francouzského policisty s ním mluvil subjekt francouzsky ajá, abych, znal obsah řeči,jsem se
musel subjekta tázat a žádat na něm překlad. S lékaři obvykle hovořil latinsky a lékaře dr.
Šípka před svědky zle plísnil za jeho omyl, kdy nerozpoznáním choroby zavinil smrt pacienta. Detaily omylu mu přesně osvětlil. Knězi p. Prudičovi popisoval výjevy z Písma, mluvě řečí chaldejskou, kterou si
důstojný pán stenograficky zaznamenával a pak si ze záznamu pořizoval překlady.
Odkud čerpá uspaný tyto nevídané schopnosti?
V podvědomíjsou mu přirozené, vlastní, neboť duše je stvořena k obrazu a podobě boží, převzala vědomost a
poznání z věcných vzorů božích v omezené
míře, a to jen z těch, se kterými přijde do styku. Proto nás může překvapit subjektova schopnost v podvědomém
stavu, kde pracuje přímo s duší. Duše subjekta může znalost řečí čerpat též z dispozice přítomné osoby, při jazycích již neužívaných čerpá z protonace. Schopnosti smyslů může uplatnit přímo, bez použití
čidel, prostoupením hmoty určené k pití a jídlu, kterou vychutná dokonaleji než my prostřednictvím čidla. Duše
však vlastní jiné a dokonalejší vlohy a schopnosti, které přijdou k uplatnění až v druhém životě.
Je málo subjektů, kteří j sou schopni pro fenomenální pokusy, jako byl subjekt K. Italský lékař profesor Lombroso
činil po mnoho roků pokusy se slavným médiem Eusapü Paladinovou. Tehdy - před třiceti roky - si nedovedl
vysvětlit, že neobyčejné jevy se dějí silou podvědomé činnosti samotné Eusapie,
a nezvratně věřil, že tojsou projevy bytostí ze záhrobí, které používají Eusapiejako prostředníka. Podobně věřil
ruský učenec profesor Aksakov a francouzský učenec profesor Richet, kteří vážili cestu do Itálie, aby byli přítomnijevům a vydali o nich obsáhlé protokoly. Ani profesoři Morseli, Porro, Motzza, dr. Vengi a jiní si
nedovedli tyto jevy nijak vysvětlit.
Dnešní vědě jsou známi tzv. zázrační počtáři kteří v několika vteřinách dovedou provádět zpaměti
početní úkony jež naprosto přesahují schopnost obyčejného člověka a které i školený matematik by mohl
vypočítat - kdyby vůbec mohl - jen pomocí tužky, papíru, logaritmických tabulek.
Tato schopnost probuzeneho podvědomí se obyčejně projevuje už v nejranějším mládí a počtáři sami nedovedou
vysvětlit, jak dospívají ke svým výsledkům. Tato schopnost někdy mizí, jakmile chlapec vyroste.
Z posledních dvou století je známo na třicet doložených případů.

Jedediah Buxton, přihlouplý čeledín, který neuměl číst ani psát, roku 1754 před anglickou královskou vědeckou společností v duchu prováděl nejrůznější a nejtěžší výpočty. Vypočítal s přesností anglické libry na jakou částku vzroste mince farthig, násobí-li se 140krát. Jeho správný výpočet zabíhal do tisíců sextiliónů. Toto obrovské číslo ještě zpaměti znásobil samo sebou.

Zerah Colburn (1804-1840) ve věku osmi let téže společnosti v Londýně dával přesné odpovědi na otázky kolik vteřin uplynulo v libovolném počtu století, kolik zrn je v libovolném počtu obilí atd.

George Parker Bidden (1806-1878), civilní inženýr, již v deseti letech jako zázračný počtař při turné po Evropě dával ihned odpovědi na kladné otázky, jako : Má-li kolo v obvodu 5 stop 10 palců, kolikrát se otočí v 800 000 000 mil? - Odpověď zněla: 724114 285 704krát a byla dána v 50 vteřinách. Jinţá otázka: Kolik činí druhá odmocnina ze 119 550 669121? Odpověďţ, trvající 30 vteřin, byla: 345 761 atd.

Ital Jacques Inaudi v roce 1904 v londýnském Hippodromu stál zády k veliké tabuli v rozměrech 30 krát 10 stop, na kterou jeho asistent psal čísla diktovaná obecenstvem, s nimiž Inaudi v duchu pracoval a ihned udával přesné výpočty. Obecenstvo se snažilo, aby ho zmátlo, což se nikdy nepodařilo.

Johann Martin Zachariah Dase (1824-1861), úředník pruské státní služby, zpaměti operoval nesmírnou velikostí čísel. Když byl v Berlíně zkoušen před komisí Akademie věd, byla mu položena otázka, zda jsou v tomto směru nějaké hranice, za které by jeho schopnosti už nesahaly; odpověděl, že si není vědom žádných hranic. Žádal, aby byl vyzkoušen, počítal zpaměti a jeho výsledky byly naprosto správné.

Jako fenomén Datas, pokud šlo o paměť, byl hotový zázrak, který -jak hrdě a pravdivě prohlašoval - mohl dát správnou odpověď na kteroukoliv otázku, již lze nalézt v proslulých knihách..

Dnešní věda nedovede dát odpověď, v čem se tyto mimořádné myšlenkové vlastnosti projevují - je v nejistotě a dosud tápe; nejdou jí vysvětlit a vyložit.

My víme, že je to jedna z velikého počtu schopností duše, která se z podvědomí vybavila do vědomí.

V posledních letech byla v Anglii vydána kniha W. T. Steada, Julüny dopisy, které autor (sám jsa pišící médium) připisoval i s přívrženci skutečným projevům ze záhrobí zemřelé přítelkyně Julie. Tato kniha se sbírkou Julüných sdělení byla pro svou zajímavost přeložena takřka do všech světovýchjazyků (i do češtiny). Vyjímám jeden z dopisů s vysvětlením, abych dokázal, že zemřelá Julie po své smrti s panem Steadem neměla nic společného a že všechny jevy jsou vlastním projevem jeho podvědomé schopnosti.

Autor W. T. Stead piše: " Před několika roky byla u mne jako úřednice zaměstnána dáma nadání opravdu pozoruhodného, ale povahy nestálé a zdraví méně silného. Stala se mi tak nesnesitelnou, žejsem v lednu vážně přemýšlel o jejím propuštění, ale Julie mi napsala mou rukou:
Buďte trpělivý s E. M. Do roku bude zde mezi námi."

Zůstal jsem překvapen, neboť mne nic neopravňovalo k předpokladu, že by mohla zemřít. Přijal jsem bez námitek pokyn sdělení a dáma ta byla dále u mne zaměstnána, uvedený pokyn mi byl dán - neklame-li mne paměť -15. nebo 16. ledna.

Pak mi byl opakován v únoru, dubnu, květnu a červnu, pokaždé další sdělení bylo jaksi důsledkem sdělení předešlého.

Vzpomeňte si, že E. M. do roka zemře!

V červenci E. M. polkla z nepozornosti hřebíček. Hřebíček se zapíchl do střev a dáma ta těžce onemocněla. Oba ošetřující lékaři nedávali naději najejí uzdravení. V té době mi Julie psala zase mou rukou.
I tázaljsem její: Mělajste bezpochyby na mysli tento případ, kdyžjste předpověděla, že E. M. zemře!

Avšak k mému největšímu úžasujsem dostal následující odpověď: " Nikoli - z této nemoci se uzdraví, ale vzdor

tomu do roka zemře.

E. M. se uzdravila k velikému údivu lékařů a brzo se zase mohla ujmout svých běžných prací. V srpnu, září, říjnu a listopadu mi bylo znovu mou rukou sděleno oznámení o brzkém skonu. V prosinci E. M. onemocněla chřipkou.

To je to? tázal jsem se Julie.

Nikoliv - ona nezemře přirozeným způsobem, ale ať je tomu jakkoliv, do roka zemře! Byljsem znepokojen, ale věděljsem, že té události nemohu nijak čelit. Pak přišly vánoce. Slečna E. M. byla vážně nemocna. Ale Nový rok uplynul a ona ještě žila. Julie na dotaz odpověděla:

Mohla jsem se zmýlit o několik dní, ale co jsem řekla, je pravda.

Dne 10. ledna mi Julie napsala:

Zítra spatříte E. M., rozlučte se s ní. Učiňte všechna nutná opatření. Na zemi ji pak už nespatříte.

Šeljsem k ní. - Měla horečku s ošklivým kašlem. Právěji odváželi do nemocnice, kde bude lépe ošetřena. Hovořila se mnou po celou dobu o tom, čeho bylo třeba k ukončeníjejích prací. Kdyžjsem se s ní loučil, tázal jsem se sám sebe, zda se Julie nemýlí.

Ve dvou dnech jsem obdržel telegram, sdělující mi, že E. M. se v záchvatu horečky vrhla z okna čtvrtého poschodí a že zůstala na místě mrtva. Událost se tedy zdržela o několik dní, nežjak mi bylo dáno první sdělení.

Mohu dokázat pravdivost tohoto vypravování rukopisem všech původních sdělení a osvědčením, podepsaným oběma mými sekretáři, jimž pod pečetí tajemství jsem svěřoval Julüny výstrahy.

Jak pan Stead piše, slečna E. M. byla zdraví méně silného. Byla tedy nemagnetická a patřila mezi citlivce. Pan Steadjako piší médium patřil přirozeně též mezi ně a j sou řídké výjimky, kdy se dva citlivci pospolu dobře snášejí. Proto se pan Stead rozhodl nesnesitelnou dámu ze svých služeb propustit.

Vím již, že probuzená podvědomá činnost automatických médií na sebe bere každou osobnost, kterou si sám nebo okolí představují a po ní touží. V ní se zosobňuje ve druhé já nezávisle od vědomého já. Toto druhé já u citlivce pana Steada přijalo představu zemřelé přítelkyně Julie a v tomto směru působilo navenek. Stal se tu rozštěp, schizofrenie osobnosti na já vědomé a já podvědomé a tak nastala úžasná, zajímavá kontraverze a střetnutí sil těchto obou já vjedné osobě pana Steada. Byl zde vyvolán hlubší stav čtvrtého stupně podvědomé činnosti.

Nesnesitelná antipatie proti úřednici E. M. zavinila, že podvědomé já v osobnosti Julie, jsouc omezeno ve svobodných silách rozhodování vůle, muselo tento trvalý a násilný odpor přijmout a Steadovo rozhodnutí o propuštění E. M. ze služby změnilo v proroctví, že E. M. do roka zemře, což projevilo písmem ruky pana Steada. Představa smrti měla původce vzniklé představy, uložené v esplanech pana Steada, který sledoval nestálé zdraví své úřednice.

Předpověď smrti, která se u pana Steada změnila ve víru, vytvořila ve vrchním podvědomí esplan živou představu, která opakováním předpovědí každý měsíc postupně sílila.

Tento v esplanech zhmotnělý obraz za spolupráce podvědomé činnosti působil nezdravě na citlivou duši - podvědomí - sl. E. M. Její podvědomí, jsouc pod telepatickým vlivem představ smrti, zavinilo spolknutí hřebíku a při dotazu pana Steada v jasnovidné schopnosti jeho druhého "já" shledalo, že hřebík volně prochází střevy ven. Proto podvědomí p. S. napsalo, že se E. M. uzdraví. A jen stálá zvědavost a nedočkavost p. S. vyburcovávala jeho podvědomí, aby mu písemně měsíc po měsíci dotvrzovalo, že smrt E. M. skutečně přijde.

Tento stálý zájem o E. M. zavinil, že obě podvědomí (šéfa a úřednice) vešla ve spojení a byla to

nedočkavá
představa p. S., která slabý organismus úřednice připravovala k pomalé smrti.
Rok se chýlil ke konci, a když dostavivší se chřipka byla k záhubě těla slabá, tuještě v prosinci Steadovo
podvědomé "já" v osobnosti Julie z tlaku obrazu smrti hmotného esplana a ve vědomí zesilovaná
nedočkavost P. S. mělo za následek předpověďnepřirozené smrti. A tak samo podvědomé "já" pana
Steada v představě Julie ve spojení s podvědomím úřednice E. M. zavinilo, že nemocnou dohnalo ke skoku z okna,
aby nedočkavost, vědomá zvědavost a nesnesitelnost E. M. došly její smrtí uspokojení.
Rozštěp osobnosti na dvě já, vědomé a podvědomé, nás nemusí vždy strašit představou duševní
nemoci. Máme-li o této podvědomé schopnosti jasné poznání a zdravé představy, vypěstovaný rozum
a silnou vůli, lze tuto neobyčejnou schopnost užít k dobru a prospěchu vlastnímu i celé společnosti. Toho
si byli mnozí vědomi. Světec Don Bosco, o němž jsem se již zmínil, měl dar bilokacie - rozdvojení-
zhmotnění se na dvou místech současně. Byl vychovatelem zpustlé mládeže a poněvadž všichni špatní
nejdou převychovat, jestliže se zločiny předků po staletí páchané velmi zhmotnily v jejich genech, věděl to i Don
Bosco. Tak je zapsána a svědectvím doložena jeho současná přítomnost doma a u Clementů
v Saint Rambert dÁlbon.
O jiné vypráví ředitel španělského ústavu Salesiánského v Sarriá u Barcelony. Roku 1886 v noci uslyšel Don
Brando, vstaň a pojď se mnou! Ředitel se probudil, ale řekl si, že se mu to jen zdálo - a spal
dále až do ranního zvonění. Ráno si mohl jasně připamatovat zvuk hlasu, který ho v noci probudil.
Prošel celý oktáv svátků. Dne 6. února v noci slyšel opět světcův hlas a totéž volání. Když se probudil, byl pokoj
plný světla. Nyní nespi a pojď se mnou,za slechl jakoby z alkovny vedle pokoje, v níž se
mu zdál mihnout stín světcovy postavy. Ředitel se oblékl. Spatřil vskutku v alkovně Dona Bosca. Jeho obličej zářil
světlem. Uchopil jeho ruku a políbil ji. Světec mu ukázal na postavy čtyř žáků jeho ústavu. Přál
si, aby tři hoši byli vyloučeni, čtvrtý moudře veden k nápravě. "Jdi rázně vpřed a co nejdříve je vzdal z ústavu,
slyšel Don Branda. Don Branda otevřel dveře a vyšel se světcem na chodbu. Všude bylojako za bílého dne. Když se
vrátili zpět, opakoval Don Bosco své vybídnutí. Pak zjev zmizel.
Rozechvělý ředitel vešel do světnice a rozžal světlo. Pohlédl na hodiny. Chybělyještě dvě do společného vstávání.
Začal číst breviář. Šel sloužit mši svatou a přemýšlel, pod jakou záminkou označené hochý
vzdálit. Neměl žádné důvody. Za dva dny přišel z Turína list od Dony Ruy: " Don Bosco mi vyprávěl, že
Tě navštívil, když jsi spal. Nyní Tě znovu vybízí, abys vykonal rozkazy, jež Ti dal!"
Don Branda byl nanejvýš vzrušen. Nevěděl, co si počít. Neučinil nic. Když šel druhý den sloužit mši
do domu protektorky salesiánského ústavu, říkala mu, že měla sen o Donu Boscovi. Rychle se jí omluvil.
že musí jít celebrovat, a vzdálil se ze strachu, aby mu svůj sen nevyprávěla. Sotva skončil stupňovou modlitbu a
políbil oltář, uslyšel: "Neučimš-li, co ti Don Bosco poroučí, bude tato mše tvou mší poslední."
Po mši se vrátil okamnžitě do ústavu, zavolal prefekta, přivolali chlapce a začali vyšetřovat. Všechno, co mu Don
Bosco naznačil, se shodovalo se skutečností.
Profesorka bruselské univerzity Alexandra Davide-Neelová, která strávila více let v Tibetu a byla po nějaký čas
členkou ženského kláštera, prodělala též duchovní výcvik tibetských mystiků a zaujala k metafyzickým jevům, které
mohla pozorovat přímo, kritické stanovisko.
David-Neelová, chtějíc si po způsobu tibetských mnichů vytvořit živou vidinu, zavřela se na delší dobu do
poustevnické kobky a vyhovujíc všem předpisům, soustředila svoji mysl na subjekt malého, nevinného, tlustého,

veselého a dobrosrdečného mnicha. Po několika měsících se jí podařilo mnicha vytvořit a stal se hostem cestovatelky a zúčastnil se jejích cest po Tibetu. Šel-li s karavanou a měl přirozené chování. O vše se zajímal, rozhlížel se a plnil předepsané úkoly. Po čase se však jeho dobromyslný výraz změnil, mnich se stal drzým a nepohodlným. Přítomnost mnicha potvrdili všichni členové družiny. Trvalo však několik měsíců tuhého úsilí, než se David-Neelová, přesvědčivši se o pravdivosti a skutečnosti tolika podivuhodných, nikdy nevídaných zjevů, uvěřila, neboť se pokorně podrobila přísným předpisům a pravidlům, aby podle tibetského systému vyzkoušela, zda i ona může jev vyvolat. Tibetská metoda skutečně účinkovala. Podvědomé schopnosti duše byly zasaženy ve své základně a nastal rozštěp osobnosti ve dvě já. Podvědomé já kjejímu údivu i k údivu svědků provedlo skutečnou materializaci mnicha se všemi znaky tak, jak si jej představovala. Že se později stal drzým a nepohodlným, toho byla sama profesorka David-Neelová příčinou, neboť změna vyšla zjejí krYtiky a nové představy, neboť, je-li druhé jáţpodţrobeno sebemenší kritice vzpouzí se proti vědomémuţjá.

Studiem metafyzických zjevů odhalíme na základě cvičení a konaných pokusů jevy, které v běžném životě nespatříme.

Tibetský poustevník přemýšlí o problému svéhoţjá, o výzkumu smyslové zkušenosti. Svojí metodou řeší různé filozofické a metafyzické otázky - věří v sílu ducha. Jejich mysticismus není totožný s pojmem duchovní zbožnosti západních mystiků jako se silami skrytými, které svojí metodou a dlouhým úsilím docilují. Celájejich pozornost je koncentrována na vlastní nitro, takže dospívají až k základně podvědomých sil, které se stávají majetkem chtějící vůle podvědomého dění. Jejich mimořádné fyzické výkony zajímají naše biology a fyziology, neboť kupříkladu duševním soustředěním a dýchacím tréninkem nabývají tělesné lehkosti a docilují ohromné pochody přejitím určitých vzdáleností v několika dnech, ač by k nim bylo normálně zapotřebí celého měsíce. Ten, jenž tuto schopnost, tzv. lung-gom, ovládá, běží tak lehce, že se v běhu lehkými kroky vznáší. Jejich duševní stav je upřen k cíli, který má být dosažen; přitom jsou ve vytržení, v tranzu. (Při jednom pokuse, který byl konán ve volném prostoru, j sem subjekta při podobném projevu vypeskoval pro nepozornost. K údivu přítomných svědků p. Prudiče a p. Kubečka se nám totiž vznesl do výše asi čtyř metrů a snesl se ve vzdálenosti sedmdesáti metrů.) Psychické teplo, tzv. tumo, které tibetští adepti vzbuzují autosugestivní představou silného žáru, ohně, vycházejícího z nitra a rozšiřujícího se po celém těle, působí tak, že kupříkladu při sezení svými nahými těly na sněhu vysuší za noc až sedm mokrých plachetek, kterými jsou postupně zahalováni. Tento pokus lze snadno provést se subjektem, upadajícím do čtvrtého stupně hloubky tranzu. Subjekt K. dovedl vzbudit tak silné tělesné teplo, že ve studené místnosti uschla za jednu hodinu na jeho těle navlečená mokrá košile.

V domě pana D. jsem navečer uspal subjekta K. se žádostí, aby provedl jistý čin u p. Ř., subjekt s tím však nesouhlasil. Před pokusemjsme zavřeli dveře na klíčjak v bytě, tak i domovní dveře. Klíčejsme položili na stůl. Po vykonání rozkazu byl subjekt probuzen.

Zapálil si cigaretu a při pohledu na mne náhle pravil: Jste můj nepřítel! načež usnul.

Šel jsem k němu, abych ho probudil. Subjekt ustoupil k zavřeným dveřím, které se při jeho doteku na kliku bez

použití klíče otevřely, a prchal do síně. Týmž způsobem otevřel i domovní dveře a ztratil se nám ve tmě. V tom okamžiku jsem jej stíhal silou myšlené sugesce: Zůstat stát! Věřiljsem pevně, že ho telepatickou cestou vyslaná myšlenka ovládne. Rozešli jsme se do tří ulic já p. D. a jeho paní, subjekta hledat. Kdyžjsem docházel k náměstí, vidím stát člověka na schodišti kostela. Běžím k němu a poznávám subjekta K. Ihned dávám rozkaz: "Jsi v mé moci a jdeš se mnou zpět! " V tom okamžiku se mi subjekt vznesl a ztratil z očí. Silou vůle vysílám za ním myšlenku: U domu, ze kterého jsi vyšel, zůstaneš stát! Běžím k domu pana D. a skutečně vidím před hlavními dveřmi subjekta K. ležet na zemi. Silou vůle jej držím pevně na místě. Vtom přichází pan D. se slovy: " Nenašel jsem ho! " - " Vidíš zde leží! Pomoz mi a odnesem ho do bytu. Subjekt však zvednout nešel - zvýšil svoji váhu. Pan D. je silák vážící přes 100 kg, ale ani po opakování pokusu o zvednutí se to nepodařilo. Mezitím se vrátila i paní D., pomáhala nám subjekta zvedat, ale také bezvýsledně. Subjekt se bránil nám neznámými silami, buďpřitažlivostí zemskou, či ochromil naše síly. Hledaljsem příčinu odporu subjekta, která nemohla býtjiná, než že jsem dal rozkaz k vykonání činu, se kterýmjeho duše v podvědomí nesouhlasila. Protojsem uznal chybu a žádám subjekta, aby se nechal alespoň po zemi táhnout do teplého bytu, což se nám třem po velké námaze podařilo. Když jsme ho dopravili do světnice, znovujsme se pokusili zvednout ho na postel. Po marné námazejsme přemýšleli, co máme udělat. Probouzetjsem se ho neodvažoval, aby znovu proti nám nepoužil nějakých sil. Bylo rozhodnuto posečkat u něho do rána, kdy se měla splnit daná ranní sugesce, kterou ode mne při probuzení každého dne dostával a která zněla: " Ráno se probudiš posílen, zdráv a vesel! " Sedl j sem si do proutěného křesla ajsa se subjektem stále spojen, pokorně jsem uznával svoji chybu a čekal až do rána na splnění několik tisíckrát opakované sugesce, která se také ráno vyplnila a subjekt se sám probudil.

Vyškolený subjekt, jako byl pan K., musel-li vykonat rozkaz, se kterým vnitřně nesouhlasil,jelikož se příčiljeho mravní stránce, často mne trestal neobyčejnými silami ajevy, které nepatřily do oblasti fyzikálních zákonů přírody.

Metapsychické bádání může postupovat jen zvolna a vytrvalostí. Kritické posouzení získaných výsledků, otázek ajevů vyžaduje obtížné a myšlenkové studium po dlouhou řadu let, neboť lidská bytost má úžasné materiální a psychologické zdroje, které dosud neznáme. Myšlenková činnost není vázána jen na mozek. Duševní energie může působit i bezjeho prostřednictví. Je to vyzařování lidského vědomí do prostoru a času. Člověk je především bytost duchovní. Duch za určitých podmínek je na těle nezávislý a tím i mimo své tělo má svobodu projevu v prostoru uplatněním své bytnosti - svého já- a možnost nahlížení do času minulého, přítomného a částečně budoucího. Je to trans, v němž duch má volnější hranice a vědomou inteligenci - nadhmotnou to sílu - intelekt - může vymístit z lidského těla. Trans poskytuje bdělému vědomí možnost uvolnit se z uzavřeného rámce hmotného těla a uplatnit své neobyčejné a udivující síly mimo ně.

V zájmu nových objevůje nutno experimentovat. Pro pokusyje zapotřebí dobrých subjektů kteréje třeba vyhledávat a vychovávat. Každý experimentátor musí mít svého subjekta, jehož nesmí nikdy jiný k pokusům používat; porušil by jeho probuzené schopnosti.

Pro pokusy se hodí osoby mladé, citlivé, bledé, poddajné a poslušné, které bývají nemagnetické.

Při
pokusu posadíme citlivce proti sobě do pohodlné lenošky a vzbudíme představu uspat ho. Při uspávání se
sám subjekt musí snažit chtít uvést do pasivity a přijímat vysílanou představu od osobyjej hypnotizující-
že usne. Stačí uspávat pouhým pohledem do očí citlivce nebo použít nějakou sugestivní mluvenou formuli, kterou
pronáší uspávající polohlasně a monotónně: " Jste klidný -je vám velmi příjemně - těšíte se na
spánek. - Nemyslete na nicjiného, než abyste spal. - Pozorujete jakousi slabou únavu, která se poněkud
zesiluje. - Vaše oční víčka se chvějí. - Vaše oči jsou unavené. - Hlava se stává těžkou. - Cítíte únavu
v celém těle. - Necítíte ruce ani nohy. - Jste velmi unaven. - Zrak máte zakalený. - Oči počínají slzet.
- Již vám slzí - tíhou se uzavírají. - Zavřete oči - usínáte - spíte - tvrdě - tvrději -ještě tvrději - nemůžete se probudit!
Avšak zřetelně slyšíte má slova. Nyní je možno uspaného přimět k mluvení a přejít
k pokusům. Jméno spícího však nevyslovujeme. Použijme slova příteli. Probouzejme vírou a energickou
j istotou. Při probuzení již jeho jméno můžete uvést. Neopomeňme vždy dát sugesce proti únavě a sugesci
zdravotní. Rovněž sugesce, že vše, co jsme ve spánku mluvili a konali, si po probuzení neuvědomí.
Skepse, nejistota a neznalost ve správném počínání při pokusech brzdí projev podvědomé činnosti,
jelikož telepaticky působí na subjektovo podvědomí a jeho důvěru. Pokusy se pak nedaří.
Pro zdar vědeckých pokusů se musí experimentovat denně trvale s jedním a týmž subjektem. Tím se
jeho schopnosti probouzejí, prohlubují a subjekt nabývá zkušenosti a schopnosti ve správném osvojení
a používání zářivé energie oduší pro prostorové uvolnění za účasti svého podvědomého já.
Mnohé zklamání při pokusech přichází volbou nevhodných subjektů, s nimiž zbytečně maříme čas,
neboť upadají pouze do 1.-2. stupně hloubky spánku. Tyto subjektyje nutno včas zamítnout. Při pokusech je třeba
dodržovat osvědčené předpisy a jistotu. Ovšem zdravý, kritický duch nesmí experimentátorovi nikdy chybět.
K získání médií se nesmíme omezit na teorii, ale musíme umět experimentovat a média si vychovávat.
Pro výchovu jsou nejlepší citlivci s vrozenými schopnostmi. Podvědomá činnost se musí umět vylákat a získat pro
pokusy. Při výchově média nutno mít na zřeteli, že se podvědomé já zatlačuje, je-li při
pokusech na mysli ono vědecké rozumování k výkladům (které můžeme mít v mysli při pokusech s médiem
vycvičeným) a jsou-li při pokusech ihned připraveny vědecké přístroje k zjišťování úkazů. Též pochybnost a
zvědavostje ke škodě projevů. Podvědomé já se musí umět vylákat a trvale získatjako nevinné děcko. Proč?
Podvědomé já nemá plnost vlastní sebekritiky, jež by se mohla uplatňovat v rozumu a vůli.
Pamatujme, že podvědomé dění má rádo věci příjemné, a proto činnost podvědomého já vydráždíme zjejí činnosti
jen přátelskou upřímnou touhou po příjemném pokuse, které sami v sobě mile prožíváme. Tento zájem musíme při
zkušebních pokusech v upřímném úmyslu a představě umět v sobě vystupňovat a živit.
Když si dobrou výchovou subjekta připravíme, pak teprve můžeme začít s fyziologicko-vědeckými zkouškami při pokusech.
Vedoucí, který vede pokusy s médiem, je s ním v přímém spojení. Pro pokusyje lépe, aby byl osobou
málo nebo zcela nemagnetickou, avšak se cvičenou vůlí, a aby při potřebě uměl v sobě magnetismus uměle vzbudit.
Tělesný magnetismus u magnetických vedoucích osob brání přímému spojení aje dobrému pokusu
spíše na závadu.

Jsou-li subjekt, médium a vedoucí pokusu osobami nemagnetickými, je jejich zářivý fluid oduší obsažen a při duševní shodě obou se ihned dociluje přímého spojení splynutím obou fluidů vjedno tělo k usnadnění pokusů.

K vyvolání hlubokého spánku není ani tolik potřebné dávat silné sugesce, jako spíše svou vůlí v živé představě jej k sobě přitahovat a připoutávat, aby se docílilo sblížení a sjednocení obou duší pro jednu myšlenku a zase v živé představě jej vidět, kterak upadá do spánku stále hlubšího a hlubšího.

V téže představě a víře musí pak vedoucí subjekta probouzet s dáním zdravotních sugescí, které má uspaný spolu s ním opakovat.

K docilení hlubokého spánku musí být subjekt uspáván denně, nejlépe ráno. Při výchově nového subjekta, kterého připravujeme pro pokusy, musíme ho denně po čtrnáct i více dnů uvádětjen do hypnotického spánku, ve kterém ho ponecháme alespoň půl hodiny. Pokusy nečiňme! Zato vždy rozkažme, že jeho spánek se den ze dne silně prohlubuje. U rozených subjektů docílíme tak třetío, někdy i čtvrtého stupně hloubky spánku.

První spánek obyčejně bývá prvního nebo druhého stupně. Kdybychom v tomto slabém uspání hned započali s pokusy, při dalším uspání bychom již těžko docílili hlubšího stupně spánku, neboť toto vstupní podvědomí, vyvolané pro činnost pokusů, by trvale zakotvilo v dosud bdělých esplanech a v dalších pokusech by tento povrchní spánek již sám ze sebe přicházel k uplatnění. Pak již denním uspáváním včetně cvičných pokusů sejeho podvědomá schopnost stále víc a více probouzí a zlepšuje. Jeho výpovědi můžeme ověřovat a kontrolovat i jinými uspanými dobrými subjekty. Teprve tehdy, kdyžje médium do pokusu vnitřně vžité a již spolehlivé, můžeme přejít k zjišťování pokusů vědeckými cestami.

*

74. POSEDLOST - DÉMONISMUS

Každý rozumně myslící člověk se bude namáhat, aby svoji duši vyplnil pravdou a skutečností. Člověk, který spoléhá pouze na své myšlenky, aby vše viděl a omakal, stává sejednostranným, plochým vědcem a myslitelem, všímá si pouze vnější hmotné stránky stvoření, pak pravda mu bude stále vzdálenější.

Je jisté, že existují vyšší, dokonalejší duchové bytosti. Mimo bytosti dobré jsou duchové bytosti zlé, s jejichž projevy se můžeme setkat.

Duchové zlí, démoni,jsou dokonalejší podstaty než lidé. Vynikají nad ně moudrostí a duševní silou, nepodléhající zákonu tíže, hladu apod. Démonijsou čiří duchové, úplně duchové podstaty o sobě samotné, mají život od hmoty úplně neodvislý. Naše duše je také duchovní podstata, ale neúplná. Je stvořena k tomu, aby oživujíc tělo, tvořila s ním úplnou lidskou podstatu.

Bytnost zlých duchů je nezničitelná, věčná, jsou podstaty jednoduché, nesložené, tudíž jsou nesmrtelní. Nic nemůže jejich bytnost zničit, nic jí ublížit. Jako duchovní podstata nemají prostornosti, tudíž nejsou na prostoru závislí, mohou být kdekoliv jako myšlenka.

Zlý duch má rozum a svobodnou vůli, jelikož to patří k podstatě ducha. Je to svobodná rozumná bytost, ale vůlí změnlivá, nejde k věci přímo, podléhá omylům, po lidsku řečeno chce dnes to, zítra ono. Jeho inteligence je vyšší než lidská, vše poznává přímo, bez prostřednictví smyslů, zvláště duchový svět mimo Boha. Svět hmotný poznává též přímo, dokonaleji než my, proto poznává světy, které nám jsou ještě neznámy. Ovšem, i jeho vědění je omezené. Proto nemůže poznat vnitřní lidské tajemství, kdy z rozumu tvoří a ještě ze své vůle se člověk nerozhodl tak nebo onak, kdy ještě neví, co učiní.

Může však poznat myšlenky již hotové, které přešly do esplan. Ty pozná i jasnovid.

Démoni se od sebe liší druhově. Kolik duchů zlých, tolik druhů. Démoni nemohou přímo působit na lidský rozum, pouze na obrazotvornost. Ovšem mohou působit zevními pomůckami, aby vzbudili v duši

různé myšlenky a pocity.

Duchové zlí byli původně dobří, obrátili se však proti samému Bohu a stali se zlými, poněvadž zhřešili silou ducha a vůle anděla. Setrvavše neodvolatelně ve vzpouře, jsou navěky zavrženi - nezůstali v tom, v čem byli stvořeni, zneužili své dokonalosti a nesetrvali v pravdě, zhřešili pýchou z nezřízeného zalíbení nad vlastní výborností, zapomínajíce na svůj poslední cíl, blaženost, chtějíceji dosíci sami, neodvisle proti vůli boží. Zavržením následovalo, že celýjejich duchovní život byl převrácen zatemněním rozumu a zatvrzelostí vůle.

Tím, že zhřešili, a tím, že jsou navěky zavrženi, závidí člověku jeho cíl- věčnou blaženost - a tak se stali jeho nepřítelem. Činí člověku nástrahy, svádějíce jej ke zlému.

Ďábel pokouší zevními věcmi - tiskem, obrazy apod. a zlými lidmi, jež k hříchu popouzejí. Též niterně přímo nebo nepřímo působí na obrazotvornost a nabádá člověka, jak se na úkor druhých vyšvihnout, obohatit a užít si.

Na rozum a vůli přímo působit nemůže, proto každý člověk může rozsoudit svobodně a svobodně volit. Může však i svobodně se zlým duchem vejít do styku a spolčit se s ním. Nedomnívejme se, že všechna pokušeníjsou od zlého ducha; pocházejí z tělesnosti a bývají vnukány hříšným okolím. Někdy se stává, že zlý duch dostává moc nad lidským tělem. Zvláštní a neobyčejnýjev takové moci je posedlost. Může být viditelná a účinů a projevů poznatelných, nebo neviditelná, skrytá, při níž hlavně působí na představy a vnucuje své myšlenky.

Lidé posedlí jsou lidé démoničtí, poněvadž démon jimi podle své vůle zvláštně vládne.

Může-li si člověk silné vůle podrobit lidskou vůli slabší, jak jsme z pokusů poznali, tím spíše může tak učinit duch vyšší ze své dokonalejší moci a silnější vůle, zvlášť chce-li působit na tělo. Tu může vyvolat i různé nemoce.

Démon může působit na tělo zevně tak, že zamezuje jeho pohyby. Může působit přímo v těle a pak vládnejeho fyzickými silami podle své vůle, takže z toho v člověku vzniká velký duševní rozbroj mezi mocí démonovou a vlastní vůlí. Rovněž činnost duševní může pomást.

Může znásilnit pyšného člověka vyvoláním živé obrazotvornosti k rozvrácení všeobecného spravedlivého řádu. Též způsobit vyvolání velkých zločinů, běsnění, zloby nepřátel, vypočítavou nemravnost, úžasné nadávky, hněv, mstu, kletby apod. Může působit i na smysly tak, žejich použije ke svému účelu. Též i na prázdná esplana tím, že do nich vtiskne různé představy, dojmy, obrazy a myšlenky. Dovede-li tak působit hypnolog, tím spíše silnější duch démona.

Poněvadž rozum a vůle při vnucování nebo vyvolávání představ a myšlenek zůstávají nedotčeny, člověk se může však svobodně rozhodnout.

Zlý duch ze své moci a vůle u posedlého demonstrovat týmiž duševními silami, jako činí hypnolog při vyvolání činnosti čistého podvědomí. Většinou vyvolává jedny a tytéž zjevy.

Pro zjišťování skutečné posedlostije třeba zkušeností a znalostí. A není vždy posedlostí to, co se nám vyvoláním neobyčejných a podivuhodných zjevů jako posedlost jeví a zdá.

Člověk, který upadá do tranzu třetího, až k rozhraní čtvrtého stupně, může, jako démon či hypnolog tjednou a touž cestou, týmiž silami vyvolat neobyčejné jevy, jako: znalost cizích, nikdy neučených řečí- mluvení cizím jazykem - poznání a odkrývání věcí lidem skrytých - projevování na svůj věk neobyčejné sily - vyjadřování se s vědeckou znalostí u lidí nevzdělaných - vědomost vzdálených a tajných událostí - vnikání do cizích myšlenek - předvídání věcí, které se teprve stanou - ochromení vlastních orgánů němotou, slepotou, hluchotou, bezcitností. Může vyvolat hmotnými pohyby předměty, vznášení se ve vzduchu - přemísťování předmětů - provádění materializace.

Démon, chce-li, kryje svůj záměr a vliv vjedněch a těchže projevech, takžeje možno s určitostí říci komu tyto jevy přisoudit, zda jemu či podvědomé činnosti citlivce samého.

Je zde třeba opatrnosti a zdravého rozumu, abychom z nevědomosti a neznalosti nepřisuzovali

vše
ďáblu. Pravá posedlost je zjev vzácný. Je možno ji zřetelně rozpoznat tím, že z ničeho tvoří něco, jako
příkladně se stalo v Ulfurtu u dvou posedlých chlapců, z nichž starší trhal peří z tělajemu viditelné bytosti.
Toto peří zde trvale zůstalo, komiseje zkoumala a prohlásila, žeje skutečné a že takové peří dosud nikdo
neviděl.
I lidská duše má v podvědomí možnost a zná síly, jak utvořit viditelné věci. Může však k těmto jevům
použít pouze hmotu svého těla. Tyto věci však brzy mizí a trvale zde nezůstávají, poněvadž byly tvořeny
přeměnou prvků z vlastního těla vyvolaným jevem. Přestává-li jev, mizí i vytvořený předmět. Pouze ďábel
může svou vyšší mocí přímo působit na přeměnu přeskupování volných prvků a hmoty v určité viditelné
věci, která zde může po jeho účinu trvale zůstat. Ovšem může tvořit zase jen omezeně.
Démon též špatně snáší věci posvěcené, ostatky svatých apod., ale i tu je třeba opatrnosti, jak ještě
vysvětlím.
Lidská duše v sobě chová neobyčejné schopnosti a síly, jak jsme se pokusy dostatečně přesvědčili.
Při posudcích těchto jevů si musíme dobře uvědomit následující:
Mezi námi žijí osoby velmi citlivé a citlivé osoby nemagnetické, lidé velmi slabé vůle, ti, kdož se oddávají snění a duševní prázdnotě, lidé hysteričtí, lidé málo uvědomělí v tom, že skutečně vědomě plně žijí,
lidé trpící vlivem jednotlivců nebo svého okolí. Tyto osoby mají sklon k tomu, žejejich duše ve své prázdnotě ustupuje ze své vědomé činnosti do některé činnosti podvědomé. V této podvědomé činnosti vyvoláním postupné hloubky se rozum a vůle více či méně zatemňují, až skoro úplně mizí. Řeknu-li takové
osobě: " Jsi strom, pes - nemluvně - kazatel - pěvec - herec, klátí se, štěká, pláče, káže, zpívá či hraje.
Podvědomá činnost přijme představu a působí v tom směru. Ve druhém, třetím vstupním podvědomí není vzpírání a rozumování: toto podvědomí přij me věc, představu a rozkaz tak,jak se mu podá. Duši v podvědomé činnosti chybí schopnost logického uvažování. Tato rozumová schopnost nastupuje pouze částečně ve čtvrtém stupni podvědomé činnosti a málokdy se dostavuje. Ustoupí-li duše z vědomé činnosti do některé činnosti vstupního podvědomí, démon, poznavji, svůj vliv a moc ve směru hříchu neuplatňuje, neboť ví, že zde nic nezíská, jelikož člověk je za své činy a rozhodování tehdy vinen a zodpovědný, když se rozhoduje při plném, jasném rozumu a vůli.
Z neznalosti věci samé se mnoho přisuzovalo ďáblu. Vina byla v tom, že u vylíčených osob, citlivců,
slabých vůlí atd. byly vyvolány zjevy i posedlost uměle a z nevědomosti se připisovaly Ďáblu.
Duše lidská i v hlubokém vstupním podvědomí sijakýmsi vnitřními instinktem zachovává osobnost, ale nepoznává se v původnosti. Pro naše vědomé já se lidská osobnost, já jsem, zhmotňuje odražením v esplanech. Ve vstupním podvědomí, zvláště ve třetím, tato spojitost s esplany skoro mizí a duše je
vydána napospas představě a víře druhé osoby.
Často se stalo, že u citlivce byly pozorovány zvláštníjevy, které se tehdy nedaly přirozenou cestou vysvětlit, a proto se věřilo, že je zde projev Ďábla. Tato představa Ďábla a oslovováníjej jménem Satane
musel vytvořit v duši citlivce proměnu v Ďábla. Tu duše v této své změněné osobě a ve své všestranné
schopnosti zná z protonace vše, co se ďáblu připisuje, a sama pak již ze své síly a moci vše, co nás přivádí
v úžas, vyvolává, způsobuje a vytváří.
Poněvadž neznáme stupně tělesné citlivosti jednotlivců a citlivosti jejich duší, může takovou nebezpečnou představu vytvořit buď citlivec sám, nebo někdo zjeho okolí, od něhožji telepatickou cestou podvědomé já převezme. Nastoupeným rozdvojením duše se pak toto nižší druhé já citlivcovo zosobní
k ďábelskému projevu a kopíruje činnost, která se obvykle ďáblu přisuzuje.

Sám jsem často tyto jevy pokusy předváděl a tak dotvrzoval jejich přirozený vznik. Ukazoval jsem pokusem na chorobnou nakažlivost, jíž osoba ţposedlá" strhuje k témuž projevu další citlivce.

I když sám člověk uvěří, že na něho nebo v něm působí ďábel, ač to není pravda, přijme tuto představu z esplan některý stupeň podvědomé činnosti, jehožţjá se zosobní za ďábla a tak je člověk sám vinen
a příčinou vyvolání neobyčejných jevů domnělé posedlosti.

Proto při rozpoznání těchto vyvolaných i samovolných neobyčejných jevů je vždy dobře v posedlost
ďáblem vůbec nevěřit! Je však dobře podat posedlémusvěcenou vodu, kříž apod. v pevné víře, žejsou zde vyvolány mimořádné schopnosti a podvědomé síly. Zůstane-li citlivec v klidu a nerozzuří-li se (nesmíme porušení klidu očekávat, neboť i to by vyvolalo reakci), máme jistotu, že se tu projevují vzácné síly
činnosti čtvrtého stupně podvědomí. Jsou-li jevy a úkazy běžné, patří některé činnosti vstupního podvědomí. Vyvolá-li se u citlivce posměch, zuřivost a nadávky, musíme se ještě vícekrát přesvědčovat pozorováním a zkoumáním, dokud nenabudeme jistoty o skutečně ďábelské pravé posedlosti na rozdíl od posedlosti uměle vyvolané, neboť i chorobná představa ďábla ve třetím nižším podvědomí důsledně potírá a nenávidí posvěcené předměty.

Duše v podvědomí nemá rozumové schopnosti (částečně jen ve čtvrtém stupni ji má), a není-li vyvolána chorobná představa ďábla, přijme podání posvěcených věcí klidně a nevydráždí se ani tehdy, když za
života (při vědomí mimo posedlost) tyto věci nenáviděla, poněvadž ústupem duše do některé podvědomé činnosti spojení s esplany podle stupně, vjakém se nachází, mizí, čímž mizí i ono vědomé nenávisti.

Podráždí-li se posedlý, nesmíme usuzovat, že každé toto podráždění vyvolala rozumová bytost- zlý duch - nebo zavržená lidská duše. Vodítkem k rozpoznání skutečné posedlosti je žádost, aby nám posedlý dal požehnání se slovy:ţŽehnám tě vejménu Otce, Syna i Ducha svatého. Rozumová činnostďábelská, která stále nenávidí Boha, tato slova nevyřkne a nevyhoví, naopak se rozzuří. Při vyvolané chorobné posedlosti, kdy se rozum neuplatňuje, vzatá představa ďábla zosobněná ve svém jáţ nezůstává trvale při trpném stavu duše a u citlivce se dá zbortit umluvením ho k tomuto požehnání tak, že nás po delším odporu konečně poslechne. Ďábel se pro takové požehnání umluvit nedá.

Jsou-li vyvolány síly činnosti neporušeného čistého podvědomí, duše tohoto podvědomého já vyhoví vždy.

Uvedl j sem, že lidská duše ve svých podvědomých činnostech z vlastního instinktu, přestože sebe sama nepoznává, bere na sebe každou osobnost, kterou očekáváme nebo si představujeme. Zeslabením rozumu a vůle v této vyvolané činnosti nikdy neuvažuje o sobě samé. Dotážeme-li se, kdo je, vydává se za
nejbližší v protonaci nebo v našich esplanech vtisknutou představu některé osoby. Přijme-li osobnost
z protonace, vydává se nejčastěji za duchajiž zemřelé osoby. Přijme-li osobnost z podrážděných více zářících esplan, jejichž účin zasahuje do vstupních podvědomí, stává se, že na sebe přijme osobnost člověka,
který ještě žije. Dokladů je mnoho. Z tohoto pozorování je zřejmé, že podvědomé já, jsouc v trpném
stavu, přes veškeré úžasné duševní dary a schopnosti je oloupeno o rozumovou mohutnost a je tak hříčkou nejbližších příčin.

Proto ve spiritistických kroužcích, kde je prostředí, že se pouze ducharí a čeká se, kdo z nebožtíků se
projeví, je duše média nucena tuto osobnost na sebe vzít. V protonaci má k dispozici celou individualitu
zemřelého se vším, co k projevu potřebuje, a kopíruje činnost, která s nebožtíkem zjeho života souhlasí.
Duševní činnost a veškerá síla a schopnost ve vstupních podvědomích se rozvíjí, rozpíná pouze ve směru
dotazu. Není-li dán nový dotaz, ustává a vrací se do klidu. Z klidu ji může vyrušit a do činnosti přivést
i pouhá silná zvědavá myšlenka, která účinkuje telepatickou cestou.

Tudíž v prostředí, kde jsou pohromadě zbožné věřící osoby, a nachází-li se mezi nimi osoba citlivá, která samovolně upadá do druhého i třetího až i rozhranního vstupního podvědomí (extáze při rozjímání), může v tomto probuzeném podvědomém stavu nastat chorobné rozdvojení osobnosti ve dvě já.

V takovém rozdvojení a rozštěpení osobnosti má vědomé jáschopnost uvědomovat si skoro vše, co se s podvědomým já děje. Podvědomé já bere na sebe z protonace osobnost ve směru prostředí, v jakém se nachází, tudíž světce. Mnohdy se tito i vystřídají. Přitom ústy citlivce pronášejí zbožná, výchovná, nabádavá i káravá slova, takže se zdá, že k nám svatí promlouvají.

Věří-li se v takovém prostředí, že zjevení bylo skutečné, pak se tato chorobná a nepřirozená schopnost u citlivce zvyšuje a sílí.

V takovém vyvolaném hlubším stavu čtvrtého stupně druhé podvědomé já pronáší hluboké pravdy, poněvadž tyto pravdy vycházejí ze samotné duše, mající vlité nebeské nazírání. Jsou čisté a nezkalené, neboť přirozenost božíje v naší duši, takže se nám zdá, že tu Bůh přímo zasahuje a skutečná svatá bytost se projevuje.

Proto i zdeje zapotřebí střízlivé opatrnosti, zkušeností a znalostí, abychom se klamnými zjevy nesnižovali.

Toto jsem uvedl k zamezení všech rozporů mezi projevy a zjeveními u osob chorých, chorobně a uměle vyvolanými, na rozdíl od skutečných zjevení a dopuštění božžího u osob zdravých při rozjímání a extázi, ježto Bůh k své oslavě a oslavě svatých dopouští i pravá zjevení, která často dotvrzuje zázraky, aby člověk, bytost omezená, zřejmě mohl poznat pravdu a dojít lehčeji ku spáse bez utápění se v klamech.

Koho může ďábel posednout? Každého z vůle boží čili z připuštění božího. Nejčastěj i však osoby citlivé, nemagnetické, osoby slabé vůle, hysterické, špatné, nemravné, pyšné, bojácné.Člověka uvědomělého, v inteligenci silného, ostražitého, zdravě a pevně v Boha věřícího, v rozumu a vůli stále bdícího, démon těžko posedne. Vliv však má na každého svou působností na obrazotvornost atd., jak vpředu uvedeno.

Po přečtení této úvahy zde budou velmi mnozí, kteří nebudou chtít souhlasit s mým názorem o démonismu a posedlosti, poněvadžjiž ze zásady tyto zjevy popírají. Uznává-li člověk sobecky a omezeně jen sebe a to, co vidí, hmatá a chemicky zkoumá, je to jen jednostranná neúplná vědecká činnost, bránící duši v rozletu za pravdou.

Přišel jsem často při pokusech do styku s jevy tak mimořádnými a zvláštními, že se nedaly žádným způsobem vysvětlit, poněvadžjejich síla a způsob projevu se vymykaly silám a schopnostem činnosti duše v podvědomí. K tomu přibývalo i fakt od lidí, kteří ke mně přicházeli se zvláštními jevy, projevujícími se u nich, jež se rovněž nedaly žádným přirozeným způsobem vysvětlit.

Jen tehdy jsou pochopitelné, přisoudíme-li je vyšším, dokonalejším rozumovým bytostem.

Proto jen badatel, který má s těmito jevy stále co činit, může o existenci ďáblů mluvit, a nikoliv ten, kdo chce tyto hluboké problémy řešit jen z rozumu a pouhého smyslového pozorování, nebo dokonce nicť nevysvětlujícím, nevěřím.

Vyjděme všemu záhadnému vstříc s největší opatrností, střízlivým zdravým rozumem. Neutíkejme se k nic nevysvětlujícím frázím.

*

75. STAV DUŠE VE FLUIDU ODUŠÍ

Lidská duše je propastí dosud nezbádaných a nezbadatelných sil, o nichž nemáme ani tušení. O tajích, záhadě, hloubce lidské duše můžeme nabývat pozvolna nových poznatků a zkušenostíjen na základě pokusů ve čtvrtém stupni somnambulního spánku, ve kterémje duše co nejvíce zbavena hrubé hmoty těla a pokus se dějejen za pomoci fluidu oduší. Jen velmi málo lidí si uvědomuje tajemné síly své duše aještě méně je těch, kdo jich dovedou využít. Těchto podivuhodných sil je možno použít k prozkoumání tajů duše. Touha poznání věcí skrytých, jež přesahují normální přirozené možnosti, byla a je vždy na dně lidské duše a hlásí se o svá práva. řekl bych, že Bůh dovoluje odkrýt světujsoucnost duše, kterájejeho dílem a jemu podobna. Uvedením uspaného do čtvrtého stupně somnambulního spánku takřka vysvlečeme duši z hmoty těla ajeho smyslů: nastává úžasná změna duševního dění. Žádná bolest a utrpení, starost ani únava, rozmrzelost či strach. Vše, co život podává, pomine. Duše, osvobozená od

tíhy hmoty, tu žije
svým, od Boha daným přirozeným životem duševní svobody v povznešenosti, klidu, oplývá blahem, neomezenou volností, lehkostí, spokojeností a vnitřním štěstím, jež prýští přímo z ní samé.

Většina uvedených zjevů spadá do oboru metafyziky a metapsychiky. Metafyzika je učením o absolutním bytí - odpoutaném v prožívání i v myšlení od našeho pozemského já. Zabývá se problémy jsoucna, chce vědět, co je za přehradou našich smyslů, jaké je to tojsoucno. Pracuje způsobem, kterým se nejlépe můžeme k této vnější realitě přiblížit.

Metafyzika je učením o bytí samém o sobě, čili o oné existenci, která je za stěnou našich smyslů.

Všichni toužíme po neměnném, nekonečném, bezčasovém, absolutním bytí, každý v sobě cítí ono
tajemství přání, které námi otřásá a přitahuje nás. Neuzavírejme se před studiem skutečnosti. Duševní život má tři stránky - citovou, rozumovou a volní - tudíž chtějme více vědět a znát.

Studiem, experimentálním pokusem a cvičením vidí zkušený mystik (ne hysterik) za oponu věcí, vidí ono metafyzické pásmo dějů, které je základem skutečnosti.

Dnešní moderní člověk i vědec biolog nerad mluví o duševních projevech, protože si s nimi neví rady.
Duševní projevyjsou však právě tak "biologické" jako práce srdce nebo růst semen. Svět hmoty a svět ducha tvoříjeden celek,jeden systém. Metafyzika životaje metafyzikou celku a stane se společným východiskem pro chápání živého a nesmrtelnou duší živého s duší smrtelnou i neživou. Ten, kdo nemá porozumění pro logiku, kdo se uzavírá před metafyzikou a filozofickými systémy, velmi snadno propadá do hlubin nesprávného myšlení i kdyby se opíral o zdravý rozum. Z nejistoty nás vyvádí pokus.

Bez opory v pokusech vládne ve vědě filozofické, psychologické a metapsychické subjektivní nejistota. Není-li pokusů, tápe člověk jak v oblasti hmotné, tak i ve světě duchovém, přesto, že současně náleží
od obou těchto světů. Do žádného z nich však nenáležíjen rozumová schopnost, a hlavně usvědčující pokus, který dávájistotu, růst poznání a možnost vystoupit z temna a projevit sejako bytost ustálená, nalézající štěstí, pravdu a Boha.

Při pokusech se subjektyje třeba si uchovat neztenčenou sílu fyzickou a intelektuální, vysokoujasnost myšlení a horlivost v hledání pravdy.

Člověk si občas klade základní otázku: Kdo jsem? Proč jsem na této zemi? Proč mám stále neklid,
povznášející přání, touhu po činnosti, touhu po něčem lepším a dokonalejším? Kdo mi vysvětlí mne samotného, uklidní mne, upokojí a osvětlí?

Je to činnost podvědomého dění, probuzené síly vlastnosti a schopnosti dosažené pokusem hlubokého tranzu, jenž našemu bytí, které je podmíněno vědomím, odhaluje pravdu, ukazuje cestu a smysl života, jakož i první příčinu všech věcí - Boha.

Jistota rozumu se tu plně kryje s objektivní skutečností, neboť projev duše v hlubokém tranzuje poznání skutečné, reálné, nikoliv idealistické.

Činím pokus se subjektem L., uvedeným do hlubokého spánku a žádám, aby se pohroužila do vlastní podstaty duše a zkoumala svůj vlastní duševní stav. Po chvíli se táži: " Co pociťuješ? - Je mi velmi
krásně a jsem šťasten. Prožívám něco nebývalého, nevýslovně příjemného a oblažujícího. - Coje příčinou, žejá ajiní neprožíváme totéž blaho a duševní štěstí právě jako ty? Subjekt chvíli mlčí, načež praví:
Jste vázáni na hmotu a svět. Především vaše tělo je pro duši přítěží a největším utrpením. Je to hmota žijící v proměnách, rozkládající se, podléhající nemocem, čímž znepokojuje, dráždí a mučí duši. Svět duši zraňuje nepravostmi, zlobou, strachem a starostmi. Tím vším je vaše duše přioděna a blaho, štěstí a spokojenost jsou v ní potlačeny. Po otázce a rozkaze: Nahlédni, že svět nám podává též různé radosti jež působí blaho! subjekt odpovídá: Toto mělké, povrchní a pomíjející blaho nelze přirovnat k blahu duše neztížené tělem. Na otázku: Stačil by ti tento blažený stav duše k věčnému v něm setrvání? subjekt odpovídá: Pusťte mne od hmoty úplně, budu mnohem šťastnější, tak jako vy to nikdy nemůžete prožít. Toužím po zdroji štěstí a blaha. Otázka:ţKde a co je ten

zdroj blaha? Odpověď: Vlastní podstata duše a Bůh. (Poznámka: Subjekt L. žije světu a málo slouží Bohu.) Poroučím: Nemohu tě pustit, máš přece povinnosti ve světě a tělo stejné jako já! (Duše subjekta v celé podstatě dlí v uvolněném fluidu oduší volně prostorově a při podobném pokusu ve fluidu oduší se zvláštním způsobem centralizuje ve svém já asi dva metry od svého těla. Smysl dorozumívací ovládá z tohoto podvědomého dění přímo!). Načež hlas subjekta zvážní a odpovídá, že nepůjde do těla zpět a nechce být na světě. Křičí:Nechci být ve světě, nenávidím to všechno, chcete mne s tím vším mučit!

V tomto momentu musí hypnolog projevit rozhodnost vůle, aby subjekta ovládl. Lékaři Mesmerovi odepřel subjekt vrátit se zpět do těla a zemřel.

V takovém případě magnetizujeme celé tělo subjekta a vytváříme zářivý magnetický obal, jímž zamezujeme uvolňování se fluidu oduší citlivce. Duše je donucena uposlechnout. Uvažuji a pravím: Podívej se do mozkových esplan! Subjekt po chvíli projevuje velké chvění, začíná kvílet a naříkat. Na otázku odpovídá: Vidím své špatné činy. Stav duševní deprese a bídy se u subjekta stupňuje.

Po rozkazu: Oživuješ plně své tělo a jsi v příjemném spánkuţ- přerušuji pokus.

O tomto stavu duševního blaha a bídy jsem se často při těchto pokusech přesvědčoval u subjektů uvedením jich do hlubokého spánku, jak bylo popsáno výše. Často jsem uspal i kontrolního subjekta, který mne zpravoval o pravdivosti výpovědí a prožívání těchto duševních změn. Kontrolní subjekti byli mnohdy při pokuse strženi, uchváceni blaženým stavem duše uspaného subjekta, která vyciťovala svůj božský původ a v něm vycházela do nádhery velebnosti, při němž byla od hmoty osvobozena, a tvrdili, že je to pravý vnitřní přirozený stav duše každého člověka a jen tělo a špatný život olupuje duši o toto svobodné blaho. Pokud je duch ještě spojen s hmotným oduším, je to vnitřní prožívání světa plného blaha bez rozumových pojmů. Je to prožívání a poznání metafyzické, absolutní. Duchovní věci, nadsmyslná tajemství, jsou skryté pod smyslovými obrazy.

U některých čistých jedinců prozařují paprsky z tohoto blaha až k samému vědomí. Od podobného citlivce dostává kupříkladu otázku: Ještě mi nikdo nevysvětlil - a také to nikomu nesvěřuji -, co j sou to mé hudby. Slýchám je od mládí, překrásné, překrásné hudby. Není to snad žádná halucinace - provází mne to celým životem -je to tak čistý, nezemský svět, má stero nálad a obrazů - říkávala jsem tomu ‚zahrady duší nebo tak podobně a opouštějí mne, když jsem, myslím, příliš hmotná.

Jiný subjekt tvrdí, že uchvacující hudební skladby autorů jsou částečné výtrysky základních vzorů, které vlastní zdroj blažených stavů duše.

Potvrzovali, že je to nejdokonalejší, nejvznešenější život, že jsou to prvky duševního krásna, blaha a rozkoše všemožných požitků, které prýští ze samotné duše v různých, nám neznámých vnitřních projevech, jež duše ve své dokonalosti a jednotě prožívá.

Radost, rozkoš, blaho, které duši poskytuje vlastní podstata, je vždyjiné působnosti; nikdy se neopakuje ve stejném požitku. Postrádá lidské nedokonalosti. Je to nekonečný zdroj, připodobněný blaženosti Boha.

Dovozovali, že duševní myšlenková činnostje dynamická síla sama v sobě. Duševní dění myšlenkové činnosti samotné duše se rozvíjí věčně z nevyčerpatelného zdroje stále v nových a nových obměnách, dynamické to síly samotné duše (bez pomoci smyslů, pojmů, počitků, vjemů, sdružování představ a dojmů ze zásobárny esplan). Je to neurčitý samostatný vyšší myšlenkový svět vysoké dokonalosti sám v sobě. Svět hmotnýjiž duše nepoznává z reflexů jako v tělesném životě, nýbrž z přímé přítomnosti proniknutím, produševněním. Poznává vše najednou, jediným čirým konem.

Inteligence a mohutnost duše jsou na vysokém stupni dokonalosti, jsou dokonale jednotné ve své

bytnosti. Rozumem dosáhne dokonale přímým poznáváním své podstaty do nekonečna rozlévající se radosti, čímž dochází nekonečné blaženosti a radosti, jelikož se pohybuje v absolutní svobodě. V myšlení rozumu a vůli je dokonalostí sama v sobě.

Subjekt K. upozorňuje, že záblesky tohoto přirozeného blaha duše, spojené s lehkostí svobody odpoutáním od hmoty, pociťují kupříkladu kokainisté. Kokainje příčinou dočasného umrtvení konečků citových nervů vedoucích od mozku, které zprostředkují spojení duše s hmotou. Duše tu má částečné přerušení spojení s hmotou a osvobozuje se od ní tak, jako v hypnotickém spánku,kdy citové nervy jsou též umrtveny. Ovšem hypnotický spánek působí daleko dokonaleji.

Kokainista, který prožil tyto stavy duše, usmrcuje raději své tělo pokračováním ve vášni šňupáním či lízáním bílého jedu a tím si ničí nervstvo, než aby se zřekl tohoto blaženého stavu duše. Opakováním kokainových dávek chátrá takový člověk tělesně a duševně a stává se osobou méněcennou. Jeho duše nevědomě touží po pocitech blaha a člověk se vrací k neřesti - kokainu.

Pokus: Rodiče přijeli se synem asi 32letým, prosíce, abychjej v hypnotickém spánku převychoval, že jim tak poradil lékař-psychiatr, jelikož syn byl již mnohokrát trestán pro těžké zločiny.

Když se mi ho při třetím pokuse podařilo uvést do čtvrtého stupně hypnotického spánku, odpoutal j sem duši co nejvíce od hmoty těla a nechalji prožívat vlastní duševní stav. Pakjsem se ptal: V jakém rozpoložení a náladě se právě nacházíš? Odpověděl:ţJe mi krásně. Nedovedu vám to říci tak, abyste to pochopil. Tyto pocity vy na světě nemáte a neznáte. Na otázku: Přicházejí tyto krásné pocity zvenčí? odpovídá uspaný:ţNe, jsou mi vlastní. Jsem vnitřně šťastný ablažený, vyvstávají ve mnějako nebeský dar.
Mám ještě jiné různé pocity a radosti, které vy nikdy nemáte a neznáte. Pokračoval jsem: Podívej se, vedle mne sedí uspaný muž, nahlédni do jeho mozku a pověz mi, co tento muž provedl. Uspaný: Vidím, loupil, kradl a zabil člověka, je to zlý člověk. Pojďte od něho ihned pryč! Odpovídám mu: " Nemůžeme, přece spí ajeho dušeje právě unesena krásnými pocity, kteréjá nedovedu pochopit. Jdi a přiveďjeho duši do jeho mozku, ať prožívá své činy!"

Uspaný se začal chvět, začal vydávat skřeky a bolestné vytí, podobné zvířeti. Na můj dotaz odpověděl: Prožívám děs a hrůzu z činů svého života. Zavrhuji a nenávidím se, snažím se uniknout všem těmto živým představám, které mne mučí, pociťují hlubokou ošklivost nad svým životem. Všechnoto náleží zemi a jeví se mi až hrůza ohavným, krutě se mne vše dotýká."

Abych mu ulehčil, rozkazuji: "Jdi a prostup tělo děcka, které si vedle na podlaze hraje! Nahlédni do jeho myšlenek a činů!"

Nářek přestal a bylo přímo vidět, jak vzezření uspaného muže na sebe bere radost, spokojenost a štěstí nevinného dítěte. Po chvíli posílámjeho duši k paní P., o kteréjsem věděl, že žije řádným křesťanským životem, a přikazuji, aby uspaný nahlédl do činů této ženy v jejích esplanech.

Pozoruji, jak znovu duševně pookřívá, a ptám se, co vidí. Uspaný odpovídá: " Samou radost, hlavně zjejích dobrých skutků, kteréjsou v popředí a skví sejako vysoká stavba. Vidím krásné výsledkyjejí pomoci lidem. (Nazíral zároveň do protonace.) Ptal jsem se dále, vidí-li u té paní v esplanech také špatné činy. Vidím, ale jsou mlhavé, roztpýlené a nepatrné, neboť jsou překonány činy a skutky dobrými!

Pravím mu dále: " Nyní musíš opustit paní a vrátit se do svého těla, kdejsoujen zlé činy! Uspaný se hrozivě vzepjal s odpovědí, že toto tělo nenávidí a zpět nepůjde. " Budiž, ale nic ti to není platné, poněvadž svým zlým činům neujdeš; stále tě budou pronásledovat! Nahlédni si do protonace svých skutků!
V novém děsu a nářku odpovídá, že vidí víc než prve v mozkových esplanech svého těla, neboť vidí i trampoty, bol, žal a jiné následky, které tyto jeho násilné

činy lidem způsobily.
Přerušil jsem jej otázkou: Proč jsi mohl tolik zlého napáchat? Kde bylo tvé svědomí? A odpověď zněla: Ubil jsem v sobě výčitky a hlas svědomí falešným namlouváním a protimyšlenkami, jimiž se duše zprvu z nitra bránila.
Svědomíjen tehdy činí správné výroky, když i rozumje dle zákona božího náležitě vzdělán. Svědomí může činit i nesprávné výroky, je-li rozum pověrami, bludy a chybným názorem zatemněný.
Další nářek jsem přerušil rozkazem, aby duše vstoupila zpět do svého těla a snažila se podobnými
skutky, jaké viděl u paní P., tak dlouho a v takové míře vyvažovat zlo dobrem, až pocítí spokojenost
a klid. Uspaný se uklidňoval, přisvědčoval a sliboval, že vše dobrými činy vynahradí. Protojsemjako léčbu při probuzení vyzvedl na práh vědomí onen velký odpor a hrůzu z vykonaných zlých činů a snažil jsem
se vnést tam též vědomí pocitů spokojenosti a duševního štěstí. Byly to jen částečky, ale stačily uspokojit
a zmírnit vyvolaný děs.
Pokusem poznáváme, že nahlédne-li duše do esplan nebo protonace, odsuzuje sebe sama, špatné činy ji hlodají a sžírají, děsí se jimi a trpí. ţČiny a skutky dobré ji občerstvují, oživují a oblažují.
Cynický zločinec se změnil, stal se dobrosrdečným a MilÝm. Ač byl šestnáctkrát trestán, nedopustil
se pak již nejmenšího poklesku.
Ten, kdo je mystikem, člověkem kontemplativním, tento pokus chápe, neboť má jasný pojem o vyšších stavech mystického života, sám se probíjí k samotné podstatě duše. Jejím světlem věčných pravd, které poznává přímo, zdokonaluje sebe a stává se představitelem čistého ducha. Kontemplace poskytuje člověku zvláštní milost, ježjako by - třebajen nakrátko - na okamžik - pootvírala bránu věčnosti a dávala
j iž v tomto životě zahlédnout záblesk věčného světla. Úkon kontemplace záleží v tom, že člověk upíná duchovní zrak na paprsek neomezeného světla,jehož zdrojemje Bůh. Jakjsme poznali, úkon kontemplace
se dá vyšetřit a potvrdit experimentem, uvedením člověka do čtvrtého stupně tranzu s probuzením podvědomé činnosti, v níž duše dochází poznání sebe sama a vjejímž světle poznává neobyčejně zřetelně bídu
své duše, její nesoulad se světlem pravdy. Poznává pravdu a podstatu své duše, okouší sladkosti budoucího života, jeho svobody, plnosti, dokonalosti, krásy, radosti, lásky a sladkosti pokoje.
Člověk, místo aby přemýšlel o metafyzice života, hleděl poznat sama sebe, aby pátral po pravdě,
účelnosti a zaměřenosti životních projevů, raději na svém životě páchá zločin.
Život májiný líc ajiný rub, nežjak se smysly a rozumem domníváme. Na životje nutno se dívat z nového hlediska a povšimnout si toho, coje v něm základní a podstatné, pak uvidímejinou tvář života. Spatříme,jak kotví svými kořeny v mohutnostech duševních, kteréjsou u každého ve stavu potenciálním, tj. ve schopnosti k projevu a činnosti.
Duch člověka vlastní trojí mohutnost: vegetativní, smyslovou a rozumovou. - Mohutnost smyslo vá, a hlavně vegetativní mají vztah k tělu a světu. Z vlastní pudové síly se samy ohlašují, nutíce celou lidskou bytost obírat se svým tělem, pohlavním pudem, s vyhledáváním nejrůznějších požitků, aby choutky těla a smyslů byly ukojeny.
Pouze třetí mohutnost, rozum a vůle,které pro vzrůst duchovního života, aby se člověk stal celým
člověkem, nehlásí se samy ze sebe, jsou ve stavu spícím (potenciálním) a musí být buzeny k činnosti, rozvinutí, zralosti a dospělosti.
Síly prvních mohutností jsou síly společné se zvířaty a uplatňují se v intelektu ve spojitosti hmoty.
Nejpotřebnější a nejpřednější sila ducha, rozum a vůle, se dají uplatnitjen v myšlence. Jen rozumná myšlenka určuje život, rozum je skutečností, je sebeurčující myšlení, je rozum pravdy, tvoří ideje v duchové
podobě, která zadržuje v esplanech a v praktickém životě je pro lepší své bytí

uskutečňuje.

Postrádá-li intelekt mohutnost rozumu a vůle, rozrostou se síly prvních mohutností a projeví se vášně, které poruší soulad a mír - ničí život. Nedostatečně probuzený rozum a vůle se dostávají do vleku prvých mohutností, které mají silný vztah k hmotě.

Ten, který je v rozumu a vůli nevyzrálý a jejich síly vzděláváním, cvičením neprobouzel, doplácí na svůj život, neboť se ocitá ve stálém boji mezi těmito třemi duševními silami a není schopen si ve vlastní svobodě ducha poručit, co smí a co nesmí.

Zanedbáním myslícího rozumu a vůle se zanedbává celý život. Zdravé myšlenky pocházející z rozumu, se v životě prakticky samy uplatňují: zajišťují zdraví, blahobyt a bezpečnost národa.

Vyvinutý rozum dává sebevědomí, probouzí talenty a dává porozumět základním zákonům. Myšlenkové vědecké školení, větší vzdělání podporuje duševní vývin a rozhoduje o budoucnosti jednotlivce, poskytuje mu sílu, aby ony bezuzdné mohutnosti mohl usměrňovat. Ponechá-li se vzrůst prvním mohutnostem, je rozum a vůle v jejich vleku a otrocky jim slouží, přitom se zatemňuje a vůle slábne.

Vzdělávání vnáší do rozumu světlo, probouzí schopnost vyššího rozumu a moc silné vůle. Dává schopnost myslet na to, co si rozum sám k myšlení určí, a ne na to, co k myšlení určí tělo s jeho smysly.

A právě zde člověk z neznalosti sebe ve svém životě ztroskotává, neboť je veden žádostí těla, a ne rozumem.

Duch se osvobozuje, jen když vychází ze sebe; k tomuje třeba sebevzdělávání a přemýšlení o sobě samém.

Zdravou činností rozumovou musíme změnit, vytříbit chybné názory a zvyky,neboť odporují zásadám lidského poznání.

Dne 21. června 1943 po šesté hodině ranní zemřela manželka mého přítele, pana J. V. Následujícího dne v deset hodin večer (čtyřicet hodin pojejí smrti)jsem učinil pokus se subjektem paní L. Poslaljsemjeji duši v hlubokém spánku k zemřelé, aby zjistila příčinu smrti. Subjekt vypověděl: " Zemřeláje silně tuberkulózní. Tuto nemoc mají v rodě. Onemocněla nedovoleným zákrokem, náhlým prudkým krvotokem spojeným s horečkami. Tuberkulózní bacil se silně rozmohl a nemocná zemřela na slabost srdce. " Ptal jsem se, zda duše zemřeléjeještě přítomna ve hmotě oduší. Subjekt mi odpověděl: Ještě je. K další mé otázce: Jak mnoho je od hmoty uvolněna? subjekt odpovídal: Takřka ze dvou třetin, ale nemá ještě úplné vědomí o svém bytí! Další moje otázka: Můžeš docílit, abychom s ní rozmlouvali? Subjekt: Snažím se, ale je u ní bytost, kterou vyciťuji zjejí činnosti, ježji ochraňuje! Pravím: Nevěř, u zemřelé stojí její muž a neví, co zamýšlíme! Subjekt pozoruje, ustupuje, zachvívá se a praví: To není bytost pozemská, nemá tělo jako ta žena, ale je to bytost duchová, nehmotná, v duši krásná, vznešená, dokonalejší než já a mám před ní velkou bázeň. Nechce, abychom rušili odloučení duše od těla té dobré paní. "

Položil jsem další otázku: Otaž se oné bytosti, kdo je!, načež subjekt odpovídá: Chci, ale nemohu, zbraňuje mi moje spojení sjemnou hmotou, s takovou, sjakouje spojena ta paní. Sjejí duší však mohu ještě mluvit.ţDobře, ale musíš zjistit, proč je přítomna ona bytost! Subjekt po chvili ticha odpovídá: Vidím, jak je duše té paní chráněna vlivem jiných nižších zlých bytostí i našich zásahů pro případ, že bychom jí chtěli ublížit."

Protoj sem se více na onu přítomnou bytost neptal, ale žádalj sem subjekta, aby se zeptal zemřelé, zda má nějaké přání pro svého muže, jemužje vyřídíme, a ví-li, co se s ní stalo. Ano, uvědomuje si to, odloučení a smrt přišly náhle, že měla mnoho co říci, ale nyníjejí tak krásně. Též ví, žejsmeji probrali k vědomí

(vědomí: činnost duše probuzená ve fluidu oduší) a ví, že na ni působíme! "

Tedy se jí otaž, zda by chtěla zpět na svět. Subjekt: Ptám se, ale praví, že již nikdy ne, že žije v samém jasu.

Představ jí jejího muže a děti! Subjekt: Má zájem jen o dceru, která ještě potřebuje matčinu ochranu, je nedospělá a slabá. Chce, abychom vyřídili otci, aby na dceru nezapomínal, až změní svůj život. Praví, že ostatní záležitostijsou malicherné, kromě lásky k Bohu.

Pozdrav ji! Nebudeme ji více rušit. Pouze vypozoruj, jakou dobu bude ještě její duše spojena s oduším.

Vidím, jak nyní duše opouští hmotu rychleji než v začátku smrti. Zítřejšímu pohřbu bude ještě přítomna.

Po pokusejsem usoudil, že ona cizí duchová bytost mohla býtjen bytostí andělskou. Mimo duchové bytosti zlé jsou bytosti dobré, též duchové podstaty, jimiž Bůh své věrné při smrti chrání.

Při umírání osob mne uspaný subjekt K. víckrát upozorňoval, že ty duše, které za pozemského života hledaly, respektovaly a řídily se božskými zákony a pravdami, byť i v těžkém hříchu náhle zemřely, mají ještě možnost lítosti nad nimi.

Tato možnostjejim poskytnuta v té době umírání, kdy duše buněčnou soustavu těla natolik opustila, že již výhradně dlí v zářivém oduší -je to v době porušenosti a pohasínání esplan, asi za 25 až 40 hodin po prokázané smrti. V té době duše znovu nabývá uvědomění svého já, jakož i užívání svobody rozumu a vůle.

V tonto čase psychofyzického životního dramatu člověka ta duše, která se za pozemského života řídila mravními zákony, hledala dobro a pravý cíl života, ozdobila hmotná esplana i své nitro věčnými pravdami - nesmírně vyzískala tím, že tyto věčné pravdy a vzoryještě dlící v pohasínajících esplanech a v duševědomí, silou vlastní reflexe samy působí na duši, na sebe upozorňují a uvědomují - upozorňují na stávající stav ještě možné záchrany pro svobodné rozhodnutí se pro dobro nebo zlo cestou vnitřní lítosti.

Je pozoruhodné sledovat v hlubokém spánku čtvrtého stupně svobodu duše u nemocných. Navštěvoval mne kupříkladu tuberkulózou těžce nemocný mladík se žádostí, abychjej uspal a použiljeho vlastní duševní síly, aby sama z podvědomí působila na tělo k uzdravení. Mladík se chtěl za každou cenu zachránit a úzkostlivě lpěl na životě, takže vyhledával všemožné cesty k uzdravení.

Ježto byl vrozeně velkým citlivcem, zajímal mne proto, že se do čtvrtého stupně spánku lehko dostával. Aby mohlajeho duše mé zdravotní rady a rozkazy přijímat, bylo nutno uvést uspaného pouze do druhého či lépe třetího stupně spánku. Pakli jsem použil čtvrtého stupně a ponechal duši uspaného prožít duševní štěstí, bylo po zdravotním léčení. Duše uspaného, prožívající vyšší pocity, nezajímala se již o tělo k uzdravení.

Podívejme se na nemocného při jednom takovém spánku:

Táži se: Vidím, že jsi nadmíru spokojený a šťastný. Jak dlouho tě mám v tomto štěstí ponechat?

Uspaný: Jsem šťastný sám v sobě a chci v tomto štěstí zůstat stále.

To není možné, poněvadžjsi mi před spaním poručil, abych tě ve spánku uvědomil, že chceš oživit a uzdravit pomocí fluidu oduší v sile duše své tělo. Učiň tak nyní: Povzbuzuj a chtěj své tělo přivést k činnosti a uzdravení!

Po chvíli se ptám na výsledek a nedostávám odpovědi. Na opětovný dotaz uspaný odpovídá.

Vidím to tělo a nebudu je uzdravovat. Ať nežije! Pojďte od něho pryč, působí trýzeň a není v něm dobře.

Odporuji: Podívej se do esplan, kde máš plno touhy a přání být zdráv! Uspaný pozoruje a pak praví: Bláhové přání měl ten nemocný. Nevěděl, že bez těla mu bude lépe. Vy víte, jak mi nyní je, a je dobře, že již nemám takové tělo.

Navazuji otázkou,jaké nyní má tedy tělo, a obdržím odpověď: Jsemještě v těle, ale vjiném, dokonalejším, ze zářivé, co nejméně hmotné látky takřka duchové, pro můj projev uzpůsobené. Netíží mne, nepůsobí bolest a je rychlé tak jako moje myšlenky. Kde chci být, je všude se mnou.

Na dotaz, kde vzal toto nové tělo, praví: Uvolňuje se a vyzařuje z tohoto uspaného, z velkého množství tělísek (částic buněčných jader).

Byl bys s tímto novým tělem věčně spokojený? -Odtohoto zářivého i hmotného těla se za osm týdnů oddělím, ale budu žít věčně. Chci mít krásné tělo. Ano, toto zářivé tělo je již k tomu určeno. (Náboženství nás poučuje o oslaveném těle, ovšem zasloužíme-li si je.)

Přerušil jsem další debatu s nemocným námitkou, že musíme léčit jeho choré tělo. Subjekt: Nebudeme léčit toto obyčejné tělo, je už pozdě a neuzdravíme je. Neposílejte mne do něj, je mi takto krásně.

Jsi na omylu, musíš do tohoto těla, neboť s ním ještě žiješ a natropil jsi s ním mnoho špatností. Podívej se jen do esplan a do protonace. To vše musíš odčinit ctnostným, příkladným a zbožným životem, lítostí nad špatnými činy a vyvážením jich dobrými. Pak, až později opustíš choré tělo, budeš věčně šťasten.

Subjekt po dlouhém mlčení: Pusťte mne, všechno jsem viděl, musím zpět do těla, pomozte mi. Zalekl se. Pocítil nutnost včasného očištění.

Za osm týdnůjsem uspal subjekta K. ve svém bytě, abych mohl při umírání sledovat odpoutávání se duše svého pacienta. Nadešla předpověděná čtvrtá hodina odpolední, kdy nemocný začal pracovat k smrti. Rozkazuji uspanému, aby se spojil s nemocným a ani na okamžik ho při umírání neopouštěl. Aby mi hlásil vše, co se bude dít. Zajistil jsem se předem spoluopakovanými sugescemi, že s nemocným nikdy nepůjde, že zůstane stále se mnou.

Subjekt popisuje: Cítí jen nepatrnou bolest, jelikož tělo málo září, zářivé oduší je nejvíce v hlavě a kolem hlavy, duše se bojí a děsí. Vidí všechny své činy, celý život. Soustředila se ve svém centru v mozku, a proto všechna esplana silně září. Je u něho kněz a mluví spolu o všech těch činech. Kněz mu říká, aby litoval všech hříchů. Poslechl - činí to - kněz mu dává rozhřešení - esplana již tolik nezáří. Již nevidím takjasnějeho zlé činy. - Nebojím sejiž, je to krásné, budeme s ním. Jdou sem lidé (poznámka: kteří směli vstoupit po svaté zpovědi). Kněz mu podává Nejsvětější svátost. Jak jsme šťastni, její blízkost a světlo působí milostí na nás všechny - on už nevidí své zlé činy. Já je ještě vidím, ale slabě. Je zde krásně, chci být stále s ním. Kněz se modlí. Teď říká, že již umírá. Všichni kolem pláčou. Neumírá, je živ- sám mi říká, že žije - žejim to musíme oba říci. Užjim říká, aby neplakali, že je živ a mezi nimi. Že je velice přešťastný, ať se radují a blaží s ním. Oni však stejně pláčou, neslyšíjeho hlas, tím pláčem ho ruší a zneklidňují. Teď mu matka tlačí na oči a dává mu na obličej mokrou látku. On to neví -nerušte! Je nám krásně, neplačte, vždyť jsme zde!"

Po několika rozkazech se mi podařilo subjekta odvést od duše zemřelého, abych ho druhého dne po poledni znovu uspal ke sledování odpoutávající se duše.

Byla hodina odpoledne. Subjekt byl uspán a poslán k zemřelému. Ptám se: Jsi v přítomnosti zemřelého? A je jeho duše ještě přítomna ve fluidu oduší? Ano, je!

Ví o tom, že jsme zase u něho? Uspaný: Ano, ale nemá o ni již ten zájem.

Je jeho duše stále ještě spokojená a blažená? ptám se dále. Uspaný mi odpovídá: Nemohu tolik k němu,je málo spojen s oduším. Právě s ním vidím

celýjeho život v protonaci. Onjej vidí též dobře, alejiž se nebojí.†

Je přitom dále šťastný? Ano, má pocity duševního krásna, které vám nedovedu říci a vypodobnit!

Jsou ta duševní krásna stejná s tvými pocity?Uspaný odpovídá: Jeho jsou jiná, dokonalejší. Nemohu je plně prožívat, tak jako vy nemůžete prožít moje. Bude však ještě něco trpět, neboť vidí stále víc svůj dřívější život v protonaci, avšak blažený klid duše od něho již neodejde."

Viděli a sledovalijsme duši při odpoutávání se od těla u člověka, který v tomto životě více z příčin své nemoci vedl dost dobrý život. Pozoroval a sledoval jsem často při umírání stav duše lidí, jejichž život vtiskl do esplan a protonace víc špatností a zla a kteří zemřeli tak, jak žili. Jaká bída a hrůza se duši pak zjevila, dovede si každý představit, aniž bych to předvedením pokusů demonstroval.

Uspaný viděl, jak hříšní lidé, umírajíce, pociťují duchovní hlad, duševědomí se probouzí a vše z dřívějšího života přichází k uvědomění. Viděl duševní bídu a zatemnění-ošklivost a hrůzu z napáchaných nepravostí a zlotřilostí. Je to strašlivé hnutí duše. Temné a usmrcující všeho v ní samé dosažitelného blaha, působení tohoto zjevu v prvních chvílích jejího probuzení se do druhého života.

V protonaci vidí, jak napáchané hříchy jsou zemřelému metlou a metlou všeho lidstva. Vidí vše zasmušilé, temné a chladné - nic hřejivého. Opakem zase vidí, jak skutky nevinnosti, utrpení, pokory, víry a odevzdání se do vůle boží tu zhoubnou činnost zase oslabují, překonávají a maří. Jak modlitba kolem sebe šiří požehnání a jakou účinnou milost přináší ku spáse duše za jiného. Vidí zázračné působení milosti, jak paprsky požehnání působí na ty, jež j sou přítomni oběti mše svaté. Vidí v temnotě lidské bídy též světlé body, lidi, kteří milují spravedlnost a ctnosti, kteří šiří kolem sebe světlo požehnání a blaha.

Probudil j sem subjekta a uspal jsem jej znovu týž den v deset hodin před půlnocí, tedy za třicet hodin po zemření. Rozkazuji: Jdi a spoj se znovu s duší zemřelého! Dlouhá pauza. Uspaný: Je již málo spojený s oduším. Je ještě zde, ale nemohu k němu. Ptám se: Prožívá ještě ono blaho?" Uspaný: Mnoho se již uvolnil od hmoty oduší, ale nemohu k němu. Za tři hodiny s nímj iž nebude spojen. - Co bude dále sjeho duší? Uspaný mlčí a neodpovídá. Tajemství, do kterého jeho duše již nemůže proniknout. Uspaný nemůže číst taje z duševědomí. Může číst jen ty, které žijí v esplanech, v protonaci, a ty, které jsou při projevech skrze fluid oduší.

Může však přijmout, co bezprostředně duše sama chce sdělit.

Jistě si mnohý povšiml slov subjekta při podávání Nejsvětější svátosti: její blízkost a světlo působí milostí na nás všechny. Pojednou zůstal stát v místech, kde byl hlavní oltář. Žádám: Pospěš!, na což mi subjekt odpovídá: Zasáhla nás milost blaha a pokoje, zůstaňme zde. Přijiném pokuse,jsa uvolněn směrem ke kostelu v době pozdvihování, pravil: Světlo milosti z pozdvižené svátosti zasahuje do vzdálenosti i mimo kostel. Projde-li okolo kostela tímto místem zatvrzelý hříšník, síla milosti způsobí, že mnohý bude spasen i bez svého přičinění.

Měl jsem často příležitost osobně (bez subjekta) pozorovat uvolňování duše u zmírajících osob.

Sledoval jsem smrt osmdesátileté stařenky. Lékař a příbuzní, dlící u lože, prohlásili, že duševní život pohasl, je v agónü, ze které se už neprobere a že už nic o sobě neví. Pokusil jsem se ji v síle vůle, útoky na podvědomí, probrat k vědomí a mluvení. Podařilo se mi to a na mé dotazy odvětila, že ví, co mluvíme a co si myslíme, jak vše připravujeme pro její pohřeb, že nás i chvílemi vidí. Nato upadla do bezvědomí znovu. Za šest hodinjsem se přišel na stařenku podívat. Bylajedna hodina odpoledne. Za velké námahy duševní jsem ji znovu probral k vědomí. S těžkou námahou mi řekla, abych ji už nerušil, že odchází a je jí dobře a krásně, že jí ještě nikdy tak dobře a krásně nebylo, je jí lehko a nic ji nebolí, ale že má přání: večer v devět hodin ji

přijde navštívit její přítelkyně, které mám vyřídit vzpomínku a poslední sbohem - že až přijde, užji živou neuvidí. Po těchto slovech za necelou minutu nastalo chroptění a stařenka skonala, j souc dobře na smrt připravena.

K deváté hodině večerní jsem šel znovu do bytu zemřelé. Za chvíli vstoupila paní V. s myšlenkou, že svoji přítelkyni najde naživu. Zeptal jsem se jí, ve kterou dobu se rozhodla přítelkyni navštívit. Řekla mi: V šest hodin, tedy před chvílí, jsem šla nakoupit a tamj sem se prvně dověděla, že paní Š. umírá. Rozhodla jsem se, žeji hned po večeři navštívím. " Zjištěno, že zemřelá o pět hodin dříve nám sdělilajejí návštěvu.

Z tohoto pozorování je zřejmé, že hyne jen tělo, duch se osvobozuje. Uvolňuje se v oduší, vidí nás, zná naše myšlenky, probouzí se ve svých schopnostech a vidí děje, které se mají teprve stát.

Z uvedených pokusů poznáváme, že lidská duše - odlesk Boha -je stvořena pro šťastnou věčnost, neboť vlastní zdroj nesmírné blaženosti a touží po věčném, trvalém blahu, štěstí a spojení s Bohem.

Překážkoujejí nynější tělo a svět se svojí zlobou a trampotami. Jen bible nám zase dává vysvětlení, že první člověk neobstál ve zkoušce, sám se hříchem připravil o posvěcující milosti spojení s Bohem. Následek, zatemnění rozumu a vůle, smrt těla a svízel světa - Bůh se však nad člověkem smiloval, zjevil a dal mu zákony, přikázání, různé milosti a svátosti, aby ze svobodné vůle šťastně vyvedl svoji duši z tohoto vězení těla a světa.

Tuto cestu k absolutní svobodě a blahu si musíme však vezdejším životem proklestit.

Hřích prvních rodičů, který přechází na veškeré potomstvo, se dá pozorovat z hlediska fyzikálního i na dědící hmotě,jejím zatížení, tkvícím vjejí povaze a vlastnostech. Pralátka, tento hmotný element, vyšel z ruky Stvořitele a jsa božského původu byl jím pro výstrahu všehomíra posvěcen. Z této hmoty byl učiněn člověk, který ji první znesvětil hříchem ze svého rozumu a vůle a zatížil tak dispozici pro zlo.

O působnosti našich myšlenek na hmotu nás poučují esplana a protonace, která je v sobě hmotně a nesmazatelně podržuje. Ze zákona dědičnosti víme již dostatečně, že hmota buněčného jádra v sobě poutá charakterní rasové znaky národů, vlohy, sklony, vlastnosti, podobu, povahu jednotlivců, které se dědí z pokolení na pokolení. Nemohouce se mnohdy projevit, nemizí, ale čekají na vhodnou dobu celá staletí k uplatnění (viz dědičné zatížení). A tak i první zlo zůstalo nerozlučně spjato s hmotou a dědí se z potomstva na potomstvo, nese stopy v těle a je příčinou dispozice k osobnímu hříchu.

Mnohý čtenářje sveden myšlenkou, že když duše lidská vlastní nevyčerpatelný zdroj štěstí a blaha, nemůžeji o něj nikdo připravit a že není hříchem mnohdy si život ukrátit, neboť vtíravá myšlenka ukrátit si nesnesitelné tělesné i duševní utrpení sebevraždou musí vyvěratjen ze dna samotné duše,jež si je vědoma pokračování svého stavu duševní svobody a blaha bez těla.

Ano, touha tu je, duše se chce zbavit těla, avšak jen nezvládnutá touha bez vedení a uvážení rozumu. Rozum a svobodná vůle žije v tomto životě ve vědomí a ne v podvědomí. V podvědomí se rozum a vůle sice v určitých případech probouzejí, ale jen částečně nestačí zvládnout mocné touhy k násilnému osvobození se duše od těla, kterážto touha mnohdy vyvěrá z nižšího podvědomí i ze samotného podvědomí duše, jež touží po absolutní svobodě. Bůh podrobuje člověka zkoušce a chce, aby si

dané blaho zasloužiljen zde za svého života.

Stále živý zápisník boží, protonace, ve kterém se bude věčně zrcadlit náš život dobrý i špatný, veškeré děje národů ajednotlivců, nikdy nepomine. Zanikne a pominejen zápisník lidský - kniha, film, fotografie i esplana.

Subjekti praví, že tato tajemná látka, jejíž podstatu nelze chápat, byla stvořenaještě před prahmotou k oslavě díla božího. Protonace není hmotná ani duchová, je něčím mezi tím. Tato protonace prolíná, prostupuje prahmotou při všech jejích proměnách a je v celém vesmírovém prostoru, aby veškeré božské dílo hmoty, která žije ve stálých proměnách, jakož i činy bytostí duchových, činy a děje bytostí lidských, rozmanitý život rostlin a živočichů, do sebe převzala. Bůh sebe v protonaci věčně oslaví. Věci stvořené jsou odleskem krásy boží.

Že protonace skutečně existuje, dokazují nám všichni dobřijasnovidci ve čtvrtém stupni nejhlubšího spánku; popisují a zjevují nám naše činy a myšlenky minulé. Praví, že v protonaci vidí celé životy každého jednotlivce jasněji a skutečněji než my náš přítomný život. Vidí životy vymřelých národů, zlé i dobré činy jednotlivců, lidská dila, stavby zašlých měst, vzájemné boje národů apod. V protonaci nevidí plošně, nýbrž do hloubky a objemně, sice v podobě, ale v činech a živých dějích.

V životopisech světců se dočteme, že světci v extázích nahlíželi do času minulého, vidíce a slyšíce lidi žijící před staletími.

Extáze vycházející z mystiky, rozjímání, je netoliko činnost tvoření a láska účinná být dobrý k lidem, ale mystik zde ukazuje filozofů, nahlížeje do protonace, odkud a kam jde. Svět vnímaný tělesnými smysly je sice skutečný, ale pro něho je zde ještě něco jiného, většího - Bůh.

Pravý mystik se Bohu dává a ne, aby dal Boha sobě, stáhl si Boha k sobě. Je omyl hledat Boha v sobě, tj. sebe jako Boha, jako jeho části.

Proto je vesmír - viditelná - hmatatelná - a protonace v extázích poznatelná - tvářnost lásky a potřeby hledat a milovat Boha.

Z mých pokusůjich bylo nejvíce zkoumáním a nahlížením do protonace. Mnohojsem o ní přemýšlel a seznal jsem, že pro žijící duši je protonace nejhroznější výstrahou.

Protonace - jaká to nesmrtelná, nepomíjející, úžasná dokonalost! Nic jí neunikne - nikdo ji neobelstí a nepodvede. Po celou věčnost v sobě vše věrně podrží a zachová. Protonaceje podstatou; podstatouje to, coje neměnné. Je nesčíslněkrát dokonalejší než živý film, obrazv zrcadle, dokonalejší než věrněji zachycené malby a plastické výjevy.

Je nepřekonatelná v zachycení živé reprodukce, takže subjekt při pokusech při dobré dispozici raději určuje diagnózu, charakter a podobu před ním stojícího člověka z protonace než z přímého skutečného poznání. V protonaci vidí všejasněji, živěji a dokonaleji než on sám a myjeden druhého ve skutečnosti.

Duše je ustavičná činnost a miluje rozmanitost tvarovou ve stavitelství, sochařství, malířství, básnictví, hudbě, stejně jako rozmanitost přírodních změn stávajících i dávno již zaniklých.

Uvažme, jaký uchvacující pohled do minulosti celého vesmíru poskytuje duši protonace ve druhém životě. Bude to pohled plný nejrůznějšího, nejúchvatnějšího zájmu, pocitů, rozkoše a obdivu.

Uvolněnými a nezatíženými smysly budeme v protonaci přímo a plně vidět minulé děj e, vychutnávat

chuť někdejších plodů, slyšet zvuky kdysi žijících zvířat, cítit vůně někdejších vegetací.

Nahlédnutí zpět do protonace bude duši již přirozené a bude vyplňovat jednu z jejích mohutností k jejímu oblažení.

Mimo svůj vnitřní blažený stav a blažené poznávání samého Boha bude mít duše i nadále zájem o dílo Stvořitelovo, o vše, co dosud je přítomno a ve vývoji k dokonalej šímu, o vše, co bylo j iž stvořeno, ale zaniklo.

Nejsou-li nynější světy milióntinou těch, které již zašly - a jejichž skutečnost a existenci v protonaci uvidíme zobrazenu?

Smrtí odumřou pouze naše nynější čidla, ale mohutnost smyslová zůstává a probudí se v plné síle (jak nás pokusy při probuzení podvědomé činnosti přesvědčují).

Použil jsem slov ţvěčná, nesmrtelná, nejdokonalejší", kterou protonace skutečně je a zůstane, aby věčně hlásala moudrost Stvořitele a jeho shovívavost, spravedlnost, neboť v protonaci uvidí duše v každém čase ve stálé věčné přítomnosti sama sebe v činech dobrých i zlých, v myšlenkách kdysi utajených ve zlo nebo dobro, uskutečněných jak v činech a dílech svých, tak i u jiných.

Pro duši určenou ke spasení, avšak hříchem zatíženou, je protonace v druhém životě ohnivým křtem a poutem stále živým, předvádějícím její činy, které budou duši trýznit a mučit, dokud se utrpením z nich neočistí. Tento vzájemný vztah duše a činů je možné přirovnat k poměru dítěte k matce. Pro duše zavržené je protonace nekonečnou věčností v utrpení.

Existence protonace patří mezi přední lidské objevy. Jí nás Bůh již předem od zlého varuje, jí však nás též předem zápisem dobrých skutků těší a dává nám vnitřní mír a klid. Vní ukazuje, kterak při pokání hřích a jejich odnože usýchají žárem pravdy boží.

Žádáme-li uspaného, aby ve čtvrtém stupni spánku duše nahlédla do svého života v protonaci, děsí se a naříká vidouc své špatné činy, a raduje se, vidí-li činy a skutky dobré. Zachvacuje ji smutek, nevidí-li v převaze zadostiučinění nad činy špatnými.

Zadostiučinění za zlo chce duše vidět. Lítost, pokoru, zpověď, dobré předsevzetí, dobré skutky, mírnost, shovívavost, lásku k bližnímu apod. To jsou léky pro duši, které vyvažují vše špatné.

Jak léčím duševně chorého? Tím, že chorou myšlenku vyvážím myšlenkou zdravou. Až nastane převaha myšlenek dobrých, je teprve možné mluvit o uzdravení. Jaká shoda jednoho a téhož léku pro duši obtíženou hříchy!

Tentýž zákon platí o zdraví duše v řádu přirozeném jako v řádu nadpřirozeném.

Buďme moudrými a žijme v ctnosti bohabojným životem. Varujme se zla - zlo značí slabost vůle.

Těžkými hříchy je duše pro nebe mrtva a odpuštěním (pokáním) skrze milost boží ožívá. Rozmluva s Bohem - modlitba - se přirovnává k rose, která svlažuje půdu duše.

Smrtí odcházíme někam, odkud není možno jít zpět. Odcházíme zcela osamoceni, každý sám, bez pomoci a opory. Odlučujeme se trvale od svých milých. Na této cestě úplné osamocenosti jdou s námi jen pomocníci dobra nebo zla. Po cestě dobra lze vykročit vzpřímeně a s jistotou v lepší bytí.

Vybudujme si za života dobrým příkladem, a hlavně dobrými skutky ten nejlepší zápis do protonace.

Kontrolujme stále svůj život, představy, počitky a činy svým vyšším, rozumovým světlem! Pak smrt bude životem duše a život víceméně její smrtí!

Tento vlastní dokonalý, blažený stav prožívají a věčně budou prožívat všechny duše dětí, které zemřely ještě před narozením nebo po narození, nemohouce svobodně užívat rozumu a svobodné vůle, jelikož nedošly křtu vody, touhy nebo

krve.
Bůh chce spásu i nepokřtěných umírajících dítek. Bůh neurčil, aby zemřely bez nadpřirozeného obrození, když nemohou dojít nadpřirozené blaženosti. Jsou bez osobní viny, docházejí blaženosti přirozené.jejího poznání a milování své podstatyjako nevyčerpatelného zdroje blaženosti a nekonečné radosti.
O blaženosti nadpřirozené nevědí, a proto po ní netouží ani se pro ni nermoutí.
Tento stav plného vnitřmího světla, absolutní svobody a poznávání své podstaty vyšším rozumem
bude pro nepokřtěné duše životem nejdokonalejším, nejvznešenějším, plným duševního krásna, blaha a rozkoše.
My můžeme svým životem dosáhnout vyšší dokonalosti a věčného blaha; v poznání a patření tváří
v tvář na Boha prožívat jeho vlastní nejdokonalejší blaho.
Účast na blahu podstaty boží nebude mít každý stejně. Uspaný K. účast blaha analogicky připodobňoval velkému počtu kruhů, které se vytvoří kolem místa hozeného kamene do vodní hladiny. Každý kruh je nositelem rozdílného požitku blaha. Jedni budou mít účast na podstatě kruhu prvního, jiníjiž současně na podstatách čtyřech, patnácti i více. Jejich blaženost se bude zvyšovat podle toho,jaký život na zemi vedli.
Nahlížíme-li do tajemství říše lidského ducha, musíme pečovat o svoji duši ke spasení. Není nic
hmotného, je nesložená, bez částic, podstaty duchové. Nemůže být rozdělena ani zničena, nepodléhá zániku. Je svébytná a má dokonalou činnost sama v sobě. Nemůže se uvést do stavu nečinnosti, je bytím nesmrtelná, v sobě poznatelná, vše ostatní hmotné poznává bezprostředně. Dovede žít v těle i bez těla. Jakožto duch není vázána na prostor a hmotu. Z toho následuje, že život bytnosti jednoduché je vyšší nežli složené.
Tyto božské jakosti duše jsou věčné; ovšem není jako Bůh. Bůh je jsoucnost nepřijatá, neomezená,
jsoucnost sama. Vše ostatní, co kolem vidíme, májsoucnost přijatou, nahodilou a omezenou, nemusí být.
Člověk přijaljsoucnost od Boha. Teprve u něho nastane pro duši dokonalé poznání sebe. Proto život člověka je od Boha dar nesmírné ceny. Jeho dosah zde na zemi nedovedeme ani pojmout, ani si představit
a domyslet. Člověk s duší není zjevem náhody. Náhodaje slovo vymyšlené lidskou pýchou, aby se zastřela nevědomost.
Není účinku bez příčiny, každý účinek má příčinu. Kdyby někdo tvrdil, že obilí nevyrostlo ze semene, děti nebyly zplozeny, vůle není příčinou chtění, myšlenky vznikají bez myslícího, byl by právem považován za blázna. Co si máme myslet o těch, kteří praví, že svět a člověk povstal náhodně, sám ze sebe, nevěříce, že Bůh je příčinou stvoření světa a člověka?
Není rozumný ten, jehož vědeckým názorem je pouze materialistická filozofie. Hmota nemůže být
filozofickým základem, neboť ji lze přeměnit v energii. ţČlověk, jehož základní fázíje, že principem veškerého děníje hmota, zřejmě popírá existenci Boha, stvoření vesmíru ajsoucnost nesmrtelné duše. Tento filozofický omyl vyvrací subjektovo podvědomé dění. Pokusy se subjekty v tranzu podávají objektivní pravdy; jasně dokazují, že je skutečno hmotné a skutečno duchové. Obě jsou vnímatelná našim smyslům
a rozumovému poznání. Základ člověka je duchový a hmota, matérie, je podřízenajeho silám. Je to duch,
jehož projev, aktivita, dává poznání, co je hmota.
Jsou to výsledky moderního bádání - filozofie pokusů se subjekty -, s nimiž získáváme důkazy, jasné představy o poznatelnosti lidské duše, Boha a světa, jež odpovídají skutečné realitě.
Již vyšší vzdělaný rozum, naše myšlenka, správně poznává svět, jaký je. Rozum vědce poznává, že
v přírodě je řád, zákon, účelnost, dokonalost. Existují zákony Keplerovy, Newtonovy, Mendělejevova periodická tabulka prvků, zákonoměrnost - při dělení chromozomů buněčných jader, účelnost a dokonalost pudů v živé přírodě; pudová stavba buněk včel, jejichž ostré úhly vždy 70.34`, což, jak vypočítali

matematikové pomocí diferenciálního počtu a logaritmických tabulek zaručuje největší obsah při nejmenší spotřebě materiálu. Na každém kroku, v zorném poli dalekohledu a ve visuté kapce pod drobnohledem, ve stéblu trávy i v kyčelním kloubu člověka, ve složení srdečního svalu atd. shledáváme a pozorujeme řád bez Pořadatele, zákony bez Zákonodárce a vesmírový mechanismus bez Mechanika!

Nevědomostje u mnohých tak veliká, že nevěří v nesmrtelnost duše, ač přitom na druhé straně uznávají výzkumy biologů, kteří pomocí drobnohledů dokazují, žejsou různé druhy bakterii, žijících stamilióny let. Byly nalezeny v horninách a kamenném uhlí a na vhodné půdě ožily natolik, že se začaly rozmnožovat, přesto, že stamilióny let prožily v kilometrových hloubkách pod zemí. Stamilióny let - věčnost takřka bakterie již mohou žít. Bakterie - bezvýznamný, jednoduchý prvok podstaty hmotné, složený z částic, který podléhá rozdělení a zničení - dovede žít takřka nekonečným životem.

Lidská duše, jednoduchá a nesložená, duchové podstaty, která svojí přirozenostíje neschopna porušení, má své kony poznávající a chtící, rozumná nehmotná podstata -již nemůže žít věčným a nesmrtelným životem? Jaké bude při smrti prohlédnutí všech těch, kteří nesmrtelnost duše popírají a podceňují?

ţČtenář pozoroval, že uspaný v hlubokém spánku čtvrtého stupně, poznav vlastní příjemné duševní stavy, nemá již zájem o uzdravení svého těla a brání se do něj vejít zpět. Nemá zájem o světskou rozkoš a slávu, o svůj majetek a prostředí. Vše mu působí nepokoj, bolest a utrpení. Uvědomme si,jak dokonalý musí být stav duše při úplném odloučení se od těla a spasení.

V životopisech světců si vysvětlíme jejich pohrdání životem a majetkem i radostmi světa: Při zbožném rozjímání upadli do vytržení, v němž zakusili tytéž stavy dušejako uspaný, s tím vyšším rozdílem, že mnohá blaha se probrala až k vědomí jejich čistého tělesného života.

Mystik v extázi se ovšem dostává k prožívání onoho blaha milosti boží - subjekt ve čtvrtém stupni spánku za vedení hypnologa. Výsledek je proto také rozličný.

Mystik si přenáší svůj zážitek do svého normálního vědomí, subjekt ve čtvrtém stupni spánku naproti tomu podává pouze zprávu o onom stavu blaženosti. Po probuzení z něj neví nic.

Věda tu má možnost ověřit si, že zprávy mystiků o jejich zážitcích jsou pravdivé.

Duše touží po absolutním cíli, chce patřit na svoji bytnost. Její vnitřní sláva, její bytnost a její vlastnosti chtějí být od ní poznané a milované. Bůh vložil do duše touhu po sobě. Duše poznává, že ji čeká účast na božské přirozenosti, tedy na životě neskonale vyšším. Tento život se nazývá nadpřirozený. Člověk, maje nesmrtelnou duši a neukojitelnou touhu po štěstí, musí mít dostatečný cíl, jenžje s to, abyjeho tužby přiměřeně ukojil.

Bůh je čirý, nekonečný duch, a proto jej přirozeně nelze vidět a poznat. Poznání a patření na Boha je nadpřirozené. Světlo slávy je nadpřirozená, činná, trvalá kvalita (jakostní vloha), která dává blaženým účast na božské přítomnosti. Je podle zásluh větší nebo menší. Bůh zesiluje jeho poznávací schopnost. Třeba, aby rozum byl nad ně povýšen do jiného poznávacího řádu. Do toho, podle něhož Bůh sám sebe poznává. . . Tato nadpřirozená sila, kterou Bůh rozumu přidává,je oním světlem slávy. Patření na Bohaje poznávání duše, tedy její vnitřní životní kon.

Být účasten přirozenosti božské znamená být účastenjejí činnosti, ajakjiž bylo vysvětleno, poznávat Boha po božském způsobu, totiž podobně, jak Bůh sám sebe poznává, tj. přímo patřením. Světlo slávy osvětluje rozum čistých, spravedlivých, blažených, zesiluje jeho poznávací moc, a je základem jejich oslavy.

Každý člověk dobré vůle, který zdravě a rozumně myslí a jasné poznává, vniká

do tajemství skutečna.
Lidská osobnost zde na zemi vzniká dlouhým, pracným vývojem - když se vytvoří, přijde smrt. Co potom? Zničí se i duševní osobnosti? Pokusem řešíme záhadu našeho života!
Představa nesmrtelnosti není objevem filozofie. Není to představa nesnadná k pochopení, naopak, pokusem je zcela jednoduchá a přirozená.
Jsou zvláštní taj uplné vztahy mezi prostorem a vesmírem, mezi časem, formou a tělesem, mezi časem a věčností, mezi životem a nesmrtelností.
Co platí pro prostor a jeho vztah k nekonečnosti, platí analogicky pro čas a život, pro látku a formu.
Zničí-li se však prostor zánikem hmotných světů, vchází okamžitě do nekonečnosti. Přišel-li čas, vchází okamžitě doťvěčnosti, právě do věčného trvání věčné přítomnosti.
Je-li život u konce, vchází do věčného života, vrací se zpět k nesmrtelnosti. A tak člověk nastoupil cestu svou - počal putování do tohoto dobrodružného a slzavého světa. Pomalu putuje však do světa na druhé straně k nesmrtelné věčnosti.Člověk uvědomělý a rozumem vyrovnaný se nevzpírá zničení své pozemské, zdánlivé skutečnosti. Ví, že zápasí o poznání konečné blažené skutečnosti, poznání samého Boha, svého Otce a Stvořitele.
Bůh je a duše lidská je nesmrtelná, musí účinkovat na život myslícího člověka!
Duše přežívá své tělo, neboť je po oddělení od těla svou povahou neměnná. Co je složené, samo sebou hyne. Lidské tělo zaniká rozkladem, neboť je složené, porušitelné a měnitelné.
Duše lidská nehyne ani přímo, ani nepřímo. Je neporušitelná pro svou duchovost a tak nezávislá svou vlastní bytostí na hmotě. Má svébytnou a samostatnou činnost nehmotnou, vycházející z nitra, zdroje její podstaty, v níž se ve svém já uvědomuje.
Již při popisování pokusůjsme poznali, že věda, duchovní sila a ctnost zdokonalují lidského ducha a vyžadují jisté odpoutání od těla. Věda je dílo abstrakce. A čím víc se duch povznese k nehmotnému, tím je vědění dokonalejší.
Záleží-li již zde dokonalost duše a probuzení neobyčejných schopností a sil v odpoutání se duše od materiálního těla, které docilujeme cvikem nebo pokusem, tím, že nehyne, naopak její schopnosti, vlohy, vztahy a vlastnosti se uplatňují viditelně a poznatelně,je nemyslitelné, že hyne,je-li od těla oddělena úplně.
Umřít znamená probudit se zcela zdráv se všemi bývalými schopnostmi a vzpomínkami, neboť celý náš pozemský život přešel do paměti duše, do duševědomí.
Umřítje požehnání událostí, kteroujmenujeme smrtí. Proto vzbuďme chválu a pějme píseň smrti tohoto těla - neboť nesmrtelný a neporušitelný život lidského ducha záleží v jeho nejlepší činnosti, v dokonalém poznání sebe, své duchové podstaty, a účast poznání blažených stavů zjejí podstaty plynoucí, účast na boží lásce a účast na boží přirozenosti. Tím člověk dospěje svého cíle.
Život pozemský je spíš smrtí a smrt teprve životem. Smrtí končí jen život tělesné hmoty; pro duši nastupuje nejvyšší svoboda a nezávislost, ono skutečné rozvinutí plného života. Její mohutnost vegetativní (do přijetí nesmrtelného těla) přešla do stavu potenciálního. Mohutnost smyslová se uplatňuje přímo, bezprostředně, mnohem dokonaleji než ve spojení s tělem a dokonaleji než za pomoci oduší ve čtvrtém stupni podvědomého dění. Mohutnost rozumu a vůle v pravé volnosti a svobodě plně uplatňuje svoje schopnosti.
Duše, která se řídila mravními zákony, hledala pravdu a dobro aještě nedosáhla úplné dokonalosti,

trestným očišťováním si postupně získává plnou účast na zdroji blaha, které jí poskytuje vlastní podstata.
Její požitek a blaho se zvyšují z poznání a patření na krásy, dokonalosti a velebnosti Stvořitelova díla celého univerza hmotného i duchového. Duch, dobyv si vyššího stupně dokonalosti, máještě nesmírně vyšší
požitky blaha a rozkoše z účasti na boží podstatě a Jeho vyšším životě.
Veškeré poznání a paměť o životě tohoto světaje duším pro onen svět ponechána. Neboť vše, cojsme
zde poznali, přešlo do duševědomí. Ve druhém životě každý uvidí a poznává všechny ty, kteří mu kdysi činili zlo. Uvidíjejich utrpení, oni zasejeho radost, avšakjeden druhému nebudejiž moci pomoci, ne proto,
že by byla překážkou vzdálenost, nepřístupné, místo, nýbrž proto, že duše zlých žijí ve stavu nesvobody,
jaký si sami připravili. Duše spravedlivých nebudou mít z neštěstí a utrpení zlých dušíjiž žádnou útrpnost.
Soucit, strach, bolest, zlo ustoupily. Pro duši nebude již noci ani tmy, nýbrž stálé světlo.
Duše spravedlivé budou vědět o veškeré činnosti tohoto světa, budou vidět jeho další rozvoj, avšak
věci vznešenější a dokonalejší budou přednější a zastíní o něj zájem. Budou též vidět všechny své známé
a milé, které odchodem opustili, avšak budejim bližší cizí duše mravně dokonalejší, než duše mravně nižší, byť to byla vlastní žena, matka nebo dítě, užívající již svobody rozumu.
Ptáte se, kde se budou duše nacházet, zda na planetách, nebo v některém místě vesmírového prostoru? Duše spravedlivé, dosáhnuvše absolutní svobody, volnosti ducha, rozumu a vůle, se budou nacházet
všude tam, kde bude jejich zájem a vztah k dílu Stvořitelovu. Duše zlé tento vztah a zájem mít nebudou,
pozbyly je, zlo omezilo jejich volnost a svobodu, jejich duševní stav zaujal temnotu - místo všech špatných činů, zvěčnělých v protonaci. Rovněž duše, které nedošly dokonalosti, se musí podobnými způsoby
očistit, podle síly viny musí nastoupit podobný stav jako duše zavržené; jejich volnost a svobodajejim na
určitý čas (který chápou i na onom světě) odepřena.
Od hmoty osvobozený duch není již závislý na prostoru, času a hmotě. Úžasné vzdálenosti a tíže
hmotných těles pro duši pozbyly své hrůzy - staly se přístupnými. Duše z podstatné dokonalosti, pouhého hnutí chci nastoupila přítomnost na kterékoliv planetě. Čas zmizel a stal se věčnou přítomností;
ovšem duše nepozbyla vrozené schopnosti chápat hmotu a na ní závislý čas a prostor, neboť pro ně má
smyslovou a rozumovou vlohu.
Duše není na stvořeném prostoru závislá, svojí přítomnostíjej nemusí zaujmout, nepotřebuje jej pro
svoji bytost; má však schopnost zaujmout velkou část prostoru najednou a být v něm všudypřítomná.
Všechny duše, které naše země hostila, ve své schopnosti mohou všechny pospolu zaujmout ten nejmenší
myslitelný prostor nebo místo, třeba prostorjednoho atomu a přitom budou mít tolik volného místa,jako
kdyby zaujaly celý vesmírový prostor. Tudíž čas, prostor, vzdálenost, tíha a velikost hmoty ustoupily před volností, svobodou a dokonalostí podstaty ducha; neboť duše může žít a projevovat se a být blaženou i mimo věci stvořené.
Osvětlení posmrtného života o aktivitě, stavech a trvání duševní osobnosti, na mé dotazy dalo - ze
svého světla, poznaných pravd - samo podvědomé já subjekta K., které jsou jen pouhým zábleskem
oné skutečnosti, nesmrtelné věčnosti.
*

76. PROSTOR - ČAS - PROTONACE

Z předcházejících pojednání jsme poznali, že protonace je cosi absolutně skutečného, cosi objektivního, co je sice mimo nás, z čehož však pokusy bereme zprávy pro naše smysly.

Protonace přesně rozlišuje a uplatňuje prostor a čas a tím dodává prostoru a času podstatnost.

Předměty nemohou být bez prostoru - vznikáním předmětů vzniká prostor. Bez těles není skutečný prostor a bez pohybu těles není čas.

Samotnému prostoru nelze přiznat nějakou reálnost, leč jen jako myšlenému pojmu. Prostor a čas není žádný hmotný ostrov plující v něčem, co není prostor-čas. Pojem prostoru je povahy vnějškové,
pojem času niterné, avšak v protonaci oba mají znak reálnosti.

Naše myšlenkyjsou připoutány k prostoru a času. Jako při duševním dění nemůžeme pochopit vnější předměty svých smyslových vjemů bez prostoru, nemůžeme právě tak pochopit posloupnost vjemů bez
času. Jako je čas mezerou mezi představami nebo vjemy - tak prostor je mezerou mezi vnějšími předměty.

Mnozí se domnívají, že prostor je konečný a omezený. O žádném omezeném a konečném prostoru
nelze vůbec mluvit, jej si myslet a představovat. Tak jako ve věčnosti je čas nekonečný a neomezený, je nekonečný a neomezený prostor. Tam, kde vznikne hmota,je vždy prostor, bezjakéhokolivjeho předcházejícího vzniku.

Astrofyzikální světový prostor existuje všude tam, kde je přítomna prahmota, kde vznikají a jsou přítomna vesmírná tělesa. Kdyby vesmírná tělesa zanikla spolu s prahmotou a protonací, stal by se prostor pouhým bezobsažným pojmem.

Pojem prostoru má smysljenom tehdy, když se spojí s tělesem určitého rozšíření anebo s dějem, který
se v prostoru odehrává. Tedyjenom v takové souvislosti může být řeč o prostoru. Jenom tam, kdeje nějaké těleso, jenom tam, kde působí z něj vyzařující síly, vyskytuje se prostor.

Z té příčiny rozdělení hmoty a hmotné útvary mlhovin se mohou od nás vzdalovat obrovskými rychlostmi do nekonečných dálek a vždy tu bude prostor věčnosti. Nemůže se tak ale u hmoty dít nekonečně.
Ač se hmota v prostoru rozpíná již po milióny let, přece to její rozpínání je vázáno zákony síly vzájemné
přitažlivosti a bude se zase po miliardách let smršťovat a znovu rozpínat a smršťovat. Je to jakési dýchání
hmoty v prostoru.

Časje věčně plynoucí proud. Čas stvořením protonace a prahmotyje nekonečný od věčnosti zpět do
věčnosti vpřed.

Stvořitel dal protonaci vznik již před prahmotou, aby věčnosti celý Jeho plán vesmírového univerza
již od vzniku do sebe přijala.

Je tolik časů, kolik je hvězdných těles. Tudíž každý čas je vlastní, místní a žádný z těchto časů nemá
přednost před druhým. Tudíž mohou pro čas volit kterékoliv měřítko, aniž bych byl vázán na čas naší planety - Země.

Čas je tedy něco závislého na hmotě a prostoru. Čas a prostor jsou v nejužší vzájemné souvislosti.

Při stejné délce života můžeme žít každýjiným časem. Čas fyziologický nebo biologickýje odlišný od
ţstejně plynoucího času astronomického.

Čţas, který pozorujeme v přírodě na naší planetě, nemá vlastní bytí, je naším výmyslem, neboť jej odvozujeme od věcí pohybujících se kolem nás. Je to abstraktní pojem, nutný pro náš život.

Vedle fyzikálního časuje čas fyziologický, který souvisí s naším trváním. Fyziologický časjejiný než čas fyzikální, měřený hodinami, neboť fyziologický čas probíhá zcela odlišně a jeho průběh závisí na růstových stavech organismu.

Čas nastupuje v příčinné souvislosti jako funkce pohybu. Čas předpokládá pohyb (změnu), pohyb v jakémkoliv smyslu. Pohyb zase předpokládá prostor, v němž se vyvíjí a působí. Normálněje pojem času spojen s plynoucím, nikoliv se stojícím časem. S časem, který zná minulost, přítomnost a budoucnost.

Po smrti bude jediná přítomnost, která bude jedinou formou skutečné jsoucnosti - stále nyní - ve

stálémťteďť, i při nahlížení do protonace.

Prostor je vyplněn souvislou, vše prostupující neproměnnou látkou věčného trvání, takřka duchové podstaty, která má nejpřednější vlastnosti.

Tak jako my o své práci, svém konání a svém díle činíme záznam, zápisy, píšeme knihy, fotografujeme a pořizujeme filmy, totéž o svém díle nejdokonalejším způsobem činí Stvořitel; protonací, která svou povahou a vlastnostmi sama tak činí.

Protonace je inteligentní síla jakoby duchem oživená, v níž je vše v živém pohybu. Uvedením duše citlivce časově zpět na určitá místa a dobu se nepřítomné, neviditelné předměty a děje vynoří v okamžiku, jako by sem byly dopraveny z neznáma, z onoho světa, a narázjsou viditelné. V protonaci se poznání tajemství světa pro ducha a částečně pro člověka stává jasné a odkryté - minulost, přítomnost a budoucnost se stává současností.

Stvořený hmotný svět neexistuje bezúčelně. Celýjeho chemicko-fyzikální vývoj je stále věrně zachycován do fotografického filmu protonace, která vyplňuje celý prostor, v němžje co stvořeného, a prostupuje veškerou prahmotou těla a vše, co je živé.

Hmota se vyznačuje stálým pohybem. Její proměna a utváření světů a těles, každá jejich změna se děje v určitém čase a v určitém prostoru a v protonaci o tom zanechává věrný zápis trvalých, pevných, časově oddělených bodů tak, jak časově v určitém místě prostoru protonační hmoty byly fyzikálně utvářeny a podle své polohy již jako tělesa od samého vzniku rozmístěny.

Protonace takto poskytuje duchu pevné základní body, vzhledem k nimž se v každém okamžiku budou moci zjistit polohy utvářejících a pohybujících se těles. Protonace dává hmotě jakousi podstatnost o jejím skutečném bytí ve všech jejích proměnách.

A tak jako předmětyjsou umísťovány v prostoru a čase, tak jsou umísťovány veškeré události. Rovněž naše myšlenky jsou připoutány k prostoru a času.

Události, jež se týkají lidstva, můžeme somnambulem ve čtvrtém stupni tranzu již nyní časově (v časovém proudu) zjistit a překontrolovat.

Pro nedostatek dynamické síly fluidu oduší je nám prozatím oddálena možnost sledovat hmotu těles v prostoru vesmíru.

Příroda své předměty umísťuje v prostoru protonace. Naše myšlenky a činy se rovněž zhmotňují v protonaci a tak jsou v prostoru a čase věrně umísťovány. Citlivce je možno zavést do určitého prostoru časově zpět, aby nám odkryl a vyjevil věci minulé.

Každá událost je umístěna objektivně v čase a prostoru. Tím prostor a čas chápeme jako objektivní skutečno, a ne jako subjektivní představy, něco myšleného soukromě, výplod jednotlivcova nitra.

Protonace se stala částí věčnosti. V ní se v čase a prostoru řadí k sobě zažité děje a události světa duševního a světa hmotného. Protonace dává našim smyslům poznání, že určitá událost nastala v určitém časovém okamžiku, dává nám poznání skutečna o jejím přesném a jasném umístění v čase a prostoru.

A tak časové změny a proudy veškerých událostí mají v protonaci co činit se skutečnem, které se vyznačuje trvalostí a bude mít v dalším životě ještě co činit s naším já.

*

77. VNITŘNÍ ŽIVOT DUŠE

Lidská duše je nevyčerpatelný pramen touhy po absolutní pravdě, jistotě a poznání, po absolutní hodnotě života, krásy, lásky a štěstí. Nejvnitřnější podstata člověka, duše, je odleskem Boha. Je božského původu, má božské jakosti, přijala ode všeho něco z božských dokonalostí: duchovost, nesmrtelnost, rozumnost, jasnost, svobodnou vůli; zjevuje tak rysy božské bytosti. Lidská duše je pro spojení s hmotným tělem obdařena třemi mohutnostmi: vegetativní, smyslovou a rozumovou. Zamysleme se nad těmito silami duše a pokusme seje analyzovat, od sebe oddělovat a pozorovatje vjejichjednotlivých osamocených stavech a projevech. Nejvíce zajímá mohutnost rozumová, kterou budeme zkoumat, a rozebírat.

Jestliže je rozum obrácen do nitra, již září pramenem světla sám sobě. Lidská duše vyšlá z rukou Božích byla krásná a dokonalá, neboť je obrazem samého Boha a jemu je podobna. Nebyla sice svrchovaně dokonalá jako Bůh, neboť, co je stvořeno, je omezeno. V okamžiku stvoření nabyla dokonalého uvědomění o své existenci a podstatě. Z vlastního pohybu vnitřním světlem rozumu prožije duše ťrychlostí blesku uvědomění sebe, svůj duševní růst v poznání svých výborností,

dokonalostí, vloh, schopností a vlastností. Pozná, že je tvorem Božím, určeným pro věčný život, že se pohybuje v absolutní svobodě aje v sobě a ze sebe blažena. Tento dokonalý život a poznání sebe v okamžiku stvoření světlem neporušeného rozumu prožije každá duše.

Pro duši nastane změna v době, kdy se spojuje s hmotným tělem, (tj. se zárodkem), kteréje ve svém jádru v genech zatíženo hříchy svých předků. Rozum se značně zatemní, svoboda silně omezí, nic ze svých sil nemůže uskutečnit a přivést k cíli. Volní životje odkázán na tělesnou zářivou energii, ve které v takzvaném podvědomí má určitou volnost projevu, jak nás poučují pokusy. Při vzrůstu těla se uplatňuje mohutnost vegetativní a mohutnost smyslová. Mohutnost rozumu a vůle zůstávají v lidském těle ve stavu potenciálním, čekají na své rozvinutí, plné vyzrání a uplatnění v lidském životě. Tato mohutnost touží po plnosti svobodného projevu, avšak nedostatečnou výchovou zůstává neprobuzena a ve své slabosti slouží vášním a chtíčům zdravého těla, v němž se plně vyžívá mohutnost vegetativní a smyslová na úkor mohutnosti rozumové.

Při výchově rozumu nesmíme zapomínat na výchovu silné vůle. Rozum poznává a uvažuje - vůle rozhoduje. Proto člověk rozumný, i moralista může klesnout a sloužit dědičně zatíženým chtíčům těla. Divíme se, že ten, kdo nám byl vzorem, tak nízko klesl. Jeho vůle byla slabá. Nedostanou-li se silnému duchu řádnou výchovou probuzení do života, samovolně ajednostranně uplatňuje své schopnosti buď básněním, hudbou, malbou či medijním písmem, často zmateným poučováním, prorokováním, někdy i jasnozřením, dvojnictvím apod. V lidském životě se chtějí uplatnit všechny tři mohutnosti, avšak rozum a vůle velmi často zakrní; proto tolik tmy kolem nás, a přeceje rozum určen k poznávání. Výchovou, sebevýchovou a touhou po vědění se duševně probouzíme. Probuzená duše má v rozumu schopnost zkoumat sebe a proniknout do metafyzických záhad.

Duše, duch, je nositelem vědomé činnosti; jeho činnost je nad časem a prostorem; duch přemýšlí, hledá smysl a obsah, hodnotí život, rozumí věcem i životu. Reflektuje nad vlastní činností i nad sebou samým. Reflexívní činností ducha si uvědomuje své vlastní já jako nositele všeho prožívání. Poznává přesněji pohnutky a důvody tím, že rozvažuje. Tato činnost je projevem ducha svobody a největší životní zákonitost (zákonitost logická i mravní). Reflexívní činnost myšlenková znamená možnost uvědomění sebe a své činnosti i své reflexe o vlastní činnosti.

Lidský duch se vyznačuje stálým pohybem a všechny jeho schopnosti mají vztah k nějakému předmětu pro činnost. Tento vnitřní pohyb má vlastnosti rozumu a svobodnou vůlí. U člověka přišedšího na svět jsou rozum a vůle ve stavu potenciálním, tj. ve schopnosti k činnosti. V mohutnostech rozumu je vědomí sebe sama. Rozumje určen, aby poznával, aje schopen rozumového úsudku a soudu. Vůle se svobodně rozhoduje aby vykonala čin. Rozumová schopnost může v sebe přijmout formy představ a v sobě vyjádřit, cokoli do ní tvořivá činnost rozumová vtiskne. Duše, duch, přijímá představy bezprostředně a podržuje je ve své rozumové mohutnosti. V lidském těle tak činí za spolupůsobení esplan.

Člověk má myšlenkový život. Duše má přirozené bohatství vloh, schopností a energie, náklonností a jevů, vášní a citů, poznání a chtění. Je nositelem pojmů mravního zákona. Poznáním a vývojem myšlenkových schopností se duši dostává orientace.

Lidská duše je principem života, vyznačuje se vnitřním pohybem. V pohybu je sídlo života. Z tohoto duševního pohybu, dění, vnímání a dojmů si uvědomuje sebe, hledá smysl, hlubší smysl, poznává vztahy, své určení a cíle. Je to první postřeh rozumu o tom, co prožívá jako psychické. Tento první popud života k dění pochází zevnitř psýchy. Rozum je mohutnost, kterou si tvoříme počitky, pojmy, úsudky a závěry, tj. kterou myslíme. U člověka tělesné orgány, čidla, dodávají materiál, s nímž myšlenka pracuje. Rozumovou reflexí, rozvahou, doplňuje a zdokonaluje zkušenostní poznatky. Prvky osobního já jsou psychické a souvislé na základě počitků, dojmů a představ. Těmito prvky věcí si člověk uvědomuje sama sebe. Člověk má myšlenkový život, myslí abstraktně, tj. nehmotným rozumovým a duchovým úkonem myšlení. Myšlenková činnost pokračuje abstrakcí k vytvoření univerzálních vybraných pojmů pro

vyšší myšlenkovou a abstraktní činnost. K tvoření pojmůje třeba vnitřní myšlenkové činnosti ajejích představ. Činnost, obrazotvornost je proto, aby mohutnost rozumová měla z čeho abstrakcí tvořit pojmy. Tvořivá schopnost abstraktní dává představě poznávací duchový ráz, takže jí rozumí.

Duševní život člověka je v převaze odvislý od zevního světa a smyslových orgánů. Pro vědecké poznání se pokusme duši vzít zdroje,jež obohacujíjejí život. Představme si, žejsmejí odebrali hmotné tělo s jeho pěti smyslovými orgány, jakož i hmotný svět. Důsledek toho bude, že myšlenková činnost přestane dostávat své předměty ze smyslového vnímání. Mimoto si představme, že duše při stvoření nebyla vybavena žádnými pojmy. Jaký bude život této duše?

Lidská duše může existovat jako čistá forma.

Mohutnost vegetativní a mohutnost smyslová,jakož i vášně, city, vztahy, snahy, touhy, přání,jež vesměs byly zaměřeny k zevnímu světu, přejdou do stavu potenciálního a zůstanou ve schopnosti k činnosti.

Duše je duchová podstata, samostatná bytost. Je vlastním životním principem. Duchový základ (princip) má vlohu rozumu, která sama ze sebe je schopna jednat bez závislosti na hmotě.

Uplatní se jen mohutnost rozumová a vůle; těmito duchovními kony poznává a chce. Z této dynamické pohyblivosti by vzniklo první rozumové uvědomění sebe. Duše by byla odkázána na svou bytnost a poznávala by svoji podstatu sama skrze sebe a měla by účast na vrozeném zdroji blaha. Zdroj všemožných požitků je účast na blahu, které poskytuje vlastní podstata. Bůh stvořením učinil duši účastnu jejích dokonalostí, mezi něž patří i zdroj blaženosti. Poznávala by, že je v sobě a ze sebe blažená, že se pohybuje v absolutní svobodě a že svoboda a blaženost budou trvat věčně. Poznávala by krásu své duše a své výbornosti, vlité vlohy a dokonalosti, vůle by se stala rozhodující a regulující činností vlastního zdroje požitků, které by si svobodně v obměnách určovala, neboť nadpřirozená blaženost není kopírující, ale vždy původní a stále se zhodnocující.

V mohutnosti rozumu je vědomí a poznání sama sebe. Milovala by v lásce dokonalost své podstaty.

Byl by to vnitřní svobodný, nekonečný krásný a blažený život vysoké úrovně. Tento život by měl sílu vztahů projevit se navenek a svoji rozumovou mohutnost uplatnit ve styku s dušemi pro širší rozumový život.

Postupujme však ještě dál a odmysleme si zdroj vrozeného blaha, který poskytuje vlastní podstata.

Duchová podstata by byla odkázána jen na mohutnost rozumu a vůle. Jaký by byl život této duše?

Je možný život duše bez zdroje blažených stavů, smyslů a zdroje stvořených světů?

I tento duševní život, který by byl odkázán jen na rozum a vůli a pokud by odolal zkoušce a pádu, byl by dokonalý a blažený. Rozum stojí nade vším. Samotná mohutnost rozumu a vůle poskytuje blaho. Myšlenková činnost duše může být dokonalá, jelikož se provádí z reflexe vyšších rozumových sil ducha.

Rozum a vůle jsou zdroje hybných sil pro každý život, pro všechny možnosti a všechny schopnosti ducha svobody.

Duševní činnost je činnost, kterou jsoucno samo sebou stále pohybuje pro rozumové uvědomění, poznání, uplatnění a přizpůsobení. Duše z vlastního pohybu sama sebe poznává a uvědomuje se. V duchuje onen prazáklad rozumu; rozum absolutní, kterýje zdrojem myšlení, poznání, vědění, moudrosti a jistoty sama sebe.

Vnitřní pohyb stvořené duše ze svého základu by poskytoval první pojem o sobě. První myšlenky a představy by již vznikaly z vědomého zájmu proč a k čemu jsem. Prvním aktem rozumu by bylo pochopit vlastní bytí, cojsem, k čemujsem a pročjsem. V této činnosti by duše byla sama sobě předmětem k přemýšlení, žíznila by po pravdě, rozumovém světle a logice. Byla by to svobodná činnost v poznávání, jednání, chtění, vědění a moudrosti, ve které by se pojem ducha sám sebou realizoval. Viděla by sama sebe, poznávala by se a žila by čistotou a krásou duše, vlohou rozpoznávací a rozlišovací by chápala pojmy mravního zákona, účel a závislost na Bohu a jeho dobru a v poznání by směřovala k nadpřirozenému cíli.

První myšlenky vzniklé přemýšlením z pozorování a sledování vlastního pohybu by vytvářely první

představy a první pojmy, jež by byly prvky pro duchovní "růst" a sdružovaly by se pro další myšlenkovou činnost.

Byla by to svoboda ducha, duch by vycházel jen ze sebe. Tento souhrn duchovního dění by tvořil podstatu jeho sebevědomí, byl by jejich představitelem, z nich by vycházel a v nich by žil.

Cílem myšlení by bylo poznání, uvědomění a přesvědčenost o sobě vědět, sebe činit objektem.

V této duševní činnosti představ a přání by se rozum pohyboval jen v duchovních dobrech: lásce, radosti, slávě, kráse, štěstí, se vztahem ke své dokonalé podstatě, kjejímu milování; poznáváním sebe a tvořením abstraktních pojmů by rozum stále hlouběji pronikal do tajů vlastní podstaty. Duchovním úsilím schopností rozumu a vůle by si duše sjednávala vnitřní řád. Měla by možnost z reflexe vyšších sil ducha myslet o způsobu,jak dojít posledního cíle. Nové pojmy by vznikaly duševní abstraktní schopností. Představy o své podstatě, o své činnosti by byly hlavní aktivitou duše; jich by dále používala pro další abstrakci nových pojmů své myšlenkové činnosti.

Poznáváním své podstaty by prohlubovala své vědomosti, dosahovala by dokonalosti a vysoké inteligence. Mimo tuto svobodnou vnitřní činnost by měla schopnost i pro činnost zevní k sblížení a dorozumění sjinými podobnými dušemi, aby poznalajejich duchovní růst a úroveň, čímž by se myšlenkový život zvýšil. Přitom by se vůle ubírala za rozumovým poznáním. Pojmy mravního zákona by se staly skutečností.

Docházíme k poznání, že i tento život duše, odkázanýjen na mohutnost rozumu a vůle, byl by blažený, dokonalý a vysoké úrovně.

Vyspělý rozum stojí na pevných základech, je zdrojem mohutných energií, vládne nesmírnou silou, vlastní silou se rozvíjí, čerpá z vlastního nitra a jde stále kupředu; je rozmachem, je vítězstvím nesmrtelných idejí, zkoumá a reformuje sebe, sílu hmoty neuctívá, ale spoutávají,jde k pravdě, násilí odmítá, dobro přitahuje, nové tvoří, poskytuje vyvinuté vědomí, proniká a buduje lepší život, ve kterém se nezmítá, ale roste v něm, dovede jej podchytit a v něm se uplatnit.

Rozum respektuje mravní zákon, dovede chápat cenu života, poznává své výbornosti, je v sobě a ze sebe blažený. Rozum je síla existence, bytí, je síla sama, která nepodléhá osudovému lákání genů zatížených zlem po předcích, vymaňuje se z nich, nad ně se povznáší a přetváříje v dobré. Rozum ovládá veškerý život. Dovede jej naplnit duchovními hodnotami vlastní činnosti. Tato síla nepotřebuje být uznána, neboť je sila sama, vycházejíc z pohybu myslícího rozumu, moudrosti a samostatné svobodné vůle. Rozum je skutečností, je sebeurčujícím myšlením, je rozumem věčné pravdy, projevuje své síly, aby vládl světem i sám nad sebou, je nekonečnou mocí, sám sobě nekonečnou látkou všeho přirozeného a duchovního života, je poznáním rozumu samotného, je zdrojem duchovní krásy, je nekonečným obsahem, veškerou podstatností a pravdou. Sám v sobě se omlazuje, vycházejejako čistší a vyšší rozum, je sobě látkou, kterou rozmnožuje a kterou své činnosti dává zpracovat, živí se ze sebe aje sám sobě materiálem, který zpracovává, přičemž se povznáší pro vyšší a dokonalejší život.

Touto úvahou, tímto pokusem umělého "osekání", odebírání a odmyšlení duchovních i hmotných podstat, které jsou duši dány k úplnému přirozenému a nadpřirozenému životu, jsme shledali, jak dokonalá je její podstata - ničím nenahraditelná!

*

78. JE MOŽNO POZNAT EXISTENCI BOHA POUHÝM ROZUMEM?

Na otázku: Je Bůh? dával uspaný subjekt vždy odpověď: Bůh je! Námitka, že tuto odpověď čerpal z esplan hypnologa, který v Boha věřil, nebo jiné věřící osoby, je mylná.

Je záhodno osvětlit si všechny stupně transu, spánku hmotného těla. Uspaný subjekt má schopnost upadat do čtvrtého stupně hloubky spánku; jeho duše jen v rámci dotazu, vždy přímo a svobodně uplatňuje své vrozené poznání, své mohutnosti, neobyčejné síly, vlohy, schopnosti a vlastnosti, neboť je to její přirozený duševní život a projev, který jí umožňuje svou vhodnou podstatou a složením zářivé fluidum oduší.

Nesmíme se však domnívat, že fluidum oduší je nějaká zvlášť složená látka, aby skrze ni působila duše na tělo, nebo která má přímo oživovat tělo; ale zářivé odušíje součástí těla, které se uvolňuje

a vyzařuje rozpadem buněčných jader.

Duše touží po svobodném rozvinutí svých mohutností. Lidské tělo je pro ni věznicí. A jsou-li dány vhodné podmínky, uplatňuje své mohutnosti přímo, bez pomoci těžkopádných, hmotných smyslů.

Svoboda duše záleží v uplatnění celé její podstaty, mohutnosti, sil, vloh, schopností a vlastností. Pouze v prvém, druhém a třetím stupni spánku nemůže pro prostorové uvolnění použít duše fluida oduší;
její přítomnost jeještě vázána hrubou hmotou těla, tímjejí nemožné plně uplatnit všechny své skvělé mohutnosti.

Ve druhém a třetím stupni spánku je projev duše odkázán na lidskou pomoc, na obsah esplan, telepatü, obrazotvornost a vlastní fantazii. (Telepatie: myšlenky, představy, obrazy, dojmy a duševní dějejsou
přenášeny zářivými částicemi, které je obsahují a které jsou vychrleny z činného mozku osob a přijaty
mozkem jiné citlivé osoby.) Jinak projevy a popisy o vzdálených věcech a dějíchjsou většinou nesprávné.

Ve třetím stupni spánku dlí duše ve svémtjá střídavě, někdy i současně ve vědomí a podvědomí, tj.
v kůře mozkové nebo ve fluidu oduší: projevy jsou též málo spolehlivé.

Na rozhraní třetího a čtvrtého stupně spánku dlí duše svou přítomností převahoujiž ve fluidu oduší, nemůže toto zářivé tělo (fluidum) uvolnit na delší dobu do prostoru. Je-li duše uspaného v tomto rozhraní transu dotazována na vzdálený předmět, přibližuje se k němu od mozku vycházejícími paprskovými
výšlehy, záblesky fluidu oduší, ve kterém je i včetně svého těla cele přítomna, a ihned se vrací zpětným stažením paprsku k základně těla. Tímto přiblížením má možnost dost správně předmět popsat, a proto co
nepostřehla, a je-li líná se k předmětu opakovanými záblesky vracet, doplňuje vše ze své fantazie. Proto
výpovědi subjekta mnohdy překvapují správností, jindy je skutečnost z větší části zkreslena.

Pouze čtvrtý stupeňje nejvhodnější pro svobodný projev duše, neboť pomocí zářivého fluidu dovede
setrvat delší dobu ve větším vzdáleném prostoru a rozvinout a uplatnit své mohutnosti a schopnosti pro
naše dotazy.

Zaujmout určitý prostor, v něm libovolně setrvat a být v něm aktivně činna (může to být prostor prázdný nebo vyplněný stvořenými hmotnými předměty), patří ke svobodě, volnému životu duše. V této
svobodě poznává sebe, přirozené zákony a příčinu všeho života - Boha. Proto výpovědi tohoto subjekta
jsou pravdivé.

V závislosti člověka na Bohu spatřujeme poměr, který zveme náboženstvím. Kdo tento poměr neprohlubuje, nenutí se do něj, sebe nepobízí, ztrácí víru v náboženství i víru v Boha.

Existenci Boha lze dokázat i pouhým rozumem. Je známo, že určitá věc se nedá dokazovat slovy, nýbrž pouze činem, a proto musí laik i učenec opustit své hypotézy ajít do školy zkušenosti. I při pozitivních
filozofických pravdách autorita nedostačuje, věc musí být probádána a osvojena.

U toho, kdojiž nemá víru, je nemožné existenci Boha dokazovat pouhými slovy Bůh je, nýbrž rozumovým a vědeckým odůvodněním.

Člověk je nedokonalý psycholog. Domnívá se, že jen on má ve všem pravdu. Zatím má pravdu, že
něco přijal do esplan, do paměti vědomí, poněvadž neshledal rozumové a vědecké odůvodnění. Vznikl tu
pyšný rozum bez světla a podle toho vypadá jeho pravda. Kdyby své vědomosti prohluboval a o nich hluboce a moudře přemýšlel, přijal by do rozumu světlo a shledal by, co je dosud v jeho rozumu nepravd.

Vysoká vážnost a důležitost předmětu vyžaduje, aby každý došel rozumového, vědeckého poznání Boží existence.

Člověk, který má pro pravdy rozum přístupný a otevřený, ne křečovitý a zúžený, je svobodný a při
veškerém svém vědění své omyly opraví, neboť silou ducha touží po poznání absolutních pravd a věcí vyšších neměnných, věčných.

Svobodnému duchu nepostačí jen smyslové poznání a zkušenost. Skutečné poznání pochází z

vyššího rozumu, a nikoliv z pouhé zkušenosti smyslových vjemů a představ. Smyslová zkušenost se může mýlit, proto i smyslové dojmy jsou nejasné a mnohdy klamné, takže nemohou být vždy zárukou pravdy.

Život člověka se projevuje ve dvou různých tvarech - materiálním a ideálním. Otevřený, svobodný duch se nespokojí jen smyslovým poznáním - pouhým abstrahováním od hmoty on chce výše má touhu po metafyzice, po věčnosti, po velkých idejích, velkých a nadčasových pravdách, a myšlenkách, chce žít.

Záležitostí ducha je zajímat se o věci, které vedou k hlubokému přemýšlení.

ţČlověk nabývá svých poznatků skrze smysly, abstrahuje od hmoty. Tím má lidské myšlení převážně hmotný podklad. Abstrahovat od hmoty ajen o ní přemýšlet myslícímu člověku nepostačuje, neboť svět je podroben střídání, vzniku a zániku. Vznik a zánik je jen ve světě pozemském. Bůh a jeho život je podstatou a životem věčným, neměnným a nepomíjejícím. Naše poznání sahá za smyslovou zkušenost. Jsoucno, které je mimo nás, má vztah k lidskému rozumu: pomocí rozumové činnosti vniká do duševního světa a stává se oblastí pravdy.

Čţlověk má vyhledávat život předmětů věčných, neměnných. Lidská duše je sice podstatným tvarem těla, ale je od něho odlučitelná a může pro sebe trvat dále: je tedy nesmrtelná. Je vystavena novému životu, o kterém má mít vědomost, kdežto duše vegetativní a smyslová zaniká, poněvadž bez těla nemůže vnímat. Jen člověk slabého rozumu myslí, že jeho život zaniká podobně.

Toužíme po zkušenosti a umění, ale málo toužíme po vědění a moudrosti. Prvého dosáhneme z postupu poznání smyslového vnímání, z chyb a nezdarů. Vnímání ukazuje jenom zevněj šek věci, zkušenost je jakási neúmyslná indukce; vzniká přirozeně, když se vnímání a pozorování několikrát opakuje.

Ale zkušenost není ještě vědění. Vzniká sice ze zkušenosti, když si člověk z částečné zkušenosti utvoří obecné pravidlo, ale k věděníje třeba důvodu, je třeba znát podstatu zjevů, jejich příčinnou souvislost. Vědění vyniká nad zkušenost jistotou a úplností.

A tak zkušenostje poznáníjednotlivin. Lidé zkušení znajíjenom fakta věci (že něcoje), popisujíje, ale vědec, znalec odborně vzdělaný, teoretik (mudrc) zná i příčinu (proč něco je).

Umění vychází z postřehu, obrazivosti a poznání. Tvar uměleckého díla vychází z umělcovy ideje jako vzoru. Umění je umělá dovednost, odborná činnost, metodicky řízená teorií se zřetelem pro praktické užití díla.

Umění je též vědecké poznání, jež má předmětem činnost a jednání a jimi se uskutečňuje; týká se tedy jednání a dělání, tvoření díla. Umění a věda vůbec jsou tedy poznáním.

Avšak moudrost znamená znalost všech příčin i poslední příčiny veškerého bytí; nikoliv pouhých subjektivních myšlenek rozumu; je vědou věcnou a ne formální.

Všichni lidé od přirozenosti touží po poznání, vědění a moudrosti, po poznání prvých příčin. Vědění a moudrost je potřebou lidské přirozenosti. Kdo pozná příčinu, porozumí i následkům.

Člověk propůjčuje všechny síly ducha dialektice přírody, hmotě, avšak zanedbává dialektiku vyšších skutečností, neměnných věcných idejí, pravd, podstat a zákonů. Nedovede rozlišit podstatné od vedlejšího a uchopit ideu.(Dialektika je poznávání pravdy - rozprava. Je to logická schopnost rozložit obecný pojem v poddruhy a zase je společně pojmout z těchto poddruhů).

Práce činného rozumu moudrého člověka dospěje logickým přemýšlením k faktu, že je tu něco, co je základem, nositelem vlastností, od něhož se všemu hmotnému a duchovému dostává trvání, a že tento základ je něčím samostatným a nezávislým.

K jasnému poznání a pochopení vyšších skutečností, pravd a zákonů je zapotřebí pěstovat síly rozumu a vůle. Je to vítězství ducha nad životem, jeho duševní a materiální bídou. Je to vítězství ideálu, zakládajícího se na právu a na názoru, jak řešit složitý problém a podmanit si síly všech zdrojů ducha i hmoty, jak dojít rozvinutí aktivního myšlení a jasného postřehu a poznání.

Nedokonalý duch tím, že nerozumí své velikosti, nenalézá pravý předmět, v němž by jeho nepokoj mohl spočinout. Ten, kdo pěstuje síly ducha, vědomě směřuje k pravdě a poznání nejvyšších

důvodů
jsoucna, stává se uvědomělým a mocným, žije nad časem a podmaňuje si život.
Většina lidí žijejen konkrétně,jen skutečností reality, s níž přichází do styku. Nechce a nesnaží se duševně myšlenkově namáhat, nesnaží se myslivostí rozumu dosáhnout poznání první skutečnosti, první základny. Svoji činnost ducha - rozum, - propůjčuje všednosti a pomíjejícnosti.
Všechny schopnosti lidského ducha mají vztah k nějakému předmětu,jímž se obírají. K vlastní škodě
propůjčují tento vztah předmětům velké všednosti. Předmět a pojem má být vždy univerzální, vybraný,
aby dal v životě dobro, a tím spíše máme hledat a poznat první příčinu dobra - dobro samo.
Jedině člověk myslí abstraktně, ve vybraných univerzálních pojmech nehmotným rozumovým a duchovým úkonem myšlení. Jen člověk má život myšlenkový a volní, který svou snahou má vztah k ideálnímu dobru. To vše si má člověk uvědomit a hledat hlubší smysl a cíle života.
Mnoho omylů v lidském životě vzniká nedostatkem ducha, tím, že si člověk zatarasí cestu k poznání
a pravdě sám. V takovém životě je plno omylů, rozvratů a pocitů méněcennosti.
Bez Boha nelze odpovědět na otázky: Odkud je pohyb? Odkud je obdivuhodná účelnost? Odkud
jsou zákony přírody?
Kdo žije svodům hmoty a těla, nemůže svého ducha roznítit a dát mu vzlet. Zamlžuje silu svého rozumu a nepodá mu jasnou odpověď,jelikožjeho myslje orientována pouze pozemsky. Pravdaje ve jsoucnu
(bytiť a teprve potom v nás.
Že Bůh je, můžeme poznat objektivně, přirozeně, silou svého rozumu. Neporušený rozum je jako světlo, neboť je obdařen a vybaven určitými schopnostmi, kterými dosáhneme poznáníjsoucna. Budeme
tedy přemýšlet a rozumovat nejvyšší silou svého rozumu po způsobu teorie Aristotela, který došel k poznání jediného Boha jen rozumovým přemýšlením.
K poznání Boha jsou nám vrozeny principy - rozumové základny - máme myšlenky a soudy, z nichž snadno poznáváme, že Bůh je.
Proč něco přijímám rozumem? Poněvadž nahlížím v niterní pravdivost věci. Vše, co je a coje v pohybu, musí mít příčinu a důvod.
Samo od sebe nevznikne a neuvede se do pohybu letadlo, auto, hodiny, nebude-li tvůrce a pohybovatele. Atomová bomba se sama neuvede k výbuchu, nebude-li někým dřívějším k němu připravena.
A tak ani naše země a vesmír nemohou být bez tvůrce a prvního hybatele. Docházíme k tomuto závěru
přemýšlením, bádáním, pozorováním (reflexí). Z účinu soudíme na příčinu, z vlastnosti na podstatu, na
jsoucnost (bytí). Je to logický postup. Svět je měnlivý, ohraničený, musí mít neměnitelnou, nekonečnou
příčinu, neboť má trvalý a složitý pořádek, který ukazuje, že je dílem rozumu a nejvyšší inteligence.
Vše, co je kolem nás - růst plodin, světy, planety, atomy - všechno je v účelném pohybu. Kým? Čím? Energií? Kdo dal energii zákony? Jasný rozum praví: musí být první pohybující činitel.
Aby byl pohyb, musí být skutečnost, první energie. Pohyb je pak spolupůsobením možnosti a skutečnosti. Skutečnost je činnou silou k pohybu a obsahuje v sobě účel. A tak je pohyb odvozen od skutečnosti, od ní se mu dostává směru. V pohybu se tedy projevuje skutečnost a pohyb znamená uskutečňování možného.
Zkoumáme-li skutečnost - přírodu - jeví se nám jako řád, který je výsledkem určitého plánu.
Musí tu být nepomíjející počátek všeho stvořeného, nepodléhající žádné změně. Kdyby tento počátek byl pomíjející, bylo by zapotřebíjiného počátku a pro tento opětjiného a tak postupně až do nekonečna.
Rozumný člověk zkoumá příčinyjsoucna, počátek. Počátky nejdou do nekonečnosti. I dospěje se k prvnímu počátku, k první příčině.
Příčinu vzniku a zániku je nutno hledat mimo věc, ve věci jiné, jež na onu působí. Je tu příčina působící, účinná, rušící v ní dosavadní podstatný tvar, a zjejí látky vyvádí nový podstatný tvar, čímžji mění ve
věc podstatně různou. Tudíž příčina vzniku a zániku není v podstatném tvaru věci, jež vzniká a zaniká, nýbrž ve věci jiné.
Nic nemůže vzniknout z nejsoucího, nahodile, všechno vzniká ze jsoucího; tudíž z toho, co je v možnosti. Všechno se měníjako něco něčím v něco. To, čímž se něco mění, je první hybný činitel,

to, co se mění, je látka (prahmota), to, v co se mění, je tvar (podoba).

Vznik a vývoj není možný z toho, co není; vznik a pohyb musí mít konečnou mez. Jedno z druhého nemůže vznikat do nekonečna. Musí být něco vznikajícího a něco, z čeho to vzniká, jež musí konečně pocházet z něčeho, co je nevzniklé přirozeně.

Je poslední látka, pralátka, ale i poslední tvar, poněvadž látka teprve tvarem je podmětem vznikání.

Kdyby nebylo ani tohoto, ani oné, nebylo by vůbec nic. Prahmota, neurčitá látka, pokud nemá tvar, je
vším v možnosti, ale ničím ve skutečnosti.

Na počátku všech věcíje nejvyšší, neměnná dokonalost. Je věčně hybný činitel, kterýje čistou skutečností. Tento činný princip, tato podstata, je také první předmět myšlení a žádání, čirá pravda a nejvyšší dobro. Tedy na počátku všech věcíje skutečnost, čin; je zároveň podstatou. Je substituující věčný život, čiré poznání a čirá blaženost. Je věčnou, dokonalou žijící bytostí. Jí život nejen náleží, nýbržjím je.

První pohybující činitel, kterýjiž není uváděn v pohybjiným, je nehybný a neměnnýjako čistá skutečnost.

Tím, že je první hybatel, jenž sám již nehybný a jehož podstatou je skutečnost, dokazuje se jeho dokonalost. Vyplývá z toho, že je zároveň prvním předmětem myšlení a prvním předmětem žádání, první
pravdou a nejvyšším dobrem. Výsledkem žádostivosti a myšleníje řád v přírodě, který tak projevuje ro zum. Přírodní bytosti, jednak nevědomé (pudem), jednak vědomé (rozumem), směřují k účelu, který je
krásný a nejlepší; není tu příčina mechanická, nýbrž účelná, pohyb přechází v účel a sjednocuje se s ním.

Tak Bůh jako činná skutečnost, mimo činnosti vnitřní, dal svobodně účin navenek; stvořil svět, který navenek svou činnou prozřetelností řídí a zachovává k věčnému cíli. Svět je malý obraz boží. Ve všem můžeme vidět stopu některé z jeho vlastností.

Lidské myšlení je závislé na věcech (rozum sám je pasívní), jeho obsahem jsou formy ve světě. Skutečné a dokonalé poznání nastává, když se rozum sjednocuje s věcmi, dotýká se systému myšlenek, božských idejí, jež se člověku jeví jako typy a principy.

Bůh nemyslí po lidsku. Bůh myslí sama sebe, svým myšlením uskutečňuje celý svět. Bůh je bytost nejdokonalejší a neměnící se, jeho myšlení je dokonalé a podstatné, neměnných idejí. Lidské myšlení
a poznání se mění; myslíme hned to, hned ono, jelikožjsme závislí na věcech, které se mění. U Bohaje poznání a myšlení dokonalé, neboť u něho formálním objektem je jeho podstata a jeho skutečnou činností.

Bůh tak zaručuje bytí, směr, účel přírody ajednotu, pohybje ve shodě s účelem světa. Přírodní dění probíhá tak,ježto Bůh myslí stále totéž, krásně, dokonale, podle určitých principů a zákonů ježjsou stálé; tím
je umožněna také jistota našeho poznání. A poněvadž boží myšlení je neměnné, je blažené.

Logickým myšlením, úvahoujsme dospěli k poznání, že když se něco pohybuje, musí být pohybovatel. Proto je vždy někdo, kdo pohybuje vesmírem, planetami, kdojim určuje první pohyb. Protoje skutečnost, je někdo, kdo vším stále pohybuje anižje sám uváděn někým v pohyb, cožje první, nehybné neměnné o sobě a věčné, podstata a skutečná činnost zároveň a co určujejednotný pohyb. Proto tento hybný činitel musí být o sobě nehybný. Věčný pohyb musí pocházet od věčného a jednotný od jednotného. Jeho předmětem žádání a předmětem chtění je vždy to, co je dobré. Je uváděn v pohyb předmětem myšlení
a je samostatným životem. Neboť skutečná činnost rozumu a vůle je životem a on je skutečnou činností;
činnost však je jeho samostatný, dokonalý, nejvýš blažený a věčný život. Neboť je to Bůh.

Jeho mohoucnosti, trvalé vlastnosti čili stavy působí vždy dobro. Není vzoru zla. Jako nemůže být zároveň současně stav zdraví a churavosti, tak nemůže být zároveň dobro a zlo. Zlo je svou přirozeností
vždy pozdější, neboť co je od počátku a co je věčné, nemůže být zlé, pochybené ani zkažené, neboť pochybené a zkažené náleží k nezdaru, rozkladu, tedy ke zlu.

Celá příroda ukazuje nejvyšší dobro neboť dobro je předmětem tvůrce.

Účelem a cílem má být dobro každého jednotlivce. Myslíme-li vždy jen dobro, připodobňujeme se
k Bohu. Jinými slovy: podstata sama - Bůh -je především jsoucnem, je nositelem všehojsoucna; všechna ostatní jsoucna jsou jen něčím na ní, jí a vztahem k ní. Poznání podstaty je pak i poznáním příčiny.

Poslední příčinou všeho pohybu,jsoucnosti a dobraje činitel nepohybující se, neměnný, první hybatel nehybný, tvar bez látky, čistá skutečnost, božství.

Tudíž viditelný svět je výrazem myšlenky rozumu; svět musí být rozumný, abychom mu rozuměli. Naše myšlení je tedy věcí toho, co bylo myšleno.

*

79. ŽIVOT - DUŠE A CÍL

Vyzveme-li osoby, uvedené do hlubokého čtvrtého stupně, aby se oddaly pozorování stavu své duše, prožívají blažené štěstí, touží po něm, chtějí sije trvale podržet a usilovně se brání, mají-li být o ně oloupeny různými zásahy ze strany hypnologa. Prožijí-li je, nechtějí zpět do pozemského života.

Pravé vnitřní štěstí zde na zemi a duchovní bohatství spočívá v plnění vůle Boží: bez lásky k Bohu a bližnímu nemohou lidé spolu klidně žít. Kdyby si uvědomili svou velikost a důstojnost, žili v bratrské lásce, milovali se, odvrhli všechen hněv, nenávist, závist, pohrdání a ponižování bližních a navzájem se v dobrém podporovali, se sousedy a národy žili v míru a přátelství, spory řešili vyšším vzdělaným rozumem a ve všem měli společný cíl, pak by život na zemi byl důstojným člověku.

Dnešní člověk zdaleka nedozrál k svému výsostnému úkolu. Zapomněl, že není kultury bez duchovní a citové účasti. Kulturu nelze nazvat vysokou, postrádá-li milosrdenství.

Nejsme jen tělem, máme úkol, poslání, přikázání.

K snášenlivému spolužití lidstva jsou do lidské podstaty Bohem vloženy mravní zákony. Tyto morální pravdy jsou lidem dány, ale lid je většinou zamítá a opovrhuje jimi.

Moderní člověk se nechce podřídit, obchází fakta morálních zákonů, vykládá a vysvětluje, že mravní zákony vznikly z rozumu a že člověk je podřízen jen vlastnostem. Učí, že vládne nejistá pravda, a nevěří v absolutní pravdu. Je to hazardnost, spekulace s lidským bytím a jeho podrývání.

Víra, pravda a vědění jsou základem života a nejvyšší věcí je zákon, přikázání, autorita.

Morální řád žije v člověku, chce být pozorován, uplatňován, nikoli konstruován.

Morální řád mluví ze svědomíjednajícího člověka, je věčně stejný, je průvodcem vlastností,je naším životem.

Služba morálního řádu je přirozenou lidskou vlastností.

Morální zákony vládnou nad člověkem, procházejí jeho zdravou rozumovou soudností; jsou lidské bytosti přirozené, od ní neodlučitelné; jsoují vlastní. Nezkažená lidská mysl tyto zákony poznává, souhlasí s nimi a řídí se jimi. Proto víme napřed, co je spravedlivé, správné, mravné a čestné. Služba morálního řáduje přirozenou vlastností lidskou. Morální zákony sice procházejí naším rozumem, alejsou mimo nás, jsou nad námi, jsou v nás a pro nás.

Kde ochabuje a rozvrací se víra v morální zákony, tam dochází ke zmatkům a rozvratu; člověk potírá člověka.

Čas, pravda, spravedlnost, mravnost, věrnost, láska, oddanost, přátelství, dobročinnost, milosrdenství apod. jsou dříve v nás, než je lidé rozumem formují.

Mravní, morální pravdy můžeme ze své mysli (duše) přivést k rozvinutí a zralosti k čestnému žití.

Mravní zákon je dříve, nežjsme se narodili; jeho vládu jen objevujeme; je to základ božského řádu, který neustanovujeme, nýbrž rodíme se do něj. Mravní autorita k nám mluví skrze rozum, skrze poznání ve víře a vědění; nutně vede k jednání, které není možné bez přikázání, bez poslušnosti.

Mravní, morální zákon je pánem lidí, a nikoliv jejich služebníkem.

Jen moudrý člověk je silný! Abychom byli moudří, musíme nejprve znát a milovat Boha!

Cílem i účelem všeho tvorstva je oslava Boží.

A oslava Boží je blažeností tvora.

Bůh stvořil nejprve prahmotu: vzduch, vodu a pevnou zemi, neoživenou. Pak hmotu oživenou: rostliny, zvířata; naposledy člověka.

Dříve než stvořil svět hmotný, stvořil Bůh svět duchový - anděly.

Rostlina má život, přijímá potravu, roste, rozplemeňuje se. Její život se nazývá životem rostlinným, vegetativním.

Vyšší život než rostlina má živočich. Má též život rostlinný: přijímá potravu, roste a rozplemeňuje se. Kromě toho má však také smysly, souhrnně nazvané život smyslový, senzitivní, se kterým souvisí i

samostatný pohyb.

Bůh, udržovatel života, dal každé oživené bytosti nositele života, takzvanou duši. Jak u rostlin, tak i u zvířectva je tato duše životním principem, tj. nositelem života, vázána na hmotu. Přestane-li u rostliny vegetativní život, vadne. Tím přestala i její duše, která, jsouc pouze vázána na rostlinu, nemá na ní nezávislé činnosti. Podobně je i u zvířete. Jakmile přestaljeho život vegetativní i senzitivní, tj. jeho životní princip (duše), zemřel. Byl vázán pouze na život hmotný, na tělo.

Zvíře, podobně jako člověk, přijímá pomocí svých smyslů pocity, vjemy, dojmy, udržuje a zachováváje - má paměť. Zvíře však tyto dojmy nezpracuje, netvoří z nich závěry, úsudky, pojmy, protože nemá rozum. Duše zvířete nemá vlastní, na těle nezávislé činnosti, naopak ve všem je na těle závislá.

Proto také s tělem hyne, neboť vše, co je ve všem na něčem jiném závislé, hyne s tím, na čem závisí.

Duše v myšlení, v rozumu a vůli je dokonalost sama v sobě. Rozum a vůle jsou duchového rázu.

Rozum je vlastnost, kterou si tvoříme počitky, pojmy, úsudky a závěry, tj. kterou myslíme. Rozumje vlastnost, kterou zkoumáme příčinu jevů. To zvíře nikdy nečiní. Poslouchá pouze svůj pud, pud sebezachování, který byl Bohem položen do přirozenosti zvířete, aby zachovalo sebe i své plemeno. Myslet

a uvažovat nedovede; nemá rozum. Nemůže se vycvičit k samostatné užitečné práci, proto naň musí člověk dohlížet.

Člověk má rozum, myslí, tj. zkoumájevy a utváří si pojmy, úsudky, závěry. Poznává, coje užitečné, krásné, ušlechtilé. Pokračuje ve vědě, umění, ve vynalézavosti. Jeho duševní činnost se rozvíjí víc a více. Usnadňuje si tak život.

Zvíře, ač je stvořeno již před člověkem a až dodnes s člověkem žije, je na témže stupni vývoje, jako

bylo, když bylo stvořeno, protože nemá rozum.

Ubohýje člověk, když se pokládá pouze za dokonalejšího inteligentnějšího živočicha. Svědomí a rozumjsou důkazem nesmrtelnosti lidské duše, kteráje původu Božího. Svědomím a rozumem se člověk liší od všech živočichů.

Nad vším tvorstvem stojí nesmírný Bůh. Jeho velikost i vznešenost tušíme z viditelného světa.

Všechno nám lidem dal k užívání tím, že nám dal rozum a svobodnou vůli. Již naše tělo je dílo nesmírně umělecké, ale teprve duší obdařenou rozumem se stal člověk vládcem nad přírodou, nadjejími silami, které si podmanil, a tímje přirozeným obrazem božím. Bůh stvořil svět, člověk totojeho dilo má dokonávat v tom smyslu, že si svět zařizuje. Proto chvalme Boha, pro rozum, který dal člověku. Rozum vede k civilizaci, tato k technickému pokroku; není-li prozářena kulturou ducha, vede pokrok a civilizace ke zkáze lidstva.

Člověk má s andělem nesmrtelnou duši, se zvířetem živočišnost, a proto není anděl ani zvíře. Lidská

přirozenost pozůstává z těla a duše, andělská přirozenost pouze z duše, obdařené mnohem bystřej ším rozumem a mnohem mocnější vůlí než duše lidská.

Zvíře se nemůže stát účastným přirozenosti lidské, poněvadž nikdy nedostane rozum, aby pak mohlo být účastno blaženosti lidské (vůně květin, přednášky, divadla, koncerty, biografy, apod.). Zvíře tomu nerozumí a nic z toho nemá. Muselo by se stát účastno přirozenosti lidské; muselo by dostat rozum.

Bůh je nekonečně blažen. V té blaženosti pozůstávájeho nebe. I člověk touží po stálé blaženosti, jak vidíme z běžného života lidí a pokusů se subjekty.

Jak by se mohl zemský tvor stát blaženosti boží účasten? Podle přirozenosti lidskéje to nemožné. Jako zvíře nerozumí blaženosti lidí, tak i přirozený člověk je úplně neschopen vnímat blaženost boží; nemá

pro ni žádného porozumění. Bůh z pouhé své dobroty chce člověka učinit účastným své slávy. Proto dává

člověku podíl na svém životě a na své přirozenosti tím, že mu uděluje milost. Milost je dar nadpřirozený,

jenž nároky, potřeby i zásluhy každého tvora převyšuje a Bůh jej dává rozumným tvorům k cíli nadpřirozenému. Nadpřirozená dobra nám zasloužil Kristus svým vykoupením. Přirozených dostává se nám od

Stvořitele. Náš poslední cíl je nadpřirozený. Tomuto cíli i jsou úměrné pouze úkony nadpřirozené, jež jsou

bez nadpřirozené milosti nemožné. Milost je vnitřní nadpřirozený dar od Boha udělený, abychom mohli

být spaseni a blaženi. Posvěcující milost je tak život nadpřirozený, zplozením z Boha.

Účast na božské přirozenosti záleží tedy v tom, že Bůh vytvoří v duši svou podobu co nejvěrněji.

K získání těchto nadpřirozených darů musíme sami svým ctnostným životem napomáhat, řídit se božími přikázáními. Člověk mající rozum a svobodnou vůlije přirozeným obrazem Boha. Tímto obrazem božím se stává teprve získáním posvěcující milosti.

Nesmrtelnost duše poznáváme ve čtvrtém stupni hloubky spánku. Upozorníme-li ji, aby zkoumala svoji podstatu vyššími silami duše, poznává sebe, svou dokonalost a krásu, kterou si uvědomuje (krása nadsmyslná, duchovní)ţ a je v ní neskonale blažená. Tuto blaženost ve střízlivé kázni ducha musime uchvátit. Jsou různé stupně blaženosti, a proto v zesileném rozumu musíme chtít dojít ještě výše, abychom se světlem slávy stali účastni bezprostředního patření na Boha, jeho božské přirozenosti, jeho nesmírné dokonalosti, svatosti, krásy a blaženosti. Abychom se též stali účastnými na světle božského rozumu a svobody jeho vůle. Proto Bůh do nitra člověka vložil touhu po sobě, něco přirozeného.

Naše vyšší rozumná přirozenost, je-li osvobozena od smyslového nátlaku v metafyzickém pozadí (metafyzická "přirozenost člověka) intuitivně poznává a cítí, žeje příslušníkem vyššího nezávislého světa, kde je cíl svobody a blaha, které v něm i mnohdy prožívá. Rozum sám v soběje svobodný - zde ve světě však nemůže dosíci absolutní svobody - je brzděn a srážen smyslností, vášněmi, nemocemi, zákony apod.

Duše má vrozený vztah k určitému cíli. Nejzazší spodní podvědomí nám dávájasně znát tento pravý, skutečný cíl a že k němu vedou jiné - vyšší cesty, které vedou k cili z tohoto světa.

Tím však nesmíme civilizaci, kulturu, humanitu (osvětu), rozmach techniky v tomto životě, která je květem ducha a jeho praktického tvořivého rozumu, přehlížet a v sobě potírat. Vše je stvořeno k oslavě Boha, a protojiž zde chtějme mít na této oslavě podil a snažme se o nejvyšší rozmach této veškeré naší činnosti, kterou zvyšme o tvoření krásných kulturních děl. Mají vycházet z činnostijakjednotlivce, tak celých národů, a byť se i časem zničily, jejich realita věrně přejde do věčného pohledu protonace, v níž zůstává, a to, co jsme svojí činností ducha i těla vykonali, v ní věčně uvidíme.

Vzdělání lidského rozumu v tomto světě závisí na zkušenostech a poznání a přes své vzdělání zde nikdy nedosahuje onoho nejvyššího stupně svobody v poznání hlubokých zážitků, krásy, rozkoší a blaha - nebotţ světská rozkoš a blaho, pocházejí z krásy stvořených věcí a věcí od lidí vytvořených dávají sice požitky tohoto světa, avšak závisejí na přeskupování prvků, tj. zákonitosti hmoty. Hmota žije ve stálých proměnách. V kráse, aby budila rozkoš, není stálá, je pomíjející; je to určitý druh přeludu mozku. Jsou však někde neměnné ideje krásy a touje vlastní zdroj podstaty duše božského obrazu v nás, v němžjsou všechny krásy nezměnitelné a trvalé, rozkoše, blaha a ony nejvyšší ve zdroji samého Boha, jichž obou docházíme přirozeným odchodem z tohoto světa, svobodou.

Lidská duše není svou podstatou o nic menší a ochuzenější podstaty ducha anděla. Od hmoty oddělena,je podstatou úplnou a může žít životem duchajako anděl. Anděl sice stojí na vyšším stupni inteligence a dokonalosti moudrostí rozumu a silou vůle, avšak podstata anděla postrádá vlastní vrozené mohutnosti, vlohy pro účast na hmotném veledíle vesmíru, kde proti andělu stojí výše lidský duch. Lidská duše, která v dalším životě dojde nadpřirozeného daru blaženosti z přímého poznávání své duchové podstaty a může dojít účasti na dobrech podstaty Boží, kteréžto blahoje nejvyšší ajež obojí má i anděl, bude mít navíc účast blaha na dobrech veškeré stvořené hmoty, neboť Bůh stvořil svět, aby člověku sloužil ku blahu časnému i věčnému a účast blaha na svém oslavném hmotném nesmrtelném těle, jeho smyslová mohutnost a mohutnost tělo oživující a dávající mu činnost, přijdou v nadpřirozeném životě k uplatnění ve vyšší míře, aby život duše byl úplný.

Bůh je nejvyšší dobro a je nutkán sdělit se s jinými o svá dobra. Proto stvořil svět - čistě svobodně- z lásky a přátelství, aby zjevil svoji dobrotu a projevil svoji dokonalost dary z božských dokonalostí, jež uděluje jiným tvorům, aby je oblažil.

Vyšší život člověka bude blažené prožívání skutečné svobody čistého vyššího rozumu a vůle. Lidská

duše z vlastních vloh, tíhnoucí k oslavené hmotě, bude mít přirozený zájem o veškeré veledilo Stvořitelovo, které stvořil z dobroty a k okrase své velebnosti podle celé její podstaty z ničeho, z nebytí ke j soucnosti
a která též, jsouc Jím řízena, spěje k dokonalosti.
Z tohoto daru, účasti na hmotě dojde dalšího poznání ke
zvýšení požitků blaha a rozkoše.
Rozum dokazuje, že když anděl postrádá těchto skvělých mohutností, vloh a vlastností, aby mohly
být činné pro hmotu ajejí oživení, nemůže s ní být přímo a trvale spjat a tím postrádá k ní také onen vrozený přirozený sklon a o ni stálý vnitřní zájem, aby zjejí vlastnosti a krásy, vyvěrající ze stálé proměny a zjejího oživení, mohl dojít vyššího blaha.
Andělje duchová bytost, čirý duch aje nad duší, tj. je samostatnou úplnou podstatou duchovou, jež
má život od hmoty zcela neodvislý. Duch anděla silou vyšší mohutnosti v rozumu má poznání, že věci
hmotnéjsou, že existují, nemá však z nich vnitřní požitekjako člověk, kterýžto požitek přísluší lidem na hmotě závislým, pro nižjsou stvořeni a v dalším životě ustanoveni, aby dílo Stvořitelovo poznali. Avšak
u anděla je poznání Boha a vyplývající z něho blaženost vyšší než u lidí. Ač andělé jsou vyšší dokonalost přirozená, jsou všichni pomocníky božími na díle našeho spasení.
Filozofovu rozumu, jehož poznáníje hlubší než smyslové, dává možnost přemýšlet o vyšších věcech
a postupným myšlením dojít poznání pravd a zákonú, tj. dopracovat se za vědomí až k bytostnémujádru,
k čistému podvědomí, kde vidí svět i duše ve světle prvých příčin a důvodů, kde je sídlo veškerých pravd
a sídlo všeobecného zákona, jejž nazýváme zákonem mravním.
Mravní zákon v člověku dokazuje, že je Bůh. Rozumem a svobodnou vůlí máme oslavovat Boha.
Ve střízlivém, vzdělaném rozumu musím vždy spoléhat na důvody a logiku. Pak mám bezpečnoujistotu pravdy. V životě nesmím onu duchovou stránku ale přehnat, neboť ta pak klesá ke krutosti zvířete.
Pak se živočišnost vybije nejkrutějším způsobem. Kdo si chce hrát na anděla, bude jednat jako zvíře. Jenom pseudoasketa se pohoršuje nad vším lidským, ve všem chce mít čistou, nebetyčnou andělskou svatost. Nic lidského a přirozeného před ním neobstojí, pronásleduje to krutostí a barbarstvím jako divoká šelma.
Proto potlačovat svoji přirozenostje nedorozumění. Hleďme potlačovat to, coje porušené v přirozenosti. Je třeba přirozenost podrobovat nadpřirozenému, ale nemožno přirozenost potlačovat a ničit, protože co by potom nadpřirozeného řídilo, naplňovalo a proměňovalo?
Člověk není anděl a i to patří k pokoře lidského života. Nevynášejme se nad to, co máme být z vůle
boží. Přijměme v pokoře své slabé člověčenství se všemi jeho nedostatky a potřebami i s potřebou úlev
a radostí.
Avšak ve svém zájmu překontroluj každý svoji duševní činnost, nedostala-li se na scestí. Duše ve své
aktivitě je stálý pohyb. Poznal jsi, že tato činnost duše touží po příjemnostech, zážitcích, krásnu a dobru,
které mají být ušlechtilým výběrem z požitků přírodních, světských i duchovních. Chybí-li člověku vzdělání rozumu, inteligence a nedostává-li se duši vedle běžného zaměstnání této vybrané zdravé činnosti,
kterou potřebuje, zaviňuje to probouzení nízkých vášní. Duše v nich hledá náhradu, ve které sejejí činnost
zvrhne buď v karban, pijáctví, kuřáctví, onanii, žvýkání gumy, vykřičené místnosti, klepařství, tyranství,
rozbroje, nesnášenlivost, lakomství pýchu, závist apod. Nedostává-li se duši ani této činnosti, nahrazuje
ji subjektivně vnitřně, stvořenímjednoho i více nezdravých komplexů, pro které vzala za podklad nevyjasněnou, potlačenou myšlenku, nastalo rozdvojení duševní činnosti na vědomou a nižšího podvědomí-
schizofrenie - člověk duševně onemocněl.
I v nej šlechetnějším a nejvznešeněj ším člověku tkví v samém jádře všechna nízkost a sprostota

lidská,
ano zvířecí povahy.
Bděme sami nad sebou a v rozumu si uvědomme, že v každém člověku dříme šelma. U někoho velmi
hluboko, ale je-li jednou probuzena, těžko se dá spoutat. Tento dravec v nás ukájí svou touhu po krvi na
vyhledaném nepříteli a nakonec se obrátí také proti svým a nevinným. Pakje to šelma s rozumem, aby nejrafinovanějším způsobem, jaký rozum dovede vymyslet, svoji oběť týrala ukájením svých nejnižších vášní.
Jedině vzdělání rozulţu, mravní zákony a vyšší rozumový soud ji dovedou spoutat.
Vnitřní člověk se rozvíjí duchovním úsilím lidských schopností rozumu a vůle. Zjednává si vnitřní řád. Duševní a mravní kázeň napomáhá k vyrovnanosti a vede k dokonalejší spolupráci všech duševních
i tělesných energií. Zdrojem lidského činu je rozum a vůle, které jsou lidskou duchovní schopností.
Musím umět řídit svoji vůli a podrobovat si ji, ježto hledá prostě všude požitek a touží po něm. Nesmím se honit za sebou samým, za svým tělem, neboť pohlavní pud zůstává nejsilnějším popudem a zaměstnává polovičku sil a myšlení.
Člověk nemá lidsky smýšlet a omezovat, zatěžovat sejen věcmi smrtelnými, nýbrž se má snažit, aby
byl vědomě nesmrtelným a činit vše za tím účelem, aby žil podle své nejvyšší stránky. Život těch, kteří něco vědí a došli k pravdě je radostnější než těch, kteří teprve tápou, neboť poznání poskytuje slasti, podivuhodnou čistotu a v milosti boží trvalost a krásu. Existuje krása sama o sobě - " idea krásy<ţ - nebe v duši čisté.
Lidem mělkého, slabého a chudého ducha chybí výchova rozumu a vůle. Hledají vnější veselost, místo aby hledali vnitřní radost vyvěrající z bohatství a vzdělání duše. Jsou ovládáni a oslepeni hmotnými
věcmi, místo aby je sami ovládali.
Synové světa budou vždy tíhnout k hmotě, a proto ve všeobecnou obrodu všeho lidstva je nemožné věřit.
Člověk miluje život. Lidé hledají nové formy životních projevů. V lidském duchu je složitost podrobností a tužeb. Mystifikace života sahá na rozhodnutí, které vyžadují myšlení, rozvahu a odpovědnost. Fanatismus nebo mystifikace se vtěluje do forem života i techniky. Technika pohlcuje člověka. Zapomíná se, že duše se má vtělit do všech tvarů života i práce, aby vše bylo lidské a sloužilo to člověku. Máme se učit zdravým formám života.
Materialismus a spiritualismus budou stále vést boj o svou ideu. Spiritualismus znamená filozofický názor opačný materialismu. Podle něj je prapodstatou věci duch a hmota je pouze jeho produktem, následkem. Materialismus, popírající spiritualismus, je zároveň popřením logiky i rozumu při tvoření lidského poznání. Dnešní člověk přestává být duchem, začíná býtjen živočichem, neboť věří, že duchje pouhým výronem hmoty. Praví: Hmota lidského tělaje příčinou, že člověk myslí. Individuální vědomí zaniká nevyhnutelně s porušením životních funkcí, tím spíše se zničením nervového systému, v němž se tyto životní funkce dějí. Tedy nemůže existovat jakýkoli stín vědomí (duše) bez hmotného těla, ani se nemohou udržet stopy individuálního vědomí po porušení nervové struktury, tj. smrti.
Materiální sily bojují proti duchu. Odboj proti duchu je základní silou posledních desetiletí. Jsou vedeny soustředěné útoky proti světu ducha, který se brání svou říší hodnot proti říši přírodních (násilných) energií. Tělo není moudřejší než duch. Svět nelze pochopit instinkty, nýbrž duchem lze pochopit svět a dojít k pravému životu. V duchu je síla a pravda. Duch, morálka, humanita, víra v nesmrtelnost duše a víra v Boha poskytují pravý život. Bourači světa ducha boří svět morálních hodnot, pravd a idejí. Lidský život se mění v pouhý biologický proces, v démonü přírodních sil, které kdy člověk duchem krotil a podmaňoval si. Dnešní svět nemá být vystavěn na mravně duchovních základech, nýbrž vůdčími principy nového světa mají být biologické a hospodářské sily a technické výboje.
Svět začíná být vyprázdněn, zbaven ducha, odhoštěn. Člověk opustil sféru ducha a vrací se do sféry vitální, do oblasti biologické, k instinktům, vášním a pudům. Souběžně s tím jdou nové výboje mozku a techniky, prohlubujíce hrůzu a úzkost lidstva. Technika vítězí nad duší, která ztratila vládu nad

světem.
Volá se: Jsi produkt přírody, společnosti, poměrů, hmotného vnějšku. Duch, pravda, dobro, svoboda- toť iluze.
Užitek tvůj a užitek společnosti, to je jediný smysl tvého života. Uplatni sám sebe, neboť jsi pánem, svobodným rozhodčím nad životem a smrtí. Tvoje osobnostje pouze výsledkem a kombinací přírodních, společenských, výrobních a dějinných sil.
Jsou tedyjen pudy, příroda, neuvědomělé síly, hmota a pud žravosti a pohlaví? Kdeje pak odpovědnost? Moderní člověk je nemocen, ztratil víru v morální svět a Boha. Nastoupila vzpoura. Neuznává nad sebe pána, chce být sám pánem a soudcem svých bližních. Místo spiritualismu se klaní materialismu.
Duch rozumu však praví, že duch a duchovní pravdy jsou pro něco víc než ohlas přírodních pudů a hospodářských zájmů; osobnostje mnohem více než výsledek a kombinace přírodních, společenských a dějinných sil, dobro stojí nad tím vším a má svrchovanou platnost. Ne hmota, ale duch je vybaven rozumem.
Dnešní člověk běží a namáhá se uchvátit pro sebe co nejvíce z tohoto hmotného světa. Zapomíná, že je to duch a idea, které jsou jádrem života a jež jedině stojí za světový běh.
Pravým světem je svět teologie, metafyziky, rozumu, vědění, pochopení, důkazu a idejí.
Místo chápání najdeme však jen posměch k těmto pravdám.
Člověk působí metodou anarchistickou, vzpourou proti nadpřirozenému morálnímu řádu. Základem morálního života je duševním zrakem vidět skutečnost; odevzdat se jí; obdivovat, věřit a chápat.
Člověk pro materiální podmínky života nechce probudit smysl pro exaktnost skutečných a neměnných pravd.
Zde ve světě pracujeme metodou pojmů konstruovaných rozumem, aby byly samy v sobě jasné. Konstruované pojmyjsou především základem techniky. V morálních vědáchjsou však nepřirozené, protože věci morální jsou dříve než konstrukce. Spravedlnost, láska, krása, čistota, jsou dříve než ustavený pojem o nich.
Mocnost poznání a jistoty má každý člověk sám, ale je třeba ho k ní přivést výchovou, poučováním a věděním.
Vědění o věčných zákonech lidské přirozenosti bylo dřív, než se člověk narodil. V dějinách lidstva platí jen jeden zákon ušlechtilého a vznešeného života.
Ve světě nevystačímejen s nahodilostmi, které vznikají a zanikají. Pravá skutečnostje morální, nelze ji pozorovat zvenčí, má obsah, cíl a smysl.
Pravá skutečnost vládne nad lidskými zážitky.
Metafyzika se nejvíc přibližuje pravé skutečnosti. Poznáníje cílem ve vědění. Obsah metafyziky, po kterém člověk touží, existuje, je dokonalý, je absolutní. Metafyzikaje věda, v níž člověk touží pojiné říši, kde není hmotných zájmů ani prospěchu, ani hmoty, techniky a síly, nýbrž kde je jen čistá skutečnost a pravda.
Rozum je nejlepší lidská schopnost. Je to nejmocnější součást lidského úkonu, nejvyšší uzpůsobení rozumu v řádu a poznání je moudrost, která nám dává možnost přemýšlet o nejvyšších věcech.
Člověk neníjen předmětem přírodního dění a pudů, nýbržje i subjektem, který si sám sebe uvědomuje, a je svobodný, a proto buď přírodní možnosti mechanické a pudové používá, anebo je podle svobodného chtění odráží či přetváří v prostředky nutné k výstavbě své duchovní osobnosti, aby dosáhl životního cíle. Proto musím mít chtění poznání pro zdravou činnost, zkoumat mravní skutečnost, abych řídil své jednání tak, aby bylo mravně dobré (čili ctnosttť, abych se stal dobrým.
Mravní dobro zdokonaluje člověka. Mravnosti dosáhneme stálým cvikem, opakováním a stálým ctnostným jednáním. Ve všem jednání máme hledat smysl a cíl. Proto člověk má být dokonalým ve svém jednání podle všech prvků; podle cíle, okolností a předmětu, jímž se obírá.
Pravé lidské štěstí záleží v nejlepší činnosti obírající se nejlepším předmětem, a to tím nejvyšším, nejmohutnějším způsobem, jehožje lidský duch schopen. Takové úkonyjsou mravně nejdokonalejší, jsou ctnostné, zdokonalují člověka a působí mu blaženost.

Pomocníkem každémuje svědomí. Do přirozenosti lidské Bohem vrytý mravní zákon. Je to projev vlastní duše, kteráje činna svými přirozenými schopnostmi. Každý člověkje nositelem přirozeného zákona, který je odrazem zákona věčného. Všechna zákonitost lidská jak přirozená, mravní, tak pozitivní,
z ustanovených zákonů, je závislá na věčném zákoně jako na absolutní základně.

Principy lidských činů jsou rozum a vůle. Z nich pochází hybnost pro dokonalost a dobro. Dobro je hybným činitelem pro duši. Zvíře si neuvědomuje pojmy dobra a cíle. Pro ně neexistuje ušlechtilé dobro jako cíl.

Přede všemi ostatními schopnostmi duševními má rozum přirozenou přednost, neboť poznání předchází
chtění vůle. Rozum poznává skutečnost a na skutečnostijsou závisléjiné pojmy, například dobro, které je předmětem vůle, krásno, jehož se účastní téměř všechny schopnosti.

Tužby, chtění, jsou v člověku přirozené, neboť člověk přirozeně touží po svém dovršení, po dobru ťaťcíli. Nikdo však nemůže žít bez smyslových radostí. Lidé jich potřebují jako léku proti smutku a bolestem.

Pozemský život nepodává dost požitků, proto člověk trpí stále nouzí. Je to nouze o štěstí.

Proto zoufalstvíje častýmjevem moderního života. Rozdvojuje člověka vjeho nitru, pustoší vše pro nedostatek vzletu, naděje a odvahy. Takový člověk je tísněn vlastními nedokonalostmi až k sebevraždě,
přežijí to v duševním zdravíjen ti, kdož mají nejhlubší a nejbohatší zdroje vlastního duševního rozhojňování ve svém nitru.

Pozemský život je boj i zlo, ale je stupněm naplnění dobra. Člověk dosahuje své velikosti pouze odporem, odpovědnostmi a utrpením. Právě bolest je znamením života a popudem k jeho rekonstrukci.

Z toho vyplývá, že člověkje stvořen pro výkon,jímžje štěstí podmíněno, tupá spokojenost není důstojná člověka. Nesmí tu chybět duchovní síla, aby se mohly překonat obtíže. Je nutno mít před očima veliký životní cíl, na který upírá svou naději, která jej podporuje a budí v něm odvahu.

Na základě zkušeností získaných smysly poznáváme rozumem, že všechno kolem násje podrobeno
určitému řádu, určité zákonitosti. Každý děj ve vesmíru, každý pohyb v nejširším slova smyslu směřuje
k určitému cili, má určitý smysl. Člověkje součástí vesmíru, ijeho životjakožto určitý druh pohybu či děje
má určitý smysl, že člověk má určitý cíl. Život nesmrtelný, vyšší poznání dobra a blaženost je jeho cílem.

Blaženostje nejlepší dobro a cíl. Není ničím neúplným, a protoje především tím, čeho si žádáme. Je
životním cílem.

Bůhjako bytost nejdokonalejší, jako zdroj pravdy, dobra a krásna je nejlepším předmětem, jímž se může lidská mysl obírat a tím intenzívními úkony dosíci poznání světla, které oblažuje.

Jediný Bůh může dokonale naplnit a uklidnit vůli. Proto jediný Bůh je předmětem nebo pramenem
dokonalé blaženosti.

Blažeností se rozumí duševní činnost. Dokonalá blaženost vyplňuje celou touhu duše a vylučuje každé zlo fyzické i mravní. Té však nelze dosáhnout zde na zemi. Vůli lidské nestačí na dokonalé uklidnění nic ze stvořených věcí, neboť jejím předmětem je univerzální dobro.

Lidská aktivita se projevuje myslí a svobodnou vůlí. Člověk je tedy povinen svou myslí a vůlí najít svůj cíl a jít k němu, aby došel nejvyššího krásna, rozkoše, štěstí a blaha.

Znakem zdravého rozumu je vůle k pravdě. I kdyby celý svět chtěl být klamán, kritický rozum má si
zachovat svoujasnost a neodvislost. Má provádět přesné analýzy skutečnosti, tyto pak řadit v logickou řadu a na jejím základě vyvodit přesnou syntézu a posudek. Bez kritiky se neobejde ani umění, natož účel
a smysl života které mají být obojím - vědou i uměním.

Hmota lidského tělaje líná. Teprve duch povznáší. Duchje činný vlastní silou ajednota duševního života se děje za součinnosti psýchy, paměti. Metafyzické myšleníje vlastním cílem člověka a povznášíjej nad obyčejný život. Metafyzika zkoumá a pojednává o nejabstraktnějších problémech filozofie, jako je pojem prapříčiny světa, účel a smysl světa a života vůbec. Racionalistická metafyzika vychází z přesvědčení, že rozumové pravdyj sou samostatné, a že dokonce rozumem můžeme postihnout pravdy, které přesahují naši smyslovou zkušenost.

Přemýšlíš-li o nějakém novém názoru, musíš pojmout ideu, vzor, podle níž tvoříš. Filozofa

vyznamenává činorodá myslivost. Filozofie je vědou o pravdě, je cosi aktivního, co musí prýštit z celé lidské bytosti. Filozofuješ-li o sobě samém nebo o něčem, abys svou myšlenkou druhému v životě prospěl, je dobře
prosit Boha o konkurs, tj. o součinnost. Přitom musíš dbát všech důležitých pravidel a tak sám dojdeš
i vlastní radosti, neboť základem duševního životaje pud (instinkt), směřující k cíli, k dobru, tj. tendence,
jejíž ukojováníje doprovázeno libostí, neukojování nelibostí, ajemuž ideje udávají směr. Dobro a cíljsou
věcně totožné.

Při bádáníje nesmírně důležitá logika, neboť jí nabývá člověk evidence, subjektivní jistoty, přehledu
o vykonané práci ve vědě a metodách ve vědě užívaných.

Noeticky na tomto základě si člověk může tvořit světový názor a v životějednat. Vyšší rozum, který
reflektuje nad vlastní činností, tvoří logický vývoj pravdy, kde jedna myšlenka nese druhou myšlenku
a každá čerpá svou pravdu ze souvislosti s druhými myšlenkami. Mnoho pomůže zkušenost; čistá zkušenost je abstrakce a lze se k ní přiblížit jen důkladnou analýzou vědomí.

Základní vlastností duševního stavuje, že má vztah k nějakému předmětu. Rovněž naše myšlení nabývá vždy vztahu k nějaké realitě, věci, neboť vždy rozhoduje o její existenci.

Náš svobodný pohyb rozumu vytváří nové myšlenky, pojmy a tak celý systém pojmů, neboť svobodný lidský duch si nedá ničím kromě logiky bránit, kam má pronikat. A tak si lidé obyčej ně tvoří svoje pravdy. Pravda se ale různí a je to vždy osobní názor jednotlivce, kterému je světem skutečnosti to, co zná.
A to, co zná, si sám vytvořil a má za pravdu. Není to pravda exaktní. Zapomíná, že je systematická, objektivní pravda, která platí pro všechny lidi a kterou nazýváme vědou. Ani věda neníještě pravda všeobsahující, neomylná, absolutní. Proto i mnohé filozofické názory, třebaže se opírají o vědecké poznatky pozorování hmoty a duše člověka, mají pochybený základ.

Abys došel té nejvyšší pravdy, nesmí být ve filozofování tvým hlavním znakem racionalismus ani
empirismus a determinismus či indeterminismus; je třeba opatrnosti k vyvarování se omylů.

Musíš použít všech možností: intuice, instinktu, zkušeností, poznatků vědy, pokusů, metapsychických pokusů v transu a konečně vyššího světla rozumu.

Při pokusech z relativního stanoviska nesmíš vidět pravdu v jednotlivém jevu, nýbrž v jeho logické
souvislosti.

Věda a rozum tvoří nutný základ filozofie a každá zdravá filozofie musí mít kořeny ve vědě a ve vědecké metodě. Musíš dbát toho, co je pozitivní, co je vědecky přesně zjištěno.

Instinkt znamená předzkušenostní popud, který však může být řízen vůlí.

Spoléhat jen na intuici nám nepodává obecné pravdy, nýbrž jedině individuální pravdy. Intuice je
uvědomění si instinktu a může značně postihnout vnitřní životní dynamiku.

Intuicí poznáváme, že duševní život nejsou jen představy, pocity, ale že je to živý, konkrétní proud
trvání. Intuice sice má bezprostřední zření na konkrétní věc a okamžitý hlubší vhled do věci, nedává však jasu a přesného chápání, pokud věc není poznatelná v psychické podobě a jen psychická podobnost věci
v mysli j e proniknutelná k chápavosti. Aby intuitivní poznání bylo dokonalé, znamenalo by patřit na bytnost věci uvnitř, tak, jak je, v celé její univerzálnosti.

Metapsychickým pokusem v transu analyzujeme věc vjejí podstatě. Lidský duch pomocí uvolněného oduší a psychické přítomnosti, svojí vnitřní silou, mohoucností poznání, patří na bytnost věci uvnitř,
takřka ji vyčerpává a poznává ji ve své bytnosti jako v prostředku, a tak vnikáme k jádru věci.

Dbej o svou inteligenci, o vzrůst rozumové kultury, neboť při projevu myšlenky se nejednájen o výraz subjektivního duševního stavu ajeho sugestivní přenesení, vyřknutí, ale o objektivní, správné vyvodění myšlenek, v jejím odůvodnění rozumovou metodou, již jsem dříve podrobil vnitřnímu soudu. Rozumový soud musí však být praktický a univerzální.

Ve vědeckém úsudku musí být přísnost a neobyčejná síla rozumu, která musí organizovat, řídit celý
duševní život ajeho projevy. Pak každý revoluční názor, každá nová myšlenka neztroskotá pro nedostatek myšlenkové přípravy, ale zvítězí morálka vyššího rozumu, čisté vůle a radikální svobody. Pak bude filozofie vyhovovat světovému hledisku a bude pronikat národní kulturu, ukáže přímou cestu posledního
cíle člověka k absolutnímu blahu a svobodě.

*

80. KRISTUS - NEJVĚTŠÍ HYPNOTIZÉR A MAGNETIZÉR?

Ke konci 1. dilu svého spisu jsem nucen krátce a nestranně rozvinout svůj názor o Kristových zázracích. Jsem často obtěžován dotazem: " Co říkáte Kristovým zázrakům?" Přímo mi bývá řečeno: " Nyní si dovedete vysvětlit Kristovy zázraky, nebo Kristus byl největší hypnotizér a magnetizér, jaký kdy žil. Vyžadoval víru, působil silou vůle, sugescí, hypnózou a magnetismem.

Rozebereme tedy některé jeho zázraky. Zkoumejme hned první jeho zázrak: proměnu vody ve víno v Káni galilejské. (Ev. sv. Jana 2,1-11)

Mezi jiným čteme: Bylo pak tam postaveno šest kamenných štoudví, z nichž každá brala do sebe míry dvě nebo tři. Díjim Ježíš: " Naplňte štoudve vodou! Při tomto slově "vodou" musela se jistě všem přítomným vybavit v duši představa vody a ničeho jiného. Kdyby Ježíšjiž tu, při slově vodou" u přítomných silou své vůle vyvolával představu vína, zkřížily by se přirozeně jeho myšlenky, obě představy, a neměl byjistý úspěch, škodil by si. Toho sije hypnologvědom. Mimoto: slovo osobou vyřknutéje mocnější, účinnější, než v tutéž chvíli a touž osobou pouhou myšlenkou vsugerovaná představa. Zde by se tedy smyslový klam nepodařil.

Služebníci svatby věděli, co činí; naplnili tudíž štoudve vodou až do vrchu. Je přirozené, že museli pak ve štoudvích vidět jen vodu. Evangelium praví:ţA Ježíš řekl jim: Nyní nalijte a neste správci svatby. I nesli. Jedině v této chvilce se musel zázrak stát. Voda se proměnila ve víno. To viděli služebníci, kteří vodu vážili.

Jakou cestou, jakým způsobem se ten zázrak stal? ţŽádnou přímou slovní sugesci Ježíš neužil. Je to tedy buď skutečný zázrak, nebo smyslový klam, kterého by Kristus mohl docílit jedině telepatickou cestou po slovech: Nyní nalijte a neste správci svatby. Pravím po slovech", neboť teprve těsně po těchto slovech by musel Ježíš silou své vůle na všechny přítomné působit. Pozorujeme však dále, co evangelium vypravuje: Když pak správce svatby okusil vody vínem učiněné a nevěděl, odkudje, služebníci však, kteří vážili vodu, to věděli, správce svatby zavolal na ženicha a řekljemu: Každý člověk dává nejprv dobré víno, a když se podnapili, tehdy špatněj ší; ty však zachoval jsi dobré víno až dosavad. Tím učinil Ježíš počátek divů v Káni galilejské a zjevil slávu svou; i uvěřili v něho učedníci jeho.

Jako praktik rozvedu krátce, pokud by se podobný zázrak vydařiljakoukoliv možnou myšlenkovou sugescí.

1. Přímé slovní sugesce užito nebylo.

2. Chtěl-li by Kristus všem přítomným telepatickou cestou vsugerovat představu vína místo vody, musel by v tom případě rozhodně umět uplatnit svůj vliv na všechny přítomné osoby. To všakje absolutně nemožné při společnosti větší, pro telepatickou sugesci nepřipravené. Není to možné ani u 4-6 osob. Na svatbě však bylojistě přítomno mnohem více osob. Vždyť Ježíš sám přivedl svých pět učedníků a tito také, jako jiní, ještě moc Kristovu neznali a Ježíš by musel působit i na ně.

3. Telepatická sugesce nemá naprosto účinek na osobu více magnetickou ve stavu bdělém. Několik magnetických osob jistě ve společnosti svatební bylo. Ani slovem vsugerovaná představa (bez vedlejších dojmů k ní napomáhajících) by neměla účinek na celou tu společnost, složenou z osob magnetických i nemagnetických. Je pravda, že psýcha je nakažlivá a strhne někdy celé masy lidu, nějakým způsobem předem disponovaného, připraveného. Nikdy však se tak nemůže stát při takovém klidném, nevinném a nepřipraveném pokuse, jako byl v Káni. V takovém případě se psychická nákaza nechce dostavit. Zkusme to jen!

4. Aby se Kristu pokus klamnou sugescí podařil, musela by celá společnost sestávat z vybraných, nemagnetických vyzkoušených citlivců a všichni by museli být naprosto střízliví. Toho však v Káni nebylo,

neboť tato společnostjiž skoro všechnu zásobu vína vypila. A i kdyby tam všichni byli takoví, u některých
by se jistě stalo, že by se vyslaná představa vína v jejich mysli přerodila vjinou představu, jak se často při telepatických pokusech stává. Příčinou toho je podvědomé já, kterému takový vjem je příležitostí
a prostředkem, aby se obléklo v různé symbolismy.

5. Telepatickou sugesci nepřijme osoba, kteráje v ráži od vína. Ve svatební společnosti bychomjistě
podobné účastníky našli, neboť Kristus učinil zázrak, když už se vína nedostávalo. Kdo dovede telepaticky účinkovat na sebemenší společnost, jejíž každý jednotlivý člen vypil půl litru vína, ať se mi představí. V Káni jistě mnozí vypili víc, neboť víme, že víno tam bylo domovem a ze zvyku se přece pije a snese víc. Někdo namítne: Právě tam, kde je víno domovem a denně se pije, nepůsobí na člověka tolik. Pravím, že
působí vždy, pozvolna otravuje nervy, otupuje častým a hojnějším pitím. Telepatická sugesce se u takových osob právě nedaří.

6. Kdyby přes všechny překážky Kristus klamu smyslů, telepatické sugesce, docílil, jistě by se stalo, že by mnohému účastníku svatby představa a dojem vína po několika dnech vyprchaly, nebo by alespoň
oslábly, a pak by musel klam ustoupit pravdě, a to proto, že by oko některého účastníka (třeba ne všech)
samovolně vpašovalo do vrchního podvědomí dojem vody při pouhém pohledu na ni (přesto, že bilé víno
je hodně vodě podobné), a tak by byl podvod prozrazen. Sám jsem docílil při podobném pokuse klamu
slovní sugescí při vícejak 14 střízlivých subjektech najednou. Avšak po čase mne někteří z nich usvědčovali z podvodu, ač u jiných dojem klamné sugesce zůstal.

7. Podvodu by se též přišlo na kloub, kdyby se ve svatební společnosti náhle objevila cizí osoba, která
by ušla pozornosti Ježišově. Ta by podvod jistě vyzradila, neboť zhutnělá myšlenka, do protonace vtisknutá, pomocí níž by se chtěl Kristus zajistit, nemá -jak z pokusů ve spise uvedených víme - na každého
účinek.

8. Štoudví bylo šest, každá do sebe brala dvě nebo tři míry. Jedna míra (zvaná bath) obsahovala podle jedněch 20, podle jiných 36-40 litrů. Každá štoudev měla tedy asi 40-60 litrů nebo 76-114 litrů. Dohromady měly všechny 240-360litrů, nebo podlejiných 456-684litry. Toto množství sotvajiž vypili při svatbě toho dne. Muselo mnoho zůstat na příští dny a druhého dne a následujících dnů cizí osoby, které do sugesce nebyly vzaty a ze zvědavosti se následující dny dostavily, poznaly by pouhou vodu a přišlo by se na klam, podvod. Ježíš byl by usvědčen z podvodu. I v Káni, jak jinak nemůže být, i v okolí se
o tom divu mluvilo. Kdyby snad víno bylo všechno vypito, přece vždy zůstaly by nepatrné zbytky ve štoudvích a zbytky zkoumající nedůvěřivé osoby, jež nebyly účastníky divu, zase by poznaly vodu.

9. Konečně musíme uvažovat, že Kristus při této události předem žádné víry od přítomných nevyžadoval.
V evangeliu čteme: I uvěřili v něho učednícijeho, tj. poznali, že to učinil mocí božskou, žeje Bůh,
bylo zde přímé zasáhnutí božské moci Ježiše Krista.

Člověku skrytých sil znalému a častěji se zjevy metapsychickými operujícímu se za těchto podmínek
a okolností, jaké byly v Káni, nikdy podobný pokus nezdaří. Proto tvrzení opačná mohou vyvěrat z naprosté neznalosti věcí, přímo z laicismu.

Podívejme se nyní na zázrak: Ježíš uzdravuje člověka od narození slepého. (Ev. sv. Jana 9,1-38.)

Uvádím verše, které pro náš účel mají význam:

V.1-2. Ajda mimo, uzřel člověka slepého od narození. I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Mistře,
kdo hřešil, tento-li čili rodičové jeho, že se slepým narodil?

V 6-7. Plivl na zem a udělav ze sliny bláto, pomazal mu blátem oči a řekl mu: Jdi, umyj se v rybníce Siloe.
I odešel a umyl se a přišel, vida.

V 13. Přivedli ho k farizejům, toho, jenž býval slepým.

V 18-20. I nevěřili o něm, že byl slepým a prohlédl, až povolali rodiče toho, jenž prohlédl. I otázali
se jich, řkouce: Tento-liž je váš syn, o němž vy pravíte, že se slepým narodil? Kterak tedy nyní vidí?

Rodiče jeho odpověděli jim a řekli: Víme že tohle je náš syn a že se slepým narodil.

V 24-25. Opět tedy povolali toho člověka, který býval slepým, a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu tím, že budeš mluviti plnou pravdu. My víme, že ten člověk je hříšník. On tedy řekl jim: Je-li hříšník, nevím, jedno vím, že byv slepým, nyní vidím.

V 32-33. Od věků nebylo slýcháno, že by byl někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento nebyl od Boha, nic by nemohl činit.

Z těchto uvedených vět poznáváme, že člověk ten byl skutečně od narození slepým. Sám to slavnostně prohlásil, dosvědčili to farizejům jeho vlastní rodiče a jiní lidé.

Je možné slepému od narození silou lidské vůle, sugescí, hypnózou nebo magnetismem obsaženým ve slině navrátit zrak? Odpovídám krátce: Není! A nikdy nebude!

Někteří psychiatři i u nás píší a praví, že Kristus činil zázraky silou své vůle, sugescí, hypnózou, magnetismem a žádal vždy víru. Kde víry nebylo, nedělal prý zázraky, nedařily se mu.

Tvrzení taková a podobná nejsou důsledná. Mnozí učenci hledají, nalézají ajmenují skryté lidské síly a tvrdí, že jimi lze vysvětlit zázraky Kristovy. Bylo by možno se domnívat, že ti, kdož tak apodikticky učí, vyzkoušeli tyto skryté síly, jak daleko sahá jejich moc, prokázali platnost a skutečnost svých tvrzení vlastními pokusy, neboť je jisté, že v očích nestranné a kritické vědy nemohou pouhá tvrzení bez důkazů obstát. Není však známo a doloženo, že by někdo takový kdo v podobných hypotézách chce spatřovat téměř nové učení, od narození slepým, hluchým nebo jinak nemocným navrátil zdraví silou své pouhé vůle, sugescí, hypnózou nebo magnetismem! Ti, kdož s takovoujistotou tvrdí, že (ze stanoviskajen vědeckého posuzováno) lze cosi takového nebo podobného vykonat, mají jistě velké pole k činnosti nesporně blahodárné a dobrodějné ve prospěch trpícího lidstva, ovšem mohou-li to vše.

Je však příliš dobře známo, že skutky, činy jsou zaměňovány slovy, frázemi, jimiž se utápí mnohdy i smysl v jádru dobré věci. Toť jádro věci, smysl celého boje, kde nadpřirozené se utkává s přirozeným a kde se jeví tak usilovná snahajejich hranice smazat a lid uvrhnout v moře bludů a vědeckých domněnek bez průkazné síly, ač pravá věda domněnek vůbec nepřipouští a v zájmu pokroku připustit vůbec nesmí.

Proto je dobré dát výhost všem podobným naukám, které, měly-li by co oprávněného v sobě, životného a blahodárného, již dávno by se staly předmětem diskusí, byly by praktickou vědou lékařskou použity v zájmu lidstva, rozšířeny v největším okruhu zájemců nejširších vrstev, nenalézajíce žádné protivníky kdyby věc byla takjasná a samozřejmá. Ale místo toho vidíme, jak různá mínění a názory vědců o věcech prostých a samozřejmých zde zápolí, utkávají se, pokrývajíce věci a poznatky samosebou vyplývající množstvím tezí, článků a titulů, jež pojem a obecnou zkušenost zbytečně komplikují a všeobecnému poznání ztěžují. Než pokračujme dále.

Slepý člověk, měl-li být sugescí uzdraven, musel by být stižen hysterickou slepotou. Zmínil jsem se j iž o ní vjednom článku. Tu je skutečně možné pouhou sugescí zrak takto slepému k činnosti probudit, neboť zde kotví slepotajen v porušení zrakové pozornosti. Sámjsem před svědky u citlivců vyvolával takovouto hysterickou slepotu a zase ji sugescí odvolával. Táži se však: Je někde zaznamenán případ vrozené hysterické slepoty ajejího náhlého vyléčení pomocí lidské sugesce nebo hypnózy? Odpovídám sám: Psychiatrie nemá dosud jediný takový doklad.

Sv. Jan Evangelista, očitý svědek zázraku, zaznamenal uzdravení slepého od narození v době, kdy i jiní svědkové toho zázraku byliještě živi. Nemohl tedy tak lehce napsat, že ten člověk byl od narození slepý, kdyby tomu tak skutečně nebylo, neboť ještě za jeho života by byla lež vyšla na světlo.

Konečně, žádal v tomto případě Kristus před uzdravením od slepého nějakou víru? Ani slova o tom nečteme. Teprve po uzdravení a po vyšetřování od farizejů a po vyloučení uzdraveného z náboženské obce židovské čteme: Ježiš uslyšel, že ho vyvrhli ven, a naleznuv jej, řekl jemu: Věříš-li v Syna Božího? On odpověděl a řekl: Kdo je to, Pane, bych v něho věřil? A Ježíš řekl jemu: I viděl jsi jej a ten j e to, jenž s tebou mluví. On pak řekl: Věřím, Pane! A padnuv před ním, klaněl se mu.

Zdeje důkaz že Kristus v tomto případě (i vjiných případech) nežádal víru potřebnou k uzdravení, ale víru náboženskou, potřebnou k spasení, žádal ji z důvodů mravních, nikoliv léčebných.

Je také známo, že někdy Kristus tuto víru žádal ne od nemocných, ale od těch, kteří přišli za nemocné prosit. Kristus uzdravoval také do dálky, aniž nemocného viděl a mluvil s ním, uzdravoval lidi, kteří byli daleci toho, aby v něj věřili, lidi proti němu zaujaté, např. služebníka nejvyššího kněze Malcha, jemuž Petr uťal ucho.

Zázrak uzdravení slepého od narození se vymyká všem vymoženostem psychické vědy. Slepému od narození nelze nikterak sugescí, hypnózou nebo magnetismem zrak navrátit.

Kletba nad fikovým stromem. Událost tuto vypravují dva evangelisté: sv. Matouš 21,18-20, a sv. Marek 11 13-14, 20-24. Sv. Matouš vypravuje: Ráno pakvraceje se Ježíš z Bethanie do města (Jeruzaléma), zlačněl a spatřiv jeden strom fíkový podle cesty, šel k němu a nenalezl na něm ničeho, leč toliko listí. I řekl jemu: Nerodiž se z tebe ovoce na věky.

I uschl fík ten. A spatřivše to učedníci, podivili se, řkouce: Kterak je ihned uschl?

Je otázka: Bylo náhlé uschnutí fíkového stromu očním klamem způsobeným u učedníka sugescí? Odpovídám: Kristus měl mimo 12 apoštolů též 72 učedníky. Jejisté, že při svém značném počtu všichni sugesci stejně nepodléhali a někteří vůbec nepodléhali. Fíkový strom stál při hlavní cestě z Bethanie do Jeruzaléma, kudy muselijít víckrát. Šli hned druhého dne,jak sv. Marek uvádí, ajiž si uschlého fíku všimli ajistě i jiné osoby naň upozornili, jež nebyly divu přítomny. Povaha lidskáje velmi sdílná a vždy se najdou lidé, kteří povídají, co nápadného a mimořádného viděli a slyšeli. Ti, kteří nebyli očitými svědky divu, by pak museli spatřit že není pravda, cojim učedníci povídají. Také by časem u některých učedníků sugesce vyprchala a při některé příští cestě by spatřili že ten strom uschlý není. Povstala by hádka mezi nimi. Námitka, že fík byl již uschlý a že Kristus v učednících vzbudil klamnou představu, že je zelený, živý, kterou pak po svých slovech " Nerodiž se z tebe ovoce na věky" odvolal a učedníci zase viděli jen suchý fík, tato námitka by později musela dopadnout právě takjako první,jistě by se později na podvod přišlo. Ostatně není důvodů ani dovoleno vpašovat něco takového do textu, který výslovně praví, že strom měl listí, když Ježíš k němu přišel.

Ani zde tedy nejlepší psychiatr nemůže sugescí způsobit oční klam za okolností, za kterých Kristus učinil zázrak.

Nasycení tisíců mužů (kromě žen a dětí). Dvě podobné události zaznamenal sv. Matouš. Nasycení pěti tisíc mužů 14,13-21 (též sv. Marek 6, 32-44, sv. Lukáš 9,10-17, sv. Jan 6,1-13) a nasycení čtyř tisíc mužů (též sv. Marek 8,1-10). Obě události jsou čtenáři známy a není třeba je zde vypravovat podle evangelií.

Co máme o nich soudit? Pravím, že sebevyspělejší hypnolog nemůže veřejně způsobit klamnou představu nasycení tisícových zástupů několika málo chleby a rybičkami, ani klamnou představou, že po nasycení bylo sebráno několik plných košů pozůstalých drobtů. Jinými slovy: Oba zázraky Kristovy nelze vysvětlit klamnou sugescí z těchto důvodů:

Na tak ohromný zástup lidí nelze působit sugescí nebo snad pouhou myšlenkou tak, aby všichni podlehli klamné představě. Dnešní magnetohypnolog by na první sugesci uchvátil nejvýše 20-25 % osob z davu, a to by musel být opravdu velká kapacita a také by o něm muselo být předem známo, že takovou moc skutečně má. Ajestliže by se pakještě několikrát namáhal (což Kristus nikdy neučinil), abyještě některé z davu uvedl do klamné představy, ručím mu za to, že vždyještě dobrá polovina, ba daleko víc než polovina zůstane těch, kteří budou vidět, že se žádné chleby ani ryby k jídlu nepodávají a budou se smát

těm, kteří podlehli klamné představě jak si pochutnávají, ničeho přitom nemajíce ani v ruce, ani v ústech.

Je pravda, že mohu vsugerovat: Jste najedeni a nasyceni! - Ale co platno když ani toto se naprosto nezdaří u tisícového zástupu tak, aby ti, kteří sugesci o nasycení nepodlehli, viděli pak několik košů, plných pozůstalých drobtů, naopak budou jistě všichni vidět koše prázdné.

Námitka psychiatrů, že dříve, obzvláště za časů Kristových, byli lidé více sugestivní a bylo hlavně více osob hysterických než nyní a že spíše podléhali společné halucinaci a celé davy mohly být hypnotizovány, je prostě nepravda. Opak toho je pravda. Tehdy nebyla ještě tak zvrácená životospráva jako dnes.

Zvrácená životospráva je dnes hlavní příčinou neobyčejně rozšířené hysterie mezi námi. Hysteriků je nyní 30-35% ţ a hysterie toje, jež přeplňuje blázince. K tomu připočtěmeještě spoustujiných nervových a duševních chorob. Jen epileptiků má samotná říše německá 70 000. Kristus dělal zázraky mezi zdravým venkovským lidem, kde hysteriků bylo aje skrovně. O venkovanech sami ještě dnes říkáme, že mají nervy jako dráty.

Kristus činil zázraky s takovoujednoduchostí a naprostým klidem,jako by to byly nejobyčejnější věci, uzdravoval ajiné zázraky činil za každých okolností, bez vší přípravy, působil velmi často nepřímo, aniž kdo tušil co se bude dít. Dnešní hypnolog působí sugescí přímou, z nížjiž předem vysvítá, co se má stát.

Kdybychom chtěli účinkovat touto Kristovou metodou třeba i na nejlepší citlivce a hysteriky, málo pokusů třeba jednoduchých, by se nám zdařilo. Má-li se dostavit hromadná psychická nákaza, musí se bezpodmínečně dít něco význačného, co uchvacuje a strhuje duši, zvláště dospělých.

Tedy ani tento pokus vysvětlit Kristovo nasycení zástupů přirozeně se naprosto nepodařil.

Postupme dále: Kterak vysvětlit uniknutí nebo náhlé zmizení Kristovo zástupům, které ho chtěly zatknout, kamenovat? S tímto faktem se v evangeliích setkáváme na několika místech. Jednou Ježiš ušel jejich rukám v chrámě v podloubí Šalamounově. Jindy zmizel z očí farizejů a zákoníků, když učil u chrámové pokladny, ve chvíli, když ho chtěli ukamenovat. Jindy, když z okraje hory chtěli jej shodit do propasti,

Kristus se náhle obrátil a prošel klidně jejich středem, aniž naň mohli vztáhnout ruce.

Námitka, že Kristus nemohl činit divy, kde nebylo víry, je zde vyvrácena. Vždyť ušel divem rukám a z očí nevěřících farizejů, zákoníků a jiných nevěřících ţŽidů. A v chrámě bylo vždy málo těch, kteří v něj věřili, a přece nevěřícíjeho divy viděli. Kristus si nikdy ke svým vlivům nevybíral vhodnou společnost, při každé nahodilé společnosti své činil divy se zdarem. A já pravím, že i ten nejvyspělejší hypnolog má své nezdary, a Kristus je neměl.

Je pravda, že dnešní psychiatr se také dovede z očí lidské společnosti náhle ztratit. Sám jsem tak víckrát učinil. Ale jaká musí být tato společnost? Odpovídám: Samí dobří citlivci! Při těch mohu plně tento div učinit. Avšak žádný hypnotizér dnešní ani budoucí neprovede tento div s plným zdarem při nahodilé společnosti a za podmínek a okolností, jaké měl Kristus. Bude-li přítomno 100 lidí, bude moci u 20 nejvýše 30 osob vyvolat klamnou představu, že zmizel zjejich očí. Avšak na hromadnou, všeobecnou halucinaci se nikdy spoléhat nemůžeme, nezdaří se. Kdo tvrdí opak, ať to demonstruje před mými zraky! Přitom vždy bude muset působit přímou slovní sugescí, aby došel uvedeného počtu. Toho však Kristus ve svých případech neučinil, ba ani slova nepromluvil, z něhož by bylo patrno, že zmizí.

Musel tedy, podle mínění psychiatrů, působit pouhou myšlenkou. Ujišťuji psychiatry, hypnology, že - budou-li chtít operovat pouhou myšlenkou, dopadnou ještě hůř, sotva u 6 osob ze sta se pokus zmizet daří. Podobný div, zmizení, se může dobrému magnetohypnologovi telepatickou cestou zdařit při malé společnosti do desíti osob, jestliže je předem svou technikou získá a sobě přizpůsobí. Avšak ani tu se nedostaví zdar vždycky, jen někdy, obyčejně 1 až 2 z nich při sebevětší námaze nepodlehnou.

Při divech Kristových byla však společnost nahodilá, vždy daleko větší, mnohdy tisícová.

Námitka, že Kristus jako hypnotizér vyvolal u svých odpůrců kataleptický stav(strnutiţ, je ještě nemyslnější, protože vyvolat katalepsii je mnohem těžší. Jestliže se nezdaří lehčí, totiž hromadná všeobecná sugesce pouhou lidskou myšlenkou, ba je nemožná, kterak se může zdařit to, co je mnohem těžší!

Námitka, že řečníci, nadšení vojevůdci, buřiči dovedli svou sugescí strhnout k činu celé davy, nemá s Kristovými divy naprosto nic společného. Řečník, vojevůdce, buřič se snaží dav ovládnout, upoutat jeho pozornost. Dav na nic jiného nemyslí než na jeho pádná slova, nastává přitom nadšení, to působí neodolatelně sugestivně na ostatní. Dav je podrážděn vnějšími dojmy, tím lehčeji se dostavuje zvýšená sugestivnost. Řečník apeluje na city davu, vyvolává jeho vášeň, často zlou, vždyť lidská přirozenost je nakloněna víc ke zlému než k dobrému.

Dav bez úvahy, na níž není čas, rychle reaguje na každý popud, jsa zaujat jedinou myšlenkou. Stačí jen povel a dav se žene za svými pudy a bije se do krajnosti, nehledě, že teče krev, přičemž mnohdy necítí své rány, jež utržil. Nastalo tu nadměrné vzrušení jeho citů, neboť dav je v abnormálním psychologickém stavu, kdy rozum přestává pracovat. V tomto stavu lze ovládnout, strhnout. To vše uznávám. Ale což, sezná-li dav, že byl oklamán? Tu se vrhne na svého vůdce či svůdce, chce ho ubít. Tu ať pak sugescí u téhož davu vyvolá zrakový klam, že zmizel, nebo ať jej uvede ve strnutí a volně odejde jeho středem. Víme jistě, že to druhé nedokáže, ač to prvé se mu plně zdařilo. Kristus prošel klidně rozzuřeným zástupem svých nepřátel a nebylo jim možno vztáhnout na něho ruce. V zahradě Getsemanské řekl klidně ozbrojenému zástupu: Jájsem! a padli všichni na zem. Hned potom vydal sejim dobrovolně na smrt. Jsme tam, kde lidská moc a znalost je v koncích.

Vracím seještě k námitce, že Kristus nemohl učinit divy, kde nebyla víra. Tato námitkaje nepravdivá a nikde ani v evangeliích není o tom psáno v uvedeném smyslu. Nesprávnéje odvolávat se k onomu místu evangelia, kde se praví, že nemohl učinit divy ve svém domově, v Nazaretě, poněvadž obyvatelé neměli víry. Pravda je, že jako všude jinde, tak i v Nazaretě divy učinil, ač v něho nevěřili. Učinil tam však divů méně, poněvadž Krista podceňovali a snižovali, nebyli toho tudíž hodni. Podívejme se na věc blíže:

U sv. Matouše 13, 58, čteme: "A neučinil tam divů mnoho pro jejich nevěru. Z této věty vysvítá, že v Nazaretě učinil Ježíš méně divů než jinde. U sv. Marka, 6, 5, čteme:

A nemohl tam učinit žádného divu, leč že uzdravil několik nemocných, vloživ na ně ruce své. Nezasloužili si zajisté divů. Vzdor tomu, že nevěřili, přecejim plně ukázal svou moc položením svých rukou na několik nemocných, kteří v tu chvíli byli uzdraveni. " Nemysleme však magnetismem. Magnetismus nelze za jedno položení rukou osoby různou nemocí postižené uzdravit. Toliko ojedinělé případy se zdaří.

U sv. Lukáše 4, 28-30, čteme: I naplnili se všichni v synagoze hněvem, slyšíce to, a povstavše, vyvrhlijej ven z města a dovedli ho až na okraj hory, na níž městojejich bylo vystavěno, aby ho srazili dolů. Ale on, prošed prostředkem jich, ubíral se odtud. Zde právě Kristus učinil veliký div, který na sobě všichni pocítili: ukázal jim, že jejich nevěra, zlost a síla nezmohou nic proti němu. Dal se klidně vyvést až na okraj propasti, ale najednou se obrátil a jejich prostředkem odešel, takže všichni, drženi jsouce božskou mocí jeho, stáli tujako zkamenělí a nemohli vztáhnout na něho ruce. Tento div na ně účinkoval mocněji, než kdyby byl uzdravil všechny nemožné v Nazaretě. Zároveň byli zahanbeni.

Zde tedy byla zarytá nevěra, a přece se veliký div plně zdařil, přesto, že celá mysl odpůrců byla zaujata myšlenkou, jak Krista srazí do propasti. Kristus se nikterak nepokusiljejich zlost a odpor usmířit, získat si jejich přízeň, nechal je při jejich zlobě a klidně odešel jejich prostředkem, aniž na něj mohli

vztáhnout ruce.

Něco takového za těchto podmínek a okolností nedovede žádný nejlepší magnetohypnolog ani při 5 osobách nahodilé společnosti, jelikož by jistě musel působit pouhou myšlenkou. A nedovede to ani při 5 vybraných nejlepších citlivcích, uvéstje totiž pouhou myšlenkou ve strnutí. Na tom trvám a slova neberu zpět!

Na mnohých místech čteme v evangeliu, že Kristus uzdravil malomocné. U sv. Lukáše, kap.17, čteme docela, žejich bylo najednou uzdraveno deset. Je možné provést uzdravení pouhou sugescí? Bude někdo tvrdit, že existuje hysterické malomocenství a že lze takového člověka pouhou lidskou sugescí magnetismem náhle zbavit hnisajících vředů? Ani autosugesce zde nemá místa, neboť Kristus tyto uzdravené vyzval, aby se ukázali kněžím, aby oni jim potvrdili, že jsou uzdraveni. Tvrdím taktéž, že nelze sugescí, hypnózou ani magnetismem náhle uzdravit vodnatelného, jak to čteme u sv. Lukáše, kap.14. Pouhým slovem nelze naráz utišit bouři na moři. Zde nemohl Kristus způsobit sugescí zrakový klam, neboť v tu dobu byly na břehu veliké zástupy lidu a divily se spolu s učedníky, řkouce: " Kdoje tento, že ho větrové i moře poslouchají? Sugescí nelze vzkřísit mrtvé tělo, ježjiž čtyři dny leželo v hrobě a zapáchalo (víme, že buněčné jádro třetí den zmírá) atd.

Víme dále, že ve společnosti skeptiků se pokusy nedaří, nebo daří-li se, žejsou to řídké případy. Právě při Kristových zázracích bývalo vždy přítomno mnoho takových skeptiků, farizejů a zákoníků, a Kristovi to nevadilo. Je nepochybné, že Kristus sugescí, hypnózou ani magnetismem neuzdravoval, že zde zasahovala moc naprosto odlišná od sugesce a hypnózy. Ostatně není nikde případ, že by byl Kristus uváděl v hypnotický spánek.

Jsou lidé, kteří, chtěli Kristovy zázraky přirozeně vysvětlit, a řadí Krista do kategorie starých indických a perských mágů, buddhististickýchjogínů a sibiřských šamanů, kteří dovedli a dovedou sugestivně působit na lid.

Pravdaje že dovedou provést podivuhodné věci, avšak vždy j en v užším kruhu, a nikoliv v celých tisícových davech. Dnes, kdy sami ovládáme sugesci, hypnózu, magnetismus, mluvíme ojeho divech s velikou rezervou. Jestliže svého časujistý očitý svědek napsal, co u nich vlastníma očima viděl, pak mu věřím, že psal upřímně. Ale stalo se mu, co mým citlivcům. Vždyť mnozí moji citlivci si dosud nedají vymluvit, že z pouhéhojablečnéhojádra vyrostl předjejich zraky strom, rozkvetl a vydal plody kjídlu, které sami společně trhali a jedli. Přitom tvrdí, že nebyli uspáni. Byla to skutečně sugesce při bdělém stavu.

Na mnohých místech sv. evangelia čteme, že Kristus vymítal nečisté zlé duchy. Psychiatři mají všeobecně za to, žejde o epilepticko-hysterické záchvaty. Tito psychiatřijsou materialisté a nevěří vůbec v posedlost zlými duchy, protože nevěří vůbec v existenci nějakých duchových bytostí ani v Boha.

Mé míněníje: Uznávám-li existenci Boha a existenci lidské duše, pak důsledně uznávám i existenci inteligentních duchových bytostí, jež nejsou závislé na těle, hmotě.

K této víře mne kromě zjevení božího přivádí úvaha, kterou zde kratičce naznačuji: Bůh stvořil různé říše: rostlinnou, nerostnou, živočišnou, lidskou. - Mezi jednotlivými říšemi tvorů není nikde ostrého přechodu, velkých mezer. Všude jsou jakési přechodné spojovací tvary mezi jednotlivými říšemi, ba i mezi řády těchto říší. Tedy spojovací, přechodné tvary mezi nerosty a rostlinstvem, mezi rostlinstvem a zvířaty, mezi zvířaty a člověkem. Zároveň je všude stálý postup od méně dokonalého k dokonalejšímu při ohromné rozmanitosti řádů a druhů jednotlivých říší. O tom všem nás poučí přírodní vědy.

Nejdokonalejší tvor na zemi, člověk, náleží svým tělem do říše živočišné. Avšak svou duší, kteráje podobna Bohu, blíží se Bohu a patří do říše duchové. Zde právě však je mezi duší člověka připoutanou k tělu a mezi absolutním, svrchovaným, nejdokonalejším duchem, Bohem, nesmírná mezera. Analogicky a důsledně soudím že tato mezera musí být vyplněna nějakou střední, přechodní, spojovací říší duchů na těle, hmotě nezávislých, a to různých stupňů dokonalosti, stále větší a větší. Věřím, tedy, že existují pouze duchové, a zjevení boží mi potvrzuje, čeho se rozumem domýšlím.

Dále usuzuji: Jestliže můj duch, duše, chci-li, může se za magnetického spojení pouhou telepatickou myšlenkou ovládnout, řekl bych posednout citlivce, a to tak, že bude zuřit, až nám z toho bude úzko, proč by nemohl člověka ovládnout, posednout duch zlý, kterýje mocnější, protožeje v podstatě dokonalejší, třeba byl mravně zvrhlý?

S tímto zjevem se setkáváme někdy u médií ve spiritistických sedánkách, zdeje k tomu vhodná příležitost. U mnohých médií bývá vědomí často úplně zaniklé a podvědomá činnost čeká, aby se jí použilo. V kroužkuje přání, aby se tak stalo, a čeká se, jaký duch se projeví. Je tu přímá výzva pro bytost duchovou, aby se projevila, v médiu. Tím nikterak netvrdím, že v každém případě ovládne médium nějaký cizí duch snad záhrobní duše, jak sť spiritisté domnívají. Víme, že je to většinou vlastní podvědomá činnost média, která se tu projevuje, a nikdy duše záhrobní, které nejsou určeny k tomu, aby se nám po smrti člověka skrze médium zjevovaly. O tom jsem víc psal v článku " Spiritismus". Věřím však, že to může být někdy duch vyšší, a to zlý, který ovládne médium. Soudím tak podle toho, co se s médiem někdy děje, neboť zlo můžeme čekat jen od ducha zlého.

Takového případu využije zlý duch a projevuje se prostřednictvím subjekta, kterého upotřebí k projevu tímtéž způsobem jako hypnolog, totiž působením na esplana, protosplana a fluidum oduší.

Přímo na duši subjekta (média) působit nemůže, jako nemůže i hypnolog.

Je velmi zajímavé, že kdyžjsem vyprostil subjekta z tohoto špatného vlivu a podřídil ho mé vůli, zavrhoval naprosto své dřívější přednesy a radil, abychom jim nevěřili.

Z jakého zřídla čerpal své dřívější vědomosti?

S podobnými zjevy posedlosti se setkával Kristus. Kristus dobře věděl, kde má co dělat s duchem zlým, a proto ho přímo oslovoval.

V krajině gerasenské uzdravil Kristus člověka, který byl posedlý nečistými duchy. Tento člověk se zdržoval v hrobech a již ani železy jej nemohl nikdo spoutat, přetrhl řetězy a rozlámal pouta, stále křičel a tloukl se kameny. Že zde šlo skutečně o posedlost zlými duchy, je patrné z toho, že, jak evangelisté potvrzují navzájem, Kristus dovolil, aby tito duchové vešli do dvoutisícového stáda vepřů, které se pak ihned hnalo úprkem do moře a utonulo. Že se tak stalo, je patrné i z toho, že lid celého města vyšel Kristu vstříc a prosil, aby od nich odešel, neboť zahynutím stáda vepřů jim vzešla veliká škoda a měli přirozeně obavu. aby nenastaly ztráty další.

Toto vše nelze vysvětlit přímo nebo provést sugescí, neboť zkoušet moc sugesce na vepřích je nesmysl. Z děje je patrné, že tu zasáhla moc Kristova, moc vyšší, ba nejvyšší, jež neměla nic společného se sugescí a hypnózou.

Jiný případ posedlosti zlým duchem vidíme u chlapce náměsíčníka, jenž byl otcem přiveden ke Kristu na úpatí hory Tábor. Chlapec byl hluchoněmý a mimoto zároveň trpěl záchvaty padoucnice, jež se opakovaly zvláště v době ubývání a přibývání měsíce. Odtud byl nazván náměsíčním. Na dotaz Kristův,jakje dávno tomu, co se mu to stalo, odpověděl otec, že od dětství. Kristus předem učedníkům naznačil, že původcem této hrozné chorobyje zlý duch. Přitom přikázal duchu nečistému řka: " Duchu hluchý a němý, já rozkazuji tobě, vyjdi z něho a již do něj nevcházej ! I vzkřikl a zalomcomav jím velice, vyšel z něho.

Je pozoruhodné, že chlapec byl hluchoněmý od dětství. Jak mohl slyšet Kristovu sugesci? A přece byl uzdraven. Naprostý nesmyslje tvrdit ajen laik věci neznalý by mohl říci, že lze telepatickou myšlenkou naráz zbavit hluchoněmoty trvající od dětství a záchvatů padoucnice. Říci, že to byly záchvaty hysterie, spojené s démonománií, je též nesmysl, neboť hysterie v dětství též neexistuje. Při hysterických

záchvatech se ztratí vědomí. Posedlí, s nimiž se Kristus setkával, však měli při záchvatech vědomíjasné. Vždyť se vrhali k nohám Ježíšovým a klaněli se mu. V náhlém uzdravení posedlých poznáváme a vidíme Kristův zázrak.

Sugescí a hypnózou lze náhle, v okamžiku uzdravit jen ty choroby, které povstaly psychickou cestou. Avšak choroby fyzické, trvající od narození, choroby vleklé a chronické nelze pouhým lidským slovem, sugescí, hypnózou ani magnetismem náhle a naráz vyléčit.

Kristus konal divy na mrtvé přírodě, na člověku a zlém duchu, tedy v říši hmoty, v říši ducha s hmotou spojeného a v říši pouhých duchů. Jsou to divy, pravé zázraky, činěné mocí nadpřirozenou. Sebelepší psychiatr-magnetohypnolog, jsa pouhým člověkem, je nemůže konat. V Kristových divech sejeví božská moc Kristova, a nikoliv výsledky lidské cvičenosti a znalosti přírodních sil, o nichžjsem psal,Musíme se na Krista dívat jako na Boha.

*